

C. DAĞLI

TOPLU YAZILAR
-IV-

TOPLU YAZILAR
IV

C. DAĞLI

Yeni Evre Kitaplığı

Kitabın Adı: TOPLU YAZILAR-4.Cilt

Birinci Basım: 2020

İSBN:

Yayın Sertifika No:

Baskı:

Telif Eserleri Kanunu gereğince bu eserin bütün hakları
Yeni Dönem Yayıncılık'a aittir

Yeni Dönem Yayıncılık

Sofular Cad. İskenderpaşa Mah. 8/3 Fatih / İstanbul

Tel&Fax: 212 533 32 57

www.mucadelebirliği.com

TOPLU YAZILAR
IV

C. DAĞLI

İÇİNDEKİLER

<i>Politik Mücadele</i>	11
<i>Toplumsal İnsan</i>	16
<i>Sınıf İlişkilerini Doğru Kavramak</i>	20
<i>En Çetin Şartlarda Yol Almak</i>	25
<i>Komünist Partisinin Proleter Karakteri</i>	30
<i>Karşıtların Birliği Ve Mücadelesi</i>	35
<i>Burjuvazi Nasıl Ayakta Kalabildi</i>	40
<i>Burjuva Toplum Ücretli-Emeğe Dayanıyor</i>	44
<i>Geleceği İşçi Sınıfı Belirler</i>	48
<i>Kapitalizmin Eşitsiz Ve Dengesiz Gelişimi</i>	52
<i>Dünyada Devrimci Durum</i>	56
<i>Tarihin En Devrimci Dönemi</i>	60
<i>Kitlelerin Ekonomik Yukumıyla Devrimin Bağını Kurmak</i>	64
<i>İşçi Sınıfı Kurtuluşunu Devrimci Bir Sınıf Olarak Gerçekleştirebilir</i>	68
<i>Tarihsel Gelişmenin Tutsak Edilişi</i>	73
<i>Zorunluluk Ve Komünist Toplum</i>	76
<i>Kazanmak İsteyen İşçi Sınıfının Yapacakları</i>	80
<i>Olguların Kesinliği Oportünizmin Muğlaklığı</i>	83
<i>Olaylar Önde Gidiyor</i>	86
<i>Devrimci Kitlelerin Artan Önemi</i>	90
<i>Büyük Bir Birikimin Eylemlerle Açığa Çıkması</i>	94
<i>Leninist Parti'nin Teorik Gelişimi</i>	97
<i>En Devrimci Düşünce Biçimine Rağmen İlmli Çizgi İzleyenler</i>	102
<i>Büyük Proleter Devrim</i>	106
<i>Uzun Süren Sınıf Savaşımının Devrimci Sonuçları</i>	110
<i>Yeni Evre Ve Leninist Parti</i>	114
<i>Yeni Evrenin Bazı Özellikleri</i>	119
<i>Komünistlerin Birleştirici Eylemi</i>	124
<i>İşçi Sınıfı Politik Üstünlüğü Ele Geçirmelidir</i>	127

<i>Burjuva Güçlerin Tükenişi</i>	130
<i>Devrime İyi Hazırlanmak</i>	135
<i>Kapitalizmin Eşitsiz Gelişimi Ve Sınıf Savaşımı</i>	139
<i>Burjuva Sendikaları Aşmak</i>	143
<i>Devrimci Durumu Devrime Çevirmek</i>	147
<i>Açık Çatışmadan Geçmek</i>	150
<i>Devrimin Her Olayda Güçlenmesi</i>	154
<i>Devrimin İradesi Olmak</i>	157
<i>Koşulları Devrimcileştirmek</i>	160
<i>Bilimsel Sosyalizmin Dine Karşı Tavrı</i>	163
<i>Toplumsal Kurtuluş Savaşımı</i>	166
<i>Yitirilen Zamanı Kazanmak</i>	170
<i>Belirleyici Devrimci Savaşım Dönemi</i>	173
<i>Kapitalist Üretim Anarşisi Ve Üretimin Yeniden Örgütlenmesi</i>	176
<i>Daima Daha İleriye Daima Daha İleriye</i>	179
<i>Kitleleri İktidar Hedefine Yöneltmek</i>	182
<i>Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak!</i>	185
<i>İşçi Eylemlerinin Dersleri</i>	189
<i>Devrimin Olgunlaşması</i>	193
<i>Devrimci Mücadelenin Marksist Önderlikte Gelişmesi</i>	197
<i>Sınıf Tavrı</i>	201
<i>Kapitalizmi Altüst Edici Eylemler</i>	205
<i>Özne'nin Rolü</i>	209
<i>Proletaryanın Kavga Partisi</i>	213
<i>Sınıf Savaşımında Kritik An</i>	216
<i>Devrimci Anlayış</i>	219
<i>Devrimci Hareketin Yetkin Bir Güç Durumuna Gelmesi</i>	222
<i>Devrimin Sınıfsal Koşullarının Oluşması</i>	225
<i>Devrimci Hareketin Yetkin Bir Güç Durumuna Gelmesi</i>	228
<i>Devrimin Gerçek Koşulları</i>	231
<i>Ayrı Ayrı Eylemlerin Devrimi Oluşturması</i>	234
<i>Burjuva Egemenliğin Kitleler Üzerindeki Etkisini Yitirmesi</i>	237
<i>Devrime Hız Vermek</i>	240
<i>Ekonomik Krizlerin Devrimle İlişkisi</i>	243
<i>Devrimci Mücadele</i>	247

<i>Proleter Sınıf Karakteri</i>	250
<i>Devrimci Kitle Eylemleri</i>	253
<i>Süreci Kısaltmak İçin</i>	257
<i>Büyük Devrimci Deneyimlere Rağmen Reformizmde İsrar Edenler</i>	260
<i>Engellerle Mücadelenin İşçi Sınıfını Olgunlaştırması</i>	264
<i>Güncel Hareketi Anlamak</i>	267
<i>Devrimci Etkinliği Öne Çıkarmak</i>	271
<i>Geleceğe Yönelmek</i>	274
<i>Marksizmle Kazanmak</i>	278
<i>Burjuvazinin İkiyüzlülüğü</i>	282
<i>Devrimci Öncünün Çok Yönlü Görevleri</i>	286
<i>Günlük Olaylar Tarafından Sürüklenmemek İçin</i>	290
<i>İşçiler Sermaye Egemenliğini Devirmeyi Hedeflemeli</i>	294
<i>Kitleler Devrimci Dönüşüm İçin Mücadele Ediyor</i>	297
<i>Tarihin Etkin Yönünü Görmek</i>	300
<i>Yeni Bir Dünya Kurma Görevi</i>	304
<i>Halkların Birleşik Devrimci Mücadelesi</i>	308
<i>Emekçiler Yarınından Emin Değil</i>	313
<i>İşçi Sınıfının Yükselen Devrimci Eylemleri</i>	317
<i>Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı Ve Şovenizme Karşı Mücadele</i>	321
<i>Marksist-Leninist Hareketin Öne Geçmesi</i>	327
<i>Daha Nitelikli Olmak</i>	330
<i>Sınıf Çatışmaları Önde</i>	333
<i>Devrimci Sonuçlar</i>	336
<i>İktidar Sorunu</i>	339
<i>Devrimci İnisiyatif</i>	343
<i>Sınıf Mücadelesinde Yeni Bir Dönem</i>	347
<i>Devrimin Zorunluluğunun Kanıtları</i>	351
<i>Güncel Sınıf Savaşımı</i>	355
<i>Devrimci Strateji Ve Taktik</i>	359
<i>Reformizmi Her Noktada Açığa Çıkarmak</i>	363
<i>Hareketin Önünde Yer Almak</i>	367
<i>Devrimci Sınıf Savaşı</i>	371
<i>Ulusal Sorun Üzerine Tartışmalar</i>	375
<i>Çelişkiler Ve Sınıf Savaşı Tüm Keskinliğiyle Görülmeli</i>	380

<i>Devrimci Durum Devrim Ve Devrimci Görevler.....</i>	<i>384</i>
<i>Proletaryanın Kurtuluşu Bakış Açısı.....</i>	<i>387</i>
<i>Kürdistan Sorunu.....</i>	<i>390</i>
<i>Yığınsal Devrimci Savaşım Kendi Sonuçlarını Yaratıyor.....</i>	<i>395</i>
<i>İşçi Eylemleri Ve İşçilerin Kurtuluşu.....</i>	<i>399</i>
<i>Partiyle Devrime Yürümek.....</i>	<i>403</i>
<i>Değişen Koşulları Kavramak.....</i>	<i>407</i>

ÖNSÖZ

Elinizdeki kitap, 2006-2011 yılları içinde yayınlanmış yazılardan oluşuyor. Bir sorunu, bir konuyu ele alan kitaplardan farklı olarak, ayrı ayrı yazılmış, farklı sorunlara yer vermiş yazılardan oluşup, birçok konuda görüş edinilmesini sağlıyor.

Son otuz yıl, sınıf mücadelesinin, tüm dünyada çok yoğun olarak yaşandığı bir dönem olarak geçti. Bu süre içinde büyük alt-üst oluşlar yaşandı. Çağımız olaylar bakımından çok zengindir. Devrimci Marksistlerin bütün bu gelişmeleri nasıl değerlendirdikleri bilinmesi gerekiyor. Elinizdeki kitap, marksizmin olayları değerlendirişini veriyor.

Güncel toplumsal olaylar işlenirken, hiçbir zaman güncel gelişmelerle sınırlı tutmamıştır kendini. Güncel olarak gündeme gelen olaylar, kendilerini etkileyen, yön veren temeldeki gelişmelerle birlikte irdelenmiştir. Bu Marksist yöntem, taktik politikamızın doğru, bilimsel bir biçimde belirlenmesini sağlamıştır.

Tarihsel gelişmenin doğrultusu ortaya konurken ekonomik, toplumsal olgulardan yola çıkılmıştır, fakat bakış açısı olgularla sınırlı kalmamıştır. Hangi toplumsal dinamiklerin bizi geleceğe götüreceği Marksist diyalektiğe ve tarihsel materyalizme dayanılarak belirtilmiştir.

Buradaki yazılarda sınıf mücadelesinin gelişme doğrultusu ve toplumsal olgulara yönelik görüşler, tarihi gelişim tarafından çok kısa süre içinde doğrulanmıştır. Okurlar somut olaylarla ilgili değerlendirmelerin nasıl da doğrulandığını görecektir. Çünkü

yapılan değerlendirmelerin sonuçlarını denetleyecek bir tarihsel gelişme ortaya çıkmıştır. Her sınıf bilinçli işçi, her sosyalist burada yapılan değerlendirmeleri denetleyecek tarihsel verilere sahiptir.

Burjuvazi saldırılarını ne denli artırırsa artırsın, proletaryanın sonal zaferi kesindir. Çünkü ekonomik ve toplumsal yasalar bu yönde işliyor.

Sosyalizme yalnızca sınıf mücadelesi yoluyla varılır. Proletaryanın sınıf savaşımı ise kapitalist dünyayı alt-üst edecek biçimde büyük bir güçle ilerliyor.

Olayların bu yönde ilerlediğini görmek için devrimci bir bakış açısına sahip olmak gerekiyor.

POLİTİK MÜCADELE

Proletaryanın nihai (sonal) amacı sınıfsız toplumdur, komünizmdir. Bu amaca ancak politik mücadele yoluyla varılır. Bunun dışındaki yollar, yalnızca işçi sınıfını amacından uzaklaştırır ve gerici sonuçlara yol açar. O halde amaç ve amaca giden yollar bir bütünlük içinde konmalıdır.

Ekonomizm, sendikalizm, komünizme varmaz. Tersine, bu hedefe ulaşmanın yolunu tıkar. Çünkü, hiçbir zaman kapitalist sistemin sınırlarını aşamaz. İşçi sınıfının yaşam koşulları ne denli iyileşirse iyileşsin, yine de düzen sınırları içinde kalır. Ücretli kölelik sistemi devam eder. Kapitalistler, hiçbir zaman, ücret artışlarının kârı olanaksız hale getirecek kadar yükselmesine izin vermezler. Bu noktada her türlü müdahalede bulunurlar. Bu durumda, işçi sınıfının kurtuluşu ekonomizmle olanaklı değildir. İşçi sınıfı nasıl kurtulamaz sorusunun ilk yanıtı budur. Emekçi sınıf, kapitalizm yıkılmadan kurtulamaz.

Hiç şüphesiz, işçilerin sınıf mücadelesi ekonomik (pratik), politik ve teorik olarak bir bütündür. Ekonomik mücadele, sınıf mücadelesinin bir biçimidir. Hiçbir marksist, ekonomik mücadeleye, işçilerin ücretlerinin yükseltilmesi mücadelesine karşı çıkamaz. Kapitalizm altında ücretleri artırma mücadelesi hep vardır. Marksistlerin eleştirdiği, ekonomik mücadelenin tek mücadele biçimi haline getirilmesidir -lafta olmasa da pratikte ekonomik biçim, sınıf mücadelesinin tek biçimi haline getiriliyor- sınıf savaşımının diğer biçimlerinin yadsınmasıdır. Eleştirdiğimiz, ücretlerin iyileştirilmesi, yani ekonomik mü-

cadele değil, bunun kurtuluş yolu olarak gösterilmesidir, yani ekonomizmdir. Anarko-sendikalizm de bu anlayıştan beslenir. Ücretlerin yükseltilmesi, grev ve genel grev yoluyla işçi sınıfının kurtulacağına inanır. Reformistlerin-oportünistlerin her seferinde genel grev çağrılarını bu denli öne çıkarmaları onların sahip oldukları ekonomizm anlayışından ileri geliyor. Burada karşı çıkılması gereken ekonomizmdir, ekonomik mücadele değildir. İkisi aynı şey değildir. Ekonomik mücadele doğru kullanılırsa, sınıf mücadelesi bütünlüğü içinde belli bir yeri vardır. Ekonomik mücadelenin, ekonomizm düzeyine çıkarılması ise, proletaryanın gerçek kurtuluş yolu olan politik mücadelenin reddi anlamına gelir. Bu anlamda politik mücadelenin reddi anlamına gelen her anlayış reddedilmelidir. Tıpkı, reform mücadelesiyle, reformizm karşısında alınan tavır gibi. Proletarya, devrimin bir yan ürünü olarak reformları reddetmez. Yeter ki reformlar temel mücadelenin, devrim mücadelesinin, kurtuluş mücadelesinin önüne konmasın. Reformizm ise tam da bunu yapıyor: Reformlar mücadelesini devrim mücadelesinin önüne koyuyor. Oportünizm ise, sözde devrim mücadelesini kabul etse bile, pratikte devrim mücadelesini değil, reform mücadelesini öne çıkarıyor. Oportünizm ile reformizmin politik özü aynıdır.

İşçi sınıfının, sermayeye karşı, ücretleri yükseltme ve çalışma saatlerini düşürme mücadelesi yüzyıllardır sürüyor. Sınıf mücadelesi her iki sınıfın ekonomik karşıtlığının ifadesidir ve bu karşıtlığın ifadesi olarak sürecektir. İşçilerle kapitalistlerin birbiri karşısındaki konumlarını belirleyen, her birinin emeğin yarattığı değerden ne oranda pay aldıklarıdır. Ya da çalışma saatlerinin ne kadarının işçiye ve ne kadarının kapitaliste ait olduğuna göre iki sınıfın birbiri karşısındaki konumlanışı yer alır. Ücretler ne kadar düşürülür ve iş gününün ne kadar fazlası kapitaliste giderse, artı-değer oranı o kadar yükselir. Bu nedenle iş gününün süresi daima iki sınıf arasında şiddetli çatışma konusu olmuştur. İşçiler, ücretli emek tarihi boyu, emeğin korunması için çeşitli düzeylerde ama kesintisiz mücadele vermişlerdir. Tüm bu uzun, sancılı mücadeleler boyunca emeğin korunması yönünde belli yasal güvenceler sağlanmıştır. Ancak bu mücadele, ücretli-emeğin varlığının devamına bağlı olarak yürütülmüştür, yoksa doğası gereği ekonomik mücadele, kapitalist sınırları aşamaz.

İşçi sınıfı hareketi uzun bir ekonomik mücadele sürecinden geçerek geldi. Ekonomik mücadele içinde, birleşme, yetkinleşme ve savaşım kapasitesini geliştirdi. Her ülkenin işçi sınıfı mutlaka ekonomik mücadele sürecinden geçerek gelmiştir. Kimi yerlerde, ekonomik mücadele işçi sınıfının bir mücadele biçimi olarak çok belirgindir. Bununla birlikte proletarya ile kapitalistler arasındaki sınıf mücadelesi

bir gerçeği daha ortaya çıkardı. Bu iki sınıf arasındaki ekonomik mücadelede güçlü olan taraf her zaman sermaye olmuştur. Salt ekonomik mücadelede proletarya hep kaybetmiş, yenilmiştir. Bu durum karşısında, proletarya da mücadelesini politik alana kaydırды. Bu ise, emekçi sınıfın politik örgütlenmesini getirdi. İşçi sınıfının, bir sınıf olarak harekete geçmesi politik bir harekettir. Ancak, yalnızca kendiliğinden hareket etmekle yetinilmedi. Tüm burjuva güçlerinden bağımsız, onlardan ayrı ve onlara karşı bilinçli bir politik örgütlenme ve mücadele çizgisi izlendi. İşçiler ne zaman ki politik mücadele başlattılar, o zaman kapitalistler üzerinde bir baskı gücü oldular. Daha sonra işçilerin yararına ne kadar yasal düzenleme olmuşsa, hepsi politik mücadeleyle kazanılmıştır. Politik mücadele, o güne dek kendine güvenmeyen işçilerin, kendilerine güvenlerini sağladı. Bir güç olduklarını; hem de dünyayı değiştirecek olan bir güç olduklarını kavradılar. Daha önceleri işçi sınıfını yok sayan kapitalistler, bundan sonra ciddi bir güç olarak muhatap almak zorunda kaldı. Politik mücadele emekçi halk bilincine iyice yerleşti. Bunu güncel mücadelelerin her alanında görebiliyoruz. Emekçiler ne zaman ekonomik bir saldırıya uğrasalar, hemen sokağa çıkıyorlar, ayaklanıyorlar; isteklerini ya kabul ettiriyorlar, ya da en azından o baskıyı burjuvazi üzerinde hissettiriyorlar. Sosyalizm tarihi bundan daha fazlasını da göstermiştir: İşçi sınıfı, sosyalizme ancak politik mücadele yoluyla varabilir. Bu anlayış emekçiler içinde iyice yerleşmiştir. Bu noktada belirleyici olan bu politikanın içeriğidir. İşçi sınıfı ancak devrimci bir politik mücadeleyle kurtulabilir. İşçi sınıfı devrimci bir sınıf olarak, devrimci mücadeleyle hedefine ulaşabilir.

Ekonomik mücadelenin politik mücadeleyle sıkı bağı -ki politika ekonominin yoğunlaşmış ifadesidir- birçok ülkede son derece zengin örneklerini veriyor bize. Vietnam devrim mücadelesi ve başka yerlerdeki devrim mücadeleleri tarihi, ekonomik mücadelelerin politik sonuçları olabileceğini gösterdiği gibi; politik mücadelenin de ekonomik sonuçları olabileceğini göstermiştir. Hele devlet-tekel bütünleşmesinin yaşandığı bir dönemde, bu durumu her yerde çok rahatlıkla gözlemleyebiliriz. Hemen bir örnek vermek gerekirse, ücret ve fiyat belirlemelerini yalnızca piyasa kuralları (ekonomik yol) saptamıyor, bunlar, hükümetler tarafından da belirleniyor. Bu nedenle işçiler ücret sorunlarında, küçük üreticiler taban fiyatı sorununda hükümetlere karşı ayaklanabiliyorlar. Ekonomik ilişkiler, politik ilişkilerle böylesine iç içe geçmiştir. Ekonomi ile politikanın ilişkisinde akılda tutulması gereken başka bir yön de şudur: nasıl bir ekonomik yol izleyeceğin, nasıl bir politik çizgi izlediğine bağlıdır. Bu, sosyalizmde çok belirgindir:

Ekonomide doğru bir çizgi izlemek için, öncelikle doğru bir politik çizgi gerekiyor.

Politik mücadele, bir sınıfın diğer sınıfa karşı mücadelesidir. Politik mücadelede, politik bir iktidar aygıtı olan devlet iktidarı merkezi bir yer tutar. Egemen olan devlet iktidarı sayesinde politik üstünlüğü elinde tutar; devlet iktidarına dayanarak halk kitlelerini baskı altında tutar ve ezer. Egemen olan bir kapitalist sınıfsa, ezilen ve sömürülen emekçi sınıf, kapitalistlerin politik üstünlüğüne son vermek için politik iktidarı ele geçirmeyi hedefler. Böylece iktidar sorunu, sınıf savaşımının kilit sorunu haline gelir.

Politik mücadele iktidar mücadelesidir. İktidar mücadelesi, genelde emekçi halk, özelde de işçi sınıfının örgütlü bir güç ve bir güç örgütü biçiminde hareket etmesini gerektirir. Emekçi sınıf bir güç örgütü düzeyine ulaşmadan, son derece iyi örgütlenmiş olan ve yetkin bir güç örgütü olan devlet gücünü elinde tutan kapitalist sınıfı yenemez. Modern sınıflar mücadelesi tarihi bu gerçeği defalarca doğrulamıştır. İşçi sınıfı hareketi, ancak örgütlenerek ve savaşarak bir güç örgütü haline gelir. İşçi sınıfı devrimci bir sınıf olarak örgütlendiği ve bir güç örgütü olarak harekete geçtiği an, sınıf savaşımı, o zaman tayin edici aşamaya girmiş olur.

Devrim, emekçi sınıf ileri düzeyde örgütlendiği zaman ve bu örgütlenmeye dayanılarak gerçekleşir. Devrimci güç örgütüne ve devrimci sınıf savaşımına mekanik bir şekilde yaklaşmamalı. Yani “önce bir güç örgütü haline gelinir ve savaşa ancak bu şekilde girilir”, biçiminde bir yaklaşım sınıf mücadelesine aykırıdır. Bu, “biz burjuvazinin her savaş davetine evet demeyiz, ancak hazır olduğumuz zaman ve uygun gördüğümüz zaman savaşa gireriz”, biçimindeki son derece yanlış düşünceye benzer. Yani dışımızdaki yaşam duracak, sınıf mücadelesi yerinde sayacak, bizim hazır olmamızı bekleyecek. Böyle düşünenler hiçbir zaman zafer yüzü göremezler. Gerçek yaşamda, dışımızdaki gelişmeler, olayların akışı hiçbir zaman bizim hazır olup olmadığımızı bakmaz. Dışımızdaki yaşam kendi yasalarıyla nesnel gelişmenin yasalarıyla harekete geçer. Bizi beklemez, biz dışımızdaki süreci etkilemek ve ona müdahale etmek için kendimizi ayarlamalıyız. İşçi sınıfı hem örgütlenir; hem savaşır. Savaşım dışında kof bir örgütlenmeye girmez. Örgütlenmesini savaşım içinde tamamlar ve savaşa savaşa bir güç örgütü, savaşı kazanacak bir güç haline gelir.

Devrimi yaratan koşullar, nesnel koşullardır. Bu devrimin gerçekleşmesi ise devrimci sınıfın savaşımına bağlıdır. Genel olarak tüm devrimler, özelde sosyalist devrim ve proletarya önderliğindeki demokratik devrimler ile ulusal devrimler devrimci sınıfların savaşımının

eseridir. Tarih, kitlelerin eseridir; savaşılan kitlelerin eseri. Hiçbir devrimci sınıf oturup, nesnel koşulların onun yerine devrimi yapmasını beklememiştir. Devrimci bir kriz kendiliğinden patlak verse de, yine de bunu bir devrimle sonuçlandırmak, devrimi yapmaya kararlı bir sınıfın harekete geçmesine bağlıdır. Proletarya kendiliğinden değil, savaşarak devrimci bir sınıf durumuna gelir. Eğer kendiliğinden devrimci bir sınıf olsaydı, bunca devrimci çaba, teori, taktik örgütlenme anlamsız olurdu. İşçi sınıfı, bir sınıf örgütlenmesi olan politik örgütlenmeyi, sınıflı toplumdan almıştır. Gelecekte buna gerek kalmayacaktır, ancak böylesi bir geleceğe politik olarak örgütlenerek ve savaşım ile ulaşabilecektir.

Oportünistler, işçi sınıfının devrimci rolünden söz etmeyi pek severler. Nasıl olsa işçilerin devrimciliği kendileri dışında bir durumdur. Sıra kendi konumlarının devrimci olup olmadığına gelince, o noktada sorunu geçiştirmeyi yeğlerler. Çünkü kendileri mücadelede, örgütlenmede de oportünistler. Böylelikle orta yere şöyle bir paradoks çıkıyor: Devrimci işçi sınıfı, onunla onun adına hareket eden uzlaşmacı-reformist gruplar. Reformist-oportünist hareketler, devrimci işçi sınıfı önünde birer engeldir. Devrimci işçi sınıfı hareketi, bu engeli aşarak hedefine ulaşabilir. İşçi sınıfı, devrimci sınıf partisine dayanarak ve bu partinin önderliğinde zafere ulaşabilir. Proletaryanın devrimci sınıf partisi, emekçi sınıfın yönlendirici gücüdür.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

5 - 19 Temmuz 2006

Sayı: 71

TOPLUMSAL İNSAN

Komünist toplum, gelişmiş toplumsal üretime dayanır. Gelişmiş toplumsal üretim, gelişkin üreticilerin varlığını gerektirir. Komünizmin dayanacağı tüm bu maddi olgular, kapitalizm tarafından hazırlanılır. Bu olgular kapitalist toplumun gözeneklerinde az çok ortaya çıkmasa, o zaman komünist bir toplum çabası boş bir çaba olurdu. Gelecek toplumun dayanacağı toplumsal koşullar, bugünden oluşmaya başlar.

Kapitalist üretim, toplumsal koşulları sürekli devrimcileştirmeden, üretici güçleri evrensel olarak geliştirmeden, üretimi ve emeği toplumsal bir düzeye çıkarmadan var olamaz. Ancak, üretken güçlerin gelişimi kapitalistler için mutlak değildir. Bilimin, tekniğin ve üretken güçlerin gelişimi bir noktadan sonra sermayenin kendi kendini genişletmesini sınırlar ve kar oranını düşürür. Bu noktada, kapitalistler her türlü gelişmeye karşı bir konuma geçer. Bilimsel buluşları bloke eder, bizzat kendisi makine kırıcısı rolünü üstlenir. Kapitalist sınıf, üretici güçlerin gelişmesinin karşısına geçerek, kendisinin tarihi tükenişini de ilan etmiş olur. Böylece, toplumsal üretimle, kapitalist biçim arasındaki karşıtlık ve çelişkisi şiddetlenir ve elle tutulur hale gelir.

Kapitalist toplum, kendi çelişkilerini çözemeyen bir toplumdur. Doğası gereği bunu yapamaz. Tersine, doğası gereği uzlaşmaz karşıtlıkları ve çelişkileri zorunlu olarak geliştirir ve daha bir açığa çıkarır. Çelişmeler içinde evrimleşen bir toplum olan kapitalist toplumda, zenginlik kaynakları, yoksulluk kaynağı olur. Marx'ın ifadeleriyle söylersek: “*Yeni boy gösteren zenginlik kaynakları, tuhaf bir büyüye uğrayarak yoksunluk kaynaklarına dönüştüler*”. Kapitalizm, zenginlik kaynaklarını yoksunluk kaynaklarına dönüştürerek, zenginlik-yoksulluk karşıtlığını en uç noktaya götürür. Kapitalist nitelikleriyle üretken güçler, ne kadar gelişirse, emek-sermaye çelişkisi de o ölçüde derinleşir. Kapitalizmde emeğin üretken güçleri, emeğe komuta eden güçlere emeği sömüren güçlere dönüşürler. Emekçi, emeğin dış koşulları halini alan, emeğin üretici güçlerinin ağırlığı altında ezilir. Burjuva toplumda bilimde, teknikte, toplumsal üretimde, kısacası üretken güçlerdeki her ilerleme, emekçinin daha bir ezilmesini ve geriletilmesini getirir. Çelişkiler ise bu toplumu havaya uçuracak kadar olgunlaşır.

Zenginliğin kaynaklarından biri olan emek, sanayinin, bilimin ve tekniğin gelişmesiyle birlikte, bireysel emek olmaktan çıkıp, toplumsal emek, kolektif emekçinin ortak emeği durumuna gelir. Bu gelişmenin sonucunda, hiçbir işçi tek başına, çıkan ürün benim emeğimin ürünüdür diyemez. Ortaya çıkan kullanım değeri, üretim sürecine katılan tüm işçilerin, kafa ve kol emekçilerinin, kısacası kolektif emekçinin ürünüdür. Ancak, kullanım değerleri gitgide doğrudan emeğin ürünü olmaktan çıkarlar. Makineleşmenin, doğa güçlerinin, teknik bilginin gelişimiyle, kullanım değerlerinin üretiminin doğrudan emek kullanımına bağımlılığı azalır. Doğrudan emek kullanımının üretim sürecindeki ağırlığının azalması ve önemsiz bir konuma gelmesiyle beraber, değer, zenginliğin ölçüsü olmaktan çıkar. Değerin zenginliğin ölçüsü olmaktan çıkması, kapitalist üretim biçiminin kendi kendini çökertmesi demektir. Kapitalist üretim, kendi çözülüşü yönünde ilerler. Toplumsal üretim sürecinde, emek niceliği giderek önemsiz bir miktara düşmekle birlikte, değer bir ölçüsü ve ön koşulu olmaya devam eder. Değişim değeri, kullanım değerinin ölçüsü olmayı sürdürür.

Üretken güçlerin gelişimi sonucu, bilimin kullanılması ve doğal güçlerden yararlanma öne geçer. Sermaye, toplumsal üretimin tüm bu koşullarını bedavadan edinir. Bilimi ve bilimin doğaya uygulanmasını kendine maleder. İnsan zekasının ürünlerini hiçbir karşılık ödemediği tekeline alır. İnsanın üretim hakkındaki becerisi ve bilgisi kuşaktan kuşağa aktarılır. Kapitalist bilgi ve beceriye hiçbir karşılık vermeksizin alıp kullanır. İnsanın sahip olduğu bilimsel bilgi, tek ulusa da ait değildir, tüm ulusların katkı sağladığı insanlığın ortak zekasının ürünüdür. Kapitalist, tüm bunları hazır bulur. Böylece üretim, insanın kolektif olarak katıldığı bir faaliyet haline gelirken, bunun sonuçlarına el koyma bireysel kalmaya devam eder. Çelişki çok barizdir.

Emek ve emek süresi, üretim için bir temelken, sanayinin gelişmesi yeni bir temel yaratır. Üretimin yeni temelinde, üretim emek ve emek süresinden çok, emek sürecinde harekete geçirilen etmenlerin durumuna bağlıdır. Burada bilim, teknik ve doğa kuvvetlerinin daha geniş ölçüde harekete geçirilmesi belirleyici olur. Bu gelişimle birlikte, bireysel emek ve bireysel emek aletlerine olan gereksinme iyice azalır. Emek sürecinde kullanılan çeşitli etmenlerin geliştirilmesinin amacı, emek-gücü değeri için harcanan emek süresini düşürmek, bunun sonucu kapitalistin el koyduğu artı-emek süresini artırmaktır. Tek cümleyle; “Yabancı emek süresi hırsızlığı”dır. Çünkü bugünkü düzen, yabancı emek süresini sızdırmaya dayanıyor. Sanayinin yeni temeli bunu ikinci plana düşürüyor. Üretimin yeni temellerinde, emek ve

emek süresinin azalması ve önemsiz düzeye gerilemesiyle beraber, değer de zenginliğin ölçüsü olmaktan çıkar.

Kapitalist üretim, emeği, emek araçlarını, bilimi ve doğa güçlerinin bilimsel uygulamalarını üretim sürecinde bir araya getirir. Üretimin toplumsal karakterinin dünya düzeyinde gelişmesi, kapitalizmin iç çelişkilerini şiddetlendirir ve bu üretim biçiminin sonuna geldiğini ilan eder.

“Üretimin ve zenginliğin büyük temel taşı ne [işçinin] kullandığı doğrudan insan emeği, ne de çalıştığı süredir; bu temel, daha çok, insanın kendi üretken gücünü, doğa hakkındaki anlayışını ve toplumsal bir varlık olma durumu nedeniyle, doğa üzerinde kazandığı hakimiyeti kendisinin sahiplenmesidir. Tek kelimeyle, toplumsal insanın gelişmesi”. (Marx)

Engels, sınıfların, üretimin yetersizliğinden doğduğunu, üretimin gelişimiyle sınıfların ortadan kalkacağını söyler. Toplumsal üretimin gelişimiyle, Engels'in söylediği bu noktaya gelinmiştir. Bu noktada Marx'ın belirttiği “insan beyninin genel güçlerinin gelişimi için bir azınlığın emekten uzak durabilmesi” zorunluluğu ortadan kalkmak durumunda. Doğrudan emek kullanımı, üretim sürecinde önemsiz bir konumda bulunuyor. Bizzat sınıflı toplumun kendisi, toplumsal üretimin gelişimiyle çelişme içinde. Kapitalist toplum, temelindeki bu çelişmelerle artık devam edemez. Toplumsal üretici güçler, kapitalizme başkaldırmış durumda. Toplumun evrimi kaçınılmaz olarak politik bir devrimi gündeme getirmiştir. Politik devrim yoluyla iktidara gelecek olan proletarya iktidarına dayanarak sınıfları kaldıracaktır. Sınıfların zorunlu olarak ortadan kalkmasını sağlayacak. “üretimin gelişimi” bugünden belli bir düzeye gelmiştir. Sosyalizm dayanacağı temeli hazır bulacaktır.

Sanayinin gelişimi toplumsal üretimi ileri düzeye çıkarıp, emek ve emek süresini minimuma düşürürken, aynı zamanda, kapitalist temel bu gelişmeye ne kadar dar kaldığını da açığa çıkarmakta. Kapitalist temel, insanın gelişimini sağlayan doğal ve toplumsal koşulların evrensel gelişimini sağladıktan sonra, bu gelişimin bizzat karşısına geçti. Kapitalizmin temeli toplumsal insanın gelişimine dar geliyor. İnsani gelişimin doğal ve toplumsal güçleri, kendi toplumsal karakterine denk gelecek bir üretim düzenini, daha üst bir toplumsal biçimi dayatırken, dar kapitalist temelle sürekli bir çelişki ve çatışma içindedir. Bu çatışma, kapitalizmin dar temelleri aşılp, üretimin kolektif, komünal temele kavuşmasıyla çözüme kavuşacaktır.

Kapitalist toplum, tek yanlı ve sınırlılık içinde olan bir toplumdur. Toplumsal insanlığın gelişimi, onun dar yapısını aştığı halde, kendisine büyük gelen toplumsal güçleri sınırlı yapısında tutmaya çalışıyor. Kendi

tarihsel sınırlarına gelip dayanmıştır. Oysa toplumsal güçler, ancak bu sınırların ötesine geçerek serpilip gelişirler. Kapitalist toplum tek yanlıdır; çünkü doğası ancak tek yanlılık içinde var olabilir. Kent-kır ayrımı olmadan, kafa ve kol emeği arasında bir ayrım olmadan, insanları toplumsal iş bölümü içinde tutmadan, sporu, eğitimi ve üretimi birbirinden ayrı tutmadan var olamaz. İnsan faaliyetlerinin bu kadar bölündüğü, toplumsal uzmanlaşmanın ortaya çıktığı bir toplumda insan ancak tek yanlı olarak kalır. Çok yönlü gelişimin olmazsa olmaz koşulu, işbölümünü, özel mülkiyeti ve insanı parça-insan haline getiren tüm koşulları ortadan kaldırmak; yerine ortaklaşa yaşamı getirmektir. Ancak ortaklaşa yaşamda, ancak üretim araçlarının toplumsal mülkiyetinde, bireyin entelektüel, sportif vb. kendini çok yönlü olarak geliştirebileceği koşullar sağlanacaktır. Kapitalist üretim doğası gereği, insanın evrensel gelişimini sağlayan toplumsal ve doğal koşullara kendi sınırlılığını getirir. Demek ki, insani gelişim için burjuva sınırlılığın aşılması bir zorunluluktur. Koşullar insanileştirilerek, ancak o zaman, insani toplum ya da toplumsal insan, kendi koşullarına kavuşmuş olur.

Burjuva toplumun koşulları, bireylerin ve bireyin topluma yabancılaşmasının koşullarıdır. Burjuva toplumda toplumsallaşma da, emekçiye yabancılaşan bir toplumsallaşmadır. Emekçinin ürettiği toplumsal ürün, ondan uzaklaşır ve kendi üzerinde egemenlik kurar. İnsan burada kendi öz toplumsal güçlerinin egemenliği altına girmiştir. Kendi öz toplumsal güçleri, siyasal güçler olarak insanın kendisinden ayrılır. Hiç şüphesiz, bu her türlü ayrılmanın, bu yabancılaşmanın varacağı bir yer vardır. Yabancılaşma artık çürümeye varmıştır (dönüşmüştür). Bu, aynı zamanda, burjuva toplumun tarihsel bunalımıdır. İnsanın öz toplumsal güçlerinin insana yabancılaşması bir çürümeden, bir çöküşten başka bir yere varamaz. Fakat çürüme ve çöküş, gelişmenin sadece bir yönüdür. Gelişme aynı zamanda, bu yıkımdan kurtulmayı sağlayacak devrimci bir dinamizmi de açığa çıkarır. İnsan bu devrimci yönün gelişimiyle özgürlüğe açılan yola girmiş olur. Özgürlük, ancak insan kendi öz toplumsal güçlerini kendi denetimine aldığı, toplumsal güçlerin toplumsal karakterini tanıdığı ve tüm toplumsal güçleri ortaklaşa güçler olarak örgütlediği zaman gerçekleşmiş olur. Bu noktaya varana kadar, toplumsal insan kapitalizmle çatışma içinde olacaktır. Bu mücadelenin sonunda, zafer toplumsal insanın olacaktır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

2 - 16 Ağustos 2006

Sayı: 73

SINIF İLİŞKİLERİNİ DOĞRU KAVRAMAK

Sınıflar ilişkisini doğru tanımlamak, Marksizmin abece'sidir. Sınıfların karşılıklı ilişkisi denilince, sınıflar diyalektiğini, yani sınıf karşıtlığını ve çelişkilerini; aralarındaki mücadeleyi; bu mücadelenin ekonomik temelini ve ideolojik biçimlere bürünmesini anlarız. Sınıflar ise ekonomik ve toplumsal alandaki gelişmelere bağlı olarak sürekli bir değişim içindedir. Bazen yavaş, bazen hızlı ama daimi olan sınıflar ilişkisindeki değişimi ve bunun anlamını doğru olarak gözlemlemek ve tanımlamak gerekiyor.

Her dönemin sınıflar ilişkisi, sınıflar mücadelesinin yükseliş ve düşüşü söz konusu dönemin ekonomik ilişkilerinde aranmalıdır. Çünkü toplumsal ilişkilerde sonal olarak belirleyici olan ekonomik ilişkilerdir ve bu ilişkilerin yeniden üretimidir. Sınıfların ekonomik karşıtlığı, çelişkisi ve çatışması daima ideolojik biçimlere bürünür. Bu ideolojik biçimlerin de, bu çatışmaları ne ölçüde yansıttığı doğru bir yöntemle irdelenmelidir. Çünkü ideolojik alandaki (ister estetik ve sanat alanında olsun, ister teori vb. alanında olsun) her yapıt, sınıflar ilişkisini aynı düzeyde ve doğru bir şekilde yansıtmayabilir. Biz, her dönemin sınıflar ilişkisinin aldığı ideolojik biçimleri, yine o dönemin toplumsal ilişkilerini etkin ve güçlü olarak yansıtan eserlerde görebiliyoruz, anlayabiliyoruz. Dönemin toplumsal ilişkileri, başka bir ifadeyle sınıflar gerçeği, en yüzeysel teori, estetik ve sanat eserlerine bile girer. Fakat, bu ilişkilerin yüzeysel, sıg ele alınışı, o dönemi tüm yönleriyle anlamamızı engeller. Biz, bu ilişkileri daha geniş ve bütünlüğü içinde, ancak etkin ve güçlü eserlerde görebiliriz. Bir görüşü, bir sanat eserini etkin ve güçlü yapan şey, sınıflar ilişkisinin anlamını doğru bir şekilde anlatabilmesidir.

Edebiyat ve sanat, ama özellikle de edebiyat bireylerin günlük yaşamları üzerinden sınıf ilişkilerini detaylarıyla ortaya koyabilmiştir. Edebiyatı inceleyerek, her dönemin sınıf çatışmalarını, iniş ve çıkışlarını; eskinin çökmekte oluşunu ve yeni ilişkilerin doğuşunu, gelmekte oluşunu anlayabiliriz. Tarihin gelişimini sanatı inceleyerek de izleyebiliriz. Elimizde tarihsel maddecilik (materyalist) yöntemi varsa, bunu çok rahatlıkla yapabiliriz. Tarihin akışını, en sığ sanat eserlerinde bile izleyebilirsiniz. Ama biz esas olarak sınıf ilişkilerini ve bu ilişkilerin bireylerin yaşamlarındaki görünümünü, toplumun gelişimini derinlikli olarak kavramış olanlara başvururuz. İşte Cervantes'in Don Quijote'si (Don Kışot) böyle bir eserdir. Don Quijote, bir dönemin (feodalizmin) çöküşü ve bu dönemin tamamen kapandığını güçlü bir anlatımla ilan eder. Yazarın yaptığı şey, bir dönemin çöküşünü çarpıcı bir şekilde verebilmiş olmasıdır. Balzac ise romanlarında burjuva ilişkilerin toplumda yarattığı etkileri ve bu sıradaki sınıf çelişkilerinin başarılı bir şekilde bir tablosunu ortaya çıkarır. Biz çizilen bu tabloya baktığımızda, hem bütünlüklü olarak, hem de detaylarda o dönemin karşılıklı sınıf ilişkileri hakkında bir fikir edinebiliriz. Nazım Hikmet kendi zamanının sınıf ilişkilerinin toplumcu gerçekçi sanatla etkin bir çizimini yapar. Şairin döneminde sınıf ilişkilerinin bu kadar gelişmediği, sınıf savaşımının bu denli yoğunlaşmadığını, yani seyrek olduğunu göz önünde tutarsak, Nazım Hikmet'in bu mücadeleyi ne kadar güçlü olarak anlattığını daha iyi kavrarız. Daha sonraki yıllarda, sınıf savaşımı çok bariz olarak kendini gösterdiği ve büyük devrimci eylemler meydana geldiği halde, bu dönemi güçlü bir şekilde anlatacak sanat eserleri verilemedi. Sınıf ilişkilerinin henüz belirgin olmadığı, sınıf çelişki ve çatışmalarının keskinleşmediği bir dönemde, bu ilişkileri güçlü olarak yansıtabilen sanat eserleri verilebildiği gibi, büyük sınıfsal alt-üst oluş dönemlerinde, yoğun devrimci bir dönemde çok daha zayıf eserler ortaya çıkabiliyor. Bu zayıflığı sinemada da görebiliyoruz. En toplumcu sinemalar bile, sınıf mücadelesine denk yapıtlar sunamıyor. Tüm bunların altında, şairin, romancının, heykeltıraşın, yönetmenin ideolojik-politik konumu ve olayları kavrayışı yatıyor.

Sınıfların varlığı ve ilişkisi Marx'a kadar, çeşitli biçimlerde açıklanmıştır: Tarihsel olarak ekonomik olarak ve sanat yoluyla. Ancak, her dönemdeki sınıfların ekonomik temelini, sınıflar mücadelesinin zorunlu olarak, proletarya diktatörlüğüne götüreceğini ve bunun sınıfların ortadan kaldırılmasıyla sonuçlanacağını açıklayan Marx olmuştur. Marx, sınıfların ortadan kalkacağını söylerken, bu görüşünü, genelde tüm tarihin değişimine, özeld de kapitalist toplumun kaçınıl-

marz değişimine dayandırmıştır. Marx'ın toplumları ele alma yöntemi maddeci tarih anlayışıdır. Kapitalist toplumu da bu anlayışla çözümlenmiştir. Kapitalist toplum incelenmeden, bu toplumun ekonomik temeli, ekonomik ilişkilere egemen olan yasalar irdelenmeden ve anlaşılmadan (çözümlemeden) bu toplumun içinde doğup gelmekte olan gelecek toplum hakkında ancak ütopyaya düşebilirdi. Marx'ın teorisi şeyleri zihninde tasarlamaya dayanmaz; var olan şeylere teorik ifadesini verir. Marx, var olan sınıflar ilişkisine teorik anlamını vermiştir. Bu nedenle, Marx'ın görüşleri bilimseldir, etkin ve güçlüdür. Güçlü olan teorisinin içeriğidir. Bu güç, tarihin derinlikli kavranışından ileri geliyor. Marx'ın çözümleme (tahlil) yöntemi kesinlikle ikna edicidir.

Marx'ın yöntemini ve görüşlerini devam ettiren Lenin, sınıflar ilişkisine ya da sınıfların nesnel gelişimine temel bir önem verir. Bunun temel önemini açıkça belirtir: “*sınıfların birbiriyle ilişkisi... yani o olmadan Marksizmin olmayacağı...*”

Lenin'in temel eserleri ve konuşmaları sınıfların birbiriyle ilişkisini doğru bir şekilde anlamayı ve bu ilişkinin gelişimini doğru bir biçimde gözlemlemeyi ve değerlendirmeyi içerir. Lenin'in sınıflar ilişkisinin tahlilinin bilimsel temelleri ve tarihselliği kendini hemen kabul ettirir. Tekelci kapitalizm ile birlikte proletarya devrimlerinin öngüne girilir. Leninist devrim teorisi çağın bu devrimci içeriğini etkin biçimde açıklar, proletaryayı devrim ve komünizm mücadelesine çeker. Lenin'i okumak, devrimci biçimde düşünmek ve devrimci tarzda hareket etmektir.

Marksist-Leninist teoriyi kendi kavrayışıyla, kendi döneminin sınıflar ilişkisine uygulayan Che bu konuda etkin-devrimci bir çizgi tutturur. Latin Amerika'nın ve dünyanın emekçi kitleleri Che'nin konuşmalarının da kendi özelemlerini ve istemlerini bulurlar. Che'nin görüşlerinin sürükleyiciliği, bu görüşlerin devrimci gücünden ileri geliyor. Bu görüşler sınıfların karşılıklı ilişkisinin doğru kavrayışına dayanıyor. Che'nin teorik kavrayışı daima devrimci biçimde düşünmeye dayanıyor.

Marksist sınıflar ilişkisi ve sınıflar savaşımı anlayışını, devrimci teori ve taktiklerinin temelini oturtan proletaryanın devrimci sınıf partisi, Leninist Parti, bu temelden hareketle somut durum çözümlenmelerinde elde tutulur sağlam sonuçlara ulaşır. Teorisi ve politikaları mevcut durumun doğru tanımlanmalarına dayanır. Bulunduğu topraklarda ve dünyadaki gelişmeler ve olayları kavramak için devrimci biçimde düşünür ve hareket eder. Devrimci Marksizm-Leninizm adına ne varsa yapısında somutlar. Gittiği yerlerde kitleler üzerinde devrimci

bir etki yaratır. Leninistlerin görüşleriyle tanışan emekçi kitleler, hemen devrimin etkisine girerler.

Türkiye küçük-burjuva sosyalist hareketin toplumsal-politik durum çözümlenmeleri bilimsel değildir. Sınıflar ilişkisinin nesnel, bilimsel bir değerlendirilmesi yerine, tamamen volantarist (iradeci) davranır. Kendi içinde bulunduğu duruma göre, dışındaki gelişmeleri ele alır. Dışımızdaki gerçekliğe niyetine göre yaklaştığı için, görüşlerinin hiçbir tutarlı yönü yoktur. Marksizme-Leninizme başvurmak zorunda kaldığı zaman da, onu, kendi küçük-burjuva sosyalizmine indirger. Böyle olunca nesnel dünyaya yaklaşım tamamen kendi özel yöntemlerine dayanır. Bir kesiminin ekonomik-toplumsal durum tahlili mevcut gelişmenin çok gerisinde olduğu için öncelikle tarihle sorunları var. Bir kesiminin ise görüşleri sınıf mücadelesinin gerisinde kaldığı için, sınıf mücadelesinin gelişimiyle sorunları var. Bu, küçük-burjuva sosyalizminin içinde olduğu ideolojik-politik bunalımı çok iyi açıklıyor.

Küçük-burjuva sol hareket, tıpkı, gerçekliği çok yüzeysel olarak yansıtan sinemalar gibi, sınıfların sürekli değişen karşılıklı ilişkisini, olabilecek en geri düzeyde gösterir. Proletarya ile kapitalistler arasında çok yoğun bir sınıf savaşımı sürdüğü halde, bu mücadelenin yoğunluğunu ortaya koyamaz. Sınıf mücadelesi yıllardır, iç savaş biçimini aldığı ve bu tartışılmaz bir olgu olduğu halde, mücadelenin vardığı aşamayı yadsır. Genel olarak, sınıf mücadelesinin gelişmesine ayak uyduramamıştır. Eğer pratikte zaman zaman biraz ileriye gidebilmişse, bu, görüşlerine rağmen olayların onları sürüklemesi sonucudur. Küçük-burjuva sol hareketin yayınları, durumlarını yansıtıyor. Hangi konuyu işlerlerse işlesinler, yaklaşımları yüzeysel, kaba, geri ve usandırıcı. Oysaki sosyalizmin birikimi tüm dünyada çok zengin ve güçlü. Böylesine bir sosyalist birikimi olduğu bir dünyada küçük-burjuva sol hareket, o geri görüşleriyle emekçi halk kitleleri üzerinde etki yaratamaz.

Sınıf mücadelesine ayak uydurmanın ilk koşulu, sınıf mücadelenin düzeyini ve bu mücadelenin içinde verildiği nesnel koşulları doğru olarak kavramaktır. Nesnel koşulları doğru olarak kavramaktır. Nesnel koşullar daima bir değişim bir alt-üst oluş içinde olduğu için, sınıf mücadelesi de sürekli bir değişim içinde olur. Sınıflar ve sınıf ilişkileri statik değil, dinamik olarak, devamlı hareket içinde ele alınmalı. Gelişme, gelişmenin yönü doğru tanımlanmalı ve çok iyi ifade edilmeli. Bu çok iyi kavrandıktan sonradır ki, sınıf mücadelesinin görevleri doğru olarak belirlenebilir.

Düşüncelerimiz, dışımızdaki gerçekliği tüm yönleri, yani bütünselliği içinde, tüm karmaşıklığı ve çelişkilere açıklarsa etkili olur. Gerçekliği anlatma biçimi ne olursa olsun, önce gerçeği iyi kavramak gerekiyor. Ne denli iyi kavramışsak, o kadar etkin ifade edebiliriz. Bu noktada etkin anlatım da büyük önem taşır. Örnek, insanın düşünsel etkinliklerinin başında gelen sanatı ele alalım. Bu her sanat eserinin çok etkin ifade edildiği anlamına gelmez. Sanat yapıtı, sanatın hangi alanında üretilirse üretilsin, yaratıcı ve çarpıcı olarak ifade edilmesi önemli. Biz ilk bakışta biçimsel ifadeyi görürüz, ama biçimde, bir içerik verilir. Gerçek bir sanat eseri, içeriği, biçimi yani bütünsel varlığıyla etkinliğini ortaya koyar. Teori ve politikada da durum aynıdır. Teori nesnel gerçekliği ne denli doğru kavramışsa, o kadar etkin olur. Politika sınıflar ilişkisini ne kadar doğru yansıtabilirse kitleler üzerinde o ölçüde bir etkide bulunur. Gerçekleri doğru kavrama ve ifade etmede yaratıcı ve etkin olmalıyız.

Propaganda ve ajitasyonumuzun kitleler üzerinde istenilen sonucu verebilmesi, yani emekçileri devrime hazırlaması için etkin sanat, teori, politika için gerekli olan niteliklere sahip olmak gerekir.

Devrim bilimsel bakan ve dünyayı değiştirmek için savaşımaya başlayan bir proletaryanın ve onun kolektif ürününün emeği olacaktır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

16 - 30 Ağustos 2006

Sayı: 74

EN ÇETİN ŞARTLARDA YOL ALMAK

Devrimci bir sınıf, toplumsal ilişkileri değiştirmeye giriştiğinde, şartların lehte olmasını bekleyemez. Eğer koşulların lehte olmasını beklemiş olsaydı, tarih başka biçimde gelişirdi. Devrimci sınıf genel olarak, şartlar lehte olmadan harekete geçmek zorunda kalmıştır. Lehte olan şartları beklememiş, verili durumdan yola çıkmıştır. Eyleme geçmek için uygun an'ı beklemek yerine devrimci bir sınıf olarak her şart altında mücadelesini sürdürmüştür.

Koşullar tamamen olgunlaşmadan harekete geçmek zorunda olan devrimci sınıf için her şeyin çok zor olacağı daha en baştan bellidir. Ama en çetin şartlarda mücadele veren ve en eşitsiz şartlarda eylem yapmak durumunda kalan devrimci bir sınıf, böylesine güç bir süreçten geçtiği için, başarıya ulaşma yolunda etkin ve yetkin bir güç haline gelir.

Şartların lehte olmaması, demek değildir ki, toplumun önüne koyduğu amacın, koşulları da yoktur. Nüve halinde de olsa, çözümün maddi koşulları oluşmadan, toplum harekete geçmez. Bu şartlar, harekete geçmenin zeminidir. Toplum, bu zeminler az-çok doğmuşsa eyleme geçer. Bu temel üzerinde, uzlaşmaz sınıf çelişki ve karşıtlıklarına ve sınıf çatışmasına bağlı olarak bir dizi değişiklik ve gelişme yaşanır. Ama bu değişim ve gelişim her zaman lehte sonuçlar vermeyebilir. Örneğin devrimci bir sınıf olarak proletaryanın başarıya ulaşması için genel olarak dünyada objektif koşullar uygun olmayabilir. Fakat Paris Komünü'nde olduğu gibi ayaklanmak kaçınılmaz hale gelebilir. Bu durumda tarihin ne getireceği hesap edilmeden girilir ve görülür. Proletarya devrimci bir sınıftır;

devrimci bir sınıf olarak hareket etmek zorundadır. Tıpkı Almanya'daki Spartakist Ayaklanması gibi. Ya da Ekim Devrimi öncesi, “iktidarı ele geçirirsek bu şartlarda tarihin karşımıza ne çıkaracağını bilmiyoruz” diyenlere Lenin'in proletaryanın devrimci girişkenliğine vurgu yapması gibi. Ekim Devrimi'nin kendisi, böyle düşünelere gereken pratik yanıtı vermiştir.

Avrupa'nın genel koşulları proletaryanın lehine olmadığı halde Marx, ayaklanan Paris işçilerinin bu girişimine övgüde bulunur. Gerçekten Parisliler alkışlanacak bir tarihsel inisiyatif gösterirler. Lenin, Almanya'nın koşulları o sıra, bir devrimci ayaklanma için olgun olmadığı ve ayaklanmanın yenilgisi kesin olduğu halde, ayaklanma kaçınılmaz olduğu için Karl Liebknecht'in ayaklanma çağrısını cesaretle bulur. Fakat, sadece lehte şartlar olduğu zaman, harekete geçmeye hazır olan oportünistler, Marx'ın ve Lenin'in bu tavrını hiçbir zaman anlayamazlar. Onlara göre Marx ve Lenin birer Blankisttir. Tarih, harekete geçmeyi kaçınılmaz kılmasına rağmen, oportünistlerden sık sık duyarız: Şartlar uygun değil. Ya da kendilerinin hazır olmadığını söylerler. Bu mazeretçilik yalnız bir ülke ile sınırlı değil, oportünizmin genel bir karakteri. Fidel Küba'da harekete geçtiği zaman, oportünist hareket, “öznel şartlar” “nesnel şartlar” tartışması yapıyordu. Dünya proletaryası ve mücadeleci halklar ise, devrimci girişimlerinden dolayı Fidel ve Che'nin yaptıklarını kutluyordu. Devrimci güçler her yerde var olan koşulları değiştirmek için yola çıkarlar.

Proletaryanın sınıf savaşımının üzerinde yükseldiği maddi koşullar, dışımızdaki koşullardır. Ve her ülkenin maddi koşulları, ekonomik gelişme derecesi, tarihi nedenlerle birbirinden farklıdır. Proletaryanın kendisi ve mücadelesi, içinde bulunduğu ülkenin somut koşullarında gelişir. Bir ülkenin ekonomik durumu ne kadar gelişkinse, o ülkenin burjuvazisi ve proletaryası da o kadar gelişkin olur. Burjuvaziyi de proletaryayı da geliştiren şartlar, aynı şartlardır. Maddi şartların gelişme düzeyi, proletaryanın toplumsal devrim mücadelesini her bakımdan etkiler. Çünkü proletaryanın çözeceği görevler, maddi-ekonomik koşulların durumuna bağlıdır.

Devrimin gelişmiş kapitalist ülkelerde değil de, görece daha az gelişmiş kapitalist ülkelerde olması, daha en başta proletaryanın karşısına çeşitli güçlükler çıkartır. Buradaki şartlarda ne burjuvazi gelişmiştir, ne de proletarya. Ücretli emekçiler nüfusun çoğunluğunun oluşturamaz. Kent ve kır küçük burjuvalarının belli bir ağırlığı vardır. Proletarya devrimi yapabilmek için, küçük burjuvaziyi ve köylülüğü yanına çekmek için yoğun bir çaba göstermek duru-

munda. Aslında kapitalist sistemin kendisi her gün, her saat bu sınıflar için sayısız “ikna edici” faktör biriktiriyor. Bu “ikna ediciler”in başında, kapitalizmin, onların ekonomik-toplumsal yaşamında yarattığı yıkım geliyor. Kapitalizmin yıkımı, onları, yaklaşan toplumsal devrime iter. Tüm bu gelişmelere rağmen yaşam ilkesi “özel mülkiyet” olan bu güçleri yanına çekmek proletarya için çok kolay değildir. Proletaryanın nüfusun çoğunluğunu oluşturmadığı yerlerde büyük zorluklar, iktidara gelmeden önce başlar, iktidara geldikten sonra da devam eder; devam etmek, iktidara gelmekten daha zordur.

Rusya proletaryası, Ekim Devrimi'nde bu zorlukların tümünü yaşadı. Tarihsel gelişme nedeniyle devrim bir dizi gelişmiş kapitalist ülkede (Avrupa'da) değil, geri ekonomik yapıya sahip bir ülkede (Rusya'da) gerçekleşti. Beklenen Avrupa devrimi de yardıma gelemedi. Devrimci Rus proletaryası iktidarı ele geçirmek zorunda kaldı. Dünya devrimi o sırada gerçekleşmiyorsa, kendisi iktidarı ele geçirecek, dünya devrimini hızlandırabilirdi. Ama bu görevi üstlenmenin zorlukları da kaçınılmazdı. Avrupa'da devrim gerçekleşmeyince; içeride köylülüğe dayanmak zorunda kalındı. Proletarya nüfusun çoğunluğunu oluşturmadığı için, proletarya diktatörlüğünü kurmak ve sürdürmekle karşılaştığı zorlukları yenmek için olağanüstü büyük çaba harcamak durumunda kaldı. Hem içerde sömürücü güçlerin üstesinden gelmek, hem de emperyalizmin saldırılarını izlemek için, yorucu, yıpratıcı bir savaş yürütmesi gerekiyordu. Fakat tüm bu ağır, yıpratıcı şartlarda elde edilen zafer, gerçekten utkun bir zafer oldu. Bolşevik Parti önderliğindeki devrimci proletarya, tüm bu zorlukların bilincinde olarak iktidarı ele geçirdi. Tarih, başka türlü yapılmıyor.

Gelişmiş kapitalist ülkelerin dışında kalan yerlerde devrimin yapılması, kapitalist sistemin güçlü ekonomik, politik ve askeri saldırılarıyla sürekli karşı karşıya gelmek demektir. İki toplumsal sistem, iki karşıt güç, yan yana oldukları zaman, sınıf savaşımı çeşitli biçimlerde, ama şiddetlenerek devam eder. Sonunda ya biri, ya diğeri yok olacaktır, ikisinin bir arada olması mümkün değildir. 20. yüzyıl boydan boya bunun mücadelesiyle biçimlenmiştir. Emperyalist-kapitalist sistemin saldırıları Ekim sonrası iç savaş yıllarında, 2.Dünya Savaşında ve çoğu da savaş yıllarında tüm yoğunluğuyla ve çeşitli biçimlerde kesintisiz sürdü. Güçlü bir kapitalist sistemin dışında sosyalizmi gerçekleştirmek, bu ülkelerde sosyalizm gerçekleştirene dek her zaman baskı, saldırı ve yıkıcı faaliyetlerle yüzyüze gelmek demektir. Ve emperyalist-kapitalist sistemin baskısıyla

ve saldırılarıyla karşı karşıya gelmeyen sosyalist ülke yoktur. Her sosyalist ülke; kapitalizmin saldırıları, kuşatması ve yıkıcı faaliyetleri altında yol almak durumunda.

Tarihe bu şekilde yön veriyor diye, her dönem proletaryanın gözünü korkutmak isteyenler çıkmıştır. Böyleleri sınıf mücadelesinin dışında kalmayı, bazen “dünya şartları sosyalizme geçiş için henüz uygun değildir”, diyerek, bazen de “proletarya iktidarı almaya hazır değildir” diyerek gerekçelendirirler. Ama, sosyalizme barışçı, ılımlı ve yumuşak bir geçiş yapılacaksa, koşullar da bunun için uygunsa, onlar da sosyalist olmaya hazırlar. Ancak, tarih yapmak, devrimci bir sınıf için bir seçenek sorunu değildir. Yine tarihsel gelişmeyle, o anki nesnel durumla ilgili bir sorundur. 19. yüzyıldaki proletarya ayaklanmaları Avrupa gericiliğinin orta yerinde gündeme geldi; 20. yüzyılda ayaklanmalar güçlü bir emperyalist-kapitalist sistemi karşısına almak durumunda kaldı. Hem ayaklanma sırasında birleşik bir dünya karşı-devrimini karşısına aldı, hem de iktidara geldikten sonra. İşte Küba Devrimi. Kırk yıldan fazla bir zamandır emperyalizmin birleşik saldırıları altında ilerliyor. Yıllardır süren bu saldırıları ve ablukayı göğüslemek, Küba için hiç de kolay birşey değildir. Sürekli büyük güçlüklerle yaşamak zorunda kaldı. Ama, insanlığın kurtulması yolunda büyük bir cesaret örneği yarattı.

Proletaryanın kurtuluş yolunda, yalnızca zorluklar ve engeller yok; devrim için olanaklar ve yeni ilişkiler de var. Kapitalizmin gelişmesi, sermayenin büyümesi demek, proletaryanın sayısının artması, emek-sermaye çelişkesinin gelişmesi ve maddi koşulların komünist devrim için olgunlaşması da demektir. Kapitalizm öyle özgül bir üretim sistemi ki, burjuvazinin kendisi proletaryayı iktidara getirecek koşulları hazırlar. Nüfusun büyük çoğunluğunu mülksüzleştirerek; böylece mülkiyetine çok kısa sürede mülksüzler tarafından el konulması şartlarını hazırlamış olur. Kapitalistlerin halkı mülksüzleştirmeleri yüzlerce yıl sürdü; halkın kapitalistleri mülksüzleştirmesi sosyalist örneklerde görüldüğü gibi çok kısa sürede gerçekleştiriliyor. Öte yandan proletarya, hiçbir ülkede tek başına hareket etmek durumunda değildir; her yerde, proletaryanın dünya ordusunun sıkı dayanışma ve desteğine sahiptir. Emperyalizm, Küba'yı işgal edemiyorsa, bir nedeni tüm Küba halkının yiğitçe savaşmasıdır, diğer nedeni de dünya proletaryasının varlığı ve dayanışmasıdır. Komünist bir dünya bu mücadeleden doğuyor.

Kapitalizmden komünizme geçiş zor ve sancılı bir süreçtir. Geçiş, bir çağı kapsar. Komünizm yolunda kapitalizme karşı mü-

cadele görece daha az gelişmiş kapitalist bir ülkede verilince, kendine özgü güçlüklerinin olacağı da ortada. Burada proletaryaya daha büyük fedakarlık yapmak düşer. Sosyalizme geçmek için daha çok zorluğu ve engelleri aşmak zorunda. Gelişmiş kapitalist ülkelere göre, iktidarı ele geçirmek daha kolay olsa da, ekonomik geriliği nedeniyle devam ettirmek daha zordur. Tüm bu zorluklar, yıpratıcı ve yorucu mücadele süreci, devrimci harekette bazen “sol” sapma eğilimlere, bazen de sağ sapma eğilimlere yol açabiliyor. Ancak içinde bulunduğu koşulları doğru çözümlayebilen, görevinin bilincinde olan komünist güçler, sapmalara uğramadan hedefine kararlı olarak ilerler. Proletarya mücadelesinin sermayenin ağır politik terörü altında verildiği ülkelerde, devrimci mücadele ağır bedeller ödemek zorunda kalıyor. Devrim mücadelesinin zafere ulaşması bu nedenle onyıllar boyu devam ediyor. Ağır bedelleri ve uzun süre mücadele etmeyi göze alamayanlar, devrimci mücadelenin dışına düşebiliyor. Küçük burjuva devrimci hareketler ise sağ bir çizgi izleyerek, soluğu burjuva güçlerin yanında alıyor. Esas olarak bu çevreler, proletaryanın devrimci mücadelesinin gözden geçirilmesini istiyor. Proleter devrimci komünizm ise her şart altında devrimci biçimde düşünür, devrimci olarak hareket eder ve devrimi hedefler.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
30 Ağustos – 13 Eylül 2006
Sayı: 75

KOMÜNİST PARTİSİNİN PROLETER KARAKTERİ

Komünist Partisi, işçi sınıfı partisidir. Sınıf mücadelesi yoluyla, kapitalist toplumu yıkmayı ve sınıfları ortadan kaldırmayı hedefler. Hedefine ancak proleter sınıf karakterini koruyarak varabilir. Bu nedenle, komünist partisi, proleter karakterinin bozulmasına yönelik her girişime karşı kararlı bir mücadele yürütür. Partinin karakterini ortadan kaldırmaya yönelik çabalar sürekli olduğundan, komünist partinin buna karşı mücadelesi de süreklidir.

İşçi sınıfı partisi nasıl ki, burjuva partileri ve diğer düzen kurumları üzerinde bir etkide bulunuyorsa, burjuva güçler de, komünist parti üzerinde etkide bulunurlar. Bu, karşılıklı bir mücadeledir. İşçi partisine yönelik burjuva ve küçük burjuva ideolojik saldırısı çeşitli biçimler altında sürdürülüyor. Küçük burjuvazi, sosyal ilişkiler bakımından, işçi sınıfına çok daha yakın olduğundan ve sıkı ilişkiler içinde bulunduğundan, ondan gelen etkilenme daha uygundur. Öte yandan, işçi sınıfı, sürekli küçük burjuva kitleler tarafından beslendiğinden, (ücretli-emek ordusunun safları küçük burjuva kitlelerle doldurulduğundan) onun işçiler üstündeki ideolojik çıkışı daha derindir ve işçi sınıfı hareketinin içine kadar taşınmaktadır. İşçi sınıfı saf bir sınıf değildir, yapısı yeni katılanlarla devamlı değişmektedir. Bu saflara her yeni gelen, geldiği sınıfın ideolojik anlayışını, toplumsal eğilimlerini ve alışkanlıklarını da birlikte getirir. İşçi sınıfı, burjuva toplumun dışında değildir. Bundan dolayı, toplumdaki gelen ideolojik etkilere açıktır. Burjuvazi bu durumdan sonuna kadar yararlanmaya çalışır. Emekçi sınıf üzerinde ideolojik-politik hegemonya kurmak için çok yönlü bir çaba içine girer.

İşçi sınıfı hareketi, proletaryanın nüfusa oranla sayısının büyümesi ve sınıf mücadelesi öyle bir noktaya geldi ki, bu hareket artık hiçbir şekilde yok edilemez. Hareket, birçok yerde eski toplumu yıkacak ve yerine yeni ve ileri bir toplum kuracak düzeye sahiptir. Birçok yerde bunu gerçekleştirebileceğini, hiç kimse, burjuvaziden daha iyi bilemez. Onu baskı, yasak, katliamla yok edemediği yerlerde, ideolojik olarak, politik çizgi olarak, kabul edilebilir sınırlar içinde tutmaya çalışır. Küçük burjuvazinin politikaları ve çabaları bu yönde. O da, işçi sınıfı hareketini kendi kabul edebileceği çerçevede tutmak istiyor. Burjuvazinin ve küçük burjuvazinin işçi sınıfı hareketi için uygun bulunduğu çerçeve, hareketin burjuva toplumu yıkma ve sosyalizme geçme hedefinden vazgeçmesi, en azından günün görevi olmaktan çıkarması, onu belirsiz bir geleceğe ertelemesi, proletarya diktatörlüğü ilkesini bırakması, hiç değilse kağıt üzerinde kalmaya mahkum etmesi; dolayısıyla bunlar olmadan devrimci mücadele yöntemlerinin de gereksiz olduğunu kabul etmesi, kısacası proletaryanın devrimci sınıf hareketi olmaktan çıkması. Daha ne istesin! Bu çerçeve, bağımsız bir hareket olması gereken ve ancak bağımsız bir hareket olarak amacını gerçekleştirebilecek bir hareketin politik ölümüdür. Proletarya hareketi, ancak devrimci bir hareket olarak amacına ulaşır.

Sosyal reformizm ve oportünizm, ideolojik ve politik olarak, burjuvazinin kabul edilebilir sınırlar olarak gördüğü çerçevenin kabul edilmesidir. Bu hareketlerin kapitalizme karşı kopardıkları tüm gürlüğü, hep bu belirlenmişlik içinde meydana gelir. Belirlenmiş sınırları aştıkları nokta, kendilerini de aştıkları noktadır. Kendi istek ve iradelerine rağmen, olayların devrimci etkisiyle sürüklenirler. Ama onlar bu devrimci yükseliş dönemlerinde bile görevlerinin bilinciyle davranıyorlar: İşçi sınıfını devrimci aşırılıklardan korumak. İşçiler “aşırılıklar” a kapılıp ayaklandığı zaman, ne eski toplumun “birliği” kalır, ne de belirlenmiş sınırları. Karşıtların birliğine dayanan burjuva toplum, temelindeki uzlaşmaz çelişkilerin keskinleşmesiyle havaya uçar. Çelişmeli birlik kendini şiddet yoluyla açığa vurur. “Aşırı” yani devrimci bir işçi hareketi ise, bu çatışmayı sonucuna götürür. Bu nedenle, küçük-burjuva sol hareket, devrimci işçi sınıfı hareketini her türden devrimci hareketten kaçınmaya çağırır. İşçi sınıfı hareketini burjuva toplumun kabul ettiği sınırlar içinde tutmak konusunda burjuvazi ile aynı yönde hareket eder. Amacına ulaşmak için de, devrimci işçi hareketine karşı daima ideolojik bombardımanında bulunur.

Komünistler, işçileri örgütlerken, onun yapısını da yakından bilir. İşçi sınıfı, kendi içinde farklılık gösterir. Sanayi işçileri, tarım işçileri, hizmet alanında çalışan işçiler, aynı sınıf yapısı içinde olmakla

birlikte, bir arada bulunma, disiplin, örgütlülük vb. konularda farklılıklar da gösterirler. Bu, ekonomik ve politik gelişmenin eşitsizliğinden ileri geliyor. Ekonominin sanayi ve tarımsal gelişmesi aynı değildir. Ekonominin her iki alanda ayrı gelişmesi tarihsel nedenlere dayanır. İşçi sınıfı içinde bulunduğu koşulların nesnel farklılığını, sınıf mücadelesi içinde kaynaşarak, ortak örgütçülük ve pratik bilinçle aşabilir. Komünistler, böyle bir çaba içine girerken, aynı zamanda işçilerin durumu ve sınıf mücadelesindeki yerini etkileyen nesnel etkenleri de gözönünde tutarlar daima. İşçi sınıfının kendi içindeki eşitsiz gelişimi, komünist partinin proleter karakterini de etkiler.

Sanayi işçileri toplu olarak bir arada bulunma, disiplin ve örgütlülük düzeyi bakımından sınıf mücadelesinde öncü konumdadır. Bu özelliklerinin yanında, işsizliğin çok yüksek olduğu yoksul köylülüğün son derece kötü şartlarda yaşadığı bir ülkede, bir işte uzun süreli çalışabilenler kendilerini şanslı sayarlar. Belli bir kesimi işini kaybetmemek için, burjuvazinin diktasına boyun eğer, politik görüşleri ise ılımlı bir çizgide seyreder. Sosyalist bir harekette yer alırlarsa, bu ılımlılığı oraya taşırlar; devrimci mücadele yöntemlerine genellikle uzak durmaya çalışırlar. Küçük işletmelerde çalışan ve bu nedenle sürekli olarak bir yerde çalışamayan, çalışma yaşamı istikrarsız olan işçiler ya da tekstil gibi işçinin sık sık değiştiği iş kollarında çalışan işçiler, büyük sanayi işçilerinin kimi özelliklerine sahip değiller (disiplin gibi), onlara göre daha istikrarsızlar, ancak sınıf mücadelesinde daha aktiftirler. Genç oldukları için, proletaryanın militan gücü, bu işçiler arasından çıkar. Kazandıkları birşeyleri yok ki, onu kaybetirler. Durumları gereği sık sık eyleme başvururlar. Komünist partiye geldiklerinde, hem istikrarsızlık eğilimlerini, disiplinsizliği getirirler, hem de militan mücadele tarzını. Komünist partileri, istikrarsızlıklarını, disiplinsizliklerini getirecekler diye bu işçileri örgütlememezlik edemezler. Partinin sosyalist niteliği bozulacak kaygısıyla kendilerini işçilerin bu dinamik kesiminden yoksun bırakamazlar. Parti proleter karakterini ve sosyalist niteliğini korumak istiyorsa, yapacağı şey, bu işçileri sosyalizm anlayışıyla eğitmektir. Onlar, sosyalizm eğitimiyle dönüşüme uğrarlar. Komünist partililer düzeyine çıkartılmış her işçi, geldiği alanın olumsuz özelliklerini bir kenara atar.

İşçi hareketi sürekli olarak burjuva ve küçük burjuvazinin ideolojik etkisinde olduğunda, buna karşı marksizm-leninizm temelinde ideolojik mücadele yürütmek, komünistlerin daimi bir görevidir. Bir komünist partisi ne kadar yeni ve tecrübesizse, burjuva ideolojisine karşı ideolojik mücadelede çeşitli güçlüklerle karşılaşır. İdeolojik mücadelenin başarısı için partinin kendi teorik düzeyini devamlı yük-

seltmesi gerekiyor. Komünist partiler ideolojik düzeylerini geliştirmeyi komünist olmanın bir gereği sayarlar. Marksizm-leninizm ilkelere bağlı her parti, revizyonizme, oportünizme, reformizme karşı ideolojik mücadele vermeyi sürekli hale getirir. İdeolojik mücadele, bilimsel sosyalizmin ilkeleri ezberlenerek verilemez. Marksizm-leninizm komünizm donmuş kalıplar bütünü değildir. Esas sorun, onun yaşayan, canlı, devrimci özünü temel alıp gelişmelere uyarlamaktır. Hiç kimse, yeni araştırma yapmadan, gelişen ve değişen yaşamı incelemeyen sosyalizm teorisini ezberleyerek burjuvaziye karşı etkin bir ideolojik mücadele veremez. Marksizmin devrimci teorisi bir dogma değildir, o bir irdeleme ve araştırma yöntemidir. Her yeni gelişmenin, her somut durumun, bu yönetime göre irdelenmesi gerekiyor. Böylece parti teorik düzeyini daima geliştirmiş olur. Devrimci bir teoriyle donanmış, sürekli inceleyen ve araştıran bir parti, proleter ve sosyalist yapısını bozmaya yönelik burjuva ve küçük-burjuva ideolojik saldırılara karşı korunmuş olur.

Partinin proleter sosyalist yapısını korumak, partinin işçi sınıfı adına iktidarı ele geçirdiği sosyalizm koşullarında, daha bir önem kazanır. Komünist partisi iktidar gücünü elinde tuttuğu için, sosyalizme hizmet etmek için değil de, daha çok kendi kişisel çıkarları için çalışanlar, amacına ulaşmak için, tüm olanakları elinde tutan iktidar partisine doluşurlar. Pek çok kişisel çıkar, nüfuz peşinde koşanlar, kariyeristler, küçük burjuva alışkanlıklarına sahip olanların tümü, partiyi proleter komünist ilkelerinden uzaklaştırmaya çalışırlar. Bundan dolayı, partinin temel ilkelerinin, komünist ve proleter yapısının bu türden kimselere karşı korunması yaşamsaldır. Çünkü iktidar partisinin yozlaşması, sosyalizmin ilkelerinden uzaklaşması sosyalizmin kazanımlarını tehlikeye düşürür. Bu konuda sosyalist ülkelerde olup bitenler unutulamaz büyük bir ders niteliğindedir. Orada parti ve ülke yönetimine kadar gelen bu tip unsurlar, konumlarını partiyi yıkmak ve sosyalizmi tahrip etmek için kullandılar. Her ülkedeki komünist güçler, komünist ülkelerde yaşanan gelişmeleri irdelemeli ve dersler çıkarmalıdır. Bir partinin proleter karakterinden ve sosyalist niteliğinden uzaklaştığı takdirde, sosyalizmin başına neler geleceği her sosyalist işçinin, her komünist partinin kesinlikle akılda tutması gereken bir derstir.

Kapitalist ülkelerdeki komünist partilerin çoğunluğu adı dışında, bir komünist partisinde olması gereken nitelikleri çoktan terk etmişti. Bu partiler, 90'lardan sonra "komünist" isimlerini de bıraktı. Ama bundan çok önce, zaten burjuvazinin kabul edebileceği sınırlara çekilmişlerdi. Bu partiler önce proletarya diktatörlüğü ilkesini terk ettiler.

Sonra buna bağlı olarak “öncü” olmayı reddettiler ve “kitle partisi” ilkesini benimsediler. Lafta değilse de, pratikte sınıf mücadelesi ilkesini bıraktılar. Oysaki sınıf mücadelesi dışında bir yolla sosyalizme varılmaz. Yani lafta değilse de, pratikte sosyalizm hedefinden de vazgeçmiş oldular. Proleter bakış açısını ve proletarya hedefini terk ederek, yalnızca burjuvazinin sol kanadı haline geldiler. Bir partinin komünizmin temel ilkelerinden uzaklaştığı zaman, onun nerelere varabileceği, devrimci işçiler için temel bir ders niteliğindedir.

Komünist partisi, sınıf mücadelesi dışında kalarak proleter karakterini sürdüremez. Proleter karakteri sınıf mücadelesine dayanmayacaksa, kapitalist egemenliği iç savaş yoluyla devirmeyi hedeflemeyecekse, o taktirde bu parti bir işçi partisi değil, eleştirici küçük burjuva muhalefet partisi olur. İşçilerin devrimci sınıf partisi, bir eylem gücüdür, her şart altında devrim için mücadele eder. Eylemden, devrimci mücadeleden kopartılmış bir işçi partisi, gerçek anlamda işçi partisi değildir. Proletaryanın devrimci sınıf partisi, hedefine devrimle, sınıf mücadelesiyle, devrimci eylemle ulaşır. Bu partinin tüm faaliyetlerinin ve proleter karakterinin altında devrimcilik vardır. Proletarya, ancak devrimci komünizmle amacına ulaşır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

13 - 27 Eylül 2006

Sayı: 76

KARŞITLARIN BİRLİĞİ VE MÜCADELESİ

Kapitalist üretim biçimini doğru-dürüst bilmeyenler, bu biçimin temelindeki ekonomik yasaların ne olduğunu kavramayanlar, yani bu toplumun diyalektiği hakkında bir fikri olmayanlar, buna aykırı olan “toplumsal uzlaşma” önerisinde bulunabiliyor. Oysaki, karşıtların birliği ve mücadelesine dayanan bu toplumda, toplumun diyalektiğinin gelişimiyle, ortada ne birlik kalır ne de “toplumsal uzlaşma”. Sınıfsal toplumların yapısı doğru olarak kavranmalı.

Kapitalist toplum, ücretli-emeğe dayanır, ücretli-emek sistemidir. Toplumun varlığı, ücretli-emek sisteminin varlığına bağlıdır. Bu sistemde, emekçinin yoksulluğu, sermaye birikiminin ön koşuludur. Yoksulluk, proleter kavramının içeriğinde vardır. Sermaye büyüdükçe, proletaryanın yoksulluğu hem yeniden üretilir, hem daha bir derinleşir; hem mutlak olarak, hem de göreceli olarak. İşçiler, iyi bir mücadeleyle, kendi koşullarını biraz daha düzeltse de, onları bekleyen daha kötü bir gelecektir. Bu, uzlaşmaz karşıtlığa dayanan toplumun temelindeki çelişkilerin olgunlaşması demektir. Demek ki, sermaye birikiminin ilerlemesi, var olan çelişmeleri yumuşatmaz, tersine iyice keskinleştirir. Sermayenin yeniden-üretim süreci, aynı zamanda bağrındaki uzlaşmaz çelişkilerin ya da karşıtlıkların da yeniden-üretim sürecidir, ki bu süreç zorunlu olarak bu toplumu havaya uçuracak biçimde işler.

Burjuva toplumu analiz ederken kullanılan ifadeler, yapılan tanımlamalar, belli olguları anlatmalıdır; yoksa zihniyetlerde üretilen uydurmalara değil. Kapitalist toplumu anlatırken kullanılan, “bir kutupta zenginlik birikimi, karşıt kutupta ise, her türlü maddi zenginliği üretenlerin, emekçilerin yoksulluk birikimi” ifadeleri, işte bu iki kutuplu

dünyayı anlatır. Kapitalist toplum zorunlu olarak kutuplu bir toplumdur. Bir tarafta elinde büyük bir servet toplayanlar, öte yanda, zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyi olmayanlar, proleterler. Tüm bu ifadeler, sınıflı toplumdaki temel olguları, şeyleri yansıtır. Şeyleri yaratanlar, komünistler değildir. Yeltsin, bir keresinde, “*Marx keşke doğmamış olsaydı*” demişti. Sanki kapitalist toplumdaki çelişkileri ve sınıf mücadelelerini yaratan Marx imiş, o olmasaymış, sınıf savaşımı kaçınılmaz sonuna doğru, proletaryanın sınıf egemenliğine varmayacakmış gibi. Bunu söyleyenden daha sefil bir kimse olamaz. Kapitalist toplumun çelişmelerini ve karşıtlıklarını, yani şeyleri yaratan Marx değildir, bunlar kapitalist toplumun olgularıdır. Marx, kafasından olgular yaratmadı; var olan olgulara sadece teorik ifadesini verdi. Nesnel süreç, kişilerin, sınıfların iradesine rağmen işler.

Aralarında var olan çelişkilere rağmen, toplumun farklı ve karşıt sınıflarına ait bireylerin “bir arada yaşaması”nı savunanlar, gerçek yaşamda yine bu çelişkilerin çengeline takılırlar. Toplumun temelindeki gerçek çelişmelerden kurtulmak için de, onları zihinlerinde yok sayarlar. Arzuları her ne olursa olsun, son tahlilde amaçları, toplumun birliğini sağlamaktır. Bunun önündeki çelişki engelini kaldırmak için ise aslında çelişki yoktur, diye düşlemenin yeterli olacağını düşünürler. Hem kapitalist toplumdan söz edip, hem çelişki ve karşıtlıkları yok saymak ancak küçük burjuva dar kafalılığın bir kuruntusudur. Bu, gerçek bir toplumdan değil, zihinlerde tasarlanmış bir toplumdan hareket etmektir. Gerçek toplum -bu eğer sınıflı bir toplum ise- sınıflardan, farklı sosyal gruplardan, işbölümüne dahil edilmiş bireylerden oluşur; aralarında ise maddi yaşam koşullarından kaynaklı bir sınıf savaşımı sürüp gider. Ta ki tüm bu karşıtlıkların olmadığı bir toplum, yeni temellerde örgütlenene dek.

Sınıflı toplumun toplumsal yasalarını yoksayarak, sınıf mücadelesi yerine “toplumsal barış”ı; iç savaş ve birlikte getirdiği şiddetli yıkımların yerine “toplumsal konsensüs” ve bireylerin uyumlu birliğini isteyenler, aslında bunun tersini kanıtlamaktalar. Sınıflı toplumun birliğinden ve devamından yana olmak, karşı çıkılan tüm olayların daha şiddetli bir biçimde yaşanmasını istemenin diğer adıdır. Uzlaşmaz çelişki ve karşıtlıklara dayalı bir toplumda, toplumsal çelişkiler mutlaka kendi sonuçlarını yaratacaktır. İçerde sınıf mücadelesinden ve iç savaşın büyük çatışmalarından ve vahşetinden kurtulmak için dışta emperyalist olmaları gerektiğini önerenlerin bu istemlerine ve emperyalizme geçilmesine karşın, iç savaş oralarda yeniden ortaya çıktı. Bu defa tüm dünya sınıf savaşı alanı haline geldi. Sınıf savaşımı artık, küresel iç savaş olarak sürüyor. Hem toplumun

tüm bireylerinin uyum içinde birliğinden yana olup, hem de bu toplumdaki uyumdan yana oldunuz mu, arzularınızın tersi bir konuma düşersiniz. Hem bu toplumdaki uyumdan yana olup, hem de bunun sonuçlarından kaçamazsınız. Her toplum kendi hareket temelinde sürer. Burjuva toplumun uzlaşmaz çelişki ve karşıtlığa dayalı barışına rağmen, bireylerin “bir arada yaşama”larını istemek, proletarya üzerindeki kapitalist egemenliğinin devam etmesini istemekten başka bir şey değildir.

Bir de, gerçekten, insanların birbiriyle çatışmadığı, birbirini düşman yerine dost olarak gördükleri, savaşızsız, kendisiyle uyumlu bir toplum düşleyenler var. Böyle düşünenlere söyleyeceğimiz şudur: İnsani bir toplumu istemek, onu gerçek yapmaz; bunun için devrimci bir mücadele vermek gerekiyor. İnsani bir topluma varmanın temel koşulu, bu insani olmayan toplum koşullarını devrim yoluyla yıkmaktır. İnsani bir toplum, proletaryanın toplumsal devriminde biçimlenecektir.

Kapitalist toplum, sınıflı bir toplum olarak proletarya ile kapitalistlerin birliğine dayanır, yani karşıtların birliğine. Birliğin temelinde uzlaşmaz bir çelişki vardır, yani emek-sermaye çelişkisi. Çelişkilerin gelişimiyle birlikte, toplum temellerinden çözülüp-dağılmaya başlar. Proletarya, varolan birliği parçalayıp, maddi koşulları oluşmuş olan yeni ve daha yüksek bir toplum biçimini kurmaya yönelir. Bu yönelim, Paris Komünü'nden buyana dünya proletaryasının değişmez bir yönelimdir. Burjuvazi ise karşıtların birliğine dayanan birliği ayakta tutmak için sürekli daha fazla zora başvuruyor. Ara sıra başka politikaları devreye soksa da, şiddetten hiçbir zaman vazgeçmez. Çelişmeli ve karşıtlığa dayalı bir toplumda şiddetli bir bunalıma neden olur. Zaten ulus çapında bir bunalımın tüm temel öğeleri, kapitalist ekonominin yapısında var. Bu öğeler artık toplumu dağılma ile yüz yüze getirmişse, buna rağmen eski toplumda diretmek ve zora başvurmak varolan öğelerin patlama biçiminde açığa çıkmasını getirir. İşte, burjuvazinin iki binli yıllara doğru gündeme getirdiği “tarihin sonu” tezi, proletaryayı zora dayanarak, tehditle kapitalist düzende tutma politikasıdır. Ona göre tarih kapitalizmin ötesine geçmemeli, kapitalizmle sınırlı kalmalı. Bu sınırlar gerektiğinde şiddet, terör, katliamla korunur. 11 Eylül, emperyalist burjuvazinin bu sınırları korumak için neler yapacağına bir örneğidir. ABD'nin 3.Dünya Savaşı ve tüm emperyalist-kapitalist sistemin emekçi sınıflara yönelik saldırıya geçmesi hep bu çerçevede yapılanlardır. Bunun bir patlamaya sonuçlanacağı açık. Çok geçmeden, dünya proletaryası, burjuva saldırılara ve teröre, küresel iç savaşla karşılık verdi. Dinmeyen bir devrimci eylem dalgası tüm dünyayı sardı.

Karşıtların birliğine dayanan bir toplum, aynı zamanda, karşıtların mücadelesinin de temelidir. Bu nedenle tüm toplum, sınıflar savaşımının bir alanıdır. Emekçinin öz toplumsal güçlerinin emeğe yabancılaştığı bir toplumda (kapitalist toplumda) savaşım daha bir derinleşerek, tüm toplumu alt-üst edecek noktaya ulaşır. Ulus çapında bunalım iyice boyutlanır; sınıf savaşımı iç savaş biçimini alır. Toplum dengesini bulamaz. Emeğe dayalı bir toplum, daima iç çatışmalar, krizler ve dengesizlik içinde olacaktır.

Bir devrim yoluyla son verilmedikçe kapitalizmin yıkıcı sonuçları daima emekçi halk kitlelerini vuracaktır. Emekçi kitlelerinin yoksulluğu, insani olmayan yaşam koşulları, kapitalizmin sonucu olarak sürekli üretilir. Kapitalist uluslarda zenginlik, halk yığınlarının aleyhine olmak üzere bir avuç sermaye sahibinin elinde toplanır. Ulusun zenginliği arttıkça, halk daha bir yoksullaşır. Her tür sosyal yıkım ise yalnızca yoksulu yakalar. Örnek vermek gerekirse, tıp alanında elde edilen gelişmeler sonucu, çeşitli hastalıklar önlenabiliyor ve insan yaşamı eskiye göre uzatılabiliyor. Ancak dünyanın her yerinde sağlık hizmetleri, ekonomik durumları nedeniyle, emekçiler için ulaşılamaz durumda. Bunun sonucunda, yetersiz beslenme, kötü şartlarda yaşama, ilaca ve sağlık hizmetlerinden yararlanamama yüzünden her gün milyonlarca bebek, çocuk, anne, yaşlı insan hayatını kaybediyor. Yoksulluk derinleştikçe kaybolmaya yüz tutmuş hastalıklar yeniden yoksulların yakasına yapışıyor. Halk kitlelerinin kapitalizmden kaynaklanan ölümü, küçük burjuvazinin savunusunu yaptığı “toplumsal uzlaşma”, “bir arada yaşama” önerileriyle önlenemez. Devrimden başka, kapitalizmin yıkılmasından başka hiçbir çözüm, halka insancıl bir yaşam sağlayamaz. Eski toplumdan, onun birliğinden yana olmak, emekçilerin yoksulluğuna, sefaletine ve ölümüne göz yummaktan başka bir şey değildir.

Küçük burjuva çevrelerin, bir arada tutmaya çalıştıkları bireyler, soyut insanlar değil, ayrı sınıflara ait ve karşılıklı ilişkiler içinde bulunan faal bireylerdir. Bireyleri bir arada tutan, karşılıklı ilişkilendirir; ya da bireyler, birbirleriyle karşılıklı toplumsal ilişkiler kurarlar. Karşılıklı ilişkiler, belli bir toplumsal biçim içinde sürer. Özgül toplumsal biçimi olmayan karşılıklı ilişki yoktur. İnsanların karşılıklı ilişkisi, doğa ile ilişkileri dışta bırakmaz, zorunlu olarak kapsar. Bir özgül karşılıklı ilişki biçimi olan kapitalist biçim, nasıl ki, emekle emekçiyle karşıtlık içindeyse, doğa ile de karşıtlık içindedir. Kapitalist biçim içindeki insanlar, doğayı büyük ölçüde tahrip ettiler. Bir avuç uluslararası tekel ve kapitalist devlet dışında, herkes doğanın nasıl bir yıkıcı bir süreçten geçtiğini kabul ediyor. Doğanın kurtarılabilmesi için, insanın doğa ile

uyumlu bir ilişkiye geçmesi şart. Bunun ön koşulu ise, insanın kendi içinde uyum sağlamasıdır. Yani her türlü uyumsuzluğun, çatışmanın, yabancılaşmanın temeli olan kapitalist sistemin yıkılması ve ortak yaşamlı toplumun kurulmasıdır. Hem insanın doğa ile uyumunu ileri sürmek, hem de bireyleri kendileri ve doğa ile çatışma ve karşıtlık içinde ele alan kapitalist toplumsal biçim içinde tutmayı istemek bir çelişkidir. Çelişki içinde hareket etmek, küçük burjuvazinin toplumsal karakterinden kaynaklanıyor.

Emperyalizm, temelleri olmayan kendi başına sosyo-ekonomik bir biçim değildir, kapitalizmin bir aşamasıdır. Kapitalizmin bir aşaması olarak, kapitalizmin tüm çelişkilerini ve karşıtlıklarını kendi içinde taşır; onları keskinleştirir, olgunlaştırır ve öne çıkarır. Tekelci kapitalizm, meta üretiminin yapısındaki tüm çelişmeleri ve bunalımları şiddetlendirici bir çerçeveye oturtur. Kapitalizmin bunalımları, emperyalizmle birlikte genişler ve süreklilik kazanır. Kapitalizmin iç çelişkilerinin temelinde ortaya çıkan genel bunalım toplumu çürütür. Emperyalizm, çelişkileri, bunalımları ve asalaklığıyla kapitalizmin çürüme aşamasıdır. Eğer eski topluma ve onun birliğine son verilmezse, çürüme toplumun en dinamik gücü olan işçi sınıfını da çürütür. Eski toplumun temellerinin ve birliğinin korunmasını isteyenler, bu çürümenin derinleşmesini istemekten başka bir şey istemiş olurlar.

İşçilerin sınıf savaşımı yolu, insanlığın kurtuluş yoludur.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

27 Eylül – 11 Ekim 2006

Sayı: 77

BURJUVAZİ NASIL AYAKTA KALABİLDİ

Kapitalizmin temelindeki çelişki ve karşıtlıkların kimi yerlerde tamamen olgunlaşması ve kimi yerlerde keskinleşmesine, emek-sermaye uzlaşmazlığının şiddetlenmesine ve kapitalist sistemi sarsan büyük sınıf savaşımına rağmen, burjuvazi nasıl hala ayakta kalabiliyor? 21. yüzyılın başlarında bu soruyu güçlü bir şekilde soruyoruz ve sormalıyız. Bu, devrimci bir sorudur. Her sınıf bilinçli işçi, her komünist bu soruyu sormalı. Ve bu soruya yanıt ararken devrimci biçimde düşünmelidir.

Konunun çok yönlülüğü ve zenginliği ile tarihsel boyutları bizi bu durumu aydınlatmak için çok yönlü ve bütünlüklü düşünmeye itiyor. Şimdiye kadar tarihsel sürecin çeşitli yönlerini ortaya koyduk. Ama hep bir yönü eksik kalıyordu. Konunun bütünlüğünü ortaya koyabilmek için araştırmalara devam etmek gerekiyordu. Bu ise zamanla olabilecek bir şeydi. Daha önce, burjuvazinin birçok yerde hala ayakta kalabilmesini lafta devrimci, gerçekte (pratikte) ise oportünist-reformist olan sosyalist hareketlerin varlığına bağladık. Başka bir zaman da, kapitalist sınıfın, işçi sınıfı hareketini, komünistleri baskı altında tutmasını, katliamlara başvurmasını, sınırsız burjuva terörünü bunda güçlü bir etken olduğunu ileri sürdük. Şimdi de, burjuvazinin işçi sınıfı hareketi içindeki destekçilerinden, dayanaklarından söz etmek istiyoruz.

Burjuvazi, işçi sınıfını yalnızca baskı altında tutmakla kalmaz, devrimci mücadeleden vazgeçmek koşuluyla, onunla uzlaşma yoluna da gider. Nasıl olsa devrimci olmaktan çıkmış bir işçi sınıfı bir hiçtir. Kimi ödünlere uğruna yapılan bu uzlaşmada burjuvazi kazançlı çıkar. Çünkü belli ödünlere egemenliğini ve kapitalist düzeni güvenceye almış olur. Burjuvazi, durumun kritik olduğu bir zamanda ödün verir, yani işçi hareketinin güçlü olduğu bir sıra. Fakat işçi hareketi bu gücünü yitirir yitirmez, burjuvazi verdiği ödünlere geri almak için büyük bir şiddetle saldırıya geçer. Böylece, işçi sınıfı, kısmi istemler uğruna, devrim yapmaktan, toplumsal kurtuluş mücadelesinden vazgeçtiği gibi, bu yüzden daha sonra elindekilerden de yoksun kalır. Burjuvazi, işçi sınıfı hareketi içinde olup da, kendisini ezen ve sömüren kapitalist sınıfa destek veren uzlaşmaya ve sınıfına ihanet etmeye hazır işçileri her zaman bulur. Bunlar genellikle, işçilerin azınlık bir kesimidir, ama bazen uzlaşma, sınıfı

tümüyle etkisine alabiliyor. Böylesi dönemler, işçi sınıfı hareketinin felç olduğu dönemlerdir.

Burjuvazi, kapitalizmin emperyalist aşamaya ulaşmasıyla birlikte, kapitalizmin iç çelişkilerinin keskinleşmesi ve sınıf savaşımının şiddetlenmesi karşısında en kritik anlarını yaşadı. Kapitalist sistem tarihe karışmak üzereydi. İşte tam böyle bir sırada, işçiler içindeki dayanakları sayesinde kurtuldu.

“... sınıai bakımdan gelişmiş kapitalist ülkelerde” diyor Lenin, *“kapitalizmin ana desteği tam da işçi sınıfının İkinci Enternasyonal’de ve İkibuçukuncu Enternasyonal’de örgütlenmiş kesimleridir. Eğer uluslararası burjuvazi, işçilerin bu kesimine, işçi sınıfı içindeki bu karşı devrimci unsurlara dayanmasaydı, daha fazla ayakta kalamazdı.”*

Sarı Enternasyonal içinde örgütlenmiş bu karşı-devrimci işçilerin, Avrupa’da devrimci durumun yaşandığı ve burjuva egemenliğin salımlantıda olduğu bir sırada, burjuvaziye verdikleri destek, burjuvazi için tam bir “hayat öpücüğü” oldu. Verilen destek sonucu burjuvazi devrim tehlikesini atlatıp egemenliğini korurken, ona bu desteği veren Sarı Enternasyonal ise tam anlamıyla çöktü. Politikası burjuvaziyle uzlaşma çizgisine oturan bir işçi örgütü, etkin bir güç olmaktan çıkar ve giderek varlık nedenini yitirir.

O dönem Sarı Enternasyonal’in kapitalistlere verdiği desteğin, işçi sınıfının kurtuluşuna nasıl ağır bir darbe vurduğu daha sonraki yıllarda, tüm tarihi boyutuyla daha iyi anlaşılmalıdır. Eğer o sırada bu unsurlar sosyalizme ihanet etmemiş olsalardı, bugün dünya tarihinin gidişi bambaşka olurdu. Bu nokta çok önemli ve her sınıf bilinçli işçi için derslerle doludur. Karşılıklı bağımlılık koşullarında, tarihsel olaylar ve gelişmeler, bir zincirin halkaları gibi iç içe geçer ve birbirini etkiler. O sırada eğer Avrupa Devrimi gerçekleşseydi -ki bunun objektif şartları doğmuştu- tüm dünya zincirleme olarak devrimlere girerdi ve bu tüm dünyanın gidişini kesin olarak değiştirirdi. Dünya Komünist Hareketi bu nokta üzerinde durmamıştır. Oysaki, bu nokta çok önemli. Eğer devrimci işçi sınıfı hareketi, sınıf işbirliği politikası izleyen işçi hareketindeki unsurları teşhir etmez ve onların bir güç haline gelmesini önlemez ise, bu uzlaşmacıların burjuvaziye vereceği destek, işçi sınıfının kurtuluşuna mal olabilir. Bu nedenle, burjuvazinin işçi sınıfı içindeki dayanaklarına karşı uzlaşmaz bir ideolojik mücadele, devrimci işçi hareketinin proleter devrimci komünizmin vazgeçilmez bir görevidir.

İşçi sınıfı içinde burjuvazinin dayanağı rolü oynayanların, işçi sınıfı devrimine yönelttikleri karşı-devrimci darbe, Alman Devrimi sürecinde çok açık olarak gözlemlenebilir. İşçiler komünistlerin (Spartakistlerin) öncülüğünde devrimci ayaklanmaya giriştiklerinde, burjuvaziyle sınıf

uzlaşması yaptılar. Devrimi yalnız bıraktılar. Daha çok devrimci işçilerin gerçekleştirdikleri ayaklanmalar her seferinde yenildi. Aynı durum İtalya'daki işçi ayaklanması (fabrika konseyleri) sırasında yaşandı. Devrimci işçiler Torino'da ayaklanıp Fabrika Konseyleri'nin iktidarını kurdular. Ama burjuvazinin işçi hareketindeki sosyal dayanağı olan burjuva işçi sendikaları ve tüm burjuva sınıf işbirlikçileri, Fabrika Konseyleri'ni yalnız bıraktı. Bu iki ülkeden yalnızca Almanya'da bile devrimin zafere ulaşması halinde (o koşullarda) dünyanın görünümü kesinlikle farklı olurdu. Bu nedenle her sınıf bilinçli işçi, her komünist, sınıf mücadelesinin bu derslerinden öğrenmelidir.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra, günümüze dek yarım yüzyıldan fazla bir süre kapitalist Batı Avrupa işçi sınıfı, burjuvaziye destek verdi. Onunla uzlaşma içinde hareket etti. Daha çok burjuvalaşmış işçi kesiminin başını çektiği burjuvaziyle sınıf işbirliği ve sınıf barışı politikası, geri kalan işçileri de etkisi altına aldı. Onlar da işsiz kalmamak ya da kısmi sosyal yardımlar uğruna burjuva egemenliğine boyun eğdiler. Bu süre içinde kapitalist Batının, sosyalist sisteme karşı başlattığı anti-komünizm propaganda kampanyalarına destek verdiler ya da sessiz kalarak onayladılar. Emperyalistler, ezilen dünya halklarına karşı bunca saldırı yaptılarsa ve baskı uyguladıysa, bunu içerdeki büyük uzlaşma sayesinde yapabildiler. Bu durum, taa ki büyük uzlaşmanın ekonomik temeli çökene dek sürdü.

Türkiye'de küçük-burjuva sosyal-reformist partilerin tarihi eskidir. Bu demektir ki, burjuvaziyle sınıf işbirliği politikası eskiden beri izleniyor. Özellikle büyük kentlerde bir iş bulabilen, bu yüzden işsizlere göre kendini şanslı sayan, içinde bulunduğu statükoyu bozmak istemeyen işçiler, bu partilerde örgütlendi. Bunun yanında toplumsal işbölümünün kendilerine sağladığı imtiyazlara sıkı sıkı sarılan aydın kesimi de, reformist sol partilere yöneldi. Kapitalizme ve burjuva egemenliğine dokunmadan sadece ekonomik-toplumsal koşulları iyileştirmek isteyen unsurlara dayanan sosyal-reformist partiler, burjuvaziyle uzlaşmayı bir çizgi haline getirdiler. Sosyalizm iddiaları gereği sosyalist görünmekle birlikte, bu çizgi burjuva sosyalizmini ve küçük burjuva sosyalizmini aşamıyordu. Sosyalizmden söz ettikleri zaman da, sosyalizmi belirsiz bir geleceğin sorunu olarak ele alıyorlardı. Gerçekte ise sistem onarcılığı yapıyorlardı. 70'li yıllarda devrimci hareket, düzene ve sosyal reformistlere meydan okuyunca, eski sosyal-reformist hareket, tüm çabasını devrimcilere karşı mücadeleye yöneltti. Devrimci düşmanlığıyla burjuvaziye büyük bir destek verdiler. Ele geçirdikleri sendikalar ve meslek birlikleri eliyle denetledikleri kitleleri burjuva partilerin peşine taktılar. Tam da bu sıralar, sınıf mücadelesi, iç savaş sürecine girmiş ve devrimci

durum ortaya çıkmıştı. Yani burjuva egemenlik derin bir sarsıntı geçiriyordu. Böyle bir dönemde, sosyalist-reformist güçler, burjuvazinin yardımına koştu. Bu gelişmeler, yaşanan devrimci krize rağmen, burjuvazinin hala nasıl ayakta kaldığına bir açıklık getiriyor.

Eski küçük burjuva sosyal-reformist hareketin kaçınılmaz çöküşünden sonra, 90'lı yıllarda yeni reformist hareket ortaya çıktı. Yeni reformist hareketin bir farkı, küçük burjuva devrimciliği geçmişinden gelmiş olmasıdır. Bu nedenle, halen devrimci etkileri üzerinde taşıyan kitlelerin yeni yönelişe ikna etmesi kolay değildi. Bunun için aldatma, oyalama ve çürütme yöntemlerine başvuruldu. Bu sıra, sosyalist ülkelerde meydana gelen karşı-devrim, onlar için bulunmaz bir destek oldu. Sosyalizmden kitlesele kaçışların yaşandığı bu dönemde, onlar da sosyalizmden kaçış için bu durumu sonuna kadar kullandılar. Sosyal reformist partilerin kitleleri, devrimden uzaklaştırmak için yoğun gayret içinde olduğu bir dönemde, devrimci durum olgunluk kazanmış ve sınıf savaşımı şiddetli iç savaş aşamasına girmişti. Burjuvazi bir kere daha ne egemendi, ne de yönetebiliyordu, ama burjuvazinin emekçi halk içindeki dayanağı olan sosyal-reformizm, bir kere daha burjuvaziye yardım elini uzatıyordu. Fakat, burjuva sınıf işbirlikçilerinin tüm engellemelerine rağmen devrim yükselişini sürdürdü. Bu sefer reformizmin yeni taktiği “bir arada yaşama” oldu. Yani, gericilikle, faşizmle bir arada yaşama. Amaç, kitlelerin hedefini şaşırtmaktır, onları devrimden vazgeçirmektir. Bazıları da gericiliğin yordakçılığına ve uşaklığına soyundular. Hep birlikte devrimi ve ilerici kitleleri gericiliğin peşine takmaya çalıştılar. Bu, tam bir alçalıştır, işçi sınıfının davasına, ilericiliğe, devrimciliğe tam bir ihanettir. Bu, devrim ve komünizm düşmanlığıdır. Küçük burjuva reformizmi, gerici bir çizgiye oturmuştur. Bu politika, devrimci ve ilerici kitlelerden büyük tepki görünce, bunun karşısında bunlar ikiyüzlülük yapıp “emperyalizme ve gericiliğe karşı mücadele”den sözetmeye başladılar. Artık ne derlerse desinler, bunların gerici mayaları açığa çıkmıştır. Bu politikaları da işe yaramıyor, devrim yoluna devam edecektir.

Her şart ve durumda görüşleri ve pratiğiyle proletaryanın nihai hedefini, devrim ve komünizm davasını temsil eden proletaryanın devrimci sınıf partisinin olduğu bir yerde burjuvazi uzun süre ayakta kalamaz.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

11 – 25 Ekim 2008

Sayı: 78

BURJUVA TOPLUM ÜCRETLİ-EMEĞE DAYANIYOR

Proletaryaya karşı her yerde, kapitalist saldırı var. Saldırı artan bir çizgide ilerliyor ve her geçen gün biraz daha şiddetleniyor. Saldırı yalnızca tek tek kapitalistlerce yürütülmüyor, tüm ülkelerin kapitalistlerinin birlikte katıldıkları, ortak bir saldırı biçiminde sürdürülüyor. Bu saldırılarının amacı, proletaryayı burjuva egemenlik altında tutmak, onu, burjuvaların egemenliğini devirebilecek örgütlenme ve güçten yoksun bırakmaktır.

İşçi sınıfının, proletarya olarak varlığını sürdürmesi, yani ücretli-emekçi olarak varlığı, kapitalist üretimin koşulu, kapitalistlerin de varlık koşuludur. Kapitalistlerin tüm maddi zenginliği; kültür edinmesi ve bir bütün olarak burjuva toplumu, ücretli-emeğe dayanıyor. Bu demektir ki, ücretli-emekçilerin kendilerini özel mülkiyete bağımlı yapan zincirlerini kırması, özgürleşmesiyle burjuva egemenliği ve burjuva toplumu havaya uçar. Ortak varlıklarını tehdit ettiği için, tek tek ülkelerin tüm burjuvaları ve dünyanın tüm burjuvaları proletaryanın devrimci hareketine karşı ortak hareket ederler.

Kapitalistlerin proletaryaya karşı ortak davranmalarının maddi temeli var. Kapitalist sömürünün kaynağı işçilerin ürettiği ve kapitalistlerin hiç bir karşılık vermeden zorla el koyduğu artı-değerdir. Artı-değer üretimi yalnızca belli işletmelerde çalışan işçilerin değil, tüm işçilerin katıldıkları bir üretimdir. Her kapitalist, işçilerin ortaklaşa ürettikleri artı-değer havuzundan sermayesi oranında bir miktar çeker. Demek ki, işçilerin ürettiği artı-değer havuzundan her kapitalist sermaye gücü oranında yararlanır. İşte bu ortak çıkar nedeniyle kapitalistler, aralarındaki tüm anlaşmazlara rağmen, proletarya söz konusu oldu mu, birlikte hareket ederler. Proletaryanın ayaklanması demek, yalnızca tek tek kapitalistlerin değil tüm kapitalistlerin, kapitalist olarak sonu demektir.

Kapitalist üretim, belli ülkelerin de yalnızca belli işkollarında egemen değil, tüm üretim kollarında ve tüm dünyada egemen. Dünya ekonomisi ve ulusların karşılıklı ekonomik ilişkileri sonucu ülkelerin ekonomilerinin birbirinden yalıtık durumu sona erdi. Kapitalist ekonomik ilişkilerin dünya egemenliğine bağlı olarak tüm ülkelerin proletaryasının karşılıklı ilişkisi doğdu. Kapitalist dünya ekonomisinde tüm

dünya artı-değeri tüm ülkelerin işçileri tarafından üretilir. Ve uluslararası sermaye güçleri, bu dünya artı-değer havuzundan sermayeleri oranında yararlanırlar. Bu ortak çıkar, tüm ülkelerin kapitalistlerinin, aralarındaki tüm rekabet sürtüşme vb.'ne rağmen dünya proletaryasına karşı neden birlikte davrandıklarını açıklar. Hiç şüphesiz her kapitalist, bu zenginlik havuzundan olabildiğine en fazla yararlanmaya çalışır. Sadece var olan dan yararlanmaya çalışmaz, artı-değer oranını artırmak için de çaba sarf eder. Bu amaçla kendi aralarında çeşitli birleşmelere gider. Her seferinde daha güçlü tekeller doğar bu birleşmelerden. Tekeller arası rekabet üst düzeye çıkar. Aralarındaki tüm rekabet ve kışımalara rağmen, işçi sınıfını sömürmek hepsinin ortak çıkarınadır. Bu çıkarlar tehlikeye girer girmez tüm güçleriyle harekete geçerler, proletaryaya karşı tam bir birlik ve dayanışma içinde olurlar.

Kapitalizm bir sistem haline gelmiştir. O nedenle işçilerin tek tek iş kollarında durumlarını düzeltme girişimleri, ücretli-köleliği ortadan kaldırmaz. Esas olarak kapitalist sistemi yıkmak gerek. Bu ise, birleşik olarak hareket eden kapitalistlere karşı proletaryanın birlikte ve ortak hareket etmesini gerektirir. Proletaryanın kurtuluşu, tüm ücretli-sınıfın katılacağı mücadeleyi zorunlu görür. Proletaryanın birliği ve dayanışmasının yalnızca belli ülkelerde sınırlı olmayıp, dünya düzeyinde olması proletarya için hem bir zorunluluktur, hem yaşamsaldır. Kapitalizmi bir ya da bir kaç ülkede yıkmak yetmez, kurtuluş için kapitalizmin dünya sistemlerini yıkmalıyız. İşçi sınıfının bugüne kadar kapitalizme karşı sürdürdüğü mücadelesi pratik olarak göstermiştir ki, böylesi bir mücadele son derece şiddetli ve yoğun geçecektir. Proletaryanın devrim mücadelesi yalnızca ülke sınırları içinde birleşmiş bir karşı-devrim yaratmaz; aynı zamanda birleşik bir uluslar-arası-karşı-devrimle karşı karşıya kalır. Proletaryanın zafer ve bu zaferin güvencesi için işçi sınıfının dünya dayanışması ve birliği proletarya enternasyonalizmi, proletaryanın kurtuluşunun koşuludur.

Her ülkenin proletaryası kendi yaşamsal hedefleri için kesinlikle proletarya enternasyonalizmi bilinciyle hareket etmelidir. Bulunduğu topraklarda devrim mücadelesi verirken aynı zamanda, dünya proletaryasıyla en sıkı dayanışma ve birlik içinde olmalıdır. Burjuvazinin sırtını böylesi bir etkin devrimci dayanışmayla yere getireceğiz. Proletaryanın devrim yoluyla iktidarı ele geçirmesi ve proletarya diktatörlüğünü kurması tüm kapitalist dünyaya bir meydan okumadır. Bu mücadele tüm burjuva dünyasını karşısına aldığı için son derece şiddetli geçecektir. Bu konuda bugüne değin ortaya çıkan sosyalizm örneklerine baktığımızda, bu mücadelenin ne kadar sert ve şiddetli geçeceğini daha iyi anlarız. Dünya burjuvazisi sosyalizm örneğini, proletarya diktatörlüğünü

yıkmak için tüm gerici güçlerini, tüm uluslar arası olanaklarını sonuna kadar harekete geçirecektir. Burjuvazinin kar ve daha yüksek kar için yapmayacağı kötülük, göze alamayacağı vahşet yoktur. Burjuvazinin zenginliğinin başlıca kaynağı olan proletarya ayaklanınca ve iktidarı ele geçince o zaman, proletaryayı ezmek için, burjuvazinin vahşetini hangi düzeylere çıkaracağını yaşanan örneklerden çıkarabiliriz. Proletarya burjuvazinin bu saldırısını ancak proletaryanın dünya dayanışması ve birliğiyle boşa çıkarabilir.

İşçi sınıfının, proletarya enternasyonalizmiyle ilgili bilinci çok gelişti. Bu süre içinde giriştiği devrimci pratikler, bu bilincin gelişmesinde büyük bir etkisi oldu. 20. yüzyılda gerçekleşen tüm toplumsal devrimler, çeşitli düzeylerde proletaryanın uluslararası desteğini gördü. Her sınıf bilinçli işçi, dünya burjuvazisini proletaryanın dayanışması ve desteğiyle alt edebileceğini öğrendi. Bu bilincin oluşmasında dünya komünist hareketinin belirleyici etkisi oldu. Her komünist parti dünya proletarya hareketinin bir müfrezesi olarak hareket etti. Sosyalist sistemin varlığı proletarya enternasyonalizmi düşüncesini yüz milyolarca emekçiye maletti. Böylece milyonlarca insan proletarya enternasyonalizmi ilkesiyle birbirine bağlandı. Proletarya enternasyonalizmi ayrı ayrı ülkelerdeki işçilerin ve işçi hareketinin kendi aralarındaki biçimi belirleyen kesin biçimdir. Bu biçim her zaman örgütsel ifadesini bulmasa da, sınıf mücadelesinin özü olarak her zaman vardı.

Kapitalizmin çöküş dinamikleri, kapitalizmi yıkıma götürüyorsa, çöküş sıçramalı bir gelişim gösteriyorsa, burjuva sistem her yerde, proletaryanın ayaklanmaları altındaysa, kapitalist sistemin yanında karşıtı olan sosyalizm ortaya çıkıyorsa bu durum karşısında uluslar arası burjuvazinin, egemenliğini ve dünya düzenini korumak için, proletaryaya karşı, kendi içinde daha sıkıca kenetlenmeyeceği ve ortak saldırıya geçeceği açık. Bugün yaşanan süreç tam da böyle bir süreç. Proletarya kapitalizmi yıkmak, başka bir dünya, sosyalist toplumu kurmak için, kapitalizmin baskı altına aldığı tüm emekçi kitlelerle birlikte, yüzyılımızı bugünden sosyal ayaklanmalar yüzyılına çevirdi. Sosyal ayaklanmalar ve sosyal devrimler yüzyılında -nesnel durum ve olayların gelişimi yüzyılın böyle geçeceğini gösteriyor- burjuva sistemin sonunun geleceği rahatlıkla ortaya konabilir. Uluslararası burjuvazi, kaçınılmaz gidişi önlemek için, umutsuz, sonuçsuz bir savaşa, yüzyıl savaşına girişti. Dünya proletaryasını ve halkları baskı altında tutmak için, sürdürüldüğü askeri, politik, ekonomik mekanizmalarını ya iyice pekiştirdi ya da yenilerine yöneldi. Proletaryaya ve komünist güçlere karşı bir dizi ortak hareket etme kararı, yeni baskı yasaları, ve uluslar arası -burjuvalararası- işbirliği anlaşmaları aldı. Aynı süreçte, kapitalistler arası rekabet,

yani tekellerarası rekabet ve kapişma da tüm şiddetiyle sürüyor. Kapitalizmin işleyiş yasaları bunu gerektiriyor. Fakat, proletarya, proletaryanın devrimci mücadelesi söz konusu oldu mu, aralarındaki tüm bu sorunları arka ittikleri ve proletaryaya karşı nasıl da birleşik bir karşı-devrim gücü oldukları 11 Eylül'den sonra açıkça ortaya çıktı. Her yerde emekçi sınıfa karşı topyekün bir saldırıya geçildi. Saldırı daha üst düzeye, burjuva küresel iç savaş biçimine büründü. Burjuvazi her ne yaparsa yapsın burjuva sistemde çatlak bir kere açıldı, proletarya onu sonuna kadar büyütecektir.

Proletarya kapitalizmi yıkacak güce ve savaş yeteneğine sahip olduğunu daha Ekim Devrimi sırasında ortaya koydu. Ve 20. yüzyıldaki pratiğiyle bunun çok sayıda örneğini yarattı. Sınıf savaşını burjuvazinin vahşi saldırı, baskı ve katliamları altında sürdürdü. Saldırıları bazen proletaryaya göz açtırmayacak şiddetle oldu. Zindanlar komünistlerle doldu. Sürgünler, açlığa, işsizliğe mahkum etme, baskı, proletaryanın üzerinde hiç eksik olmadı. Tüm bu saldırılar proletaryayı geriletmedi ve geriletmezdi. Proletarya tüm bu saldırıların orta yerinde ayakta kaldı, savaşmaya devam etti. Sonuçta öylesine büyük bir deneyim sahibi oldu ki, bilinç bakımından olsun, kültür düzeyi bakımından olsun, her yönde burjuvaziyi tüm dünyada yere çalacak kadar donanımlı hale geldi şimdi. Savaşıma, bu yetkin bilinç, kültür ve örgütlenme-mücadele birikimiyle katılıyor. Proletarya, insanlığı kapitalizmin baskısından kurtaracak savaşım kapasitesine ve genel düzeye sahiptir.

Proletaryanın sınıf savaşımının tüm cephelerinde sağladığı gelişme ve yetkinleşme etkisini dünya çapında birlikte eyleme geçen milyonlarca emekçinin hareketinde kendisini göstermiştir. Dünya proletaryası, burjuvazinin koyduğu tüm engelleri aşmış, aynı anda eylem yapma kararlılığını kanıtlamıştır. Emperyalizme ve kapitalizme karşı milyonlarca emekçiyi bir araya getirmiş ve daha etkin eylemlerin yolunu açmıştır. Milyonlarca emekçinin süreklilik kazanan eylemi, hep bu şekilde devam etmez, belli bir noktada kesinlikle daha ileri sıçrama yapacaktır. Proletaryanın ileriye doğru her devrimci sıçraması, burjuvazinin dizginsiz şiddetini ve birleşik hareketini de beraber getirir. Proletarya önderliğinde birleşmiş emekçi kitlelerle, burjuvazinin önderliğinde birleşmiş düzen güçleri savaşımında karşı karşıya gelir. Bu savaşımında zafer, hiç kuşku yok ki, proletaryanın olacaktır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

13 – 27 Kasım 2006

Sayı: 80

GELECEĞİ İŞÇİ SINIFI BELİRLER

Oportünist ve reformist hareket, eskiden beri, işçi sınıfının sınıf mücadelesindeki devrimci rolüne ve gücüne karşı güvensizlik, kuşkuyla yaklaşmıştır. Buna karşılık burjuvaziye tam bir güven duymuştur. İşçi sınıfına güvensizlik, burjuvaziye güven, propagandalarının özü budur. Oysaki, insanlığı kapitalizmden, bu baskı ve sömürü sisteminden kurtaracak güç yalnızca işçi sınıfıdır, onun devrimci konumudur. İşçi sınıfının devrimci rolü yalnızca teoride geçerli değildir; kapitalizme karşı sınıf mücadelesinde, kapitalizmi yıkma sırasında ve sosyalizmin kuruluş sürecinde pratik olarak ortaya konmuştur.

Burjuva toplumun üzerinde yükseldiği ekonomik sistem, emek-sermaye çelişkisi eksenine dayanır. Emek-sermaye çelişkisi eksenine dayanan burjuva toplum sınıflı bir toplumdur. Bu toplumda motor rolü oynayan proletaryayla burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesidir. Bu toplumsal gerçeklikte, tarihin gidişi üzerinde belirleyici etkide bulunanlar, kapitalizmin iki temel sınıfı olan burjuvazi ya da işçi sınıfıdır. Burjuvazinin tarihte oynadığı rol artık gelişmenin önünde ayak bağı olmasıdır. Bu rol üretici güçleri çürütür; çürüme toplumsal ilişkilerin tüm alanını egemenliği altına alır. Yeni bir temelde tarihin sürekliliğini sağlayacak güç, yalnızca işçi sınıfıdır. Burjuvazi çöküşe, işçi sınıfı kuruluşu götürür.

Bu noktada eski toplumsal düzeni yıkacak olan işçi sınıfının toplumsal devrimi gündeme gelir. Eski tarihi dönem sona erer ve yeni bir tarih başlar. Marks'tan bu yana komünist hareket daima bunu söylemiştir. İşçi sınıfına sınıf savaşımı dışında bir yol önermek, ücretli kölelik sisteminin devam etmesini istemektir. Uzlaşmaz sınıf çelişkilerine dayalı bir sistemde, çelişkilerin çözümünün sınıf savaşımı dışında başka bir yolu yoktur. Toplum uzlaşmaz çelişki ve karşıtlıklar temelinde dayanıyorsa, bunun kaçınılmaz yansıması iki sınıf arasında bir sınıf savaşımıdır. İşçi sınıfı kendi koşullarını değiştirmek için mücadele ederken, toplumsal koşulları değiştirmeden kendi koşullarını değiştirmeyeceğinin bilinciyle hareket eder. Bu gerçeği teori yoluyla öğrense de, sonunda bu yönde bir bilinç kitlesel bir nitelik kazanmıştır.

İşçi sınıfı toplumsal koşulları değiştirmek için mücadeleyi esas olarak tüm toplumsal ilişkilerin üzerinde yükseldiği ekonomik temele yönelmek gerektiğini bilir. Eski ekonomik-toplumsal sistem, işçi sınıfının sınıf savaşımı olmaksızın -hem de sürekli bir savaşım- yıkılmaz. İşçi sınıfı, sınıf savaşımıyla iktidara gelir; egemenliğini sınıf savaşımıyla devam ettirilebilir; ve sınıfların kendisini sınıf savaşımı yoluyla ortadan kaldırır.

İşçilerin sınıf savaşımı, 19. yüzyıldan itibaren olduğu gibi, örgütlü ve ne istediğini bilen ve isteklerini açık olarak ileri süremese de, kapitalizmin ortaya çıkışından beri devam ediyor. Sınıf mücadelesi gerçek anlamda bir sınıf mücadelesi niteliğini ancak, işçi sınıfı kendi koşullarının bilincine vardığı ve bunun maddi koşulları olduğu zaman kazanmış oldu. Sınıf mücadelesi böyle bir aşamaya girer girmez, savaşım şiddetli bir savaşım biçimini aldı. Bu aşama işçi sınıfının kendiliğinden sınıf olmaktan çıkıp, kendisi için sınıf olduğu yüksek bir gelişme aşamasıdır. Burjuva egemenlik ilk defa ciddi biçimde 19. yüzyılın ortalarından itibaren tehdit altına girdi. O tarihten itibaren, işçi sınıfının sınıf savaşımı yalnızca güncel sorunların çözümüne yönelmekle kalmayıp, burjuva egemenliğine yöneldi. Toplum ise, iki karşıt sınıftan ya birinin ya da diğersinin, ya bir kutupta, ya da karşı kutupta yerini aldı. Sınıf savaşımı şiddetlendiğinde bütün toplumsal ilişkiler, olayların tüm seyri bunun etkisine girer.

İşçi sınıfı, yaşam koşullarını iyileştirmek, ücretlerini yükseltmek için kapitalistlere karşı çok sert sınıf savaşımından geçmek zorunda kalmıştır. Kapitalist düzende, ücretler daima düşme eğilimi gösterdiğinden ve yaşam koşulları sürekli kötüleştiğinden, buna karşı mücadele de devamlı olmuştur. Kapitalizmde işçiler günlük mücadeleden hiçbir zaman vazgeçemezler. Kapitalizme karşı günlük mücadelelerden geçmeden, işçi sınıfı burjuva düzeni yıkacak yeteneği kazanamaz. Eğer işçi sınıfı burjuvaziyi alt edecek düzeye gelmişse, bundan önce uzun soluklu sınıf savaşımının günlük mücadelelerinden geçtiği içindir. İşçi kitleleri kapitalist düzene karşı mücadelede güçlerini bir araya getirir, canlılığını korur ve savaşım yeteneğini pekiştirir. Sınıf mücadelesi belli bir tarihsel gelişme aşamasından geçerek, iktidar mücadelesine dayanır, yoksa işçi sınıfı kendini bir anda iktidar mücadelesinde bulmaz. Ancak, günlük mücadelelerinin sonuçları abartılmamalı ve olduğundan farklı bir şekilde yansıtılmamalı. İşçi sınıfının sonal amacı sınıfları kaldırmaktır. Bu hedeften uzaklaştığında sapmaya uğrar. Bu anlamda günlük mücadele verirken daima sonal amacını gözetsmelidir. Günlük kazanımlar uğruna temel hedeflerden vazgeçmemelidir. Hedefine ise, iktidar yoluyla varabilir.

Burjuvazinin çöküş halinde bir sınıf olmasına karşılık, işçi sınıfı ise yükselen bir sınıftır, devrimci bir sınıftır. Tarihte üstlendiği devrimci rolü nedeniyle ve sınıfsal konumuyla insanlığın geleceğini belirleyen bir sınıftır. İşçi sınıfı, toplumun geleceğini kendi iktidarı yoluyla biçimlendirebilir. İşçi sınıfı kendi egemenliğine dayanarak, üretim araçlarının özel mülkiyetini, üretim araçlarının toplumsal mülkiyetine dönüştürüp emeği yeniden örgütler. Özgürce bir araya gelmiş bireylerle yeni bir yaşam, ortaklaşacı yaşamı örgütler. Sınıfları kaldırır. Sınıfları ancak proletaryanın devrimci diktatörlüğüne dayanarak ortadan kaldıracaktır. Sınıfların kaldırılmasına kadar verilecek olan devrimci dönüşüm süreci iktidarın ele geçirilmesiyle başlar. O nedenle iktidar mücadelesi, sınıf mücadelesinin en sert ve en yüksek biçimidir. İktidar kapılarında her iki sınıf için, işçi sınıfı ve burjuvazi için kendi gelecekleri belirlenir. Yine o nedenle, burjuvazi, işçi sınıfının iktidarı olabilecek noktaya gelmemesi için, önceden elinden gelen her şeyi yapar, tüm gücünü seferber eder. İşçi sınıfı işe kapitalist düzeni yıkmak, burjuva egemenliği devirmek için mücadele verir; iktidarı ele geçirmeye yönelir ve devrim yoluyla iktidara gelir.

İşçi sınıfıyla burjuvazinin karşı karşıya gelişi küresel düzeydedir. Emek-sermaye çelişkisi evrenseldir. İki sınıf arasındaki savaşın dünya genelinde olması bu eksene bağlı olarak kaçınılmazdır. Uluslar arası burjuvazi kendi arasında sıkı bir dayanışma içindedir ve iyi örgütlenmiştir. Aralarındaki rekabeti, sürtüşmelere hatta çatışmalara rağmen işçi sınıfı söz konusu oldu mu, aralarındaki tüm ayrılıkları bir kenara bırakıp, ortak hareket eder. Çünkü işçi sınıfına karşı ortak hareket etmekte ortak çıkarları vardır. Özellikle günümüzde, yani kapitalizmin sıçramalı çöküş sürecinde, dünya proletaryasının bir yerdeki devrimci zaferi, zincirleme bir etkiyle tüm yerküreye yayılabilir. Uluslararası burjuvazi bu gelişmede, bir dünya devrimi tehditi görüyor. Bunu önlemek için de, küresel saldırıya geçti. Küresel iç savaş biçimini alan bu saldırı, her gün yeni alanlara doğru geliyor. Dünya proletaryasının buna yanıtı küresel proleter iç savaş oldu. Burjuva iç savaş, toplumun dağılmasını ve çürümesini getirirken, proleter iç savaş ise, toplumun yeni ve daha yüksek bir temelde yeni bir birliğini gerçekleştirecektir. İnsanın geleceğini proletarya belirler.

Proletaryanın dünya çapındaki sınıfsal dayanışması, proletarya enternasyonalizmi, proletaryanın kurtuluşunda etkin bir araçtır. Kurtuluşunun koşuludur. Proletarya enternasyonalizmi, insanlığı geleceğinin tayin edilmesinde tartışmasız bir öneme sahiptir. İşçi sınıfının uluslar arası dayanışması ilk 19. yüzyılda görülür. Paris Komünü sırasında çok güçlü olmasa da, böyle bir dayanışma var. Uluslararası

proletaryanın en etkin ve aktif desteği Ekim Devrimi'nde gerçekleşir. Eğer Avrupa proletaryasının desteği olmasaydı, Sovyet proletaryası bir-kaç gün bile ayakta kalamazdı. Onlar, sosyalizmin bu büyük örneğini yaşaması, bu deneyimin Paris Komünü gibi sonuçlanmaması için buldukları her yerde ayaklandılar. Bu ayaklanmalardan çekilen Avrupa burjuvazisi Sovyetlerin üzerine daha fazla gidemedi. Sovyetler, bu durumdan yararlanıp biraz nefes aldı ve sosyalizmin inşasına daha uygun koşullarda girişti. İspanya iç savaşında uluslar arası gönüllü tugayların İspanya halkının yanında çarpışmalara katılması, halkların üzerinde derin bir iz bıraktı. Vietnam halkıyla dayanışma eylemleri, her yerde burjuvaziye karşı bir başarıya dönüştü. Vietnam halkı proletaryanın ve halkların desteğiyle kazandı. 2000'lere doğru ve 2000 yılının başlarında ise dünya proletaryasının dayanışması ve mücadelesi yüzyılımızı sosyal ayaklanmalar ve sosyal devrimler yüzyılına çeviriyor. Proletarya enternasyonalizmi, en yüksek biçimini ve örgütlenmesini Enternasyonal'de gerçekleştirdi. Bugün proletarya enternasyonalizmi Enternasyonal tipi bir örgütlenme olarak olmasa da, yaygın ve sürekli eylem halinde ilerliyor. Bu mücadele kendi en yetkin biçimine kavuşacaktır. Her ülkedeki devrim dünya proletaryasının desteğini her zaman yanında bulacaktır.

Koşulları olduğu halde iktidarı almak istemeyen devrimci güçler, insanlığın geleceğinin burjuvazi tarafından tayin edilmesini kabul etmiş olurlar. Latin Amerika'da şu anda iktidara yürümekten vazgeçen ve uzlaşma yolunu seçenler, kitleleri burjuva egemenliğine terk ettiler. Bu süreçte kitlelere götürülen küçük-burjuva muhalefet görüşü oldu. "Muhalefette kalmak, iktidarda olmaktan iyidir" diyen muhalefetçi görüş, nesnel duruma, kitlelerin devrimci kabarışına aykırı düştü. Devrimi yaratan nedenler ortadan kalkmadığı için, halk kitleleri devrimi gerçekleştirmek için sürekli eylem içinde oldular. Devrimci örgütler, reformist küçük-burjuva muhalif konuma düşerken, halklar ise devrimci biçimde mücadele verdi. Halkların mücadelesi daha önce düşünlüğü gibi olmasa da, çeşitli biçimlerde sonuca doğru gidiyor. İşçi sınıfının, halk kitlelerinin mücadelesi hangi biçimi alırsa alsın, bunun temeli devrimci olacaktır. Emekçi halk ancak devrimle kurtulabilir.

Özel mülkiyetin, toplumsal mülkiyete dönüşme olanakları Yeni Evre'de daha bir artmıştır. Bu devrimci dönüşümü gerçekleştirecek güç, işçi sınıfıdır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

27 Kasım – 11 Aralık 2006

Sayı: 81

KAPİTALİZMİN EŞİTSİZ VE DENGESİZ GELİŞİMİ

Geniş halk kitlelerinin üzerinde yıkıcı etkide bulunan toplumsal sorunların temeline inmeden, yalnızca sonuçlarından hareket ederek çeşitli çözümler üretme düşüncesi küçük-burjuva yazında epey eskidir. Bunun bir tehlikeli boyutu da, işçi sınıfı hareketini bu noktaya çekme çabalarıdır. Sonuçlarla uğraşma herhangi bir çözüm getirmedeği gibi, söz konusu kapitalist temeller, aynı sonuçları daha yıkıcı bir şekilde emekçi kitlelerin karşısına çıkarır. Ancak proletaryanın toplumsal devrimi sorunun temellerine dek inebilir.

Sermaye üretiminin gelişmesi ve sermayenin büyümesiyle birlikte kent-köy karşıtlığı ve kafa emeği ile kol emeği karşıtlığı en ileri noktaya varır. Aynı temel üzerinde bölgeler arasındaki eşitsizlik ve dengesizlik, bölgelerin kendi içindeki ekonomik, toplumsal eşitsizlik devamlı ama devamlı derinleşir. Tüm bu süreç, kapitalizmin temel çelişkisi olan emek-sermaye çelişkisine bağlı olarak biçimlenir. Kapitalist ekonomik yapı yıkılmadan, bu temelde ortaya çıkan dengesizlikler ve eşitsizlikler ortadan kaldırılamaz.

Kapitalizmin yarattığı eşitsizlikler ve dengesizliklere, emperyalist-kapitalist dünya sistemi, dünya pazarı ve uluslararası iş bölümü açısından bakıldığında, aynı durumun burada daha geniş bir alanda varolduğunu görürüz. Kapitalizmin eşitsiz gelişimi, kapitalist ülkelerin arasında ekonomik düzey farkı (sermaye güçleri arasında farklılık), bağımlı kapitalist ülkelerle emperyalist ülkeler arasındaki ekonomik dengesizlikleri hemen anlayabiliriz.

Üretim araçlarının dağılımı, konut, sağlık sektörü, eğitim kurumları ve araçlarının yoğunluğu kültür ve sanat çalışmaları, bilim ve teknik merkezlerinin dağılımı bölgelere göre büyük farklılık gösterir. Kültür, sanat, eğitim, sağlık faaliyetleri esas olarak büyük kentlerde yoğunlaşmıştır. Daha geri bölgeler tüm bunlardan yoksunken, kırsal kesim ise her şeyden yoksundur. Bölgelerde de, her birey, ekonomik-sınıfsal konumuna göre sağlık, eğitim, kültür, sanat, konut, eğlence dinlenme olanak ve araçlarına ulaşır. Emekçi halk ise, bu yaşam araçlarına hiçbir zaman yeterince ulaşamaz. Emekçi eğer üretmiyorsa, yani

işsizse, yaşam araçlarına ulaşamaz artık, çünkü o yaşamın dışına itilmiştir. Emekçi çok ürettiği için, yani aşırı-üretici olduğu için işsiz kalmıştır, geçim araçlarına ulaşamamaktadır. Tüm üretim ve geçim araçları sermaye niteliğiyle kapitalistlerin elinde toplanmıştır, işçinin tüketim sınırı ücretidir. Bu nedenle, emekçi hiçbir zaman, burjuvazinin yararlandığı araçların ve olanakların miktarına ve düzeyine ulaşamaz. Evet bir işçi cebinde parası olduğu ölçüde, burjuvazinin yararlandığı her şeyden satın alabilir, ama hiçbir zaman bu kadar parası olmayacaktır. Tüm bu eşitsizlik ve dengesizlikler kapitalizmin zorunlu sonuçlarıdır.

Fakat, tüm bu eşitsizliklerin ve dengesizliklerin kaynağı sanki kapitalizm değilmiş ve sanki kapitalist temel üzerinde aynı olgular daha da olgunlaşıp gelişiyormuş gibi; kapitalizm zeminlerinde kalıp, tüm bunların giderilebileceği ileri sürülüyor. Tüm “kalkınmacı” görüş sahipleri buradan hareket ediyor. Dünya ölçeğinde bağımlı kapitalist ulusların “adaletli ve dengeli ticarete” dayanan yeni bir uluslararası ekonomik düzenle “kalkınabileceği” söyleniyor. Bunun için de demokrasinin toplumlara egemen olması gerektiği savı ortaya sürülüyor. Fakat sadece bir sınıfın demokrasisinden söz edilebileceği için, o topluma egemen olması istenen demokrasi tam bir küçük-burjuva fantezisidir. Ulusların eşitsiz ve dengesiz gelişimi kapitalist üretim tarzının bir özelliğidir. Ekonomik düzey farklılığı süreç içinde iyice büyür ve aşılabilir noktaya varır. Emperyalist-kapitalist sistem içinde, bağımlı ülkelerin, bağımlılıktan kurtulma olanakları yoktur. Bunun olanağı olmadığı gibi, bağımlı kapitalist ülkelerin emperyalizm tarafından ekonomik ilhaki sonuca götürülüyor. Emperyalist sermaye, bağımlı ülke ekonomilerini tamamen denetler durumdadır. Uluslararası ticaretin kurallarını, sanayice gelişmiş ve dünya finans gücünü elinde tutan ülkeler belirliyor. Bu nedenle uluslararası ticaret var olan bağımlılık ilişkisini derinleştiren bir rol oynuyor. Kapitalist dünya ekonomisinin kaptanı uluslararası finans-kapitaldir. Bu durum, sermaye birikiminin kaçınılmaz sonucudur. Buradan da açıkça görülüyor ki, “kalkınmacı” görüşlerin kapitalizmde gerçekleşme koşulları yoktur.

Bir de aynı görüşten hareketle ulus içinde, geri bölgelerle gelişmiş bölgelerin arasındaki büyük farkın ortadan kalkması için “kalkınma planı” önerenler oluyor. Bu “kalkınma modeli”ne göre eğer sanayi yatırımı ve sosyal hizmetler geri bölgelere kaydırılırsa, belli bir süre sonunda oralardaki büyük dengesizlikler giderilebilir. Gelişmemiş bölgelerdeki insanlar da, gelişmiş bölgelerin insanının yararlandığı her şeyden yararlanabilir. Bu yeni model, kapitalist toplum çerçevesinde öneriliyor ama sanki kapitalist toplumdan değil de, planlı ekonominin

uygulandığı sosyalist toplumdaki söz ediyor. Geri kalmış bölgelere sanayi yatırımından söz ediliyor, oysaki burjuva üretim ilişkilerinde sanayi yatırımı sermaye yatırımından başka bir şey değildir. Makine, fabrika, ulaşım ve iletişim araçları, eğitim, sağlık, konut vb. araçları sermaye niteliğine sahiptir. Kapitalizm bölgeler arası dengesizlikleri gidermez, tersine en uç noktaya götürür. Eğer tüm bölgelerde eşit ve dengeli gelişmek zorunda olsaydı, kapitalizm, kapitalizm olmaktan çıkardı. Sermaye için önemli olan toplumun gereksinmelerini karşılamak değil, kar elde etmektir. Sermaye kendisine azami kar getiren alanlara yönelir. Burjuva üretim ilişkilerinde toplumun gereksinmelerini karşılayabilecek bir ekonomik ilişki (planlı kalkınma) önerenler, bu amacına hiçbir zaman ulaşamazlar.

Kapitalizmde toplum kendi öz toplumsal üretici güçlerine ege-men değildir. Toplumun öz toplumsal güçleri topluma daima yabancılaşır. Toplumun kendi toplumsal güçlerini kendisi denetleyemediği bir yerde, toplumun gereksinmelerini karşılamayı hedefleyen planlı-merkezi ekonomik gelişme gerçekleşemez. Üretim araçları da, geçim araçları da meta biçimine sahiptir, sermaye niteliğindedir. Burada geçerli olan şey, sermayenin yasalarıdır. Ancak üretim araçlarının özel mülkiyetinin, toplumsal mülkiyete dönüştürüldüğü, yani toplumun kendi öz toplumsal üretken güçlerini kendi ortaklaşa denetimine aldığı bir toplumsal üretimde, toplum belli bir plana göre, kendi üretim araçlarını ve üretken güçlerini toplumsal gereksinmelere göre dağıtır. Kent-kır karşıtlığı, kafa-kol emeği karşıtlığı, bölgesel eşitsizlikler ve dengesizlikler ancak böyle bir toplumda giderilir.

Türkiye’deki küçük-burjuva reformist hareket, başka yerlerde ortaya çıkmış ve iflas etmiş “demokrasi içinde kalkınma” modellerini geriden takip etmekle ünlüdür. Bu yönde, sosyal-reformist yayınlarda, “yeni” tezler geliştirildi. Buna göre, Türkiye’de sadece neye karşı olduğu söyleniyor ama ne önerildiği belirtilmiyormuş. Burada burjuvalardan küçük-burjuvalara ve proletaryaya kadar tüm toplum kastediliyor. Denen şey açık, toplumun iki karşıt sınıfı, kendi sınıfsal konumlarına bağlı olarak hareket ediyor. Küçük-burjuvazi de onların etkisinde kalıyor. Bu durumda toplumu kucaklayacak önerileri kim ileri sürebilir. Tabii ki küçük-burjuvaların sol kanadı olarak kendileri. Sınıfsal karşıtlığına bakmaksızın, toplumun tümü için bütünlüklü önerileri olduğuna göre aslında kendileri burjuvaziye muhalif bile değil. Bu yaklaşımla, şimdiye kadar söyleye geldikleri “muhalefet” rollerine de sırt çevirmiş oluyorlar. Olsun! Onlar toplumun birliği için kendi konumlarından vazgeçmeye razılar. Bu durumda önerilecek her ekonomik, toplumsal önlem, kapitalizm çerçevesinde kalacaktır. Yalnızca

kapitalist sınırlar içinde kalmayacak, büyük ölçüde burjuvazinin durumunu güçlendirecektir. Şimdiye dek, küçük-burjuva partilerin ve uzlaşmacı komünist partilerin burjuvaziyle girdiği ittifaklarda, kaybeden emekçi kitleler olmuştur. Neyse ki, Türkiye ve Kürdistan'da sosyal-reformizmin tüm bu uzlaşma önerilerine rağmen emekçi sınıflar kendi mücadele yolunda gidiyor. Reformizm kitlelere laf anlatamıyor (kabul ettiremiyor) ki bu yüzden kitleler, sokaktan hiç çekilmiyorlar. Sınıfların ekonomik yaşamdaki çelişkileri ve karşıtlıkları, her türlü uzlaşmacılığı bir kenara iterek, devrimci sonuçlarına doğru ilerliyor.

Sosyal-reformizm neyi hedefliyor? Her şey açık: Olgunlaşmakta olan devrimi hedefsiz bırakarak, onu tasfiye etmek. Hem de bu tasfiye emekçi halka yaptırılmış olacak. Kapitalistler, bundan fazlasını ne isteyebilir ne de yapabilir. Böylece devrimci halk, reformist bir halka dönüşecek isteklerini öyle, toplumu politik kalıplara bölerek, aşırı eylemlere kalkışarak yani iç savaş, ayaklanma, devrim yoluyla değil, sınıfsal işbirliği yoluyla toplumsal istemler yoluyla kabul ettirmiş olacak. Fakat, unuttukları bir nokta var: Kapitalizmin ekonomik işleyişi önlenemez biçimde kendi sonuçlarına doğru ilerler. Maddi yaşamdaki çelişkilerin keskinleşmesine bağlı olarak, sınıflar arasındaki savaşım da şiddetlenir. Devrimi yaratan koşullar reformlarla ortadan kaldırılamaz. Bir toplumun devrim noktasına gelmesi, emeğin yeniden örgütlenmesi temelinde, toplumun köklü-devrimci bir dönüşümün zorunluluğunun ortaya çıkması demektir. Küçük-burjuva hareket, devrim zorunluluğu karşısında direnerek, proletaryanın iktidarı ele geçirmesine karşı çıkarak, politikasını gerici bir çizgiye oturtur.

Kapitalizm, ilkel sermaye birikiminden, tekelci sermaye aşamasına kadar geçen süreçte, geniş halk yığınlarını mülksüzleştirdi. Onları üretim araçlarından uzaklaştırdı. Bu durumda üreticinin mülkiyete bireysel olarak sahip olması artık çok gerilerde, geçmişte kaldı. Üreticiler mülkiyete ancak kolektif olarak sahip olabilirler. Üretim araçlarını ortaklaşa kullanılabilir üretim araçları haline getirerek, bireysel gereksinmelerini karşılayabilirler. Ancak o zaman sağlık, eğitim, ulaşım vb. gerçek anlamda toplumsal hizmetler olur ve buralardan herkes yararlanabilir. Buraya ulaşmanın bütün koşulları oluşmuştur.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

25 Aralık – 8 Ocak 2006

Sayı: 83

DÜNYADA DEVRİMCİ DURUM

Sermaye başkasının emeğine, yabancı emeğe, ücretli emeğe dayandığı için, kapitalist üretim emek ile sermaye uzlaşmaz çelişkisini daha en başından içinde taşır. Kapitalist toplumda emek ile sermaye arasındaki çelişki, tarihin odağıdır. Toplum ücretli emeğe dayandığından, toplumdaki her toplumsal olay, emek-sermaye çelişkisi ekseninde meydana gelir. Sermaye birikiminin eğilimi, ücretleri sürekli düşürme yönünde olduğundan, emek-sermaye çelişkisi, sermayenin büyümesine bağlı olarak şiddetlenir. Sermayenin merkezileşmesinin bir sonucu olan tekeller, emek-sermaye çelişkisinin şiddetlenmesi, öne çıkması demektir. Sermayenin son yıllarda proletaryaya karşı geliştirdiği şiddetli saldırıda, ekonomik ve sosyal kazanımların zorla gasp edilmesiyle birlikte emekçilerin yaşam koşulları iyice kötüleşti; buna bağlı olarak emek-sermaye çelişkisi en üst düzeye çıktı. Bu da beraberinde sınıf mücadelesinin keskinleşmesini getirdi. Bu düzeydeki bir sınıf mücadelesi, tarihin hangi toplumsal biçim altında süreceğini belirlemek için tayin edicidir. Komünistler bu noktayı göz önünde bulundurmadan, önlerindeki devrimci görevleri doğru olarak belirleyemezler.

Serbest rekabetin yerini tekellere bırakmasıyla, tekelci sermaye tüm ekonomik yaşama egemen olur. İçeride egemen olan tekelci sermaye, egemenliğini tüm dünyaya yayar, dünya ekonomisini denetimine alma eğilimi gösterir. Bu eğilim, sermayenin doğasında vardır. Sermayenin ekonomiyi tamamen denetimine alma eğilimi, tekelci devlet kapitalizmi ve uluslararası tekeller biçiminde kendini ortaya koyar. Bu noktaya varılmıştır: Tekelci birleşmeler hem içeride ekonominin denetimini eline almıştır, hem de dünya pazarında. Bağlımlı

kapitalist ülkelerde ise ekonomik ilhakı sonuna kadar vardırma yoluyla bu denetimi kuruyor. Tekeller içeride yaptığını dışarıda da yapmak ister. Sermayenin dünya pazarındaki işleyişi bu yöndedir.

Sermayenin birleşmeler yoluyla, kendi içindeki rekabete son verdiği yerde emek ile rekabeti öne çıkar. O nedenle sermayenin belli elerde toplanmasıyla, emek sermaye çelişkisi iyice şiddetlenir. Bağımlı kapitalist ülkelerde ekonomik ilhakın derinleşmesiyle birlikte emek-sermaye çelişkisi de derinleşir. Şiddetli sınıf çelişkisi ve çatışmaları tüm yeryüzüne yayılır.

Burjuvazi üretici güçleri elinden kaçırmıştır. Kapitalist üretim biçiminde toplumsal üretici güçler, toplumsal doğalarına aykırı biçimde meta üretimine ve özel mülkiyete bağlanmıştır. Kapitalist üretim biçimi ve kapitalist üretim ilişkileriyle üretici güçler hiçbir şekilde tekrar ele geçirilemez. Toplumsal üretken güçleri yönetemeyen, onları elinden kaçıran burjuvazi, artık egemen değildir. Proletarya, kaçan üretici güçleri ancak kapitalist üretim biçimini ve kapitalist üretim ilişkilerini yıkararak ve toplumun ortaklaşa denetimini kurarak yakalayabilir. Ekonomik olarak, tarihsel olarak üretken güçleri elinden kaçıran burjuvazi, proletaryaya daha şiddetli saldırılarda bulunarak kendi denetimini yeniden kuramaz. Şiddetli saldırılar ancak daha da güçsüz düşmesini ve şiddetli biçimde dağılmasını getirir. Bugün dünya proletaryasına karşı sürdürdüğü baskı ve savaş, ancak kapitalist sistemin sıçramalı çöküşünü biraz daha hızlandırır.

Kapitalizmin uzlaşmaz çelişkileri, sınıf mücadelesini şiddetlen-dirirken, keskinleşen sınıf mücadelesi de kapitalizmin yıkılışını hızlandırıyor. Kapitalizmin dünya sistemi, ekonomik koşulları, bir bütün olarak proletarya devrimleri için olgunlaştırmıştır. Her yerde olgunlaşan dünya devrimi, kaçınılmaz bir zorunluluk olarak gündeme gelmiştir. Devrim nesnel koşulların bir zorunluluğu olarak gündeme gelmiştir; sonunda bu koşullara son verecek olan, proletaryanın toplumsal devrimidir. Devrimin bu zorunluluğu, olayların tüm gidişini etkiliyor, toplumu saflaşmalara zorluyor ve yeni bir dünyaya doğru ilerliyor.

Sermaye, dünya devriminin gelişiminden korkuyor. Kapitalist sisteme son verecek karşıt bir gücün olgunlaşmakta olduğunu görüyor. Kendi egemenliğinden ve toplumsal düzenin devamından emin değil. Bu korkuyla dünya proletarya hareketine karşı şiddetli bir saldırı içine girdi. Proletarya kapitalizme karşı 150 yıldır savaşarak, yeni bir sosyal sistemi, sosyalizmi gerçekleştirerek dünyayı kurtarma işinin üstesinden gelebilecek düzeye ve niteliğe sahip olduğunu göstermiştir. 19. yüzyılda sosyalizme geçişin şafağını başlatan, 20. yüzyıl boyunca ka-

pitalizmden sosyalizme geçiş çağını açan proletarya, 21. yüzyılda komünizmin dünya egemenliğini gerçekleştirecek kadar yetkin duruma gelmiştir. Bugünden ortaya çıkan olgular, bu sürecin büyük bir güçle bu yöne doğru ilerlediği gösteriyor. Yeni bir dünya tüm kıtalarda esen devrim fırtınasının içinde şekilleniyor.

Emperyalist kapitalist sisteme yıkıcı darbeyi vuracak olan alanların başında bir kıta halkının ayaklandığı Latin Amerika geliyor. Kapitalist sisteme öldürücü darbe ancak proletarya hareketinden ve onun yükselttiği sınıf savaşlarından gelebilir. Latin Amerika'daki sınıf savaşımı, proletaryanın daha ileri gitmesi için uygun demokratik ortam yaratmıştır. Devrimci değişim sürecine girmiş Latin Amerika ülkelerinde doğmuş olan ortam, sosyalist ülkelerden sonra dünyanın en özgür ortamıdır. Proletarya orada bu özgür ortamdan yararlanıp devrimi sonuna kadar götürerek sosyalizme yönelmelidir. Hareketin bulunduğu noktadan daha ileri gitmesi, proletaryanın devrimci mücadelesine bağlıdır.

Latin Amerika'nın devrimci halkları, demokrasi mücadelesini özel mülkiyet çerçevesinde olabilecek en son sınırlara kadar götürmede kararlı görünüyorlar. Ama bu sınırların ötesi, yani kapitalizmin yıkılması ve sosyalizmin kurulmasına yönelik, en üst sınıf çarpışmalarının içinde meydana geleceği bir süreç olacaktır. Tam bu süreçte, emperyalist kapitalist sistem tam gücüyle, büyük bir şiddetle harekete geçecektir. Şu an için, yeni duruma uyum sağlamaya ve ilişkileri sürdürülebilir çerçevede tutmaya çalışacaktır. Emekçi sınıf için kurtuluş, ancak kapitalizmin bütün çerçevesini yıkarak yeni bir sisteme geçilmesiyle gelebilir. Yani kapitalizmden sosyalizme geçişte demokrasiyi ele geçirmek ve politik özgürlüğe sahip olmak, proletaryaya hedefine ulaşmada büyük olanaklar sağlayacaktır. Bu öyle bir aşama ki, bu noktadan ya ileriye, sosyalizme gidilecektir ya da geriye düşülecektir. Burada her şey proletaryanın devrimci mücadelesine bağlıdır.

Emekçi sınıfların yükselen demokrasi ve sosyalizm mücadelesi yalnızca Latin Amerika ile sınırlı değil, bütün halkların çeşitli biçim ve düzeylerde yer aldıkları dünya genelindeki bir mücadeledir. Emekçilerin kapitalizme karşı ayaklanmasını dünya geneline yayan, kapitalizmin kendisidir. Emekçi kitlelerin yaşam koşullarının kötüleşmesi ve ağırlaşması, kapitalist üretimin bir sonucudur. Burjuva toplumun insanlık dışı koşullarına karşı halk kitlelerinin ayaklanması, bizzat kapitalist toplumsal ilişkiler tarafından hazırlanıyor. Ancak kitleler, koşulların kendi hareketine sağladığı itkidenden daha ileri bir anlayışla hareket ediyor. Emekçi sınıf artık sosyalizm hedefiyle yani son derece bilinçli olarak davranıyor. Özel mülkiyet toplumsal mülkiyete dönü-

ştüğünde, ancak bu şartlarda kurtulabileceğinin bilincinde. Maddi koşulların hedefine varması için yeterli derecede olgun olduğunu -kapitalizm çerçevesinde olabilecek kadar- kavramış durumda. Ortaklaşa üretim sayesinde üretken güçleri ele geçirebileceğini ve arttırabileceğini çok iyi biliyor. Burjuva toplumu alt-üst edici eylemlere girişirken, kesinlikle bu bilinçle hareket ediyor.

Emperyalist-kapitalist sistem proletaryaya ve halklara karşı giriştiği 3. Dünya Savaşı'ndan zayıflayarak ve güçsüz düşerek çıkacaktır. Bu durumun hangi sonuçlara yol açacağı şimdiden bellidir. Emperyalist savaşın yol açtığı ekonomik yıkım ve acı, en geri kitleleri bile kapitalizme karşı mücadeleye çekiyor. Savaşın yol açtığı yıkım kitlelerin öfkesini arttırıyor. Her yerde başkaldırı sesleri yükseliyor. Devrimci durum olgunlaşıyor. Devrimin olanakları artıyor. Burjuvazinin baskısı ve saldırıları, devrimci krizin sonuna kadar olgunlaşmasından başka bir sonuç vermiyor. Maddi koşulları yeterince ortaya çıkmışken, dünyadaki nesnel durum da toplumsal devrim için olgunlaşmıştır. Kapitalizmin evrimi zorunlu olarak dünya devrimini gündeme getirmiştir.

Burjuvazi bir kez daha, kapitalist düzeni yıkacak güçleri ve dinamikleri sistemin içinde arayacağına, bu güçlerin sistemin dışında olduğu yanılıgısına kapılarak, devrimci, komünist güçlere karşı ve genelde proletarya hareketine karşı genel ve topyekün saldırı başlattı. Oysaki kapitalizm, devrime yol açan nesnel maddi koşulları kendisi hazırlar. Yani burjuva toplum, kendini yıkacak güçleri kendi içinde taşır, geliştirir, olgunlaştırır ve devrim yapacak kadar yetkinleştirir. Kapitalizmi yıkacak devrimci güç proletaryadır. Proletarya, kapitalizmin gelişimiyle büyümüş, eğitilmiş, birleşmiş, çelikleşmiş ve yüksek bir savaş kapasitesine sahip bir sınıf olarak kapitalist düzeni yıkacak tek güç haline gelmiştir. Bu devrimci güç, proletarya, büyük tarihi devrimci görevini yerine getirmek için her yerde eylemedir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

8 - 22 Ocak 2007

Sayı: 84

TARİHİN EN DEVRİMCİ DÖNEMİ

Dünyada 90'lı yıllarda sosyalizmden kitlesel bir uzaklaşma süreci yaşandı. Sosyalizmden uzaklaşmanın koşulları zaten kendi içinde hazırlanmıştı. Yoksa bu uzaklaşma, başka bir deyimle düşüş aynı dönemde nasıl birbirini etkileyerek ortaya çıkarabilirdi. Düşüşten önce sosyalizmden uzaklaşma, teoride, politikada ve toplumsal yapı içerisinde olmuştu. Ama bu durum tarihi gelişmenin kendisine tersti. Düşüş, sosyalizmden uzaklaşıldığı için yaşandı; yoksa tarihsel dönemde yeni bir gericilik dönemi başladığı için değil. Sosyalizm, kapitalizm ayakta kaldığı sürece hep gündemde olacaktır. Geriye düşüşler geçicidir ve görecelidir. İleri doğru gelişme ise mutlakdır (toplumların birbirini izlemesi). Sosyalizmden uzaklaşma hemen hemen her ülke işçi sınıfı hareketi içinde yaşandı. Kapitalist ülkelerde sosyalizmden uzaklaşma, sosyalizmi terk etme, sınıf mücadelesini yadsıma ve bunun sonucu olarak burjuva limanlara sığınma biçiminde gelişti. Bu, kapitalizmin çöküş-sosyalizmin yükseliş çağına ters bir durumdur. Halbuki bu dönem tarihin en devrimci dönemidir. Yaşanan süreç bütünlüklü baktığımızda bunu görürüz. Aynı dönemde yüzyılın en kitlesel anti-kapitalist eylemleri ortaya çıktı. Eylemler giderek genişledi ve süreklilik kazandı. Yeni bir devrimci dalga, kapitalist sistemi derinden sarstı. Emekçi insanlığın mücadelesi küresel iç savaş boyutu kazandı. Latin Amerika'da ve tüm dünyada sosyalizme yeniden kitlesel yöneliş görülmeye başladı.

Çevremizde zaman zaman geri düşüşler görülür. Bu bazen tekildir, ama bazen de kitlesel olur. Neredeyse 40 yıldır bu durum yaşanıyor. Bunda her dönemin sınıf mücadelesinin içinde geliştiği koşulların rolü var. Hiçbir toplumsal ve politik olgu, nesnel koşullardan bağımsız değildir. Özeldir ise devrim mücadelesinin o günkü gelişimiyle ilgilidir. Bu durum devrimci harekette devamlı tartışılmıştır. Fakat sürecin yönü bu mudur yoksa bu süreçte çöküşün yanında bir de yükseliş içinde olan devrimci bir yön yok mudur?

Sistem burjuva topluma yönelenlere yeni olanaklar mı sunuyor?

Evet, burjuva toplumunda yeni olanaklar ve yaşamdan çok yönlü haz alma artmıştır. Üretimin çeşitliliği yasası, toplumsal yaşamda da çeşitliliği getirir. Ama her çeşit haz alma, kültür edinme ve eğitim, belirlirli maddi olanaklara dayanır. Demek ki maddi üretimi ellerinde tutanlar ve onlara hizmet edenler, ellerinde bulundurdukları maddi olanaklar sayesinde, toplumsal bakımdan zengin bir yaşam sürdürürler. Burada zenginlik çeşitliliğidir. Burjuvazinin yaşamdan haz alma olanağı ve haz çeşitliliği artmıştır. İşçi ve emekçi sınıfların artan sömürsü onlara bu olanağı sürekli olarak sunar; peki emekçi sınıfın yaşamdan zevk alma olanağı artmış mıdır? Gerçi işçilerin yeterli parası oldukça burjuvazinin aldığı her şeyi satın alabilir. Bu bakımdan emekçinin tüketim araçlarıyla burjuvazinkiler arasında bir nitelik farkı yoktur. Ancak burjuvazi, işçinin yaşamını sürekli olarak asgariye indirme eğilimindedir, yani sadece biyolojik doğal bir varlık düzeyine. Demek ki yaşamdan zevk alma çeşitliliği artarken, işçi ise daha öncekilerden de oluyor. Çünkü ekonomik olarak eski yaşamının altına düşüyor. Demek ki işçinin ekonomik statüsü onun zevklerini baştan sınırlandırmaktadır. Yalnızca bu olanağı bulanlar (tek tek bireyler düzeyinde) her istediğini alabilir, yaşamın tüm zevklerini tadabilir. Vitrinleri dolduran, marketlerden taşan metalar ve toplumdaki tüm zevk alma araçları satın alınmayı bekliyorlar. Al!.. Ama bunun parasını nasıl bulursan bul, hangi yoldan elde edersen et, ama mutlaka al!.. İşte bazıları, sunulan bu yaşamın zevk araçlarını satın almak için her yola başvurur. Onlar hapsi boylayana kadar burjuvazinin satın aldığı her şeyi alabilirler. Bu özel durum dışında genel olarak burjuvazinin yaşam alanı genişlerken emekçinin yaşam alanı sürekli daralır. Emekçi sınıf daha çok yoksullaştıkça, yokluk ve yoksunluk içinde kaldıkça, burjuvazi daha büyük bir refah, olanak ve haz alma imkanına sahip olur.

Soruna tek tek bireyler açısından değil, sınıflar ilişkisi yönünden bakılmalıdır. Maddi yaşamda, proletarya ile burjuvazinin konumlanışları değişmez. Kapitalist üretim ilişkileri, proleterleri proleter olarak, kapitalisti kapitalist olarak yeniden üretir. Üstelik kapitalisti daha bir varlıklı ve bundan dolayı yaşamdaki zevk çeşitliliğini artırmış olarak; emekçiyi ise daha bir yoksul olarak yeniden üretir.

Şu bir gerçektir, kapitalizmin bunalımı derinleşip, işsizlik arttıkça, işten atılma her işçiyi tehdit ettikçe; bu durumda emekçi sınıf içinde iki eğilim ortaya çıkar: Birincisi işten atılmamak için burjuva baskılara boyun eğmek ve burjuva egemenliğe karşı harekete geçmemek; ikincisi ise sınıf mücadelesini yükselterek burjuva egemenliği devirmek.

Maddi yaşamdaki uzlaşmaz sınıf karşıtlıkları ve çelişkileri emekçi

sınıfı sürekli olarak, burjuva ilişkilere karşı başkaldırıya itmektedir. Emekçi sınıfın durumunu, tek tek bireylerin eğilimiyle değil, temeldeki uzlaşmaz çelişkilerle ve sınıf mücadelesiyle açıklamak gerekir.

Yine sık sık çevremizdeki insanlar çürüyor, bencilleşiyor, yabancılaşıyor ve tanınmaz hale geliyorlar sözleri duyuluyor. Evet, toplumda çürüme var ve derinleşiyor! Ama kapitalizm zaten çürümeyle birlikte varolur, sürekli çürüyen bir ortam ve ilişki yaratır. Kapitalizmi bunun dışında düşünmek onu anlamamaktır. Fakat şimdi çok daha belirgin ve artan bir çürümeden söz edilebilir. Bu doğrudur, çünkü kapitalizm çöküş sürecindedir, hem de sıçramalı çöküş. Çürümenin çok yoğun olarak yaşanması bu duruma denktir. Sermaye merkezileştikçe, büyüdükçe, toplumda çürüme, yozlaşma, soysuzlaşma ve bıkkınlık da artar. Başka bir etken de daha üst bir topluma dönüşme zorunluluğu aşamasında, bir toplum eğer dönüşüm gerçekleştiremezse, yozlaşma ve çürüme tüm toplumu sarar. Bu durum, toplumun en dinamik kesimlerini de etkisi altına alır. Çok sayıda ilerinin, devrimcinin devrimci safları terk edip burjuva ilişkilere dönmesi, çürümenin, toplumun en dinamik kesimlerini nasıl etkilediğini gösteriyor. Devrimden vazgeçen siyasal çevreler de çürümeden ve yozlaşmadan şikayet ediyorlar. Halbuki burjuva toplum devrim yoluyla yeni bir topluma, sosyalizme dönüştürülemediği için çürüme tüm toplumu sarar. Devrime sırt çevirenler bu durumdan nasıl şikayetçi olabilirler? Toplumun en dinamik kesimlerinin çürümesinde, çürümenin etkisi altına girmesinde bu çevrelerin hiç payı yok mu? Birde durumdan şikayetçi oluyorlar.

Kitlelerin devrimlerden uzaklaştığını, genel olarak geriye düşüldüğünü; bu durumda burjuva sistemde yalnızca muhalefette kalmak gerektiğini söyleyenlere ve ortaklığa baktıklarında, baktıkları yerde yalnızca çürüme, yozlaşma ve sefalet görenlere diyoruz ki; tarihin en devrimci döneminden geçiyoruz, burjuvaziyle proletarya arasındaki hesaplaşmayı, tarihin hangi toplumsal biçim altında devam edeceğini sınıf mücadelesi, yalnızca sınıf mücadelesi karara bağlar. Görevimiz sınıf mücadelesini sonuna kadar, proletaryanın egemenliğine kadar götürmektedir.

Tarihin en devrimci döneminden geçiyoruz. Çünkü: 1- Üretici güçlerin toplumsal karakteri üretimin komünistçe düzenlenmesini dayatıyor. 2- Kapitalizmin çöküş dinamikleri yoğun işliyor, sistem sıçramalı çöküşte. 3- Sosyalizm tüm pencerelerden bize bakıyor. 4- Proletarya her yerde devrimci eylemde, sınıf savaşımı yükselişte. Proletaryanın yüksek bir kültür, eğitim ve bilinç düzeyi var, devrimci birikim ve uzun bir mücadele deneyiminden geçmiş devrimci komünist

hareket var. Sistemin evrimi her yönden toplumsal bir devrimi gündeme getirmiştir. Burjuvazi on yıllardır işçi sınıfı hareketine ve komünist güçlere baskı uyguluyor, katliam yapıyor, tarihin en iğrenç saldırı politikasını izliyor. Buna rağmen devrimleri ve devrimci sınıfın iktidara gelişini önleyemedi. Bu durum nasıl devrimci dönemden geçildiğinin en güçlü kanıtıdır. En önemlisi kapitalist sistemin her yerde on yıllar boyu işçilerin, halkların başkaldırısını oluşturmuş, geliştirmiş, yaygınlaştırmış ve yoğunlaştırmıştır.

Bu devrimi gerçekleştirecek olan devrimci sınıf proletaryaya, bilinç ve savaş kapasitesi bakımından yetkin bir duruma gelmiştir. İşçi sınıfı mücadelesinin ilk dönemlerinde aynı sınıf yalnızca emek ve ortak acılar nedeniyle bir araya gelirdi. Bugünse durum çok farklı. Dünya proletaryası günümüzde kapitalizmi yıkmak, sosyalizmi gerçekleştirmek ve sınıfları ortadan kaldırmak ortak hedefiyle bir araya geliyor ve eyleme geçiyor. Sınıf mücadelesi burjuva egemenliğe karşı, açıktan açığa çok sert geçen bir mücadele biçimi aldığından beri, işçi sınıfı sürekli olarak hedefine ulaşma yönünde eğitilmiş, birleşmiş, örgütlenmiş ve çelikleşmiş bir sınıf haline gelmiştir.

Bu devrimci sınıf, tarihin en devrimci döneminde yaratacağı örgütlenme harikalarıyla sonuca ulaşacaktır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

22 Ocak – 5 Şubat 2007

Sayı: 85

KİTLELERİN EKONOMİK YIKIMIYLA DEVİRİMİN BAĞINI KURMAK

Burjuvazinin resmi açıklamalarına göre Türkiye’de nüfusun üçte biri, yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Çok iyi biliniyor ki, bu rakamlar kasıtlı olarak çok düşük gösterilir. Tekelci burjuva güçler hem gerçek yoksulluk oranının yol açacağı dehşetli sonuçlardan korktukları için, hem de kendilerinin ne ölçüde egemen(!) olduğunu ortaya çıkartacağından, halkın yoksulluğunun boyutlarını her zaman saklama gereği duyarlar. Bu yüzden halk, yapılan resmi açıklamalara güven duymaz ve hiçbir değer vermez. Halkın her gün derinleşen ekonomik yıkımı, devrimin ön koşullarından birinin nasıl sürekli olarak gündemde olduğunu gösteriyor.

Bir devrimin olması için, belli ön koşulların ortaya çıkması gerekiyor. Bu ön koşullardan biri, emekçi halkın ekonomik yıkım içinde olmasıdır. Kitleler ekonomik yıkım içinde olmadan devrime yönelmezler. Ama Türkiye’de halklar sürekli olarak ekonomik yıkımın içinde yaşıyorlar. Bugün açısından yıkımın boyutları, düzenin güçlerini de korkutacak boyutlara varmıştır. Ortalama sol hareket de emekçi kitlelerin yoksullaşmasına sık sık değinir. Hatta denilebilir ki, en çok ele aldıkları sorun budur. Fakat düşünceleri ekonomizmden, oportünizmden öylesine körelmiştir ki, kitlelerin artan ve derinleşen ekonomik yıkımının, yoksulluğunun sınıf mücadelesi üzerindeki etkisini hiç göremiyorlar. Kitlelerin maddi yaşamlarının sürekli olarak kötüleşmesinin, bozulmasının yarattığı politik ortamla devrimin bağını kuramıyorlar. Kitlelerin ekonomik yıkımı devrimin koşullarından biri değilse eğer, peki devrim hangi koşulların ürünüdür? Hiç şüphesiz halkın ekonomik durumunun kötüleşmesi, tek başına alındığında bir devrim için yeterli koşul değildir, fakat en önemlisidir. Çünkü kitleler, devrimin zorunluluğunu, içinde buldukları ekonomik ve toplumsal

koşullar nedeniyle kavrarlar. Bunun sonucu olarak içinde buldukları ekonomik ve toplumsal koşullarda köklü bir değişiklik istemiyle eylemlere yönelirler. Köklü değişim istemi, devrimin zorunluluğunu anlamaya yönelir. Bu durumu göz önüne almayanlar, ne tarihin itici gücünü kavrarlar ne de devrimi yaratan koşulları anlayabilirler.

Devrimin ön koşullarından biri de egemen güçlerin bir çözülme içinde olmasıdır. Burjuva sınıfın çözülmesi uzun süredir devam ediyor. Bu yüzden burjuva sınıf çözümleri durdurmak, iktidar konumunu devam ettirmek için sürekli olarak, yeni burjuva arayışlara giriyor. Çünkü egemenler artık eski yöntemlerle yönetemiyorlar. Durum böyle devam ederse, bu çözülme, hiçbir burjuva alternatifin durduramayacağı noktaya gelebilir. Her burjuva çözüm, uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarının ve sınıf mücadelesinin keskinliği nedeniyle çok kısa sürede yıpranıyor ve boşa çıkıyor. Burjuvazinin çözüm dediği, aslında bir sorundan, daha büyük bir sorundan başka bir şey değildir. Bu durum, burjuvazinin gerçek anlamda egemen olmadığını ve yönetemediğini güçlü bir şekilde ortaya koyuyor. İşçi sınıfının, bütünlüklü olarak da halk kitlelerinin sürekli başkaldırdıkları, savaştıkları bir yerde burjuvazi egemen değildir artık.

Bir devrimin olabilmesi için başka koşulların da olması gerekiyor elbette. Ama bu iki koşul bile devrimin nasıl bir zorunluluk olarak gündeme geldiğini anlatmaya yetiyor. Bir devrimin olabilmesi için öncelikle devrimci durumun oluşması gerekiyor. Devrimci durum ise Türkiye’de ve Kürdistan’da uzun süredir var. Devrimci durum yalnızca ortaya çıkmakla kalmamış, bugün daha bir olgunlaşmıştır. Çok iyi biliniyor ki, devrimci durum olduğu bir yerde, devrim güçlü bir olasılık haline gelir. Devrimci durum şartlarında proletaryanın ve proleter komünist hareketin en yakıcı ve ivedi görevi, devrimi gerçekleştirmek üzere hazırlıklarını tamamlamak, geniş halk kitlelerine önderlik etmek ve doğmuş olan koşullardan yararlanıp bütün gücüyle iktidarı ele geçirmeye yönelmektir. Bu konuda 20. yüzyıl sosyal devrimlerinin deneyimi ve komünist partilerin devrimci durum sırasında izledikleri taktikler göz önünde tutulmalıdır.

Tamamen dinamik hareketli ve değişken olan sınıf mücadelesini doğru olarak kavramak için, devrimci biçimde düşünmeliyiz. Devrimci biçimde düşünmeden, kitlelerin dayanılmaz ekonomik koşullarının onları nasıl bir devrime doğru ittiğini göremeyiz. Devamlı olarak işçi ve emekçilerin yaşam koşullarının kötüleşmesinden söz ederiz, ama bununla devrimin bağıni kuramayız. İdeolojik alandaki çatışma, iki karşıt sınıfın maddi yaşamdaki çelişki ve çatışmasının teorii ve kavramlar biçimindeki yansımından başka bir şey değildir. Maddi

yaşam alanında ücretli emekçilerle kapitalist sınıf öylesine keskin bir çelişki içindeyse, teori ve kavramlar bu durumu ifade edebilmelidir. Ama ortalama solun kullandığı kavramlar, sınıfların maddi yaşamdaki çelişki ve karşıtlıklarını karşılamadığı gibi, aralarındaki çatışmayı olduğundan da yumuşak gösteriyor. Bu nedenle kitlelere yönelik propagandalarında emekçi kitleler üzerinde hiçbir etki yaratamıyorlar. Devrimin çok önemli bir koşulu devrimle bağı kurulmadan yüzeysel ele alınıyor. Halbuki kitlelerin yaşam koşullarının kötüleşmesi ve yoksulluğun derinleşmesi, burjuvaziyi devirmek için bize çok önemli olanaklar sunuyor. Devrimi hedefleyen ve devrimci biçimde düşünen bir parti, nesnel yaşam koşullarının sunduğu olanakları en iyi şekilde değerlendirir.

Çok iyi biliniyor ki, emekçi halk kitleleri ne kadar zor koşullarda yaşasalar da, bu nedenle kurulu düzene karşı ayaklanmaya geçseler de, burjuvazi, bu durumdan kurtulmak için kitlelerin belirli bir kesimine tavizler vererek, onları devrimden alıkoyabilir. Bu, görülmemiş bir durum değildir. Bazen reformlara giderek devrimi boşa çıkarmaya çalıştığı iyi bilinir. Fakat ne reformlar ne de tavizler, devrimin gerekliliğini ortadan kaldırmaz. Devrim, halk kitlelerinin köklü sosyo-ekonomik dönüşüm istemleriyle gündeme gelir. Yani devrimi yaratan koşullar, derin ekonomik ve sosyal koşullardır. Hiçbir reform girişimi, böylesine köklü dönüşümü gerçekleştiremez. Çünkü reformlar çok yüzeysel, sınırlı, güdük değişiklikler demektir. Ki çoğu kez reformlardan yararlanan, burjuvazinin kendisi olur. Yani bir dizi reform girişimine rağmen, devrimin zorunluluğu devam eder. Devrime yol açan koşullar ortadan kalkmadıkça devrim hep gündemde olur. Devrimi yaratan nesnel koşulların devrimi güncelleştirdiği bir yerde, iktidar sorunu proletarya açısından her zaman pratik politika sorunu olur.

Halk kitlelerinin ekonomik koşullarının kötüleşmesi ve egemen burjuva güçlerin çözülmeye başlaması, dünya genelinde, kapitalist sistem içinde her yerde ortaya çıkan bir durumdur. Bu demektir ki, dünya devriminin iki koşulu da oluşmuştur. Bu duruma dünya devrimi açısından yaklaşmalıyız. Lenin 1920'lerde bu iki koşulun oluşmasına dünya devrimi açısından yaklaşmış ve bunu, dünya devriminin iki güçlü belirtisi saymıştır. Emekçi halk kitlelerinin yaşam koşullarının kötüleşmesi, tüm kapitalist ülkelerde yaşanan bir gerçekliktir. Emekçiler, hem sermayenin dünya ekonomisinin işleyişi nedeniyle ve hem de hükümetler eliyle yoksullaştırılıyor. Kitleler bu durumun etkisiyle her yerde eyleme yöneldiler. Dünya burjuvazisi ise sürekli bir çözülme içinde. Kapitalist sistemin sıçramalı çöküş içinde olması ve bunun halk kitlelerini harekete geçirmesi nedeniyle, her yerde devrimci durum or-

taya çıktı. Küresel bir iç savaş yaşanıyor olması, proletarya açısından iktidar sorununu, her yerde, pratik hazırlıklar sorunu olarak öne çıkardı.

Devrimci koşulların oluşması, devrimci durum ve devrimin kaçınılmaz hale gelmesi, iç savaş koşullarını, devrimin savaştan partisinin önemini her yerde öne çıkarmıştır. Bu koşullarda devrimi başa almayan, devrim için savaştan, önüne iktidar hedefini koymayan bir işçi sınıfı partisi, sınıf mücadelesinin gelişimine ayak uyduramaz, bu yüzden etkisizleşmekten ve giderek varlık nedenini yitirmekten kurtulamaz. İşçi sınıfı partisi yalnızca devrimci dönemlerde değil, henüz devrim koşullarının oluşmadığı dönemde de devrim için mücadele etmelidir. Devrim durumu olduğu koşullarda partinin devrimdeki rolü, yani kitleleri etkileme, onları sürükleme, pratik olarak iktidarı ele geçirmeye yönelme olağanüstü önem kazanır.

Devrimi kitleler yapar. Komünist partisi eğer kitlelerle güçlü bağlar kuramamışsa, kitleler içinde günlük olarak çalışmıyorsa, onları etkilemenin sayısız yollarını bulup ortaya çıkaramıyorsa ve onları pratik olarak devrim için hazırlamıyorsa, bu parti hedefine hiçbir zaman ulaşamaz. Kitlelerle ilişki, komünist partisi için her zaman sürdürülmesi gereken bir görevdir. Ancak devrim dönemlerinde kitlelerle ilişki sorunu, daha yakıcı ve yaşamsal bir hale gelir. Böylesi dönemlerde komünistler için tayin edici sorun kitlelerle ilişkileri karara bağlamaktır. Kitlelerle ilişki kurma ve onları etkileme devrimci biçimde olmalıdır. Devrimciler, kitlelere devrimci politikalarla, devrimci taktiklerle gitmelidir. Kitlelere tarihin ve devrimin en etkin gücü oldukları bilinciyle yaklaşılmalı. Emekçi kitleler devrimci bir anlayışla komünist partisi etrafında birleştirildiği ve harekete geçirildiği takdirde iktidar sorunu da karara bağlanmış olacaktır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

5 - 19 Şubat 2007

Sayı: 86

İŞÇİ SINIFI KURTULUŞUNU DEVİRİMCİ BİR SINIF OLARAK GERÇEKLEŞTİREBİLİR

İşçi sınıfının tarihi görevi kapitalizmi yıkmak, proletarya diktatörlüğünü gerçekleştirerek sosyalizme geçmektir. Bu görevi yerine getirebilmesi için, her şeyden önce, ona uygun bir gelişme göstermesi gerekiyor. Bir devrimin olması için, nesnel koşulların uygun olması yetmiyor, devrimin gerçekleşmesi için öznenin de, devrimci sınıfın da hazır olması gerekiyor. Burada önem kazanan durum, devrimi gerçekleştirecek sınıfın niteliğidir.

İşçi sınıfı, her zaman devrim yapabilecek durumda olmaz. İşçi sınıfı mücadelesi, çeşitli uğraklardan, ardışık evrelerden geçmek zorunda kalmıştır. Toplumsal gelişmenin her aşamasında, bilinci, istekleri ve mücadelesi aynı düzeyde değildir. Sınıf mücadelesinin kendisi, maddi koşulların durumuyla yakından ilişkilidir. Maddi koşullar yeterince gelişmemişse, sınıf çelişmeleri de pek gelişmemiştir. Bu aşamada sınıf mücadelesi yoğun değildir. Maddi koşulların gelişimine bağlı olarak sınıf çelişkileri ve sınıf mücadelesi de açılıp gelişir, savışı yeteneği artar. İçinde bulunduğu koşulların bilincindedir ve ne istediğini bilir. Artık devrimci bir sınıf olarak tarih sahnesinde görünür.

Proletarya diktatörlüğüne dayanarak sınıfları kaldırma gibi son derece köklü toplumsal dönüşüm görevini ancak işçi sınıfı sonuna kadar tutarlı devrimci bir çizgide ilerlerse yerine getirebilir. İşçi sınıfının sınıf mücadelesinde, tarihte oynadığı devrimci rol, yalnızca teorik bir öngörü değil, maddi koşulların olgunlaşmasıyla pratik bir iş haline gelmişti. İşçi sınıfının politik devrimci rolü, 20. yüzyıl boyunca görülen proleter devrimler ve proletarya önderliğindeki demokratik

devrimler sırasında somutlanmıştır. İşçi sınıfının 20. yüzyılda sınıf mücadelesindeki devrimci konumu göz önüne alınmadan, ne bu süreçte yapılan devrimler açıklanabilir, ne de proletaryanın çok yönlü devrimci gelişmesi açığa çıkarılabilir. İşçi sınıfı devrimci bir sınıf konumuna geldiği için bu devrimler zafere ulaşmıştır. İşçi sınıfı devrimci bir sınıf durumuna geldikten sonradır ki, tüm potansiyeli ve tüm yetenekleri açığa çıkmıştır. Devrimci bir sınıf olarak iktidarı ele geçirmiş, devrimci iktidarı devam ettirmiş ve sosyalizme geçmiştir. Halk kitleleri, sosyalizm altında köklü toplumsal dönüşümler gerçekleştirmiştir. 20. yüzyılda proletarya, toplumsal devrimler tarihinin özeti şudur: İşçi sınıfı ancak devrimci bir sınıf olarak toplumsal dönüşüm gücüdür.

Ezilen, sömürülen, baskı altında tutulan bir sınıfın, içinde bulunduğu koşulların farkına varması, sınıflar ilişkisinde yeni bir sürecin başlaması demektir. Ancak bundan sonradır ki ne istediğini bilir ve isteklerini açık olarak dile getirebilir. İşçi sınıfının bilgi, kültür ve bilinçlenme süreci bu şekilde gelişmiştir. İşçiler, isteklerini ne zaman ki açık olarak ileri sürdüler, sınıf mücadelesi şiddetli bir mücadeleye dönüştü. İşçi sınıfı, marksizm sayesinde bilimsel ve devrimci bir dünya görüşüne sahip oldu. Marksizmin bilimsel teorisiyle toplumsal ilişkilerin temelindeki uzlaşmaz çelişkileri ve kapitalist sömürünün temellerini derinlikli olarak kavrayan işçiler, burjuvaziye karşı mücadelelerinde daha güçlü duruma geldiler. Marksizmi kavrayarak geniş bir görüş açısına sahip olan işçi sınıfı, aynı zamanda da dönüştürücü bir duruma, güce kavuştu. Böylece emekçi sınıf marksizmle, tarihi görevini anlama konumunu da yakalamış oldu. Çünkü yalnızca marksizm işçi sınıfının tarihi görevini ortaya koyabilmiştir. Marksizmle tanışan, onu benimseyen ve özümseyen; marksizmin devrimci teorisiyle devrimci bir düşünce biçimine sahip olan işçi sınıfı, böylece bu anlayışla hareket ederek, devrimci görevini yerine getirme durumuna gelmiştir.

Emekçi sınıf, devrimci görevlerini ancak örgütlü olarak yerine getirebilir. Sözüünü ettiğimiz örgütlenme, politik örgütlenmedir. Ücretli emekçiler, günlük ekonomik mücadeleyle, hiçbir zaman kurtuluşa ulaşamazlar. Ekonomik mücadele, kapitalizmin sınırlarını aşamaz. Emekçilerin toplumsal kurtuluşu için politik örgütlenme ve politik mücadele şarttır. Emekçiler, burjuvaziden bağımsız bir politik örgütlenmeyle, amaçlarını gerçekleştirecek araca kavuşmuş olurlar. Marksizm-leninizme dayanan komünist partisi, emekçi sınıfın kurtuluş mücadelesinde en etkili silahtır. Komünist partisi gerçeği kendini kabul ettirdikten sonra, artık temel sorun, bu partinin devrimci bir parti olmasıdır. Çünkü, işçi sınıfının politik örgütlenmesi bölünmüş,

ayrışmıştır. Reformizme ve oportünizme dayanan partiler var, bunun yanında devrimci konuma sahip partiler var. Emekçi sınıf, yalnızca devrimci sınıf partisinde örgütlenerek onun öncülüğünde tarihi görevini gerçekleştirebilir. Böyle bir parti, işçilerin devrimci kesimini yapısında örgütler. Bir devrime ise, ancak devrimci işçiler önderlik edebilir.

İşçi sınıfının kendi koşullarının bilincinde olması yeterli değildir. Bu koşullara son verecek tarihi görevinin, devrimci görevinin de bilincine varması gerekir. Bu devrimci öncülük rolünün bilincinde olması demektir. İnsanlığı kapitalist sistemin baskısından kurtaracak olan toplumsal devrime yalnızca işçi sınıfı öncülük edebilir. Kapitalizmin ezdiği sınıflar içinde, yalnızca işçi sınıfı sınıfsal konumu nedeniyle insanlığın geleceğini belirleyebilir. Son yüzyılın tarihi, bunun en güçlü kanıtıdır. İşçi sınıfı, sayısal büyüklüğü, toplu olarak bulunması, disiplini, örgütlenme yeteneği, bilimsel ve devrimci dünya görüşü, enternasyonalist karakteri ve devrimci sınıf partiside olan komünist partisi tarafından yönetilmesi nedeniyle, insanlığı kurtarma yetenek ve gücüne sahiptir. Kapitalizme son verecek ve proletarya diktatörlüğüne, sosyalizme varacak olan toplumsal devrim, işçi sınıfının öncülüğünde, ideolojik-politik hegemonyasında gerçekleşecektir. İşçi sınıfının bu mücadelede, kendi öncülüğünün bilincinde olması, kapitalizmin ezdiği tüm halk kitlelerini yanına çekmesi, kendi önderliğinde birleştirilmesi demektir. İşçi sınıfı dışında hiçbir toplumsal kesim, tüm halk kitlelerini birleştiremez. İşçi sınıfı, halk kitlelerini birleştirmeden, onları kurtarmadan kendisini kurtaramaz. Öte yandan halk kitleleri de işçi sınıfı öncülüğünde ve yanında birleşmeden, kapitalizmin baskısından kurtulamazlar. Ezilen ve sömürülen sınıfların çıkarları ve nesnel durumları, birlikte hareket etmeyi gerektiriyor. Birlikte hareket etme ne işçi sınıfı için bir tercih meselesidir, ne de diğer ezilen kitleler için. Ezilen, sömürülen, baskı altındaki tüm kitlelerin güçlerini birleştirmeleri, ancak bir devrimle olabilir. Yalnızca devrimci mücadele emekçi halkı birleştirebilir.

İşçi sınıfının emekçi kitleleri kendi etrafında birleştirmesi için öncelikle, kendi kurtuluşunun tüm emekçilerin kurtuluşu, insanlığın kurtuluşu demek olduğuna onları ikna etmesi gerekiyor. Devrimde işçi sınıfının ideolojik-politik hegemonyası bu anlama gelir. Bunun teorik olarak ortaya konması yetmez; devrim, devrimde öncülük esas olarak pratik bir iştir, praksisle gerçekleşir. İşçiler burjuvaziye karşı eyleme girişmeden, bu eylemleri her seferinde daha etkin hale getirmeden, diğer emekçi kitleleri (yoksul ve küçük köylülüğü, kent kafa emekçilerini, küçük burjuvaziyi) harekete geçiremez ve yanına çekemez.

Ancak onları ezen, baskı altında tutan aynı güç, egemen kapitalist sınıfa karşı verilen devrimci mücadele, tüm emekçi kitleleri etkiler ve eyleme geçmesini sağlar. İşçilerle, işçi olmayan kitlelerin birliği, ancak mücadele içinde sağlanır, yani mücadele birliğiyle gerçekleşir. Devrimci mücadele ve birlikte hareket etme girişiminde esas hareket, işçi sınıfından gelmelidir. Halk sınıflarını devrimde birleştirecek olan işçi sınıfının devrimci hareketi olacaktır.

İşçi sınıfı mücadelesi boyunca sosyalizm kuruluşu sırasında geniş emekçi kitlelere önderlik edebildiğini, emekçilerin güvenini kazandığını proleter devrimler ve demokratik devrimler sırasında ortaya koymuştur. Gerek iktidarın ele geçirilmesi sırasında, gerekse sosyalizmin kuruluşu sırasında işçi sınıfına en büyük desteği yoksul köylülük vermiştir. Yoksul köylülük, sefalet içindeki yaşamı, yoksulluğu ve yoksunluğu nedeniyle işçi sınıfının doğal müttefikidir. Kentlerdeki proletarya dışındaki yoksullar ve proletaryanın devrimde müttefikidir. Ayrıca aydınlar, kent ve kır küçük burjuvaları da somut koşullara göre proletaryanın yanında yer alırlar. Halkın geniş kesimlerini yanına çeken proletaryadır; proletaryanın bu beceriyi göstermesidir. Bunun temelinde ise, proletaryanın devrimci bir sınıf olarak hareket etmesi bulunmaktadır. Proletaryanın toplumsal devrimler tarihi neyi göstermiştir: Yalnızca devrimci bir sınıf olarak davranan ve mücadele veren proletarya, tüm eylemleri, tüm baskı altındaki sınıfları etkiler ve onlara güven verir. Halk kitleleri ancak devrimci bir sınıfın yanında yer alırlar. Bunun nedeni, proletarya dışındaki halk kitlelerinin de çıkarının devrimde olmasıdır. Proletarya, devrimci bir konuma geldikçe, halk kitleleri de devrimcileşir. Proletarya, geniş kitleleri devrimde birleştirme ve sosyalizme yöneltme yeteneğini devrimlerde ispatladı, ancak bu her yerde olmadı.

Proletarya, devrimci bir gelişme gösterdiği, devrimci komünizmin saflarında örgütlendiği yerlerde ya tarihi görevini yerine getirecek bir düzeye geldi ve yerine getirdi ya da sınıflar mücadelesinde etkin, ağırlığı olan bir güç oldu. Fakat daha çok oportünist-reformist küçük burjuva sol partilerin de örgütlendiği ülkelerde, burjuvazinin peşinden gitti. Çünkü bu partiler, burjuvaziyle işbirliği politikası izlediler. İşte bu nedenle, somut örnek verirse, Latin Amerika'da politik mücadelede emekçiler cephesi açısından büyük bir boşluk doğdu. Buralarda maddi koşullar ve nesnel durum devrim için uygun olduğu halde, sırf oportünist-reformist partilerin burjuva işbirliği politikaları yüzünden devrim gerçekleşmedi. O zaman devrimci mücadeleyi, proletaryanın dünya görüşünden ve devrimci sınıf konumundan etkilenen sol devrimci hareketler omuzladı. Buradan çıkarılacak sonuç, proletaryanın

yalnızca teoride öncü bir güç olması değil, asıl olarak pratikte de bu konuma denk davranması gerektiğidir. Proletarya, devrimci bir çizgide yürüdükçe, tüm devrimci güçler, onun öncülüğünde hareket eder.

Paris Komünü'nde ilk şafağı söken, Ekim Devrimi ile ilk defa gerçekleşen ve sosyalist sistemle güçlenen sınıflı bir toplumdansınıfsız topluma geçiş çağı, devrimci sınıf proletarya tarafından açılmıştır. Devrimler, devrimci dönüşümler ve komünizme geçiş çağı, şimdi dünya genelinde eyleme geçen devrimci dünya proletaryasının ellerinde yükseliyor.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

19 Şubat – 5 Mart 2007

Sayı: 87

TARİHSEL GELİŞMENİN TUTSAK EDİLİŞİ

Tarihsel materyalizm, şimdiye kadarki tüm toplumlar gibi kapitalist toplumun da geçici olduğunu, tarihin belli bir dönemine denk düştüğünü, bu dönem sona erdiğinde yükselen toplumun da değişeceğini kabul eder. Toplumların zeminleri üzerinde hareket ettikleri temel, her zaman ekonomik temeldir. Her ekonomik biçim tarihsel olduğu için, yerini daha yüksek olana bırakır. Kapitalist ekonomi de böyle bir tarihselliği yaşıyor. Biçimi ne olursa olsun, ekonomik ilişkiler, tarihin, yani insanlar arasındaki karşılıklı ilişkilerin bir ürünüdür. İnsanlar arasındaki karşılıklı ilişkilerse durağan değil, değişkendir. Kapitalist üretimi ortaya çıkaran nesnel zorunluluklardır. Ama onun yerini başka bir ekonomik-toplumsal zorunluluk alınca, kapitalizm çağının sonuna gelmiş demektir. Bunu açığa çıkaran gelişmedir (ilerlemedir).

Her tarihsel dönemdeki ilerlemeyi belirleyen üretici güçlerin ve üretim araçlarının gelişmesidir. Üretim araçlarının durumu bize her tarihsel dönem hakkında kesin fikir verir. Bir dönemin üretim biçimi hakkında bir düşünceye sahip olabilmek için üretimin hangi araçlarla yapıldığına bakmak gerekir. Buradan da anlaşılacağı gibi, üretim araçları değiştikçe üretim de dönüşmektedir. Üretim araçlarının üretimin temeli olması, her üretim biçiminde ortaktır. Bir üretim biçimini anlamak içinse sorulması gereken soru, üretimin nasıl yapıldığıdır. Her üretim biçimi, belli üretim araçlarıyla iş görür ve belirli üretici güçlere dayanır. Her üretim biçimi, insanlığın belirli bir gelişme durumuna uygun düşer. İnsanlık yeni bir gelişme dönemine girdiğinde, eski üretim biçimi de dönüşüme uğrar. İnsanın gelişimi ileri bir gelişme aşamasına gelmiştir.

Kapitalist üretim, üretimin toplumsallaşmasında belirli bir ilerlemeyi temsil eder. Bu üretimin temelinde makineleşme var, büyük sanayi var. Büyük sanayi, yapısı gereği büyük ölçekli üretimi gerektirir. Büyük sanayi, girdiği her üretim alanına büyük ölçekli üretimi dayatır. Bu, öyle bir noktaya varır ki, büyük ölçekli üretimden geriye istense de dönülemez. Bunun olabilmesi için makinelerin parçalanması, yani düpedüz makine kırılcılığı gerekir. Kapitalist üretimin yaşadığı yıkıcı genel bunalım, burjuvaları makine kırıcısı, bilimin dizginleyicisi durumuna getirmiştir. Ama bu noktaya gelene kadar, burjuvazi, bilimi, teknik gelişmeyi, kısacası toplumsal insanın gelişimini kendine maleder. Bilim ve teknik gelişmedeki her ilerleme, toplumsal üretimde de ilerleme demektir. Toplumsal üretim, gelişmesi boyunca, daha geri üretim biçimlerini ortadan kaldırarak, devrimci bir rol oynar. “*Bireysel üretim, bir alandan sonra bir başkasında da yenik düştü, toplu üretim tüm eski üretim tarzını devrime götürdü. Ama toplumsal üretime özgü bu devrimci nitelik o denli az anlaşıldı ki toplumsal üretim, tersine, meta üretimini artırma ve kolaylaştırma aracı olarak benimsedi.*” (Engels). Kapitalist üretimde, emeğin toplumsal üretim gücü, bilim teknik, doğa kuvvetlerinin kullanılması, tüm bunlar sermayenin gücü olur. Bu nedenle, önemli olan üretimin (emeğin) toplumsallığı değil, bu toplumsallığın kimin toplumsal gücünü oluşturduğu, kimin mülkiyetinde olduğudur. Kapitalizmde üretimin toplumsallığı, burjuvazinin sonuna dek yararlandığı toplumsallıktır. Bu anlamda sorulması gereken soru, üretim araçlarının toplumsal mülkiyetinin hangi sınıfta olduğudur. Proletarya, üretim araçlarının toplumun ortaklaşa mülkiyetinde olması için mücadele eder. Fakat bu tarihsel aşamaya gelebilmek için, kapitalist üretimin kendi içinde belirli bir dönüşüm geçirmesi ve evriminin belirli bir noktaya gelmesi gerekir.

Toplumsal üretimin devrimci niteliği çok az anlaşıldı ve bu devrimci niteliğe aykırı olarak, özel mülkiyetin artırılmasına bağlandı. Oysaki toplumsal üretimin devrimci niteliğinin sonuna kadar kullanılması, ona uygun davranılması halinde, insanlık bu gelişmeye dayanarak daha ileri gidebilir. Ama kapitalizm her türlü ilerlemeyi frenliyor, güdükleştiriyor, tutsak alıyor. “*'Bilginin ve deneyimin bu sürekliliği' diyor Babbage, 'bizim büyük gücümüzdür.' Bu ilerleyişe, bu toplumsal ilerlemeye sermaye sahip çıkar ve onun tarafından sömürülür. Daha önceki bütün mülkiyet biçimleri insanlığın büyük bir bölümünü, köleleri, salt emek aletleri olmaya mahkum eder. Tarihsel gelişme, siyasal gelişme, sanat, bilim vb. onların üstünde yüksek çevreler içinde rol oynar. Ama sermaye ilk kez tarihsel ilerlemeyi servetin hizmetine koymak için tutsak etmiştir.*” (Marx). Aynı şekilde

sermaye, servetin hizmetine koşmak için bütün bilimleri tutsak eder. Bilgi, deneyim insanlığın birlikte katıldığı ortak bir gelişimdir. Tarihsel ilerleme bu noktaya gelene kadar uzun bir yol almıştır. Ama gelişme (ilerleme) kapitalizm tarafından tutsak edilmiştir. Oysaki kapitalizmin elinden kurtulup, onun dar yapısından çıktığı takdirde insanlık, ilerleme sayesinde kesinlikle daha ileri noktada olacaktır. İnsanlığın geldiği nokta bugünkü noktadan çok daha ileride olabilir.

Kapitalist üretim toplumsal üretimdir. Ancak bu üretim biçimi toplumsal üretimin, üretici güçlerin gelişiminin, üretim araçlarının belirli gelişme derecesine denk düşer. Gelişme düzeyi daha ileri bir aşamaya varmıştır. Kapitalist toplumsal biçim, bu gelişme derecesinin gerisine düşmüştür. Tarihsel gelişme (ilerleme) ile kapitalist biçim çatışma halindedir. Gelişme sürdükçe bu çatışma daha da açığa çıkar ve şiddetlenir. Üretimin toplumsal karakteri ile ürünlere el koymanın özel biçimi arasındaki bu çatışma, kapitalizmin çözülüp dağılmasını getirmiştir. Çelişki ve çatışma öylesine elle tutulur durumda ki, insanlık, artık hiçbir şekilde bu durumun sür-git devam etmesine göz yummaz. Üretici güçler, çoktan kapitalist üretim ilişkilerine başkaldırması durumunda. Bu yüzden kapitalizm, artık ne egemendir ne de yönetebiliyor. Tüm çağdaş gelişme, üretimin komünistçe yeniden örgütlenmesini kaçınılmaz bir zorunluluk haline getirmiştir.

Üretimin toplumsal karakteriyle, ürünlere el koymanın özel biçimi arasındaki çelişki, kendini emek-sermaye çelişkisi biçiminde açığa vurur. Emek-sermaye çelişkisi, kapitalist üretime için bir çelişkidir, yani yapısında vardır. Kapitalist üretim geliştikçe, yapısındaki emek-sermaye çelişkisi de şiddetlenir. Yapısında taşıdığı uzlaşmaz sınıf çelişkileriyle evrimlenen kapitalizm, evriminin bu ileri aşamasında, proletaryanın toplumsal devriminin zorunluluğuna gelip dayanmıştır. Bu yüzden 20.yüzyıl proleter devrimler yüzyılı oldu ve 21. yüzyıla proletaryanın yeni devrimci ayaklanmalarıyla girdik. İçinde bulunduğumuz yüzyıl, daha şimdiden sosyal devrimler ve sosyal ayaklanmalar yüzyılı olacağını göstermiştir. İnsanlık komünizme mutlaka geçecektir. Fakat komünizm yalnızca düşünce olarak değil, pratik olarak da proletaryanın devrimci yapıtı olacaktır.

Yeni Evrede Mücadele Birliğı

5 – 19 Mart 2007

Sayı: 88

ZORUNLULUK VE KOMÜNİST TOPLUM

Kapitalist üretim bilimsel yöntemlerle yapıldığından, bu üretimin çözümlenmesi de ancak bilimsel yöntemlere dayanabilir. Komünist teori, toplumların gelişimi ve gelecek toplum üzerinde dururken tamamen bilimsel yöntemlerden hareket eder. Geleceğin sınıfsız toplumu hakkında görüş oluştururken mevcut toplumdan hareket eder. Var olan toplum, kapitalist toplum sürekli evrim içindedir. Gelişiminin her sürecini, evrimin her aşamasını, verili somut durumdan yola çıkarak çözümler. Kapitalizm evriminin yüksek aşamasına ulaşmıştır. Yani sınıfsız topluma geçişin tarihsel koşulları oluşmuştur. Bu koşullar doğru olarak kavranmalıdır.

Halk kitlelerinin mülksüzleştirilmesi, kapitalist üretimin başlangıcını oluşturur. Üreticilere ait mülkiyet, kapitalistin mülkü haline gelir. Kapitalist üretim bir kere yerleştikten sonra büyük kapitalist, küçük olanı yıkıma uğratarak onu ortadan kaldırır, onun gücünü kendi gücüne katar. Daha büyük sermaye daha küçük olanı kyklopların iştahından daha büyük bir iştahla yutar. Bu, zorunluluğun sonucudur. Kapitalizm altında zorunluluk küçük ve orta ölçekli mülkiyetin yıkılması demektir. Yine bu zorunluluğun sonucu olarak tekelci sermaye oluşur. Kapitalist rakipler birbirleriyle rekabet ettiler, rakipler tekelci oldu. Rekabet tekele yol açtı. Tekelci kapitalizm aşamasına gelen kapitalizmde üretim araçları ve üretimin toplumsal örgütlenmesi, kapitalizmin hem dayanaklarıdır, hem de onu ortadan kaldıracak güçlerdir. Rekabetçi kapitalizmin ardından tekelci kapitalist aşama gelir. Tekelci kapitalizm altında ise tüm zorunluluğu ve çekiciliği ile komünist toplum durur.

Sermayenin birikmesi(büyümesi), üretim araçlarının birçok elde dağıtımına ve dağınıklığına son vermesi, daha az elde ve yerde toplulaşması demektir. Emekçiler ise ancak üretim araçlarının olduğu yerde toplulaşırlar. Üretici, kendi emeğinin ürünü olan üretim araçlarıyla bir yerdeyken, bir birlik oluştururken, kapitalist üretim, üretim araçlarıyla olan bu birlikteliğe son verir. Üreticinin koptuğu, yabancılaştığı üretim koşullarıyla yeniden birliği (ki üretimin olmazsa olmaz koşuludur bu) ancak üretim araçlarının sermaye niteliği taşıması yönüyle; yani üretim araçları onun karşısına ötekinin mülkiyeti olarak, sermaye olarak çıktıkları taktirde yeniden kurulabilir. Üretim araçları daimi bir hareket şekli olarak, daha çok elden çok daha az ele doğru akar. O halde emekçiler de daha az kapitalist tarafından çalıştırılırlar. Daha az sayıdaki kapitalist, daha çok sayıdaki emekçiye, daha çok emeğe kumanda eder. Tekeller üretimin toplumsallaşmasının ileri düzeye çıkması demektir. Kapitalist toplumsal üretim hangi üretim dalına egemen olursa, o alandaki öteki üretim biçimleri tasfiye edilir. Bu, toplumsal üretimin tarihte ilerletici, geliştirici, devrimci rol oynamasıdır. Tekelci aşamaya ulaşmış olan kapitalizm, toplumsal üretimin bu niteliğiyle her yönden çelişki ve çatışma içindedir.

Kapitalizm daha rekabetçi aşamasında belli bir düzeye çıkan sermayenin, emeğin gücünü, bilimin gücünü ve doğa güçlerini üretimde kullanması, yani kendi gücü haline getirmesi; bu amaçla üretim tekniğini geliştirmesi, coğrafi keşifler ve bilimsel araştırmalar yapması ve toplumsal aklın tüm sonuçlarını kendine mal etmesi, tekelci kapitalist aşamada çok daha ileri düzeye çıktı. Emeğin üretken gücünü yükseltmek, böylece toplumsal olarak gerekli emeğin zamanını kısaltmak, bunun sonucu olarak el koyacağı artı emeğin miktarını arttırmak her kapitalistin dur durak bilmeden peşinden koştuğu amacıdır. Kapitalist üretim araçlarını ve işin toplumsal örgütlenmesini bu amaçla en üst düzeye çıkarır. Makinenin, ulaşım ve iletişim araçlarının, bilimsel yöntemlerin uygulanmasıyla, emek, sadece gözetleyici duruma gelir. Böylece doğrudan emek kullanımı kapitalist üretimin temeli olmaktan çıkar. Kapitalist üretimin temeli çöker. Toplumsal insanlığın gelişimiyle kapitalist üretim arasındaki çatışma doruğuna çıkar. Emeğin niteliğinin durmadan yetkinleşmesinin sonal amacı, mevcut üretim biçimini daha yüksek bir üretim biçimine dönüştürmektir.

Kapitalizmin gelişimi zorunlu olarak büyük çaplı üretimi geliştirir, yaygınlaştırır. Büyük çaplı üretimin gerçekleşmesi, sermayenin birleşmesi birçok eldeki cüce sermayenin yerini daha az eldeki dev bir sermayenin alması halinde olanaklı olur. Eğer sermaye böylesine birleşmemiş olsaydı, Marx'ın üzerinde durduğu ABD'deki o koca

demir yolları ağı oluşturulamazdı. Bu, böyle devam edip gider. Sermaye sadece tek tek ülkelerde değil, dünya çapında birleşme içindedir. Bunun sonucu orta yere çok daha büyük bir sermaye gücü çıkıyor. Birleşmiş, palazlanmış uluslararası sermaye, karşısına çıkacak olan her sermaye gücüne boyun eğdirecek durumdadır. İsterse karşısına doğa güçleri çıksın, onlara bile boyun eğdirebilir ve kendi denetimine alabilir. Tekelci devlet kapitalizmiyle bütünleşen tekelci sermayenin gücü olağan üstü boyutlara çıktı. Devletle bütünleşmiş tekelci kapitalizm bu gücünü uzay çalışmalarıyla da kanıtlamaya çalışıyor. Uzay araştırmalarını, yeryüzündeki egemenliğini güçlendirmek için kullanıyor. Kapitalist üretimin genel koşulları (üretim, değişimin, dolaşımın, ulaşımın, iletişimin ilkin bir ağ olarak tüm yeryüzünde örgütlenmesi) ulaşılmış olan düzeyin altına inilmeyecek bir noktaya gelmiştir. Bu, aynı zamanda, dünya ekonomisinin teknik temelinin, genel koşullarının ulaştığı gelişme düzeyini gösteriyor. Bugün muazzam bir dünya ekonomisi oluşmuştur. Dünya ekonomisi insanlığın yeni temelde birleşmesinin, dünya komünizminin maddi ön koşullarını da yaratmıştır. Dünya proletaryası, bu dünya ekonomisini ele geçirip ona komünist bir biçim verdiğinde, insanlığın yeni bir birliği için hazır bir mekanizmaya sahip olmuş olacaktır.

Dünya ekonomisi bağımlı kapitalist ülkelerde nasıl işliyor? Bağımlı kapitalist ülkelerde sermaye birikimi, kendisinden önce bu yola girmiş diğer kapitalist ülkelerdeki gibi olur. Sermaye üretimi, sermayenin daima merkezileşmesi, yönünde ilerler. Burada fark emperyalist sermaye faktörüdür. Emperyalizm, bağımlı kapitalist ülkeleri, sermaye ihracı yoluyla ilhak etmiştir. Bunun sonucu olarak, buralarda üretilen artı değerın bir kısmına çeşitli yollardan el koyar. İşbirlikçi, tekelci sermaye, emperyalist sermayeyle işbirliği içinde tüm ekonomiyi denetimine alır. Ekonomik ilhak derinleştikçe önce küçük mülk sahipleri ortadan kalkar, sonra sıra tekel dışı burjuvalara gelir. Bu süreç içinde işbirlikçi tekeller de iyice güçlenir. Bu arada birçok mülkiyet el değiştirir. Ama sermayenin merkezileşmesi bir doğa yasaasının zorunluluğuyla işliyor. Yok olma sırası artık işbirlikçi tekellerin kendilerine gelir. Onlardan çok daha güçlü olan emperyalist sermaye onları yutmak için emperyalist ekonomik ilhakı iyice yoğunlaştırmıştır. Emperyalizmin ekonomik ilhakı sonuna kadar vardırmasıyla birlikte bağımlı kapitalist ülkelerin ekonomisi alt-üst olmuştur. Dünyadaki toplam toplumsal sermaye, dünya çapındaki birkaç emperyalist tekelde ve emperyalist devlette toplanmıştır.

Üretim araçlarının gelişmesi ile toplumsal örgütlülüğün gelişme derecesi, kısacası bireyin gelişme durumu ile kapitalizmin dar, sınırlı

yapısı tam bir çelişki çatışma içinde. Fakat başka bir şey daha var: insanın bugünkü aşamaya gelmesi büyük bir ilerlemedir. Bugünkü ileri gelişme düzeyine ulaşmış olan insan, kendisini dar ve çelişmeli yapıma hapseden kapitalist üretimi parçalayıp, üretimi yeniden düzenleyebilecek duruma gelmiş bulunuyor. Zorunluluk çağının serpilip gelişmesiyle, buradan özgürlük çağına sıçrama yapmanın maddi ve kültürel koşullarına kavuşmuştur. Bu maddi koşulları kendi ortak denetimine alabilir ve bu ortaklaşalık sayesinde kendini çok yönlü olarak geliştirir, özgür olur. Emekçi kitleleri, yeni bir toplumu kurmak üzere harekete geçmeye, bundan daha güçlü ikna edici bir durum yoktur.

Hiçbir şey kitleler için, daha yüksek bir toplumun maddi ön koşulları kadar ikna edici değildir. Dünya ekonomisi ve bunun genel koşullarının varlığı, bu koşullara dayanarak, eski toplumun varlığına bağlı olarak var olan uzlaşmaz çelişki ve karşıtlıkların dışlandığı yeni bir toplumun kurulabileceği konusunda, onlarca komünist bilginin ve onlarca üretici gücün vardığı düzey, dünya ekonomik mekanizması ve insanlığın zihinsel ilerlemesinin tarihsel anlamı yeterince kavranmıyor. Halbuki maddi ve zihinsel gelişim, eski üretim biçiminin yadsınmasına yeterince el veriyor. İnsanlığın tarihsel yürüyüşü bunu sağlayacak bir gelişme evresine, Yeni Evreye girmiştir.

Dünya ekonomisinin oluşması, tüm ülkelerin ekonomilerinin dünya ekonomisine bağlanması, uluslararası tekellerin birliktir oluşması, bağımlı kapitalist ülkelerin ekonomik ilhakının derinleşmesi, tüm bu gelişmeler, sermaye ile emeğin çelişkisini ve karşıtlığını ön plana çıkarıyor. Sınıfsal çelişkiler ulusal çelişkilere göre daha ileri çıkmıştır. Kapitalizm var olduğu sürece uluslar arasındaki çelişkiler ve savaşlar da her zaman olacaktır. Ancak öne çıkan ve şiddetlenen sınıfsal çelişkilerdir. Zaten sürmekte ve genişlemekte olan küresel iç savaş, sınıfsal çelişkilerin nasılda ulusal çelişkilerin önüne geçtiğini gösteriyor. Dünya burjuvazisi, kendi arasındaki sürtüşme, çelişki ve savaşlardan çok, birleşik olarak hareket ediyor, dünya proletaryası ile savaşım sürdürüyor. Sınıfsal çelişkilerin dünya genelinde böylesine öne çıkması, şiddetlenmesi, kapitalizmin yıkılması için ne denli olgun olduğunu tanıtıyor.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

19 Mart – 2 Nisan 2007

Sayı: 89

KAZANMAK İSTEYEN İŞÇİ SINIFININ YAPACAKLARI

Bir ülkede kapitalizm ne denli gelişkin ve bunun sonucu işçi sınıfı nicelik olarak ne kadar büyük ve ne kadar örgütlü olursa olsun, işçiler eğer sınıf mücadelesinin çeşitli pratik deneylerinden geçmemişlerse, mücadelenin farklı biçimlerinin birikimine sahip değillerse, henüz bir devrimi gerçekleştirebilecek, iktidarı ele geçirebilecek konuma gelememişler demektir. Ekonominin farklı evrimsel aşamalarında ve kültürel, politik vb. durumlara bağlı olarak, farklı mücadele biçimlerine başvurmuş bir işçi sınıfı hareketi, yeni koşulların karşısına çıkaracağı her mücadele biçimine çok çabuk ayak uydurur, devrimi gerçekleştirecek bilgi ve pratiğe sahip olur. Elini kolunu bağlamayan, ama mücadelenin her biçimine hakim olan bir işçi sınıfı hareketi, iktidarı alacak olgunluğa ulaşmış demektir.

Türkiye ve K.Kürdistan'da işçi sınıfı, son 35 yıl içinde yoğun ve zengin bir mücadele deneyiminden geçti. Bu süre içinde silahlı mücadele, politik mücadelenin başka biçimleri, ekonomik mücadelenin farklı biçimleri (grev, direniş, fabrika işgalleri, genel grev, sokak gösterileri vb.); örgütlenme alanında illegal örgütlenme, yasal çalışma (yayın, dernek, sendika vb.) ve her iki biçimin koordinasyonu, yani illegal mücadelenin temel alınması, bunun temel çalışmayla birleştirilmesi... Türkiye ve K.Kürdistan işçi sınıfı, tüm bu alanlarda son derece zengin bir deneyime sahiptir. Bu bakımdan dünyadaki çeşitli ülkelerin işçi sınıfı hareketlerinin deneyimlerinden daha gelişmiş bir deneyimi temsil eder. Burjuvazi, karşısına, hangi mücadele biçimini çıkarırsa çıkarsın, her mücadele biçimini kar-

şılacak gelişkinliğe sahiptir. Ancak, politik, kültürel ve sanatsal mücadele alanlarına hakim bir işçi sınıfı devrim gerçekleştirebilir ve yeni bir toplumsal sisteme geçebilir. Türkiye ve K.Kürdistan işçi sınıfı, mücadelenin tüm bu deneyimlerini tamamen devrimci bir anlayışla yeniden ele alıyor. Bu konuda, kazanmak isteyen her devrimci sınıf gibi davranıyor.

Devrimci bir sınıf, işçi sınıfı, kazanmak için mücadele veren bir sınıf olarak yalnızca mücadele etmekle kalmaz, verilen mücadeleyi, yürünen yolu, dönüp tekrar tekrar gözden geçirir. Devrimci bir sınıf bu işi mutlaka yapar. O zaman, hangi eksikliklerinin ve zafatlarının olduğunu, toyluklarının neler olduğunu ve yenmek için daha neler yapması gerektiğini irdeler, ilerisi için belli sonuçlar çıkarır. O güne dek yapılan mücadeleler ve pratik deneyimlerin hepsi, henüz kazanması için yeterli değildir, henüz kazanamamıştır. O halde kazanmak için yapılması gereken mücadele ve geçmesi gereken pratik yollar var; ama nasıl kazanacağını, ancak, öncelikle yürüdüğü yolu yeniden gözden geçirerek kavrayabilir.

Devrimci bir sınıf, yalnızca kendi deneyimlerini göz önünde bulundurmaz. Emek-sermaye ilişkisi, kapitalizmin olduğu her yerde aynı özelliği gösterir. Her ülke işçi sınıfı, dünya işçi sınıfının deneyimlerini öğrenir. İşçi sınıfının öğreneceği çok zengin bir enternasyonal işçi hareketi mücadelesi var. Farklı zamanlarda, farklı yerlerde işçi sınıfı hareketinin yaptığı hataları tekrar etmemek için onların geçtikleri yolları tam anlamıyla irdeler. Buradan kendi mücadelesi için sonuçlar çıkarır. Dünya proletaryasının mücadele deneyimi, teori-pratiği tek tek ülkelerin işçi sınıflarının deneyimlerinden daha kapsamlı, içerik olarak da daha zengindir. İşçi sınıfı kendi durumunu, geçmekte olduğu ve geçeceği yolları, dünya proletaryasının mücadele tarihinde bulabilir.

Türkiye ve K.Kürdistan işçi sınıfı hareketi, kendi deneyimlerini yeniden ele alıp, yürüdüğü yolu sık sık gözden geçirirken, aynı zamanda dünya proletaryasının devrimci deneyimlerinden de öğreniyor. Denilebilir ki, Türkiye ve K.Kürdistan işçi sınıfı, dünya proletarya devrimleri deneyimlerini öğrenmede üzerine düşeni yapan, dünyanın en ileri işçi sınıfı müfrezeleri arasındadır. Bunun nedenleri var elbette. Çünkü Türkiye ve K.Kürdistan, dünyada devrime en yakın ülkeler arasındadır. Yıllardır devrimci durum yaşıyor, devrim, güçlü bir olasılık haline gelmiştir. İçinde bulunduğu bu devrimci koşullar, işçi sınıfının, tüm devrim deneyimlerini etrafı olarak öğrenmeye zorluyor. Devrimci bir sınıf, devrimi yapmak isteyen bir sınıf, böyle davranır.

İşçi sınıfı, tüm emekçileri kapitalizmin baskısından kurtarmadan kendisini kurtaramaz. Diğer emekçileri kurtarmak için onlara öncülük etmesi şarttır. Devrimci öncülük görevini ancak pratikte devrimci bir sınıf olarak hareket ederek yerine getirebilir. Yani işçi sınıfı, devrimdeki önderliğini yalnızca teorik olarak ilan etmekle yetinemez, bunu esas olarak pratikte yerine getirir. Dünyayı dönüştürecek güç, devrimci eylemdir, yalnızca devrimci eylem. Halk kitleleri işçi sınıfını pratikte görerek onu izlerler. Bunun için, işçilerin her türlü meslek dar kafalılığından kurtulması, küçük burjuva yaşam tarzını pekiştirecek biçimde hareket etmemesi gerekir. Öncü bir sınıf, devrimci bir sınıf, özverili bir sınıftır. Devrimci bir özveri olmadan, kendi dar çıkarları yerine tüm emekçilerin kurtuluşu için çaba harcamadan, öncülük görevini yerine getiremez. Devrimci öncülük görevini yerine getirecek olanlar, meslek darlığı içerisinde olan, küçük burjuva yaşam tarzına bağlı olan işçiler değil, işçi sınıfının en yoksul, en dinamik ve özveri gösterebilen devrimci kesimi olacaktır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

2 - 16 Nisan 2007

Sayı: 90

OLGULARIN KESİNLİĞİ OPORTÜNİZMİN MUĞLAKLIĞI

Tarihsel olgular kendini ne denli belirgin olarak gösterirse göstersin, oportünizmin bu olgular karşısındaki dili yine de oportünistçe kalır. Toplumsal olgular ne denli somut bir keskinliğe sahipse, oportünizm de o denli muğlak olur. Böylece oportünizmle tarihsel olgular arasında tam bir paradoks yaşanır. Türkiye'de ve K.Kürdistan'da yıllarca yaşanan ve tartışılmaz bir olgu olan devrimci durum karşısında oportünizm, tam da böyle belirsiz, hatta geri bir tutum aldı. Oysaki devrimci durum, kesin bir toplumsal olgudur ve tüm kesinliği içinde ifade edilmelidir.

Oportünistler ne zaman toplumsal olgulardan söz etseler -her şey o kadar belirgin ki, ister istemez bahsetmek zorunda kalıyorlar- hep bir yönüne dikkat çekerler. Bütünlüğü hiçbir zaman ortaya koymazlar. Orta yere oportünizm icadı bir toplumsal “çözülme” yöntemi çıkıyor. İşte devrimci durumun belirtilerinden (koşullarından) biri olan egemenlerin yönetim krizini de ele alışları, böyle bir gariplik taşır. Burjuvazinin neden bir yönetim krizine girdiğini açıklamaz. Bu yönetim krizi, egemenlerin kendi içinde ciddi bir bunalım patlak verdi de buradan mı ortaya çıktı; yoksa bu kriz, ekonomik-politik zeminlerden kaynaklanan devrimci durumun koşullarından birisi olarak mı ortaya çıktı? Bu durumda başka koşulların da oluşmuş olması gerekir. Ama oportünizm toplumsal olgular karşısındaki muğlak tavrını istikrarlı olarak sürdürüyor. Oysaki devrimci durum, yıllardır var ve sistem tüm kuruluşları ile bunun etkisi altında. Sistemin kurum ve kuruluşlarının içinde buldukları krizi açıklarken, aslında devrimci durumun etki-

lerini açıklamış oluyoruz. Devrimci bir krizi, burjuva kuruluşlarının krizinin izlemesi kaçınılmazdır. Burjuva sınıf devrimci durum dönemi boyunca tüm adımlarını bunun baskısı altında attı. Tüm politik yönelişlerine devrimci durum damgasını vurdu. Bu topraklarda güncel olarak somut durum çözümlemesi yapmak, devrimci durum çözümlemesi yapmak demektir.

Burjuvazi ne egemendir ne de yönetebiliyor. Yönetemiyor, çünkü halk kitlelerine karşı savaşıyor. Proletarya ve emekçi kitlelerle, burjuvazi arasındaki sınıf savaşımı uzun zamandır iç savaş biçimini almıştır. Yaklaşık son otuzbeş yıl böyle geçti. Bu dönemde olaylar çok yoğun yaşandı. Farklı kuşaklar bu süreçten geçti. Sonunda burjuvazi, iç savaş gerçeğini daha fazla yok sayıp gizleyemeyince ve artık kabul edince, işte o zaman kimi oportünist çevreler de utangaç bir şekilde olsa bile iç savaştan söz etmeye başladılar. Ama ciddi olarak değil. Belli belirsiz biçimde. Dolaylı olarak, yarım yamalak. Sadece bir fon olarak, işlevsiz bir şey biçiminde. Aslında gerçekten onlar iç savaşı, sınıf savaşımının belli bir gelişme aşaması olarak ortaya çıkmış bir olgu biçiminde değil, rastlantısal bir durum gibi ele aldılar. Sınıf mücadelesi daha sert, yoğun ve şiddetli aşaması olan iç savaş aşamasına girmiş olmasına rağmen onlar, sınıf savaşımının ulaştığı bu üst boyutu olduğundan yumuşak göstermeye çalıştılar. Böyle yapmakla proletaryanın bilincini karartıyorlar, emekçi kitleleri sınıf savaşımından geri durmaya itmiş oluyorlar. Tek kelimeyle, emekçi sınıfın iç savaşta zafer kazanmasını ve devrim mücadelesini engelliyorlar.

Buna karşın leninistler, toplumsal olguları kendi somutluğu içinde çözümlüyor. Leninist görüş ve kavramların kesinliği, tarihsel olguların kesinliğinden ileri geliyor. Devrimci durumu yaratan ekonomik-toplumsal koşullar, kendilerini somut olgularla ortaya koyuyor. Kafası az-çok çalışan herkes, bu olguların neler olduğunu rahatlıkla kavrayabilir. Oportünistlerin bu “herkes”in dışında kalmasının nedeni, yine kendi oportünist düşünme biçimleridir. Çünkü oportünizm nesnel olgulardan değil, kendi kafasının içindeki düşüncelerden hareket eder. Bu durumda olayların temelindeki olguların kesinliği, tüm yaşamı etkisi altına alması onlar için hiçbir şey ifade etmiyor. Düşünce biçimleri somut durumu algılamada yetersiz kaldığı için propagandaları, yayınları vb. kitleler üzerinde hiçbir etki bırakmıyor. Ancak, devrimci kitleler her şeyin farkında. Sürecin gerisinde kalmış, soyut, içi boş görüşlere hiçbir önem vermez. Onların görüşleri politik mücadeleye yeni uyanmış, ilk uyanış halindeki insanları bir süre için etkileyebilir -ama sadece bir süre için-. Kitleler devrimci bilimsel görüşlere değer verir. Leninistlerin, olguları kesin bir dille ifade etmeleri her olayı devrimci

bir bakış açısıyla çözümlenmeleri, devrimci kitleler arasında her gün biraz daha taraf buluyor.

Bilindiği gibi, işçi sınıfının izlemesi gereken devrimci taktikler, verili somut duruma, ekonomik ve politik olgulara dayanır. Taktikler nesnel bir temele dayanmazsa, bu durumda, taktikler öznel olur, ve hiçbir nesnel-bilimsel ölçütü olmaz. Bilimsel değeri olmayan bir politika belirleme yöntemini ise devrimci kitleler ciddiye almazlar. Bunun da ötesinde, kitlelere yanlış bir taktik ve politika götürülmüş olur, politikada yanılmamak için, görüşlerimizi nesnel temellere ve olgulara dayandırmalıyız.

Sınıf mücadelesinin ulaştığı düzeyi yadsımak, olguların kesinliği yerine kendi muğlaklığını koymak, kitlelerin devrimci bilincini köreltmeye kalkışmak, yapanları kesinlikle geriye götürür. Bunda ısrar, gericiliktir. Oportünistler varsın tüm uzlaşmacı, geri özlerini sergilesinler, sergilesinler ki gerçek devrimci güçlerin, komünist öncülerin kimler olduğu daha iyi anlaşılsın. Bu da bir devrim için az şey değildir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

16 – 30 Nisan 2007

Sayı: 91

OLAYLAR ÖNDE GİDİYOR

Tarih, süreklilik ve kesintilik içerir. Bu, aynı zamanda diyalektik bir gelişmedir. Evrim, yavaş evrimcilerin düşündüğü gibi yalnızca pasif bir süreç değildir; kendi içinde karşıtların savaşını, sıçramaları ve patlamaları da içerir; yani düz bir çizgi izlemez. Gelişme, karşıtların savaşımıdır. Her şey karşıtına dönüşür; yadsımanın yadsınması kaçınılmazdır. Kapitalizm, gelişmeler içinde evrimlenen toplumsal bir sistemdir. Evrimin yüksek bir aşamasında, karşıtına, sosyalizme dönüşür. Bu dönüşüm, sıçramalar, patlamalar, niceliğin niteliğe dönüşümü biçiminde gerçekleşir. Devrim dönemlerinde ve olayların çok yoğun olduğu süreçte, evrim, kendisini ani olaylar, patlamalar, şiddetli çarpışma biçiminde açığa vurur. Olaylar önde gider ve biz çoğu kez olayların gerisinde kalırız.

Devrim dönemleri ya da olayların devrimci yönde geliştiği, her şeyin ani ve hızlı olduğu dönemlerde halk kitleleri büyük bir süratle devrimci politik yaşama uyanırlar. Büyük bir enerjiyle ve cesaretle ileri atılırlar. Devrim, milyonların tüm özlemlerinin, istemlerinin ve duygularının açığa çıkması, ifade edilmesi demektir. Devrim, emekçi kitleler üzerinde öyle bir etki yaratır ki, bu devrimci etkileşim dalga dalga yayılır, yeni güçleri kendine katarak iyice güçlenir ve bu güç, yeni bir ağırlık merkezi oluşturur; en geride kalan insan bile bu ağırlık merkezinin içinde bulur kendisini. Halkın kendi kendisine ve kazanacağına güveni artar. Daha büyük bir güvenle savaş hattına yönelir. Bu sırada hiç kimse geride kalmak istemez, adeta yitirilen zamanı en kısa sürede kapatmak ister. En geride kalmış biri, böylesi dönemlerde en ileri geçebilir. Emekçi kitleler, kitleler halinde devrimde yerlerini alırlar. İşte böylesi dönemlerde daha önce atıl duran büyük bir enerji açığa çıkar. Eski tarihi sürecin kesintiye uğradığı, yepyeni bir sürecin başladığı dönemler, böylesine yoğun devrimci dönemlerdir.

Devrimci durum, sınıfların irade ve istemlerinin dışında ortaya çıkan nesnel bir durumdur. İşçi sınıfının hazırlıklı olup olmaması, devrimci durum gerçeğini değiştirmez. Devrimci durum, burjuvazinin ve emekçilerin durumunu derinden etkileyen bir kriz demektir. Tüm taşlar yerinden oynar. Her sınıf, yerinden oynayan taşları kendi durumunu güçlendirecek şekilde yeniden dizmek için tüm gücünü harekete geçirir. Sınıf savaşımı önceki dönemlerden farklı bir seyir izler. Her sınıf, ortaya çıkan durumu kendi lehine çevirmek için savaşımını en üst düzeye çıkarır. Bunun sonucunda orta yere şiddetli bir çatışma çıkar. Devrimci durum sürecinin her aşaması, aynı yoğunluk ve şiddetle geçmez. Ancak hem burjuva sınıf, hem emekçi sınıf, var olan durumun devamını istemediğinden sınıflararası güç ilişkisini kendi yararına değiştirmek amacıyla savaşımı çeşitli biçimlerde sürdürür. Buradan da anlaşılacağı gibi, devrimci durum koşullarında sınıf savaşımı üst düzeye sıçrar, olaylar hızlı, yoğun, ani, sıçramalı ve patlamalı bir gelişme özelliği kazanır.

Devrimci durum, işçi sınıfının ve devrimci öncüsünün de iradesi, hazırlıkları, örgütlenme durumunun dışında nesnel bir gerçeklik olarak vardır. Devrimci durum, devrimin öncüsünün durumundan bağımsız olarak ekonomik-toplumsal koşulların bir ürünüdür. Burada sorun, öncü sınıfın doğmuş olan devrimci durumu bir devrime dönüştürüp dönüştüremeyeceği sorunudur. Burada herşey, devrimci sınıfın hazırlıklarına, emekçi kitleleri yanına çekip çekmediğine, örgütlülüğüne ve savaş yeteneğine bağlıdır. Tüm bu koşullar bütünü bir araya geldiğinde, devrimci durum, devrime dönüşür. Ancak dünyada, bugüne kadar yaşanan devrimlerin deneyimine baktığımızda, devrimci sınıfın olaylara her zaman yön veremediğini, olayların gerisinde kaldığını ve başka etkenlerle birlikte, doğmuş olan devrimci durumun bir devrime yol açmadan sönüp gittiğini görüyoruz. Ya da devrimlerin bu yüzden yenildiğini görüyoruz. Ama yine başka etkenlerin yanında öncünün olaylara yettiği ve yön verdiği zafere ulaşmış devrim örnekleri de var. Toplumsal olaylar insanlardan ayrı bir devrim değildir. Burada tüm sorun, olayların gidişatına hangi sınıfın yön vereceğidir. Olaylar kendiliğinden de meydana gelebilir -ki çoğu kez böyle oluyor ve biz olayların akışından söz ederken bu kendiliğinden yönünü kastederiz-. Olaylar önde gidiyor derken nesnel devrimci koşulların, devrimci durumun etkisiyle kitlelerin kendiliğinden eylemlere yönelmesine dikkat çekmiş oluyoruz.

Devrim, son derece karmaşık bir süreçtir. Bir devrim, sayısız istemin ve sayısız bileşkenin kesişmesidir. Basit bir şekilde gerçekleşmez. Devrimci sınıf, bir devrimi gerçekleştirebilecek hazırlıkları ne

kadar tam yaparsa yapsın, yine de bir devrim için bundan daha fazlası gerekir. Her şeyden önce gelişmelerin ve olayların somut olarak ve tüm canlılığı içinde değerlendirilmesi gerekir. Bu olmadan tüm diğer şeyler bir işe yaramaz. Öncü bu yeteneği gösterdiği oranda sonraki aşamalara geçebilir. Devrim ya da devrimci olayların akışı bir kere başladı mı, burada pratik yetenekler devreye girer artık. Bu noktada devreye giren pratik eylem yeteneği, tüm devrim deneyimlerinin ortaya çıkardığı esneklik, inisiyatif ve özveridir. İşçi sınıfının bu yönleri eğer gelişmemişse ya da eylem içerisinde öne çıkmamışsa hedeflerine ulaşamaz. Her sınıf bilinçli işçi, her komünist devrim sırasında Marx'ın, Engels'in, Lenin'in bu açıdan çıkardığı sonuçları tekrar tekrar okumalıdır. Devrimin gündeme geldiği yerlerde, devrimlerden öğrenmek, başarı için büyük öneme sahiptir. Devrimlerden öğrenelim.

Türkiye ve Kürdistan'da çelişkiler son derece keskin, sınıf mücadelesi 40 yıla yakın bir süredir son derece şiddetli bir biçimde sürüyor. Kısa bir sürede yoğun bir tarihi gelişme yaşandı. Sınıf savaşımı gerçek anlamda bir savaşım olarak sürdü. Temposu bazen yükseldi, bazen düştü ama bu süre içinde mücadele, göreceli bir barışçıl dönem yaşamadı, sınıflar birbirine göz açtırmadı. Olaylar çok kısa aralıklar hariç her zaman şiddetlilik gösterdi. Kaldı ki, o kısa aralıklar her savaşta olur. Olayların genel özelliği ani ve sıçramalı bir yükseliş göstermesidir. Ani ve sıçramalı eylemler temeldeki çelişkilerin ekonomik ve toplumsal sürecin kendini dışa vurmasından başka bir şey değildir. Üstelik ani ve sıçramalı gelişme, her zaman aynı biçimde ve düzeyde göstermez kendisini. Çelişkilerin keskinlik derecesine göre bir seyir izliyor -ki işçi sınıfının yükselen eylemleri, var olan çelişkileri ve krizi derinleştirici bir rol oynuyor- Bu durumda sık sık söylediğimiz gibi her olay yeni ve daha büyük olayların yolunu açıyor. Mademki ani ve sıçramalı olaylarla daha sık karşılaşacağız; bu durumda artık kitleleri nasıl harekete geçireceğimiz değil, nasıl etkileyeceğimiz, onlara iktidarı ele geçirmek üzere nasıl yön vereceğimiz can alıcı sorunu öne çıkıyor. Bu noktada esneklik gerekirse bir günde taktik değiştirme-devrimci inisiyatif ve sınırsız özveri tayin edicidir. Burada herşey, öncünün pratikteki becerisine bağlıdır. Buna uygun davranılması halinde küçük devrimci komünist bir güç, kitleler üzerinde çok etkin olabilir.

Leninist Parti ekonomik ve toplumsal gelişmenin yönünü ve olayların gidişatını teorik olarak önceden görmeye yeteneğine sahiptir. İçinden geçmekte olduğumuz tarihsel süreç bunu her zaman doğrulamıştır. Teorik öngörü çok önemlidir, fakat herşey değildir. Tarihin yapılması için, işçi sınıfının alt üst edici eylemleri gerekiyor. Devrimci teori kitlelerle bütünleştiği, emekçiler tarafından kavrandığı durumda dönü-

ştürücü bir güç haline gelir. Teorinin, fikirlerin etkin bir güç haline gelmesi için elinde gerçek silahlarla dövüşen kitleler olması gerekir. Bizde kitleler ellerinde gerçek silahlarla, gerçek araçlarla sürekli dövüş hattındalar. Leninistler bugüne dek gerek kendi deneyimlerinden, gerekse de dünya devrimlerinin deneyimlerinden öğrenerek, ulaştıkları görüşlerini süratle, emekçi kitlelerle bütünleştirmelidir. Burada olayları değerlendirme yeteneği ve sonra da pratik yetenek çözümleyici olur. Her olay, öğretici biçimde ele alınmalı, eksiklerimiz, varsa hatalarımız görülmeli ve neyi yapmamak gerektiği ve ileride nasıl davranmak gerektiği üzerinde mutlaka sonuçlar, dersler çıkarmalıyız. İleriye, daha ileriye gitmek için var olan durum aşılmalıdır. Leninist Parti bunun için gereken devrimci özü yaratmıştır.

Olayların ani ortaya çıkması -sürekli, günlük meydana gelenlere göre daha şiddetli, büyük ve sıçramalı oluşu- ve önde gitmesi, reformistlerin ve oportünistlerin geride kalmasını, sürüklenmesini; tezlerinin, yıllarca savunduktan görüşlerinin iflas etmesini getirirken, buna karşılık Leninist Parti'nin tüm görüşleri bizzat kitleler tarafından yaşama geçiriliyor. Yani uzlaşmacı görüşleri savunanlar, kitle eylemlerinden, olayların devrimci yönde seyretmesinden zayıflayarak çıkar-ken, proletaryanın devrimci sınıf partisi teorik ve pratik olarak güçlenerek çıkıyor. Olayların önde gitmesinin devrimci anlamı, bir yandan burjuva düzenin temellerini sarsması, alt-üst etmesi rolünü oynarken, aynı zamanda da reformist-oportünist hareketleri aşması, uzlaşmacı görüşlere güçlü bir darbe indirmesidir. Olayların önde gitmesi ve devrimci yönde ilerlemesi, devrimci olmayan, toplumun devrimci dönüşümünü hedeflemeyen ya da devrimi geleceğin bir sorunu olarak gören hareketleri aşması, devrimci bir gelişmedir. Devrim ve devrimci gelişme ise, Leninist Parti'yi öne çıkarır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

10 - 21 Mayıs 2007

Sayı: 92

DEVRİMCİ KİTLELERİN ARTAN ÖNEMİ

Nicelik olarak, yani ister büyük olsun, ister küçük olsun, olaylardan söz edildiğinde, olaylar sanki insanlardan ayrı bir şeymiş gibi ele alınıyor. Olaylar insanlardan bağımsız geliyormuş gibi gösterildiğinde, olayların kendisi açıklanamaz. Kitlelerin dışında toplumsal olaylar nasıl oluşabilir ki? İster kendinden olsun, ister bilinçli, planlı olsun, olaylar yığınlardan ayrı olarak ortaya çıkmaz. Tarihin akışı, insanların -soyut olarak insan değil, her dönemin bireylerinin, sınıflarının- ekonomik, toplumsal ilişkilerinin, kültür durumunun dönüşümünden başka bir şey değildir. Her dönemde, insanlardan ayrı bir şey olmayan tarihî, günlük sayısız eylem meydana gelir. Tüm bu akış, bu olaylar, sonal olarak belirleyici olan belli bir ekonomik temel üzerinde hareket eder. Belirli tarihsel koşullanmışlık altında, kitleler kendi tarihlerini kendileri yaparlar. Tarihi eylemlerin daha derine gitmesine bağlı olarak, bu eylemlerden ayrı olmayan kitlelerin önemi de artar.

Her egemen sınıf, egemenliğini, kendisinden önceki egemen sınıflardan daha geniş bir temele dayandırır. Bu yüzden kendisine karşı olan sınıfla arasındaki mücadeleyi daha şiddetli, keskin ve köklü hale getirir. Kapitalist sınıfın durumunda görüldüğü gibi, kapitalist egemenliğini, feodalizmin egemen sınıflarına göre çok daha geniş bir temele oturtmuştur. Tarihsel akış içinde her egemen sınıf bunu yapar. Böylece, egemenlik altında olan her sınıf, egemenliği ele geçirmek için, daha önceki muhalif sınıflara göre daha köklü bir devrime başvurmaya, daha derine gitmek zorundadır. Kapitalist egemenlik, sınıfların egemenliğine göre daha derin bir toplumsal temele dayandığından, bu egemenliği yıkacak sınıf olan proletarya, önceki

devrimci sınıflara göre daha ileri gitmek, çok daha köklü bir toplumsal devrimi gerçekleştirmek, bir dizi toplumsal dönüşümü yapmak zorundadır. Bu yüzden proletaryanın toplumsal devrimi, iktidarın ele geçirilmesiyle başlar, bir dizi köklü dönüşümler gerçekleştirerek komünizmin zaferine kadar sürer. Bu devrim, derine giden bir devrimdir. Kapitalizmden komünizme geçiş, devrimci dönüşüm çağının tümünü kapsar.

Gerçekleştirmek durumunda olduğu tarihi olayların derinliği, devrimci bir sınıf olarak proletaryanın önemini artırır. Bu olayların önemi nereden geliyor? Proletaryadan önce iktidara gelen her sınıf - en son olarak burjuvazi- bir sömürücü toplumsal düzeni yıkıp, yerine başka bir sömürücü toplumsal düzen kurmaktan başka bir şey yapmamıştır. Egemen olan her sınıf, önceki sınıfın egemenliğini yıkar-ken, kendi egemenliğini, bir sınıf egemenliği olarak yerleştirmekten öteye gidememiştir. Tarihte ilk kez ve yalnızca proletarya sömürücü bir düzen yerine başka bir sömürü düzeni değil, eski düzenin yerine sınıfların ve sömürünün olmadığı, insanın insan üzerindeki her türlü baskısının sona erdiği toplumsal bir düzeni hedefler. Yine ilk defa proletarya, kendi sınıf egemenliğini yerleştirici, kalıcı duruma getirmez; sınıf egemenliğinin ortadan kaldırılmasını hedefler. İşte proletaryanın giriştiği tarihi olaylar böylesine köklü ve böylesine önemlidir. Girişilen tarihi olayların bu derinliği ve önemi arttığı için, bu olaylardan ayrı olmayan proletaryanın önemi de artmıştır.

Proletarya egemen sınıf durumuna geldikten sonra, bu egemenliğine dayanarak sınıfları ortadan kaldırır. Ama sınıflar, sınıfların egemen koşulları ortadan kalkmadıkça varlığını sürdürür. Proletarya, sınıfsız toplum hedefine varmak ve sınıf egemenliğinin koşullarını kaldırmak için ekonomiyi, emeği yeniden örgütler. Toplumsal dönüşüm, kültür devrimi, bir bütün olarak zihniyet devrimi bir çağ boyunca devam eder. Tüm bu dönüşüm, geçiş döneminin politik biçimi olan proletarya diktatörlüğüne dayanarak gerçekleştirilir. Proletarya diktatörlüğü, eski sömürücü sınıf üstünde şiddet uygulamakla birlikte, proletarya diktatörlüğünün esası şiddet değildir. Proletarya diktatörlüğünün esası sosyalist kuruculuktur. Sosyalist kuruculuk görevleri yerine getirilmeden, sınıfların kaldırılması gerçekleştirilemeyeceği gibi, sınıf egemenliğinin gereksiz hale geleceği ileri hedeflere de varılamaz. Üretim araçlarının özel mülkiyetini, üretim araçlarının toplumsal mülkiyetine dönüştürmek, tarihin en köklü ve en önemli eylemidir. Bu tarihi eylemi gerçekleştiren proletaryanın devrimci bir sınıf olarak önemi ortadadır.

Proletarya, sınıfları ortadan kaldırmayı devrimci bir görev olarak

kendine amaç edinmiştir. Bu görev, ancak tarihsel olarak gelişmiş maddi koşullar altında gerçekleşebilir; yine de, bu ereğe ulaşmak için proletaryanın çetin bir mücadelesi gerekir. Proletaryanın devrimci eylemi olmadan, bir dizi tarihi olay olmadan kapitalizm yıkılıp, yerine sınıfsız, sömürsüz komünist toplum kurulamaz. Kapitalizmden komünizme geçiş, bugüne dek pratik olarak da görüldüğü gibi, son derece sancılı ve şiddetli geçen bir süreçtir. Ekonomik koşullar ne denli olgun olursa olsun, çelişkiler ne kadar keskin olursa olsun, zora dayalı bir devrim olmaksızın emekçi sınıf hedefine ulaşamaz. Çünkü ölmüş, donmuş eski politik biçimler (kapitalist üst yapı) yeni topluma geçişin önünde bir engel olarak kalacak ve direnecektir. Devrimci sınıf bu eski politik biçimlerden ancak devrimci bir eylemle, devrimci zorla kurtulacaktır. Yeni üretim ve bölüşüm biçimi, ona karşı uzun süre direnen eski politik biçimden ve eski bölüşüm biçiminin getirdiği engellerden kurtulmadan yerleşemez. Dünyayı kurtarma işinin üstesinden gelecek olan proletarya devrimi, tarihin içinden doğmuştur; insanlığın elde ettiği modern gelişme düzeyinin yitip gitmemesi için proletaryanın toplumsal devrimi bir zorunluluktur.

Proletaryanın, gelecek toplumu, insanın insanı ezmediği ve sömürmediği, insanların birbirleriyle ve doğayla uyumlu olduğu bu toplumu, kafasında tasarlamasına gerek yoktur; proletarya sınıfsal konumu nedeniyle bu görevi yerine getirmekle yükümlü kılınmıştır. Proletarya, kapitalizmin insani olmayan koşullarını değiştirmeden kendini kurtaramaz, emekçilerin kurtuluşunun koşulları, yani çözümü, varolan maddi ilişkilerde vardır ve bu koşullar her yönden olgunlaşmıştır. Bu nedenle gelecek toplumun zihinlerde tasarlanmasına gerek yoktur. Maddi koşullar bugün öylesine gelişkin ki, emekçilerin bunları ortaklaşa mülkiyete dönüştürmesi ve ortakça denetlemesi halinde var olan olanakları artırarak insani toplum gerçekleştirilebilir. Bu ereğini gerçekleştirecek olan proletarya, bunun için gereken devrimci birikim ve yeteneğe sahiptir.

Proletarya, kendisinin önemini artıran tarihi olaylara, komünist partisi içinde yer alarak öncülük edebilir. Emekçi sınıf, kendiliğinden bir mücadele ile bu son derece devrimci görevleri yerine getiremez. Proletarya, politik olarak örgütlenmeden, devrimci sınıf partisinde yerini almadan kurtuluşunu gerçekleştiremez. Çünkü kurtuluş, öncelikle program netliği ve devrimci bir politik örgütlenmeyi gerektirir. Komünist partisi, proletaryanın kurtulmasında böylesine vazgeçilmez bir öneme sahiptir. Komünist partisinin artan önemi ve konumu, olayların tarihi öneminden ve proletaryanın konumundan ileri gelir. Komünist partisinin, tarihin akışındaki etkin rolü ve önemi açıktır.

Komünist partileri kendi organlarının, üyelerinin daha etkin bir görevi üstlenmesi gerektiğini, mücadelenin yoğun olduğu dönemlerde, bir mücadele kampanyası sırasında ya da enternasyonal bir görevi yerine getirmek için vb. gündeme getirirler -komünistlere enerjilerini üst düzeye çıkarmalarının, sınırsız fedakarlıkta bulunmalarının ne denli önemli ve yaşamsal olduğu açıklanır-. Komünistlerin bu öneminin genel anlamda proletaryanın giriştiği tarihi eylemlerden ve bu eylemlerin derinliğinden geldiğini açıkladık. Komünistlerin dönemsel görevleri de bu temel görevin bir parçasıdır; onun gerçekleşmesinin zeminlerini hazırlamak içindir. Komünist çalışmanın önemi, yerine getirilecek görevin öneminden ileri geliyor. Bu görevlerin önemi ne kadar iyi kavranırsa, o ölçüde harekete geçileceği açıktır. O halde komünist partilerinin yerine getirmek durumunda olduğu görevler bilimsel olarak, politik olarak doğru biçimde ortaya konmalıdır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

21 Mayıs – 4 Haziran 2007

Sayı: 93

BÜYÜK BİR BİRİKİMİN EYLEMLERLE AÇIĞA ÇIKMASI

Engels, Almanya'da sınıf mücadelesinin henüz yoğunlaşmadığı, devrimci dayanakların zayıf olduğu dönemde, şair Karl Beck'e Almanya'nın umut vermediği koşullar üzerine şu değerlendirmeyi yapar:

“Bir yandan Alman toplumunda devrimci bir dayanak bulması olanaksızdır, çünkü devrimci unsurlar daha yeterince gelişmemiştir; öte yandan onu her yandan saran kronik sefalet onu o kadar güçten düşürür ki bu sefaletten kurtulamaz, üstesinden gelemeyebilir ve kendini yeniden kaptırmadan onunla dalga geçemez. Biraz yeteneği olan tüm Alman şairlere şimdilik salık verebileceğimiz tek şey, uygar ülkelere göç etmeleridir.”

Devrimci unsurların henüz gelişmediği Almanya'da, daha sonraları Avrupa'nın en güçlü işçi sınıfı partisi kuruldu. Başka ülkelerde de sisteme muhalif şairler, yazarlar, sosyalistler, komünistler buldukları yerlerden başka yerlere gitmek zorunda kaldılar, ama daha başka koşullar altında. Artık ya, Paris Komünü'nün yenilgisinden sonra olduğu gibi her yerde kol gezen ağır terör ve kara listeler nedeniyle başka ülkelerde sürgün yaşamaya başladılar, ya da proletaryanın sınıf mücadelesinin kapitalistlerin egemenliğine karşı yöneldiği sırada burjuvaziden gelen yoğun baskılar nedeniyle eylemciler, örgütçüler ve yazın dünyasının insanları başka ülkelere göç etmek zorunda kaldılar. Bu durum, çeşitli biçimlerde, günümüze dek sürüp gelmiştir. Ama Engels'in Almanya için sözünü ettiği koşullardan tamamen farklı bir durumda bulunuyoruz artık. Devrimci unsurların yeterince gelişmediği, devrimci dayanakların pek zayıf olduğu ya da hiç olmadığı koşullardan, kapitalistlerin egemenliğini tehdit eden ve yer yer onu yıkan koşullara ve duruma gelinmiştir. Bu, devrimci proletarya hareketi için ne büyük bir gelişmedir!

Kapitalizmin gelişimiyle birlikte, bu toplumsal sistemin iç çelişkileri nedeniyle öyle bir güç birikimi oluşuyor ki, şiddetli bir çatışma, bir ayaklanma ya da bir devrimle kendini açığa vurana dek bu gücün farkına varılmıyor. Ekim Devrimi sırasında nasıl bir güç birikimi oluştuğu tüm yönleriyle açığa çıktı. Burada dünya geneli açısından bir değerlendirme söz konusu. Ekim Devrimi yalnızca Rusya'da değil,

tüm dünyada oluşmuş olan devrimci birikimi hızlandırdı, açığa çıkardı ve öne geçirdi. Ekim Devrimi başka yerlerde devrimci bir birikim yaratmadı elbette, fakat zaten birikmiş olan enerjiyi patlattı ve açığa çıkardı. Her ülkedeki devrimci unsurlar, o ülkenin iç gelişmeleri sonucu oluşur. Proletarya hareketi, uluslararası bir hareket olduğu için başka bir yerdeki devrimci mücadele, dünyadaki tüm proletaryayı etkiler ve harekete geçirir. Bu gelişme her devrim sırasında yeniden ve yeniden ortaya çıkar. Yakın tarihte (1999) Seattle Ayaklanması sırasında bir kere daha yaşandı aynı durum. Seattle Ayaklanması'nda Amerika'daki güç birikimi açığa çıkmakla kalmadı, tüm dünyayı da etkiledi. Zaten daha önceden patlama biçiminde meydana gelen Avrupa'daki yığınsal kitle eylemleri Seattle Ayaklanması'ndan sonra daha bir hızlandı. Her eylem yeni bir eylemlere yol açtı, her çatışma başka çatışmayı patlattı. Bu öylesine gelişti ki, eylemler tüm dünyayı sardı, dünya çapında eş zamanlı ve eş güdümlü daha büyük eylemlere dönüştü. O halde bu gelişmelerden çıkarılması gereken sonuçlar var: Kapitalizmin çelişmeli evrimi, doğası gereği bir kutupta zenginlik birikimi sağlarken; karşıt kutupta ise emekçi halkın sefaletini, yoksulluğunu ve öfkesini biriktirir. Ve belli koşullar doğduğunda tüm bu sefalet, yoksulluk ve öfke bir devrimde patlar, açığa vurur.

Devrim, ani bir ayaklanmayla gündeme gelmedikçe uzun süreli sayısız eylemin sonucudur. Devrimci proletarya kapitalist egemenliğe karşı harekete geçtiğinde, var olan uzlaşmaz sınıf çelişkilerini keskinleştirir, geniş halk kitlelerini harekete geçirir, tüm yıkıcı güçleri sisteme yöneltir. Burada görülmesi gereken nasıl bir güç birikiminin oluştuğudur. Artık her ülkede devrimin güçlü dayanakları oluşmuştu. Kapitalistler gerçek anlamda egemenliklerini yitirmişlerdir. Toplumsal sistem ve bu sistemin resmi sentezi olan devlet, çağdaş gelişme ile tam bir çatışma içerisinde. Sermayenin büyümesiyle birlikte sermaye güçlerini devirecek olan proleter sınıf da sayıca büyüyerek eski toplumu yıkacak ve yerine daha yüksek bir toplum kuracak kadar eğitilmiş, deneyimli ve savaşçı duruma geldi. Olgunlaşan bir dünya devrimi olduğu için, bir yerdeki devrim, dünya düzeyindeki devrimci birikimi açığa çıkaracak; devrim, zincirleme bir etkiyle her yeri sarsacaktır. İşte yalnızca bir kısmı açığa çıkan dünya genelindeki devrimci güç birikimi küresel iç savaşta enerjisini ortaya koymuştur. Birikmiş olan devrimci dinamikler, sistemi havaya uçuracak denli güçlüdür.

Herkesin iyi bildiği Latin Amerika ve özellikle Venezuela örneği. Venezuela, içlerinde devrimi boyutlandırmada en ileri gidebilenidir. Genel olarak kıtanın büyük bir bölümünde arka arkaya halk ayaklanmaları yaşandı, devlet başkanları kaçarak kendilerini kurtarabildi, hü-

kümetler kuruldu, hükümetler devrildi. Buna yol açan eylemlere önce halkın en bilinçli ve kararlı kesimi katıldı. Israrla sokakta kaldı, çatıştı, katledildi, ayağa kalktı ve yeniden yürüdü. Devrim güçlerinin bu militan mücadelesi, sonunda o büyük devrim potansiyelini, o büyük seli sisteme karşı harekete geçirdi. Gerilla eylemleriyle sonuçlanmayan (gerilla hareketleri uzlaşma yolunu seçtiği için) kitleler başka bir devrim yolu seçti: Sokağın, eylemin gücünü kullanma. Sonra da Chavez ve diğerleri bu harekete dayanarak iktidara geldiler. Halk her yerde devrimci mevziler kazanınca, kıtada nasıl bir devrimci birikimin oluştuğu daha iyi görüldü.

Hrant Dink'in cenaze törenine katılan yüzbinler, varolan devrimci bir güç birikiminin patlama biçiminde açığa çıkmasından başka nedir ki? Olaylara yüzeysel yaklaşanlar, yüzeysel konumda bulunanlar devrimci dinamiklerin ekonomik ve toplumsal temelden kaynaklandığını, onyıllarca oluşan bir birikimin kendini bir olayda açığa vurmasını anlayamazlar. Ancak her olayın temelini kadar gidebilenler gerçeği derinlikli olarak kavrayabilirler. Yüzbinler her eylemde görülmüyordu. Kendini ifade edecek mekanizmalar içerisinde yer almıyordu, ama vardılar. Varlıklarını bazen dolaylı olarak güncel ilişkiler içinde hissettiriyorlardı. Kendileri her eyleme katılmıyorlardı, ama eylemcilerden, devrimcilerden yanaydılar. Sayıları, istekleri, özlemleri ve öfkeleri gün gün artıyordu. Sonra bir katliam yaşandı, tüm bu devasa güç eyleme geçti. O zaman faşist devlet karşılarına çıkma cesareti gösteremedi. Devrimci eylemler devrimin kendisi henüz harekete geçmeyen ama sisteme karşı olan, onu değiştirmek isteyen o büyük gücü açığa çıkarır ve harekete geçirir. Yeter ki devrimin güçlü dayanaklarının oluştuğunu ve düşünülenden daha büyük bir güç birikimi olduğunun bilinciyle hareket edilsin.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
20 Haziran – 4 Temmuz 2007
Sayı: 95

LENİNİST PARTİ'NİN TEORİK GELİŞİMİ

Leninistler bu topraklar üzerinde süren sınıf mücadelesine ilişkin görüş geliştirirken, somut olanı, özgül olanı bulup ortaya çıkarırken, yani özel olanı tanımlarken, özel olan ile genel olanın bağıını kurarlar. Sınıf mücadelesini etkileyen öğeler yerel olsa da emek sermaye ilişkisi tüm kapitalist sistemde aynıdır; sınıf mücadelesinin alanı ise tüm dünyadır. Biz buradaki sınıf mücadelesini anlatırken, onun yerel biçimlerini ifade ederken, özel olarak sınıf mücadelesinin enternasyonal içeriğini de ifade etmiş oluyoruz.

Devrimci Durum: Bu gün daha da olgunluk kazanmış olan devrimci durum Türkiye ve Kürdistan'da çok önceden ortaya çıktı. Bütün koşullarıyla birlikte 90'larda daha da belirginleşmekle birlikte, ilk olarak 70'li yılların sonlarında ortaya çıktı. 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğüyle halk kitlelerinin aktif kitlesel eylemliliklerinde belirgin bir geri düşüş olmasına karşın devrimci durumu yaratan ekonomik ve politik koşullar ortadan kalkmadı. Tersine askeri faşist diktatörlük altında emekçilerin tüm ekonomik kazanımları zorla gasp edildi, kitleler için ekonomik yaşam tam bir yıkım oldu. Suyun akışı önlenemedi, sadece önüne set çekildi. Ama sürekli biriken su, 89 işçi baharı ile birlikte önündeki seti aşmış geçti; kitleler tüm barikatları devirip geçtiler. Sürekli oluşan devrimci durum sistemi temellerinden sarstı.

Devrimci durum her ülkenin somut ekonomik-toplumsal durumuna bağlı olarak ortaya çıkar. Ancak herhangi bir ülkeye özgü bir olgu değildir. Her ülkenin verili tarihsel durumuna göre belirlenebilir. Kapitalist ülkelerde birbirinden farklı zamanlarda ortaya çıkmıştır. Leninistler devrimci durum üzerinde dururken tüm devrimlerin deneyimlerinden yararlandı, devrimci durum koşullarının başka ülkelerde nasıl ortaya çıktığını ayrı ayrı irdeledi. Devrimci durum ve devrimler üzerine teorisini sağlam bilgilere dayandırdı. Marksist bilgi kapasitesini güçlendirdi. Marksist teoriyi kavrayışı ve somut koşullara uygulayışıyla dünya komünist hareketi içinde ileri bir konum elde etti.

İç Savaş: İç savaş 90'lı yıllarda şiddetlenmekle birlikte, sınıf mücadelesi yaklaşık 40 yıldır ya iç savaş ya da iç savaşa yakın bir çizgide geçmiştir. Sınıf mücadelesinin bu olgusu o güne değin çeşitli yönleriyle birlikte açıklanmıştır. Ancak daha geniş ve tam bir teorik açıklaması 90'ın başlarında yapıldı. Türkiye ve Kürdistan'da sınıfların karşılıklı ilişkisi, sınıf savaşımı ve bunun verili koşulları irdelenirken şu durumdan hareket edilmiştir: devrim sonunda bir ayaklanmayla tamamlansa da işçi sınıfı ve bütünlüklü olarak da emekçi halkın kapitalist sınıfa karşı salt bir ayaklanması biçiminde olmayacak, ancak uzun bir iç savaşın sonucu olacaktır. Bu teorik belirlemeye neden olan olgular; karşı devrim güçlerinin, gericiliğin, faşizmin toplum içinde azımsanmayacak bir gücü olması ve sayısının milyonları bulmasıdır. Bunların bir kısmı devrimin etkisiyle dağılsa bile, kapitalistlerin ve emperyalizmin devrimci işçilere ve halk güçlerine karşı harekete geçirdiği ve geçireceği büyük bir güç var olacaktır. Devrim, daha zaferden önce tüm bu düzen güçlerini, gericileri, faşist güçleri yenmeden hedefine ulaşamaz. Ya da devrim sıçramalı bir gelişim sonucu zafere ulaşmış olsa da, yine de bir iç savaşla karşılaşacaktır. Birçok ülkedeki devrim deneyimi bunu ortaya koymuştur. Sınıf mücadelesinin bu gerçeği, devrimlerin bu deneyimleri yok sayılamaz. Sınıf mücadelesi üzerine teori, tüm bu olgular göz önünde tutulmadan doğru olarak yapılamaz. Teori, sadece bir yerdeki sınıf mücadelesinin deneyimlerini değil, sınıf mücadelesinin başka yerlerdeki deneyimlerini de kapsamalıdır.

İç savaş konusunda teorik bilgilendirme emek ile sermaye arasındaki sınıf mücadelesinin tarihi yeniden ve yeniden ele alınarak -çünkü bir olguyu, bir görüşü en iyi öğrenmenin yolu budur- derinleştirildi. Bu bakış açısıyla sınıf mücadelesinin uzun tarihi tüm yönleriyle açığa çıkarıldı. Programını iç savaş temeline dayandırmayan bir komünist partisinin, aslında sınıf işbirlikçisi bir konumdan öteye varmayacağı, çünkü işçi sınıfının büyük hedefine, ancak iç savaş yoluyla varacağı; öncelikle de iç savaş ancak doğru olarak kavranabilirse anlaşılabilirceği bilinmelidir. Demek ki Leninistler, somut olgu üzerine, iç savaş üzerine görüş geliştirirken, aslında sınıf savaşımın evrensel içeriğini anlatmış oluyorlar aynı zamanda.

Geçici Devrim Hükümeti: Geçici Devrim Hükümeti(GDH) görüşünün devrimci durum ve iç savaşın gelişme gösterdiği aynı dönemde ortaya konması açıktır ki bir rastlantı değildir, dönemin kendi karakteriyle ilişkilidir. İç savaşın varlığı, devrimin iç savaş biçiminde sürdüğü anlamına gelir. Süren iç savaş dışında bir devrim mücadelesi

yoktur. Devrim mücadelesini, sınıf mücadelesinin somut biçimlerinden, yani olgulardan bağımsız olarak ele alanlar, somut değil, soyut bir devrim mücadelesinden söz etmiş oluyorlar. Devrimci durumun tüm koşullarıyla yaşandığı, uzun iç savaşın sürdüğü, yani diğer koşullar bir yana, emekçi, halkların devlet güçleriyle bu kadar uzun süre savaştığı bir yerde, devrim çok güçlü bir olgudur. Halk kitlelerinin iktidar güçleriyle çatıştığı bir yerde Geçici Devrim Hükümeti önerisinde bulunmak bir zorunluluktur. Geçici Devrim Hükümeti önerisi Leninistlerce yapıldığında, birçok konuda geri düşüncelere sahip olan ortalama sol hareket bu konuda da aynı tutumunu sürdürdü. Kendi geriliğini aşacağına Leninistlerin önerisini ileri, hatta her zamanki gibi “aşırı” buldu. Ortalama sol, devrimci mücadele biçimlerini zaten hep “aşırı” bulmuştur. Fakat kazanmak, zafere ulaşmak isteyen işçi sınıfı ve emekçiler onların en mücadelecisi, militan devrimci kesimi ortalama solu ciddiye almadılar. Ne zaman ciddi sokak çatışmalarına girsek Geçici Devrim Hükümeti, devrimci emekçiler tarafından gündeme getirildi. Ve her ciddi çatışmada da gündeme gelecektir. İşçi sınıfına ve devrimci harekete bu konuda bir bakış açısı kazandırılmıştır. Devrimci biçimde düşünmek gerektiği öğretilmiştir. Geçici Devrim Hükümeti düşüncesi, Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı ve halk hareketi için teorik-politik bir kazanımdır. Yarın pratik olarak da yaşama geçmesi kaçınılmazdır.

Geçici Devrim Hükümeti teorik olarak değerlendirildiğinde, bu konuda da incelenmesi gereken dünyadaki devrim örnekleridir. En çok bilinen örnek 1905 devrimi sırasında Lenin'in ileri sürdüğü Geçici Devrim Hükümeti önerisidir. 19.yüzyıl ile 20. yüzyıl devrimleri değerlendirildiğinde hangi isim ve görünüm altında olursa olsun, ortaya çıkarsa çıksın Geçici Devrim Hükümeti tüm devrimlerin ortak özelliğidir. Burjuva devrimler sırasında, proletarya devrimlerinde ve demokratik halk devrimlerinde, devrimin zafere ulaşmasının ilk yapıtı ve belirtisi olarak devrimci hükümetler kurulur. Marx, Hiçbir gücün dizginleyemeyeceği otoriter, devrimci hükümet aygıtını 1848 devrimlerini irdelerken bunun üzerinde ısrarla durmuştur. Paris Komün'ü sırasında Komün Merkez Komitesini -ki Geçici Devrim Hükümeti rolünü oynamıştır- iktidarı çabuk bıraktığı için, Komün'ü otoriter, devrimci bir organdan yoksun bıraktığı için eleştirmiştir. Engels, 1873'te İspanya'daki ayaklanmanın derslerini ele alırken Geçici Devrim Hükümetinde yer almayı reddeden anarşistleri eleştirmiştir. Lenin, Marx ve Engels'in söylediklerini ve devrimlerden öğrendiği sonuçları Rus Devrimi sırasında yeniden değerlendirdi. Geçici Devrim Hükümeti, 1905 Devriminde yenilgiye uğrar ama 1917 Ekim Sosyalist Devrimi

sırasında işçilerin ve köylülerin sosyalist hükümeti olarak hayata geçer. Geçici Devrim Hükümetleri, 1940'lı yılların Doğu Avrupa sosyal devrimleri sırasında da görülür. Tüm bu örnekler incelendiğinde Geçici Devrim Hükümeti sorununun, devrimin başarıya ulaşması için yamsalsal bir sorun olduğu rahatlıkla anlaşılır.

Küresel İç Savaş: 1990'ların ortalarına doğru her yerde kapitalist dünyayı derinden sarsacak yeni bir eylem dalgası yükseldi. Leninistler daha o zaman bu saptamayı kesin olgularla ortaya koydu. Bu olgular, daha sonraki dönem kadar kendini tüm yönleriyle göstermemiş olmasına rağmen, o ilk belirtileri, o ilk eylem dalgası bile Leninistler için eylemlerin yönelişini ortaya koymaya yetmiştir. Bu tarihte ortaya çıkan kitle eylemleri büyüyerek ve genişleyerek yüzyılın en kitlesel eylemleri boyutuna vardı. Dünya proletaryasının, emekçilerin eylemleri süreklilik kazanmıştır. Bu dönem, dünya burjuvazisinin emperyalist-kapitalist sistemin dünya proletaryasıyla yüzyıl savaşlarına tuttuğu bir dönemdir. Kapitalistler ve hükümetleri baskının ve saldırının tüm yollarına başvurarak, proletaryanın yüzyılda elde ettiği ne varsa tümünü ortadan kaldırmaya yöneldi. Bu artık, emek ile sermaye arasındaki küresel iç savaştır. Leninistler bu savaşı zamanında ve doğru olarak saptayarak dünya genelindeki gelişmelerle ilgili teorik yeteneklerini göstermiş oldu.

3. Dünya Savaşı: Bu dünya savaşı, küresel iç savaşa yol açan aynı ekonomik, politik, tarihsel temelden, kapitalizmin dünya ekonomisinden, onun uzlaşmaz sınıf çelişkilerinden doğdu. ABD emperyalizmi tarafından, dünyada yıkılmakta olan egemenliğini korumak, durumunu devam ettirmek için başlatıldı. ABD egemenleri bu savaşı, sınırları ve süresi belli olmayan bir savaş olarak belirlediler. Savaş fiilen başlatıldı, ama henüz bir sonuç alınmış değil. Hiçbir savaş, yıkılmakta olan ekonomik, toplumsal bir sistemi kendi sonundan kurtaramamıştır. 3. Dünya Savaşının esas hedefi, çeşitli uluslardan çok dünya proletarya hareketidir. Emperyalist kapitalist sistemin gelişimi ve bu gelişimin vardığı düzey, uluslar arasındaki çelişkilerden çok sınıfsal çelişkileri ön plana çıkarmıştır. Dünya çapındaki asıl tayin edici savaş da emek ile sermaye arasındadır. İnsanlığın geleceğini karara bağlayacak olan da bu savaştır, bu savaş da proletaryanın utkusuyla sonuçlanacaktır. Leninistlerin Küresel İç Savaş ve 3. Dünya Savaşı üzerine görüşleri her geçen gün dünya proleter hareketi içinde taraf buluyor.

Yeni Evre: Leninistler Yeni Evre ile genel teorik bir sorunu çözümlendi. Başka bir ifadeyle, diyalektik ve tarihsel materyalizmi, günümüz dünyasının somut koşullarına uyguladı. Toplumlari değişmeye zorlayan üretici güçlerin gelişmesidir. Toplumsal ilişkilerle, belirli bir gelişme derecesinde çatışmaya giren üretici güçler, üretim biçimini ve bununla birlikte toplumsal ilişkileri değişmeye zorlar. Kapitalist üretim biçimi de bunu yaptı. Üretken güçleri sonuna değin geliştirdi. Üretim toplumsal karakteri ileri boyutlara ulaştı. Emegin durmadan artan yetkinliği, daha yüksek ve ileri bir topluma geçişi kaçınılmaz hale getirdi. Emegin dünya genelindeki sosyal karakteri ile kapitalist özel mülkiyet tam bir çatışma içinde. Yeni toplumun dayanacağı maddi ön koşullar kapitalist üretimin içinde iyice olgunlaştı ve açığa çıktı. Bu maddi öğeler eski toplumun yapısında daha çok kendini göstermese, yeni toplumu kurma çabası çok anlamsız olurdu. İşte maddi koşulların bu gelişmesidir ki, sayesinde yeni topluma geçiş olanaklı olmuştur. Bu gelişmelere ve olgulara dayanarak sosyalizm, kurucuları tarafından ortaya konmuştur. Leninistlerin yaptığı, olguların bu gün ulaştığı gelişme derecesini göstermek ve tüm bu maddi ve zihinsel gelişmenin insanlık tarihinde nasıl bir gelişme basamağına, Yeni Evre'ye girdiğini ifade etmek olmuştur. Tarih ardışık gelişme evrelerini izler. Her tarihsel evre somut olarak ele alınmalı. Yeni Evre bir önceki dönemin kapanması, yeni bir dönemin başlaması demektir. Maddi ve kültürel koşulların bu denli gelişmesi var olan koşulları, dış koşullar, dış dünya, yabancılaşmanın koşulları olmaktan çıkarıp kendi ortak ve denetlenebilir koşullar haline getirmesiyle birlikte insani kurtuluş gerçek olur. İnsani kurtuluşun genel koşulları oluşmuştur. Emekçi insanlık, var olan koşulları dönüştürerek kendi kurtuluşunu gerçekleştirebilir. Bu, insanın, zorunluluk çağından özgürlük çağına sıçraması (atlayışı)dır. Bu, insanın büyük yürüyüşünün Yeni Evre'ye girmesidir.

Yeni Evre bir tarihsel dönemi, toplumsal bir gelişmeyi ifade ediyor, kesin bir olgudur. Bir olgu olarak gerçekliğini herkese kabul ettirecektir. Dünya devrimci hareketinde, dünya komünist hareketinde bu yönde çabalar var. Ama halen belirginleştirilmemiş durumda. Bu teori ne kadar anlatılırsa, dünya onu o denli iyi kavrayacaktır. Yeni Evre'nin öncü ve dönüştürücü gücü proletaryadır. Yeni Evre bu nedenle öncelikle proletarya tarafından kavranmalı.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

4 - 18 Temmuz 2007

Sayı: 96

EN DEVRİMCİ DÜŞÜNCE BİÇİMİNE RAĞMEN İLİMLİ ÇİZGİ İZLEYENLER

Devrimci işçi sınıfı hareketi ve bilimsel sosyalizm, çağımızın öylesine etkin ve sürükleyici bir gücü haline geldi ki, burjuva entelektüelleri etkilediği gibi, küçük burjuva hareketi daha kitlesel ve derinden etkiledi. Bu etki, kapitalizm ve sanayinin gelişimiyle birlikte, işçi sınıfının nicel olarak büyümesi ve nitel yönden gelişimi ile yükselişinden ileri geliyor. İşçi sınıfının, insanlığın geleceğini belirleyen bir sınıf olduğu pratik olarak açığa çıkmıştır. Kapitalizmin baskı altına aldığı, ezdiği tüm sınıfların baskı ve sömürüden kurtulmaları için işçi sınıfını izlemeleri bir zorunluluk olmuştur. Küçük burjuvazinin içinden gelip işçi sınıfı hareketinden, sosyalizmden büyük ölçüde etkilenen unsurların, marksizmin devrimci özünü, onun diyalektik yöntemini özümstedikleri, içselleştirdikleri anlamına gelmiyor her zaman.

Devrimci bir dünya görüşüne, marksizme dayanan, elinde insanlığın en gelişmiş ve en yüksek düşünce biçimi olmasına karşın çeşitli komünist partilerin, sosyalist partilerin ve sosyalist çevrelerin ılımlı, uzlaşmacı politik sonuçlara ulaşmaları nasıl açıklanabilir? Bu durum ancak bu hareketlerin küçük burjuvaziye ya da küçük burjuva düşünce biçimini aşamamış işçilere dayanmalarından kaynaklanıyor. Küçük burjuvalar gibi düşünmek için doğrudan küçük burjuva olmak gerekmiyor; onun hareket biçimine bağlanmak yeterli. Buradan da anlaşılacağı gibi sorun, hangi sınıfın toplumsal (sınıfsal) konumundan hareket edildiğidir. Proletaryanın devrimci sınıf konumundan hareket edilmedikçe, elinde diyalektik gibi devrimci bir düşünce yöntemi olmasına rağmen, buna aykırı biçimde

pratik sonuçlara varılabiliyor. Hegel'in elinde diyalektik yöntem vardı, ama politikada ılımlı bir çizgi izledi. Alman küçük burjuvazisinin toplumsal konumuna bağlanmıştı çünkü. Politikada ılımlı çizgi izleyen komünist, sosyalist partilerin, proletaryanın devrimci sınıf konumuna bağlanmayıp, küçük burjuvazinin ve burjuvazinin sınıf konumlarına bağlandıkları için ellerinin altında devrimci düşünce yöntemi, bilimsel dünya görüşü marksizmin olması bu durumlarını değiştirmiyor. Bu gerçeği öğrendikten sonra bir komünist partisi nasıl olur da devrimci bir politika izlemeyip ılımlı bir politika izliyor diye şaşmamak gerekir.

Daha çok ileri kapitalist ülkelerde, ama genel olarak kapitalizmin egemen olduğu her yerde, emekçi sınıflar içinde olup, küçük burjuva konuma uygun yaşayan ve davranan emekçiler var. Bunun yanında toplumsal iş bölümünün getirdiği avantajları kullanan küçük burjuva konumlu aydınlar toplumda belirli bir sayı oluşturuyor. Ama bu gruplar, sermayenin baskısı altında oldukları ve ezildikleri için, sisteme karşı eleştirel bir tutum alırlar. Durumları nedeniyle sosyalist ve komünist partilerde toplanırlar, ılımlı bakış açılarını ve davranışlarını da birlikte getirirler. Marksizm-Leninizmin özünü değil, lafzını benimserler. Bu nedenle marksizmin devrimci özünü, diyalektiği bir kenara bırakıp ılımlı bir çizgide ilerlemeyi konumlarına daha uygun sayarlar. Zaten bu tipte ılımlı komünist partiler kurulu düzenle öylesine iç içe geçmişler ki, kapitalist sınıfın egemenliğine karşı devrimci bir politika izleyecek durumları da kalmamıştır. Tamamen statükocu, konformist ve ılımlı bir çizgi izliyorlar. Bunların bir bölümü kaçınılmaz olarak yıkıldı, kalanlarda kaçınılmaz olarak çözümlenip gideceklerdir. Proletaryanın devrimci mücadelesi bunların dışında gelişmiştir ve gelişecektir. Proleter bilimsel sosyalizm işçi sınıfının dünya görüşüdür ve yalnızca bu devrimci sınıf tarafından sahiplenilir.

Türkiye ve Kürdistan küçük burjuva sol hareketi sosyalizmden çok derinden etkilendi. Laf düzeyinde de olsa sosyalizmi esas olarak kendilerinin temsil ettiklerini ileri sürebildiler. Evet, laf düzeyinde sosyalizmi savunuyorlar; Ama asıl sorun olan politika ve pratiğe gelince, gerçek toplumsal (sınıfsal) özleri olan küçük burjuvalara uygun ılımlı, uzlaşmacı bir çizgi izledikleri her adımda anlaşılıyor. Sosyalist mücadeleye yeni katılan bir insan soruyor: Marksizmi-leninizmi benimsediğini söyleyen bir hareket nasıl olur da teoriyi somut koşullara uygularken devrimci teoriye aykırı biçimde ılımlı, uzlaşmacı olabiliyor? Bunun yanıtı açıktır: Sosyalizm sadece bilimsel sosyalizm değil, aynı zamanda proleter sosyalizm-

dir. Yani sosyalizm proletaryanın devrimci sınıf konumuna dayanılmazsa adına layık olmaz. Marksizmin bilimsel çalışmalarını burjuvazi de kabul etmeye hazırdır. Ama, sosyalizmin proleter devrimci yönünü ise her seferinde “aşırı” olarak mahkum etmeye çabalar. Küçük burjuva sol harekette marksizmi benimsediğini ilan eder. Ancak uygulamaları ve tüm hareket şekli buna aykırıdır. Me-sele marksizmin devrimci teorisini söz düzeyinde kabul etmek değil, tüm pratikte, günlük çalışmada, propaganda ve ajitasyonda sonuna kadar marksizme bağlı kalmaktır. Yalnızca proletarya sonuna kadar gidebilen devrimci bir sınıftır. İnsanlığın en devrimci düşünce yöntemi sonuna dek tutarlı devrimci olan proletarya tarafından yaşama geçirilir. Yalnızca proletarya bu en devrimci düşünce yöntemine dayanır, devrimci biçimde düşünür ve devrimci biçimde hareket eder.

Küçük burjuva sol hareket, bilimsel ve devrimci bir dünya görüşüne dayanmadan, en azından kendisini düşünsel planda sosyalizmle ilişkilendirmeden emekçi kitleler üzerinde etkili olamayacağını bilir. Çünkü sosyalizm emekçi kitleler içerisinde derinlemesine nüfuz etmiştir, maddi bir güce dönüşmüştür. Bu nedenle küçük burjuva sol hareket laf düzeyinde de olsa sosyalist, komünist olduklarını söylemeden kendilerini kitlelere anlatamaz ve kabul ettiremezler. Yani sosyalist olma iddiaları gereği böyle davranmaları gerekiyor. Ama onların ellerinde en devrimci dünya görüşü, en devrimci teori, en devrimci düşünce yöntemi bile devrimci özüne aykırı olarak içi boşaltılmış, burjuvazinin kabul edebileceği sınırlara çekilmiş ve en ılımlı hale sokulmuştur. Onlara göre Marx, Engels, Lenin birer komünist devrimci değil, birer ılımlı liberallerdir adeta. İlimli sol hareketin küçük burjuva özlerini açığa çıkaran sınıf mücadelesidir, sınıf mücadelesinin gelişimidir. Sınıf mücadelesi şiddetlendikçe, onu sonuna kadar götürmek gerektiği anlaşıldıkça, lafta devrimci ama pratikte ılımlı çizgi izleyenlerin gerçek durumları apaçık ortaya çıkar.

Küçük burjuva sol hareket ne zaman işçi sınıfını savunmaya soyunsa, işçi sınıfının çıkarlarını kendi kıstaslarına göre ele alır. Emekçi sınıfın istemlerini kendi stiliyle ortaya koyar. İşçi sınıfının istemlerine ve mücadelesine bakışının gidebildiği en ileri nokta “halkçı” bakış açısıdır. Sınıf mücadelesinin her sorununa “halkçı” bakış açısıyla yaklaşır. Oysaki gerçekte, halkın sorunları ve durumu ancak işçi sınıfının sınıf bakış açısıyla açıklanabilir. “Halkçı” bakış açısı hiçbir şekilde proletaryanın sınıf bakış açısına varmaz. Elinin altında en devrimci düşünce yöntemi hazır olsa da onun bakış açısı

değişmez. O kendi toplumsal konumunu ve düşünce tarzını terk etmedikçe daha ileriye, gerçek anlamda bilimsel bir bakış açısına ulaşamaz.

İşçi sınıfının kapitalizm karşısındaki rolü, yıkıcı ve devrimci- dir. Kendi kurtuluşunu ancak bu yoldan gerçekleştirebilir. Ama reformist ve oportünist görüş açısından işçi sınıfının rolü ılımlı, uzlaşmacı, sistemin sınırlarını aşmayan bir roldür. Oysaki işçi sınıfı kendisine yabancılaşmış olan kapitalist üretimin tüm koşullarıyla karşıtlık halindedir. Ancak bu koşulları kendi ortak denetimine alırsa kurtulmuş sayılır. İşçi sınıfı kendi koşullarını değiştirmeden kurtulamaz. Kapitalizmi yıkmadan da kendi koşullarını değiştiremez. Bu nedenle işçi sınıfı kurtuluşu için yıkıcı devrimci bir çizgi izler.

Ve bitirirken Che'den bir söz:

“İlumluluk' da sömürgecilik ajanlarının kullanmayı sevdiği kelimelerden biridir. Korkanlar ya da her hangi bir biçimde ihanet etmeyi düşünenler hep ılımlıdır. Halk ise kesinlikle, hiçbir zaman ılımlı değildir.”

Yeni Evrede Mücadele Birliği
18 Temmuz - 1 Ağustos 2007
Sayı: 97

BÜYÜK PROLETER DEVİNİM

Büyük tarihsel devinimlere yüzeysel yaklaşımlar, bu devinimlerin bir gün durulacağını, hatta tamamen söneceğini düşünürler. Olguların en temeline kadar inemeyen, olguları, onları yaratan nesnel koşullarla birlikte ele almayanlar için varılan bu sonuç kaçınılmazdır. Bunlar, proletaryanın büyük evrensel devinimine de bu anlayışla bakarlar. Proleter devinimin bir gün yatışacağını ve zaman içinde sıradanlaşacağını düşünürler.

Kapitalist toplumun yerini alacak ileri topluma varacak olan proleter hareket, kapitalist üretim biçiminin daha ilk ortaya çıkışında, onunla birlikte filiz halinde ortaya çıkmıştır. Proleter hareketin tarihsel gelişimi, kapitalizmin tarihsel gelişiminden ayrılamaz. Maddi koşullar gelişip olgunlaştıkça, proleter hareket de militan ve yetkin bir nitelik kazanır. Sonunda kapitalist üretim biçimini, üretim ilişkilerini (karşılıklı ilişki biçimini), toplumun örgütsel yapısını devirecek bir konuma gelir. Bu hareket artık proleter devrimci bir harekettir; devrimci proleter hareket olarak proleter sınıfın kendisini de dönüştürecek bir noktaya gelir. Ancak ondan sonradır ki, kapitalist özel mülkiyet toplumsal mülkiyete dönüşür. Bütün bu dönüşümün ön koşulu bir devrimdir. Proleter devinim bu noktada devrim düzeyine varmıştır. Açıkça anlaşılacağı gibi proleter evrensel devinim, kapitalizmin temelleri üzerinde hareket eder ve bu temeller dönüşüncüye dek varlığını sürdürür.

Proletaryanın bir sınıf olarak sermaye egemenliğine karşı harekete geçtiği her yerde, bu hareketin bir gün dinceğini, hatta raydan çıkacağını düşünenler hep olmuştur. Oysaki bu hareket, ancak evrensel olarak varolabilen proletaryanın evrensel hareketinden ileri geliyor ve yine proleter sınıfın evrensel hareketi olarak sürüyor. Kendi yapısında insanlığın genel koşullarını barındırdığı için, proletaryanın

kurtuluşu insanlığın kurtuluşu olacaktır. İnsanlığın kurtuluşu ise ancak komünist toplumda gerçek olur. Bu temelde gelişen hareket, kapitalizmden komünizme geçiş hareketidir. Proletaryanın büyük tarihsel devinimi yeni bir tarihsel dönemin gelişimini ifade eder. Yeni bir tarihsel dönem, eğer maddi koşulları oluşmuşsa başlar. Bir kere ortaya çıktıktan sonra yeni tarihsel dönem zafere ulaşincaya kadar bir dizi alt üst oluşlar yaratarak yoluna devam eder. Proletaryanın devrimci hareketi bazen durgunlaşsa ve geçici olarak geriye çekilse de evrensel olarak hedefine ulaşmadan yatışacağını beklemek, bu hareketin devrimci temellerini hiç anlamamaktır.

Büyük tarihsel devinimin gerçek temellerini anlamayanlar, 90'larda sosyalizmin artık geçmişe gömüldüğünü, bir tarihsel hareketin artık sona erdiğini ilan ettiler. Proletaryanın saflarında bile buna inananlar çıktı. Oysaki bu büyük tarihsel devinim, kapitalizmin temellerinden yeniden ve yeniden doğmaktadır. Ve çok geçmeden kapitalist dünyayı alt üst eden yeni bir eylem dalgasının yükseldiği görüldü. Bu seferki proleter eylem dalgası insanlığı derinden etkileyerek komünizmin dünya egemenliğine kadar sürecek güce sahiptir. Şu son on yılda süren enternasyonal eylemler bu yönelimin ne kadar güçlü olduğunu gösteriyor. Proletaryanın devrimci hareketinin yatıştığını, proleter fırtınanın dindiğini sananlar, yeni bir devrim fırtınasının orta yerinde alabora oldular. Bütün ekonomik ve tarihsel gelişme proletaryanın devrimci hareketinin zafere ulaşmasının bir zorunluluk olduğunu gösteriyor.

Burjuvazi egemen olduktan sonra, hep kendisine karşı gelişen proletaryanın büyük deviniminin bir gün sona ereceğini bekledi. Halbuki kendisi de bir büyük tarihsel devinim sonucu iktidara gelmişti ve eski egemen sınıf onu engelleyememişti. Şimdi de kendisine karşı böyle bir hareket geliyor. Ve o da tıpkı devirdiği eski sınıf gibi bu hareketi engelleyemeyecektir. Fransız burjuvazisi, Prusya kuvvetlerinin dolaysız desteği ve Avrupa burjuvazisininin büyük çabasıyla Paris Komünü üzerinde zaferini ilan ederken ve proletaryanın hiç bir yerde bir daha böyle bir ayaklanmaya girişemeyeceğini sanırken; aslında Paris Komünü'nün gelmekte olan proleter çağın şafağı olduğunu, kapitalist çağın ise sona ermekte olduğunu anlayamamıştı. Aynı tarihsel durum başka koşullarda Almanya'da 1918'de yineleni. Alman burjuvazisi Rosa ve Karl'ı katledip Spartaküs Ayaklanmasını ezdiğinde, proletaryanın bu ayaklanmaya bir daha kalkışmayacağını hesap etti. Ama daha sonra yeni ayaklanmalar ve çatışmalar devam etti. Amerikan kapitalistleri, komünistlere, devrimci işçilere karşı insan avı başlattıklarında aynı şeyi düşünmüşlerdir. Ama yıllar sonra bu hareket Seattle'da ye-

niden ortaya çıktı. Burjuvazi, kendisine karşı gelişen hareketin kendi düzeninin temelleri üzerinde hareket ettiğini ve kendi iradesi dışında, bu hareketin kaçınılmaz sonucuna varmak için tüm şartlarını kendisi hazırladığı halde, yine de bu hareketin bir gün tükeneceği kuruntusuna kapılmaktan kurtulamıyor.

Küçük burjuvazi ise tarihte büyük devinimleri kabul ederken, proletaryanın çağdaş büyük deviniminden daima ürküntü duymuştur. Proletaryanın deviniminin başarıya ulaşacağına hiçbir zaman inanmamıştır. İçlerinde sosyalizmden etkilenenler bile, proletaryanın zafere ulaşacağından her zaman kuşku duyarlar. Bu görüş açısı ise proletaryaya güvensizlik ve burjuvaziye güven biçiminde kendini açığa vurur. Proleter bir zaferi görene kadar, güvensizliklerini sürdürürler. Bu güvensizlik küçük burjuva yazında da kendisini çeşitli biçimlerde açığa vurur. Büyük proleter devinimin bir gün başarıya ulaşacağını düşünmedikleri için, gelmekte olan yeni toplumu görmedikleri için sık sık bunalıma girerler, varolana sığınır. Oysaki büyük bir güçle geleceğe, yeni topluma doğru ilerleyen o büyük devinim, sığındıkları o sistemi her yerde yerden yere çalacak bir biçimde yoluna devam ediyor. İnsanlığın sınıfsız geleceği bu büyük proleter devinimin sonucu olacaktır.

Kapitalist üretim biçimi hiçbir engel tanımadan bir yere girerken, burjuvazi yükseliş çağına girmenin ürünlerini devşiriyordu. Geçmişe ait olan her şeyi sorguluyor, yargılıyor, pratik olarak yadsıyordu. O, evrensel bir devinim yaratmıştı. Tabi hiçbir şey bunun önünde duramazdı. Burjuva yükseliş coşkusu her alanda yaşanıyor. Cervantes'in Don Quichotte'sinde, W. Shakespeare'nin oyunlarında ve Rönesans döneminin tüm o dev yapıtlarında, Aydınlanma Çağı'nın düşünsel yapısında, kısacası zihinsel üretimin her dalı bu yükselişin coşkusuyla doldu. Fakat burjuvazi egemen olur olmaz, kapitalist üretim her yere girer girmez tüm o parıltılı etkisini yitirdi. Önce burjuva yaşam biçiminin yarattığı hayal kırıklarından sonra kapitalist sınıfın karşıtı, proletarya tarih sahnesine çıktı. Artık proletaryadan beslenen bir başka büyük tarihsel devinim eski toplumu yerle bir etmeye hazırlanıyor. Proletaryanın devrimci hareketi teori, politika, estetik, sanat ve bütün alanlarda burjuva güçlerle çatışma içine girdi. 19. yüzyılın ortalarına doğru ortaya çıkan bilimsel sosyalizm, 20. yüzyılın tümü boyunca artık çağın en etkin gücü durumuna geldi. Ekim Sosyalist Devrimi'yle birlikte kapitalizmin çöküşü, sosyalizmin yükseliş çağı başladı. Dünya devrimci proletarya hareketi tarafından öne çıkartılan "kapitalizmin çöküşü, sosyalizmin yükseliş çağı" belirlemesi ile "proleter devrimler çağı" belirlemesi, proletaryanın büyük tarihsel deviniminin, çağın sü-

rükleyici gücü olduğunun açık ifadeleridir. Eski toplumsal sistem önüne ne denli engel çıkarırsa çıkarsın, devrimci proleter hareket yoluna devam edecek, hedefine varacaktır.

Proletaryanın devrimci sınıf hareketinin etkisini yitirdiğinin sanıldığı bir sırada, proleter hareket her seferinde bir öncekinden daha güçlenmiş ve varlığı ile etkisini daha da artırmış olarak ortaya çıktı. Komün sırasında tek bir kentte, Paris'te ayaklanacak durumdayken, Ekim Sosyalist Devrimi ile birlikte dünyanın birçok yerinde iktidarı alacak duruma geldi. Sosyalizm, artık dünyanın altıda birinde egemendi. Sosyalizm, aynı yüzyıl içinde bir sistem haline geldi. İktidara gelemediği yerlerde ise egemenliği ele geçirecek kadar olgunlaşmıştır ve deneyimlidir. I. Enternasyonal dönemi ile kıyaslandığında III. Enternasyonal döneminin proletarya mücadelesi büyük bir ilerleme sağlamıştır. III. Enternasyonal doğrudan komünist olarak ortaya çıktı. Bu durum dünya proleter hareketinin geldiği yer hakkında kesin bir fikir veriyor. Bununla birlikte proletarya hareketinin her yerde ve her zaman daima ileri gittiği de söylenemez. Sınıf mücadelesinin tarihi düz bir çizgi izlememiştir. İleri çıkışlar ve sıçrayışların yanında, geri çekilme ve düşüşler de yaşanmıştır. Bu geri düşüşler geçicidir, mutlak olan ise proletaryanın iktidara geleceğidir. Bunun en son kanıtı dünya proletaryasının son yıllarda yükselttiği enternasyonal eylemlerdir. Dünya kapitalist güçleriyle küresel iç savaşa tutuşacak kadar güçlü, militan, bilinçli ve birikimli bir proletarya var artık.

Kapitalizmden komünizme geçişin maddi öncülleri yeterince olgundur. Bu geçiş bir devrimci dönüşüm yoluyla gerçekleşecektir. Tarihin bu en derinine giden eylemi, ancak proletaryanın büyük devrimci devinimiyle gerçekleşebilir. Proletarya bu dönüşümün öncü, devrimci gücüdür.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

1 - 15 Ağustos 2007

Sayı: 98

UZUN SÜREN SINIF SAVAŞIMININ DEVİRİMCİ SONUÇLARI

Proletaryanın devrimci mücadelesi uzun süreli bir savaşıma gerektiriyor. Mücadele bir devrimci kuşağın tüm yaşamını kapladığı gibi, kuşaklar boyu da sürebiliyor. Birçok insanın böylesine uzun soluklu bir mücadeleye ayak uyduramadığı ve geriye düştüğü sık görülen bir durumdur. Ancak bu kısa yazı, bu durumu ele almayacak, on yıllarca süren mücadelenin devrimci anlamı üzerinde duracaktır.

Devrim mücadelesinin uzun süreli bir savaşıma gerektirmesi şu nedenlere dayanıyor: Birincisi, iyi örgütlenmiş egemen bir sınıf, uzun savaşımla devrilemez; ikinci olarak egemen gücü devirecek kitlelerin ancak uzun bir zaman içinde örgütlenbilmesidir. Yine bununla ilintili olarak her egemen burjuva sınıfın, proletaryanın sınıf savaşımı karşısında dünya burjuva güçlerinin desteğine sahip olması ve devrimci sınıfın ağır bir terör altında tutulması, proletaryanın iktidar savaşımının nasıl uzun bir savaşımın sonucu olacağını açıklar. Her ülkedeki sınıf savaşımı sınıf çelişkilerinin keskinlik durumuna, devrimci sınıfın örgütlülüğüne ve hazırlık düzeyine göre bir seyir izler. Yine de tüm ekonomik ve politik olanakları elinde tutan, politik olarak üstünlüğe sahip olan egemen bir sınıfı devirmek belirli bir zaman alacaktır. Devrim mücadelesinin uzun süreli bir mücadele olarak gelişmesi, edilgen evrimcilerin düşündüğü gibi pasif bir yol izlemesi anlamına gelmez. Evrim, kendi içinde sıçramaları, patlamaları ve sert çatışmaları içerir. Sınıf çatışması ne denli şiddetli ve yoğun geçerse geçsin, proletarya devrimci pratiğin o çelikleştirici sürecinden geçmeden iktidarı ele geçiremez. Sınıf savaşımının çeşitli biçimleri, aynı zamanda proletaryanın iktidarı ele geçirme yolunda pratik eğitim okulu görevini görür. Proletarya sınıf savaşımının pratik okulundan geçmeden bir sıçrama ile iktidara gelse de onu koruyamaz. Bu nedenle devrimci sınıfın sınıf savaşımı, egemen sınıf durumuna gelmek için iyi bir hazırlık dönemi demektir.

Bir toplumun yıkılmasını sağlayacak şey, topluma egemen olan çelişkilerin serpilip gelişmesidir. Ancak Paris Komünü'nden bu yana tüm devrimlerin gösterdiği gibi, bir devrimin olması için tüm çelişkilerin sonuna kadar olgunlaşması gerekmiyor. Hatta bugüne dek gerçekleşen toplumsal devrimler de, çelişkiler sonuna kadar olgunlaşmadan gerçekleştirilmiştir. Çelişkilerin belirli koşullarda keskinleşmesi de devrime yol açar. Proletaryanın sert sınıf savaşımı bu çelişkilerin keskinleşmesine neden olur. Çelişkilerin belirli bir düzeyde keskinleşmesinin bir devrime yol açması tarihsel bir gerçekliktir, ancak devrimden önce devrimci sınıfın belirli bir mücadele sürecinden geçmesi de sınıf savaşımının bir gerçeğidir. Proletarya iktidarı alabilecek duruma geldiğinde, bundan önce pratik(ekonomik) savaşımından geçerek savaşım kapasitesini arttırmış ve belirli bir yetkinlik kazanmıştır. Bunu anlamamanın en iyi yolu bir teori değil, sınıf mücadelesinin kendisidir, devrimci mücadelenin pratiğidir. Dünya proletaryasının devrim ve komünizm mücadelesi deneyimi bize, devrimlerin nasıl yapıldığına dair yeterince zengin malzeme sunuyor.

Geçtiğimiz yüzyıldaki devrimler bir anlık bir ayaklanmanın ürünü, bir atımlık bir barutun patlaması sonucu değil, uzunca sayılabilecek bir dönemin mücadelesiyle zafere ulaştı. Proleter devrimler çağını açan Ekim Sosyalist Devrimi, Rusya proletaryasının yıllarca süren çetin bir savaşımını gerektirmiştir. Rus proletaryasının örgütlü olduğu 1898'den önce bir yüzyıl boyunca süren ilerici bir mücadele vardır. Proletarya iktidara gelmeden önce bile yirmi yıllık örgütlü mücadele ve iki devrim deneyiminden geçmiştir. Macar Devrimi 1945'te zafere ulaştığında, öncesinde on yıllardır süren bir mücadele ve 1919 devrimi vardı. Doğu Avrupa sosyal devrimlerinin hepsinin temelinde uzun savaşım, isyanlar, ayaklanmalar, yenilgiler, geri çekilmeler ve sıçramalar var. Bulgaristan'da devrim 1944'te zafere ulaştığında, öncesinde 1923 anti-faşist ayaklanması ve on yıllarca süren örgütlü mücadele var. Çin Devrimi gerçekleştiği zaman ardında çok uzun süren bir mücadele dönemi bıraktı. Küba Devrimi 1959'da gerçekleştiğinde gerilla mücadelesi, henüz üç yılını doldurmuştu. Ancak şeker kamışı işçilerinin genel grevine kadar uzanan uzun bir dönemi kapsayan mücadele, yine kentlerde uzun dönem süren ilerici ve sosyalist bir mücadele var. Daha öncesinde ise Jose Marti'nin anti-emperyalist mücadelesi var. Vietnam Devrimi üç emperyalist güce karşı bir yüzyılın yarısını kapsadı. Geçen yüzyılın ortalarından sonra başlayan Latin Amerika gerilla mücadelesi yarım yüzyıldır sürüyor. Guatemala'da gerilla mücadelesi 40 yıl sürdü. Kolombiya'da ise 40 yıldan beri halen sürüyor. Bu devrim pratiklerinden açıkça anlaşılacağı gibi halk

kitlelerinin örgütlenmesi, hazırlanması, egemen sınıfı devirebilecek duruma gelmesi için uzun bir savaşım gerekiyor.

Latin Amerika'yı bir devrim kıtası yapan nedir? Ağır baskı ve sömürü koşulları, keskin çelişkiler ve uzun iç savaş... Çelişkiler, kıtada arka arkaya devrimci patlamalar ve iç savaş biçiminde açığa çıktı. Hiç kimse milyonlarca insanın emperyalist-kapitalist sisteme karşı harekete geçmesini, ayaklanmasını ve devrimleri birkaç yetenekli devrimci öndere bağlayamaz. Eğer halk kitlelerinin mücadelesinin temelinde on yıllarca süren devrimci silahlı eylemler olmasaydı, eylemler bu kadar ısrarlı ve uzun süreli olmazdı. Orada olan şu: gerilla mücadelesiyle sonuçlandırılmayan devrimler başka bir yoldan hedefine doğru ilerliyor. Burjuva egemenliğine karşı sokak militanlığı temelinde yoğun devrimci bir mücadele ve militan devrimci çalışma var. Yine bunun temelinde Küba Devrimi'nin etkisi var. Sadece Che'nin öldürülmesi sırasında gerilla örgütlerine binlerce insan katıldı. Bugün iktidara gelen halk liderleri iktidara yürümeye hazır bir kitle buldular. Burada devrimler, kişilerden çok tüm devrimci kitlelerin katıldığı ortak eser olarak gerçekleşiyor. Devrimin yalnızca bir avuç devrimcinin iradesi olduğu dönemler artık çok gerilerde kaldı. Devrim geniş kitleleri sarmış ve derin kök salmıştır. İşte bugünkü ayaklanmalar bu güçten kaynaklanıyor.

Türkiye ve Kürdistan'ı ele alalım. Gerçek anlamda devrimci mücadelenin başladığı tarihten bu yana neredeyse 40 yıl geçti. Zayıf ve sınıf mücadelesine ayak uyduramayan bir sosyalist mücadele tarihi ise çok daha öncesine uzanır. Sadece bu 40 mücadele yılı halkların uzun tarihine göre kısa ama yoğun bir devrimci tarih olarak geçti. Tüm bu dönem boyunca milyonlarca insan devrimci mücadeleye katıldı. Milyonlarca işçi sert sınıf mücadelesinden geçti. Kır emekçileri, küçük köylüler kitlesel olarak devrim mücadelesinde yer aldı. Mücadelenin her döneminde yer alan aydınların sayısı ileri düzeyde. Gençlik ve öğrenci gençlik devrimci mücadelenin daima en militan ve en etkin gücü oldu. Kadınlar bütün bu dönem boyunca kitlesel ve etkin rol oynadı. Kürdistan'da ise yalnızca ulusal kurtuluş mücadelesi 30 yıldır sürüyor. Kaldı ki, Kürdistan'da ondan daha önce süren devrimci bir mücadele var. Hrant Dink'in cenaze töreninde yüz binler sokağa indiğinde bunun temelinde on yıllarca süren devrimci mücadele var. Sonuç olarak halk kitlelerinin bugün devrim yapacak bir bilinç ve örgütlülük düzeyine gelmesi uzun bir savaşımın sonucudur.

Devrim mücadelesinin sonuca ulaşamadığı yerlerde uzun dönem süren devrimci mücadele, sonuca varmanın koşullarını yaratmıştır. Bugünkü noktadan dönüp baktığımızda, arkada mücadele içinde geçen

bir dönem bırakıldığı rahatlıkla söylenebilir. Bu yadsınamaz bir olgudur. Bilinçli, örgütlü bir sınıf savaşının pratik ateşinden geçerek gelmiş bir kitle gücü açısından bakıldığında, bir devrim için gereken koşulların oluştuğu net olarak söylenebilir. Kapitalist sınıf artık ne yapsa yapsın, isteklerini açıkça ortaya koyan ve bu uğurda savaşan devrimci sınıfın olduğu bir yerde iktidarını daha uzun süre koruyamaz.

Yeterince kavranamayan şey, devrim ve komünizm yolunda sağlanan bu dev ilerlemedir. Bir devrim olması için yalnızca nesnel koşulların oluşması yetmez. Bu devrimi başaracak olan devrimci sınıfın da devrim yapmaya karar vermesi ve bu yolda bir dizi hazırlık yapması gerekiyor. Bu, komünistlerin en iyi bildiği belirlemelerden biridir. Yapılması gereken bu soyutlamayı bugünkü somut koşullara uygulamaktır. Bugün proletaryanın uzun bir pratik mücadele sürecinden geçerek geldiği yadsınabilir mi? Proletarya bu süreç içerisinde birleşmiş, kaynaşmış, bilinçlenmiş ve savaşım kapasitesini artırmıştır. Yani kazanacak bir birikime sahiptir. İktidara bu birikimle hazırlanıyor.

Bu birikim iki yönlüdür. Bir taraftan kapitalist üretim biçiminden ileri gelen uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarının olgunlaşması ve keskinleşmesi; diğer yandan proletaryanın uzun bir savaşımından geçerek kazandığı mücadele kapasitesi. Proletarya sınıf savaşımının başında değil, ileri bir aşamasındadır. İktidar savaşımı halen uzun bir savaşım olacaktır, fakat çelişkilerin bu denli olgun olduğu koşullarda, ani sıçramaları da kendi içinde taşıyor. Kapitalizmin evriminin çelişmeler içindeki gelişimi öyle bir noktaya varmıştır ki, bu aşamada sıçramalı gelişim kaçınılmaz olmuştur. Devrimci komünist proletarya savaşımını yükseltirken, bu evrenin özelliklerini her zaman göz önünde tutar ve hazırlıklarını ona göre yapar.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

15 - 29 Ağustos 2007

Sayı: 99

YENİ EVRE VE LENİNİST PARTİ

Proletaryanın ayrı politik örgütlenmesi, bir sınıf olarak gelişmesi ve görevleri, toplumsal evrimin gelişme aşamaları ve sınıf mücadelesinin gelişmesiyle kopmaz bir ilişki içindedir. Eğer bu nesnel temel göz önünde bulundurulmazsa proletaryanın politik örgütlenmesi öznelci yaklaşımın ürünü olurdu. Bu ise bizi tasarımcılığa götürür. Proletaryanın politik örgütlenmesi ve görevleri nesnel durumla kopmaz bağı içinde ele alınmalı.

Proletarya, toplumsal evrimin derecesini, sınıf savaşının verildiği somut koşulları örgütlenmede ve savaşımında verili nesnel bir durum olarak ele alır, ancak varolan nesnel duruma boyun eğmez. Proletaryanın tarihsel görevi olan kapitalizmi yıkmak, proletarya diktatörlüğüne geçmek ve sosyalizmi gerçekleştirmek daha 19. yüzyılın ortalarında ilan edilmiştir. Bu tarihsel görevlerin nasıl yerine getirileceği ise somut koşullara göre değerlendirilir. Toplumsal evrimin hangi aşamada olduğu, sınıf mücadelesinin genel durumu, kesin olarak bu noktalarda bakış alanı içinde tutulur.

Birinci Enternasyonal kurulduğunda dönemin tüm sosyalist eğilimlerini içinde topladı. Programatik hedefleri Marx tarafından kaleme alındığında, proletaryanın amacı dil bakımından esnek bir üslupla ifade edildi. Fakat içeriği komünistçe idi. Biçimin esnekliği, uluslararası işçi hareketindeki farklı eğilimleri biraraya getirme gereğinden doğdu. Enternasyonal henüz hedeflerini doğrudan doğruya komünistçe ilan etmemişti. Hiç şüphesiz o dönem de gelecekti. Toplumsal evrim, sınıf savaşının gelişimi, o yönde idi. Üçüncü Enternasyonal do-

ğrudan komünist bir örgüt olarak doğdu. Üçüncü Enternasyonal (Komünist Enternasyonal) kuruluş ilkeleri olarak ve daha sonra da program, üslup ve içerik olarak komünistçe idi. Her iki enternasyonal arasında, görece barışçıl gelişme koşullarına göre kurulmuş İkinci Enternasyonal yer aldı. İşçi sınıfı içinde sosyalist çalışma ve parlamenter mücadele biçimiyle sınırlı kaldı. Parlamenter mücadele biçimi tek biçim olarak mutlaklaştırıldı. Ancak koşullar devrimcileşir devrimcileşmez İkinci Enternasyonal partilerinin yetersiz kaldığı, yeni koşullara ayak uydurmadığı ve eski biçimlerde ısrar ettiği iyice anlaşıldı. Halbuki yeni bir devrimci öz doğmuştu. Eski biçim yeni öze uygun düşmüyordu. Yeni öze uygun yeni biçimlerin zorunluluğu kendisini dayattı. İşte yeni devrimci özü ifade eden yeni tip proletarya partisi bu koşullarda doğdu.

20. yüzyıla girildiğinde, ekonomik ve toplumsal ilişkilerde yeni bir döneme girilmişti. Rekabetçi kapitalizm, en yüksek gelişme aşamasına, tekelci kapitalizme (emperyalizme) dönüştü. Tekelci kapitalizm, kapitalist gelişmede, ekonomik toplumsal yaşamda yeni ve yüksek bir gelişme demektir. Emperyalizm, kapitalizmin aynı zamanda asalak, çürüten ve ölümcül gelişme aşamasıdır. Tekel rekabetten doğdu, ancak rekabeti ortadan kaldırmadı, onun yanında ve üstünde yer aldı. Bu yüzden bir dizi sürtüşme, çatışma ve savaflara yol açtı. Proletaryanın sınıf savaşımı bu temel üzerinde daha bir yoğunluk kazandı.

Sermayenin büyümesi, merkezileşmesi, uluslararası tekelci birleşmelere gidilmesi tröstlerin, kartellerin ortaya çıkması, bankaların ekonomide belirleyici bir konuma gelmesi, yalnızca ekonomide bir iç içe geçmeyi değil, toplumsal üretimde yeni bir düzeyi de getirdi. Demek ki tekelci kapitalizm, üretimin toplumsal karakteriyle el koymanın özel niteliği arasındaki çelişkiyi en ileri noktaya götürür. Tekelci kapitalizmin bu niteliğiyle sosyalist devrimin öngünüdür. Komünist devrim zorunluluğu buradan ileri gelmektedir. Ekim Sosyalist Devrimiyle başlayan Proleter Devrimler Çağı bu temel üzerinde ortaya çıktı.

İkinci Enternasyonal partileri dağılma sürecine girerken; aynı dönemde yeni tip proletarya partisinin ortaya çıkması bir rastlantı değildir. Tamamen sınıf savaşımının içinde hareket ettiği koşullarla ilgilidir. Tekelci kapitalizmle birlikte, kapitalizmin tüm uzlaşmaz çelişkileri, karşıtlıkları keskinleşti ve ön plana çıktı. Bu maddi duruma bağlı olarak sınıf savaşımı da şiddetlendi ve yoğunluk kazandı. Yeni bir devrimler çağı, proletarya devrimleri çağı başlıyordu. Kapitalizmin gelişen yeni koşulları sermayenin büyümesini, güçlenmesini getiren

koşullar, aynı zamanda kapitalizm son verecek olan devrimi hazırlayan koşullardı. Devrim koşullarının devrime çevrilmesi proletarya için yaşamsaldır. O, devrime ancak devrimi yapmaya yetenekli yeni tip bir parti ile hazırlanabilir. Bir devrimci sınıf partisinin koşulları vardı. Sınıf mücadelesinin görece barışçıl gelişme gösterdiği dönem sona ermişti. Bu, barışçıl dönemin yöntem ve biçimlerinde ısrar eden eski tip partilerin döneminin de sona ermesi demektir. Devrimi yapmaya yetenekli bir parti, yeni tip proletarya partisi olan Leninist Parti idi. Leninist Parti'yi yaratan koşullar özel olarak Rusya'nın sınıf çelişkileri ve tüm iç çelişkileri olmakla birlikte, yeni tip partinin nesnel genel koşulları bütün dünyada ortaya çıkmıştı. Yeni tip partinin kısa sürede tüm ülkelerin devrimci proletaryası tarafından benimsenmesi dünyadaki maddi koşulların böyle bir parti için nasıl da olgun olduğunu gösteriyordu.

Bu yüzyıl boyunca uluslararası proletarya hareketi yeni tip parti önderliğinde büyük bir güç, dünyayı değiştirecek devrimci bir güç haline geldi. Komünizm, devrimci bir hareket olarak çağın en etkin ve en sürükleyici gücü oldu. Dünya proletaryası Leninist Parti önderliğinde eylemden eyleme koştu, kapitalizme büyük darbeler indirdi ve birçok ülkede zafer kazandı. Onyılların devrimci pratiği yeni tip proletarya partisinin, proletaryanın kurtuluşunu sağlayacak yegane güç olduğunu her bakımdan ortaya koydu. En geniş proleter kitlelerin bilincine yerleşti.

Yeni tip proletarya partisinin bir yüzyılın geniş deneyimleriyle kanıtlanmış tüm devrimci özellikleri tarihin bu yeni evresinde de geçerlidir. Yalnızca geçerli olmakla kalmayıp önemi ve rolü daha da artmıştır. Tarihin bu yeni döneminde maddi koşullar kapitalizm tarafından sonuna değin geliştirilmiştir. Toplumsal üretim dünya genelinde komünizme geçiş için olgunlaşmıştır. Gelişmenin önünde engel olan kapitalizm, üretici güçleri elinden kaçırmıştır. Kapitalist biçim için çok büyük olan üretici güçler artık hiçbir şekilde tekrar bu biçim içine hapsedilemezler. Toplumsal üretici güçler ancak üreticiler tarafından ortaklaşa denetime alınabilirler. Varolan durumda kapitalizmin temel çelişkisi en ileri noktaya gelmiştir. Uzlaşmaz sınıf çelişkileri ve karşıtlıkları tarihin en keskin biçimini almıştır. Bu temele bağlı olarak insanlık, tarihin en devrimci dönemine girmiştir. Devrimci sınıf partisinin varlık nedeni olan sınıf savaşımının maddi durumunun gelişmesi yeni evrede çok ileri düzeyde olgunlaşmıştır. Zorunluluk çağından özgürlük çağına geçişin yaşandığı bu dönem, son derece devrimci olan bu geçiş süreci, yine son derece devrimci olan komünist partisi tarafından hedefine götürülebilir. Devrimci bir parti tarafından

yönetilmeden, devrimci yöntemlere başvurulmadan devrimci dönüşüm çağı hedefine vardişilamaz. Proletarya partisi devrimci bir güçtür. Ancak o, dünyayı değiştirme eylemine öncülük edebilir.

Burjuvazi, tarihte yok olmaya yüz tutmuş tüm sınıflar gibi gide-rek daha fazla çıplak zora başvuruyor. Bir farkla, eski toplumların ken-dilerini değişen koşullara uydurma yeteneği yoktu, son dönemlerinde şiddet tek yöntemleriydi. Yalnızca toplumların namlularına güvenleri vardı. Ama zamanı dolmuş bir toplumsal sistemin en güçlü topları bile, ayaklanmış halk karşısında kartondan yapılmış gibi ilk vuruşta yok olup gitti. Burjuvazi zorun yanında çeşitli uzlaşmalara, politik çevirme yöntemlerine de başvuruyor. Gelişen duruma ayak uydurma ye-teneği var. Ancak proletarya devrimde kararlıca ısrar ettikçe tüm bu uzlaşma yolları da çöker; geriye kapitalist devlet terörü kalır. Kapitalizm şiddet eşliğinde dünyaya geldi. Tüm gelişmesi boyunca da şiddeti sürekli olarak kullandı, (Bu süreçte emekçilere ekonomik olarak boyun eğdirme esas olmakla birlikte) yıkılıp giderken de şiddete daha fazla sarılacaktır. Bu durum sınıf savaşının tayin edici aşamasında çarpışmanın ne denli şiddetli geçeceğini gösterir. Proletaryaya bu tayin edici savaşta ancak devrimci marksist parti önderlik edebilir.

Toplumsal üretici güçlerin sermaye olma niteliklerine başkaldır-ması, sermayenin elinden kurtulması (kaçması) köklü bir değişimdir. Sistemi çözücü bir durumdur. Kapitalist sistemin yadsınmasının tüm olgularını içinde taşır. Bu süreçte her şey çok kesindir: Tamamen devrimci bir yöntemle -ve devrimci bir partiyle- üretici güçleri üretim ilişkilerinin (mülkiyet ilişkilerinin) engelleyiciliğinden, sınırlılığından kurtarmak, onları özgür (serbest) bırakmak. Burada reform partisinin hiçbir etkinliği, varlığı söz konusu olamaz; tarihin akışına uygun tek etkinlik devrimci marksist partinin etkinliğidir.

Üretici güçleri ortak denetim altına almak, kendi öz toplumsal güçlerini kendine mal etmek için proletaryanın tüm enerjisinin ve tüm güçlerinin harekete geçirilmesi gerekiyor. Proletaryanın enerjisi nasıl açığa çıkarılabilir? Yalnızca ekonomik (sendikal) mücadeleyle prole-taryanın enerjisinin harekete geçilemeyeceği açık. Burjuvaziyle prole-tarya arasındaki sınıf savaşının tarihi göstermiştir ki, proletaryanın devrimci enerjisi ancak sermaye egemenliğine karşı politik mücadele içinde açığa çıkarılabilir. Proletaryanın burjuvaziden ayrı örgütlen-mesi, yani komünist partisi, politik mücadelede amaca varmanın ön-koşuludur. Proletaryanın evrensel karakterini ve enerjisini sonuna kadar açığa çıkaracak olan -kendisi de bu temele dayanan- proletar-yanın devrimci sınıf partisidir.

Toplumun tüm yıkıcı, devrimci güçleri, parlamenter yolla değil,

parlamento dışı yollarla, sokak eylemleriyle, barikatlarla, devrimci yöntemlerin kullanıldığı daha başka yollarla sermaye egemenliğine yükleniyorlar. Tüm bu devrimci mücadele yolları proletaryanın enerjisini en iyi biçimde açığa çıkaran ve harekete geçiren yollardır. Devrimci sınıf partisinden başka hangi güç, böylesine devrimci bir hareketi yönlendirebilir ve önderlik edebilir.

Yeni evrede gelişmeler sıçramalı biçimde ortaya çıkıyor. Emekçi kitleler çok kısa sürede uyanıyor; bilinçleniyor ve harekete geçiyor. Çok kısa süreye çok büyük olaylar ve onyılların gelişmesi sığıyor. Dünya yoğun devrimci bir dönemden geçiyor. Tüm bu nesnel durum ve devrimci gelişmeler proletaryanın devrimci sınıf partisinin yeni evrede görevlerinin ne olduğunu yeterince açıklıyor

Yeni Evrede Mücadele Birliği
29 Ağustos – 12 Eylül 2007

Sayı: 100

YENİ EVRENİN BAZI ÖZELLİKLERİ

Kendi yapısından kaynaklanan iki gelişme kapitalizmi ortadan kaldırır: İç çelişkiler ve sınıf savaşımı. Bu demektir ki, kapitalizm, kendisini yıkacak güçleri kendi içinde taşır.

Kapitalist ekonomi, ilk başlarda ortaya çıktığı haliyle kalmaz. Kapitalizmin tarihte ilk ortaya çıkışıyla, sonraki gelişme aşamaları birbirinden farklıdır. Kapitalizmden söz ederken, onun gelişme aşamaları göz önünde tutulmalıdır ve her aşaması ayrı ayrı ele alınmalıdır. Biz bugün kapitalizmin sıçramalı çöküşünden söz ederken, evrimin ileri aşamasındaki durumundan söz ediyoruz. Marx'ın *Kapital*'de kapitalizmi çözümleme yöntemi iyi kavranmalı. Marx, kapitalizmi hem kendi bütünlüğü içinde değerlendiriyor, hem her aşamasını ayrı ayrı irdeleyiyor. Kapitalist gelişimin her uğrağı ayrı ayrı incelenmeden bu ekonominin geçiş yasaları anlaşılabilir. Çünkü Marx'ı asıl ilgilendiren kapitalist ekonomiye egemen olan yasalardan çok, bu yasaların birinden ötekisine geçişidir. Diyalektik geçişler kavranmadan, *Kapital*'deki çözümleme yöntemi kavranamaz. Marx, kapitalizmin kaçınılmaz yıkılışını, önce tarihsel olarak açıklıyor, sonra, bir de diyalektiğe dayanarak kanıtıyor. Kapitalizmi yıkacak iç çelişkilerin olgunlaşması, kapitalist ekonominin evriminin sonucudur. İç çelişkiler, kapitalizmi yıkıp çözecek kadar olgunlaşmıştır.

Kapitalizm, ileri kapitalist ülkelerde, evrimin yüksek aşamasındadır. Ekonomik yapısı daha geri kapitalist ülkelerde, çelişkilerin gelişimini sağlayacak bir evrimsel gelişme yaşanmıştır. Üretimimin toplumsallaşması ileri bir düzeye varmıştır. Yeni ve daha yüksek bir topluma geçişi bir zorunluluk durumuna getiren, üretimin derinleşen toplumsal karakteridir. Toplumsallığını sonunda, tüm topluma kabul ettirecek olan da toplumsal üretimdeki bu gelişmedir. Kapitalist eko-

nomi tarihsel olarak zorunlulukla üretimde toplumsallaşmaya doğru ilerler. Bu ilerleme aynı zamanda kendi çöküşüne doğru bir ilerlemedir. Kapitalizm kendi karşısına dönüşüyor. Üretimin toplumsal karakteriyle, kapitalist özel mülkiyet arasındaki çelişki çok belirgin olarak öne çıkmıştır. Kendini emek-sermaye çelişkisi olarak ortaya koyan bu çelişki, tüm toplumsal olayların dayandığı eksenidir. Proletarya ile kapitalistler arasındaki sınıf savaşımı bu uzlaşmaz çelişkilerden doğar ve şiddetlenir.

Sürüp giden sınıf çalışmaları kapitalizmin yok olmasını getiriyor. Bu toplumsal sistem; kendisini yıkacak gücü kendisi yaratır. Bu güçlerin en devrimcisi olan proletarya, yine bu sistem tarafından eğitilip savaşçı durumuna getirilmektedir. Proleter sınıf birleşip eylemci bir sınıf düzeyine yükseldikçe, burjuva düzenin çelişkilerini keskinleştirici, şiddetlendirici bir rol oynar. Proletaryanın kapitalist egemenliğe karşı sınıf savaşımı gitgide genel bir özellik almış ve burjuva düzeni yıkacak bir yetenek kazanmıştır. Marx, proletaryanın mutlaka iktidara geleceğini belirtirken; bu görüşünü kapitalizmin iç çelişkilerinin gelişimi ve proletaryanın sınıf savaşımının sonucuna bağlamıştır. Şimdi hem iç çelişkiler keskin, hem de sınıf savaşımı yoğun ve şiddetli. Proletaryayı zafere taşıyacak koşullar, nereden bakılırsa bakılsın, son derece olgun.

Proletaryanın dünyayı dönüştürücü rolünden hep söz edilir, ama bu dönüşümün ancak devrimci savaşım yoluyla olabileceği ve bu çerçevede devrimci sınıfın savaşçı yeteneğinden pek söz edilmez. Halbuki iç çelişkiler ne kadar gelişkin olursa olsun, eski toplumu yıkacak ve yerine yeni bir toplum kuracak olan devrimci sınıfın alt-üst edici pratiği, yani savaşçı yeteneği gerekiyor. Peki, proletarya bu yeteneğin neresindedir? Öncelikle belirtmek gerekir ki, her ülkenin proleter sınıfı, kapitalist egemenliğe karşı uzun sınıf savaşından, uzun iç savaşın, isyanlardan, ayaklanmalardan geçmiştir. Devrim yapmış ülkelerin proletaryasının durumu var. Bazıları devrimci mücadelenin tüm bu süreçlerinden geçti, bazıları ise, en azından bir kısmını yaşadı. Kapitalist egemenliğe karşı verilen bu uzun, yoğun, şiddetli ve genel sınıf savaşımı tarihi, proletaryanın nasıl bir militan nitelik kazandığını tüm açıklığıyla ortaya koyuyor. Proletaryanın, sınıf savaşımında kapitalist egemenliği kuşatıcı, yıkıcı ve devrimci örgütlere sahip olduğu yine çok iyi bilinen bir durumdur. Eğer böylesine devrimci sınıf örgütlerine sahip olmasaydı; bu denli iyi örgütlenmiş egemen sınıfa karşı, bu kadar uzun bir savaşım yürütemezdi. Proleter sınıf, ideolojik olarak da sağlam, bilimsel, devrimci bir dünya görüşüne dayanıyor. Bilimsel sosyalizm dönüştürücü bir güçtür, komünist proleter hareket bilimsel

teoriyi ve devrimci pratiği kendi mücadelesinde birleştirmiş, bu yüzden, kazanmak için gereken silahlarla donanmıştır.

Dünya proletaryasının tarihsel rolünü yerine getirmekte ulaştığı düzeyi tanımlamak için en uygun ifade, “dünyayı dönüştürecek bir güç” ifadesidir. Dünyayı dönüştürürken, kendi kendisini de dönüştürmektedir. Dünyayı dönüştürecek bir güç olma durumu, kendi içinde, çok yönlü gelişimi ve esas olarak da savaştı devrimci niteliğini içerir. Proletarya bu niteliğiyle -tabii aynı zamanda artan niceliğiyle de- birçok yerde dünyayı değiştirmiş ve birçok yerde de değiştirecek durumdadır. Proletaryanın geldiği yeri ve düzeyini kavrayamayan bir teori, politika, sanat ve estetik, ne tarihsel gelişmeyi ne de dünyayı dönüştürme eyleminin itici güçlerini anlayamaz. İnsanlığın içine girdiği yeni tarihsel evreyi hiç anlayamaz. Bu evrede de dünyayı değiştirecek biricik güç proletaryadır. Proletaryanın bu yeteneği olmadan, devrimci eylemi olmadan zorunluluk çağından özgürlük çağına o büyük sıçrama yapılamaz. Proleter sınıfa boş öğütler düzmek yerine, bu sınıfın savaştı yeteneği ve pratik devrimci niteliği doğru olarak saptanırsa doğru olan yapılmış olur.

İnsanlar ne kadar koşulların ürünüyse, koşullar da o kadar insanların ürünüdür. Yeni tarihsel koşullar ne denli insanların, somut olarak da çeşitli sınıfların karşılıklı ilişkilerini koşullandırıyor, sınıf savaşımı da bugünkü tarihsel aşamayı koşullandırıyor. Bu anlamda bugünkü tarihsel gelişme (yeni evre) sınıflar mücadelesini etkiliyor, onu değişime uğratiyorsa; sınıf savaşımı da bugünkü tarihsel durumu etkiliyor. Ekonominin ilerlemesi, üretici güçlerin gelişme düzeyi ve toplumsal üretimin boyutları, insanlığın, o zorunluluk çağından özgürlük çağına atlayışının koşullarını oluşturmuştur. Yine bu gelişme, özgürlük çağına geçiş için devrimci sıçramaları bağrında taşımaktadır. Kapitalizmin çöküşü sıçramalı bir şekilde olurken, komünizme geçiş de sıçramalı bir özellik kazanmıştır. Günümüzde sürmekte olan sınıf savaşımı, kapitalizmin çöküş ve sosyalizmin yükseliş çağının özelliklerini taşımaktadır.

Çağımızın dönüştürücü gücü olan proletaryanın sınıf savaşımının tüm yönleri tam bir açıklığa kavuşturulmalıdır. Proleter sınıf ve geniş kitleler, içinde buldukları koşulların ve kendi durumlarının tam bilinciyle hareket ediyorlar. Bir kölenin kendi köleliğinin ve bunun dayandığı koşulların bilincine varması(kendini farkındalık) köleliğin ortadan kalkması için ilk uyanıştır. Ancak bundan sonradır ki isteklerini, hedeflerini belirlemekle kalmıyor, onu gerçekleştirmek için doğrudan doğruya savaşım da veriyor. Çağın en etkin ve sonuna dek

tutarlı devrimci sınıfı olduğunu, sosyal devrimler yüzyılı boyunca kanıtlamıştır. Proletaryanın dünyaya bakış ilkesi, proletarya enternasyonalizmi, proleter sınıfın kurtuluş aracıdır, koşuludur. Bilimsel, proleter ve devrimci komünizm, proleter sınıfın bilincine, mücadelesine ve yaşamına iyice yerleşmiştir: Kurtuluşun yol göstericisidir.

Kapitalizm, toplumsal insanlığın gelişimiyle çelişki ve çatışma içindedir. Toplumsal insanlığın öz toplumsal güçleri, ona yabancılaşmış güçler olarak, onun dış koşulları olarak onun üstünde ege-men durumda. Bu çatışmanın çözümü var olan maddi koşullarda saklıdır. Maddi koşulların olgunlaşması, çözümünü de olgunlaştırmıştır. Kapitalist toplumun tüm organizmalarına yerleşmiş olan yeni toplumun maddi koşulları, bu toplumun yapısına sığmayacak kadar olgunlaşmıştır. Bu durumda yeni bir toplum, eski toplumun yerini almadan, kapitalist yıkım ve çürüme toplumun en dinamik ve en canlı güçlerini etkisi altına alacaktır. Buradan da açıkça anlaşılacağı gibi, ortak yaşamlı, topluma, sınıfsız topluma geçiş insanlık için bir ölüm-kalım sorunudur. İnsanlar bu durumun öylesine farkındalar ki, bunun sür git devam etmesini kabul etmeyeceklerdir ve etmezler. Dış koşullar, yabancılaşmış koşullar olarak karşılarına çıkan maddi güçleri, ortaklaşa denetim altına almaları halinde, bireyler, nasıl özgür olacaklarını, ekonomik olarak gereksinmelerini nasıl karşılayabileceklerini ve buna dayanarak nasıl çok yönlü bir gelişme içinde olacaklarını kavramış durumda. İşte bu kavrayışla, bu hedef doğrultusunda kapitalist dünyayı alt-üst ediyorlar.

Emekçi sınıf nasıl ücretli kölelik koşullarını yıkmak için mücadele veriyorsa, kadınlar da, kadının köleliğinin yıkılması; erkeklerle, toplumsal yaşamda gerçek eşitliğin sağlanması için yükselen bir mücadele içinde. Kadının köleliği tarihin ürünüdür, varlık nedenini sınıflı toplumda bulur. Ancak, yalnızca kadının köleliğinden söz etmek, kadının özgürlük mücadelesinde geldiği yeri görmemektir. Kadın artık yalnızca köle değil, köleliğin yıkılması için mücadele veren özgürlük savaşçısıdır. Kölelikten özgürlüğe giden yol, devrimden, militan mücadeleden geçer. Emekçilerle toplumsal devrim mücadelesine katılarak, bu mücadelede sonunda kendi özgürlüğünü de gerçekleştirmiş olacaktır. Kadın, artık o edilgen, boyun eğen kadın değildir; başkaldıran, eylem yapan, bilinçli ve savaşçı bir konumdadır. Kadının durumundaki bu büyük değişim, içinde olduğumuz tarihsel evrenin en önemli özelliklerinden biridir. Toplumsal üretim sürecine katılması, eğitilmesi ve örgütlenmesinin koşulları kapitalizm tarafından yaratıldı. Bu kadının kurtuluşu yolunda büyük bir tarihsel aşamadır. Kadınlar, dünyanın kurtarılması, dönüşüme uğratılmasıyla

kendi kurtuluşlarının da gerçekleşeceği; bu kurtuluşun, toplumun kurtuluşunun (özgürlüğünün) genel ölçütü olacağı bilinciyle hareket ediyor. Bu bilinçle, insanın insan üzerindeki her çeşit köleliğini kaldıracak olan komünist toplum için eylemden eyleme koşuyor.

Sanat, çağımızın devrimci, dönüştürücü bu karakterini tüm yönleriyle yansıtmalı. Yalnızca yansıtmakla ve ona kendinden bir şeyler katmakla kalmamalı, çağ dönüşümünde de etkin bir rol oynamalıdır. Toplumcu gerçekçi sanat yaratıcı bir kavrayış biçimidir. Dünyanın dönüşümünü ve bu dönüşümün etkileyici, sürükleyici, devrimci gücünü toplumsal yaşamın tüm ilişkileri içinde vermek toplumcu sanatın bir özelliğidir. Tipik koşulların tipik karakteri, dönüşüme uğramış koşullarda tarihin en köklü devrimini yapacak düzeye gelmiş emekçi insanlık içinde ortaya çıkmıştır. Bu birey, bilinçli işçidir, komünist militandır. Kitleler on yıllardır dünyayı değiştirmek için eylem halinde. İşçiler artık yalnızca kapitalist sömürünün bir nesnesi değil, bu düzeni yıkacak devrimci bir güçtür, tarihin öznesidir. Kendi tarihini kendisi yapmak kararlılığındadır. Şimdiye kadar bu tarihi bilinçsizce yaptı. Şimdi kendisinin bilinciyle tarih yapıyor. İnsanlığı kurtarmak için kendine güven içindedir. Sanat işte bu kitleleri, bu bireyleri anlatmalıdır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

12 – 26 Eylül 2007

Sayı: 101

KOMÜNİSTLERİN BİRLEŞTİRİCİ EYLEMİ

Proletarya diktatörlüğü ve sosyalizm yolunda işçi sınıfı hareketi, teorik politik ve pratik mücadele bütünlüğüne dayanırsa hedefine ulaşabilir. Bunun için işçi sınıfının tüm mücadele alanlarını yönetecek ve işçi sınıfını bu mücadelede bir araya getirecek komünist partisinin birleştirici eylemi gerekiyor.

Komünistler bir şey yaratmazlar, ama varolan şeylere bir biçim verirler. İşçi sınıfı kapitalizmin ürünüdür, sanayinin özgün ürünüdür. Sermaye büyüdükçe, sanayi ilerledikçe işçi sınıfı da nicel olarak büyür ve biraraya gelir. Emekçi sınıfını kapitalizme karşı ayaklanmalara iten de kapitalist üretim biçiminin kendisidir.

“Bu dönüşüm sürecinin bütün avantajlarını sömüren ve tekellerine alan büyük sermaye sahiplerinin sayılarındaki sürekli azalmayla birlikte sefalet, baskı, kölelik, soysuzlaşma, sömürü de alabildiğine artar; ama gene bununla birlikte, sayıları sürekli artan, kapitalist üretim sürecinin kendi mekanizması ile eğitilen, birleştirilen ve örgütlenen işçi sınıfının başkaldırmaları da genişler, yaygınlaşır.” (Marx)

Komünistlerin burada yaptığı, işçileri boncuk taneleri gibi yan yana dizerek örgütlü bir güç durumuna getirmek, kapitalizmin tutsak aldığı üretici güçleri serbest bırakmak (özgürleştirmek) amacıyla süreci hızlandırmaktadır.

Marx ve Engels *Manifesto*'nun doğuşunu, *Manifesto*'ya yazdıkları önsözle açıklarlar:

“O dönem koşullarında ancak gizlice varolan uluslararası işçi birliği Komünistler Birliği; 1847 yılının Kasım ayında Londra’da topladığı kongresinde, metine imza atanları, kamuoyuna sunulacak ayrıntılı bir teorik ve pratik programı hazırlamakla görevlendirdi. Şubat Devrimi’nden bir kaç hafta önce basılmak üzere Londra’ya gönderilen Manifesto bu koşullarda ortaya çıktı.”

Marx ve Engels tarafından doğuşu bu şekilde açıklanan *Manifesto* şu sözlerle sona eriyor:

“Komünistler kendi fikirlerini ve amaçlarını saklamayı reddederler. Kendi amaçlarına ancak mevcut toplumsal düzenin zorla yıkılmasıyla erişebileceklerini açıkça belirtirler. Egemen sınıflar bir komünist devrim korkusuyla tir tir titresinler. Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şey yok. Halbuki kazanacakları bir dünya var.

Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşin!”

Son derece etkili olan çağrı sloganı, komünistlerin dünya genelindeki pratik görevlerinin ne olduğunu açıkça ortaya koyuyor. İşçi sınıfını, sınıfsız bir toplum yolunda bundan daha çok etkileyen bir slogan az bulunur. Slogan dünya proletaryasının kapitalizme karşı bir savaş çağrısı oldu. İşçiler her yerde bu sloganla birleştiler, harekete geçtiler, mücadeleye atıldılar.

Böyle bir savaşım sloganının, bir işçi birliği olan Komünistler Birliği adına hazırlanan bir programda ilan edilmesi, komünistlerin birleştirici eyleminin bir örneğidir. Komünistler, işçi sınıfının birleştirici eylemine uygun davrandılar. 1864'de kurulan, I. Enternasyonal bu birliğin ilk uluslararası örgütlü ifadesi oldu. İşçi sınıfı kapitalizm tarafından ne denli bir araya getirilse de, bu bir araya gelmenin bilinçli ve belirli bir amaç doğrultusunda olabilmesi için komünist partisinin birleştirici eylemi bir zorunluluktur.

İşçi sınıfı hareketi bazen mücadelenin bu alanına, bazen de şu alana sapabilir. İşçi sınıfının mücadelenin belirli bir biçimine saplanıp kaldığı durumlar sık sık karşımıza çıkar. Mücadelenin bir biçimine, örneğin ekonomik biçimine saplanıp kalmak, işçi sınıfının amacına ulaşmasını engeller. Salt ekonomik mücadelede kapitalistler üstün çıkar. Burada komünist partisinin yönlendirici eylemi, işçi sınıfını işçilerin mesleki darlıklarından, ekonomizmden kurtarabilir. İşçi sınıfının kurtuluşu için politik ve teorik mücadelenin zorunluluğunu bu sınıfın önüne komünist güçler koyarlar.

Komünist partisi işçi sınıfının temel çıkarlarını savunur. Hareketin her aşamasında, sahip olduğu marksist bilinç sayesinde hareketin genel çıkarlarını savunur ve temsil eder. Nihai amacın günlük çıkarlar uğruna heder edilmesi anlayışına karşı tavır alır. İşçi sınıfını nihai amacı uğruna harekete geçirir. Komünist partisinin savunduğu çıkarlar tek tek işçilerin ya da işçi gruplarının özel çıkarları değildir. O, bir bütün olarak işçi sınıfının genel çıkarları için mücadele eder birbirlerinden ayrı ayrı duran işçi gruplarını ve eylemlerini ortak bir eylemde birleştirir. Ancak ortak bir hedef, ortak bir eylemle, bunu kendi iradesinde birleştiren komünist partisi önderliğinde harekete geçen bir sınıf amacına ulaşabilir.

“... yalnız işçi sınıfının siyasi partisi, yani komünist parti, proletaryanın ve bütün emekçi kitlelerin öncülerini birleştirecek, eğitecek ve örgütleyecek güçtedir. Yalnız bir komünist partisi, bu kitleler içinde kaçınılmaz küçük burjuva kıpırdanışlara, proletarya içinde kaçınılmaz biçimde varolan loncacılığın getirdiği önyargılara karşı direnerek ve proletaryanın tamamının bütün etkinliğini yönetecek, yani proletaryayı politik bakımdan yönetecek ve onun aracılığı ile bütün emekçi kitleleri yönetecek güce sahiptir.” (Lenin)

Komünistlerin birleştirici eyleminin, proletaryanın iktidar mücadelesinde ne denli yaşamsal olduğu, 20. yüzyılın tüm toplumsal devrimlerinin deneyimi ile açığa çıkmıştır. Bir devrim, ayrı ayrı milyonlarca emekçinin faaliyetlerinin, enerjilerinin ve iradesinin merkezi, birleşmiş, tek bir irade biçiminde ortaya çıkması halinde gerçekleşebilir. Bütün mücadele alanları, tüm yerel çalışmalar, dağınık eylemler, mücadelenin bu ya da şu yanına ağırlık veren girişimler vb. eğer tek eylemde birleştirilmezse bir devrimin gerçekleşmeyeceği açıktır. Tüm yıkıcı ve devrimci güçleri burjuva egemenliğe yönelterek, tüm devrimci eylemleri merkezi bir noktada birleştirmek için komünist partisinin birleştirici eylemi şarttır.

Dünyayı değiştirme eylemi, iktidarın ele geçirilmesiyle başlayan, komünizmin zaferine kadar süren bütünsel hedefleri olan bir süreçtir. Nasıl ki kapitalizm altında emekçilerin ve mücadelenin tüm yönlerini iktidar savaşımında birleştirilmesi gerekiyorsa; sosyalizm altında da, komünizm yolunda tüm güçlerin, tüm toplumsal örgütlerin birleştirilmesi, yönetilmesi gerekiyor. Komünist partisine önemini ve anlamını kazandıran, sınıf savaşımında proletaryaya öncülük etmesi, proletarya diktatörlüğüne öncülük etmesi ve sınıfların ortadan kaldırılması sürecini yönetmesidir. Kısacası komünist partisi, kapitalizmden komünizme geçiş iradesi demektir. Komünizm yolunda, komünist devrim, dönüşüm çağının her aşaması zorlu bir mücadele gerektiren son derece karmaşık bir süreçtir. Bütün bu süreç, komünist partisinin etkinliği, eylemi ve yönetiminde hedefine ulaşır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

26 Eylül – 10 Ekim 2007

Sayı: 102

İŞÇİ SINIFI POLİTİK ÜSTÜNLÜĞÜ ELE GEÇİRMELİDİR

Emekçi sınıfın eylemlerinde belirgin bir artış var. Eylemler hem yoğunlaşıyor, hem de yaygınlaşıyor. Kitlesele toplu sözleşme dönemlerine girilmiş olması, eylemlerin artışında önemli bir etken. Diğer etkenler kitlesele işten çıkarmalar, hak gaspları, çalışma koşullarının kötüleşmesi, ücretlerin düşmesi ve dolaysız politik (hükümete karşı yapılan) eylemler. Kısacası, sınıf savaşında açık bir kapışma ve yükseliş yaşıyor.

Tüm eylemler ve toplumsal olaylar emek sermaye çelişkisi ekseninde meydana geliyor. Kapitalist ekonominin işleyişi ve burjuvazinin attığı ekonomik, toplumsal ve politik adımlar, sınıfsal çelişki ve çatışmaları şiddetlendirici nitelikte. Emperyalist ekonomik ilhakin hızlandırılmış olarak sonuna kadar vardırılması, alınan ekonomik önlemler, işbirlikçi tekelle sermayenin yönelimi uzlaşmaz çelişki ve karşıtlıkları derinleştirici rol oynuyor. Emekçi sınıflara karşı dünya çapındaki saldırılar çok yönlü olarak sürdürülüyor. Bu saldırılar, sermayenin yüzyıllık saldırılarıdır: Proletaryanın on yıllar boyu elde ettiği tüm ekonomik ve politik kazanımlarına ve sınıf mevzilerine yönelik olarak sürdürülüyor. Ve burjuva yüz yıl saldırısının yol açtığı bu savaş, proletarya ile kapitalist sınıf arasında süren yüzyıl savaşır. Cephesi tüm dünya olan sınıf savaşımı çeşitli ülkelerde farklı biçim ve düzlemde sürdürülüyor.

Kapitalistler, Türkiye'de saldırılarını çeşitli biçimlerde yürütüyorlar. Sendikacıların ve sendika temsilcilerinin söyledikleri bu saldırılar hakkında bir fikir veriyor.

“Esneklik hükümleri dayatılıyor” (Harb-İş), *“Tekstil sektöründe devam eden grup toplu sözleşmeleri patronların dayatmaları nedeniyle tıkanı”*, *“Esnek çalışma, ikramiye vermeme”* (gazetelerden). *“Son sözleşmede, işçilerin kriz nedeniyle birçok konuda fedakarlık yaptığını”* anlatıyor tekstil iş kolundan bir sendikacı.

Farklı iş kollarındaki işçilerin ve sendikacıların söyledikleri aynı: “Kapitalistler dayatmada bulunuyor.” Dayatma denilen şey kapitalistlerin baskısıdır, saldırısıdır. Kapitalistler her zaman kendi isteklerini işçilere dikte etmeye çalışırlar. Fakat bu son yıllarda çok daha saldırgan ve dizginlenemez oldu. O halde bu durum, içinde bulunduğumuz şartlarla açıklanabilir. Yalnızca nesnel ekonomik şartlarla değil, sınıflar arasındaki güç ilişkileriyle de açıklanmalıdır.

İşçiler, çalışma saatlerinin düşürülmesi (8 saatlik iş günü), çalışma koşullarının iyileştirilmesi, emeğin korunmasına yönelik yasaların çıkartılması vb. hakları yüzyıllar süren açık ya da örtülü iç savaşlarla elde ettiler. Sınıflararası güç ilişkileri proletarya aleyhine değişir değişmez, kapitalistlerin emekçilerin kazanımlarına saldıracağı açıktır. Emekçi sınıfa yönelik ağır ve şiddetli saldırıların 90'lardan sonra yoğunlaşması rastlantı değildir. Saldırlar aynı dönemde, dünya çapındaki küresel iç savaş biçimini aldı. Yani kendi içinde evrimleşme gösterdi. Kapitalistler, işçileri kitlesel olarak işten çıkartarak, ekonomik ve politik mevzilerini, tüm sınıf mevzilerini yok ederek onları teslim almayı, kapitalist sınıfın diktasına boyun eğdirmeyi amaçlıyor. Dev boyutlara ulaşan işsizlik, bunun yanında örgütsüzlük ve artan baskılar nedeniyle işçilerin kapitalist sınıfın diktası altına gireceği hesaplanmıştır. Aynı dönemde yükselen sınıf savaşlarına bakılırsa durumun böyle olmadığı anlaşılıyor. İşçilerin bir kısmı kapitalistlerin diktasına boyun eğerken, büyük bir çoğunluğunun ise mücadeleye yolunu seçtiği çok açıktır. İç savaş dünya genelinde ve tüm mevzilerde sürüyor. Ne burjuvazi yönetme yöntemlerinde bir değişikliğe gitmeden yönetebiliyor, ne de emekçi sınıflar eskisi gibi yaşamak istiyor. Bu nedenle sınıf savaşımı çok şiddetli ve kapsamlı biçimde sürüyor.

Kapitalistlerin işçilere ekonomik konuda dayatmada bulunmalarının bir nedeni de burjuva işçi sendikalarının, işçilerin mücadelesini salt ekonomik alanda tutmalarındır. Sendikacılar, işçi sınıfının mücadelesinin burjuva sınıfa karşı politik bir mücadeleye dönüşmemesi için zorlu bir çaba gösteriyorlar. Yanıtları ise hazır: “Bizim mücadelemiz ekmek mücadelesidir.” oysaki tam da işçinin ekmeğini biraz daha büyütmesi ve kaliteli ekmek yemesi için politik olarak burjuvaziden ayrı örgütlenmesi ve politik olarak burjuvaziye karşı mücadele etmesi gerekiyor. İşçi sınıfının yüzyıllarca süren sınıf savaşımı göstermiştir ki, işçiler mücadeleyi salt ekonomik alanda tutukça, ekonomik mücadelede her zaman kapitalistler üstün gelmiştir. Ekonomik kurtuluşun yolu, politik üstünlüğün işçi sınıfı tarafından ele geçirilmesine bağlıdır. İşçiler politik üstünlüğü ele geçirirler ve politik egemenliklerine da-

yanarak ekonomik kurtuluşu gerçekleştirirler.

Özellikle emperyalist ülkelerde işçiler örgütlü; hem sendikalarda hem de sosyalist, komünist partilerde. İşçi sınıfının örgütlü durumuna karşın, orada da kapitalistler ekonomik ve politik dayatmalardan geri durmuyorlar. İşçi sınıfına yönelik küresel kapitalist saldırganlık emperyalist ülkelerde son derece şiddetli biçimde yürütülüyor. Oralarda işçilere yönelik saldırıların bir diğer etkeni ise, işçi ve komünist partilerin politik mücadelelerinin düzen sınırlarını aşmaması ve sınıf savaşımı yerine sınıf işbirliği politikası yürütmeleridir. Neredeyse yirmi yıldır işçilere yönelik olarak son derece şiddetli saldırılar sürdürülüyor. Bu durum karşısında mücadeleyi en üst düzeye çıkarmak yerine, tersine, ileri gitmek isteyen işçilerin elleri kolları bağlanıyor. Eğer işçilerin mücadelesi, Avrupa'da yüzyılın en etkili mücadelesine dönüşüyorsa, bu, sendikalara ve sosyalist, komünist partilere rağmen oluyor.

Dünya işçi sınıfının savaşımı öğretmiştir ki, sınıf savaşımıyla kapitalist düzen yıkılmadıkça, burjuva egemenlik sürdükçe, emekçi sınıf her zaman kapitalistlerin saldırıları, katliamları, baskıları ve dayatmalarıyla karşı karşıya olacaktır.

Türkiye'de işçi sınıfına yönelik burjuva saldırılar, devlet saldırıları olarak son derece yoğun, yaygın ve şiddetli olarak sürmektedir. Burjuva sendikaların bu saldırılar karşısında yaptıkları, işçilerin ayaklarına pranga, ellerine kelepçe vurmaktır. Yapılan saldırılar sonucunda sınıf mevzileri birer birer düşürülüyor. Toplu savaşım alanları (fabrikalarda bir arada olma) sona erdiriliyor. İşçilerin burjuva sendikalarındaki örgütlülükleri bile çok zayıflatıldı. Kitlesele işten çıkarmalar arttı. İşsizlerin sayısı çok büyüdü ve tüm bunların sonucu olarak ücretler düşürüldü. Hiçbir işçi yarınından emin değil. Durumları tamamen güvensiz. Bu koşullarda kapitalistler ve burjuva devlet, emekçi sınıfa kendi isteklerini, kendi koşullarını dayatmada bulunabiliyor. Bundan çıkarılması gereken bir sonuç şudur: İşçi sınıfının kapitalist egemenliğe karşı mücadelesi burjuva sendikacılığa karşı mücadeleden ayrılmaz.

Sınıf mücadelesinin genel ve kesin sonucu şudur: İşçilerin sınıf savaşımı devrimci politik biçimler kazanmadıkça işçi sınıfı kurtulamaz.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

10 – 24 Ekim 2007

Sayı: 103

BURJUVA GÜÇLERİN TÜKENİŞİ

İnsan ilişkilerini etkileyen, hatta belirleyen dış koşullar değişime uğradığında insanlar da, insanlar arası ilişkiler de değişime uğrar. Ama insan ilişkilerindeki değişim her zaman net olarak anlaşılabilir. Hele özdeki değişiklik görülmez de yalnızca biçimdeki, görüntüdeki duruma bakılırsa, başlamış olan büyük değişim hiç anlaşılabilir. İnsan ilişkilerindeki ve düşüncedeki değişimi anlamak için temeldeki değişime bakmak gerekir.

Belli bir ekonomik temele dayanan toplumsal ilişkiler, eski ekonomik yapı çözülüp dağılmaya başladıkça, kendileri de çözülüp dağılır. Yeni ekonomik ilişkilere bağlı olarak yeni toplumsal ilişkiler oluşmaya başlar. Yeni toplumsal ilişkiler belirginleşmeye başladıkça varolan toplumsal biçimle çatışmaya girer. Bu çatışmanın sonucunda insanlar on yıllardır egemenliği altında kaldıkları eski toplumsal biçimi parçalarlar. Eski toplumun, yeni toplum güçleri, devrimci sınıf tarafından bu parçalanma dönemi, her şeyin açık olarak yaşandığı dönemdir. Fakat bu noktaya değin insan ilişkilerinde ve düşüncelerde değişim her zaman çok belirgin olarak kendini göstermez. Kendini görünüşle sınırlayanlar daha nüve halindeyken kendisini gösteren yeni ve doğmakta olanı göremezler. O zaman da bir süre öncesine kadar krala, çara, sultana vb. bağlı olan insanların, çok kısa süre sonra, nasıl olup da onları devirdiklerini, egemenliklerini yerle bir ettiklerini anlayamazlar. Aslında anlaşılacak bir durum yoktur bunda. Eski feodal dönemin içinde önce adım adım, daha sonra hızlı ve yoğun bir biçimde yeni toplumun dayanakları oluşmaya başlar. Toplumsal ilişkiler fiilen var olan biçimin dışına taşar. Eski biçim içinde yeni ilişkiler kurulur. Ama yeni ilişkiler, eski biçimin baskısı ve engeli altındadır. Yani, eskinin içinde yeni üretici güçler gelişip olgunlaşır. Yapılması gereken bu güçleri serbest bırakmaktır (özgürleştirmektir). Devrimler de bunu yapar.

Böyle bir süreç kapitalist toplumda da yaşanır. Kapitalist toplumun lider sınıfı olan burjuva sınıfı tüm maddi ilişkileri sürekli olarak geliştirmeksizin gelişemez. Maddi koşulların gelişmesi ise, kapitalist toplumun yerini alacak olan komünist toplumun dayana-acağı maddi öğelerin temelidir. Komünist devrim, sanayi ve tarih ta-rafından sürekli gündeme getirilir. Sadece para sisteminin gelişme derecesi bile komünist topluma geçişin nasıl da olgunlaştığını gös-termeye yeter. Üretimin, ekonominin toplumsallaşması o düzeye gelir ki, üretici güçlerin bu toplumsallığı ile kapitalist biçim her alanda şiddetli bir çatışmaya girer. Burada devrim ve yeni toplumsal ilişkilere geçiş bir ölüm-kalım sorunu haline gelir. Kapitalist top-lumda yeni toplumun maddi öncülleri ortaya çıkar, ancak, komünist toplumsal ilişkiler kapitalist toplumda gerçekleşmez. İleri komünal ilişki, ancak üretim araçlarının, üreticilerin ortak denetiminde ol-duğu yerde olur. Burada, kapitalist toplumun zeminleri üzerinde, ortaya çıkan sayısız toplumsal ilişki, güçlü bir şekilde yeni topluma geçişi işaret eder. İnsanın toplumsal gelişimi, ya da toplumsal in-sanlığın gelişimi, kapitalist düzenle her noktada çatışma içine gir-miştir. Emekçi halk kitleleri, bu çatışma içinde, her geçen gün, yeni topluma geçişin zorunluluğunu görür ve kavrurlar. Tabi bu her zaman, bu denli açık seçik değildir. Kitleler düşünce ve eylemde eskinin etkisinden hemen kurtulamazlar. Bu çelişkili durum devrim anına dek sürer. Burada asıl kavranması gereken yön, halk kitlele-rinin yeni olana, doğmakta olana yönelmesidir. Gerçek eylemle-rinde ve gerçek düşüncelerinde köklü bir değişim başlamıştır. Görünürde ise sanki değişen bir durum doğmamıştır; insanlar es-kisi gibi yaşıyorlar ve eskisi gibi düşünüyorlardır. Bu değişimi an-lamak için görüntüye değil, görünene bakmak, biçimsel olanı değil, kitlelerin hareketinin ve düşüncelerinin gerçek anlamını kavramak gerekiyor.

Kitlelerin ilişkilerinde ve düşüncelerinde değişim (eğitim, kül-tür, sanat, dünya görüşü vb.) yeni ekonomik olgulara bağlı olarak gündeme gelmekle birlikte, yalnızca bununla sınırlı değildir. Dünya devrim süreci ve bulunduğu topraklardaki devrim mücadelesi de kitlelerin hareketini derinden etkiler. Devrimci mücadele ve dev-rim, kitlelerin durumunu derinden etkileyerek, onları geçmişlerini sorgulayacak biçimde yeni düşünce biçimine yöneltir ve yeni dü-şünce biçimine rağmen, eskinin izlerini ve bazı ilişkilerini üzerle-rinde taşımaya devam ederler. Düşünce biçimi, alışkanlıklar ekonomik değişim gibi hemen çok belirgin ve net olarak ortaya çıkmaz. Eskinin izleri yeni toplumda bile uzun süre görülür. Tüm

bunlar biçime ilişkindir, içeriğe ilişkin değildir. Bir bütün olarak tarihsel değişim, toplum ilişkilerine yeni bir içerik kazandırır. Günlük ilişkilerde bu içerik değişimine rağmen eski biçim kendini çeşitli görüngüler içinde gösterir. Yeni, kendi özgül temeline dayanana dek, eski her yönden aşılmış sayılmaz. Biz halk kitlelerindeki devrimci değişimi, onların halen üzerlerinden atamadıkları eski biçiminde değil, hareketlerinin ve düşüncelerinin yeni içeriği ile değerlendirmeliyiz. Emekçi kitlelerin durumundaki büyük değişimi, ancak devrimci biçimde düşünerek, olguları temeliyle kavrayarak anlayabiliriz.

Kitlelerin durumunda nasıl bir değişim olduğunu anlamanın bir yolu da halkın tarihsel gelişime gösterdiği ilgidir. Yalnız ülke içinde değil, dünyadaki değişim de çok yakından ve ilgiyle takip edilmeye başlanır. Hiç şüphesiz kendi dışlarındaki değişimin, kendi yaşamlarını etkilemesi, onları, bu değişimi ve gelişimi anlamaya ve ilgi göstermeye iter. Eğer dünyadaki ve ülkedeki değişim kitlelerin yaşamını etkilemiyorsa, değiştirmiyorsa, insanlar bu gelişmeyi duymaz, eskisi gibi yaşamaya devam ederler. Ama bu gelişme onları da değişime zorluyorsa, o zaman kendilerinin dışındaki her gelişime büyük bir ilgi gösterirler. Karadenizli fındık üreticisi değil Ankara'daki hükümet değişikliğini, Londra borsasındaki dünya buğday fiyatlarını yakından takip etmek zorundadır. Halk kitleleri dünyadaki sınıf savaşmalarını, çatışmaları, toplumsal ekonomik değişimleri ilgiyle takip ediyorlar. Ama kendi dışlarındaki gelişmeleri salt izlemek için değil, onu değiştirmek için de ilgiyle izlerler.

Devrim çağında, tarihin en devrimci döneminde bulunuyoruz. Devrim çağında yaşamak, emekçilerin bilincinde köklü bir değişimin oluşması da demektir. Devrim çağını hazırlayan tarihsel nesnel koşullardır. Çağın devrimci olayları ise tarihi yapan kitlelerden ayrı değildir. Devrim çağı, kitleleri devrimcileştirdi, kitleler de çağı devrimcileştirdi. Halk kitlelerinin düşüncesinin ve pratiğinin tüm devrimci içeriğine karşın kitlelerin kendi koşullarının bilincine varmaları her zaman açık olmayabilir. Bazen sanki devrimci olan bu insanlar değilmiş gibi düşünce ve davranış içine girerler. Hayır, bu yanıltıcıdır. Değişim ve devrim dönemleri öyle herkese anlaşılır gelecek kadar kendini bütün olgularıyla ortaya koymaz.

Her olguya yüzeysel bakan sosyalistlerin en çok yanılgıya düştükleri nokta, emekçi kitlelerin bir dönem bu burjuva partisinin, başka bir dönem şu burjuva partisinin peşinden gitmelerini, kitlelerin geri eğilimleri olarak yorumlamalarıdır. Bu, her zaman böyle olmadığı gibi, tarihsel boyutu içinde değerlendirdiğimizde, tamamen

farklı bir gelişmenin ifadesi de olabilir. Çeşitli burjuva güçler tükenirken, halk kitleleri diğer geride kalan burjuva güçleri (eğilimleri) de tüketmek üzere öne çıkarabilir. Eğer tüm burjuva güçler iktidara gelip, kendini tüketme süreci yaşamamış olsa, söz sırası nasıl proletaryaya gelecek? Çeşitli burjuva güçlerin halk kitlelerine dayanarak (baskı, aldatma, rüşvet ve saflıklarından yararlanarak vb.) varlıklarını sürdürmesi, kitlelerin burjuva sistemle ve burjuva güçlerle çelişkisiz, çatışmasız bir arada olduğu ve onların yanında olduğu anlamına gelmez. Gerçekte ise toplumsal yaşamda herkesin herkese karşı savaşı, devrimci sınıfla kapitalist sınıf arasında toplumsal bir savaş sürüp gider. Burjuva toplum, sınıflı bir toplumdur ve sınıflı yapısı nedeniyle proletarya ile kapitalistler arasında, her koşulda, her durumda ve her zaman sınıf savaşımı vardır. Halk kitleleri, burjuva partilere oy verirken bile, aralarında bir savaşımın sürdüğü gerçeği doğru kavranmalı, derinlikli kavranmalı. Burjuvazi halka dayanarak, onun desteği ile eski düzeni yıktı ve iktidara geldi. Bugün de şu ya da bu burjuva eğilim, halkın desteği ile diğer burjuva eğilimleri alt edebiliyor. Ama tarihsel boyutuyla bakıldığında, burjuvaziye deviren de yine halk kitleleridir.

Kapitalist temele dayanan her politik güç, her burjuva politika kendini tüketir zorunlu olarak. Hiç bir burjuva politik güç, emekçi sınıf üzerinde, uzun süre ideolojik, politik hegemonyasını sürdürmez, bir süre sonra yıpranır. O nedenle belli sürelerle çeşitli burjuva güçler yer değiştirirler. Burjuva politikasının özü, emekçi kitleleri baskı altında tutma ve sömürmedir. Kapitalizmin ekonomik yasaları, halk kitlelerinin sefalet ve yoksulluğa itilmesi yönünde işler. Bu durumda burjuvazi kitleler üzerinde ideolojik, politik hegemonyasını sürdürmez. Yine aynı nedenle politikada değişikliğe gitmeden artık eski yöntemlerle yönetemez duruma gelir. Bir halk sürekli aldatılamaz. Belli bir yerde halk, kendi elleriyle iktidara getirdiği güçleri, yine kendi elleriyle oradan uzaklaştırır. Proletaryanın burjuvaziye ağır darbeler indirdiği, ama henüz iktidara gelemediği durumlarda orta sınıflar, küçük burjuvazi, burjuvaziyle işbirliğine gider, iktidarına destek verir ya da katılım sağlar. Ama aynı tarihsel sonuç daha kısa süre içinde onların da başına gelir. Küçük burjuvazi de sözünü söyler, rolünü oynar, devrimci barutunu tüketir – söz artık proletaryadadır!

Türkiye'de burjuva düzen çözülme, dağılma içindedir. Tüm burjuva güçler iktidara geldi ve tükendi. Sermaye tüm güçlerini savaşa sürdü. Ve hepsi de yıprandı. Şimdi halk başka bir burjuva gücü öne çıkardı, onu da tüketmek üzere. Küçük burjuva güçler ise çeşitli

yollarla burjuvaziyle işbirliği içine girdi. Şimdi yıpranma ve tüklenme sırası onlarda. Zaten belli ölçüde yıpranmış durumdalar. Ancak burjuvazi öyle tükendi ki, halk kitleleri bu durum karşısında küçük burjuva hareketi öne çıkarabilir. Teoride, politikada ne söylenirse söylensin, pratikte kapitalist sistemi aşmayan bir politika ve politik hareket sonunda kendini tüketir. Çünkü sistem, kendini aşmayan her toplumsal hareketi kendi egemenliği altına alır. Ve bunu sayısız yollarla yapar.

Proletarya tarihteki rolünü oynamak için hazırlıklarını sıkı tutmalıdır, savaşımını sıkı tutmalıdır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

24 Ekim – 7 Kasım 2007

Sayı: 104

DEVİRİME İYİ HAZIRLANMAK

Devrimler her ülkenin koşullarına göre gerçekleşse de, devrimlerin ortak yönleri ve ortak yasaları var. Bu ortak yasalar, kendi somutunda yapılan devrimlerin soyutlama yolu ile ele alınmasıyla ortaya konabilir. Proleter devrimleri ve proletarya devrimlerine geçiş biçimleri de ortak yönlere ve ortak yasalara sahiptir.

Proletarya devrimlerinin ve proletarya devrimlerine geçiş biçimlerinin ortak yönleri: Devrime proletaryanın önderlik etmesi, işçi-yok-sul köylü ittifakı temelinde işçi-köylü ittifakının sağlanması, geniş halk kitlelerinin devrime katılması ve devrimin kitlelerin eseri olması; burjuva egemenliğin devrilip, proletaryanın dolaysız egemenliğinin (proletarya diktatörlüğünün) gerçekleşmesi ya da kesintisiz bir devrim sürecinin yaşanması. Sosyalizme geçiş biçimlerinin çeşitliliğine karşın, sosyalizme geçişin zora dayalı devrimle olması; devrimlerin biçim olarak değil, ama öz olarak enternasyonalist olması. Tüm bunlar devrimlerin ortak yönleri ve ortak yasallıklarıdır.

Proletaryanın kurtuluşu proletaryanın kendi eseri olacaktır. Devrimlerin nesnel koşulları ne denli olgun olursa olsun, devrim, devrimci sınıf tarafından gerçekleştirilir. Devrime öncülük edecek ve onu mantık sonucuna dek götürecek bir sınıf olmadan, koşulların gelişkin varlığı kendi başına devrime yol açmaz. Proletarya ise nüfusun çoğunluğunu oluşturduğu yerlerde bile, proleter olmayan emekçilerle birlikte hareket ederek devrimi başarıya ulaştırır. Devrim halk kitlelerinin eseri olacaktır. Hiç şüphesiz proletarya ve bütün olarak da halk kitleleri, maddi koşullar az çok ortaya çıkmadan, sınıf çelişkileri keskinleşmeden devrim yapamaz. Maddi koşullar gelişmişse, bu demektir ki, eski toplumu yıkacak denli militan bir proletarya ortaya çıkmamıştır. Ama her devrim, belli bir düzeyde gelişmiş belirli maddi temellerin oluştuğunu ve çelişkilerin bir devrimi gündeme getirecek kadar keskin olduğunu gösterir.

Devrimler cansız bir şey olarak değil, tüm canlılığı içinde ele alınmalı. Devrim, savaştan kitleler demektir. Devrimlerin uzun iç savaş sonucu gerçekleştiği tüm 20. yüzyıl devrimler tarihi bunu doğrulamıştır. Yani emekçi kitleler kendi kurtuluşlarını, kendi savaşlarıyla ve kendi güçleriyle elde etmiştir ve elde etmektedir. İşte geçen yüzyıl içinde milyonların yer aldığı sayısız isyan, ayaklanma, iç savaş ve çeşitli biçimlerdeki devrim girişimleri kitlelerin kendi gücüne dayanmıştır. Devrim mücadelesi kendini çok zengin biçimler içinde göstermiştir: Sokak çatışmaları, fabrika işgalleri, gösteriler, eylemler, gerilla mücadeleleri, silahlı halk ayaklanması ve başka biçimler... Proletarya ve emekçi halk kitleleri kendi tarihlerini böyle yapıyorlar. Tarihin sınıf savaşımı tarihi olması ya da tarihin kitlelerin eseri olması, hep tarihin öznesine işaret etmektedir.

Burjuvazi, egemenliğini ancak kendisine karşı gelişen hareketi, bu hareketi geliştiren devrimci sınıf proletaryayı ve onun politik hareketini sürekli baskı altında tutarak sürdürebilir. Burjuvazi bu amaçla burjuva devlet aygıtını sürekli yetkinleştirmiştir. Burjuva toplumu bir baskı toplumdur. Burjuvazinin devrimci sınıfa karşı kullandığı gerici şiddet, proletaryayı devrimden uzaklaştırmamış, tersine, karşı yönden devrimin daha sağlam temellerde gelişmesini sağlamıştır. Ayrıca burjuva devletin ve bu baskı toplumunun yalnızca ve yalnızca bir devrimle devrilebileceğini en geniş kitlelerin bilincine yerleştirmiştir.

Geçen yüzyılın ortalarından itibaren Latin Amerika, Türkiye ve Kürdistan'da devrimci mücadele yoğun burjuva terör altında geçti. Burjuva terör, buralarda faşist devlet terörü olarak en azgın ve en iğrenç biçimde uygulandı. Komünist güçleri, devrimci güçleri yok etmek için sistematik terör sürekli hale getirildi. Komünistler ve ilerçiler bu saldırılar altında ağır kayıplar verdi. Devrimci mücadele on yıllar boyu yeraltında sürdü, ama sürdü. Burjuvazinin faşist saldırıları ve terörü sonuç vermedi; devrim ve devrim için savaştan kitlelerin mücadeleleri durdurulamadı, ancak ertelendi; devrim daha güçlü ve sağlam olsun diye. Latin Amerika'nın bugünkü politik durumuna ve güçler ilişkisine bakıldığında devrimin çok daha güçlü ve çok daha kitlesel temellere sahip olarak geliştiği görülür. Her yerde olduğu gibi orada da burjuvazi proletarya için çalışmış, devrim için çalışmış.

Türkiye ve Kürdistan'da proletarya hareketi, burjuva cumhuriyetin kuruluşundan itibaren koyu bir baskıya tabi tutuldu. Zaten burjuva cumhuriyeti, gerici burjuva diktatörlüğü olarak oluşmuştur. Daha en başta komünistler katledilmiş, ezilen ulusa yönelik katliamlar düzenlenmiştir. Baskı, katliam ve yasaklar daha sonra on yıllarca sürdürüldü. Sosyalistler ve aydınlar ağır cezalara çarptırıldı, on yıllarca zindan-

larda tutuldu. Proletaryanın örgütlenmesi ve düşüncelerini ortaya koyması tamamen engellendi. Tüm bu ağır baskı koşulları 70'lere doğru kitlelerde patlamalara yol açtı. İşçiler, emekçi köylülük, gençlik, aydınlar etkin ve kitlesel eylemler ortaya koydular. Sokak çatışmaları, anti-emperyalist eylemler ve kısa süre sonra da silahlı mücadele ardı ardına gelmeye başladı. Devrimin önünü kesmek ve kitleleri ezmek için faşist darbeler yapıldı. Ama devrim mücadelesi bir kez daha, daha güçlü ve sağlam olarak karşılına çıktı. Öyle ki, devrimci işçi hareketini ve devrimci halk hareketini ezmek için iç savaş gelişti. Zaten sınıf savaşı neredeyse 40 yıldır ya iç savaş ya da iç savaşa yakın bir çizgide gelişti. K. Kürdistan'da mücadele, kendi mücadele tarihinin en kitlesel ve en örgütlü dönemine girdi.

Çok çetin geçen sınıf savaşımı komünistleri zayıflatmadı. Komünistler mücadeleden güçlenerek çıktılar. Burjuvazinin her saldırısı, komünistler açısından durumlarını daha çok sağlamlaştırmak ve güçlenmek için sonuçlar çıkarmasına neden oldu. Sınıf savaşının dersleri iyi kavrandı. Burjuvazi ne denli ağır terör uygulasa da, tüm bu saldırılar, komünistlerin devrimci konumlarını biraz daha sağlamlaştırmaktan başka bir işe yaramadı. Komünistlerin bu süreç içerisinde geçen yeraltı yılları, sürgün yılları, zindan yılları ve en ağır terör altında süren mücadelenin her alanında geçen yıllar, devrime en iyi biçimde hazırlanma yılları oldu. Bu şekilde on yıllarca süren mücadeleden sonra komünistler şimdi daha çok birikimli, deneyimli, pratiğin çelikleştirici okulundan geçmiş, yetkin bir taktisyenlik yeteneğine sahip, nasıl kazanacaklarını bilen, kısacası devrimi zafere ulaştırmanın teori ve pratiğine sahip hale geldiler. Devrimci komünist güçler şimdi iktidarı ele geçirme savaşımına daha güçlü hazırlanıyorlar.

Zafere giden yol çok çetin geçecektir. Zafer zorla koparılabilmeyecektir, ama alınacaktır.

Sınıf savaşımının uzun iç savaş biçiminde geliştiği yerlerde komünist hareket, her zaman açık çatışma içinde oldu. Açık çatışma içinde olmanın ağır sonuçları ve büyük bedellerini komünistler göğüsledi. Elde edilecek zafer kolay bir zafer olmayacaktır. Zafere giden yolda atılan her adım sayısız yoldaşın yaşamı ve büyük özverileri pahasına atıldı. Evet, zafer kolay elde edilmeyecektir. Fakat son derece çetin, şiddetli ve uzun savaşım ile elde edilen zafer, zafere ulaşan güçlerin ellerinde sağlama alınmış olacaktır. Zaferi çarpışarak, zorla elde edenler, onu korumasını da bilecektir. İktidarı ele geçirmek çok zor, ama bir kere ele geçirdikten sonra onu korumak ve hedefine vardırarak çok daha sağlam temeller üzerinde olacaktır. Kolay elde edilen bir zafer, zorla koparılan bir zafer kadar dayanıklı olmaz. Burjuvazi, dev-

rimci komünist güçler üzerinde en şiddetli terörünü uygulayarak, zafer e giden yolda her türlü engeli çıkartarak ve böylece zaferin ancak dişe diş bir mücadele ile elde edileceğini göstererek; kendisi üzerinde devrimin kaçınılmaz zaferinin kolay kolay devrilemeyecek bir karakter sağlamlığı kazanmasına yol açmaktadır.

Devrimci marksistler yalnızca burjuva terörün orta yerinde savışım vermiyor, aynı zamanda ekonomik olarak da tam bir yokluk içinde hareket ediyorlar. Gerek basın-yayın çalışmaları sırasında olsun, gerek emekçi kitlelerle ilişkiler sırasında olsun, gerekse de birbirleriyle ilişkileri sırasında olsun çoğu kez ve sık sık bu faaliyetleri sürdürebilecek para bulamıyorlar. Mücadele tamamen komünistlerin sınırsız özverileri sayesinde sürüyor. Her şey kendi çabalarıyla yaratılıyor. Proletarya ve öncüleri devrimci marksistler, devrime ve zafer e bu koşullarda hazırlanıyorlar. Böylesine şiddetli bir terör altında, yokluk ve yoksulluk içinde tamamen devrimci özveriyle elde edilecek olan zafer, gerçekten büyük bir zafer olacaktır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

21 Kasım – 5 Aralık 2007

Sayı: 106

KAPİTALİZMİN EŞİTSİZ GELİŞİMİ VE SINIF SAVAŞIMI

Maddi koşullar, işçi sınıfının, militan bir sınıf durumuna gelmesini sağlayacak kadar olgun olmasına ve sınıfın önemli bir kesiminin ücretli emeğin ortadan kaldırılması için mücadele etmesine karşın, emekçi sınıfın içinde geniş bir kesim halen kendini yaşam koşullarının iyileştirilmesiyle sınırlayabiliyor. İşçi sınıfının içindeki bu farklılık, ekonomik ve politik mücadelenin eşitsizliğinden kaynaklanıyor. Kapitalist üretim, farklı sektörlerde –tarım, sanayi vb- farklı gelişme aşamalarında bulunur. Bu nesnel durum, emekçi sınıfın mücadelesinin farklı düzey ve biçimlerde olmasını getirir.

İşçi sınıfının, sınıf bilinci almamış kesimi, mücadeleyi salt koşulları iyileştirme mücadelesi olarak görür. En bilinçsiz işçiler bile, koşulları nedeniyle ücretlerin yükseltilmesi ve emeğin korunması mücadelesine yönelir. Sınıf mücadelesine atılırken, bilinci hala kendiliğinden bilinçtir. Ücretli emeğin kaldırılması (emeğin kurtuluşu) mücadelesi veren sınıfın en ileri kesiminden kopuktur. Onunla henüz mücadele birliğini sağlayamamıştır. Ancak sınıf mücadelesinin koşulları değiştikçe, sınıfın mücadelesi burjuva egemenliğe karşı yönelikçe, en geri işçi de, bu mücadelenin etkisine girer, uyanır ve ileri atılır. Herşey, kapitalizmin uzlaşmaz sınıf çelişkisine bağlı ve bu çelişkinin doğasına uygun gelişir.

Emekçi sınıf, toplumsal yaşam koşulları gereği, varolan koşulları sürekli düzeltme hedefinden hiçbir zaman vazgeçmez. Kapitalizm altında emekçiler, iyi bir mücadeleyle koşullarını biraz düzeltseler de, gerek fiyatların yükselmesiyle, gerekse devletin ücretlere müdahalesiyle, emekçilerin ekonomik durumları yeniden bozulur. Bu alandaki mücadele, sınıf savaşımının çok çetin bir sürecinde geçmek durumunda kalır. Sınıf uzlaşmaz çelişkileri ve karşıtlıkları, bu mücadelenin keskinleşmesi yönünde ilerler. İşçilerin yoksulluğu, kapitalist üretimin koşuludur. Koşulu olan ögeler, bu üretimin sonucu olarak yeniden ortaya çıkar. Kapitalizm, kendi koşullarını sürekli ve yeniden üretir. Kapitalist üretim, başladığı noktaya her kez yeniden dönen bir üretimdir. Başladığı noktaya –sömürüyü yeniden gerçekleştirme nok-

tasına- dönmeden, varlığını sürdüremez. Kapitalist üretimin koşulu, emekçi sınıfın yoksulluğudur ve bu yoksulluğun yeniden üretimidir. Bu demektir ki, emekçiler, kendi yaşam koşullarını ne denli düzeltse- ler de, sermaye bu yoksulluğu sürekli hale getirir. Kapitalizmin, ser- maye birikiminin temel eğilimi, işçilerin yaşam koşullarının daha da bozulması yönünde ilerler. İşçi sınıfıyla kapitalistler arasındaki mü- cadele, bu alanda süreklidir.

İşçi sınıfı mücadelesi, iktidar mücadelesi biçimini alana dek, çe- şitli aşamalardan geçer. Emekçilerin mücadelesi, politik mücadele bi- çimini alana değin, önce ekonomik mücadelede uzunca bir yol almıştır. İşçi sınıfı mücadelesi tarihinin en uzun dönemi, salt ekonomik mücadeleyle geçmiştir. Ekonomik mücadeleyle, işçi sınıfı ne kadar ilerleme göstermişse de, bu mücadeleyle kapitalist sınıfı devirememi- ştir. İşçi sınıfının onca mücadelesine rağmen, ücretli emek sistemi or- tadan kaldırılamamıştır. Sınıf mücadelesi, zorunlu olarak politik mücadele biçimini almıştır. İktidar mücadelesi dışında hiçbir müca- dele, ücretli-emeği ortadan kaldıramaz. Bu devrimci sonuç, işçi sınıfının uzun mücadele tarihinden çıkmıştır.

Kapitalist ekonominin eşitsiz gelişimi sonucu, işçilerin örgütlü- lük, mücadele ve bilinç düzeyleri farklı olmuştur. Bu temele bağlı ola- rak işçilerin mücadelesi, kendi içinde farklılık gösterir. Bu durum, emekçi sınıfın genel eylemleriyle ve komünist partinin çabalarıyla aşılır. Sınıf bilinci almış işçilerle sınıf bilinci almamış işçiler arasında sağlanacak mücadele birliği, işçileri kaynaştırır ve sermaye egemen- liğine karşı ortak hareketini sağlar. Aynı toplumsal koşullarda bulun- mak, zaten, sınıfın ortak hareket etmesinin temel zeminidir. Komünist partisinin birleştirici eylemi, burada büyük öneme sahiptir. Parti, işçi sınıfının sınıf bilinci almış en militan kesimini yapısında örgütleye- rek, öncü-devrimci işçilere dayanarak, emekçi sınıfı harekete geçirir.

İşçi sınıfının kendi kendini kurtarabilmesi için, sınıf savaşımının ekonomik, politik ve teorik mücadele bütünlüğüne dayanması gereki- yor. Emekçi sınıfı harekete geçirici güç, emek-sermaye çelişkisidir. Uzlaşmaz sınıf çelişkileri ve karşıtlıkları keskinleşince, emekçi kitle- ler kapitalist egemenliğe karşı harekete geçerler. İşçi sınıfı mücade- lesi tarihi göstermiştir ki, bu şekilde gelişen eylemler, ayaklanmalara ve devrime dönüşebilir. Ağır çalışma koşullarının, yoğun sömürü ve koyu baskının, bazı koşullarda en geri işçileri, en örgütsüz ve kendi içinde rekabet halinde olanları bile, etkin eylemlere ittiği olur. Bazen de, en örgütlü ve sınıf bilinci almış işçilerin, bu sırada eyleme çıkmadıkları, sınıf bilinci almamış işçileri yalnız bıraktıkları durum- lar, hiç görülmemiş bir durum değildir. Bu nedenle komünist partisi,

tüm işçiler içinde çalışır. Böylece işçi sınıfının hangi birlikleri harekete geçerse geçsin, her zaman onların arasında, eylem içinde olur.

Kapitalist sınıf, işçilerin, kurulu düzene yönelik bu ya da şu eylemine karşı her zaman saldırıya geçer. Bu saldırıların boyutu, emekçilerin eylemlerinin düzen için ne ölçüde tehlikeli olduğuna ve tüm halk kitleleri üzerinde ne denli devrimci bir etki yarattığına göre değişir. Kapitalistlerin ittifak halindeki saldırıları, emekçileri kendi aralarında kenetlenmeye, birleşmeye ve ortak hareket etmeye iter. Bir işyerindeki eylemin, grevin ancak çok geniş işçi kitlelerin dayanışması ve harekete geçmesiyle başarıya ulaşabileceği durumlar doğar. Eyleme giden işçiler bunu sık sık gündeme getirirler: “Bizim eylemimiz ancak tüm işçi sınıfının harekete geçmesi ve desteğiyle zafere ulaşır”. Eylemci işçileri eylemle destekleyen işçiler, tamamen bu bilinçle davranırlar. İşçilerin dünya genelinde karşılıklı bağımlılığı, bir ülkedeki ve hatta bir işletmedeki greve hemen dünya proletaryasının etkin dayanışmasını getirebilir. İşçiler, birbirlerinden kopuk hareket ettikleri için, eylemleri çoğu zaman başarıya ulaşmamıştır. Sınıf mücadelesinin gelişimi, işçi sınıfının sınıf savaşımı, ancak bütün bir sınıfın ortak olarak harekete geçmesi durumunda başarıya ulaşabilir. Ve bu gerçek, hep işçi sınıfı için git gide daha anlaşılır hale geliyor. Sınıf savaşımı, sınıfın tüm birliklerini birleştirecek yönde ilerliyor.

Ücretli-emek sistemi, yıkılmadığı sürece, emekçiler ücretlerini ne kadar yükseltirlerse yükseltsinler, gelecekleri bundan daha kötü olacaktır. Ücretli emeği kaldırmayan bir hareket, düzen sınırlarında kaldığı için, etkisini yitirir. Emekçilerin en temel sorununun ancak devrimle çözüleceği bir noktaya gelmişse, devrim dışındaki her mücadele yöntemi tükenir. Egemen olan meta üretiminin sonuçlarıyla uğraşmak değil, mücadeleyi meta üretiminin kendisine yöneltmek gerekiyor. Yani tamamen devrimci yöntemleri öne çıkartma zorunluluğu doğmuştur. Kapitalizmi yıkma noktasına gelene değin, sorunun emekçiler açısından bir hak yoksunluğu olduğu sanılır. Haklar elde edilince, sorunun esas olarak bir hak yoksunluğu olmadığı, esas olanın kapitalizmi yıkmak olduğu daha açık hale gelir. Esas sorun, kapitalist özel mülkiyeti toplumsal mülkiyete dönüştürmektir. Sınıf mücadelesi, bu noktaya gelene değin, belli bir süreç yaşanıyor. Devrimin kendisi, yaşanan süreç tarafından, nesnel koşullar tarafından gündeme getirilir. Devrim esas sorunun biricik çözümü olur.

İşçi sınıfı mücadelesi, ücretli emeğin kaldırılması biçimini alana kadar, reformizm ve oportünizm, varolan mücadelenin sağında solunda yer alacaktır. Burjuvaziyle uzlaşma çizgisinde, sınıf işbirliğinde ısrar edecektir. Mücadele çizgisi, burjuvazinin kabul edeceği sınırlar

içinde kalacaktır. Ancak, kapitalizmin gelişimiyle birlikte, tüm uzlaşmaz çelişkileri ve karşıtlıkları keskinleşir ve öne çıkar; bu durum, kaçınılmaz olarak devrime varır. Bu durum karşısında, her türden uzlaşmacı politik çizgi iflas eder-tükenir. Sınıf savaşımı, bir sınıf savaşımı olarak ne denli serpilip gelişirse, sınıf çatışmaları şiddetlenir ve reformist-oportünist çizgi de o ölçüde açığa çıkar. Sınıf savaşımı bu noktaya gelmiştir.

Kapitalizmin çöküş dinamikleri harekete geçince, burjuvazi egemenliğini artık bu egemenliği yıkacak bir güç olan işçi sınıfını baskı ve saldırı altında tutarak, bunu en tepe noktaya çıkararak, emekçilerin güçlerini bölerek, onları güçsüz düşürerek ayakta tutmaya çalışır. Bu amaçla, devrimci marksistler karşısında, reformist, oportünist güçler, mücadeleci devrimci işçilere karşı burjuva sendikalarını desteklemiştir. İşçi sınıfının mücadele tarihi öğretmiştir ki, burjuva egemenliği ne zaman tehlikeye girse, bu güçler onun yardımına koşmuşlardır. Eğer onların desteği olmasaydı, burjuva egemenliği pek çok yerde tarihe karışmıştı. Burjuvazi, işçi sınıfının devrimci hareketi karşısında, reformist, oportünist güçleri, burjuva sendikalarını destekleyerek, onların kaçınılmaz tükenişlerini hızlandırmış olur. Tüm bu gelişmelerin sonucunda, devrimci güçler ön plana çıkıyor. Devrimden, devrimci yöntemlerden başka hiç bir aracın, emekçi halk kitlelerinin en yaşamsal sorunlarını çözemeyeceği tarih tarafından ortaya konmuştur... Devrim tarih tarafından gündeme getirilmiştir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

5 – 19 Aralık 2007

Sayı: 107

BURJUVA SENDİKALARI AŞMAK

İşçi sendikalarının, sınıf savaşımında belli bir yeri var. Sınıf savaşımının, her yerde, devrim sürecine girdiği bir sırada, sendikaların durumu yeniden ele alınmalıdır. Sınıf mücadelesinin koşulları değişince, mücadele araçlarının durumu, bu gelişmeye bağlı olarak tekrar değerlendirilmelidir.

İşçi sınıfı hareketi, kendi içinde bölünmüş bir harekettir. Bütünlüklü bir işçi sınıfı hareketi olmamıştır hiçbir zaman. İşçi sınıfının ve onun hareketinin bölünmesi, kapitalizmde kaçınılmazdır. İşçi sınıfı, kapitalizmi yıkıp proletarya diktatörlüğü yoluyla, sosyalizmi kurmayı hedeflemediği sürece, kaçınılmaz olarak parçalanmış olacaktır. İktidar için, sınıf savaşımını yükselterek hedefine yönelmediği sürece, işçi sınıfı kaçınılmaz olarak parçalanacaktır. Parçalanma, politik alanda olduğu gibi, ekonomik (sendikal) alanda da görülür.

Daha önceden ortaya çıkan, işçi sınıfının parçalanması, 20. yüzyılda daha yaygın ve belirgin durum aldı. 21. yüzyılın bu birkaç yılında ise daha derin boyutlar kazandı. İşçi sınıfı parçalanmakla kalmadı, burjuvaziyle işbirliğine yönelen partiler ve sendikalar aracılığıyla, burada toplananlar, proletaryanın devrimci ayaklanmalarına ve toplumsal devrimine karşı sermayenin yanında yer aldılar. Devrime karşı, karşı-devrimin safında yer aldılar. İşte 2. enternasyonal partileri. İşte onların etkisindeki sendikalar. Bu partiler, giderek zorunlu olarak burjuva partileri oldular. Sendikalar da burjuvazinin denetimine girdi.

Sendikalar, kimi yerlerde, karşı-devrimcilerle birlikte hareket ederken, kimi yerlerde ise burjuvazi ile birlikte davranmamakla birlikte, işçi sınıfının devrimci hedefine de destek vermemişlerdir. Rus-

ya'da Demiryolu İşçileri Sendikası, Sovyet iktidarına destek vermemiştir. Lenin, bu işçilerin ikna olmasını gelişmelere bırakmak gerektiğini belirtmiştir. Küba Devrimi sırasında işçilerin belirli bir kesimi, sarı sendikaların denetimindeydi.

“İşçi sendikalarının çoğu o sıralar sarı grupların elindeydi – bugün de Venezuela’da sarı sendikaların elinde olduğu gibi- buna rağmen, herkes greve destek verdi.” (Fidel Castro)

Fidel Castro'nun söylediği gibi, Venezuela'da da sendikalar sarı grupların elindeydi.

“Geleneksel İşçi Sendika Federasyonu Confederacion de Trabajadores de Venezuela (CTV), ülkenin en önde gelen sendika örgütü olarak bilinmektedir. Bir milyondan fazla üyesi olduğunu iddia eden CTV, sürekli muhalefeti (Bolivar Devrimine karşı olan gerici muhalefet –NB) ve muhalefetin öncülük ettiği genel grevi desteklemektedir. 2002 Aralık ayında, 2003'ün Şubatı'na dek uzatılarak sürecek bir hükümet karşıtı petrol grevine CTV sendika konfederasyonu, Ticaret Odaları Fedecamaras'ın(!) yanında katıldı.”

Türkiye'de sendikalar, devlet denetiminde kuruldu. Amaç açıktı, devlet güdümlü sarı sendikalara dayanarak işçileri denetim altında tutmak. Diğer kapitalist ülkelerde, sendikalar ya komünistlerin öncülüğünde kuruldu, ya da komünistlerin denetimine girdi. Sermaye, Türkiye'de bunun önüne geçmeye çalıştı. Burjuvaziye ve devlete sıkı bağlarla bağlı olan sendikalar, CIA tarafından finanse edildi, eğitildi ve yönlendirildi. Sarı Türk-İş, 12 Eylül'de faşist cuntanın yanında yer aldı, hükümetine katıldı. Türkiye'deki bazı sendikalar ise, faşist niteliktedir. Bunlar, devlet ve sermaye tarafından sürekli destekleniyor. DİSK ise, burjuva sendikacılık anlayışını hiçbir zaman aşmadı. Tabanında devrimci işçilerin varlığına rağmen, yönetimi daima burjuvaziyle birlikte hareket etmiştir. KESK ise, reformizmin etkisindedir.

Burjuva sendikacılığı neye dayanıyor, nereden besleniyor? Her şeyden önce, bu sendikalar, sermaye sınıfına ve devletine binlerce bağla bağlıdır. Aralarında çok sıkı bir ilişki var. İşçi sınıfını denetim altında tutmak için sermaye tarafından daima besleniyor, korunuyor ve destekleniyor. Bunun yanında, özellikle düzen güçlerinin etkisinde kalan geri işçiler tarafından destek görüyorlar. Ayrıca, çok sayıdaki işsize göre, kendini şanslı sayan işçiler tarafından da destek görüyorlar. Burjuva sendikalarını ayakta tutan diğer bir durum, sendikacıların yüksek geliri, konformizm ve sayısız ayrıcalıklardır. Sendika yöneticileri, ayrıcalıklı bir konumdadır. İşçi aidatlarını istedikleri gibi harcayabiliyorlar. Onlar üzerinde gerçek anlamda bir işçi denetimi yoktur. Devrim, tüm bu grupların ayrıcalıklarına son vereceği için, hepsi dev-

rime karşı, sermayenin yanında yer alırlar. Çünkü onları ayakta tutan bu düzendir ve bu düzenin egemenleriyle kurdukları sayısız ilişkidir. Devrim ise, kurulu düzeni ortadan kaldırır.

Sendikalar ne denli sermayenin denetiminde olurlarsa olsunlar, ne denli geri ve kapitalizm yanlısı olurlarsa olsunlar, komünistler en geri sendikalarda bile çalışırlar. Ancak sendikalarda çalışma ve sendikalara karşı somut koşullara göre değişir. Her yerde ve her durumda aynı tutum alınmaz. Somut durum çözümlenmesi, marksist yöntemi burada da geçerlidir. Ancak komünistler, sendikalarla ilişki konusunda her türlü mekanik ve dogmatik anlayışı reddederler. Sendikalar önce ele geçirilir, sonra, işçiler bu sendikalar eliyle sermayeye karşı harekete geçirilir anlayışı, mekanik bir anlayıştır. Çünkü böyle bir sonuç, çoğu kez ya olanaksızdır, ya da çok uzun yılları alır. Dışımızdaki koşullar ise, bizim bu şekilde mekanik bir yol izlememizi beklemez. Yalnızca devrim hedefi olmayanlar ya da devrimi ileriye erteleyenler, buralarda yıllarca oyalanıp dururlar. Biz böyle oyalanırsak, dışımızdaki koşullar geçip gider. Ve biz devrime, hiç bir zaman hazırlanmamış oluruz.

İşçilerin devrime kitlesel olarak katılması için, burjuva sendikaların aşılmalıdır. Bunun için her zaman geçerli bir yol olarak, sendikalarda, fabrikalarda çok sıkı çalışılmalı; işçilerle güçlü bağlar kurulmalıdır. İşçilerle sıkı ilişkiler içinde olmak, onları örgütlemek ve harekete geçirmek, komünistler için bir tercih sorunu değil, bir zorunluluktur. Aynı zamanda, komünist parti olmanın bir gereğidir. Fakat işçi kitleleri içinde çalışmak, edilgen evrimcilik anlayışına göre değil, sıçramalı gelişmeye göre, devrimci bir anlayışla yapılmalıdır.

Dünya işçi sınıfı hareketi tarihi ve devrimler, burjuva (sarı) sendikaların nasıl aşıldığının zengin örnekleriyle doludur. Bundan sonra da başka örnekleri ortaya çıkacaktır. Burjuva sendikaları aşmanın en etkin yolu, devrimci mücadeledir, devrimin kendisidir. Rusya’da sendikaların engeli devrimle aşıldı. Küba’da sarı sendika engeli yine devrimle aşıldı. Fidel Castro, devrimin son aşamasında “devrimci genel grev” çağrısı yapar. Sarı sendikaların engeline rağmen, işçiler devrimci genel greve katıldı. Venezuela’da sarı sendika konfederasyonu, Bolivarcı Devrimle aşılır. Bu demek değildir ki, sarı sendikalar ve reformist sendikalar yalnızca devrimle aşılır. Devrime giden yolda, işçilerin devrimci eylemleriyle, sokak gösterileriyle ve ayaklanmayla da sarı sendikalar aşılır, işçiler onların etkisinden kurtulup devrimci mücadeleye katılırlar. İşte 1 Mayıs Taksim eylemi. İşte Hrant Dink’in görkemli devrimci cenaze töreni. Her iki devrimci eyleme de, işçiler belli ölçüde sendikalarını aşarak ve zorlayarak katıldılar. Burjuva sendikaların nasıl aşıldığına dair dünya ve Türkiye işçi sınıfının müca-

dele tarihinde daha sayısız örnek var.

Burjuva sendikaları aşır, işçileri devrime çekmenin bir yolu da, işçi komite ve konseyleridir. İşçi komite ve konseyleri sendikalardan daha kapsamlıdır; çünkü gündelikli işçiyi bile örgütler. Bu sınıf organları, mücadele, ayaklanma ve iktidar organları oldukları; mücadelenin ekonomik ve politik yönünü birleştirdikleri için, en geniş kitleyi devrime hazırlarlar.

Küresel kitle eylemleri, burjuva sendikaların nasıl aşıldığıının başka bir örneğini verir bize. Devrimci sokak gösterileri, kitleler üzerinde öyle bir etki yarattı ki, en geri kitleler dahi eylemlere katıldı. Latin Amerika'daki devrimci mücadele, geniş işçi kitlelerinin sarı sendikaların etkisinden kurtulup, devrimci sokak gösterilerine katıldıkları örneklerle doludur. Buralarda sendikalar çoğu kez, ya durumlarını koruyor ya da işçilerin baskısıyla eylemlere katılıyorlar.

Tüm bu örnekler, bir kez daha, kitleleri uyandırmanın, eğitmenin ve onları harekete geçirmenin en etkili yolunun devrimci mücadele olduğunu gösteriyor.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

3 - 17 Ocak 2008

Sayı: 109

DEVİRİMCİ DURUMU DEVİRİME ÇEVİRMEK

Türkiye ve Kürdistan yıllardır, bir devrim toprağı haline gelmiştir. Devrimin bu denli canlı olduğu, devrim dinamiklerinin sürekli büyüdüğü, yani devrimci durum şartlarında, burjuvazi ne egemendir, ne de yönetebiliyor. Bu şartlar, burjuvazinin devrileceğı bir durumun doğması demektir. İşçi sınıfının önündeki yakın hedef, burjuvaziyi devirmek üzere, doğmuş olan şartlardan sonuna kadar yararlanmak olmalıdır.

Devrimci durum burjuvazinin toplum üstündeki konumunu zayıflatan bir durumdur. Sistemden kaynaklanan ancak sınıfların iradesinden bağımsız olarak ortaya çıkan devrimci durum, egemen sınıfı derinden sarsar. Ciddi bir ekonomik ve politik kriz vardır. Devrimci durum da kısacası, ekonomik ve politik kriz demektir. Kurulu düzen ciddi, sarsıcı bir kriz içinde. Tüm bu krizler, eski toplumun artık daha fazla yürümeyeceğini, yerini daha ileri bir topluma terketmesi gerektiğini anlatan güçlü işaretlerdir. Yeni bir topluma geçiş zorunluluğı her defasında kendini çok daha yıkıcı krizlerle dayatıyor. Burjuva toplumun tüm bu krampları, çatışmaları ve krizleri, kapitalist ekonomiyi ve kapitalist toplumu tarihin son ürünü olarak gören burjuva ideologlara sert bir darbe indiriyor. Kapitalizm, tarihin sadece bir dönemine aittir. Şimdi yakın geleceğinde, bu toplum olmayacaktır. Eski toplumun göçüp gitmesi başlayan ve genişleyerek süren bir süreçtir.

Burjuvazi politik olarak da zayıf düşmüştür. Sınıflar savaşımının şiddetlenmesiyle, burjuvazi toplum üstündeki politik etkisini yitirmeye başlar. Sürekli ekonomik kriz yaşayan bir ekonomik sisteme dayanan burjuva güçler, bu şartlarda emekçi halk üzerinde etkin olamazlar. Çünkü ekonomik kriz emekçi sınıfı vurur. Bu durum karşısında, tüm burjuva politik güçler ve burjuva kurumlar bir bir yıpranır ve gözden düşer. Ve burjuvazi bu şartlarda yönetebilmek için devamlı yeni yöntemlere geçmek zorunda kalır. Ama devrimci durum ve iç savaş, her burjuva yöntemi kısa sürede etkisizleştirecek denli ileri bir düzeye varmıştır. Burjuvazi, bugün her zamankinden daha zayıf düşmüştür.

Burjuvazi ideolojik olarak da halk kitleleri üstündeki etkisini yitirdi. Kapitalist ekonomi, üretim ilişkileri ve burjuva yaşam biçimi üzerine ileri sürülen burjuva savlar, uzlaşmaz krizlerin yıkıcı sürekliliği karşısında bir bir çöktü. Emekçilerin kapitalizmde sürekli karşı karşıya olduğu, sefalet, açlık, hastalık ve ölümlerden sonra, burjuvazi bu insanlar üzerinde nasıl bir ideolojik etki sürdürebilir ki. Burjuva ideolojileri tüm parlaklığını yitirmiştir. Devrimci durum ve kitlelerin başkaldırısı, sistemin kendisine ve ona dayanan her şeye de bir başkaldırıdır. Kapitalist sistem her bakımdan güçsüz bir durumdadır. Tarihin son ürünü değil sonu gelen bir dönemin ürünüdür. Burjuva ideologlarının hiçbir demogojisi ve propagandası bu gerçeği değiştirmez.

Tüm bu olgular, Türkiye ve Kürdistan'da yaşanıyor. Sürekli olgunlaşan emek-sermaye çelişkisi ve karşıtlığı, bu temeldeki olayları ve devrimi daima besliyor ve bir zorunluluk olarak ön plana çıkarıyor. Uzlaşmaz çelişkiler temelinde yükselen sınıf savaşımı bu toprakları devrim toprağı haline getirmiştir. Devrim, her an mücadeleye hazır bir devrime militan gücü hazır buluyor. Devrimci komünizm, bu topraklarda hiç devrimci militan eksikliği yaşamadı. Neredeyse kırk yıldır son derece sert geçen iç savaş olarak gelişen devrimci mücadeleyi yürütecek denli son derece özverili ve yiğitçe mücadele veren bir devrimci kuşağı yetiştirmiştir. Şimdi devrimci durumun yaşanmakta olan bu olgun safhasında devrimci neferlerin sayısı çok ileri boyutlara vardı. Ve devrim, bu topraklarda, hergün, yeni yeni devrimci militan bölüklerini mücadeleye çekiyor. Devrim yeni katılmalarla daimi olarak büyüyor.

Devrimci mücadelenin kuşaklar boyu sürmesinin çok önemli bir sonucu, milyonlarca insanın devrimin etkisine girmesidir. Bu insanlar şu ya da bu biçimde devrimci mücadeleye katıldılar. Küçük bir kısmı devrim saflarını terk etse de büyük çoğunluğu devrimin destekleyicisidir, devrimin bir gücüdür. Bizdeki gibi devrimci potansiyel, aktif devrimci bir güç çok az ülkede vardır. Yalnızca Kürdistan'daki devrimci mücadele, ezilen halkın milyonlarını yıllarca ayağa kaldırdı. Halktan bir ordu oluştu. Devrim, birleşik devrim olarak büyük bir etki gücü yaratmış, en kenarda kalan insanlar dahi bu gücün etkisine girmiştir. Bugün çok sayıda fabrika, kırsal bölge, semt, kent devrimin bir gücü haline gelmiştir. Devrim büyük bir güçtür.

Devrimci durumun olgun olduğu, hergün yeni yeni insanların mücadeleye atıldığı, burjuvazinin ideolojik ve politik olarak çok zayıf olduğu böylesine uygun koşullarda eğer devrimci marksist parti, süreci belirleyen bir güç durumuna gelmezse, varolan uygun koşullardan ya-

rarlanıp büyük bir başarı kazanmazsa, tüm ilişkilerde çürüme başlar. Emekçi kitleleri bugünkü durumda, yani bıçak sırtında uzun süre kalamaz. Ya iktidar için sınıf savaşımı başarıya ulaşır, ya da herşey çok daha geriye gider. Proletarya açısından iktidarın ele geçirilmesi bir varlık-yokluk sorunu olmuştur. Proletarya iktidarı almak için devrim mücadelesini yükseltirse, çok geniş bir halk kitlesini yanında bulacaktır. Devrim mücadelesinden geri durması halinde, varolan kitle gücünün bir kısmını kaybeder. Halk kitlelerini etkileyen, onları ileri iten, cesaretlendiren devrimci mücadeledir, yalnızca devrimci mücadele.

Devrimin uzun süren varlığına rağmen, reformist-oportünist hareketlerin varlığı ve çabaları, devrimin başarısını önleyen bir etkenidir. Eğer bu türden karşı etkenler olmasaydı, işçi ya zafere ulaşmıştı, ya da zaferin kapısına çoktan dayanmıştı. Bu güçler kapitalistlerin en kritik anlarında, onlara yardım etmişlerdir. Bu hareketler, belli bir kitleyi yanlarına çekebilmiş ve onları etkisizleştirmişlerdir. İşçi sınıfı ve bir bütün olarak da halk kitleleri, bu uzlaşmacı sınıf işbirlikçisi hareketleri aşamazsa, devrim için son derece uygun olan koşulları devrime çeviremez. 1 Mayıs Taksim eylemi göstermiştir ki, ve daha sayısız devrimci kitle eylemi göstermiştir ki, kitleler devrimcidir. Kitleler kararlıdır. Uzlaşmacı hareketler aşılabılırlerse, birçok alanda 1 Mayıs Taksim gibi yeni eylem harikaları yaratabilirler.

Nesnel temellerde gündeme gelen devrim, bu nedenle bir zorunluluktur. Proletaryanın sınıf savaşımı ve genel olarak da emekçi halkın devrimci mücadelesi, devrimi büyütüyor, onu hedefine yakınlaştırıyor. Devrimin koşullarını, devrimci durumu devrime çevirmek komünist devrimci önderliğin görevidir. Devrimci önderlik kitleleri devrim yolunda alıp götürmezse, iktidarı almak için harekete geçmezse, en uygun, evet en uygun devrim koşulları bile kendiliğinden sonuç getirmez. Proletaryanın devrimci sınıf partisinden başka hiçbir güç de, devrimi başaracak ideolojik, politik ve pratik yeteneğe sahip değildir. Her Leninist, propaganda ve ajitasyonda, kitle ilişkilerinde ve eylemlerde bu bilinçle hareket eder.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

16 - 30 Ocak 2008

Sayı: 110

AÇIK ÇATIŞMADAN GEÇMEK

Bağımlı kapitalist ülkelerde uzlaşmaz sınıf çelişkileri, emperyalist ülkelerdeki kadar olgun olmasa da; oradaki çelişkiden daha keskin. Sınıf çelişkilerinin bu denli keskin olmasının kaçınılmaz sonucu, sınıf çatışması da aynı ölçüde şiddetli geçiyor. Proletarya ve diğer emekçiler on yıllardır açık çatışma içinde bulunuyorlar.

Proletaryanın sınıf savaşımı, kapitalizmin zeminlerinde oluşur. Kapitalist sınıfla ekonomik temelde ortaya çıkan sınıf çelişkisi ve karşıtlığı, iki sınıfın politik alanda karşı karşıya gelmesine yolaçar. Uzlaşmaz sınıf çelişkileri kendini politik çelişkiler olarak gösterir. Maddi temel, sınıf çelişkisinin biricik zeminidir, ancak başka etkenlerin de rolü vardır. Proletaryanın sınıf savaşımı, varolan uzlaşmaz çelişki üzerinde keskinleştirici bir etkidir. Bağımlı kapitalist ülkelerde emekçi sınıfların yaşam koşulları ve gelecekleri, emperyalist ülke emekçilerine göre çok daha kötüdür. Yaşam koşullarını değiştirmek için, zorunlu olarak kapitalistlerle açık bir savaşıma girerler. Bu savaşımın birlikte iki sınıf arasındaki çelişki iyice derinleşir.

Kapitalistlerin egemenliği, bu ülkelerde, emekçi sınıf tarafından tehdit altına alınmıştır. On yıllardır sürüp giden sınıf çatışmaları, burjuvazinin egemenliğini derinden sarsmış ve önemli ölçüde zayıflatmıştır. Burjuvazi egemenliğini, ancak devrimci sınıfa karşı zor kullanarak, onu sürekli ağır bir baskı altında tutarak ayakta tutabiliyor. Burjuvazinin attığı her adım katliam, terör ve yasaklarla damgalanmıştır. Yine de o çok istediği politik istikrarı sağlayamamıştır. Politik iktidarsızlığı her gün biraz daha derinleşiyor. Em-

peryalizmin tüm desteğine karşın, politik iktidarsızlıktan kurtulamamıştır. Burjuvazinin gerici terörü kitlelere boyun eğdiremediği gibi, emekçi halka karşı sürdürülen her vahşete karşı, halk kitlelerinin bağrında çıkan yeni devrim fırtınalarına yolaçmıştır ve yolaçmaktadır. Burjuvazinin her girişimi, bu toplumun nasıl bir baskı toplumu olduğu ve yıkılması gerektiği düşüncesi en kenarda duran kitlelerce de anlaşılır duruma geliyor. Burjuvazinin gerici zoru, kitlelerin devrimci zoru ile karşılık buluyor. Sınıfların böylesine şiddetli çatışmasının olduğu bir yerde politik istikrar doğal olarak havaya uçar. Devrimci durumun ortaya çıkmasıyla birlikte burjuvular artık egemen değildir.

Bağımlı kapitalist ülkelerde, burjuvazi, egemen olamadığı için, güçsüz olduğu için, zayıflığının sonucu olarak sık sık askeri faşist darbelerle kavuşur. Askeri faşist diktatörlük yıllarca devam etmiş, devlet faşistleştirilmişti. Halk kitleleri ne zaman egemen güçleri ciddi bir biçimde tehdit etmeye başlamışsa, kitlelerin önü hemen faşist askeri darbelerle kesilmiştir. Fakat ne faşist darbeler, ne sürekliliği sıkıyönetim, emekçi kitleleri ayaklanmalara, iç savaşa ve devrime iten nesnel koşulları ortadan kaldıracaktır. Tersine, emekçilerin yaşam koşullarını iyice ağırlaştırır. Çünkü faşizm halk kitlelerinin tüm ekonomik ve politik haklarının kabaca çiğnenmesidir. Çünkü faşizm, sömürünün daha da yaygınlaşması demektir. Sonuç olarak, burjuvazinin ve emperyalizminin istediği ortam yaratılmadığı gibi, varolan uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin ileri derecede keskinleşmesine ve iç çatışmanın şiddetlenmesine yolaçmaktadır.

Emperyalizm ve işbirlikçi tekelci sermaye, askeri faşist diktatörlüklere karşı giderek büyüyen halk ayaklanmalarının yolunu kesmek için, politik çevirme hareketi politikasını devreye soktu. Politik çevirme ile kitlelere sözüm ona farklı ve kendisini ifade edebilen politik seçenekler sunuluyor. Bunun başında parlamentoda emekçilerin ve onları temsil eden komünistlerin yer alması geliyor. Böylece devrimin halk hareketi boşa çıkarılıp, onu burjuvazinin kabul edebilir gördüğü sınırlara çekmiş olacaktır. Ancak, bu politikanın kitleler üstündeki etkisi çok kısa sürdü ve geçici oldu. Çünkü, halk kitlelerinin yaşamsal sorunları öyle reformlarla ve düzen sınırları içinde çözülecek gibi değildir. Devrimci yöntemler ve devrimle, çok köklü bir yolla, kitlelerin sorunları çözülebilir.

Bu gelişmeler, tüm yoğunluğuyla Türkiye ve K.Kürdistan'da yaşanıyor. Örgütlü devrimci mücadelenin on yıllarca süren varlığı, sınıflar arasındaki çelişkileri şiddetlendiren bir etmendir. Devrimci düşüncelerle tanışan kitleler sınıf savaşımalarını daha ileri noktaya

götürmüşlerdir. Emekçi halk kitleleri devrimci görüşler yani mark-sist-leninist dünya görüşünü edindikten sonradır ki, sermaye egemenliğine karşı sınıf savaşımı kalıcı hale gelmiştir. Eğer bilimsel sosyalizmin o devrimcileştirici ilkeleri olmasaydı, bir devrimci programdan ve devrimci hareketten söz edilmezdi. Bu yüzden, burjuvazi ve devletin saldırıları esas olarak komünistlere ve öteki devrimcilere olmuştur. Bu yüzden bilimsel sosyalizmin devrimci düşünceleriyle donanmış devrimci güçler ve halk kitleleri tarihin en ağır terör dönemlerinden birinden geçmek durumunda kaldılar. Devrimci düşüncelerin geniş kitleler içinde maddi bir güç durumuna gelmemesi için sosyalist yayınlar üzerinde çok ağır bir baskı uygulanmıştır. Ancak hiçbir yasak, hiçbir baskı emekçi kitlelerin komünist görüşlerle tanışmasını önleyememiştir.

Yıllarca açık çatışma içinde olmak, burjuva egemenliğine karşı açıktan açığa savaşmanın çok ağır bedelleri vardır. Komünistler ve diğer devrimciler bu ağır bedeli sürekli ödediler. Kırımdan geçtiler, vahşete uğradılar, ağır işkenceden geçtiler ve bir ayakları daima zindanlarda oldu. Zaten, ağır bedel ödemeyi göze alamayan, sınırsız bir özveri gösteremeyen ve büyük bir cesaret gösteremeyen bu denli ağır koşullarda devrimci mücadeleyi devam ettiremez. Üstelik bu şekilde mücadele öyle kısa süreli değil, yıllarca sürecektir. Tüm bunları uzun süre devam ettirmeyi göze alamayanlar, belli bir yerden sonra kenara çekildiler. Ama hedefe doğru büyük bir kararlılıkla yürüyenlerin ortaya koydukları kahramanlıklar, tarihteki örnekleri bile aşmıştır. Ve **en önemli kahramanlık uzun soluklu olarak devrimci mücadeleyi sürdürmektir**, ki bunun da azımsanmayacak çok örneği var. Bugün devrimci hareket, yıllar boyu süren bu yiğit mücadelenin sonucu olarak bugünkü noktaya gelmiştir. Devrim bu mücadelede büyümektedir. Zafer bu mücadeleyle kazanılacaktır.

Bu topraklarda iç savaş uzun süredir devam ediyor. Emekçi halklar kırk yıldır açık çatışma içinde. Uzlaşmaz sınıf çelişkileri son derece keskin olduğu ve bu durum hep derinleşerek devam ettiği için, bu açık çatışma bu denli uzun süre devam etmiştir. Bu çatışmanın temelinde, uzlaşmaz sınıf çelişkileri temelinde meydana gelen devrim zorunluluğu var. Devrim zorunluluğu olmasaydı, devrimci hareket bu kadar uzun süre ayakta kalamaz, devrim mücadelesi bu denli boyutlanamazdı. Diğer bir etken ise kuşkusuz örgütlü devrimci hareketin devam eden varlığıdır.

Sınıf savaşının yıllarca sürüp gitmesi, burjuva toplumu yokeder. Burjuva toplumu, yıkacak olan, uzlaşmaz sınıf çelişkileri ve sınıf savaşımıdır. Burjuvazi ne kapitalizmin temelindeki çelişkileri

yokedebilir ne de bu çelişkilerin bir çatışmaya dönüşmesini engelleyebilir. Kendi yıkılışını ve bu görevi yerine getirmekle yükümlü devrimci sınıfı ve onun büyümesini kendisi hazırlar. Devrimin büyümesi karşısında eli-kolu bağlıdır. Devrimi ezmek için giriştiği her yöntem, yalnızca devrimi biraz daha büyütür o kadar. Kendisini yıkacak devrim dinamiklerini yoketmeye çalışırken, bu dinamikleri hergün biraz daha güçlendirmekten başka bir şey yapmıyor. Devrim nesnel koşullar tarafından gündeme getiriliyor.

Burjuvazinin yeni bir toplum yolunda, sınıf savaşımını yükselten devrimci dinamikleri, gerici zora dayanarak baskı altına alması, ezmesi, kapitalizmin nasıl da her türlü gelişmeye ayakbağı olduğunu, gelişmenin karşısına geçtiğini tüm açıklığıyla ortaya koyuyor. Proletaryayla bu tarihi çatışmayı burjuvazi kazanamaz. Çatışma ne denli şiddetli geçerse geçsin, bu savaşta kazanan taraf proletarya olacaktır. İnsanlığın geleceğini proletarya belirleyecektir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

30 Ocak – 13 Şubat 2008

Sayı: 111

DEVİRİMİN HER OLAYDA GÜÇLENMESİ

Kapitalist toplumda eşyanın doğası gereği, her toplumsal olay ve çatışma, emek-sermaye uzlaşmaz çelişkisi ekseninde meydana geliyor. Tek olay bile toplumun karşıt kutuplarında toplanmış güçleri karşı karşıya getirmeye yetiyor. Toplumun iki sınıfı işçi sınıfı ile kapitalistler arasındaki saflaşması her çatışmadan sonra biraz daha derinleşiyor. Saflaşma, kitlenin geleceğiyle, kapitalizm arasındadır.

Son dönemde yapılan grevler sırasındaki saflaşma ve kışıma çok açık yaşandı. Grevcilere yönelik sermaye saldırısı, tam bir burjuva ittifak halinde sürdürüldü. Egemen burjuva sınıf, grev boyunca tüm saldırı, baskı ve propaganda araçlarını harekete geçirdi. İşçi eylemleriyle karşı karşıya gelen kapitalistler ve kapitalist devlet, tam bir sınıfsal tavır koydu. Hiçbir kapitalist, eylem süresince, sınıfsal tavırdan bireysel ya da grupsal bir sapma göstermedi. İşçi sınıfı da, grevcilerin etrafında hemen bir dayanışma ve eylem hattı ördü. Savaşım, yalnızca, grevle doğrudan karşı karşıya gelen kapitalistlerle, grevci işçiler arasında değil; kapitalist sınıfla işçi sınıfı, emekçi halk, komünistler ve ilerici güçler arasında geçti. Bu sırada kimi burjuva güçler grevcilerin yanında görüldüyse de -ki bu durum farklı biçimlerde her işçi eylemi savaşında görülür- onların amacı, işçilerin kapitalistler karşısında ve devlet karşısında saflaşmasını engellemek, devrimci güçleri zayıflatmak ve sonuç olarak devrimi önlemektir. Ama burjuva muhalif güçlerin katılımı, işçi sınıfının savaşımının kapitalistlerin egemenliğine yönelmesini boşa çıkaramaz. Her grev, her emekçilerin sokak gösterisinden sonra, yeni yeni emekçi kitleler, kadınlar ve grevler kapitalistlerin egemenliğine karşı harekete geçiyor, saflaşma iyice derinleşiyor.

Karşı-devrim güçleriyle, devrim güçleri arasındaki saflaşma ve savaşım, Hrant Dink'in katliamı sonrası açıkça yaşandı. 1 Mayıs Taksim'de ise çok daha ileri gitti. Aynı durum sonraki her olayda tekrarlandı ve son olarak Hrant Dink'in katledilişinin birinci yıl dönümünde devam etti. İç savaşın yıllarca sürüp gittiği bir yerde, her olayın her burjuva saldırısının düzen güçleriyle, emekçi kitlelerin karşı karşıya mevzilenmesi son derece doğaldır. Birleşik devrimin bir bileşeni olan Kürt halkının özgürlük mücadelesi etrafında tam bir enternasyonal dayanışma eylemi gerçek-

leşiyor. Karşısında ise burjuva şoven cephe yer alıyor. İdeolojik, politik ve pratik mevzilenme ilhak ile ilgili her olayda görülüyor. Bu savaşında, her olayda, birleşik devrim cephesi her defasında biraz daha güçleniyor. Devrim yeni yeni güçlerin katılımıyla, daha da güçlenerek yoluna devam ediyor.

Baskı ve sömürü düzenine karşı öylesine bir öfke ve güç birikimi oluşmuştur ki, her burjuva saldırısı, geniş kitlelerin öfkesini ve güç birikimini biraz daha açığa çıkarmaktan başka bir sonuca yol açmıyor. Öyle bir ortam oluşmuştur ki, bir burjuva katliamı büyük halk birikimini ayaklanmaya itmeye yetiyor. Patlayıcı toplumsal devrim kendini her olayda gösteriyor. Her toplumsal olay etrafında toplumun bu denli kamplaşması ve savaşması ancak bu patlayıcı toplumsal devrimle açıklanabilir. Her olaya yüzeysel bakanlar, güncel olayların temelinde yatan sistemin iç çelişkilerini göremez ve anlayamazlar. Sistemin uzlaşmaz iç çelişkileri bu kadar keskin olmasa, ne toplumda böyle açık bir saflaşma olurdu, ne de her olayda geniş halk kitleleri harekete geçerdi. Kapitalistlerin yönelimi ise, kitlelerin yoksullaşmasını artık dayanılmaz noktaya götürdüğü için, sınıf savaşımını şiddetlendirecek gelişmelere yol açıyor.

İşçi sınıfına karşı yapılan saldırı genel bir saldırdır. Uluslararası sermaye, bu saldırıda tam bir çıkar birliği, görüş birliği ve ittifak halinde davranıyor. Her ülkedeki kapitalistler, saldırı sırasında olabildiğince en iyi sonucu almaya çalışıyor. Emekçi sınıfa yönelik saldırılar hem ekonomik cepheden, hem de politik cepheden sürdürülüyor. Kısacası, dünya proletaryası her yönden şiddetli bir saldırı altında.

Sınıf savaşımının sahnesi tüm yeryüzüdür. Kapitalistlerin ortak saldırılarına karşı, işçiler de kapitalist düzene karşı dünya geneline yayılan ortak eylemlere geçtiler. Proletaryanın kapitalist dünyayı alt üst eden eylemleri enternasyonal karakterlidir. Burjuva küresel iç savaşa karşı, proleter küresel iç savaş. Sınıflar arasındaki çelişkiler bu denli keskin, savaşım son derece şiddetli ve tayin edeci.

Sosyal reformistlerin, sınıfların barış içinde “bir arada yaşama”ya bağladıkları umut, uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarının keskinliği, toplumdaki saflaşmanın derinliği ve sınıf savaşımının küresel iç savaş biçimini aldığı koşullarda tam bir umutsuzluğa dönüştü. Kapitalist toplumun sınıflı doğasına aykırı tüm kampanyalar kaçınılmaz olarak çökecektir. Sermaye kavramında, emek-sermaye çelişkisi verilidir. Sermaye büyüdükçe, bu çelişkiler de olgunlaşacaktır. Çelişkiler sistemin çökmesini getirirken, kapitalist sistemle birlikte “toplumsal barış” umutlarını da havaya uçurur.

Kapitalistlerin, emekçi kitlelerin kaçınılmaz ayaklanmalarını ezmek

için, devreye soktuğu ise daha şiddetli faşist devlet terörüdür. Burjuva terör, ilk dönemler kitleler üzerinde, onları sermayenin diktasına boyun eğmeye itse de, sürekli hale gelen devlet terörün kendisi, halk ayaklanmasının, nedenlerinden biridir. Burjuvazinin dizginsiz şiddeti, halk kitlelerinde bu baskı toplumunu ortadan kaldırma biçiminde bir bilinç ve hareket yaratır. Burjuva şiddet, kendi karşıtını yaratır.

Devrimci döneme, tarihin en devrimci dönemine girmiş olmak, her sınıf her birey üzerinde dolaysız bir etki yaratır. Çağımız proleter devrimler çağıdır. Çağın proleter devrimci içeriği, her ülkede, işçi sınıfı hareketini ileri iten bir rol oynuyor. Olgunlaşmakta olan dünya devrimi nasıl burjuvazi üzerinde baskı yapıyorsa, küçük burjuva reformist hareket de bu baskının altında hareket etmek zorunda kalıyor.

Türkiye ve K.Kürdistan'da halk kitleleri, onca baskıya işkenceye katliama rağmen, coşkulu olarak eylemlere yöneliyorsa, faşizme ve sermayeye karşı militan bir tavır koyuyorsa, bunda Denizlerden bu yana süren devrimci mücadelenin kesin etkisi ve rolü var. Reformistlerin devrimci mücadelenin kitleler üzerindeki etkisini kırmak için yoğun bir çaba göstermesine karşın, halk kitleleri devrimci mücadele yolunu izliyor. Kitlelerin devrimcileşmesi, devrimci mücadeleye katılması, varolan sistem krizini derinleştirici, şiddetlendirici bir etki yaratıyor. Sürekli olan burjuva terör altından geçerek bu noktaya gelme kararlılığını, cesaretini ve yeteneğini gösteren devrimci halk kitleleri, kesinlikle bu noktada durmayacak, çok daha ileriye gideceklerdir.

Artık devrimci bilince sahip devrimci biçimde düşünen ve hareket eden büyük bir kitle var. Devrimci kitle hareketi uzun mücadele sonucunda şekillendiler. Devrimci bilinçleri her gün sayısız olay ve gelişme karşısında yeniden sınanıyor. Sınamalardan ise başarıyla geçiyor. Bu denli deneyimli, bu denli devrimci bilinçli kitlenin olduğu bir yerde, ne burjuvazi geleceğinden emin olabilir, ne de sosyal reformistler bu kitleleri denetim altına alabilirler. Devrimci komünizm kitleler içinde maddi bir güçtür, etkin bir güçtür, sürükleyici bir güçtür.

Yıllardır süren bu ısrarlı mücadele **Demokratik Halk Devrimi ve Demokratik Halk İktidarı**'nda ısrardır. İktidar savaşımı, geri talep ve kalıplara sokulamaz. Bunun için uğraşan ve reformist ve oportünist çevreler, amaçlarına ulaşamamışlardır. Emekçi halk kitlelerinin geri döndürülemez hedefi devrim yoluyla iktidarı ele geçirmektir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

13 – 27 Şubat 2008

Sayı: 112

DEVİRİMİN İRADESİ OLMAK

Burjuva egemenliği devirmeye yönelen, onu yıkmayı hedefleyen bir devrim, yalnızca içerde ittifak halinde hareket eden burjuva güçlerle karşı karşıya gelmekle kalmaz, aynı zamanda, uluslararası burjuva ittifakla da karşı karşıya gelir. Devrim, karşı-devrimci burjuva ittifaka karşı savaşa savaşa yolunu açar.

Kapitalistler, proletaryanın sınıf savaşımında, onun eylemlerinde, kendi sonlarını görürler. Sosyalist ülkelerin varlığında ise, bu sonun fiilen başladığını anlarlar. Bu nedenle, proletarya hareketine karşı en vahşi baskı ve saldırıdan hiçbir zaman geri durmazlar. Sermaye yalnızca üretken güçlerin gelişiminin önünde ayakbağı olmakla kalmaz, kişiselleşmiş sermaye olan kapitalist konumuyla, devrim güçleri karşısında gerici bir rol oynar. Burjuva gericiliğin hangi noktalara vardırıldığı Komün'den bu yana, her yönüyle ortaya çıkmıştır. Lenin, tekelci kapitalizmin her planda gerici eğiliminden, Rosa kapitalizmin barbarlığından söz ederken, yalnızca kendi dönemlerinden değil, ayakta kalması halinde bu gericiliğin nerelere varabileceğinden de bahsederler.

Kapitalizm ücretli-emek sistemidir. Ücretli emeğin kalkması, kapitalizmin yıkılması demektir. Kapitalistler, ücretli emeğe dayandıklarını reddederler, ama grevler sırasında bu durumu itiraf ederler. İşçiler greve gittikleri sürece, kapitalistlerin kâr kaynağı kurur. Kapitalistler, grev sırasında yeni bir servet edinemediği gibi, var olan sermayelerinin (daha önce birikmiş, elde edilmiş) değerini de koruyamazlar. Demek ki grevler, sermayeyi koruyan ve büyüten gücün başkasının emeği olduğunu apaçık olarak gözlerinin önüne seriyor. Bu yüzdendir kapitalistlerin grevlere vahşice saldırımları. Grevler eğer uzar ya da yaygınlaşırsa, devlet tüm gücüyle grevi kırmak için harekete geçer. Tüm kapitalistler eylemci işçiler karşısında tam bir ittifak halinde, bir blok olarak davranır. Çünkü işçilerin sömürülmesinde, tüm kapitalistlerin ortak çıkarı vardır. Devrimci güçler, ücretli emeği kaldırmak için harekete geçtiğinde, burjuva ittifakın gerici karakteri kendini en katı biçimde gösterir.

Proletarya burjuva egemenliğe karşı eyleme geçtiğinde, kapitalistler gerici bir bloktur.

Kapitalistler, işçilerin ayaklanmalarını ve başka düzeydeki eylemlerini en iğrenç baskı yöntemleriyle bastırdıktan sonra, ayaklanma sonrası işçileri sürgün ederek açlıktan ölüme mahkum ederler. Kapitalistler ortak davranarak greve katılan işçileri hiçbir yerde işe almazlar. Kapitalistlerin bu sınıfsal tutumu ve saldırısı, sosyalist ülkelere karşı da sürer. Sosyalist ülkeleri boğmak için emperyalist kapitalist sistem, tam bir ittifakla hareket eder. Proletaryanın enternasyonal hareketini engellemek ya da var olanı ezmek için, kendi aralarında bir dizi anlaşma imzalar ve pratik olarak da güçlerini kullanırlar. Devrimci proletarya hareketi her olayda gerici burjuva ittifakıyla karşılaşır.

Devrimin sürekli, birleşik bir karşı-devrim karşı karşıya gelmesi ve şiddetli bir çatışmaya girmesi, sosyalist hareket içinde bulunan bazılarının gözünü korkutur. Oysaki güçlü ve birleşik bir karşı-devrimle savaşarak yolunu açmak, devrimlerin ilerlemesinde vardır. Devrimci sınıflar tarihte her zaman kendileri için en uygun koşullarda hareket etmemişlerdir. Koşullar bir ayaklanma için, devrim için uygun olmadığı halde, dünyayı alt üst etmek için harekete geçmek zorunluluğu doğabilir. Pek çok ülkede, çöküp giden komünist partileri, hep en uygun koşulları bekleyip durdular harekete geçmek için. Bu yüzden, tarihsel gelişim kendi dışlarında geçip gitti. Buralarda devrimler yeni devrimci güçler tarafından gerçekleştirildi.

Proletaryanın toplumsal devriminin birleşik bir burjuva güçle karşılaşması genel bir durumdur. İyice yerleşmiştir. Bu devrim daha en başında, burjuvazinin sert gerici direnişiyile karşılaşır. Devrim ilerledikçe, burjuva güçler de tüm güçleriyle, tüm vahşilikleriyle karşı koyarlar. Devrim burada sınıfların en şiddetli çarpışmasıyla yol alır; bedeninden bedenle çarpışmasıdır. Gerçek devrim partisi, bu çarpışmanın içinden geçerek, hedefine doğru ilerler. Ve devrimci niteliği pekişir. Sonunda devrimi gerçekleştirecek duruma gelir. Gerçek devrim partisi olan proletaryanın devrimci sınıf partisi, devrimci yeteneğini birleşik bir karşı-devrimle bizzat savaş içinde kazanır. Devrime öncülük etmiş, ayaklanma yönetmiş marksist-leninist partilerin tarihine baktığımızda, hepsinin devrimci niteliğini devrimci mücadele içinde, birleşmiş bir düşman güçle çarpışa çarpışa edindiklerini görürüz.

Kapitalizm altında başlayan sınıf savaşımı, proletarya iktidara geldikten sonra da sürer. Hem içeride eskiyi geri getirmek isteyen güçlerle savaşır, hem de, halen varlığını sürdüren güçlü bir emper-

yalist-kapitalist sistemle savaşır. Her devrim, emperyalist-kapitalist saldırılar karşısında kendini savunmak zorunda kalır. Aksi taktirde, devrim elde ettiği her kazanımı yitirebilir. Güçlü bir emperyalist-kapitalist dünyanın yanında, sosyalizmi inşa etmek, devrimi sürdürmek, iktidarı ele geçirmekten çok daha zor ve uzun bir savaşımı gerektirir. İşte Küba ve sosyalist Kore. İktidarı korumak ve sosyalizmi sürdürmek, iktidarı ele geçirmekten daha çetin ve uzun bir savaşımı gerektirmiştir. Ancak, bu koşullarda, çok güçlü bir düşmana karşı koyarak süren bir devrimin dünyadaki devrimci etkisi de o ölçüde derindir

Türkiye ve Kürdistan'da emekçi halkın mücadelesi, iktidarın ele geçirilmesini hedefler hedeflemez, yani devrimci bir nitelik kazanınca karşısında, birleşmiş bir burjuva cephe buldu. Emekçi halkların devrim cephesiyle burjuvazinin gerici cephesi on yıllarca şiddetli çarpışma içinde oldu. Devrim mücadelesi gelişip güçlendikçe, tekelci güçlerin önderlik ettiği gerici güçlerin artan şiddetiyle karşılaştı. Faşist askeri darbeler birbirini izledi. Katliamların boyutu çok daha genişledi. İşkence, idam, açık infaz, gözaltında kaybetme ve kapitalist terörün her biçimi sonuna kadar kullanıldı. İşkenceden geçirilenlerin sayısı bir milyonu buldu. Zindanlar hep dolu oldu. Her yerde olduğu gibi, bu topraklarda da, burjuva egemenlik, emperyalist ülkelerin desteğiyle ayakta kalmıştı. Devrimin ilerlemesi hem içerde ve hem de dünyada birleşik bir karşı-devrimle çarpışarak gerçekleşiyor. Ve bundan dolayı bu topraklardaki devrimin dünya çapındaki etkileri ve önemi de o ölçüde artmıştır.

Leninist Parti'nin tüm tarihi en çetin koşullarda, en çetin çarpışmalarda geçmiştir. Birleşmiş bir burjuva karşı-devrimle savaşa savaşa yolunu açtı ve devrimci niteliğini geliştirdi. Tüm emperyalistlerin desteğindeki bir düşmanla çarpışırken, onu nasıl yeneceğini ve devrimi nasıl yapacağını da öğrendi. Kısacası Leninist Parti, kapitalizmden komünizme geçişin iradesi olduğunu bugünden ortaya koymuştur.

Leninist Parti devrimin iradesidir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

13 – 27 Şubat 2008

Sayı: 112

KOŞULLARI DEVRİMCİLEŞTİRMEK

Sermayenin büyümesiyle birlikte, sınıf ayrımı biraz daha derinleşirken, koşullar emekçi sınıflar için iyice ağırlaşıyor ve dayanılmaz bir hal alıyor. Bugünkü toplumu değiştirmek, emekçiler için bir ölüm-kalım sorunu olmuştur.

Emekçiler, günlük istemlerinde sosyalizme işaret ediyorlar. İstemlerini bireysel olarak elde etmenin olanaksızlığı, onları, bu istemleri toplumsal ölçekte ifade etmeye itiyor. Her gün gündeme getirdikleri, sağlık, eğitim, ulaşım, konut ve çeşitli ekonomik istemleri ancak toplumsal ölçekte çözülebilecek istemlerin bugünden ileri sürülmesi, sosyalizmin maddi koşullarının, bugünkü toplumda ortaya çıkmasından ileri geliyor. Aynı zamanda çok gelişmiş ve serpilmiş olan üretim araçlarını bireysel ve özel sahiplenmenin ve denetlenmenin olanaksızlığını da gösteriyor. Kapitalizm bu yüzden derin bir kriz yaşıyor. Mülkiyete bireysel sahiplenme, geçmişin modası geçmiş tarzıdır. Mülkiyeti ortaklaşa denetleme (toplumsal mülkiyet) her emekçi için anlaşılır hale geliyor.

Emekçilerde, kendi koşullarını ve sınıflar ilişkisini kavramada derinlikli bir bilinç geliyor. Sınıfsal bilincin gelişmesi, kendini günlük istemlerde gösterdiği gibi, sınıfların karşılıklı nesnel ilişkisini doğru anlamada da gösteriyor. Sağlık emekçilerinin aştattıkları bir eylem kampanyası, sınıf bilincinin nasıl gelişkin olduğu hakkında kesin fikir veriyor. Sağlık emekçilerinin, “Biz karşı çıkar-sak yapamazlar” sloganı, emekçilerin bilincinde sınıf ayrımının nasıl biçimlendiğini çok iyi tanıtlıyor. Sınıf ayrımı, emekçi bilincinde çok net: Onlar ve biz. Düşüncedeki bu açık ayrım, maddi yaşamda sınıflar ayrımının yansımasından başka bir şey değildir. Sınıflar ayrımını düşüncede yapabilmek, başlı başına bir ilerlemedir. Emekçi sınıfın kendi koşullarının bilincinde olması, sınıflı toplumun çözümlü dağılması demektir.

Sınıf bilinci, politik olarak kapitalist sınıfla kapışma, emekçilerin kurtuluşu için zorunlu bir koşuldur. Sınıf bilinci, kapitalist sınıfa karşı ortak eylem içinde gelişir. İşçi sınıfı yalnızca kültürel, eğitsel örgütlerde bilinçlenmez. Asıl olarak praxis (sosyal pratik) içinde, yani devrim eylem içinde ve devrimci eylem tarafından eğitilir. Sağlık emekçilerinin başlattığı eylemler, daha geniş kitlelerin burjuva egemenliğe karşı harekete geçmesini sağlıyor ve eğitiyor.

Emekçiler, sosyalist toplumu hedefleyen istemler ileri sürerken, koşulları sürekli devrimcileştiriyorlar. Toplumsal ölçekte istemler ancak koşullar devrimcileşmişse, devrimci koşullarda gerçekleşebilir. Bir devrimci dönüşüm dönemi olmadan sosyalizme geçilemez. İşçi sınıfı eğer ortaklaşa yaşamlı bir topluma ulaşma istemleri ortaya koyuyorsa, bu demektir ki, bunun koşullarını da devrimcileştirmek gerektiği bilincine sahiptir ve bu bilinçle koşulları ve ortamı devrimcileştiriyor. Her sınıf örgütünü kapitalist sınıfa karşı bir araç olarak görmeleri, emekçilerin koşulları devrimcileştirme bilinç ve çabalarını ifade ediyor. Koşulları devrimcileştirmek, dünyayı dönüştürmek için bir yüzyıl boyunca burjuva dünyayı alt üst eden eylemler gerçekleştirildi. İnsanlığın en devrimci dönemi, bu süreçte ortaya çıktı.

Devrimle iktidara gelen işçi sınıfı, başlattığı devrimci dönüşüm döneminde emeğin yeniden sosyalist örgütlenmesine girişti. Henüz iktidara gelemediği yerlerde de, bugünün toplumunu alt üst edecek denli devrimci militanlık düzeyine gelmiştir. Burjuvazi şimdiye kadar ne denli baskı uyguladıysa, yine de emekçi sınıfı, kapitalizmin o dar ve sınırlı yapısına sığdıramadı. Kapitalist egemenliğe karşı mücadelede büyük bir ilerleme sağlayan emekçiler, varolan toplumsal yapıyı parçalayacak kadar devrimci bir konuma sahiptir. Burjuvazinin hiçbir saptırıcı girişimi de, yüksek bir bilinç ve sınıf savaşımı düzeyine sahip kitleleri, devrimci mücadelesinden saptıramaz. İşçi sınıfının sahip olduğu nitelikler, onun sosyalist toplumu kuracak düzeye geldiğini gösteriyor.

İşçi sınıfı, hem ekonomik mücadeleden, hem de politik mücadeleden geçerek her yönden savaşım kapasitesini güçlendirmiştir. -ki savaşım yeteneği, işçi sınıfı için geleceğin güvencesidir-. Emekçi sınıf kurtuluşa giden yolu sınıf savaşımıyla açıyor. Sınıf savaşımı, her gün yeni bir sınavdan geçiyor. Burjuvazinin son dönemlerde iyice tirmandırdığı şovenizme rağmen, işçiler, emekçiler, sınıf eylemlerinden geri durmadılar. Emekçi kitleler, artık burjuva güçlerin peşinde değil, kendi ortak davalarının peşinden gidiyorlar. Yıllarca iç savaş içinde olmak, işçileri, burjuvazi karşısında son derece

uyanık hale getirmiştir. Artık herşeye sınıfsal kutuptan bakıyorlar. Bunda sosyalist hareketin yıllarca süren ısrarlı sosyalist ve enter-nasyonalist bilinç götürme çabalarının çok büyük payı var.

Emekçiler koşulları devrimcileştirecek kadar bir savaşım ye-tenegi kazandığından buyana, proletarya ve sosyalizm korkusu, bur-juvazinin yakasını hiç bırakmadı. Bütün çabası, emekçilerin yükselen devrimci mücadelesini bastırmak ve ezmek olmuştur. Ege-menliğini ancak işçi sınıfını sürekli baskı altında tutarak ayakta tu-tacağına inanıyor ve tüm geleceğini baskının şiddetine ve gücüne bağlamış durumda. Zor kullanarak, devrimci kitle hareketini bas-tırabilir, ancak, devrimi yaratan koşulları ortadan kaldıramaz. Dev-rimi yaratan koşullar, kapitalizmin evrimi tarafından gündeme getirilmektedir. Nesnel koşulları olduğu sürece, emekçi sınıf bas-tırılrsa bile, yeniden ayağa kalkar ve yeniden başlar.

Burjuvazi, devrimci halk kitlelerini kendisi için her zaman bir tehdit ve tehlike olarak görmüştür. Çünkü onlar, devrimci kitleleri, burjuva toplumun yapısı içinde tutamayacaklarını çok iyi biliyorlar. Halkın devrimci bir halk olması demek, varolan düzenle ve burjuva devletle sürekli çatışma içinde olması demektir. Devrimci kitleler bu nedenle, burjuva terörün boy hedefi olmuştur her zaman. Ko-münistler, aydınlar, sanatçılar devrimci oldukları için, en ağır baskı-lara uğramışlardır. Emekçi halk kitlelerinin üzerindeki baskıyı artırmak, sistemi krizden kurtarmaz; tersine politik baskıların ken-disi, bu krizi daha da şiddetlendirir. Çünkü politik baskılar, sınıf sa-vaşımını keskinleştiren bir durumdur. İşçi sınıfının ve tüm emekçilerin sınıf savaşımı, burjuvazinin politik egemenliğine yö-nelir.

Burjuvazinin uluslararası alanda askeri anlaşmalar yapması, olanları güçlendirmesi, emekçilere karşı ortak saldırıya geçmeleri, proletaryanın devrimci tehdidi sonucudur. İşçi sınıfına karşı, dünya genelinde artan saldırı dalgası, tamamen sınıf savaşımının sonucudur. Burjuvazi her adımı, işçi sınıfının ve sosyalizmin baskısı altında atar.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
27 Şubat – 12 Mart 2008
Sayı: 113

BİLİMSEL SOSYALİZMİN DİNE KARŞI TAVRI

Kapitalizmin dünya çapında sıçramalı çöküş içine girdiği, aynı süreçte dünya devriminin geliştiği, işçi sınıfının sınıf savaşımının iç savaş biçimini aldığı bir sırada burjuvazi, emekçilerin devrimci sınıf savaşımını engellemek için çıplak zorun yanında, tarihte ne kadar geciklik varsa bulup, kitlelerin önüne bir engel olarak çıkarıyor.

Türkiye'de burjuvazinin şimdi yaptığı budur. Sosyal reformist sol ile oportünist sol ise, burjuvazinin yönelimini açığa çıkarıp ona tavrı alacağına, kendi cephesinden burjuva yönelişine ortak oluyor. İşçi sınıfının, marksizmin bu konudaki görüşlerini ve tutumunu açıklamak, ertelenemez devrimci komünist bir görevdir.

Engels'in devlet ve din işlerinin nasıl düzenlenmesi gerektiğine dair görüş ve somut önerilerine bir bakalım:

Şimdi

“5. Kilisenin ve devletin tamamen birbirinden ayrılması. İstisnasız bütün dinsel topluluklar, devlet tarafından, özel topluluklar olarak nitelendirilecektir. Bunlar hazineden gelen mali desteklerden yoksun kalacaklar ve kamu okulları üzerindeki etkilerini yitireceklerdir. (Ama buna karşın, bunların kendi olanaklarıyla **kendi özel** okulların açmalarını ve orada saçmalıklarını öğretmelerini yasaklayamayız!).

“6. 'Okulun laikliği' bunun yeri bir önceki paragraftadır.”

İşte bilimsel sosyalizmin kurucularından Engels'in öğretici görüşleri.

Engels bu görüşleri “1891 Sosyal-demokrat program tasarısının eleştirisi”nde ortaya koymaktadır.

Şimdi Engels'in yukarıda aktardığımız görüşlerini tek tek ele alalım.

1. “Kilise ve devletin tamamen birbirinden ayrılması.” Bu tartışmaya hiç yer bırakmayacak biçimde açıktır. Reformist ve oportünist sol bu görüşleri unutturmaya, en azından bu konuda kafa karıştırmaya çalışıyor. Oysa Engels'in bu konudaki görüşleri çok net ve iki anlama gelmeyecek biçimde konmuştur. Din ve devlet tamamen ve kesin olarak birbirinden ayrılacaktır.

2. “İstisnasız bütün dinsel topluluklar, devlet tarafından, özel topluluklar olarak nitelendirilecekler.” İşte reformist sol ile oportünist solun üzerinde bilerek kafa karışıklığı yarattığı **çok önemli** bir ilke daha. Onlar dini özel bir sorun (buraya dikkat, devlete göre özel) olarak değil, kamusal bir sorun olarak, genel bir sorun olarak ele alıyorlar. Çünkü din kurumlarının kamusal alanda etki kurmasını destekliyorlar.

Şimdi de Lenin'in bu konu hakkındaki görüşlerine bakalım.

“Din özel bir mesele olmalıdır -sosyalistlerin dine karşı tavrı genellikle bu sözlerle ifade edilir.”

Fakat reformistlerimiz ve oportünistlerimiz sosyalistlerden tamamen ayrı düşünürler. Burada Lenin'in çok önemli bir **ilkesel** uyarısını aktaralım.

“Biz, dinin devlet karşısında özel mesele olmasını talep ediyoruz, fakat dini kendi partimiz karşısında özel mesele olarak asla değerlendirmeyiz.”

Demek ki bu iki noktayı birbirine karıştırmayacağız. -Din, parti karşısında özel bir mesele olarak görülemez- Çünkü biz aktifiz ve militan bir mücadele veririz. Komünistler olarak dünyanın her yerinde “dine karşı ... işçilerin her türlü dini aptallaştırılmasına karşı” kesin bir mücadele yürütürüz.

Engels'in görüşlerinden öğrenmeye devam edelim.

3. “Bunlar (dinsel topluluklar, dinsel kurumlar bn.), hazineden gelen mali destekten yoksun kalacaklardır.” Onlar hazineden destek aldıkça palazlanıp güçlenecekleri gibi, dinin ve devletin “tamamen ayrılması” ilkesi ise havada kalacaktır.

4. “... ve bütün kamu okulları üzerindeki etkilerini yitireceklerdir.” Burada “okulun laikliği” çok açık olarak konuyor. Engels, eleştirilerini ve önerilerini ifade ettiği “program tasarısı'nın sonraki maddesi olan 'okulun laikliği' belirlemesinin burada olmasını (5. madde içinde) öneriyor. Engels bu konuda o kadar anlaşılır, ilkesel şeyler söylüyor ki, bunun tersini savunmak için gericiliğin yedek gücü ve uşağı olmak gerekiyor. Aynı konuda Marx'ın eğitici, ilkesel görüşlerine bakalım:

“...burada yapılacak şey, okulu hem hükümetin, hem de kilisenin her türlü etkisinin dışına çıkarmaktır.” Reformistler ve oportünistler ise, din kurumlarının etkisine, dini toplulukların etkisine sokmak için propaganda yapıyorlar. Halbuki yapılması gereken, okulu devletin ve dinin etkisinden arındırmaktır. Reformistlerimiz ve oportünistlerimiz ise, gericilerle ağız birliği yaparak, okul üzerinde dinin etkisini güçlendirmek için çaba içinde görünüyorlar.

5. “(Ama buna karşın, bunların kendi olanaklarıyla **kendi özel okullarını açmalarını ve orada saçmalıklarını öğretmelerini yasaklamayız!**)” Engels'in bu sözlerini, Lenin'in aynı konu üzerine görüşleriyle birlikte ele alalım: “Herkes herhangi bir dine inanmakta veya da hiçbir dine inanmamakta; yani ateist olmakta tamamen serbest olmalıdır, ve genellikle her sosyalist öyledir.” Marksizm, bu konuya da bu şekilde açıklık getirmiştir.

Peki, madde madde ele aldığımız sorunun Türkiye'deki somut durumu nedir? Mücadele Birliği, bu sorunu daha önce ele aldığı için, burada yinelemeye gerek yok. Ancak özetlersek, Türkiye’de din, bir devlet dinidir: Devlet de belli anlamda bir din devletidir.

Türkiye’de ve K.Kürdistan’da neden din tartışmaları bu denli öne çıkartıldı? Bu meseleye de ancak sınıflar mücadelesi açısından bakılırsa anlaşılabilir.

Şurası bir gerçek, sermayenin her zaman dinin desteğine ihtiyacı vardır. İç savaş kazanamayan, işçi sınıfının devrimci savaşımını ve devrimin büyümesini durduramayan sermaye, emekçi sınıfın devrimci savaşımını zayıflatmak için dini yardıma çağırıyor. Durum açık. Amaç, sınıfsal ve politik bölünme ve saflaşmadan çok, dinsel bölünmeyi öne çıkarmak, işçi sınıfının dikkatlerini sınıfın en temel görevlerinden, devrimci savaşımdan uzak tutmaktır. Amaç, gerçek bölünmeler yerine yapay bölünmeler yaratmak. Reformistler ve oportünistler ise, bu çabalara kendi yönlerinden ortak olmuşlardır. Böylece işçi sınıfının devrimci savaşımına bir kez daha sırtlarını dönmüşlerdir.

Bütün burjuva güçler ve partiler, kullandıkları motif ne olursa olsun, (ister liberal, ister dinci ya da bir başka politik motif), hepsi burjuva toplumun temelleri üzerinde hareket etmektedirler. Bu yüzden bu temelleri korumak, hepsinin ortak amacıdır. Yalnızca işçi sınıfı, burjuva toplumu temeliyle birlikte yıkacak konumdadır. Ve işçi sınıfının devrimci politik hareketinin görevi, emekçi sınıfın amacına varması için ona önderlik etmektir. Devrimci sınıf partisinin görevi, halk kitlelerini sermayenin ve dinin baskısından ve egemenliğinden kurtarmaktır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

12 – 26 Mart 2008

Sayı: 114

TOPLUMSAL KURTULUŞ SAVAŞIMI

İnsanın daha iyi bir geleceğe ulaşma özlem ve savaşımı hiç bitmemiştir. Bu, aynı zamanda, içinde bulunduğu toplumun, insanın bu özlemlerine yanıt vermediği anlamına gelir. Daha farklı bir gelişme aşamasına varma isteğidir bu aynı zamanda. İnsanın bu serüveni hep sürecektir.

İnsanın maddi gereksinmelerini karşılayacağı kültürel ve entelektüel olarak yeteneklerini çok yönlü geliştireceği insani toplum özlemi çok eskiden beri olmakla birlikte bunun koşulları ancak tarih tarafından oluşturulmuştur -ki üretici güçlerin tam bir gelişimini gerektirir. Maddi koşulları oluşmadan, özlem yalnızca bir özlem olarak kalır. Fakat bu koşullar bir dizi gelişme sonunda oluşmuştur. İnsan şimdi özlemlerini gerçekleştirmek için tarihin en devrimci dönemine girmiş bulunuyor. Yüzyıllarca süren bu savaşım bugün son aşamasına girmiştir. Ama ondan önce, insanları coşturan hedefler, farklı devirlerde, farklılık göstermiştir.

Burjuva devrimlerin şafağında yükselen “**eşitlik, özgürlük, kardeşlik**” sesleri bir yüzyıl boyunca insanları, onların düşüncelerini ve hayallerini süsledi ve etkiledi. Kapitalistlerin ardılı olarak tarih sahnesine çıkan ve kendi proleter doğaları gereği başka bir yol izleyen proletarya da uzun süre bu sloganların etkisinde kaldı. Sonra ne oldu? Burjuvazi iktidara gelir gelmez, kapitalist üretim çeşitli üretim dallarında ve toplumda egemen olur olmaz, başka bir şey bekleyenler tam bir hayal kırıklığına uğradı. Gerçekten de kapitalizm, yani, **eşitlik, özgürlük, kardeşlik** düzeni, onları hayal kırıklığına uğratan toplumsal düzenden başka bir şey değildi. Amaçlarına ulaşmadıklarını düşü-

nenler, daha ileri gitmek istedi. Ama sistem, sonunda, onları kendi zeminlerine çekti ve sınırladı. Kapitalizm artık kendi yapısında, kendi karşıtını geliştirmiştir ve kendi yok oluşuna doğru gitmektedir. Tam da bu süreçte **sınıfların kaldırılması** proleter sloganı her yeri kaplar. Emekçiler bu amaç için yeni bir savaşım dönemini başlatıyordu.

Burjuva devriminde, **cumhuriyet** de, kitleleri derinden etkileyen, coşturan ve savaşıma sürükleyen bir hedefti. Bu, cumhuriyetin, henüz küçük harflerle yazıldığı bir dönemdi. Daha genel bir hedefti cumhuriyet. Yeni bir yaşamın, ilerlemenin, özgürlüğün adıydı cumhuriyet. Cumhuriyet, ne zaman ki büyük harflerle yazılmaya başlandı, yani kapitalist düzenin, bu düzene dayanan belli ülkelerin adı oldu, işte o anda çekiciliğini yitirdi. Çünkü o, burjuva toplumun politik biçimidir. Ama her biçimi öz belirler. Cumhuriyeti belirleyen de, onun burjuva içeriğidir. Fakat monarşiye karşı tarihsel bir ilerlemeyi temsil eden cumhuriyetin, daha ileriye götürülmesi yani demokratik cumhuriyet düzeyine çıkarılması, proletaryanın toplumsal devrimi için en uygun zemindir. Ama demokratik cumhuriyet modası geçmiş bir hedeftir.

Burjuva toplumun başına gelen, sosyalizmin de başına gelmez. Kapitalist üretim, gelişmesinin sınırlarını gösterdi. Ve başladığı noktadan başlamak zorundadır herkes. Sosyalizm ise başladığı noktaya bir daha dönmez. Daima ileri aşamalara doğru ilerler. Sınıfsız toplum sonal amacına giden hareket, proletarya tarafından iktidarın ele geçirilmesiyle başlar. İktidarın ele geçirilmesi bir son değil, başlangıçtır. Kapitalizmden komünizme geçiş, iktidarın alınmasıyla başlayan ve komünizmin zaferine değin süren bütünlüklü bir süreçtir. Hareket sosyalizmin kurulmasıyla kendi sınırlarına dayanmayacak, daha bir üst aşama olan komünizm aşamasına doğru durmadan yol alacaktır. Tüm bu gelişme tarihsel olarak oluşmuş olan ve sosyalizmle birlikte daha da ileriye gidecek olan maddi güçlerin gelişmesinin sonucudur. Birreylere komünizm de kendilerini çok yönlü olarak geliştirecek koşullara sahip olacaktır. Üretim araçlarının ve emeğin yetkinliği sayesinde daha az çalışacak ve diğer özgür zaman içinde ileriye gitmek için kendini sürekli geliştirecektir. İnsanın daha ileri, daha yetkin bir geleceğe gitme isteği, belli maddi temele bağlı olarak devam edecektir. Hayallerimiz hep olacaktır.

Fidel Castro, kitaplaşan son röportajında, Küba Devrimi için yola çıkarken, kendisinin ve tüm devrim savaşçılarının düşleri olduğunu söyler. Devrimi gerçekleştirdikten sonra, devrim sayesinde hayallerini gerçekleştirir. Daha önce hayal bile edemeyeceği şeyleri gerçekleştirdiğini söyler. Ama onun hayalleri devam eder. O, Küba'nın, emperyalistlerin uyguladığı kuşatmanın getirdiği sıkıntıları atlatacağı,

insanların gereksinmelerini karşılayacağı bilgili, kültürlü, sağlıklı ve en insani duyguların, en sıcak duyguların gelişeceği geleceğin Kübası'nı düşünür. Ve insanlığın o güzel geleceğini düşünür. Fidel'in bu hedefe ulaşma çaba ve coşkusu hiç bitmemiştir.

Filistin hareketine destek veren bir kişi şöyle demiştir: Filistin hareketi eğer bir gün devletleşirse, o gün Filistin'i terk ederim; çünkü devletleşince, hareketin tüm etkisi canlılığı ve coşkusu yok olur donuklaşır. Evet, ulusal hareketin, ulusal bir hareket olarak sınırları var. Aynen cumhuriyet'in büyük harflerle yazıldığı döneme benzer bir döneme girmesi kaçınılmazdır. Çünkü hareket, burjuva içeriğe sahiptir. Bu durumda Filistin halkının devrimci etkisini, coşkusunu, heyecanını ve yaratıcılığını sürdürmek için, hareketin yeni bir temele oturması zorunludur. Filistin, devletleştiğinde, politik kurtuluşunu gerçekleştirmiş olacaktır. Filistin halkı egemen bir halk durumuna gelecektir. Ancak Filistin halkının insani (toplumsal) kurtuluşu henüz gerçekleşmemiştir. İnsani kurtuluş ise, politik kurtuluş gerçekleşikten sonra gündeme gelir. İnsani kuruluşu ancak proletarya sağlayabilir. Filistin halkı proletaryanın öncülüğünde toplumsal kurtuluş için yeni bir coşku, heyecan ve etkileyici bir hareketle başarıdan başarıya ulaşacaktır.

Denizler yola çıktığında, bir avuç devrimciyle, devrimin yapılamayacağını çok iyi biliyorlardı. Bir devrimin olması için birilerinin başlaması gerektiğini de. Bir devrim ateşi, bir isyan ateşi yakacaklardı. Bu ateş büyüyecek, sayısız elle taşınacak ve bir devrime dönüşecekti. İşte hep söyledikleri bu olmuştur. Devrim yapmak için yola çıktılar. Fidel gibi onların da düşleri vardı. Denizlerin devrim yapma eylemini ve hedefini kendilerinden sonra gelen milyonlar tarafından, emekçi halklar tarafından sürdürülüyor. Ve halklar tamamlayacaktır, onların başlattıkları bu büyük hareketi.

Che ilk Latin Amerika gezisine çıktığında, kıtayı dolaşma hayalleri vardı. Bu sırada halkın yaşam koşullarını gördü. Halk kitlelerinin sefalet içindeki yaşamı onu çok derinden etkiledi; sonra Küba devrimine katıldı. Artık, ezilen, sömürülen halk kitlelerinin insanca bir yaşam özlemi için savaşıyordu. Sierra Maestra'larda. Afrika'da, Bolivya'da, bunun için eylemden eyleme koşuyordu. Kendisini bu yolda giden bir Don Kişot olarak görüyordu. Bir serüvenden diğer serüvene koşan bitmez hayalleri vardı. Olanaksızlığı isteyecek kadar. Bu "olanaksız" olan, tarihsel olarak olanaklı olandı. Yani tarihsel olarak, gerçekleşmesinin koşulları oluşmuştur. Ancak, burjuva bir anlayışla, küçük burjuva dar kafalılıkla gerçekleşmez. O sırada "olanaksız" gibi görünen hedefler, proletaryanın devrimci anlayışıyla ve devrimci mü-

cadelesiyle gerçek olabilir. Aynı zamanda gerçekçidir. Tarihsel toplumsal zeminlerden kopuk olarak hareket etmez. Bir gerçeği, başka bir gerçekle; burjuva toplumu, geleceğin insani toplumuyla değiştirmek için dövüür. Devrim Küba'da zafere ulaşır. Sıra başka yerlerde. Ve yola düşer Che.

İnsanın zorunluluk çağından özgürlük çağına o atlayışı başlamıştır. Bu, bir süreçtir. Özgürlük çağına varmak, insanın yüzyıllarca özlemini çektiği hedeftir. Buraya varmak için ne zorlu ve sancılı bir süreç geçti. Özgürlük çağına varmak şimdiye değin süren tarihi gelişmenin kendisi tarafından olanaklı kılınmıştır. Ama insanın geleceğe doğru olan serüveni burada sona ermez. Buraya kadar yapılan yolculuk, insanlık dışı koşullar altında geçti. İnsani kurtuluşun sonra, insanın artık insani tarihi yolculuğu başlayacaktır. İnsan artık kendi tarihini bilinçlice yapacaktır. Ve insan yeni tarihi koşullarda etkileyici, sürükleyici ve heyecan dolu serüvenler yaşayacaktır. İnsanın o büyük serüveni sürüyor.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

12 - 26 Mart 2008

Sayı: 114

YİTİRİLEN ZAMANI KAZANMAK

Sömürünün üstünü örtmek, toplumun gerçek ilişkileri hakkında düşüncelerde karışıklık yaratmak burjuvazinin özel çabası olmuştur. Çünkü onların, gerçek ilişkileri puslu göstermekte yararları vardır. Bu ilişkiler açığa çıkartılana değin, burjuvazi yüzünden uzun zaman yitirildi.

Burjuva ekonomi-politikçiler henüz bilimsel objektifliğe bağlı oldukları sıralar, sömürünün kaynağına inmek için sınırlı da olsa belli bir adım attılar, ancak savundukları ve korudukları burjuva çıkarlar onların ileriye gitmelerini engelledi. Bu alanda sonuna kadar gidebilenler proletaryanın temsilcileri oldu. Sömürünün nasıl gerçekleştiğini açıklamak, işçi sınıfı biliminin, sosyalist bilimin yapabileceği bir şeydi. Bu görev bilimsel komünizmin kurucuları tarafından yerine getirildi. Marx, artı-değeri açıklamak için en iyi yıllarını bu işe verdi. Artı-değer yasası açıklandıktan sonradır ki, toplumun gerçek ilişkileri açıklanabildi. Var olan toplumun dayanakları açık olarak ortaya konabildi. Kapitalist meta üretiminin üstündeki gizli dağıtılması için ne kadar zaman geçti.

Burjuva toplumun ne olduğu aydınlığa kavuştuktan sonra, ancak o zaman geleceğin toplumu üzerine düşünceler ileri sürülebilir. Ancak ondan sonra, işçi sınıfını kurtuluşa götürecek bir politik eylem programı ortaya konabilir.

Gerçek ilişkiler açığa çıkarılmasına rağmen oportünizm bunların üstünü örtmeye çalışır. Oportünistlerin görüşleri muğlaktır, sislidir, işçi sınıfı bilincini bulandırmaya yöneliktir. Emekçilere kurtuluş hedefini göstermez, tersine hedef saptırır. Burjuvazi yüzünden zaten zaman yitirirken, oportünistlerin görüşleri nedeniyle de belli bir zaman yitimi oldu. Yitirilen bu zamanı kazanmalıyız. Emekçi hareketi, yitirilen zamanı gidermek için, politik eylem programında neyin nasıl ele alınması gerektiğini iki anlama gelmeyecek biçimde net ve anlaşılır olarak koyar.

İnsan bugünkü gelişme düzeyine gelene değin uzun bir yol aldı. Ancak bugünkü gelişme derecesi, insanın varması gereken düzey değildir. Eğer burjuvazinin engelleri olmasaydı, insan daha ilerde olabirdi. Daha önce, üretici güçleri geliştiren sermaye, kendi gelişimi

sonucu bu gelişmenin ayakbağı olmaya başladı. Sermayenin kendisi artık gelişmenin engelidir. Sermaye, bir taraftan rekabet nedeniyle zorunlu olarak üretici güçleri geliştirirken ve toplumsallaşmayı ileri bo-yutlara taşıırken, öte taraftan bunun sonuçlarına el koyma eksik kaldığından, çağdaş gelişme ile çelişki ve çatışma içindedir. Burjuvazi çağdaş üretici güçleri sermaye birikimi çerçevesine hapsedti. Bilime, doğa bilimlerine el koydu, onları kendi mülkü ve gücü haline getirdi, onlara sermaye niteliği verdi. Emekçileri doğanın kürek mahkumları durumuna getirdi. Sırf sermaye nitelikleri nedeniyle tutsak alınan üretici güçlerin gelişmelerinin engellenmesi nedeniyle uzun zaman yitirildi. Yitirilen zamanı telafi etmenin yolu, sermaye tarafından tutsak alınan toplumsal üretici güçleri biran evvel özgürleştirmektir.

Çağdaş üretici güçler kapitalizmin o dar kabuğuna sığmayacak kadar çok büyüktür. Kapitalist ilişkiler, sonunda kırılacaktır, kabuk parçalanacaktır. Kuşkusuz bu kendiliğindenliğe bırakılamaz. Sınıf savaşı, işçi sınıfının politik eylemi bu süreci kısaltacak, onu patlatacaktır. Eski dünyayı yıkacak, çağdaş üretici güçleri özgürleştirecek olan devrimin proletaryanın iktidar için savaşımıdır. Eski dünyanın egemenliğine son verecek olan devrim tarihi, süreci hızlandırır. Devrim yoluyla tarihin gelişim süreci hızlandırılarak yitirilen zaman kazanılabilir.

Devrimle iktidara gelen işçi sınıfı, büyük bir ekonomik, toplumsal atılım başlatır. Burjuva toplumda yitirilen zaman büyük atılım sırasında giderilir. Sovyetler Birliği'nde birinci beş yıllık kalkınma sonunda, Avrupa ülkelerinin tümünün on yıllarca elde ettiği toplam gelişmeye bedel bir gelişme sağlanır. Aynı atılım sosyalizme geçen tüm ülkelerde görülür. Açıktır ki, kapitalizmin yarattığı bölgeler arasında, kentlerle kırlar arasındaki ekonomik eşitsizlik, kısa sürede giderilemez, ancak bu yönde dev adımlar atılır. Hedef sınıfsız toplumdur. Bu hedefe varmak için, sınıfların ekonomik temelini ortadan kaldırmak zorunludur.

Sosyalist ekonominin belli bir gelişme düzeyine bağlı olarak kültür devrimi için toplum ayağa kaldırılır. Ekonomik atılım için toplumun eğitim ve kültür düzeyinin yükseltilmesi çok önemlidir. Hedef komünist toplumun teknik ve kültür temelini döşemektir. Kültür ve sanat sermaye düzeninin sınırlılıklarından, engellerinden kurtulur kurtulmaz büyük bir coşkuyla ileri atılır. Sosyalizmin sanat alanında gösterdiği ilerleme ve toplumun kültürlü bir toplum durumuna gelmesi için gösterilen çabalar olağanüstü. Halk kitlelerini yüksek bir kültür düzeyine çıkarmak, sosyalizmin temel bir hedefidir. Eğitim, sanat, kültür alanında başlatılan devasa gelişmeyle, burjuvazinin bu alanda neden olduğu zaman kaybı kazanılır ve daha ileri gidilir.

Sosyalizme geçişin çeşitliliğine karşın bu geçişin bir devrimle olaçağı tartışmasız bir gerçektir. Devrim geniş kitlelere dalga dalga yayıldığında öyle etki yaratır ki, en geride kalan biri bile devrimin etkisiyle ileri fırlar. Sanki geride kaldığı süredeki zamanı telafi etmek ister. Kitleler koşulları dönüştürürken kendilerini de dönüştürürler. Artık yaşadığı durumun bilincine varmış, kurtuluşunun nerde olduğunu bilen, kurtuluşu için savaştan, son derece aktif özne olmuştur. Devrim, daha önceki dönemde yapılmayanı yapar: Kitleleri uyandırır, örgütler, mücadeleye çeker ve ileriye götürür.

Devrimin koşulları oluşmuştur. Burada işçi sınıfının savaşımı tayin edicidir. Bunun için işçi sınıfının devrimci partisinin eylemliliği, öncülüğü gerekiyor. Komünistler, “kitleler hazır değil” gerekçesini ileri sürerek devrim hazırlıklarından geri duran oportünistler gibi davranmazlar. İşçi sınıfını her yönden devrime hazırlamak ve ona cesaret vermek için gecesini-gündüzüne katarlar. Devrimciler oportünistler gibi zamanını boş lakırtılarla geçirmezler, söz uygunsuzsa gözleri devrimden başka hiçbir şeyi görmez. Lenin'in yaşamı incelendiğinde onun devrime nasıl hazırlandığı bir komünistin devrime nasıl hazırlanması gerektiği görülür. Deyim yerindeyse, Lenin adeta devrimle yatıp kalkardı. Lenin devrimden sonra da aynı anlayışla çalışmıştır. Rosa Lüksemburg da bunun bir örneğidir. Kitleleri ayaklandırmak için, onları devrime hazırlamak için, ne zindanlar durdurabilir Rosa'yı ne de dışardaki başka engeller. O yalnızca bir şey düşünür; devrimi gerçekleştirmeyi. Fidel, Che, Deniz ve diğer devrimci önderler de aynı şekilde davranmışlardır.

Bu belirlemeler, Leninist Parti'nin durumunu da açıklıyor. Leninist Parti'nin Devrimci Programında işçi sınıfını kurtuluşa götürecektir hedefler somut olarak konmuştur. Burada hiç bir kafa karışıklığına, muğlaklığa ve ikircikliğe yer yoktur. Teorik çözümleme, bilimsel komünizm ilkelerine dayanır. Politik eylem programında her şey nettir, kesindir ve cesaret vericidir. Leninist Parti'nin Devrimci Programı marksist bir belgedir.

Her koşulda devrimi hedefleyen, her eylemde işçi sınıfının kurtuluşunu gözetken Leninist parti, tüm dikkatini işçilerin devrimci savaşımını zafere ulaştırmak için yoğunlaştırır. Eyleminin kesin hedefi budur.

Burjuvazi tarafından yitirilen zamanı gidermeliyiz.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

26 Mart – 9 Nisan 2008

Sayı: 115

BELİRLEYİCİ DEVRİMCİ SAVAŞIM DÖNEMİ

İşçi sınıfıyla burjuvazi arasındaki ilişki, hem tarihsel gelişme nedeniyle hem de yoğunlaşan sınıf savaşımı nedeniyle değişime uğramıştır. İki sınıf arasındaki savaşım bugün belirleyici bir aşamaya gelmiştir. Bu savaşım iki taraftan birisinin kesin üstünlüğüne varacaktır.

Bugün topyekün olarak çöküş içinde olan kapitalizm, 19. yüzyılın ortalarından itibaren çözülme ve dağılma içine girer. Marx, kapitalist üretim sisteminin nasıl çözümlenip dağıldığını bilimsel olarak gösterir. Emperyalist aşamada ise, kapitalist ekonomik temelin çözümlenmesini sağlayan tüm çelişki ve karşıtlıklar ön plana çıkar. Aynı süreçte kapitalizm genel kriz dönemine girer. Tekelci kapitalizm, kapitalizmin çürüme ve yıkılış aşamasıdır. Bu aşama aynı zamanda kapitalizmden komünizme geçiş aşamasının başlamasıdır. Ekim 1917 proleter devrimiyle bu geçiş fiilen başlar. Bu tarihten sonra kapitalizmin genel krizi derinleşir ve kalıcı hale gelir. Bugün kapitalizmin çelişkileri hem olgunlaşmış ve hem de keskinleşmiştir. Kapitalizmin çözümlenip dağılması en ileri düzeye varmıştır.

Kapitalizmin dünya sisteminden; komünizmin dünya sistemine geçiş ya da devrimci dönüşüm süreci, başlayan ve devam eden bir süreçtir. Sosyalizmden geri düşüşler, komünizme geçiş sürecini ortadan kaldırmaz. Burjuvazinin devrimci işçi sınıfı hareketi üzerinde uygulayacağı şiddet ne olursa olsun, bu süreç yine durdurulamaz. Kapitalizm kendini tüketirken, komünist toplumun tarihsel ön koşulları ileri düzeyde olgunlaşmıştır. Kolektif üretim biçimi bugünden fiilen başlamıştır. İşçi sınıfının yapacağı, devrim yoluyla kapitalist mülkiyet biçimini, toplumsal mülkiyet biçimine dönüştürmektir. Fiili kolektif üretim biçimi, kapitalist özel mülkiyetin, toplumsal mülkiyete dönüşümünü zorunlu duruma getirmiştir.

Bu dönem aynı zamanda belirleyici devrimci sınıf savaşlarının ortaya çıkmasıyla karakterize edilir. Devrimci sınıf savaşmaları her ülkede, o ülkenin somut toplumsal koşullarına göre çeşitli biçimlerde gelişir.

Kapitalizmin uzlaşmaz çelişki ve karşıtlıkları Türkiye ve K. Kürdistan'da çok daha keskin ve yıkıcı sonuçlar yaratıyor. Çelişkilerin keskinleşmesi sonucu, sınıf savaşımı çok şiddetli yaşanıyor. Emekçilerin sınıf savaşımı devrimci savaşım biçiminde sürüyor. Sınıf savaşımı öyle bir noktaya geldi ki, işçi sınıfıyla burjuva sınıfın karşılıklı ilişkisi ve karşılıklı konumlanışları uzun süre bugünkü durumuyla devam edemez. Her iki taraf da, durumu kendi lehine çevirmek, savaşımında güçlü çıkmak için tüm gücüyle yükleniyor. Burjuvazi bugünkü ortamda egemen olamayacağını biliyor ve bu yüzden kendi durumunu yeniden sağlamlaştırmak için, emekçi kitlelere yönelik saldırılarını en iğrenç düzeylere çıkarıyor. İşçi sınıfı ve diğer emekçiler de, devrimci savaşım, daha ileri düzeye çıkarmadan ve oradan iktidarı ele geçirmeye varmadan, hiçbir temel sorununu çözemeyeceğini biliyor. Bu dönem, hangi açıdan ele alınırsa alınsın, her bakımdan devrimci, hem de belirleyici devrimci savaşım dönemidir.

İşbirlikçi tekelci sermaye ve faşist devletin sınıflararası güç ilişkisini kendi lehine çevirmek için yaptığı her terör saldırısı, her katliamı emekçi halk kitlelerinin yeni eylemler dizisiyle karşılaşıyor. Emekçiler, yalnızca sermaye saldırısında harekete geçmekle kalmıyor hedefe varmak için de eyleme geçiyorlar. Kitlelerin bugüne kadar gösterdikleri kararlılık, hedeflerine varana dek, eylem düzeyini yükselteceklerini gösteriyor. Bu nedenle sınıf savaşımının girdiği yeni dönem, belirleyici devrimci savaşım dönemidir. Burjuvaziyle işçi sınıfı ve bütünlüklü olarak da halk yığınları arasındaki savaşım geleceği belirleyecektir. Sürecin çok şiddetli, sancılı, patlamalı ve sıçramalı olacağı açıktır. İşçi sınıfı bu sürece, sınıf savaşımının her biçiminden geçmenin verdiği birikimle giriyor. Olgundur, deneyimlidir ve teorik, pratik bakımından donanımlıdır. Savaşımında üstün gelecek koşullara sahiptir. İşçi sınıfı bu süreçte devrimci mücadelesiyle, sınıf savaşımında ileri bir konum elde edecektir.

İşçi sınıfının, faşizme ve sermayeye karşı savaşımı on yıllardır devrimci temelde sürüyor. Olaylar tüm bu dönem boyunca devrimci yönde gelişti. Mücadelenin 71'e doğru gelişimi ve 71 devrimci çıkışı hareketin ancak devrimci temelde yol alabileceğini ortaya koyuyordu. O dönemden bu yana, mücadele devrimci mücadele olarak gelişti. Kitle eylemlerinin "en barışçı" olanları dahi, her kitle eylemi devlet güçleriyle çatışma içinde geçti. Bu topraklarda mücadele devrimci

KAPİTALİST ÜRETİM ANARŞİSİ VE ÜRETİMİN YENİDEN ÖRGÜTLENMESİ

Pirinç fiyatlarının artışıyla başlayan kriz, tüm gıda fiyatlarının da artmasıyla birlikte derine giden etkisini bütün kapitalist sistemde gösterdi. Ekonomik kriz ister ekonominin bir dalında başlasın, ister bir kapitalist ülkede başlasın, hemen tüm ekonomiyi etkisi altına alıyor ve bir sistem krizi haline gelerek kapitalist dünyayı bir bütün olarak sarsıyor. Üretim ya da finans alanındaki her yeni kriz, varolan kapitalizmin dünya krizinin yeni bir aşamasıdır ve sistemin krizini keskinleştirir. Ekonomik krizler, kapitalist sistemi bir daha terk etmemek üzere artık iyice kalıcı duruma gelmiştir. Kapitalizmin dünya krizi belli aralıklarla şiddetlenmek ve en üst noktaya çıkmak zorundadır.

Her ekonomik krizin yıkıcı etkisini tüm kapitalist sistem üzerinde göstermesi ya da kapitalizmin dünya krizinin her yeni ekonomik krizle iyice derinleşerek daha yıkıcı hale gelmesi, kapitalist sistemin gelişimi ve vardığı noktayla ilgilidir. Her kapitalist ülkenin dünya pazarına bağlanması, ulusların karşılıklı bağımlılığı, sermayenin dünya çapında belli tekelde merkezleşmesi, dünyanın bu nesnel ilişkileri içinde her ekonomik kriz kapitalist dünyanın tümünü etkileyen bir sonuç yaratıyor. Bir süre önce meydana gelen Güney Asya borsa krizinin (finans krizi) ve şimdiki gıda krizinin kapitalist dünyayı boydan boya kaplaması dünyanın bugünkü nesnel durumuyla ilgilidir. Güney Asya krizi sırasında yüz milyonlarca küçük mülk sahibi bir anda kendini mülksüzler arasında buldu. Şimdiki gıda krizi sırasında da yüz milyonlarca insan açlık ve ölümlerle karşı karşıya geldi. Yüz milyonlarca insanın yoksulluğu aniden ileri boyutlara sıçradı. Kapitalizmin ekonomik krizleri asıl yıkıcı etkisini daima emekçi sınıflar üstünde gösterir.

Toplumsal üretim anarşisi kapitalist üretimde içerilidir. Bir ürünün başına nelerin geleceği ancak piyasaya, dünya pazarına çıktıktan sonra belli olur. Her üretici, pazarın durumunu bilmeden üretim yapar. Tüm üreticiler aynı şeyi yapacağından pazar ağızına dek malla dolar. Yani pazara ihtiyaç olduğundan daha fazla mal sürülmüştür. Bu durumun bir krize yol açması kaçınılmaz. Meta paraya dönüşemez. Yani sermaye kendini gerçekleştiremez. Kapitalist toplumda her üreticinin değişmez amacı kar elde

etmektedir; yoksa toplumun gereksinimini karşılamak değil. Burada ise bir tıkanma olmuştur. Sermayenin kendisi bilfiil sermayeye dayalı üretimin engeli haline gelmiştir.

Sermaye her zaman daha karlı alana doğru yönelme eğilimi taşır. Sermaye bir kez karlı alana kaydıktan sonra, bir daha kolay kolay eski alana dönmez. Sermaye yatırımının yapılmadığı bir üretim alanı ise, felç olur, üretim dışı kalır. İnsanın ihtiyacını karşılayan yararlı bir ürünün, bir kullanım-değerinin, üretilmesi kapitalist için hiçbir şey ifade etmez. O yalnızca kar, daha fazla kar peşinde koşar.

Tarımda olsun, sanayide olsun üretim, günbegün artık daha büyük ölçekli yapılıyor. Büyük ölçekli üretim yapamayanlar yıkılıp gitmekten kurtulamazlar. Büyük ölçekli üretim ise daha büyük miktarda sermaye gerektirir. Eğer hala küçük ölçekli üretim yapılıyorsa, bunun nedeni, bu alanlarda yoksulluk sınırındaki ücretlerdir. Fakat rekabet ve dünya pazarı her kapitalisti büyük ölçekli üretim yapmaya zorlar. Büyük ölçekli üretim ya da genişletilmiş yeniden kapitalist üretimin olması için, pazar sorununun sürekli çözülmesi yani pazarın devamlı genişletilmesi zorunlu. Fakat en büyük pazar bile üretimin genişliğine ayak uyduramaz. Bu nedenle pazar sorunu kapitalistin karşısına sürekli çıkar. Pazar sorununu her “aş-tığını” sandığı bir sırada daha büyük bir sorun olarak karşısına çıkar. O bu kabustan hiç kurtulamaz. Bu alanda bir kriz, her defasında daha büyük bir kriz, kaçınılmaz olarak oluşur.

Toplumsal üretimin gelişmesi zorunlu olarak planlı üretimi dayatır. Planlı toplumsal üretime geçme eğilimi ve zorunluluğu kendini tekellerde gösterir. Kapitalizmin tekelci aşaması planlı üretime geçişte bir noktanın vurgulanmasıdır. Tekeller aynı zamanda toplumsal üretimin daha büyük boyutlara varmasını sağlar. Tekeller ne kadar planlı üretim yapsalar da, yine de bu toplumsal boyutları durmadan artan üretimin tam olarak planlı yapıldığı anlamına gelmez. Tekellerin dayandığı meta üretimi anarşi içinde, anarşi ile birlikte yürütür. Bu nedenle, tekeller üretimdeki anarşiyi büsbütün ortadan kaldıramazlar. Toplumsal üretimin artan büyümesi üretimin düzenlenmesini planlı olarak yapılmasını her bakımdan dayatıyor.

Üretimin insan gereksinmelerini karşılamak için değil de, kar için yapıldığı bir toplumda krizler ve kıtlık kaçınılmazdır. Krizlerin olmadığı, doğadan kaynaklanan kıtlık nedeniyle insanların ölmediği, planlı üretim, ancak üretim araçlarının insanların ortaklaşa denetiminde olduğu bir yerde olanaklıdır. Üretimin düzenlendiği böyle bir toplumda kıtlık baş gösterdiğinde ya da doğadan kaynaklı başka sorunlar çıktığında stoklarda bulunan ürünlerle, bir açlık çekilmeden o dönem atlatılır. Oysaki kapitalizmde stok krizin ifadesidir. Yapay stoklama ise, fiyatları yükselterek yapay kıtlık yaratarak, yüksek kar sağlamanın aracıdır. Sosyalist toplumda ise stok,

depolama toplumun üretici güçleri elden kaçırmaması, onları sürekli denetim altında tutması için bir zorunluluktur. Üretim anarşisine dayanan kapitalist üretim, yerini üretim anarşisinin olmadığı planlı üretimin yapıldığı bir topluma bırakmak zorundadır.

Kapitalizmin yarattığı gıda kıtlığı ve yolaçtığı açlık, emekçileri dünyanın birçok yerinde ayaklanmalara itti. Açlık ayaklanmaları dünyada daha sık görülmeye başladı. Sermayenin büyümesi ve merkezileşmesi beraberinde, emekçi kitlelerin daha da derinleşen yoksulluğunu getiriyor ve bu da kaçınılmaz olarak, gitgide artan ayaklanmalara yolaçıyor. Uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin keskinleşmesi ve gün be gün emekçilerin artan öfkesi devrimleri zorunlu olarak gündeme getiriyor. İki sınıf arasındaki savaşım sonunda bir bunalıma varır. Burada bir devrim kaçınılmaz hale gelir.

Yalnızca kapitalizme özgü olan ekonomik krizler, kapitalizmin çöküş dinamiklerini hızlandırıcı bir rol oynar. Eski toplumun çöküş dinamikleri artık sıçramalı bir özellik kazanmıştır. Kapitalizmin ekonomik kriz dönemleri tüm iç çelişkilerin keskinleştiği, sistemin kendi içindeki gelişmeler nedeniyle büyük bir darbe yediği dönemlerdir. Çöküş dev adımlarla ilerler. Kriz dönemlerinde çok sayıda işçi işsiz kalır, üretici güçler atıl kalır ve büyük miktarlarda maddi ürün yok olur. Gelişmeyi belirgin olarak yavaşlatan kapitalizm, insanlığın tüm kuşaklar boyu bugüne aktardığı gelişme düzeyini de tehlikeye atar. İnsanlık, kapitalist biçim tarafından elde edilen gelişmenin meyvelerini yine kapitalist biçim nedeniyle yitirmeye karşı karşıya. Kapitalistlerin egemenliğine karşı gelişen toplumsal devrimlerin nedeni bu. Ancak bu kapitalist egemenlik zora dayalı bir devrimle yıkılarak, eski biçimin getirdiği yıkıcı sonuçlardan kurtululabilir.

Son ayaklanmalar açlık ve ölüm sınırında yaşayan kitleler tarafından gerçekleştirildi. Ayaklananlar kapitalist kurumlara ve onları koruyan devlete yöneldi. Bu hareketin sosyalizme yönelmesi kaçınılmaz. Bugün ulaşılan üretici güçlerin gelişme düzeyiyle, insanların aç kalması ve yoksulluk çekmesi önlenemez. Ancak kapitalizmde, yani üretim araçlarının kapitalist niteliği nedeniyle, bunlar emekçilerin yoksulluğunun nedeni haline geliyor. Bu durumda zorunlu tarihsel görev kapitalizmi yıkmak ve toplumsal üretici güçlerin sermaye niteliğine son vermektir. Bu nesnel gerçek ve devrimci çözüm yolu her kriz sırasında her ayaklanma sırasında kendini kitlelere biraz daha kabul ettiriyor.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

10 – 24 Mayıs 2008

Sayı: 116

DAİMA DAHA İLERİYE ORADAN İKTİDARA

Devrimci durum bu topraklarda uzun süredir var. Fakat, her zaman aynı düzeyde olmadı. Temelindeki ekonomik ve politik gelişmelere bağlı olarak farklı olgunluk düzeylerinde oldu. Sınıflar arası güç dengesinin emekçi kitleler lehine gelişmesiyle birlikte devrimci durum daha da olgunlaşmıştır. İşçi sınıfı ve tüm emekçi kitleler, her yerde devlet güçleriyle çatışma içinde. Çatışma gün be gün keskinleşiyor. Emekçi halk kitlelerinin kendi istekleri doğrultusunda eylemden eyleme koştuğu bir yerde iktidar ancak görünürde vardır.

Devrimci durumun hangi noktaya geldiğini anlamak için, kitlelerin o büyük öfkesinin eylemlere dönüştüğü son birkaç aydaki olaylara bakmak yeterli. Son dönemde ortaya konan düzeyde ve yoğunlukta devrimci eylemler, aynı dönemde dünyanın neresinde vardı? Kaç ülkedeki halk hareketi Kürt halkının şu birkaç aydaki eylem yoğunluğuna ulaşabildi? Devrimci halk kitleleri, aylardır sokaklardaki çatışmanın yasalarına göre, devrimci eylemin yasalarına göre hareket etmediler mi? Eylem boyunca, eylem sayesinde, eylem içinde özgürleşmediler mi? Burjuva iktidarın bu eylem günlerinde, herhangi bir otoritesi var mıydı? Bu devrim toprağında son aylarda yaşanan devrimci ruh hali, devrimci kitle eylemleri, devrimci hareketlerin devrimci eylemleri aslında uzun süreden beri yaşanmıyor mu? Halk kitlelerinin sürekli sokakta, eylemde, çatışma içinde olduğu bu yıllar boyunca kurulan tüm hükümetler birer “hayalet hükümetleri” olmadı mı?

Sadece bu kısa zaman içinde yaşanan olaylar bile devrimin nasıl da güncel olduğunu yeterince tanıtlıyor. Güncel devrim olmasa, bu denli yaygın, yoğun ve şiddetli olayları nasıl açıklayabiliriz? Tüm bu on yılların gelişmesini içine sığdıran yoğun-devrimci dönemin altında devrimin nesnellığı ve güncelliği var. Bunun altında artık burjuvazinin de kabul ettiği derin ekonomik ve politik kriz var. Düşünsel planda ne kadar reddetseler de, reformistler ve oportünistler, olgulardan söz ederken, sistemin iç çelişkilerinin keskinleşmekte olduğunu anlatmak zorunda kalıyorlar. Eski düzenin yıkılmasına yolaçan, devrimi gündeme getiren zaten uzlaşmaz sınıf çelişki ve karşıtlıkları değil mi? Ne kadar yadsınsa da, devrim tarihin tüm akışı tarafından, kapitalizmin tüm evrimi tarafından gündeme getirilmiştir.

Hem “aşağıda” kavga var, hem “tepede”. Ekonomik krizle birlikte politik kriz de derinleşiyor. Şimdi ortaya çıkan şey, devrimci durum temelinde ulus çapında krizdir. Yani sınıflar arası güçler dengesini, işçi sınıfı ve emekçi halk lehine çeviren politik durum. Krizin ulus çapında bir kriz düzeyine varması, bizim bir devrime doğru gittiğimizi, devrimin bir yükseliş halinde olduğunu ve bunun olgularının ortaya çıkması demektir.

Devrimin büyüyerek, eski düzenin temellerini sarsması karşısında tekeli sermayenin, tüm büyük sermaye güçlerinin ortak hareket edeceği, devrimci güçleri ezmek için daha şiddetli bir saldırıya geçeceği apaçıktır. Ancak, devrimin gelişmesinin de onların arasındaki çelişkileri, çatışmaları derinleştireceği ve güçsüz düşüreceği de doğrudur. Egemen güçlerin birbirine girmesi, zayıf düşmesi, devrimin koşullarından birinin daha yerine gelmesi anlamına gelir. “Yukarıda” kavga ve bölünme kesinlikle devrimin koşullarından biridir. Ve bu durum da apaçık olarak ortadadır. Halk kitleleri tekeli sermaye egemenliğine karşı etkin olarak eyleme geçtikçe, sistemin krizi de iyice keskinleşir. Krizin ve sınıflar çatışmasının devamlı keskinleşmesiyle birlikte, burjuvazinin iç-dengesi iyice bozulur ve kendisini altetmesi için tüm koşulları bizzat kendisi emekçilere verir.

Burjuva güçlerin kendi arasında şiddetli bir mücadele varsa, bu durum, ciddi bir iktidar boşluğu yaratır. Bu gelişme karşısında devrimci işçi hareketinin politikası ne olmalıdır? İşçi sınıfı hareketinin tarihi ve devrimlerin deneyimi bize göstermiştir ki, sistemin ekonomik ve politik krizinin derinleşmesi karşısında devrimci hareketin yapması gereken, doğmuş olan devrimci durumdan yararlanıp, burjuva egemenliğini devirmektir. Çünkü burjuvazinin egemenliği ancak bu sırada -evet bu sırada!- yıkılabilir. Diğer zamanlarda onu devirme koşulları ve olanakları bu kadar uygun olmaz. Doğmuş olan iktidar boşluğu ancak devrimci mücadele yöntemleriyle, ancak bir devrimle doldurulur. Devrimi yükseltme yolu dışında bir yolla doğmuş olan iktidar boşluğundan yararlanılamaz. Mesela reformist yolla, ancak burjuva güçlere hizmet edilir. Burjuvazi yalnızca devrimci mücadele yoluyla alaşağı edilir.

Bugün, geçmiş döneme göre, sınıf savaşımında ileri bir noktadayız. Hem tarihsel olarak ileri noktadayız, hem de işçi sınıfının açık sınıf bilinci ve yetkin savaş yeteneği bakımından ileri bir noktadayız. Sınıf savaşımının ileri bir düzeyine varmış olan işçi sınıfının, bulunduğu mücadele aşamasından daha ileriye gideceği, burada durmayacağı açıktır. Çünkü sorunlar ancak daha ileriye, oradan iktidara giderse çözülebilir. Kitleler sınıflar savaşımının bugünkü noktasına zorlu, şiddetli mücadelelerden geçerek geldiler. Daha ileriye, oradan iktidara gitmek için, çok daha şiddetli, yoğun, kıyasıya çarpışmalardan geçmek gerekiyor. Emekçi sınıf devrimci hedeflerine ancak tekeli sermayenin politik ve ekonomik egemenliğine

son vererek ulaşabilir. Sermayenin bu gelişme karşısında tüm güçlerini harekete geçireceği bilinen bir durumdur. Son dönemde daha önceleri harekete geçirmede kitle gücünü eylemlere yöneltmesi, devrimin gelişmesi karşısında duyduğu korkuyu gösteriyor. Bu aşamanın iç savaşın en şiddetli bir aşaması olacağı bugünkü olaylardan bellidir. Devrimci güçler, daha ileriye, oradan iktidara yönelirken bütün bu gerçekleri gözönünde bulundurmalıdır. Emekçi yığınlar, güçler dengesini kendi lehine sürekli değiştirerek daha ileriye gidebilirler. Sınıflar arası güçler dengesinin işçi sınıfının lehine değişmesi devrimci savaşla, yalnızca devrimci savaşla gerçekleşir.

Devrimin güncel olması, iktidarın ele geçirilmesinin güncel duruma gelmesidir. Devrimci hareketin pratik-politik görevi iktidarı almaktır. Devrimci halk hareketinin daha ileri gitmesi, ancak iktidarı almak için açıktan açığa mücadeleyle olacaktır. Emekçi kitleler, ezilen Kürt halkı yoğunlaşan ve şiddetlenen biçimde devletle çatışma içine girmişse, kitlelere iktidarı almaları için öncülük etmek devrimci komünistlerin görevidir. Devrimle iktidara gelmek, bu çerçevede Geçici Devrim Hükümeti'ni (GDH) pratik-politika olarak öne çıkarmak, somut koşulların biricik devrimci politikasıdır. İktidarı ele geçirme, yani bu yegane, birincil, temel çözümlü öne çıkarmak dışında, her şey, halk kitlelerini yalnızca devrimci hedefinden uzaklaştırmaktan başka bir anlama gelmez. Emekçiler ancak iktidara gelirse, kendi iktidarına dayanarak politik özgürlük sorununu, temel ekonomik sorunlarını ve temel yaşamsal sorunlarını çözebilir. Toplumsal gelişmenin tüm seyri, sınıf savaşımının tüm gelişimi devrimi, devrimle iktidara gelmeyi gündeme getirmiştir.

Her şey gözlerimizin önünde oluyor. Eski toplumun dağılması, sistemin uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin keskinleşmesi, emekçi kitlelerin kaba-ran öfkesi, devrimci mücadelenin yoğunlaşması ve yükselişi, kısacası devrimin koşullarının oluşması gözlerimizin önünde oluyor. Halk yığınları devrimci sloganlarla yönlendirilmezse, süreç devrimci pratikle hedefine yönlendirilmezse, koşullar ne denli olgun olursa olsun, yalnızca nesnel durum bize iktidarı vermez. Nesnel koşullar, devrimci durum, ulus çapında kriz, Leninist Parti'nin teori, taktik ve pratiğiyle bir devrime dönüşür. Reformist ve oportünist politika ve pratik ise, devrimci koşulların ve devrimci kitlelerin çok gerisindedir.

Yalnızca Leninist Parti'nin önderliğinde devrim mücadelesi daha ileriye, oradan iktidara varacaktır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

Mayıs 2008

Sayı: 117

KİTLELERİ İKTİDAR HEDEFİNE YÖNELTMEK

Meksika'nın Oaxaca kentinde kitleler ayaklandığında, dünyanın dikkatleri bir kere daha kent ayaklanmasına çevrildi. Oaxaca Ayaklanması, Paris Komünü düzeyine çıkamadıysa da, etkisi yine de geniş oldu. Tek kentteki ayaklanma, tarihsel gelişme ve sınıf savaşımının bugünkü düzeyinde irdelenmelidir.

Deneyimler öğreticidir. Oaxaca deneyimi, koşulları oluştuğunda, bir kentte ayaklanma olabileceğini bize göstermiştir. Tek kentte ayaklanma, eğer tüm ülkede devrimin nesnel koşulları oluşmuşsa, ülke genelinde kitleleri eylemlere itmede ateşleyici görevi görebilir. Meksika'da yaşanan bu oldu. Başka yerlerde tek kent ayaklanmalarının başka örnekleri de çıkabilir. Ancak, geçmişte görülen tek kentte ayaklanma koşulları değişmiştir. Oaxaca örneği, ne Meksika'da ne de Latin Amerika'da yeni örneklerle desteklendi. Her ayaklanmanın kendi koşulları vardır. Nesnel koşullar değiştiğinde, sonuçları da değişir. 19. yüzyılda ortaya çıkan Paris Komünü Ayaklanması, 20. yüzyılda yinelenmedi. 1905 Moskova Ayaklanması, başka şartlarda ve yeni olgularla ortaya çıktı. Rusya'da proletarya örgütlüydü ve ülke genelinde sınıf savaşımını yükseltiyordu. Hiç kuşkusuz, büyük bir kentte, bir sanayi kentinde işçi ayaklanması, tüm ülkede daha derin etki yaratır. Ancak proletarya, daha başka kentlerde de harekete geçecek denli örgütlü ve olgunlaşmıştır.

20. yüzyılda gerçekleşen devrimler, bir ayaklanma ile değil, bir dizi ayaklanmayı da içeren uzun iç savaş biçiminde gelişmiştir. Nesnel koşullara ve belli özgül durumlara bağlı olarak ayaklanmalar, her an olabilir. Ancak devrimler, iç savaşlarla gerçekleşmiştir. Geçen yüzyılın sonunda -bu yüzyılın başlangıcında- Amerika Seattle'daki ayaklanma, hemen Amerika'nın genelini etkilemiş ve emekçileri harekete geçirmiştir. Ayaklanmanın nesnel koşulları ülke genelinde oluşmuştu, öznel öge ise, birçok yerde ayaklanacak kadar, tek kent sınırlarını aşmıştır. Kapitalist dünyanın genelinde, devrimci güçlerin mücadelesi, tek kente sığmayacak denli geniştir. Bu nedenle, tek tek kentlerdeki ayaklanmalar, ancak yaygın potansiyel güçleri harekete geçirme rolü oynar. Bir yerdeki iyi bir mücadele örneğinin, hemen başka yerlerde taklit edilmesi, devrimin nesnel koşulları ve öznel gücünün ülke ge-

nelinde -ve dünya genelinde- oluşmasının sonucudur. Son yıllarda Avrupa'da ortaya çıktığı gibi, sınıf savaşımı, ayaklanmalar, belli kentlerde yoğunlaşsa da, kitleler tüm alanlarda harekete geçebiliyor. Sınıf savaşımı günümüzde, devrimci güçlerin yaygınlığına bağlı olarak, yaygın savaşım olarak gelişiyor.

Kapitalizmin dünya egemenliğine bağlı olarak, proletarya ile kapitalistler arasındaki ilişkiler, her yerde aynı sonuçları yaratmıştır. Ulaşmaz sınıf çelişkileri ve karşıtlıkları, kaçınılmaz olarak kendi sonuçlarını yaratır. Proletarya ile burjuvazi arasındaki savaşım ulusal değil, toplumsal bir savaşımdır. Bu nedenle evrenselidir.

Kapitalist dünyanın kentleri, nüfusun büyük bir bölümünü barındırıyor ve devamlı büyüyor. Kentlerin bu büyümesi, kapitalizmde kaçınılmazdır. Büyük kentler sınıf mücadelesinin, devrimci mücadelenin yoğun ve örgütlü olarak yürütüldüğü merkezlerdir. Nüfusun, işçi ve diğer emekçi nüfusun, buralarda bir arada olması nedeniyle, örgütlenmeleri ve harekete geçmeleri çok daha kolaydır. Bu özellikleriyle büyük kentler, isyan, iç savaş, ayaklanma ve devrimde belirleyici rol oynarlar. Bazı ülkelerin somut koşullarına göre devrim mücadelesi, kent dışındaki alanlarda başlasa da sınıf savaşımında son sözü söyleyecek olan kentlerin devrimci yığınlarıdır. Kentler, özellikle büyük kentler sanayi bakımından, ekonomik bakımdan, nüfus yoğunluğu ve örgütlülüğü bakımından belirleyicidir.

Kapitalist dünyanın genelinde görülen bu gelişme, Türkiye ve K.Kürdistan'da da gözlemlenebilir. Büyük kentler, sahip oldukları özellikler nedeniyle, devrimin büyük merkezleridir. Buralarda yapılan çatışmalar, tüm ülkeyi etkiliyor. Büyük ve örgütlü bir devrimci gücü barındırdıkları için, devrimin belirleyici merkezleridir. Fakat belli başlı büyük kentler, devrimci mücadelenin görüldüğü tek alanlar değildir. Sınıf savaşımı, devrimci mücadele tüm kentlerde, tüm alanlarda sürüyor. Maddi üretimin eşitsizliği nedeniyle, sınıfın gelişimi bu maddi temele bağlı olarak farklı düzeyde gelişmiş olmasına karşın, kapitalist üretimin tüm alanlarda egemenliği sonucu, sınıf savaşımı da tüm alanlara yayılmıştır. Sınıf örgütlenmesi, sınıfın mücadelesi de bu zemine bağlı olarak yerel değil merkezidir. Devrim mücadelesi belli alanlara sıkışıp kalmıyor. Ya da burjuva karşı-devrim, proletaryanın bu ya da şu kentte ayaklanması olduğunda, ayaklanmayı orada tecrit edip ezemeyecektir. Pek çok kent ve alan, ayaklanma alanları haline gelecek nesnel ve öznel koşullara sahiptir. Devrim, belli merkezlerde ağırlıklı olarak öne çıktığında, diğer yerler de hemen kendiliğinden, devrimin merkezlerini izleyecektir.

Devrimci mücadele pratikte nasıl geliyor? Bu topraklarda devrimci güçlerin sayısı milyonları buluyor. Bu büyük devrimci güç, her zaman aynı anda harekete geçmiyor. Devrimci mücadele, son derece zengin olaylarla kendini ortaya koyuyor. Devrimin bu ya da şu mevzisinde yer alıyor. Ancak çok ciddi olaylarda aynı anda ve bulunduğu her yerde eyleme geçiyor. Sivas Katliamı, Gazi Ayaklanması, Hrant Dink katliamı sırasında, 1 Mayıs'ta, Kürt halkıyla dayanışma eylemlerinde aynı anda tüm bu devrimci güç, ortak harekete geçmiştir. Böylece durumlarda hemen pratik tavır koyma yeteneği kazanmıştır. Bu mücadele yeteneğinin gelişmesi, bizi devrime götürür. Kürt halkı ise, aynı anda tüm kentlerde ve alanlarda eyleme geçebilecek bir nitelik kazanmıştır. Kürt halkı bu yönüyle ileri bir konuma gelmiştir. Tüm bu gelişme, Türkiye ve K.Kürdistan'da birleşik devrimin hem nesnel koşullarının, hem de öznel koşullarının nasıl oluştuğunu gösteriyor. Bu durumda öne çıkan, öncü komünist gücün bu büyük devrimci gücü pratik olarak iktidarı ele geçirmeye yöneltmesidir.

Büyük devrimci kitleler, sermayenin, faşizmin saldırıları, katliamları karşısında, hemen harekete geçerken, bunu yalnızca hümanist duygularla yapmıyorlar. Bu insanlar, devrimci amaçlara sahipler. Sömürü ve baskı düzeninin yıkılması için, mücadele veriyorlar. Devrim yoluyla dünyayı değiştirmek, yani sınıfları kaldırmak hepsinin ortak hedefi. Hedeflerini yalnızca teorik olarak ilan etmekle kalmıyorlar; onu pratikte gerçekleştirmek için de mücadele içindeler. Nereye bakılsa, bu devrimci gücü görmek mümkün. Devrim, kuşaklar boyu süren çok çetin, özverili devrimci bir mücadeleyle kitlesel bir devrimci güç yarattı. Burada tüm sorun, proletaryanın devrimci sınıf partisinin pratik olarak devrimi gerçekleştirecek durumda olmasıdır. Bu konuda aldığı yol ise az değil.

Bu durumda, küçük bir parti devrimi gerçekleştirebilir mi? Bu soruya teorik olarak yanıt verilebilir. Bu teori ise, şimdiye değin gerçekleşmiş proletarya devrimlerinin deneyimlerinin genelleşmesinden başka bir şey değildir. Devrim deneyimlerine dayanarak söyleyebiliriz ki, küçük bir parti de devrim yapabilir. Bunun için yeter ki kitleleri harekete geçirecek, onlara yalnızca teori yoluyla değil, pratik olarak da öncülük edecek bir yetenek ortaya konabilsin.

Devrimin teori-pratiğine sahip, kitleleri iktidar hedefiyle harekete geçirebilen küçük bir parti devrim yapabilir.

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

Türkiye ve Kürdistan'da sürekli genişleyen ve derinleşen devrimci bir kriz yaşanıyor. Bu kriz, kapitalizmin ekonomik işleyişinden, bu işleyişin bir ekonomik bunalıma varmasından, sistemin iç çelişkilerinden, kısacası kapitalizmin temellerinden doğmaktadır. Bu temellerde devrimci bir kriz kaçınılmaz olarak doğar. Kapitalizmin temelleri üzerinde zorunlu olarak ortaya çıkan her ekonomik bunalım ve her politik çatışma devrimci krizi biraz daha büyütmeekten başka bir şey yapmıyor.

İşbirlikçi tekelci sermaye, devrimci krizin büyüyerek tüm toplumu etkisi altına alması ve kurulu toplumsal düzenin temellerine yönelmesi karşısında acizdir. İşçi sınıfıyla kapitalist sınıf arasındaki uzlaşmaz çelişki ve sınıf savaşımı keskinleşiyor ve zorunlu olarak daha da keskinleşecektir. Olaylar devrimci yönde ilerliyor. Tüm gelişme, çelişki ve olaylar devrimi kaçınılmaz yapmıştır. Devrim artık geleceğin sorunu olmaktan çıkıp, güncelleşmiştir. Bu toplumsal düzeni altüst edecek olan devrim, gün gün derinleşmekte, genişlemekte, yoğunlaşmakta ve büyümektedir.

Emekçi kitleler yaşam koşullarında köklü bir değişiklik yapmak istediklerini her gün güçlü bir şekilde ortaya koyuyor ve bu yönde

yükselen bir eylem çizgisi izliyor. Emekçiler bu koşullarda artık daha fazla yaşayamaz duruma gelmiştir. Ve hiçbir emekçi de her gün biraz daha ağırlaşan ve kötüleşen bu koşullarda yaşamayı kabullenemez. İçinde bulunduğu yoksulluk ve sefalet koşullarına son vermek için eylemden eyleme koşuyor. Bütün bu durumlardan doğmuş olan devrimci durum, her yeni gelişmeyle birlikte daha bir olgunlaşmaktadır. Böylesi bir ortamda burjuvazi ne egemendir, ne de yönetebiliyor. Bu yüzden krizden krize düşmekten kurtulamıyor.

Sermaye sahipleri içinde buldukları durumdan kurtulmak için başvurdukları yöntem, halk kitleleri üzerinde şiddet daha fazla şiddet uygulamak olmuştur. Krize bir çıkış yolu bulmak ve emekçi kitlelerin devrim yoluyla iktidara gelmesini önlemek için, tekelci sermaye iki kez askeri faşist darbe yaptı. Diğer dönemlerde ise olağanüstü hal, sıkıyönetim ve en ağır faşist baskı yasalarıyla egemenliğini sürdürdü. Ancak yine de tekelci kapitalist egemenliği yıkmaya yönelik devrimi önleyemedi. Çünkü devrimi yaratan koşullar ortadan kalkmamıştır. Devrimci güçler ne kadar bastırılrsa da, eğer devrimi yaratan ekonomik, tarihsel, toplumsal ve politik koşullar varlığını sürdürüyorsa – hatta bu koşulla gün be gün olgunlaşıyorsa- devrim mutlaka gündeme gelir. Bizde de böyle olmuştur.

Tekelci burjuvazi, devrim baskısından kurtulmak için, faşist devlet terörünün yanında, başka bir yola daha başvurdu: Politik çevirme hareketi. Buna göre burjuvazi, emekçi kitlelere güya kendilerini ifade etmeleri için politik- yasal seçenek sunmuş oluyor. Örnek: parlamentoya girme ve başka yasal yollardan yararlanma. Böylece “demokratik” adı altında en baskıcı faşist egemenliği sürdürmüş olacak. Bu politikaya AB'den güçlü destek buldu. Böylelikle, güçlü bir emperyalist destek ve yönlendirmeye bugüne değin üstesinden gelemediği devrim tehdidinden tamamen kurtulmuş olacaktı. Fakat, halkların içinde AB hakkında yaratılan “umutlar”, yine AB'nin uygulamalarıyla kısa sürede değişti. “Umut” yerini öfkeye bıraktı. AB, emperyalist bir güç olarak özgürlükçü değil, egemenlik peşinde koştuğunu 19 Aralık zindan katliamlarında, 1 Mayıs Taksim eylemlerinde, devrimcilere yönelik sokak saldırıları sırasında ve Kürt ulusunun ulusal kendi kaderini kendi tayin etmesi hakkına karşı tekelci sermayeyi ve faşist devleti destekleyerek gösterdi. Öte yandan AB'nin Türkiye'ye kabul ettirdiği kararlar ve yasalarla ekonomik planda çok geniş emekçi kitlelerin yoksulluğu ve sefaleti biraz daha derinleşti. AB'nin, ABD'nin, tüm emperyalist güçlerin amacı, Türkiye gibi bağımlı ülkelerde ekonomik ilhaki sonuna kadar götürerek ekonomik bağımlılığı artırmak; sömürlerini ve egemenliklerini genişletmektir.

Sonuçta ne işçilere, tüm emekçilere ve Kürt halkına yönelik faşist terör ve katliamlar devrimci krizin büyümesini durdurabildi, ne de politik çevirme hareketi ve öne çıkartılan dini gericilik devrimin gelişmesini önleyebildi. Devrim bu sistemin yarattığı koşullar tarafından sürekli gündeme getirilmekte ve ateşlenmektedir.

Egemen güçlerin bel bağladıkları küçük burjuva sol hareketin doksanlı yılların başında yasal parti kurarak düzenin aşırı muhalefet partisi olma girişimleri de istenilen sonucu vermedi. Sosyal-reformist partiler, onca burjuva desteğe karşın, devrimci hareketi ortadan kaldıramadı. Çünkü devrim bir avuç insanın iradesi olmaktan çıkmış, geniş kitlelerin iradesine dönüşmüştü. Bazıları devrime sırt çevirip burjuva düzene sığındılar diye, bir devrim halkların içinde bu denli kök salmışken, onu oradan söküp atamazsınız. Devrimci mücadele bu dönemde, çok daha şiddetlendi, yaygın ve yoğunluk kazandı. Devrimci hareket ise daha bir güçlü duruma geldi.

İşbirlikçi teknelci sermayenin ve emperyalizmin egemenliği bir devrim yıkılmadığı sürece başka biçimde yıkılmaz. Halk kitleleri isteklerini, özlemlerini, en temel sorunlarını ancak bir devrimle giderebilir. Devrim tüm emekçilerin kurtuluşunun koşuludur. Bu devrimin zorunluluğu ve kaçınılmazlığı en geniş kitleler tarafından her geçen gün çok daha berrak biçimde kavranıyor.

Peki, bu devrim nasıl bir devrim olacaktır?

Önümüzdeki devrim **demokratik halk devrimi** olacaktır. Bu devrimin kuracağı iktidarda **demokratik halk iktidar**ıdır. Bu devrim özgür bir ortam yaratacak ve **halk demokrasisini** gerçekleştirecektir. Devrimin öncüsü ve yönlendiricisi işçi sınıfıdır. Devrim işçi sınıfının önderliğinde, işçide yoksul temel ittifakına dayanacak, kırsal ve kentlin işçi olmayan emekçilerin katılımıyla gerçekleşecektir. Bu devrim adı üstünde, bir halk devrimi olacaktır. Demokratik halk devriminin zafiriyle birlikte kesintisiz olarak sosyalizme varılacaktır. Bu devrimci mücadele **demokrasi ve sosyalizm** mücadelesidir.

Bu devrim neyi çözecektir?

Devrim, teknelci sermayenin ekonomik ve politik egemenliğini ortadan kaldıracaktır. Sanayi işletmelerine, bankalara, büyük özel mülkiyete, Uluslar arası sermaye yatırımlarına el koyarak, toplumsal mülkiyete dönüştürecek, büyük topraklara zor alımı uygulayacaktır. Devrim giderek kapitalist mülkiyetin temellerine yönelecektir.

Bu mücadelenin öncü gücü olan proletaryanın devrimci sınıf partisi, devrimci hedefleri şu sloganlarla ortaya çıkarmıştır; **Bütün İktidar Emegın Olacak, Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı, Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük.**

Her halkçı devrimin ön koşulu askeri-bürokratik devlet makinesini parçalamak, onu yıkmaktır. Bu devrimde kuşkusuz onu yapacaktır. Bu koşul yerine getirilmeden işçi sınıfı ve emekçi halk kitlesinin iktidarı olan Demokratik halk iktidarı kurulamaz.

Bu topraklarda devrim geleceğin değil, bugünün sorunudur. Bu nedenle yalnız bir propaganda sorunu değil, günlük pratik görevler ve somut hazırlıklar sorunudur. Bu halk kitlelerin en temel sorunlarını çözme sorunudur. Devrimci mücadele olmadan, devrimci yöntemler olmadan, zora dayalı devrim olmadan halkın hiçbir yaşamsal sorunu çözülemez.

İşçi sınıfının ivedi, en öne çıkan ve en önemli görevi iktidarı ele geçirmektir. Tüm mücadelesini ve enerjisini, tüm eylemlerini bu hedefe yöneltmelidir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

2 - 16 Temmuz 2008

Sayı: 118

İŞÇİ EYLEMLERİNİN DERSLERİ

Emperyalizmin ve işbirlikçi tekelci sermayenin istediği “özelleştirmeler”e gitmek ve diğer ekonomik kararları almak, bu yönde yasaları çıkarmak ve tüm bu kararların uygulanmaya geçilmesinin kaçınılmaz olarak yolaçtığı halk ayaklanmalarını bastırmak, Türkiye'deki her hükümetin temel görevi olmuştur.

Bir hükümetin uluslararası sermayeden ve emperyalist devletlerden “geçerli not” alabilmesi, tüm bu görevleri yerine getirebilecek bir konumda olmasına bağlıdır. Bağımlı kapitalist ülkelerin hükümetleri, ülkelerinin ekonomik olanaklarını uluslararası tekellere sonuna kadar açmak ve ekonomiyi emperyalist devletlerin her seferinde değişen istemlerine uygun duruma getirmekle yükümlüdür. Bunu yapmayan hükümetlerin başına neler geldiği bilinmeyen bir durum değildir. Bir hükümetin emperyalizmin işbirlikçisi olması yeterli değildir; emperyalist tekellerin yeni yönelimi ve kararlarına da uymak zorundadır. Bağımlı ülkelerle emperyalist ülkeler arasındaki ilişkilerde belirleyici taraf, elbette emperyalist ülkelerdir.

Bu ülkelerde hükümeti kuran partiler, “muhalefet”teyken, kitlelere verdikleri sözlerden, tüm vaatlerden vazgeçmek zorundalar. Kapitalistlerin sık sık yinelediği gibi, muhalefet olmak başka, hükümet olmak ya da başka bir ifadeyle iktidar olmak başka. İktidar olmak demek, topluma egemen olan güçlerin istekleri doğrultusunda hareket etmek demektir. Zaten kapitalist hükümetler, sermayenin isteklerini yasalaştıran ve uygulamaya sokan bir icra komitesinden başka birşey değildir. Bu durumda olan bir burjuva parti, bir süre sonra kendisini destekleyen kitlelerin desteğini yitirmeye başlar. Bırakın geniş kitlelerin isteklerini sınırlı da olsa karşılamayı, kendi yandaşlarının olanaklarını bile kısıtlar. Çünkü burjuva niteliği gereği, tüm ekonomik olanakları egemen kapitalist güçlere sunar. Bu durum taraftarları arasında bir şaşkınlık, hayal kırıklığı yaratır. Hayal kırıklığına uğrayanlar arasında, bu partiler tarafından aldatılan bazı işçi grupları da var.

Bu işçi gruplarının hayal kırıklığı ya “özelleştirmeler” sırasında, ya da özel sektör tarafından işten atıldıklarında, yerini büyük bir kızgınlık ve öfkeye bırakıyor. Böylece her burjuva partisi, her renk ve çeşitte burjuva akım hükümete geliyor ve sırayla hepsi de kısa süre sonra yıpranıyor. Gerçekte tekelci egemenlik koşullarında tüm burjuva partilerinin aralarındaki fark tamamen biçimseldir. Hiçbir burjuva partisi tekelci sermayeden ayrı davranamaz. Hepsi, işçi sınıfı karşısında, işçi sınıfı partisi karşısında düzen partisidir. Her biri diğerini yıkıma uğratarak, tümü kendini tüketmiş olur ve sıra işçi sınıfına ve işçi sınıfının devrimci partisine gelir.

Türkiye ve Kürdistan'da son yirmi yılda işçi sınıfı eylemleri özellikle kitlesel işten çıkarmalar karşısında yoğunlaştı. İşten çıkarmalar iki biçimde gerçekleşiyor: Birincisi tüm iş kollarında, özel sektör ve kamu sektörünün tüm alanlarında; ikincisi, devlet işletmelerinin, devlet bankalarının “özelleştirilmesi” sırasında. İşten çıkarmalar son dönemde arttı, ancak her zaman vardı ve bu, sermaye birikiminin bir eğilimidir. Son yıllarda boyutlanan işten çıkarmalar, bu eğilimin nerelere vardığını gösteriyor. “Özelleştirmeler” özellikle son yirmi yılda arttı. Ve tüm kapitalist ülkelerde aynı dönemde başladı. Bunda iki temel eğilim rol oynadı. İlki, kolektif kapitalist mülkiyet olan devlet mülkiyetinin, kapitalist gruplarının ellerine, özel kişilerin mülkiyetine geçme eğilimi; diğeri de, sosyalist sistemin dağılması, sosyalist ülkelerin kapitalist sistem üzerinde yarattığı baskının kalkması ve son olarak da, içerde işçi sınıfının şiddetli bir burjuva saldırısına uğraması. Dışta sosyalist sistemin, içerde de işçi hareketinin baskısı kalktığına göre, kapitalistler beklenen sonuçlarını alacaklardı. İlk büyük sonuç: Dünya çapında kitlesel işten çıkarmalar ve uzun iç savaşlarla kazanılan sosyal kazanımların gasbedilmesi oldu.

Kapitalistler emekçi kitlelere karşı dünya genelinde topyekun bir saldırı içinde, ve bu saldırılar uzun süredir devam ediyor. Saldırıları tek tek kapitalist ülkelerde de aynı şiddetle sürüyor. Yapılan saldırılarla işçi kitlelerinin hem ekonomik-sınıfsal mevzileri ağır bir baskı altına alındı, hem de politik olarak gerici burjuva terör altında tutuldu. İşçi sınıfının ve genelde de halk kitlelerinin baskı altında tutulması, zayıflatılması ve geriletmesinde tüm kapitalistlerin ortak çıkarı olduğu için her ülkede hedefe ulaşmak için ortak bir sınıfsal ittifak kurdular. Burjuvazinin dünya genelindeki saldırıları, burjuva iç savaş biçimini alırken, savaşın diğer tarafı olan proletaryanın sınıf mücadelesinin de proleter iç savaş, küresel iç savaş biçimini alması kaçınılmazdı.

“Özelleştirmeler” sırasında işçilerle kapitalistler ve burjuva devlet arasındaki çatışmalar son derece şiddetli oldu. Şiddetli olmak zorunda. Çünkü “özelleştirme” ABD'nin, AB'nin dolayısıyla IMF ve Dünya Bankası'nın genel politikasına dayanıyor. İşçilerin eylemleri ne denli şiddetli ve uzun sürerse sürsün, uluslararası tekeller ve işbirlikçi tekeller sermaye bu konuda amacına kesenkes varmak istiyor. Tekellerin genel saldırıları karşısında işçiler ve halk kitleleri de dünya genelinde ortak eylemlere gittiler. Bu süreçte hem tek tek ülkelerde, hem de dünya genelinde kitle ayaklanmaları birbirini izledi. Karşıtların dünya genelindeki bu karşılaşması, aradaki savaşı daha şiddetlendirdi.

Türkiye'de sınıf çatışmaları sadece “özelleştirmeler” sırasında meydana gelmedi. Sınıf çatışmaları işçilerin kitlesel olarak işten atıldığı tüm işkollarında ve işyerlerinde görüldü. Bu çatışmalar sırasında hem işçi sınıfı kendi içinde kenetlendi, hem de halk kitleleriyle işçiler mücadele içinde birbiriyle kaynaştı. Eylemlerin bir kısmı uzun sürdü, ancak geniş bir halk desteğiyle sonuç alınabildi. “Özelleştirmeler”in yapıldığı yerlerde aynı sonuç alınamadı. Sümerbank'ta, SEKA'da, Tekel'de, Şişe-Cam'da, devlet bankalarında, kimya fabrikalarında, çok uzun süren eylemler, fabrika işgalleri, sokak gösterileri, Ankara'da çatışmalı gösteriler ve devlet güçleriyle günlerce süren çatışmalara rağmen, bu alanlarda bir sonuç alınamadı. “Özelleştirmeler” bir bir yapıldı ve emekçiler kitlesel olarak işten atıldı. Uzun mücadeleler sonucu elde edilen ekonomik-sosyal kazanımlar ortadan kaldırıldı. Sınıf mevzileri bir bir yıkıldı. İşçi sınıfının koşulları tamamen kötüleşti.

“Özelleştirmeler” sürecinde günlerce süren son derece şiddetli geçen çatışmalara ve geniş kitle dayanışmasına dayanmasına karşın işçilerin sonuç alamayışı, bu saldırıların uluslararası tekellere dayanması ve emperyalist devletlerin stratejik bir saldırısı olarak gelişmesinden ileri geliyor. Emperyalist güçler ve işbirlikçi tekeller sonuca varmak için varolan koşullardan sonuna kadar yararlandılar ve tüm güçlerini harekete geçirdiler. Buna karşılık işçi ve halklar cephesinin koyduğu eylemler ve mücadele düzeyi, kendi lehine sonuç alınmasına yetmedi.

Süreç sona ermiş değil. “Özelleştirmeler” devam ediyor. İşçilerin sınıf eğitimi ve mücadelenin geleceği açısından değerlendirilecek önemli gelişmeler yaşandı. Eylemler sırasında, işçi sınıfının başka yerlerde değerlendireceği iyi örnekler ortaya çıktı. Başka yerlerde bu ileri mücadele örneklerine ihtiyaç var. Eylemler sırasında sınıfın mücadele birliğinin sağlanması, yani sınıf bilinçli işçilerle sınıf bilincini almamış işçiler arasında sermayeye karşı sınıfın ortak hareketinin, eyleme da-

yalı birliğin gerçekteşmesi; sürecin işçiler açısından en büyük kazanımıdır. Yine işçi sınıfıyla, geniş halk kitlelerinin işçi sınıfının eylemleri etrafında birliğin sağlanması da kitlelerin mücadelesinin geleceği açısından önemli bir gelişmedir. Bu alandaki mücadele başarıya ulaşmadı, ama mücadele sırasında ortaya çıkan proleter mücadele örnekleri ve dersleri her şeyden daha önemli.

Yapılan işçi eylemlerinde şu genel sonuçlar çıkarılabilir:

1- Hiçbir işçi kendisini işsizliğe ve daha derin bir sefalet mahkum eden bir saldırı karşısında suskun kalmaz, eylemden kaçamaz. Sınıf mevzilerini ve ekonomik kazanımlarını yoketmeye yönelik sermaye saldırısı karşısında yapacağı şey eylemdir, yalnızca şiddetli eylem. Eylemci işçilerin tavrı yeterince saldırgan olmadığı için eleştirilebilir.

2- Ortaya konan eylemler sonuç almak için yeterli olmamıştır. Sonuç alıcı eylemlere başvurmak zorunlu olmuştur. Latin Amerika halk ayaklanmaları ve son “açlık ayaklanmaları” bu konuda kesinlikle göz önünde tutulmalı.

3- İşçi sınıfı kendisini hiçbir şekilde güncel eylemlerle ve güncel istemlerle sınırlamamalıdır. Kapitalist toplum sosyalist topluma dönüştürülmediği sürece, işçi sınıfı ve tüm halk kitleleri aynı kitlesel sefaleti daha yıkıcı bir şekilde yaşayacaktır. İşçi sınıfının temel hedefi, tüm günlük mücadelelerde gözetilmelidir.

4- İşçi sınıfı politik olarak örgütlenmişse, devrimci sınıf partilerinin öncülüğünde hareket ediyorsa, aktif devrimci politik mücadele veriyorsa, kapitalistlerle olan sınıf savaşını kazanabilir.

5- Kapitalistlerin saldırıları dünya çapında yürütülüyor ve sınıfsal ittifaklarına dayanıyor. İşçi sınıfı da dünya düzeyinde ortak hareket eder ve devrimci temelde proletarya enternasyonalizmini öne çıkarırsa etkin olur ve devrimci hedeflerine ulaşabilir.

6- Sınıf savaşımı şiddetli ve yoğun bir aşamaya girmiştir. Sınıf savaşımı devrimci yönde gelişim gösteriyor. İşçiler eylemlerde devrimci yöntemlere başvurmak zorunda kaldılar; devrimci yöntemler bundan sonra daha da öne çıkacaktır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
30 Temmuz – 12 Ağustos 2008
Sayı: 120

DEVİRİMİN OLGUNLAŞMASI

Proletaryayla burjuvazi arasındaki sınıf savaşı Türkiye ve Kürdistan'da 40 yıldır çok şiddetli, yoğun ve yaygın olarak sürüyor. Bu kadar uzun bir süre içinde, bu denli yoğun-devrimci mücadele, aynı dönem devrime çok yakın ülkelerde vardı yalnızca. Öne çıkan devrimci mücadelemizle dünyada devrime en yakın ülkeler arasında yerimizi aldık. Bu yoğun-devrimci mücadeleyi, bu uzun iç savaşı bütün yönleriyle irdelemeye devam edeceğiz.

Türkiye'de olayların devrimci yönde gelişmeye başladığı 68'den bu yana, Vietnam savaşı Vietnam halkının zaferiyle sonuçlandı. Şili'de sosyalist Salvador Allen'de devlet başkanı seçildi ve 73'te askeri faşist darbeye devrildi. Portekiz'de 74'de devrim oldu. Angola ve Mozambik'te devrimci ulusal hareketler zafere ulaştı ve sömürgecilik sistemi yıkıldı. Filistin halkının kurtuluş mücadelesi kırk yıldır sürüyor. 79'da Nikaragua'da devrim gerçekleşti. O dönem başlayan Kolombiya devrimci mücadelesi kırk yıldan fazla bir zamandır güçlenerek sürüyor. Diğer Latin Amerika ülkelerinde gerilla hareketleri uzlaşmayla sonuçlanınca oradaki halklar başka yollardan iktidara geliyorlar. Türkiye ve Kürdistan devrim mücadelesi zafere ulaşamadı, ancak büyük bir güç durumuna gelmiştir.

Sınıflar savaşımının 68'den itibaren keskinleşmesi ve sıçrama göstermesinin temelinde, toplumu oluşturan sınıfların diyalektik ilişkisi var. Emperyalizmle işbirlikçilik temelinde gelişen Türkiye'nin tek-elci sermayesi 60'ların sonlarına doğru iyice güçlenmiştir. Ekonomik egemenliği ele geçiren işbirlikçi tek-elci sermaye, ekonomik gücüne dayanarak politik egemenliği de tamamen ele geçirecek duruma gelmiştir. İşbirlikçi tek-elci burjuvazinin ekonomide güçlenmesiyle birlikte, emperyalizmin sömürüsü artmış ve egemenliği de pekiştirilmiştir. Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığı ileri boyutlara varıyor. Tekellerin ekonomik ve politik koşulları iyice kötüleşiyor. Emek-sermaye karşıtlığı büyüyor. Kitlelerin ayaklanmaları, sınıf çelişkilerinin keskinleşmesine bağlı olarak artıyor, yaygınlık kazanıyor. Sınıf savaşımı her bakımdan yeni ve devrimci bir döneme giriyor.

İşçilerin fabrika işgalleri, maden işgalleri, devrimci gençliğin yükselen devrimci eylemleri, kitlelerin devrimci sokak gösterileri, köylülerin toprak işgalleri ve mitingleri, 15–16 Haziran büyük işçi ayaklanması, 71 devrimci çıkışı sınıf savaşımının yeni bir döneme, devrimci bir döneme girdiğinin somut olgularıdır.

68 eylemleri, 15–16 Haziran ve 71 devrimci mücadelesi burjuva düzeni sarsan ilk depremlerdir. Daha sonraki yıllarda, sürecek olan devrimci kitle eylemlerinin temel taşları daha o dönemde döşendi. O güne dek burjuva diktatörlüğüne boyun eğmiş olan halk kitleleri devrimci eylemlerinin yarattığı sarsıntıyla içinde buldukları durumdan çıkmaya ve burjuvaziye karşı harekete geçmeye başladılar. Politik mücadele geniş kitleleri etkisi altına aldı. Devrimci hareket ise geniş kitlelerle kaynaştı ve kiteselleşti. Devrimci mücadele zafere ulaşamadı, fakat, başarıya ulaşması için gereken temelleri oluşturdu. Zaten proletaryanın kurtuluşu yolunda burjuva egemenliğe son verecek olan mücadele bir-iki eylemle sınırlı değildir. Devrimin zaferi için bir dizi çarpışma bir dizi ayaklanma ve eylemlerden geçmek gerekiyor.

Sınıf savaşımı açık savaşım biçiminde gelişmiştir. Kapitalizmin iç çelişkilerinin keskin oluşu, burjuva devletin baştan beri gerici, militarist, anti-demokratik ve anti-proleter yapısı daha sonraki süreçte, 71 askeri faşist darbesi sırasında faşist biçim alması, halk kitleleri üzerinde sürekli uygulanan ağır politik baskı ve saldırı, sınıf savaşımının şiddetli ve açık savaşım olarak gelişmesini getirdi. Proletarya ve halk kitlelerinin savaşımı kaçınılmaz devrimci biçimler aldı. Savaşım 70'lerde ve günümüze değin gerçek anlamda bir "savaşım" olarak sürdü. Bu sürecin başlangıcı 71'deki doğrudan eylemlerdir, açık çatışmalardır.

70'e doğru ve 70 başında yapılan kitlesele eylemlere, 15–16 Haziran'a ve 71 devrimci mücadelesine rağmen, halk kitleleri o günkü koşullarda devrimi gerçekleştirecek durumda değildi. Halklar devrimi yapacak denli örgütlü ve bilinçli değildi. İşçi sınıfı 15–16 Haziran'ı yaratmasına karşın sınıf bilinci ve sınıf örgütlülüğü zayıf olduğundan daha ileri gidemedi. Aradan 40 yıl geçtikten sonra, bugün işçi sınıfı bilinç olarak, örgütlülük olarak ve pratik deneyim bakımından o dönemle karşılaştırılmayacak kadar gelişkin, ileri olmasına rağmen, burjuvaziye deviremediğine göre, o sıra bunu hiç yapamazdı. Zaten mücadeleye yeni atılmış, yeni yeni örgütlenmeye başlamış, sosyalizmle yeni tanışmış kitlelerin bu durumuyla devrimi gerçekleştirmesi elbette beklenemez. Ancak giriştiği bir dizi eylem ve ayaklanmayla devrimin koşullarını hazırlayabilir, devrimi olgunlaştırabilir. Halk gerek 71 öncesi ve sırasında gerek 70'li yıllar boyunca ve gerekse günümüze dek verdiği kesintisiz devrimci mücadeleyle devrimin koşullarını her bakımdan olgunlaştırmıştır.

71 devrimci mücadelesi gerçek anlamda devrimci bir çıkış oldu. Hareket o dönem hedefine ulaşamadı, fakat kitlelere başarıya ulaşmanın yol ve

yöntemlerini gösterdi. İşçi sınıfı zafere ulaşmak için yeniden yeniden ayağa kalkarken, halklar hedeflerine doğru yürürlerken, ancak o dönemin devrimci önderlerinin yarattığı devrimci değerleriyle, coşkusuyla ve örneğiyle bunu başaracaktır.

Devrimci mücadele 73'ten itibaren yeni bir atak, yeni bir yükseliş içine girdi. Halk kitlelerinin devrimci mücadelesinin yükseliş çizgisine girmesinde o dönemin nesnel sosyo-ekonomik koşullarının etkisinin yanı sıra önceki dönemin verilen mücadelelerinin de kesin bir etkisi var. 73 sonrası devrimci mücadelesi, birçok yönden kendisini yaratan önceki dönemin mücadele anlayışını aşmıştır. Aşması da kaçınılmazdı. İşçi sınıfı belli bir mücadeleden sonra yürüdüğü yolu, o sıradaki zayıflıklarını, toyluklarını vb. yeniden ele alır ve kazanmak için yapılanlardan dersler çıkarır. Bu yöntem işçi sınıfının daha ileriye gitmesini, mücadelenin yeni aşamalarına varmasını sağlar. Hareket önceki mücadele aşamasını aşarken, onun devrimci değerlerini de birlikte taşımıştır. Hareket 80'lere geldiğinde teorik ve pratik bakımdan çok daha donanımlı ve yetenekli duruma gelmiştir. Devrimci komünist güçler 12 Eylül Askeri Faşist Diktatörlüğü yıllarında örgütlü devrimci mücadeleyi kesintiye uğratmadan sürdürürken 71 ve 73 sonrası devrimci sürecin değerlerine ve deneyimlerine dayanmıştır. Kürt halkı 84'de yeni bir mücadele dönemini başlatırken, 70'li yılların birikimlerine dayandı. 80'li yıllardan bugüne devrimci hareketin önder ve sürükleyici kadroları 70'li yıllarda şekillenen kadrolardır.

Proletaryanın sınıf savaşımı, halkların devrimci mücadelesi her seferinde daha ileri gitmiştir. Bu günden geçtiğimiz dönemlere baktığımızda, hareketin büyük mesafeler aldığını, kendini aştığını ve devrimi gerçekleştirecek kadar pratik ve politik kapasiteye ve deneyimlere sahip olduğunu çok rahatlıkla söyleyebiliriz.

Tekelci sermayenin ve faşist devletin halkların üstünde on yıllar boyunca şiddet uygulaması hem karşıtı yaratmış ve hem de mücadeleyi daha da şiddetlendirmiştir. Komünistler, halk kitleleri burjuvazinin gerici şiddetine devrimci şiddetle yanıt verdi. Bu süre içinde sınıf mücadelesi bütün şiddetiyle sürdü. Sınıf savaşımının belli bir aşamada iç savaş düzeyine yükselmesi, bizde sınıf savaşımının nasıl ileri bir gelişme gösterdiğini ortaya koyuyor. Sermaye güçleri, devrimci işçi hareketini, devrimci halk hareketini ezmek, onu yoketmek için 12 Mart'ta ve 12 Eylül'de askeri faşist darbe yaptı; diğer dönemlerde de, onu aratmayan aynı faşist terör uyguladı. Peki, bu neyi gösteriyor; sermayenin gücünü mü, yoksa devrimci hareketin gücünü mü? Elbette ki, devrimci hareketin gücünü gösteriyor. Faşist devlet terörü burjuva vahşeti, burjuvazinin gücünü değil, güçsüzlüğünü sergiliyor. Son derece iyi örgütlenmiş, belli bir kitle temeline sahip, emperyalizmle işbirliği halinde hareket eden ve dünya emperyalizminin desteğine sahip egemen bir güce faşist bir devlete karşı hep savaş içinde olmak, her defasında daha büyük bir

şiddetle onların karşısına çıkmak, burjuvazinin değil, devrimci hareketin ne kadar güçlü olduğunu ortaya koyuyor. Tüm mücadelesi burjuva terör altında geçen devrimci hareket, bütün bu çetin süreç boyunca, her seferinde daha bir çelikleşmiş ve savaşım yeteneği kazanmıştır.

Savaşımını bu denli uzun sürmesi ve bu zaman içinde böylesine yoğun politik olayların meydana gelmesi salt öznelikle açıklanamaz. Olayların temelindeki nesnel ilişkileri ve harekete geçirici itici güçleri bulup çıkarmak gerekir. Olayların temelindeki itici güçler, emek-sermaye çelişkisi ve karşıtlığıdır; karşıtların mücadelesidir, sınıf mücadelesidir. Proletaryayla burjuvazi arasındaki uzlaşmaz çelişki, işbirlikçi tekelciliğin gelişimi ve emperyalizmin egemenliğinin güçlenmesiyle birlikte keskinleşmiştir. Sınıf çatışmaları, daha doğru bir ifadeyle sınıf savaşımı, temeldeki karşıtlıkların büyümesiyle beraber şiddetlenmiştir. Emek-sermaye çelişkisinin yanında Kürt halkının üzerindeki ulusal baskıdan

kaynaklanan çelişkiler, halk kitlelerinin demokrasi eğilimiyle burjuva devletin anti-demokratikliği arasındaki çelişki ve çatışmalar görünürdeki olayların altında yatan itici güçlerdir. Bu temel aynı zamanda genel hareketin derinliğinin ve zenginliğinin de temelidir. Aynı dönemde birçok mücadele biçiminin birlikte ortaya çıkması, bir taraftan bilinçli ve örgütlü kitle hareketi diğer taraftan kendiliğinden kitle eylemlerinin yan yana görülmesi, ekonomik-politik gelişmenin eşitsizliğine bağlı olarak farklı gelişme düzeylerinde ifadesini bulan mücadeleler, emekçi kitlelerin kendi durumlarına bağlı olarak giriştiği sayısız eylem genel hareketin ne kadar geniş olduğunu gösteriyor. Bu hareket, bütün birbirinden kopuk gibi görünen kitle eylemleri, farklı düzeylerde seyreden mücadele, hepsi ortak bir temelden, tümünü etkileyen ortak bir zorunluluktan, devrimin zorunluluğundan doğuyor ve gelişiyor. Bu sayısız olay ve hareket birbirinden ayrı olsalar da, tümü bir devrimi hazırlıyor. Sayısız olay, çatışma, kitlelerin istekleri bir noktada toplanır, üst üste biner, bir bileşke, bir tarihi olay, bir devrimi meydana getirir. Hareketin geldiği nokta burasıdır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

12 – 25 Ağustos 2008

Sayı: 121

DEVRİMCİ MÜCADELENİN MARKSİST ÖNDERLİKTE GELİŞMESİ

Sınıf çelişkilerinin yoğunlaşması, sınıf savaşımının yoğunlaşmasına yol açıyor. Devrimci hareket bu temele dayanarak ve bu temelden beslenerek durmadan büyüyüp güçleniyor. Devrimci hareketin büyümesi ve güçlenmesi demek, sınıflar arasındaki güç dengesinin emekçi kitleler lehine değişmesi demektir.

Proletaryayla burjuvazi arasında 40 yıldır çok şiddetli olarak süren sınıf savaşımı, çeşitli dönemler büyümesini devam ettirmiş; sınıflar arası güç dengesi bu süre içinde halk kitlelerinin durumunu güçlendirecek şekilde değişmiştir. Bu dönemlerden biri, 68'le başlar ve 71 devrimci mücadelesiyle daha ileri boyutlar kazanır. Bu dönem, devrimci mücadelenin ilk dönemidir. İlk dönemde, hareket hem niceliksel olarak büyür, hem de niteliksel olarak. Mücadeleye katılan kitlelerin sayısı her gün hızla büyürken, devrimci mücadele örgütlü nitelik kazanır.

Tekelci burjuvazi, devrimci hareketin büyümesini ve güçlenmesini 12 Mart Askeri Faşist Darbesiyle durdurmaya çalışmıştır. Burjuvazi, devrimci mücadelenin gelişmesini, büyük bir saldırıyla, korkunç bir vahşetle, geçici bir süre için bastırabilir, ancak onu tamamen yok edemez. Burjuvazinin gerici zoru, devrimi yaratan nesnel koşulları ortadan kaldıramaz. Her türlü burjuva şiddet, tersi bir durum yaratır; kitleler üstünde uygulanan gerici şiddet sonucu, kitlelerin ekonomik yaşamı çok daha kötüleştiğinden, politik durumu da aynı şekilde iyice kötüleştiğinden, sınıf uzlaşmazlıkları iyice derinleşir ve bu da devrim koşullarının daha da olgunlaşmasına yol açar.

Devrimci hareket, 73'ten sonra tam bir patlama gösterdi. Hareket hızla büyümeye ve güçlenmeye başladı. Devrimci mücadele, yeniden bir yükseliş içine girdi. Genelde halk hareketi ve özelde de devrimci

hareket kısa sürede büyük bir gelişme gösterdi. Hareketin güçlenmesiyle birlikte, yeni mevziler ele geçirilmeye başlandı. Her yeni mevzi, hareketin daha ileri bir konumda devam etmesini getirdi. Öte yandan, tekelci sermayenin tüm ekonomik gücü elinde toplama yönelimi ve ekonomik kriz sonucu geniş halk yığınlarının mülksüzleşmeleri ve sefaletle itilmeleri karşısında, tekelci egemenliğe karşı eyleme yönelmeleri, devrimin olanaklarını artırmış ve kitle temelini genişletmiştir. Devrimci hareket yıkıma uğrayan kitlelerin eylemleri ve desteğiyle, kitle gücünü sürekli genişletmiştir. Devrimci hareket gerek kitle gücü yönünden, gerek bilgi ve örgütlenme yönünden önceki dönemi her bakımdan aşmıştır. Tüm bu gelişmelerin sonunda sınıflar arasındaki güç dengeleri, yeniden emekçi kitlelerin lehine değişmeye başladı. Tekelci sermaye değişen güçler dengesini 12 Eylül Askeri Faşist Darbesi ile kendi lehine değiştirmeye çalıştı. Ancak devrimi yaratan koşullar, devrimci hareketin bastırılmasına rağmen, 12 Eylül koşullarında olgunlaşmaya devam etti.

12 Eylül'de kesintiye uğramadan süren devrimci komünist hareket, 80 sonlarında işçi sınıfının başlattığı mücadele atağıyla birlikte güçlü bir konuma geldi. Aynı süreçte, Kürt halkı büyük bir mücadele dalgası başlattı. Bu dönemde yükseliş çizgisinde gelişen işçi sınıfının devrimci mücadelesi ve Kürt halkının özgürlük mücadelesi, aynı ve ortak düşmana karşı yöneldiği için 12 Eylül'le emekçi halkların lehine değişen güçler dengesini yeniden değiştirebilmiştir. Proletaryayla kapitalistler arasındaki sınıflar güç dengesinin, proletaryanın ve dolaşısıyla emekçi halkların lehine değişmesi, bir süreçtir. Devrimci hareket büyüdükçe ve güçlendikçe, bu güç dengesi emekçilerin lehine değişmeye başlar, ancak bu değişimin büyük ölçüde gerçekleşmesi, sürecin devrimci bir süreç olarak devam etmesine bağlıdır. Yani olmuş bitmiş bir durum yok; süreç devam ediyor. Tekelci sermaye ve onun faşist devleti açısından temel sorun, her defasında daha büyük bir şiddet uygulayarak, geçmişte yapılan vahşeti kat be kat aşan büyük vahşetlere girerek bu süreci devrimci bir süreç olarak kesintiye uğratmak, önünü kesmektir. Ancak, proletaryanın sınıf savaşımı öylesine ileri bir düzeye çıktı; devrimci hareket öylesine dayanıklı, yaşanan bir nitelik kazandı ki, hiçbir burjuva şiddet, günbegün keskinleşen bu devrimci süreci kesintiye uğratamıyor. Bunu başarmak için giriştiği her saldırı, hemen halk kitlelerinin daha büyük devrimci eylemleriyle yanıtlanıyor.

Proletaryayla kapitalistler arasındaki zorunlu tarihi çatışma tüm olgularıyla, bu topraklarda da yaşanıyor. Sınıf mücadelesi iç savaş biçimini aldı. Karşıt saflarda mevzilenen güçler, tüm bu yıllar boyunca

birbirlerine ateş açtılar. Açılan ateş, kırk yıl boyunca tarihin itici gücü oldu. Tarih, çok çeşitli ve çok yoğun olaylarla ilerledi. Yakın dönemin tarihi, ancak bu çok zengin olgular temelinde kavranabilir. Ortaya çıkan olgular, aynı zamanda, sürecin bundan sonra hangi gelişmelere gebe olduğunu da bize gösteriyor. Süreç, önceki olayları geride bırakanacak denli daha büyük çatışmalara gebe. Kapitalist düzen, karşıtına dönüşmeye gebe. Sistemin çelişkili evrimi, bir devrimi zorunlu olarak gündeme getirmekte. Nicelik, niteliğe dönüşme evresinde. Tarihsel süreç böylesine yoğun, devrimci.

Tekelci sermayenin egemenliği altında, emekçi kitlelerin ekonomik ve politik mücadelesi çok daha güç hale geliyor ve her gün çok daha güçleşmektedir. Bu şartlar altında, emekçi kitlelerin yaşam koşullarının çok daha kötüleşeceği ve kötüleştiği de tartışmasız bir gerçektir. Tekelci kapitalizm, kapitalizmin varolan çelişkilerini iyice keskinleştirir, öne çıkartır. Kapitalizmin evrimi, temelindeki uzlaşmazlıkların derinleşmesi demektir. Yani bu demektir ki, sınıf çatışmaları daha da bir şiddetlenecektir. Varolan tarihi koşullar altında işçi sınıfının ve dolayısıyla insanlığın kurtuluşuna giden yol, yalnızca zora dayalı devrimle açılabilir. Proletaryanın toplumsal devrimi, uzlaşmaz çelişkilerin çözümü dür.

Kapitalist düzenin kendisi, bu düzenin gelişmesi, emekçileri ayaklanmalara hazırlamaktadır. Sürekli artan hayat pahalılığı, kitlelerin hayat pahalılığı dolayısıyla belli bir düzeyin altında yaşayabilmesinin olanaksızlığı, onları zorunlu olarak ayaklanmalara itmektir. İşçilerin yaşamı ve halk kitlelerinin yaşamı gün gün bozulmakta ve kötüye gitmektedir. Hiçbir emekçi bu durumu artık daha fazla kabul etmeyeceğine göre kapitalist düzene karşı ayaklanma, koşulları doğmuş olan yeni bir topluma geçme ve yepyeni bir yaşam kurmak için mücadeleye girme onlar için gerçek kurtuluş yoludur.

Emekçi halk kitlelerinin kapitalist düzene yönelik her hareketi, her eylemi, burjuvazinin şiddetli ve vahşi saldırılarıyla karşılaşılıyor. Burjuvazinin sınıf ayrıcalıklarını ve tekeli korumak için başvurmayacağı şiddet yoktur. Bu şartlarda, kitlelerin egemen güçlerle çatışmaya girmesi, sınıf savaşımının devrimci biçimler alması kaçınılmazdır. Sınıf savaşımı Türkiye ve Kürdistan'da on yıllardır şiddetli çatışmalar biçiminde sürüyor. Tekellerin egemenliğiyle birlikte mücadele, devrimci bir nitelik almıştır. Tekelci egemenlikle birlikte, emek-sermaye çatışması en üst düzeye çıkar. Tekelci kapitalizm, emek-sermaye arasındaki çelişkinin çözüme bağlanacağı; proletaryayla burjuvazi arasındaki savaşımın karara bağlanacağı bir gelişme aşamasıdır.

Devrimci mücadele her yükselişe geçtiğinde, tam bu sıra bir takım gruplar ortaya çıkar ve "proletaryanın öncüleri" oldukları iddiasında bulunurlar. Böyleleri 70'lerde de vardı, ama 12 Eylül'de sınıf içinde hiçbir varlık gösteremediler. Örgütlenmedeki amatörlikleri ve dağılıp giden yapılarıyla proletaryaya hiçbir güven vermediler. Şimdi yine böyle gruplar, emekçi hareketinde boy göstermeye başladı. Bugüne değin, en çetin dönemde ortalıkta görünmeyen, faşist devletin yaptığı katliamlar karşısında hiç ses çıkarmayanlar, devrim sınırsız özveri gerektirdiği halde bunu hiçbir zaman göze alamayanlar, sırf devrimci mücadelenin yarattığı ortamdan yararlanıp işçi sınıfı hareketinde, söz sahibi olmak için görünmeye başladılar.

Bu tip grupların mücadelenin en zor döneminde, hareketin en kritik anında mücadelenin saflarını terk edecekleri açıktır. Bu nedenle, devrim yeni bir yükseliş çizgisine girdiğinde, bu devrimci mücadele dalgasının hangi önderlik altında gelişeceği, mücadelenin geleceği açısından çok önemlidir.

Devrimci mücadelenin, devrimci marksistlerin, Leninist Parti'nin öncülüğünde gelişmesi için, Leninistlerin, sınıf savaşımının her alanında etkin olması gerekiyor. Bu etkinliğin tam olarak ortaya konabilmesi, varolan tüm güçlerinin en iyi biçimde, en verimli ve en aktif biçimde harekete geçirilmesine bağlıdır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

27 Ağustos – 10 Eylül 2008

Sayı: 122

SINIF TAVRI

İşçi sınıfı sağlam bir karaktere sahiptir. Karakter sağlamlığı kendisini sınıf mücadelesinin her alanında ve sayısız olayda gösterir. Bunun başında, işçilerin kendi aralarında, sınıf dayanışmasında gösterdikleri tavır geliyor. Sermayeye karşı sıkı bir sınıf dayanışmasında bulunmak, emekçilerin hem sınıfsal konumları ve içinde oldukları ekonomik koşullar gereğidir, hem de emekçi kitlelerin sınıf mücadelesinin düzeyini gösteriyor. İşçi sınıfı hareketi, canlı bir harekettir. Gelişmelere bağlı olarak sürekli bir değişim geçirir. İşçilerin bir sınıf olarak hareket etmesi, kendi içinde sıkı bir dayanışmada bulunması kendini gelişmenin her aşamasında yeni biçimlerde ortaya koyar. İşçilerin sınıf bilincinin, sınıf tavrının kendisini belirgin olarak ifade ettiği sorunlardan biri, işçilerin işten atılmaları sırasında ortaya konan eylemler sırasında kendini gösterir. İşçilerin işten atılmaları çok sık gündeme geldiği için, buna karşı gelişen eylemler de sıkça yapılıyor. Bu eylemler işçilerin sınıf tavrının somutlandığı billurlaştığı etkili eylemlerdir. Çalışanlar kendi durumlarını tehlikeye atmış olsa da, yine de işten çıkarılan işçi arkadaşlarına eylemlerle sahip çıkmayı sürdürüyorlar. Emekçiler sınıf dayanışması için, sınıf mücadelesinin geleceği için bu ağır sonuçları göze alıyorlar. İşçilerin sınıf dayanışması sırasında bazı yerlerde tümenden işten atıldıkları durumlar olmuştur.

Tüm bu yıkıcı ekonomik sonuçları bilinmesine karşın, işçiler başka yerlerde, kendi sınıf tavrını göstermekten geri kalmıyorlar.

Emekçilerin sınıf tavrı ister sendikal mücadele nedeniyle olsun, ister sendikal örgütlenme dışında ve sendikalardan bağımsız olsun, her durumda ortaya çıkabiliyor. Çalışanların işten atılmasına karşı mücadele yalnızca büyük işletmelerle sınırlı değildir. Daha küçük işyerlerinde, üç-beş kişinin çalıştığı yerlerde de veriliyor. İşçiler arasında çok yaygın olan sınıf dayanışması bir “meslek dayanışması”yla açıklanamaz. Emekçilerin sınıf dayanışmaları, bunun çok ötesinde, bir sınıf hareketi olarak, sınıf mücadelesi olarak ortaya çıkıyor ve sürüyor.

Fabrikalarda öncü işçi olmak, işten atılmayla en önce karşı karşıya olmak, topun ağzındaki bir insan olmaktır. Öncü işçiler bu şartlar altında emekçileri örgütüyor. Onları harekete geçiriyorlar. Oysa bu denli büyük işsizliğin olduğu bir yerde, bir emekçi için işsiz kalmak en büyük yıkımdır.

Çünkü işsiz kaldıktan sonra kolay kolay yeni bir iş bulamaz. Bu yüzden işsiz kalmak, aç kalmak, sürünmek, tam anlamıyla sefalet içinde olmak demektir. İşçiler bu ölümcül koşullara rağmen kendilerine düşen sınıf görevlerini yerine getiriyorlar. İşçiler tüm bunları uzun bir tarihi süreçten geçerek, yaşayarak, kendi deneyimlerine dayanarak öğrendiler. Sınıf tavrı, sınıf mücadelesi, örgütlülük, sınıf bilinci, emekçiler için kurtuluşlarına giden yolda güçlü sınıfsal silahlardır.

Sınıf tavrı kendini şu durumlarda da gösteriyor: Kapitalistler, emekçilerin örgütlenme mücadelesine öncülük eden işçilere, bu işten vazgeçmeleri, işçi arkadaşlarına sırt çevirmeleri, onlara ihanet etmeleri durumunda, para, daha iyi bölümlere geçme ve daha başka olanaklar teklif etmişlerdir.

Kapitalistlerin bu teklifleri karşısında genel bir eğilim ve genel bir tavır olarak söylemek gerekirse, işçilerin bu onursuzluğu kabul etmediklerinin ve sağlam bir sınıf karakterine sahip olduklarının kesin olarak belirtilmesi gerekiyor. Kendilerinin bireysel çıkarları uğruna, arkadaşlarına, sınıfına sırtlarını dönmemişlerdir. Burada bireysel çıkarlar için sınıfsal tavırdan bir sapma olmamıştır. Ya da işten atılan arkadaşları için eyleme geçtiklerinden dolayı, hepsi işten atılan işçilerin, kapitalistin, atılan işçileri desteklemekten vazgeçmeleri halinde kendilerini tekrar işe alacağını söyleyen, onları arkadaşlarına ihanet etmeye çağıran teklifi karşısında sınıfsal, onurlu bir tutum sergilemeleri de aynı şekilde genel bir durumdur.

Sınıf dayanışmasının, sınıf tavrının çeşitli örnekleri kamu emekçileri arasında örülmüştür. Kapitalist devletin, faşist devletin kamu emekçilerine karşı kullandığı en güçlü silahlarından biri sürgünlerdir. Şimdiye değin sürgün edilenler genellikle emekçilerin sendikal örgütlenmesine ve mücadelesine öncülük edenler ve devrimci mücadele yürütenler olmuştur.

Devletin sürekli ve sistematik olarak kullandığı sürgün silahıyla emekçi kitlelere boyun eğdirmeyi, onları burjuvazinin diktası altında tutmayı amaçlıyorlar.

Sürgünler, baskılar sürüp giderken, kamu emekçileri arasındaki dayanışma, kenetlenme, mücadele azminin bilenmesi tam da bu noktada örülüyor. Kamu emekçilerinin yükselen mücadelesi genel olarak ekonomik, toplumsal ve politik sorunlarda ve özel olarak da, sürgün-

ler ve artan özelleştirmeler sırasında emekçilerin işten atılması, hak gaspları ve sınıf mevzilerinin dağıtılması saldırılarına karşı mücadelede kaynaklanmıştır.

Bütün bu alanlarda verilen mücadele son derece sert, göğüs göğse çarpışmalara yol açmıştır ve yol açmaktadır. Emekçiler bu eylemler sırasında kaynaşmış, yetkinleşmiş, bilinçlenmiş ve sermaye egemenliğine karşı savaş kapasitelerini artırmıştır.

İşçi sınıfının sermayeye karşı sınıf savaşı (gerçek iç savaş) her koşul altında sürmüştür. Bazen açık olarak, bazen örtülü, ancak sürekli olmuştur.

İşçilerin kendi aralarındaki örgütlü bağları, dayanışmaları, ortak hareketi

12 Eylül askeri faşist diktatörlük altında da varlığını çeşitli biçimlerde devam ettirmiştir. İşçiler, faşist devletin ve kapitalistlerin işten atma tehditleri ve zindana atma tehditleri karşısında her zaman açık eylemlere gidememişlerdir ama, ilişkilerini ve ortak hareketlerini başka yollarla ifade etmişlerdir. Bu, bazen işten atılan arkadaşlarına sahip çıkma, bazen tutuklanan arkadaşlarına ve ailelerine sahip çıkma şeklinde ama daima sürmüştür.

Daha sonra, koşullar değiştiğinde işçilerin eylemleri açık biçimler almıştır. Daha doğrusu, işçilerin en ağır koşullar altında koruyup sürdükleri örgütlü ve sıkı bağları, ortak hareketleri ve sınıf tavrı, politik koşulların değişmesini ve geniş kitlelerin sermayeye ve faşizme karşı harekete geçmesini sağlamıştır.

İşçilerin sınıf tavrının somutlandığı eylemler yalnızca “ulusal” çerçevede görülüyor, sınıf mücadelesi dünya çapında sürüyor. Proletaryanın sınıf mücadelesi ulusal değil, toplumsaldır. Emekçilerin enternasyonal mücadelesinin temeli, işçilerin dünya çapında karşılıklı bağımlılığı, üretimin ve ekonominin uluslararasılaşması, emeğin dünya çapındaki sosyal karakteri ve işçilerin ücretli emekçiler olarak durumlarının her yerde aynı olmasıdır. Emekçilerin enternasyonal mücadelesi, artık yalnızca aynı ekonomik koşullarda bulunmalarından kaynaklanmıyor. Emekçiler dünya genelinde bilinçli ve örgütlü olarak hareket ediyorlar. Proletarya enternasyonalizmi, sınıf bilinçli işçilerden ve işçi sınıfı partilerinden doğuyor ve onların hareketini ifade ediyor. Enternasyonal hareket pratik olarak varlığını koruyor. Proletarya enternasyonalizmi bilinçli olarak da, hareket olarak da dünya proletaryasının içinde iyice yerleşmiştir.

Sermayenin işçilere yönelik saldırısı yalnızca birkaç ülkeyle sınırlı değildir. Saldırı dünya genelinde tüm işçilere karşı yürütülüyor. İşçilerin kitlesel olarak işten atılması, çok ileri boyutlara varan işsizlik,

emekçilerin uzun bir tarih sürecinde çok çetin savaşımlarla elde ettikleri tüm ekonomik, sendikal, toplumsal mücadele mevzisinin topyekün bir kapitalist saldırıya uğraması dünya genelinde yürütölüyor. Bu ortak saldırı, işçileri dünya çapında ortak hareket etmeye, mücadele birliğini örmeye zorluyor.

İşçilerin sınıf tavrı dünya genelinde kaçınılmaz olarak kendini daha etkin eylemlerle ortaya koyuyor.

Dünya proletaryasının amacı aynıdır: Kapitalizmi yıkmak ve sosyalizme geçmek. Proletarya enternasyonalizmi, dünya işçilerinin sınıf bilinçli hareketi olarak, proletaryanın kurtuluşunun bir koşulu olarak önemini her geçen gün biraz daha kabul ettiriyor.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

10 - 24 Eylül 2008

Sayı: 123

KAPİTALİZMİ ALTÜST EDİCİ EYLEMLER

Devrimler zengin içeriğe sahiptir. Bu yüzden her defasında belli yönleriyle yeniden ele alınır.

Her devrim kendi somut koşullarının ürünüdür. Fakat yine de devrimleri gerçekleştirirken bazı ortak özellikler gösterirler. Devrimlerin nasıl gerçekleştiği, devrime yönelen her ülke proletaryası tarafından mutlaka irdelenmeli ve kendi mücadelesinde değerlendireceği sonuçlar çıkarmalıdır. Proletarya, dünya devrim deneyimlerinin, dünya proletaryasının sınıf mücadelesinin bilgisine sahip olarak, burjuvaziye karşı savaşımında avantajlı konumda olur.

Proletarya devrimlerinin bir özelliği doğrudan eylemlerle gerçekleşmesidir.

İktidarı ele geçirmek, doğrudan eylemi ve doğrudan hazırlıkları gerektirir. Burjuvazinin egemenliği, proletaryanın ve emekçi kitlelerin doğrudan eylemi olmadan yıkılmaz. Bunun için tarihin en büyük altüst edici eylemleri, doğrudan eylemler zorunludur. İktidar için yapılan doğrudan devrimci eylemler emekçi kitlelerin kararlılığını, militanlığını ve sınıf savaşımı iktidara bağlayana değin savaşımı sürdüreceğini gösterir. Bu, devrimlerin deneyimlerinden çıkarılacak çok önemli bir sonuçtur.

İktidarı alma belirlemesi yapmak, iktidarı garantilemez. Zafere ulaşmak için bu, ilk yapılması gerektir, ama sadece önemli bir adımdır. Hedefin yalnızca bir hedef olarak kalmaması, onun gerçekliğe dönüşmesi için oraya nasıl varılacağı, yani devrimin nasıl gerçekleştirileceğinin de belirlenmesi temel bir koşuldur. Bu koşul yerine getirilmeden, burjuva düzeni havaya uçuracak sosyal pratik olmadan, ne emekçi kitleler hedefine ulaşabilir, ne hedef kitlelere yakınlaşabilir.

Devrim için, devrimde zafer için kitlelerin, kapitalist düzene ait her şeyi önüne katan, yeri göğü birbirine katan devrimci eylemleri gerekir.

Ekonomik ve politik gelişmenin eşitsizliği nedeniyle kitlelerin binç ve örgütlenme düzeyleri birbirinden farklıdır. Bu farklılık kendini eylemlerde gösterir. Kitleler çeşitli alanlara birbirinden farklı eylemler ortaya koyabiliyor. Kitle eylemlerindeki çeşitlilik ve farklılık devrimin derinliğini ve genişliğini gösteriyor. Tüm kitle eylemleri aynı temelden kaynaklanıyor: kapitalist sistem. Öncelikle kitle eylemlerinin bu ortak temelini doğru kavranması gerekiyor. Kitlelerin çok zenginlik gösteren eylemleri, tüm ezilen ve sömürülen kitlelerin eylemleri, ortak ve aynı düşman olan sermayenin egemenliğine yöneliktir. Açık-tır ki, çeşitlilik gösteren kitle eylemlerinin başarıya ulaşması için, bütünlüklü ve aynı mücadele sürecinde, aynı sınıf mücadelesinde birleştirilmesi zorunludur.

Eylemler, iktidarı ele geçirmek için yapılan doğrudan hazırlığın birer parçası haline getirilmeli.

Türkiye ve Kürdistan'da devrim sorunu salt teorik bir sorun değil, kitlelerin pratik sorunu durumuna gelmiştir. Bu koşullarda devrim sorununa hala teorik düzeyde yaklaşmak, sınıf mücadelesinin bugünkü düzeyine denk değildir. “*Bu topraklarda devrim sorunu artık pratik-politika sorunudur*” derken, sınıf mücadelesinin bu ileri düzeyini anlatmış oluyoruz. İktidar sorununa hala teorik yaklaşanlar, devrim sorununu pratik bir sorun, somut hazırlıklar sorunu olarak görmeyip, ona yalnızca bir propaganda sorunu düzleminde bakanlar, kitlelerin, olayların ve proleter sınıfı mücadelesinin gerisinde kalanlardır. Halk kitlelerine devrimci öncülüğün pratikteki ilk koşulu, kitlelerin mücadelesinin geldiği yeri doğru kavramak ve buna uygun bir çalışma biçimi ortaya koymaktır.

Emekçilerin büyük kitleler halinde mücadeleye atıldığı, devrimci eylem dalgasının büyük bir yükseliş içine girdiği dönemler vardır.

Kitlelerin, önlerine çıkan tüm engelleri yıkıp, kesin bir kararlılıkla ileriye atıldıkları dönemlerdir bu dönemler. Tam da bu büyük eylem dalgasına dayanarak geride kalanları da ileriye, devrimci mücadeleye çekmek, tüm kitle eylemlerini geriye dönülmez bir şekilde iktidar mücadelesi doğrultusuna yöneltmek yerine, tam tersine sosyal reformist ve oportünist hareketler, kitlelerin devrimci eylemlerinin karşısında dalgakıran rolünü oynuyorlar. Tüm çabaları, emekçilerin mücadelesini iktidar hedefinden uzaklaştırmaktır. Çeşitli dönemler halk kitlelerinin devrimci eylem dalgası bu şekilde kırılmıştır. Kitlelerin eylemlerle açığa çıkan devrimci enerjisini devrime dönüştürmek ye-

rine, bu enerji düzenin labirentlerinde günlük mücadelenin dehlizlerinde dolaştırılarak etkisizleştirilmeye çalışılmıştır. Kitleler iktidarı devrim yoluyla ele geçirme hedefinden uzaklaştırılarak, sistem içi istemlerle oyalanmış, dolandırılmış, aldatılmıştır. Kitlelerin ateşli mücadelesi söndürülmeye çalışılmıştır.

Eğer kitleler hala militanlık gösterebiliyor ve devrimci pratik sergileyebiliyorlarsa, bu, uzlaşmacılara rağmen olmuştur. Bu, devrimci Marksistlerin mücadelesiyle olmuştur.

Devrim dalgası her tarafa yayılırken devrimci mücadele dalgasını daha ileri götürecektir bir önderlik yeteneği göstermek gerekiyor. Bir devrim, eğer halk kitleleri her şeyi, ölümü, sınırsız özveriyi göze almışsa gerçekleşir. Bir halk ya da halklar devrimci niteliklere sahipse, tüm bu özellikleri üzerinde taşıyor demektir. On yıllarca sürdürdükleri mücadelelerle bu topraklarda yaşayan halklar devrimci olduklarını ortaya koymuşlardır. Burada temel sorun, en geniş kitlelere pratik olarak öncülük etmektir. Bunun ilk koşulu da emekçi kitleleri dönüştürmek için, onlara devrimci politikalarla gitmek ve sıkı bir bağ içinde olmaktır.

Kendini günlük işlerin dar sınırlarına hapseden bir hareket, en geniş eylemci kitleleri kucaklayamaz ve onları devrimci hedefler doğrultusunda harekete geçiremez.

Devrimci durum koşullarında devrim güçlü bir olasılık haline gelir.

Devrimci proletarya devrim için pratik hazırlıklarını eğer ciddi olarak yerine getiriyorsa, devrim de o ölçüde gerçekliğe dönüşür. Bizde olduğu gibi halk kitleleri her tarafta devlet güçleriyle çatışıyorsa, bu hazırlıklar o denli önem kazanır ve öne çıkar. Kitlelerin devrimci eylemi yıllardır iç savaş biçiminde sürüyor. Proleter iç savaş demek, tekelci sermayenin ekonomik ve politik gücünü ortadan kaldırmak, sanayiye, bankalara, ulaşım ve iletişim araçlarına, büyük topraklara elkoymak, üretim ve dolaşım araçlarını işçi denetimine sokmak demektir. İç savaş, bu devrimci hedefler için doğrudan eylem demektir. İç savaş, kendi doğası gereği her türden oyalanma taktiğini boşa çıkarır, kendi yasalarına ayak uyduramayanları dışlar. İç savaş, sınıf savaşımını sonuna dek götürmeye ve bunun hazırlıklarını en iyi biçimde yapmaya zorlar.

Proletaryayla burjuvazi arasındaki uzlaşmaz çelişki ve karşıtlık en sonunda devrimci bir kriz noktasına varır ve varmak zorundadır. Bu noktada krizden iki çıkış yolu öne çıkar: burjuva çıkış yolu ve proleter çıkış yolu. Burjuva çıkış yolu, aslında çıkışsızlıktır; çözüm değil, çözümsüzlüktür.

Krizde burjuvazinin başvurduğu yol, emekçi kitleler üzerinde daha fazla terör uygulanması, devrimci hareketin bastırılması ve ezilmesi için gerici saldırıların ve katliamların yaygınlaştırılması; böylece sömürünün devam ettirilmesi ve egemenliğinin yeniden sağlanmasıdır.

Ne var ki, şiddet, daha da şiddet, en fazla şiddet, yıkılmakta olan burjuva düzeni daha fazla ayakta tutamaz. Bu köhnemiş düzen ayakta kaldıkça, emekçiler onu daha büyük bir güçle yıkarlar. Doğmuş olan krizden proleter çıkış yolu ise bir devrime başvurmaktır. Proletaryanın toplumsal devrimi çelişkilerin çözüdür. Ancak proletaryanın kuracağı toplumsal düzende, komünizmde, toplumsal evrim bir krize varmaz.

Türkiye ve Kürdistan'da üst üste binen çelişkiler, sınıf savaşını ve tarihin gelişimi bir devrimi tarihsel olarak gündeme getirmiştir. Bu devrimin başarıya ulaşması için kitlelerin doğrudan eylemi ve doğrudan hazırlıkları bir zorunluluk olmuştur.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

24 Eylül - 8 Ekim 2008

Sayı: 124

ÖZNE’NİN ROLÜ

Devrim, toplumun maddi koşullarının içinde bulunur. Onu, içinde gömülü olduğu nesnel koşulların içinden çıkarma işi öznel etkene bağlıdır.

Devrimlerin bilgilerinin bize öğrettiği gibi bir devrimin olması için, nesnel koşulların oluşmuş olması yeterli değildir; devrimin olması için öznel etkenin de hazır olması gerekir. İşte bu temel Marksist görüş ve bu görüşün işaret ettiği durumun somut olarak oluşup oluşmadığı, her ülkede, işçi sınıfı hareketi içinde tartışma konusu olmuştur. Marksistler, Marksist ilkelerin tümünde olduğu gibi, bu konudaki görüşünde de, Marksizmin devrimci özüne uygun davranarak, onu somut koşullara uygularken yaratıcı biçimde davranırlar.

Oportünistler ve reformistler ise Marksizmin devrimci özüne uygun hareket etmez, Marksizmin lafzına göre hareket ederler. Arada temelli bir farklılık var.

Devrimci mücadeleden uzak kalmak isteyenlerin, hedeflerine devrimci mücadele yoluyla değil de, ılımlı, barışçı yolla, reformlarla varmak isteyenlerin öne çıkardıkları gerekçe, “varolan koşullar bir devrim için hazır değil” biçiminde özetlenebilir. İleri sürülen gerekçe -eylemsizliklerinin gerekçesi- bazen nesnel koşulların yetersizliğine, bazen de öznel etkenin yetersizliğine işaret eder. Somut, nesnel duruma göre değil, kendi öznel durumlarına göre hareket eder, düşünce geliştirirler. İnsan bir kez verili durumdan, bilimsel ilkelerden uzaklaştı

mı nerelere kadar savrulacağı belli olmaz. Böylelerinin bakışında devrimcilik, dönüştürücülük yoktur; tarihin gelişimi karşısında edilgenlik, gözlemcilik ve bahaneciliğin ötesine gitmezler.

Kapitalist toplumda devrim, bu toplum düzeninin temel çelişkisi olan emek-sermaye çelişkisi ve bu uzlaşmaz çelişkinin keskinleşmesine bağlı olarak tarih sahnesinde belirir. 20. yüzyılın toplumsal devrimleri, proletaryayla kapitalistler arasındaki uzlaşmaz sınıf çelişkisi ve karşıtlıkların belli bir noktada keskinleşmesiyle gündeme gelmiştir. Devrimler kapitalizmin anavatani dışındaki topraklarda, kapitalizmin çekirdeğinde değil, çeperinde yer alan ülkelerde gündeme geldi. Bu ülkelerde kapitalizm egemen üretim biçimi olmakla birlikte, sınıfsal çelişkiler, kapitalizmin zayıf olması nedeniyle, sonuna kadar olgunlaşmamıştır. Çelişkiler tamamen olgunlaşmamıştır ama, somut tarihsel gelişme nedeniyle -hem ülkede, hem dünyada çelişkiler bir devrime yolaçacak denli keskinlik kazanmıştır. Buradan anlaşılması gereken, devrime yolaçan gelişmelerin somut olarak irdelenmesi gerektiğidir.

Burada başka bir duruma dikkat çekmemiz gerekiyor, o da, öznel etkenin durumu. 20. yüzyıl devrimleri bu yönde de, bize yol açıcı deneyimler veriyor. Yapılan devrim deneyimlerine göre, eğer bir ülkede, öznel etken hazırısa, kapitalizmin çelişkilerinin keskinleşmesi bizi bir devrime götürebilir. Öznel etken hazır olmadan, devrimin nesnel koşulları, çelişkilerin belirgin olarak keskinliği bize bir devrim vermez. Bir devrime yolaçan devrimci halk ayaklanması kendiliğinden de başlasa, özne'nin ayaklanmasından başka birşey değildir.

Belirli nesnel koşulları oluşmuşsa, devrimci süreç özne'nin hareketiyle boyutlanır. Burada devrim, devrimin özne'sinin eylemine bağlıdır.

Günümüzde kapitalist dünya sistemi bir bütün olarak proletaryanın toplumsal devrimi için olgundur. Kapitalizmden komünizme geçişin tarihsel koşulları oluşmuştur. Kapitalist özel mülkiyetin toplumsal mülkiyete dönüşümünün bütün öğeleri ortaya çıkmıştır ve olgunlaşmıştır. Burada bir devrimin olması için proletaryayla kapitalistler arasındaki çelişkilerin keskinleşmesi ve öznel ögenin hazırlanması gerekiyor. Devrimin öznesi ise komünist devrimci öncü tarafından hazırlanır. Devrimin öznesi, yani proletarya, yarı-proleterler ve proleter olmayan emekçiler devrime nasıl ve hangi yolla hazırlanır.

Proletarya ve tüm ezilen ve sömürülen kitleler esas olarak devrimci eylem yoluyla örgütlü mücadeleyle, pratik mücadeleyle hazırlanır.

Proletaryanın öncüleri, komünistler, kitleleri devrime hazırlarken, sosyo-ekonomik ve sosyo-politik durumları daima göz önünde tutarlar. Çünkü taktikler ve örgütlenme sorunu, dışımızdaki koşullardan, nesnel durumdan bağımsız olarak çözümlenemez. Devrimin nesnel öğeleri bizim dışımızda oluşur. Bizim yapacağımız bu koşullarda kitleleri devrim için örgütlemek ve harekete geçirmektir. Devrimlerin öğrettikleri ve bilimsel sosyalizm teorisi proletaryanın devrime nasıl hazırlanacağı üzerine bizi yeterince aydınlatıyor. Marksist ilkelerle donanmış, sınıf savaşının çelikleştirici pratiğinden geçmiş, savaş kapasitesi ve yeteneğini artırmış devrimci bir sınıf, proletarya, nesnel koşulları oluşmuş olan devrimi zafere götürebilir.

Gerçek devrimci hareket Türkiye ve Kürdistan'da mücadele sürdürürken, 70'lere doğru ve günümüze değin nesnel gerçeklerden, sosyo-ekonomik gerçeklerden hareket etmiştir. Taktiklerinde öznelciliğe düştüğü söylenemez. Türkiye'de tekellerin egemenliğiyle birlikte, ekonomik ve toplumsal yaşamda önemli değişimler, altüst oluşlar yaşandı. Kapitalizmin varolan çelişkileri tekellerin egemenliği döneminde öne çıktı, belirginleşti ve keskinlik kazandı.

Tekelci kapitalizmin gelişimi ve egemenliğinin güçlenmesi devrimin tüm koşullarını her bakımdan olgunlaştırmıştır. Üretici güçlerin gelişmesi, çelişkilerin şiddetlenmesi ve sınıf savaşımının ilerlemesi yeni topluma geçişin ve devrimin dayanacağı öğelerdir.

İşbirlikçi tekellerin egemenliği yeni bir dönem, devrimci nitelikte bir dönem başlatmış ve derinleştirmiştir. Denizler devrimci mücadeleyi yükseltirken, nesnel koşullar ne denli uygun olsa da, devrimin gerçekleşmesinin halk kitlelerinin devrim için harekete geçirilmesine bağlı olduğunu kavrayacak kadar tarih ve sınıflar savaşımının bilincindeydiler. Gerçek devrimci hareket yıllardır bu bilinçle hareket ediyor.

Devrim sürecinin boyutlanması, devrimin, bu toplumsal dönüşümün öncü gücü olan proletaryanın durumuna bağlıdır. Proletarya ne denli örgütlüyse, ne denli sıkı disiplinli biçimde örgütlenmişse hedefine o denli varabilir. Yine devrim deneyimleri göstermiştir ki, eğer proletarya yeterli bir bilince ve yeterli bir örgütlülüğe sahip değilse, giriştiği ayaklanmalar başarıya ulaşamamıştır. Örgütlülüğü ve devrimci savaşımı proletarya için geleceğin güvencesidir. Proletaryanın devrimci sınıf partisi, Leninist Partisi sermayeye karşı mücadelede proletaryanın en etkili silahıdır.

21. yüzyılın toplumsal devrimleri, proletarya devrimleri olması bakımından, 20. yüzyılın toplumsal devrimleriyle aynı temel özellikleri gösterecektir. Bununla birlikte, 21. yüzyılın toplumsal devrimleri

bilinç ve örgütlülük yönünden daha ileri gidecektir. Tarihsel olarak daha ileri bir aşamada bulunuyoruz. Proletarya büyük bir sınıf mücadelesi birikimine sahiptir. Ve yetkinleştirici bir pratikten geçerek gelmiştir. Bilinci bilimsel sosyalizm teorisiyle aydınlanmıştır.

Kısacası komünizmin teori ve pratiğiyle donanmıştır. Bu ileri düzeyiyle, bu yetkinliğiyle yeni topluma geçişte örgütlenmenin yeni ve ileri harikalarını yaratacaktır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

8 – 22 Ekim 2008

Sayı: 125

PROLETARYANIN KAVGA PARTİSİ

Proletarya partisi, proletaryanın sınıf örgütlenmesinin en yüksek biçimidir; ya da proletaryanın sınıf örgütlenmesinin en yüksek biçimi, bir savaşım partisidir. Proletaryanın sınıf örgütlenmesi, sınıf partisi biçimine kavuştuktan sonra, proletaryayla burjuvazi arasındaki sınıf savaşımı çok daha derinlikli ve şiddetli olarak gelişim göstermiştir.

Proletaryanın sınıf partisi, işçi sınıfının devrimci öncü koludur.

Bu tanım, yirminci yüzyılın sınıf mücadelesinin tüm tarihi tarafından doğrulanmış ve pratiğin sınavından geçerek pekişmiştir. Bilindiği gibi, genel olarak savaşlarda olduğu gibi, sınıf savaşımında da, iç savaşlarda da ilk şiddetli çarpışmalar, öncü birliklerde, öncü kollarda meydana gelir. Proletaryanın öncü müfrezesi olan proletaryanın sınıf partisinin, sınıf savaşımındaki durumu ve rolü de budur. Proletaryanın sınıf savaşımının, bir sınıf savaşımı olarak geliştiği her yerde, sınıf partisi, Marksist parti, savaşımın tam içinde ve önünde olmuştur.

Bu yüzden ağır bedellere malolan çatışmalar, sınırsız bir özveri yeteneği, kahramanca girişimler, isyanlar, ayaklanmalar ve devrim bu partinin olduğu yerde görülmüştür. Proletarya partisinin tarihi anlaşılmasın, yirminci yüzyılın sınıf mücadelelerinin tarihi anlaşılmasın; bu savaşımın ne denli şiddetli ve boyutlu olduğu da anlaşılmasın.

On dokuzuncu yüzyılın ortalarından itibaren, yani Marx ve Engels'in kurdukları Komünistler Birliği'nin ortaya çıkışından sonra ve yüzyılın tüm ikinci yarısı boyunca, özellikle de yirminci yüzyıl ve yirmi birinci yüzyılda daha bir şiddetlenen burjuva saldırısı, proletaryanın tüm burjuva partilerinden ayrı ve onlara karşı örgütlendiği tarihten sonra iyice artmıştır. Burjuva saldırıların kapsamı ve şiddeti, her yeni yüzyılda, öncekine göre daha ileri gitmiştir. İşçi sınıfı hareketinin henüz burjuva egemenliği tehdit edecek denli gelişmediği, güçlü olmadığı dönemler, burjuva baskı ve saldırılar bu denli şiddetli ve bu hareketi ezme düzeyinde değildi. Hatta İngiltere'de düşünce özgürlüğünü belli ölçüde kabul eden bir demokrasi anlayışının egemen olduğu bir dönem bile olmuştur. Fakat emekçi kitlelerin mücadelesi,

burjuva egemenliğini tehdit edecek kadar militan bir gelişme gösterdi ve politik olarak örgütlendi; karşı-saldırıları da en vahşi ve ezme düzeyinde uygulandı, artık hareket yalnızca bastırılmıyordu, yok edilmeye çalışılıyordu. Devrimci proletarya hareketine, komünist hareketlere karşı sürdürülen baskılar, yasaklar, zindana atma, katliam ve vahşetin her türüne başvurulması, bu hareketin hangi şartlar altında yol aldığını gösteriyor.

Tarihsel gelişmenin toplumun devrimci dönüşümünü gündeme getirmesiyle burjuvazi artık toplum üzerindeki etkisini yitirir. Proletaryanın iktidara gelmesini sağlayacak koşullar olgunlaşmış demektir artık. Bu durumun doğmasıyla birlikte, burjuvazi tarihte yıkılmaya yüz tutmuş her sınıf gibi, kendi egemenliğini, bu egemenliği yıkmaya yönelik devrimci sınıfı baskı altında tutmaya ve onun devrimci hareketini tarihte pek az görülen bir kıyıcılıkla etkisizleştirmeye, ortadan kaldırmaya çalışır. Böylesi bir ülkede komünistler, en şiddetli burjuva terörü altında mücadele yeteneği göstermeden, en ağır sonuçları göze almadan, emekçi sınıfı zafere götüremezler. İster zafere ulaşsın, ister ulaşmasın birçok ülkedeki komünist hareket en çetin şartlardan geçmek durumunda kaldı. Devrimci hareketin mücadelesinin gelişimi, burjuvaziye karşı verdiği sınıf savaşımının en özlü ifadesidir.

Türkiye sosyalist hareketi, burjuva cumhuriyetin tüm tarihi boyunca en vahşi saldırılara uğradı. Sosyalist hareket, burjuva egemenliği tehdit etmekten çok uzak olduğu halde, üzerindeki baskı hiç eksik olmadı. Egemenlerin buradaki politikası, sosyalist hareket, egemenliğini tehdit edecek düzeye gelmeden, onu ezmek oldu. Daha gerici burjuva diktatörlüğün ilk yıllarından komünistlere karşı uygulanan katliamlar, sürgün, yasak, sansür, ağır hapis cezaları, sınıf mücadelesi yükseldikçe, devrimci hareket, gerçek bir devrimci hareket olarak geliştiği, yani hareket burjuva egemenlik sistemini yıkacak bir düzeye doğru ilerledikçe, daha şiddetlendi ve ağırlaştırıldı.

Sınıf mücadelesi, 60'lı yıllarda yeni bir aşamaya girdi. İşbirlikçi tekellerin sermayenin ekonomik yapıya egemen olması, kapitalizmin tüm çelişkilerini ve karşıtlıklarını iyice keskinleştirdi. Sınıf uzlaşmazlıklarının derinleşmesine bağlı olarak, sınıf mücadelesi devrimci bir nitelik kazandı. Hareket de, bu nesnel gelişmeye bağlı olarak militan bir düzeye ulaştı. Devrimci mücadele bu 40 yıl boyunca militan çizgide sürdü. Devrimci hareketin ve devrimci mücadelenin tüm bu tarihi boyunca, proletaryayla burjuvazi arasındaki çatışmalar en yoğun, en yaygın ve en şiddetli bir biçim aldı. Sınıf savaşımının her cephesinde devrimci komünist hareket vardır; devrimci hareketin olduğu her yerde sınıf savaşımı en şiddetli biçimi aldı.

Burjuva saldırılarının, faşist devlet terörünün temel hedefi, faşist terör yoluyla işçi sınıfını ve emekçi halk kitlelerini, sermayenin diktasına boyun eğdirmektir. Egemen güçler, örgütlü devrimci hareketi yok etmeden, bu hedeflerine ulaşamayacaklarını dünya tarihinden çok iyi biliyorlar. Bu nedenle saldırılarının, katliamlarının, her türlü vahşetlerinin ilk hedefi devrimci hareket oldu. Faşist devlet, devrimci güçlere karşı saldırılarını tüm sivil faşist güçler ve gerici güçlerle birlikte yürüttü. Emekçi halk kitlelerinin en iyi evlatları, en yiğit militanları, bu saldırılar sırasında katledildi. Askeri faşist darbeler sırasında, faşist terörün ilk ve ağırlıklı hedefi komünistler ve diğer devrimci güçler oldu. Askeri faşist diktatörlük döneminde devrimciler idamlarla, işkencelerle, katliamlarla ve her tür yok etme ve baskı araçlarıyla ortadan kaldırılmak istendi. Faşist darbeler, tekelci sermayenin gücünü değil, güçsüzlüğünü, kapitalist düzenin çözülüp dağılmakta ve çökmekte olduğunu gösterir. Yıkılmaya yüz tutmuş bir toplumsal sistem, idamlarla, katliamlarla, baskılarla ayakta kalamaz. Egemenler, ne yaparlarsa yapsınlar, bu sistem kendi karşıtına dönüşecektir.

Yıllarca süren faşist teröre rağmen, Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketi hep mücadele alanında, savaşın orta yerinde kalmıştır.

Denizlerle başlayan militan devrimci mücadele günümüze değin bu savaşlardan geçerek yol almıştır. Böylesine dünyanın en baskıcı, faşist egemenlik sisteminin olduğu bir ülkede, mücadele alanında olmadan, ateş hattından geçmeden bir devrimci hareket, gerçek anlamda devrimci olamaz. Sürekli çatışma varken, iç savaşın uzağında kalamaz.

Faşizme ve sermayeye karşı verilen savaşım, her geçen gün yeni insan kabilelerini kendisine çekiyor. Savaşmanın derinleşmesi, mücadelenin artan ölçüde şiddetlenmesini getiriyor.

Denizlerden Leninist Parti'ye varan süreçte, devrimci komünistler, proletaryanın öncü devrimci kolu olarak her zaman devrimci çizgide yürüdü ve mücadelenin bütün biçimlerinin birikimine sahip olarak her yönden yetkin bir gelişme gösterdi. Leninist Parti'de somutlaşan proletaryanın devrimci savaşım yeteneği, yeni bir geleceğin güvencesidir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

29 Ekim – 12 Kasım 2008

Sayı: 126

SINIF SAVAŞIMINDA KRİTİK AN

Yeni Evre'de söylenenler çok kısa sürede doğrulandı. Kapitalizmin çöküş dinamikleri, kapitalist meta üretimini hızlı ve sıçramalı olarak yıkıma götürüyor. Kapitalizmin dünya krizi ve onun bu son hamlesi, çöküşe büyük bir hız verdi. Tüm bu olan bitenin çok kısa sürede ortaya çıkması, içinde olduğumuz tarihsel sürecin bir özelliğidir. Geçmekte olduğumuz dönemin bu özellikleri doğru kavranmalıdır.

Emperyalist-kapitalist sistemi yalnızca bugünkü verili durumu içinde ele alırsak, yani, ekonomik kriz, gerilimler, çatışmalar gözönüne alırsak, toplumsal sistemin evrensel çöküşünü açıklayamayız. Marksizm, her verili durumu, her güncel gelişmeyi son nedeniyle, güncel olanı etkileyen, onun yönünü değiştiren temeldeki harekete geçirici güçlerle birlikte ele alır. Çünkü güncel olan, verili görünen belli bir temele bağlı olarak ortaya çıkar ya da değişir. Kapitalizmin çözümlenemez çelişkileri kendini krizler, gerilimler, çatışmalar biçiminde dışa vurur. Sistemin uzlaşmaz ve çözümlenemez çelişkileri ne denli keskinse, bu temelden kaynaklanan toplumsal (sınıfsal) çatışmalar da o oranda şiddetli olur.

Her ekonomik kriz sırasında açığa çıkan ve şiddetlenen sistemin uzlaşmaz çelişkileri, kapitalizmin gelişimine bağlı olarak olgunlaşırlar. Çelişkilerin olgunlaşması, aynı zamanda bunun keskinleşmesi demektir. Çelişkilerin gelişmesiyle birlikte keskinleşmesi, kapitalizmi havaya uçuracak bir düzeye gelmiştir, ya da çelişkilerin bugünkü olgunlaşmışlık düzeyinde varolan toplumsal sistem, bununla uzun süre varlığını sürdüremez. Dün çelişkiler sonuna değin olgunlaşmadan da devrimlere yol açabiliyordu, bugün ise devrimler çelişkilerin olgunlaşmasının ürünleri olarak gündeme geliyor. Bu iki durum arasında bir dizi gelişmenin belirlendiği tarihsel farklılık var. Bu farkı anlamayan, sınıf savaşımının bugünkü seyrini, politik gerilimleri ve dünyadaki diğer olayları tanımlayamaz.

Kapitalizm kendini tüketmiştir. Çözülüp dağılması, kendi çelişmeli evrimiyle birlikte hızlanmıştır. Burjuva toplumun çözülüp dağılması yeni ortaya çıkan bir durum değildir. Şimdi olan, eski toplumun dağılmasının iyice derinleşmesi ve egemen duruma gelmesidir. Çünkü, bu

toplumun gözeneklerinde gelişen daha üst bir toplumun, komünizmin maddi koşulları, her bakımdan olgunlaşmıştır. Kapitalist, maddi koşulları sonuna kadar geliştirirken ve geliştirmek zorundayken, bunu, kendi isteği dışında, kapitalist meta üretimine egemen olan yasalar gereği yapmak durumunda kalmıştır. Sermaye kendisini genişletirken, üretici güçleri de geliştirmek, üretimi daha fazla bilimin sonuçlarına dayandırmak, doğa güçlerini daha fazla kullanmak, emeği sürekli yetkinleştirmek: canlı emek gücünün üretimdeki payını en aza indirmek, kısacası üretici güçleri devasa boyutlara çıkarmak, maddi koşulları daima geliştirmek zorundadır. Maddi koşullar olgunlaştıkça bu koşullar içinde bulunan sorunun, çelişkilerin çözümleri de o ölçüde açığa çıkar.

Kapitalist üretim, bir dizi ekonomik altüst oluş, yıkım, çığır açıcı gelişme ve daimi bir değişim sonucu üretici güçleri dev boyutlara çıkardı. Üretici güçlerin evrensel gelişmesi, kapitalist üretim biçiminin kabuğuna sığmayacak denli çok büyük. Burada bir çelişki, çatışma var. Üretici güçlerin gelişimiyle, toplumsal biçim arasındaki çatışma çok şiddetli. Ama kapitalist kabuk için çok büyük olan bu güçler, komünist toplumun ise üzerinde yükseleceği maddi temelin sadece ön koşullarıdır. Üretici güçler komünist toplumda daha da artacaktır. Büyük ölçüde gelişmiş olan maddi koşullar, zorunluluk çağından özgürlük çağına sıçrayışın koşullarıdır. İçinde bulunduğumuz tarihsel evre, zorunluluk çağından özgürlük çağına geçişle, sıçrayışla karakterize edilir.

Kurtuluşun maddi koşulları tarihsel hareketin kendi gelişimi tarafından ortaya çıkartılmıştır. Maddi koşulların ulaştığı düzeye dayanarak, kapitalist sistem bir bütün olarak, sosyalizme geçiş için olgundur diyoruz. Sosyalizmin uygulanmaya konması için öncelikle koşulların devrimcileştirilmesi, devrimci bir dönemin kapitalizmden komünizme devrimci bir geçiş döneminin yaşanması gerekiyor. Dünya devrimi ise kapitalizmin her ekonomik krizi sırasında biraz daha olgunlaşıyor ve zorunluluğunu herkese kesin olarak kabul ettiriyor. Dünyada yükselen proletaryanın sınıf savaşları, politik çatışmalar, kitlelerin devrimci eylemleri dünya devrimini hızlandırıcı bir rol oynuyor.

Leninistlerin Yeni Evre'de söylediklerinin kısa sürede doğrulanması, tarihin nasıl hızlı ilerlediğini, olayların nasıl arka arkaya yaşandığını ve yoğunluk kazandığını gösteriyor, olaylar çok hızlı ve çok yoğun yaşandığı için tarih, kısa tarih haline geldi. Fakat tarih, birbirinden kopuk ülkelerin tarihi olarak değil de, bir dünya tarihi olarak gelişiyor. Tarihin bir dünya tarihi olarak gelişmesinin temelinde ülkeleri ve insanları birbirine bağlayan meta üretiminin egemenliği, dünya ticareti ve dünya pazarı var; proletaryanın karşılıklı bağımlılığı var. Bu temel üzerinde süren proletaryanın sınıf savaşının şiddetlenmesi, dünyadaki olayların, politik

gelişmelerin kısa sürede meydana gelmesine yol açıyor. Kapitalizmin çelişkilerinin keskinleşmesine bağlı olarak sınıf savaşı da yoğunluk kazanıyor. Sınıf savaşının yoğunlaşması ve hızlanması demek, tarihin sürecinin hızlanması, bu sürecin çok daha kısa sürede geçilmesi demektir. Tarihi süreci kısaltan her gelişme proletaryanın kesin yararına. Tarih ne denli hızlanmışsa, proletarya amacına o derece yakınlaşır; ya da nihai hedefi proletaryaya o oranda yaklaşır.

Her ekonomik krizden sonra toplam toplumsal sermaye daha az elde toplanır. Sermayenin tek tekele doğru gitme eğilimi kendisini tüm şiddetiyle gösterir. Süreç sistemin temelindeki çelişkilerin keskinleşmesini ve öne çıkmasını beraberinde getirir. Sermaye daha oraya varmadan, kapitalist düzen birçok yerde devrildi ve devrilmektedir. Burjuvazi bu güne kadar, ekonomik krizlerini her defa, daha büyüklerine yol açacak şekilde ertelemiştir. Artık o noktaya gelinmiştir ki, sistemin tüm çelişkileri üst üste binmiştir. Çelişkilerin üst üste binmesi, her an patlamaların, sıçramaların, ani olayların patlak vermesini tetikleyen bir durumun doğması demektir. Bu gün bütün dünyada görülen bu somut durum, kapitalizmin ekonomik yasalarının nasıl ölenemez bir güçle kendi sonuçlarına doğru ilerlediği, biçimindeki marksist görüşü parlak bir biçimde doğrulamıştır.

Kitlelerin sefaletinin derinleşmesi, yaşam koşullarının kötüleşmesi yalnızca ekonomik kriz sırasında ortaya çıkmaz; sermaye üretimiyle birlikte gelişen bir durumdur. Ekonomik krizler halkın sefaletini çok daha yıkıcı hale getirir. Kitlelerin sefaletinin derinleşmesiyle beraber, burjuvaziye devirecek yıkıcı ve devrimci bir hareket de gelişir. Kapitalizmin yol açtığı sefaletin nasıl da sistemi alaşağı edecek bir devrimci harekete ve devrimlere yol açtığı geçen yüzyıl boyunca görüldü ve bu yüzyılın başlamasıyla da görülmüştür.

İçinde bulunduğumuz süreç devrimci bir süreçtir. Niceliğin niteliğe dönüştüğü, sistemin karşısına dönüştüğü nitel sıçramalar sürecidir. Devrimci süreçlerde, sınıf savaşımı olağanüstü bir durum, bir kriz anı, bir kritik an ile karşı karşıya gelir. Sınıf savaşımının kritik bir anında her devrimci sınıf nasıl davranırsa, devrimci bir sınıf olarak proletarya da öyle davranacaktır. Devrimci mücadele yöntemlerine dayanarak iktidara gelecektir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

Sayı: 127

12 – 26 Kasım 2008

DEVRİMCİ ANLAYIŞ

Olgunlaşan nesnel koşullar ve artan olanakları bir devrime dönüştürmek için, bu görevi başaracak olan işçilerin, herşeyden önce, devrimci bir anlayışa sahip olmaları gerekir. Devrimci anlayış taşımaksızın, işçi sınıfı ne halk kitlelerine öncülük edebilir, ne de oluşan uygun koşulları devrime dönüştürebilir.

Yeni bir toplumun, sınıfsız bir toplumun, sosyalizmin kurulabilmesi için, öncelikle devrimci bir dönüşüm döneminin koşulların devrimcileştiği bir dönemin oluşması gerekiyor. Koşulların devrimcileşmesi ve yeni bir toplumun kurulması için, işçi sınıfının evrensel enerjisinin, halk kitlelerinin devrimci enerjisinin harekete geçirilmesi, zorunlu bir ön koşuldur. Ancak devrimci bir anlayışa sahip işçi sınıfı partisi, proletaryanın ve diğer emekçilerin devrimci enerjisini harekete geçirebilir.

Devrimci anlayış deyince ne anlamak gerekir. Devrimci anlayış, devrimi zafere götürmektir, bunu en kısa sürede ve en hızlı biçimde yapmaktır. Bunun için, hedef netliğine sahip olmak temel bir koşuldur. Devrimci bir program olmadan, emekçi kitleler kurtuluş hedefini bırak bir biçimde önlerine koyamazlar. Kitleleri zafere taşıyacak, onların güven duyacakları böyle bir program, marksist-leninist ilkelere dayanılarak oluşturulabilir.

Devrimci anlayış, ancak, bilimsel komünizm ve proletarya enternasyonalizmi ilkelerine dayanılarak kazanılır. Marksizm-leninizmin bilimsel ilkeleri olmaksızın, diyalektik ve tarihsel materyalizm olmaksızın devrimci anlayış edinilmez. Bu noktada her ülkenin devrimci işçi hareketinin yapacağı ilk şey, sosyalist bilimi ülkenin somut koşullarına uygulamaktır. İlkeler soyut düşüncelerdir, onların somut durumlara uyarlanması gerekir. Proleter bilimin ilkelerini somut ve değişen durumlara uyarlamakla, bir hareket, kendi kavrayışını ve yaratıcılığını ortaya koymuş olur. Devrimci anlayışa sahip, devrimci yaratıcılık yeteneğini gösterebilen bir hareket, marksizmin lafzını değil, devrimci yani eleştirici özünü esas alır. Devrimci bir anlayışla hareket eden devrimci işçi partisi için, marksizm bir dogma değil, bir eylem, yol gösterici, bir irdeleme ve araştırma yöntemidir.

Proletarya açısından devrimci anlayış, devrimci lafazanlık yapmak değildir. Proletarya için devrimci anlayış burjuva düzeni, burjuva egemenliği doğrudan eylemle alt-üst etmek, onu yıkmaktır. Proletaryanın aktif, militan hareketi olmadan, gerçek araçlar olmadan dünyanın devrimci dönüşümü gerçekleşemez. Komünistler için sorun pratik yolla, devrimci pratikle dünyayı değiştirmektir. Dünyayı değiştirmek, onu pratik olarak eleştirmektir.

Deneyimler eğiticiidir. Devrimci proletarya, sınıf mücadelesinin deneyimleriyle donanır, onları burjuvaziye karşı bir silaha çevirir. Proletarya devrimci anlayışı gereği, yalnız kendi bulunduğu sınırlı pratikten öğrenmekle yetinmez, dünya proletaryasının çok geniş pratiğinden de öğrenir. Devrimlerin yenilgilerinden ve zaferlerinden alınması gereken dersleri çıkarır. Kendinden önce bu yolda yürümüş olan işçilerin düştükleri yanlışlara düşmemek için, onlardan, yanlışlarından sonuçlar çıkarır. Dünya proletaryasının hatalarından da öğrenmesini bilen proletarya zafere ulaşmak için gereken teorik donanıma sahip demektir.

Devrimci anlayışın tüm ölçütleri Leninist Parti'nin yapısında ve mücadelesinde somutlaşmıştır. Leninist Parti, kendisine öngelen komünist örgütün ortaya çıkışından bu yana devrimci anlayıştan hareket etmiştir. Yeni bir toplum kurmak, temel bir hedef olarak örgüt aşamasındayken ilan edilmiştir. Böylesine devrimci bir hedefe, ancak ideolojik, politik çizgisi, örgütlü yapısı ve mücadele anlayışıyla, bu hareket ulaşacaktır. O günden beri, bundan başka bir şey söylenmemiştir. O halde sorun, diğer örgütlerin yanında, yeni bir güç olarak yer almak değil, asıl sorun yeni bir toplum kurabilecek nitelikte bir komünist güç olmaktır. Yalnızca devrimci marksist nitelikte bir güç, devrimi zafere ulaştırabilir. Bu devrimci anlayış, sonraki mücadele sürecine damgasını vurdu. Devrimci anlayış, bütün o büyük mücadele atağının, o kesintisiz komünist mücadelenin temelidir. Leninist Parti bu anlayışla biçimlenmiştir ve bu devrimci anlayışla kazanacaktır.

Devrimci sınıf partisi, emekçi kitleleri iktidarı ele geçirmek için hazırlarken, kitleleri devrimci hedeflerden uzaklaştırmayı amaçlayan sosyal-reformist ve oportünist eğilimlerle sonuna dek kararlı bir mücadele yürütür. Her çeşit burjuva, küçük-burjuva uzlaşmacı anlayış, proletaryanın devrimci gücüne, onun dünyayı dönüştürme mücadelesine, devrimci sınıf konumuna ve devrimci enerjisine karşı güvensizlik ve kuşku yayar. Kitleler üzerinde burjuvazinin ideolojik etkisi anlamına gelen reformist ve oportünist görüşle re karşı uzlaşmaz bir mücadele vermek, sert ve kesin bir dil kullanmak, kitleleri burjuvazinin ideolojik etkisinden kurtarmak için kaçınılmazdır. Proletarya kit-

lesini burjuvazi karşısında güçsüz düşüren, onları burjuvaziye boyun eğmeye götüren; devrimci kitleleri devrimden uzaklaştıran, her türden anlayışa karşı kesintisiz mücadele vermek Leninist Parti'nin temel bir görevidir.

Komünistler devrime büyük bir ciddiyetle, marksistçe hazırlanırlar. Bunun için mücadele biçimleri sorununa büyük bir önem verirler. Kapitalist düzene, burjuva egemenliğine karşı kitlelerin devrimci mücadelesi çeşitli biçimler içinde yürütülür. Burada gözönünde tutulan sınıf mücadelesinin içinde yürütüldüğü tarihi koşullardır, somut durumdur. Sınıf mücadelesi denince, onun içinde sürdürüldüğü ekonomik biçim, politik biçim ve teorik biçim olarak anlamamak gerekir yalnızca. Bunun yanında politik mücadelenin devrimci yöntemlerine başvurmak proletaryanın sınıf savaşımının başarıya ulaşması için bir zorunluluktur. Deneyimli, yetkin, devrimci anlayışı içselleştirmiş olan bir parti bütün mücadele biçimlerine hazır olur. Tarih, karşısına hangi mücadele biçimini çıkarırsa çıkarsın, her mücadele biçimine hazır olduğu için, önüne çıkacak mücadele biçimine de kendisini hemen uyarlar. Fakat bunu söylemekle kalmaz, o sıra hangi mücadele biçiminin doğru olduğunu da belirler. Bu topraklarda sınıf mücadelesi kırk yıldan beri devrimci nitelik kazanmıştır. Aynı süreçte ikincil olarak başka biçimlerde ortaya çıkmakla birlikte, devrimci biçimler daima birincil, öne çıkan mücadele biçimi oldu. Devrim mücadelesi ancak zora dayalı bir mücadele olarak zafere ulaşır. Zora dayalı devrim mücadelesi bizde yalnızca bu teorik anlayış sorunu değil, pratik bir mücadeledir.

Yıllarca verilen devrimci mücadeleyle, Türkiye ve K.Kürdistan'da, işçi sınıfı ve halk kitlelerinin iktidar kavgasında dayanılacak önemli birikim ve değer yaratıldı. Mücadele deneyimi proletaryaya iktidar mücadelesinde ileri bir konum kazandırmıştır, ancak kazanmak için daha ileri gitmek gerekiyor. Bu güne değin ortaya mücadelelenin etkileyici örnekleri çıktı, başarmak için daha ileri ve etkileyici örneklere gereksinim vardır. Devrimci bir anlayışa sahip olan, devrimci sınıf konumundan hareket eden proletarya, çok daha etkileyici ve sürükleyici pratik ortaya koyacaktır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

12 – 26 Kasım 2008

Sayı: 127

DEVRİMCİ HAREKETİN YETKİN BİR GÜÇ DURUMUNA GELMESİ

Deneyimsiz biri deneyimliymiş gibi davranamaz. İşçi sınıfı da mücadelenin ilk dönemlerinde deneyimsizdi. Bu yüzden pek çok hata yaptı, toyluklara düştü. Süreç içinde uzun mücadelelerden geçerek tecrübeli ve yetkin bir konuma geldi. Deneyim, emekçi sınıflara tek başına kurtuluş getirmez ama iktidara gelmesi için, onlara zengin malzeme ve dersler verir.

Türkiye ve Kürdistan’da halk kitlelerinin bugün eylemlerde ortaya koydukları yetkinliğe ve genel düzeye bakıldığında, nasıl bir tarihi süreçten geçtikleri ve ne denli deneyimli oldukları açıkça görülebilir. Deneyim ve genel düzey, eylemlerin ve sınıf mücadelesinin düzeyini ve genel gidişini önemli ölçüde etkiliyor. Kitlelerin mücadelesinin bugünkü gelişme derecesini yetmişli yıllarla karşılaştırdığımızda, kitlelerin mücadelelerinin bugün ne kadar ileri düzeyde olduğunu rahatlıkla anlayabiliriz. Devrimci mücadelenin bu ileri derecesi yalnızca bir alanda değil, sınıf mücadelesinin bütün alanlarında elde edilmiştir. Teorik, pratik, politik mücadele alanlarında bütünlüklü bir gelişmedir bu.

Şimdiye kadar verilen yoğun mücadele, sayısız eylem ve ısrarlı çalışmalar sınıf mücadelesinin ileri aşamalara ve düzeye çıkmasında atılmış birer temel taşı olmuştur. Verilen devrimci mücadele boşa gitmemiştir. Yapılan eylemler ve çalışmalar o sırada sonuca ulaşmamıştır fakat, sonuca ulaşması için birer eğitim okulu ve hazırlık rolünü oynamıştır. Kuşkusuz o sıralar girilen eylemler bir tecrübe olsun diye ve geleceğe bir deneyim bırakmak için yapılmadı. Başarmak için işe ciddi olarak girildi. O dönem başarısız oldu ama başarmak için iyi bir hazırlık oldu. Bunun üzerinde bu kadar ısrarla durmamızın nedeni açıktır; kitlelerin sermayeye ve faşizme karşı mücadeleyi sonuca götürebilecek, sınıf savaşını karara bağlayacak bir gelişme gösterdiklerini, yine sınıf mücadelesinin kendi seyri içinde açıklamak ve ortaya koymaktır. Çünkü iktidara gelmek emekçi kitleler için salt bir istek değildir. İktidar mücadelesi geniş bir deneyim, uzun bir hazırlık ve işçi sınıfının yoğun sosyal pratiğiyle sonuca bağlanır.

Reformist ve oportünist anlayışla bakılırsa, sonuç getirmeyen eylemler 'boşa gitmiş' eylemlerdir. Marksistlere göre ise tarih yalnızca lehte gelişmelerden ibaret değildir. O zaman tarih yapmak çok basit bir iş olurdu. Tarihi gelişmelere devrimci bir bakış açısıyla bakılmalı. Sermaye egemenliğine karşı yapılan eylemler sonuç almayabilir ama boşa gittiği söylenemez. Her ciddi kitle eylemi, her ciddi devrimci eylem, halk kitlelerinin içinden geçmek zorunda oldukları çelikleştirici okullardır. Her ülke işçi sınıfı, iktidara gelmeden önce mücadelenin, proletaryanın sosyal pratiğinin çelikleştirici okulundan geçer. Bazen işçilerin ekonomik olarak güçsüzleşmesiyle bitse de grevler, proletaryanın birer mücadele okuludur. Bu yüzden, kapitalistler, her grevde kendi sonlarını görürler. Her grev, her sokak çatışması, her ayaklanma halk kitlelerinin iktidar mücadelesinde birer hazırlık okuludur.

Kitleler yoğun-devrimci geçen tarihi boyunca sayısız olaydan, politik eylemden ve çatışmadan geçtiler. Bunların tümü emekçilerin savaş kapasitesini pekiştirmiştir. 15-16 Haziran işçi ayaklanması, 1 Mayıs Taksim eylemleri, kitlesel sokak çatışmaları, grevler, genel grevler, Kürt Halkının ayaklanması ve daha çok çeşitli halk eylemi, hepsi hem kitlelerin yetkinleşmesini sağladı, hem de devrimin özel koşullarını hazırladı. Ve bütün bu eylemler dizisi nüve halinde proletaryanın, halk kitlelerinin zaferini, devrimin zaferini kendi içinde taşımıştır.

Türkiye ve Kürdistan proletaryası ve devrimci hareketi, kırk yıl boyunca ateş hattında yürüdü, savaş içinde oldu. Bu denli uzun süre savaşım içinde olmak, dünyada proletaryanın girebileceği en önemli deneyimlerinden biridir. Büyük bir deneyime sahip olan emekçi sınıfın, sınıf mücadelesinde daha iyi bir yer tutacağı kesindir. On yıllarca süren devrimci mücadele, devrimci bir gelenek yaratmıştır. Faşizme ve sermayeye karşı mücadelede yaratılmış olan devrimci gelenek, mücadelenin her yeni atak içine girmesi sırasında ilk başvurulacak dayanaktır. Ama proletarya devrimci bir sınıf niteliğine sahiptir, var olanla yetinmez, yaratılan devrimci geleneklerle yetinemez, devrimci niteliği gereği sonuna dek gider. Hedefine ancak, mücadeleyi, yeni aşamalara ulaştırırsa varabilir. Pratikte de bunu yapmıştır; mücadeleyi her kez daha ileriye taşımıştır. Pratikte de devrimci sınıf niteliğine uygun davranmıştır.

Onyıllarca süren devrimci mücadele, bu mücadeleyi yürüten devrimci kitlelerin kararlılığını gösterir. Bu, iktidara gelme kararlılığıdır. İşçi sınıfı sağlam bir öze ve kararlılığa sahiptir. İşçi sınıfının kararlılığı lafta değil, ateş içinde geçmiş bir kararlılıktır. Emekçi kitleler iktidara lafta değil, sınıf savaşımını sonuna dek götürerek, faşist devlet terörünün altından geçerek, devrimci bir hareket biçimi izleyerek gelebileceğini

bilecek tecrübeye ve bilince sahiptir. Lafta bir kararlılık gösterenler devrimci sınıfın üstünde hiçbir etki bırakmayacakları gibi, devrimci kitleler tarafından da ciddiye alınmazlar.

Büyük bir savaş kapasitesine ve zengin bir politik mücadele birikimine sahip olan kitleler, hedeflerine daha çabuk ulaşırlar. Mücadelenin her alanında elde edilen bu yetkinlik, kolay yoldan sağlanamaz. Bunun için yıllarca, on yıllarca devrimci mücadele içinde olmak gerekiyor. Sınıf uzlaşmacı sol politik hareketler, devrimci kitlelerin devrimci olan ne varsa, tüm ileri niteliklerine ve deneyimlerine karşı bir güvensizlik yayarlar. Onlar, kitlelerin tecrübelerini ve genel devrimci düzeyini öyle küçümserler ki, bu yüzden yüzbinlerin Hrant Dink'in cenazesindeki o görkemli eylemi ve bu eylem sırasında gösterdikleri yetkin devrimci tavrı, 1 Mayıs'ta Taksim'i ele geçirmek için gösterdikleri o savaşçı çabalarını, Kürt halkının disiplinli kitlesel devrimci ayaklanmalarını ve daha sayısız eylemde ortaya koydukları etkin hareketi anlamakta güçlük çekerler. Burjuvazi ise devrimci kitlelerin genel düzeyinin farkında. Saldırılarını artırmasının ve en iğrenç düzeye çıkarmasının nedeni bu. Her ne yaparsa yapsın burjuvazi artık sonuç alamaz.

Halk kitlelerinin sahip oldukları birikim ve mücadelenin çeşitli dönemlerinden çıkardıkları dersler, onun için avantajdır. Böylece burjuvazinin egemenliğini yıkma savaşımına da avantajın verdiği üstünlükle girmiş olur. Sınıf mücadelesi yalnızca askeri derslerle dolu değildir; çok daha önemli gerçeklerin açığa çıkmasıyla da yüküldür. Kitleler açısından açığa çıkan en değerli gerçek iktidarı ele geçirmeden hiçbir yaşamsal sorunlarını çözemeyecekleridir. Bu politik gerçeğin kitleler tarafından bizzat kendi deneyimleri ile açığa çıkarılması kendi başına büyük önem taşır. İktidar ise ancak devrimci mücadeleyle ele geçirilir.

Devrimci işçi sınıfı hareketinin mücadelede bilinçli ve kendine güvenli davranmasının temel bir nedeni örgütlülüğüdür. Örgütsüzlükten gelen kendine güvensizlik yerini, örgütlülüğten gelen kendine güvene bıraktı. Bağımsız politik mücadele çizgisini ve bütün politik faaliyetlerinin dayandığı bilimsel komünizmin ilkeleri, sağlam bir bakış açısını yarattı. İşçi sınıfı, sınıf mücadelesinin bugünkü ileri aşamasına büyük bir mücadele birikimi, sağlam bir bakış açısı ve sınıf hareketinin bilinçli sürdürücüsü olan devrimci sınıf partisinin önderliğinde giriyor.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

17 - 31 Aralık 2008

Sayı: 129

DEVİRİMİN SINIFSAK KOŞULLARININ OLUŞMASI

İşçi sınıfı, bütünlüklü olarak da halk kitleleri, nesnel koşulları oluşmuş olan devrimi gerçekleştirecek bir düzeye sahip mi? Sosyal-reformistler ve oportünistler bu soruya olumsuz yanıt veriyorlar. Proletaryanın devrimci öncüsü Leninistler ise soruya olumlu yanıt veriyorlar. Soruya verilen yanıt, devrimci marksizmle, her türlü uzlaşmacı hareketin temel ayrım noktasını ortaya koyuyor. Günümüzün bu en can alıcı sorusuna Leninistlerin verdiği yanıtın anlaşılabilmesi için, devrimci kitlelerin deneyimleri ve sınıf mücadelesinin nasıl bir süreçten geçtiğinin ana çizgileriyle gösterilmesi gerekiyor.

İşçi sınıfı uzun bir ekonomik mücadele sürecinden geçip gelen mücadele deneyimine ve örgütlülüğüne sahip... Ekonomik mücadele, kitleleri geniş katılımı sermayeye karşı harekete geçirmesi ve en geniş birliğin sağlanması için iyi bir hazırlık dönemidir. İktidarı almak için ise, yalnızca ekonomik mücadele deneyimi yeterli değildir. Devrimi gerçekleştirecek devrimci bir sınıfın politik mücadele sürecinden de geçmesi ve bu süreçte iktidara gelecek bir gelişme göstermesi gerekiyor. Türkiye ve Kuzey Kürdistan proletaryası hem uzun bir ekonomik mücadele deneyimine sahip, hem de bugünkü deneyimli, yetkin ve olgun düzeyine gelmeden önce uzun sayılabilecek çocukluk aşamasından geçti. Bu gelişme sürecinde çok sayıda devrimci eylemden geçti. Her eylemde, her toplumsal olayda biraz daha olgunlaştı ve çelikleşti. Bugünkü ileri düzeyine sınıf mücadelesinin farklı biçimlerinden geçerek ulaştı.

Sınıf mücadelesi barışçılımlı bir çizgide değil, son derece şiddetli, çatışmalı, devrimci çizgide gelişmiştir. Sınıf mücadelesi iç savaş biçimini alarak en keskin ve açık savaşım çizgisinde devam etmiştir. Sınıf mücadelesinin açık, şiddetli biçimler alması yüzeysel ve hafif değerlendirilmeye geçiştirilemez. İç savaş aşamasına giren sınıf mücadelesi yarattığı etkiyle sınıfların karşılıklı ilişkisini emekçi kitlelerin yararına değiştirmiştir. Böylece iç savaş politik sürecin devrimci bir süreç olarak gelişmesini sürekli kılmıştır. Devrimci sürecin, iç savaşın önemli bir sonucu ise, halk kitlelerinin iç savaşın o çelikleştirici okulundan geçmesi olmuştur. İç savaştan başka hiçbir şey kitleleri bu denli yetkinleştiremez, eğitemezdi. Bu mücadelede emekçi sınıfı bunu kazanmıştır. Kitleler savaşçı bir kapasiteye sahip olmadan, eylemin,

çatışmanın okulundan geçmeden iktidarı nasıl alabilir. İktidara geldiğinde o iktidarı nasıl koruyabilir. İç savaş, kitleleri iktidarı almaya hazırlar, bu rolüyle devrim için iyi bir hazırlık dönemidir.

Sınıf mücadelesinin yıllarca açık savaşım biçiminde, iç savaş biçiminde geçmesinin nedenleri dönemin nesnel koşullarında aranmalıdır. Tekelci sermayenin ekonomik alanda egemen olması, devleti tamamen denetimine alması, kitlelerin sefaletinin derinleşmesi, sermaye saldırılarının ve baskının şiddetlenmesi, sistemin tüm iç çelişkilerinin keskinleşmesine, sınıf savaşımının devrimci bir nitelik kazanmasına yol açmıştır. İşsizliğin kitlesel boyutlar alarak ileri noktalara varması, halkın yokluk ve yoksunluğunun yıkıcı düzeye ulaşması, emekçilerin yaşam koşullarının sürekli kötüleşmesi, yarınlarnın belirsizliği, kitlelerde kapitalizme karşı derin bir öfke yaratmış, bu öfke devrimci duygularda ifadesini bulmuştur. Kitlelerin artan öfkesi ve devrimci duyguları, devrimci eylemlerde açığa çıktı. Yıllardır devrimci duygular ve devrimci eylemlerle tekelci kapitalist düzeni sarsıyorlar. Halk kitlelerini birçok yerde isyanlara, ayaklanmalara iten bu devrimci duygulardır.

Sınıf mücadelesinin bu denli şiddetlenmesi ve devrimci bir nitelik kazanmasının önemli bir nedeni kitlelere yönelik faşist katliamlardır. Halk kitlelerine yönelik yapılan katliamlar yalnızca o çok iyi bilinen belli tarihlerdekilere sınırlı olmamıştır. Aynı genişlikte olmasa da, kitlelere yönelik saldırı ve katletme sürekli olmuştur. Yalnızca belli dönemlerde değil, uzun bir tarihin tüm dönemlerine yayılmıştır. Devrimci güçlerin üzerinde uygulanan faşist devlet terörü yalnızca faşist darbe dönemlerinde değil, her zaman görülen bir durumdur. Burjuvazinin tüm gerici güçlerinin kitlelere karşı on yıllar boyunca sürdürdükleri saldırı, terör, katliamlar, halkların tekelci sermayeye ve tekellerin faşist devletine karşı yönelen isyanlarının ve ayaklanmalarının bir nedeni olmuştur.

Devrimci hareketin, halk kitlelerinin savaştığı bir yerde, burjuvazi egemen değildir. Böyle bir yerde burjuvazi kitlelerle savaş içinde varlığını sürdürebilir. Halk kitleleriyle sürekli savaş halinde olmak, burjuva toplumun lider sınıfı için güçsüzlüğünün bir ifadesi olabilir ancak. Artarak devam eden kitle mücadelesinin, yükselen bir devrimin baskısı altında kalan tekelci sermaye, bu durumdan çıkışın çözümünü saldırılara her defa yenilerini ekle-mekte arıyor. Her burjuva saldırısı ise, halkların şiddetlenen devrimci mücadelesiyle yanıt buluyor.

Türkiye’de her gelen hükümetin, öncekilerden daha saldırgan, daha baskıcı olması, sınıf mücadelesinin şiddetlenmesi, yoğunlaşması, yaygınlaşması ve yükseliş içinde olmasıyla açıklanabilir. Yıllardır her gelen hükümetin bir iç savaş hükümeti olması, ancak sürmekte olan sınıf savaşı kavranılırsa anlaşılabilir. Askeri faşist darbeler ve sonraki dönemlerdeki tüm devlet düzenlemeleri, çıkarılan baskı yasaları, koalisyonlar, AB ile geliştirilen ilişkiler ve

politik uygulamalar sınıf mücadelesinin gereği olarak yapılmıştır. Sınıf mücadelesi temeline dayandırılmadan, sınıfların karşılıklı ilişkisine, yani bu biricik bilimsel yöntemle dayandırılmadan burjuva cephedeki gelişmeler açıklanamaz.

Sınıf savaşının iç savaş biçimini almasıyla birlikte, savaşımın şiddetli doğası gereği devrimci hareket bu dönemde büyük “kayıplar” verdi. Verdiği önemli kayıplara karşın, devrimci hareket bu çatışmalardan politik olarak güçlenerek çıkmıştır. Şiddetli ve ağır sonuçları olan her eylemden sonra, devrimci güçler proletarya ve halk kitlelerinin gözünde durumlarını biraz daha güçlendirmişlerdir. En kıyıcı terör altında bile iktidara yürüme kararlılığını yitirmeden, iktidarı almanın bilgisi, deneyimi ve yöntemleriyle davranmasını bilmiştir. Devrimci hareket devrime böyle hazırlanmıştır.

Yaşadığı deneyimler devrimci marksizme, mücadelenin geleceği için yaşamsal olan nitelikli bir düzey sağlamıştır. En vahşi saldırı koşullarında devrimci mücadeleyi kesintisiz olarak sürdürme ve daha ileri aşamalara taşıma yeteneği. Bu devrimci yetenek bir anlık ya da kısa bir dönem süren sert çatışma sırasında doğmadı. On yıllar boyu ve hemen hemen aynı keskinlikte olan bütün bir mücadele tarihi boyunca edinildi. Devrimci kitlelerin uzun iç savaş sürecinde kazandıkları deneyimler, savaşım ve örgütlenme kapasitesi henüz iktidar olmaya yetmemiştir ama iktidara gelmek için çok sağlam bir temel sağlamıştır. Kitleler bu temele dayanarak iktidara yürüyecektir.

Proletaryanın sınıf mücadelesinin ulaştığı olduğu ileri düzeyi küçümseyen, devrimin sınıfsal koşullarının oluşmasını görmezlikten gelenler, kitlelerin uzun süre iç savaştan geçmesinin ve devrimci mücadele içinde olmasının devrim için nasıl bir anlamı ve önemi olduğunu da anlayamazlar. Devrimci proletarya hareketi, önceki dönemlere göre çok daha deneyimli, teorik ve politik olarak daha donanımlıdır. Devrimci kitleler yıllarca sürdürdükleri devrimci mücadeleye, devrimi yapacak bir olgunluğa, ileri düzeye sahip olduklarını göstermiştir. Kitleler devrim yolunda gösterdikleri kararlı mücadeleyle bu konuda ne kadar olgun olduklarını ortaya koymuşlardır. Reformist ve oportünist hareketler ise, devrimci kitlelerin gösterdiği gelişmenin bir tablosunu çizme olgunluğuna bile sahip olamadıklarını göstermiştir.

Devrime giden süreç, ekonomik ve politik krizlerden, şiddetli sınıf mücadelesinden, iç savaştan, faşist darbelerden ve devrimci ayaklanmalardan geçerek ilerler. Ve bu süreç kaçınılmaz olarak devrime doğru gidiyor.

DEVİRİMCİ HAREKETİN YETKİN BİR GÜÇ DURUMUNA GELMESİ

Deneyimsiz biri deneyimliymiş gibi davranamaz. İşçi sınıfı da mücadelenin ilk dönemlerinde deneyimsizdi. Bu yüzden pek çok hata yaptı, toyluklara düştü. Süreç içinde uzun mücadelelerden geçerek tecrübeli ve yetkin bir konuma geldi. Deneyim, emekçi sınıflara tek başına kurtuluş getirmez ama iktidara gelmesi için, onlara zengin malzeme ve dersler verir.

Türkiye ve Kürdistan'da halk kitlelerinin bugün eylemlerde ortaya koydukları yetkinliğe ve genel düzeye bakıldığında, nasıl bir tarihi süreçten geçtikleri ve ne denli deneyimli oldukları açıkça görülebilir. Deneyim ve genel düzey, eylemlerin ve sınıf mücadelesinin düzeyini ve genel gidişini önemli ölçüde etkiliyor. Kitlelerin mücadelesinin bugünkü gelişme derecesini yetmişli yıllarla karşılaştırdığımızda, kitlelerin mücadelelerinin bugün ne kadar ileri düzeyde olduğunu rahatlıkla anlayabiliriz. Devrimci mücadelenin bu ileri derecesi yalnızca bir alanda değil, sınıf mücadelesinin bütün alanlarında elde edilmiştir. Teorik, pratik, politik mücadele alanlarında bütünlüklü bir gelişmedir bu.

Şimdiye kadar verilen yoğun mücadele, sayısız eylem ve ısrarlı çalışmalar sınıf mücadelesinin ileri aşamalara ve düzeye çıkmasında atılmış birer temel taşı olmuştur. Verilen devrimci mücadele boşa gitmemiştir. Yapılan eylemler ve çalışmalar o sırada sonuca ulaşmamıştır fakat, sonuca ulaşması için birer eğitim okulu ve hazırlık rolünü oynamıştır. Kuşkusuz o sıralar girilen eylemler bir tecrübe olsun diye ve geleceğe bir deneyim bırakmak için yapılmadı. Başarmak için işe ciddi olarak girildi. O dönem başarılmadı ama başarmak için iyi bir hazırlık oldu. Bunun üzerinde bu kadar ısrarla durmamızın nedeni açıktır; kitlelerin sermayeye ve faşizme karşı mücadeleyi sonuca götürebilecek, sınıf savaşını karara bağlayacak bir gelişme gösterdiklerini, yine sınıf mücadelesinin kendi seyri içinde açıklamak ve ortaya koymaktır. Çünkü iktidara gelmek emekçi kitleler için salt bir istek değildir. İktidar mücadelesi geniş bir deneyim, uzun bir hazırlık ve işçi sınıfının yoğun sosyal pratiğiyle sonuca bağlanır.

Reformist ve oportünist anlayışla bakılırsa, sonuç getirmeyen eylemler 'boşa gitmiş' eylemlerdir. Marksistlere göre ise tarih yalnızca lehte gelişmelerden ibaret değildir. O zaman tarih yapmak çok basit bir iş olurdu. Tarihi gelişmelere devrimci bir bakış açısıyla bakılmalı. Sermaye egemenliğine karşı yapılan eylemler sonuç almayabilir ama boşa gittiği söylenemez. Her ciddi kitle eylemi, her ciddi devrimci eylem, halk kitlelerinin içinden geçmek zorunda oldukları çelikleştirici okullardır. Her ülke işçi sınıfı, iktidara gelmeden önce mücadelenin, proletaryanın sosyal pratiğinin çelikleştirici okulundan geçer. Bazen işçilerin ekonomik olarak güçsüzleşmesiyle bitse de grevler, proletaryanın birer mücadele okuludur. Bu yüzden, kapitalistler, her grevde kendi sonlarını görürler. Her grev, her sokak çatışması, her ayaklanma halk kitlelerinin iktidar mücadelesinde birer hazırlık okuludur.

Kitleler yoğun-devrimci geçen tarihi boyunca sayısız olaydan, politik eylemden ve çatışmadan geçtiler. Bunların tümü emekçilerin savaş kapasitesini pekiştirmiştir. 15–16 Haziran işçi ayaklanması, 1 Mayıs Taksim eylemleri, kitlesel sokak çatışmaları, grevler, genel grevler, Kürt Halkının ayaklanmaları ve daha çok çeşitli halk eylemi, hepsi hem kitlelerin yetkinleşmesini sağladı, hem de devrimin öznel koşullarını hazırladı. Ve bütün bu eylemler dizisi nüve halinde proletaryanın, halk kitlelerinin zaferini, devrimin zaferini kendi içinde taşımıştır.

Türkiye ve Kürdistan proletaryası ve devrimci hareketi, kırk yıl boyunca ateş hattında yürüdü, savaş içinde oldu. Bu denli uzun süre savaşım içinde olmak, dünyada proletaryanın girebileceği en önemli deneyimlerinden biridir. Büyük bir deneyime sahip olan emekçi sınıfın, sınıf mücadelesinde daha iyi bir yer tutacağı kesindir. On yıllarca süren devrimci mücadele, devrimci bir gelenek yaratmıştır. Faşizme ve sermayeye karşı mücadelede yaratılmış olan devrimci gelenek, mücadelenin her yeni atak içine girmesi sırasında ilk başvurulacak bir dayanaktır. Ama proletarya devrimci bir sınıf niteliğine sahiptir, var olanla yetinmez, yaratılan devrimci geleneklerle yetinemez, devrimci niteliği gereği sonuna dek gider. Hedefine ancak, mücadeleyi, yeni aşamalara ulaştırırsa varabilir. Pratikte de bunu yapmıştır; mücadeleyi her kez daha ileriye taşımıştır. Pratikte de devrimci sınıf niteliğine uygun davranmıştır.

Onyıllarca süren devrimci mücadele, bu mücadeleyi yürüten devrimci kitlelerin kararlılığını gösterir. Bu, iktidara gelme kararlılığıdır. İşçi sınıfı sağlam bir öze ve kararlılığa sahiptir. İşçi sınıfının kararlılığı lafta değil, ateş içinde geçmiş bir kararlılıktır. Emekçi kitleler iktidara lafta değil, sınıf savaşımı sonuna dek götürerek, faşist devlet terörünün altından geçerek, devrimci bir hareket biçimi izleyerek gelebileceğini bilecek tecrübe ve bilince sahiptir. Lafta bir kararlılık gösterenler devrimci sınıfın

üstünde hiçbir etki bırakmayacakları gibi, devrimci kitleler tarafından da ciddiye alınmazlar.

Büyük bir savaş kapasitesine ve zengin bir politik mücadele birikimine sahip olan kitleler, hedeflerine daha çabuk ulaşırlar. Mücadelenin her alanında elde edilen bu yetkinlik, kolay yoldan sağlanamaz. Bunun için yıllarca, on yıllarca devrimci mücadele içinde olmak gerekiyor. Sınıf uzlaşmacı sol politik hareketler, devrimci kitlelerin devrimci olan ne varsa, tüm ileri niteliklerine ve deneyimlerine karşı bir güvensizlik yayarlar. Onlar, kitlelerin tecrübelerini ve genel devrimci düzeyini öyle küçümserler ki, bu yüzden yüzbinlerin Hrant Dink'in cenazesindeki o görkemli eylemi ve bu eylem sırasında gösterdikleri yetkin devrimci tavrı, 1 Mayıs'ta Taksim'i ele geçirmek için gösterdikleri o savaşı çabalarını, Kürt halkının disiplinli kitlesel devrimci ayaklanmalarını ve daha sayısız eylemde ortaya koydukları etkin hareketi anlamakta güçlük çekerler. Burjuvazi ise devrimci kitlelerin genel düzeyinin farkında. Saldırılarını artırmasının ve en iğrenç düzeye çıkarmasının nedeni bu. Her ne yaparsa yapsın burjuvazi artık sonuç alamaz.

Halk kitlelerinin sahip oldukları birikim ve mücadelenin çeşitli dönemlerinden çıkardıkları dersler, onun için avantajdır. Böylece burjuvazinin egemenliğini yıkmaya savaşımına da avantajın verdiği üstünlükle girmiş olur. Sınıf mücadelesi yalnızca askeri derslerle dolu değildir; çok daha önemli gerçeklerin açığa çıkmasıyla da yüklüdür. Kitleler açısından açığa çıkan en değerli gerçek iktidarı ele geçirmeden hiçbir yaşamsal sorunlarını çözemeyecekleridir. Bu politik gerçeğin kitleler tarafından bizzat kendi deneyimleri ile açığa çıkarılması kendi başına büyük önem taşır. İktidar ise ancak devrimci mücadeleyle ele geçirilir.

Devrimci işçi sınıfı hareketinin mücadelede bilinçli ve kendine güvenli davranmasının temel bir nedeni örgütlülüğüdür. Örgütsüzlükten gelen kendine güvensizlik yerini, örgütlülüğün gelen kendine güvene bıraktı. Bağımsız politik mücadele çizgisini ve bütün politik faaliyetlerinin dayandığı bilimsel komünizmin ilkeleri, sağlam bir bakış açısını yarattı. İşçi sınıfı, sınıf mücadelesinin bugünkü ileri aşamasına büyük bir mücadele birikimi, sağlam bir bakış açısı ve sınıf hareketinin bilinçli sürdürücüsü olan devrimci sınıf partisinin önderliğinde giriyor.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

14 – 28 Ocak 2009

Sayı: 131

DEVİRİN GERÇEK KOŞULLARI

Devrimin koşulları henüz oluşmamıştır diyenler, biçimsel koşulları esas alıyorlar; oysa esas alınması gereken devrimin gerçek koşullarıdır.

Devrimcilere karşı ileri sürülen en bilinen itiraz, kitlelerin "çoğunluğunun" bizimle birlikte olmadığıdır. Çoğunluk ile anlatılmak istenen "biçimsel çoğunluk"tur, yani seçimler yoluyla, oy yoluyla belirlenmiş bir çoğunluk. Sendikalarda, kitle örgütlerinde ya da coğrafik esaslara göre belirlenmiş seçimlerde devrimcilerden yana kullanılan oy sayısına göre ölçülen bir çoğunluk. Biraz daha radikal olanlar, sokakta ne kadar kitlenin bizimle birlikte yürümüş olduğuna bakıyor. Tüm reformist ve oportünist çevrelerin buradan hareketle çıkardığı sonuç; öncelikle eğitim kültür çalışması, parlamentarist politik faaliyet yoluyla kitlelerin çoğunluğunu yanımıza çekelim, iktidar sorunu bunun ardından gelir, biçimindedir. Bu temel düşünce biçimi, oportünizm ve reformizm için evrenseldir. Dünyanın birçok yerinde bu savları kendilerine dayanak yapıyorlar. 19. ve 20. yüzyılın bu tür devrim deneyimleri onları doğrulamasına da, onlar yine de bu görüşlerinde ısrarlılar.

Devrim deneyimleri başka bir şey söylüyor. Hiç bir devrim, biçimsel çoğunluğun ortaya çıkmasını bekleyemez ve beklememiştir. Biçimsel çoğunluğun oluşmasını bekleyen hiçbir devrimci sınıf, devrimi gerçekleştirecek bir duruma gelemes. Bu hem burjuva diktatörlük altında olanaksızdır hem de devrimci sınıf için en uygun durum oluşsun diye dışımızdaki gelişmeler donup kalmaz. Proletaryayla kapitalistler arasında sürekli savaşım var. Sürekli, ekonomik, politik ve toplumsal altüst oluşlar yaşanıyor. Burjuvazi de oturup kendisini devirecek güçlerin, bu güce ulaşmasına seyirci kalmaz. Devrimci güçlere karşı sürekli önlemler alır, saldırıda bulunur, müdahale eder. Bu durumda devrimin biçimsel koşullarının oluşmasını beklemek, kitleleri aldatmak olur. Marksistler, şiddetli bir sınıf savaşımının, iç savaşın olduğu bir yerde oturup biçimsel koşulların oluşmasını beklemesler. Gerçek koşulların çözümlenmesine göre hareket ederler. Maddi koşulların gerçek değerlendirmesini esas alırlar. Maddi yaşamdaki uzlaşmaz sınıf çelişkilerinden yola çıkarlar. Çünkü sınıflar savaşı, emek sermaye çelişkisi temelinde ortaya çıkar ve şiddetlenir. Devrimin gerçek koşulları tarihin gelişimiyle, kapitalizmin evrimiyle, sınıflar savaşımının ilerlemesiyle oluşur. Devrime öncülük yapan devrimci

sınıf, devrimin gerçek koşullarından hareket ederek, yönelimini belirler, taktik oluşturur, eyleme geçer.

Devrim için biçimsel çoğunluk şartı ileri sürenler, devrimlerin geliştiği politik koşulları göz ardı ediyorlar. Bu konuda birkaç örnek, sınıf mücadelesinin verildiği şartları anlamamızı sağlamaya yeter. Örnek Portekiz'de 74 Devrimi'nden önce biçimsel(resmi) çoğunluk nasıl açığa çıkacaktı ve nasıl ölçülecekti? Faşizm altında olan bir ülkede kim halk kitlelerinin çoğunluğunun, kendini açık yollarla ve araçlarla ifade edeceğini ileri sürebilir? Orada devrim aniden patlak verdi. Ama daha öncesinde büyük bir güç birikimi oluşmuştu. Devrimin koşulları daha önceden oluşmuştu. Devrimin koşulları devrimden önce oluşur. Devrim bu koşullarda patlak verir. Küba'da devrim mücadelesi başlatıldığında, halkın çoğunluğu kendini ifade edecek resmi araçlara sahip değildi. Devrim mücadelesi şiddetlendikçe, halkın çoğunluğu pratik olarak, fiili olarak devrimin yanında yer almaya başladı. Latin Amerika'da ayaklanmalar kendini açığa ortaya koyamayan büyük halk öfkelerini, büyük birikmiş potansiyeli açığa çıkardı. Ayaklanmalardan önce halkın çoğunluğunun devrimden yana olduğunu gösteren sayısız eylem, çalışma ve olgu ortaya çıkmıştı. Yapılması gereken sayısız çalışmayı, olguyu, eylemi bir devrim hazırlığı içinde birleştirmek, onu bütün yönleriyle açığa çıkartmaktı. Devrimcilerin burada yaptığı ve yapması gereken, harekete hız vermek ve devrimi en kısa süre içinde gerçekleştirmektir.

Türkiye ve Kürdistan baştanbaşa bir savaş alanı. Sınıf savaşımı her yerde şiddetleniyor. Sınıf savaşımının şiddetlenmesi, iç savaşı yarattı. İç savaş düzeyine çıkan, iç savaşın nedeni, toplumun maddi koşullarında oluşmuştur. Bunun nesnel temelleri maddi koşullarda belirmese, sınıf savaşı böylesine şiddetlenmezdi. İç savaşın gelişim göstermesi devrimin oluşmasıdır. Sınıf mücadelesi devrimci bir nitelik almıştır. Sınıf mücadelesinin devrimci bir nitelik kazanması, savaşımın şiddetlenmesi, devrimin hızla gelişmesi demektir. Yoğun sınıf çatışmalarına yol açan çelişki, emek-sermaye uzlaşmaz çelişkisidir. Emek-sermaye çelişkisi eksenindeki, sistemin çelişkileri iç içe geçmiş ve üst üste binmiştir. Bu tarihsel durum, işçi sınıfı, yoksul köylülük, geniş halk kitleleri ve ezilen halkların tekelci sermaye egemenliğine karşı harekete geçmesine yol açıyor. Devrimin gerçek koşullarını, nesnel gelişmeler ve sınıf savaşımı oluşturuyor.

Devrim yalnızca nesnel koşulların gelişmesiyle gerçekleşmez. Verilen sınıf mücadelesinin, devrimci mücadelenin devrimci koşulların oluşmasında ve bu koşulların bir devrime çevrilmesinde kesin bir yeri vardır. 20. yüzyıl devrimleri bilinçli bir mücadeleyle, devrimci bir önderlikle zafere ulaştı. Ayaklanmalar açık bir bilinçle ortaya çıkan geniş kitlelerce gerçekleştirildi. Devrimci kitle mücadelesinin uzun dönem sürmesinin ve

devrimlerle yaratılan iktidarların ayakta kalmasında açık bir bilinçle hareket eden kitlelerin belirleyici yeri var. Halk kitlelerini eylemden eyleme götüren devrime yönelik açık bilinci ve hedef berraklığıdır. Devrimin öncü sınıfı olan proletaryanın açık bir bilinçle, devrimci bir bilinçle hareket etmesi yani proleterleri ve proleter olmayan emekçileri yanına çekmesi, devrimin öznel koşullarının, sınıfsal koşullarının hazırlanmasıdır. Devrimin gerçek koşulları denince, nesnel ve öznel koşulları anlamak gerekir. Bu koşulların biçimsel ifade edilmesini değil.

Kırk yıldır süren devrimci mücadele yalnızca örgütlü güçlerle sınırlı değildir. Devrimci mücadele geniş halk kitlelerinin bir kitle hareketine dönüşmüştür. Eğer devrimci hareket bir kitle hareketine dönüşmeseydi, emekçi kitlelerin kesintisiz bir desteği ve katılımı olmasaydı, devrimci mücadele, devrimci hareket onyıllarca nasıl sürebilirdi. Devrimci hareket faşizmin en şiddetli saldırısı altındayken de kitle desteğini hep yanında görmüştür. Kitlelerin sisteme karşı öfkesini ortaya koyuş biçimi ve devrimci harekete katılımı her zaman kendini biçimsel yollarla ifade etmiyor diye, kitlelerin devrimci mücadelesine ve gücüne karşı bir küçümseme oluşmuştur. Böylelerinin yapması gereken, kitlelerin biçimsel hareketine değil, gerçek hareketine, kitlelerin devrimci hareketine bakmaktır. Çünkü tarihe yön veren gerçek devrimci kitlelerdir.

Devrimin koşullarının oluşması ile devrimin kendisi farklı şeylerdir. Devrim ise lafla yapılmaz. Oluşmuş olan koşulların bir devrime dönüşmesi için kitlelerin örgütlü devrimci mücadelesi gerekir, burjuva toplumu alt üst eden pratik gerekir. Kitleler bugün devrim yolunda ilerlerken, lafla değil, devrimci sosyal pratikle hazırlanıyorlar. Sermayenin ve faşizmin saldırılarına karşı hemen eylemlerle yanıt veriyorlar. Kitlelerin devrimci eylemlerinde ise genel bir yükseliş var. Devrimin gerçek koşullarını bir devrime dönüştürecek olan devrimci kitle eylemleri gün be gün yoğunlaşıyor ve hızlanıyor.

Kırk yıldır süren devrimci mücadele kitlelerin devrimde ısrarını gösteriyor. Bu, aynı zamanda devrimci kitlelerin sınıf mücadelesini sonuna değin götürmek kararlılığını ve kesin bir sonuca bağlama isteğini de ortaya koyuyor. Burada esas sorun kitlelerin hareketine öncülük etmektir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

28 Ocak - 12 Şubat 2009

Sayı: 132

AYRI AYRI EYLEMLERİN DEVİRİMİ OLUŞTURMASI

Emekçi halk kitleleri her tarafta sermaye ve faşist devlet güçleriyle çatışma içinde. Çatışmalar her geçen gün biraz daha genişliyor ve şiddetleniyor. Yeni yeni insan toplulukları cesaretle mücadeleye atılıyor. Burjuvazi uzun süredir bu gidiş karşısında çözümsüzdür ve eli kolu bağlıdır. Her ne yaparsa yapsın ve baskıları ne denli artırırsa artırsın olayların ve kitlelerin devrimci yönde ilerlemesini önleyemiyor. Olayların devrimci niteliği, yoğunluğu ve sınıf mücadelesinin gelişimi, sürecin önceki dönemi geride bırakacak düzeyde geçeceğini gösteriyor.

Büyük ekonomik kriz, kitlelerin kapitalizme karşı harekete geçmesini hızlandırdı. Şimdiye kadar olaylara katılmayıp arkaalarda kalan en geri kitleler bile krizin getirdiği sefalet ortamından etkilenecek eylemlere yöneldiler. Kapitalizmin uzlaşmaz çelişkileri ekonomik kriz sırasında daha bir keskinlik kazandı. Devrimi gündeme getiren nesnel toplumsal ortam daha bir olgunlaştı. Şimdiye dek gerçekleşen pek çok devrim ekonomik krizin ardından gelmiştir. 18. yüzyıl sonlarında ve 19. yüzyılda devrimler bu şekilde gerçekleşti. 20. yüzyıl devrimleri uzun iç savaşlarla yapılmış olmakla birlikte, onların da temelinde kapitalizmin genel ekonomik krizinin yarattığı toplumsal ortam var. 21. yüzyıl devrimleri de böyle bir ortamda gündeme gelmiştir.

Her kitle eylemi yeni eylemlerin yolunu açıyor. Eylemi yaratan toplumsal koşullar sürekli patlama durumundayken, gelişmeler hep daha büyük olaylara gebe olacaktır. Son iki yıl içinde gerçekleşen olaylar, gelişmenin bu yönde olacağını işaret ediyor. Bu süre içinde yüzbinlerce emekçi, defalarca eylem yaptı. Şimdi daha büyük ve etkileyici eylemler gündemde. Yalnızca belli günlerde yapılan eylemler yok, daha çok aniden gelişen ve düzensiz eylemler yaygın. Olayların ve eylemlerin ani olarak oluşmasının nedeni, çelişkilerin üst üste binmesi, yaşanan devrimci durum ve iç savaştır. Her çatışma, her sokak gösterisi büyük bir toplumsal birikimin ve emekçi kitlelerin öfkesinin patlaması biçiminde açığa çıkıyor. Artan sefalet, iyice kötüleşen yaşam koşulları sürekli yeni devrimci eylemler yaratıyor. Kürt Halkının eylemleri ise devamlı, yaygın, yoğun ve şiddetli olarak sürüyor. Her bakımdan devrimci bir dönemden geçiyoruz.

Halk kitlelerinin sermayeye ve faşizme karşı mücadelesi yıllardan

beri sürüyor. Mücadele giderek ileri boyutlar aldı. Hem hedefler bakımından, hem genişlik bakımından daha geniş bir düzlem bu. Eylemlerin ve eylemcilerin sayısı da durmadan artıyor. Eylemler son derece zengin ve çeşitli. Bir taraftan çok sayıdaki kitle eylemine örgütlü bir ifade kazandırmak için miting gibi merkezi eylemler yapılırken, bir taraftan da birbirinden ayrı olarak yapılan çok sayıda eylem oluyor. Bütün eylemler, çatışmalar, isyanlar, ayaklanmalar bir devrimde birleşiyor. Temel eğilim bu yönde. Devrimci proletaryanın, tüm devrimci halk kitlelerinin, tüm ileri güçlerin bir devrimde birleşmesi, ekonomik ve toplumsal durumun bir zorunluluğu. Şu süreçte önlenemez biçimde bir devrimde birleşmesi eylemlerin başarıya ulaşması için de bir zorunluluktur.

Emekçi kitleler her eylemde, her olayda devrimci kararlılığını ve ısrarını yeniden orta ya koyuyor. Uzun bir süredir çok çetin ve şiddetli mücadelelerden geçerek, devrimi gerçekleştirme yolunda büyük deneyimler elde etmiştir. Yaşanan uzun iç savaş, yoğun devrimci dönem onu olgunlaştırmış ve devrimi başarıya ulaştıracak bir konuma getirmiştir. Devrimi gerçekleştirecek durumda olmadığı zamanlar bile faşizme karşı mücadeleyi sürdürmüştür. Devrimci mücadele bugün çok daha güçlü bir duruma gelmiştir. Yıllardır süren iç savaş, bu dönem boyunca tarihin itici gücü olmuştur.

Olaylar sürekli karmaşık duruma geliyor. Toplumsal ilişkiler de öyle. Proletarya mücadelesi ancak daha nitelikli bir konuma gelerek gelişen olayları karşılayabilir. Sınıf mücadelesinin gelişimi, mücadelenin enternasyonal karakteri, nitelikli olmayı bir zorunluluk haline getirmiştir. Sınıf mücadelesinin karmaşıklaşmasını kavrayamayan ve bundan dolayı sınıf savaşımına ayak uyduramayan, bu yüzden dağılıp giden işçi partilerinin sayısı az değildir. Komünist devrimci niteliğini daima geliştiremeyen hiçbir hareket bu durumdan kurtulamaz. Tarihsel gelişim çok iyi kavranmalıdır. Nitelik yükseltme denince hem ideolojik, hem politik ve hem de örgütlenmenin yanı sıra mücadele biçimi ve düzeyinin anlaşılması gerekiyor. Devrim, nitelikli bir işçi sınıfı partisi tarafından gerçekleştirilebilir.

Sınıf mücadelesinin seyri ve karşı karşıya olunan görevler, proletaryanın politik hareketinin nitelikli olmasını gerektiriyor. Olayların gelişiminin ve sınıf mücadelesinin bugün gelip dayandığı nokta, iktidarın emekçi ve sömürülen kitleler tarafından ele geçirilmesidir. Şimdiye değin yapılan mücadele, bu hedefe ulaşmaya yetmedi. Proletaryanın devrimci sınıf partisi, bu yönde son derece önemli bir deneyim sağladı. Komünist devrimci niteliğini durmadan geliştirdi. Hedefe varmak için varolan düzeyi daha ileri götürmek, geniş halk kitlelerine öncülük ede-

rek onları iktidara taşıyacak bir konuma gelmek gerekiyor. Hiçbir devrimci komünist parti ortaya çıkar çıkmaz, halk kitlelerini iktidara yönlentecek, onları sürükleyecek bir konuma gelemes. Bunun için sınıf mücadelesinin çelikleştirici okulundan geçmek ve mücadelenin her alanına hakim olmak temel koşuldur. Ama bazen nesnel koşullar ve sınıf mücadelesinin yoğun görevleri partiyi çok daha kısa zamanda yetkin bir duruma getirebilir. İşte şimdi böyle bir tarihsel dönemden geçiyoruz.

Tekelci sermaye ve faşist devlet emekçi halkın devrim mücadelesini önlemek için her silahı kullandı. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler yüzyıl boyunca ağır, gerici burjuva terör altında tutuldu. Kapitalist düzen, sermayenin doğasından kaynaklanan katliamcılığı halkların üzerinde defalarca uyguladı. Gerici burjuva terör, gerici ideolojiyle desteklenerek yürütüldü. Halkların istemlerini denetlemek için burjuva parlamentosu sonuna kadar kullanıldı. Kitleleri aldatmak için bütün burjuva politik eğilimler sırayla iktidara getirildi. Bütün yöntemleri kullanmasına, her silaha başvurulmasına karşın emekçi sınıfların, sömürücülerin egemenliğine karşı mücadelesi önlenemedi. Devrim mücadelesi durdurulamadı. Nesnel koşullar tarafından ve sınıf savaşımının gelişimiyle gündeme gelen devrim günceldir.

Devrim yükseliş halinde. Mücadele, yeni kitleleri büyük bir güçle kendine çekiyor. Her tarafta bir hareketlilik ve daha büyük eylemlere hazırlık var. Tam da bu sırada, devrim mücadelesinin hız kazandığı bir dönemde, bugüne kadar ipliği pazara çıkmış reformistler devrimi engellemek için girişimlerini artırdılar. Çeşitli kentlerde, başka isimler altında "platformlar" oluşturuluyor. Leninistler, devrimi engellemeye yönelik, uzlaşmacı, reformist çabaları kitlelerin bilincinde teşhir edecektir. Emekçiler her türlü uzlaşmacı anlayış ve girişimle bağlarını koparmadan sermayenin ege -menliğini deviremezler. Bugüne dek, bu düzen içi sol hareketlerin kitleleri aldatmaları, dolandırmaları ve oyalmaları yüzünden çok zaman yitirildi. Artık bir kez daha zaman yitirmemelidir. Uzlaşmacı, reformist, oportünist çizgide gelişen bir hareket kitleleri yenilgiye götürür. Çünkü sistemi aşmayan bir hareket, sistem içi istemlerle kendini sınırlandıran proletarya zorunlu olarak başarısız olacaktır.

Emekçi halk kitleleri tüm yaşamsal sorunlarını yalnızca devrimle çözebilir. Proletaryanın kurtuluşu yalnızca devrimle gerçekleşebilir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

16 Şubat - 2 Mart 2009

Sayı: 133

BURJUVA EGEMENLİĞİN KİTLELER ÜZERİNDEKİ ETKİSİNİ YİTİRMESİ

Kapitalist üretim geliştikçe, burjuvazinin egemenliği de gelişir. Burjuva egemenliği, kapitalizmin gelişimiyle birlikte, kitleler üzerindeki etkisini yitirir. Bu egemenliğin gelişimi, onun halk karşıtı doğasını açığa çıkarır.

Toplumsal olaylara yüzeysel yaklaşanlar, onları bütünlüklü olarak ele almayanlar, şöyle bir mantık yürütürler. Burjuvazinin egemenliği ne denli gelişirse, kitleler üzerinde burjuva ideolojisi de o denli yerleşir. Bir toplum ne kadar uzun sürerse, o toplumun, kitleler üzerindeki yarattığı etki ve alışkanlıklar da o denli derin iz bırakır. Burjuva bireyciliği denen bencillik de, insan bilincinde ve davranışında o kadar ilerler. Bilinci burjuva görüşlerle dolan insanları burjuva toplumun karşıtı olan bir topluma, komünist topluma çekmek, çok daha güç olur. Oysa gerçek durum bundan farklıdır. Gelişme yasası, burjuva egemenlik geliştikçe, burjuvazinin kitleler üstündeki ideolojik-politik hegemonyasının zayıfladığını ve git gide etkisini kaybettiğini gösteriyor.

Toplumun belli bir kesiminin, orta sınıfın çıkarlarının burjuvazinin çıkarlarıyla uyumlu olduğu dönemler çok gerilerde kaldı. Bu iki sınıfın çıkarları arasında bir uyum, burjuva egemenliğin ilk dönemlerinde vardı. Kapitalizm ilerledikçe, burjuva egemenlik geliştikçe, aralarındaki uyum bozuldu. Yerini uyumsuzluğa ve çatışmalara bıraktı. Sermaye daima küçük mülk sahiplerini mülksüzleştirerek ve daha küçük kapitalistleri yutarak büyür. Rekabetçi kapitalizm, tekeli kapitalizm aşamasına dönüştükçe tekeli kapitalizmin egemenliği ile toplumun diğer nüfusu arasındaki uyumsuzluk ve çatışma giderek daha da genişler ve boyutlanır. Tekeli egemenlik tüm toplum üzerine kuruludur. Ve toplumla karşıtlık içindedir.

Tekelci burjuvazi, emekçi kitleler üzerindeki ideolojik politik etkisini orta sınıfa dayanarak sürdürür. Orta sınıf, kapitalizmin gelişmesiyle birlikte yıkılır. Orta sınıfın yıkılması demek, burjuvazinin emekçi halk üzerindeki etkisinin de yıkılması demektir. Burjuvazi her ne kadar orta sınıfı temsil ettiğini söylese de, egemenliğinin gelişmesi orta sınıfın yıkılması demektir. Burjuvazi toplum üstündeki etkisini kendisi yok eder.

Proletarya ile kapitalistlerin çıkarları karşıttır, uzlaşmazdır. Kapitalist üretim ilerledikçe iki sınıf arasındaki uzlaşmazlık ve karşıtlık keskinleşir ve derinleşir. Sermayenin büyümesi sınıflar arasındaki uçurumu ve eşitsizliği ileri noktalara vardırır. Kapitalistlerin serveti büyürken, emekçilerin sefaleti de artar ve onları bekleyen daima daha kötü yaşam koşulları ve daha kötü bir gelecektir. Bunun sonucu emek-sermaye çelişkisi, kapitalist toplumu havaya uçuracak bir duruma gelir. Bu temel üzerinde meydana gelen karşıtların savaşı en şiddetli bir biçim alır zorunlu olarak. Bütün bu gelişmenin sonucu, burjuvazinin kitleler üzerindeki ideolojik-politik hegemonyası etkisini yitirir.

Kapitalizmin ekonomik krizi, sistemin iç çelişkilerini derinleştirici bir rol oynar. Kriz ekonomik bir kriz olarak başlasa da daima toplumsal ve politik bir krize dönüşür. Bu son büyük kriz de ekonomik, politik, toplumsal bir krizdir. Kapitalizmin genel krizinde yeni bir aşamayı temsil eder. Kriz yeni bir devrimci bunalım dönemini başlatmıştır. Devrimci bunalım dönemleri, kitlelerin devrimci ayaklanma dönemleridir. Burjuvazinin egemenlik sistemi halk kitlelerinin saldırıları altında kalır. Bu şartların doğmasıyla sınıflar arası güç ilişkisi yeni bir döneme girer.

Burjuva partilerin seçimlerde ve tamamen baskı ortamında, kitlelerin çoğunluğunun desteğini alarak iktidara gelmesi, bu egemenliğin kitlelerin çoğunluğunun çıkarlarıyla uyumlu olduğu anlamına gelmez. Burjuvazinin egemenliği ile kitlelerin çıkarları birbiriyle uyumsuzdur, karşıttır. Çoğunluğun desteğiyle oluşan burjuva egemenlik, kitlelerin üstünde bir baskı gücü, onları ezme gücüdür. Kitleler kendilerini ezecek gücü belirlemiş olurlar. Burjuva egemenliğin baskıcı niteliği, halk kitlelerinin ona karşı harekete geçmelerine yol açar. Burjuva egemenliği kendi gelişimi içinde kitleler içindeki etkisini yitirdiği gibi; kendisine karşı yönelen, devrimci güçlerin birikimine de neden olur.

Burjuvazinin bütün eğilimleri, politik akımları, muhalefet güçleri sırayla iktidara gelir. İktidarları sırasında burjuva sınıfsal nitelikleri açığa çıkar, proletarya karşıtlığına dayanan politikaları ve egemenlikleri tüm özüyle kendisini sergiler. Böylece burjuvazinin her eğiliminin

kitlelerde yarattığı yanılısamalar burjuvazinin egemenliği sırasında dağılıp gider. Sırasıyla her burjuva partisi kendisini tüketir ve sıra proletaryaya gelir. Tarihin kendi gelişimi zorunlu olarak proletaryanın toplumsal devrimini gündeme getirir. Hiçbir burjuva partisi bu tarihsel gelişmeyi engelleyemez. Tersine burjuva egemenliğin uzun süren varlığı sırasında var olan egemenliği bir devrimle devirme zorunluluğu çok daha geniş kitleler tarafından kavranmaya başlar.

Burjuvazinin egemenliği kendisini nüfusun çoğunluğunun temsilcisi olarak gösterse de, o nüfusun küçük bir kesiminin az sayıdaki kapitalistin iktidarındır. Gerçek durum bu olmasına karşın, burjuvazi bu gerçeği hep gizlemiştir. Kendi egemenliğinin sayıları sürekli azalan burjuvaların iktidarı olduğunu hiçbir zaman kabul etmemiştir. Tekelci sermayenin her alanda olduğu gibi politik iktidarı da tekeline aldıktan sonra, bu egemenlik yalnızca az sayıdaki tekelci gücü temsil edecek duruma gelmiştir. Burjuvazi, burjuva egemenliğin kapitalistlerin iktidarı olarak toplumun üstünde bir güç olduğunu gizlemeye kalksa da, pratikte onun gerçek burjuva niteliği daima kendini ortaya koyar. Kitlelerden yalıtılan burjuva egemenliğini devirmek, onu yıkmak artık daha da olanaklı olmuştur.

Burjuvazinin egemenliği kendi gelişimi içinde bütün yetkinliğine ulaşmıştır. Bu, yıkılıp, bir kenara atılmasını sağlayacak bir yetkinleşmedir. Bir sınıfın egemenliği ise ancak başka bir sınıf tarafından yıkılabilir. Burjuvazinin egemenliği yalnızca devrimci bir sınıf olan proletarya tarafından yıkılır.

Burjuvazinin egemenliğini yıkmak için bunu yapacak olan devrimci sınıfın, proletaryanın tayin edici bir savaşıma girecek duruma gelmesi gerekiyor. Bunun için proletarya tüm burjuva partilerinden ayrı, onlardan bağımsız ve onlara karşı sınıf savaşımını verecek nitelikte bir parti biçiminde örgütlenir. Burjuva devlet egemenlik sistemi örgütlü ve o güce ulaşmış devrimci sınıf tarafından devrilir. Proletarya bu hedefine biçimsel olarak yaratılan ayrı bir örgüte dayanarak değil, gerçekten devrimci olan proletaryanın bağımsız sınıf çizgisine dayanan militan bir örgütlenme ile varır. Yalnızca proletaryanın devrimci sınıf partisi, devrimci nitelikte olan partisi, burjuva egemenliğini yıkıp, proletaryanın kurtuluşunu gerçekleştirir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

4 – 18 Mart 2009

Sayı: 134

DEVİRİME HIZ VERMEK

Kapitalizmin ekonomik krizlerinin sonuçları, emekçi halk kitleleri için tam bir yıkım, sefaletin derinleşmesi, yaşam koşullarının daha da kötüleşmesi; tüm yaşam araçlarının elinden alınarak açlığa ve ölüme mahkûm edilmesi demektir. Ekonomik krizler aynı zamanda tüm eski toplumsal ilişkilerin altüst olması; süregelen ilişkilerin yıkılmasıdır. Ekonomik krizler tarihi hızlandıran bir rol oynarlar.

Tarihi hızlandıran çeşitli etkenler vardır. Bu etkenlerden biri insanların küçük yaştan itibaren üretime katılması ve kadınların toplumsal üretim sürecine çekilmelidir. Başka bir etken, savaşlar ve özellikle dünya savaşlarıdır. İlk dünya savaşı olan I. Emperyalist Paylaşım Savaşı, beraberinde büyük bir ekonomik yıkım, eski ilişkilerin tasfiyesi, emekçi kitleler için tam bir ekonomik yıkım ve sefalet, bunun sonucu olarak artan bir öfke ve öfkenin yarattığı ayaklanmalar ve savaşın yarattığı yeni koşullarda arka arkaya toplumsal devrimlerin patlak vermesini getirdi. Savaş tarihi hızlandıran sonuçlar yaratmıştır. II. Dünya Savaşı da kapitalist dünyada aynı sonuçları yarattı. Her iki savaşın yarattığı dünya koşulları kapitalizmden komünizme geçiş sürecini hızlandırmıştır.

Kapitalizmin dünya krizinin bu yeni aşaması, dünya savaşlarını da ortaya çıkardı. Ekonomik krizin yıkıcı etkileri kendini hemen göstermiştir. Şiddetli sınıf çatışmalarına yol açan politik sonuçlarını ilk günden sonra yaratmıştır. Krizin hem yıkıcı ve hem de devrimci sonuçları birlikte ortaya çıkmıştır. Ekonomik krizler de savaşlar gibi tarihi hızlandırıcı yol oynuyor. Emperyalist savaşlar gibi, ekonomik krizlerde kapitalizmin yapısından kaynaklanıyor. Devrimci proletaryanın yaptığı, savaşın ve ekonomik krizin yarattığı nesnel ortamdan yararlanıp, burjuvazinin egemenliğini devirmek ve proletaryayı iktidara getirmektir.

Ekonomik krizler tarihte devrimci bir rol oynar. Örneğin, borsa krizleri, orta sınıfı ortadan kaldırarak, tüm yerleşik ilişkilere son vererek, bu sınıf üzerinde devrimci bir etkide bulunur. Her ekonomik kriz sırasında sermayenin merkezleşmesi de hızlanır. Üretimin, emeğin toplumsal karakteri ile bunun sonuçlarına kaçmanın özel biçimi arasındaki çelişki ve çatışma keskinleşir ve şiddetlenir. Sınıf savaşımı, ekonomik krizin emek-sermaye anlaşmaz çelişkisini derinleştirir. Öne çıkan sınıf savaşımı bu dönemlerde son derece yoğun olur. Sınıf savaşımının keskinleşmesi, yoğunlaşması ve şiddetlenmesi tarihi hızlandırır.

Savaşlar sırasında olduğu gibi ekonomik krizler sırasında da emperyalizmin bir eğilimi olan devlet-tekel bütünleşmesi derinleşir ve yeni bir aşamaya çıkar. Ekonomik krizlerin devlet-tekel bütünleşmesini hangi noktalara çıkardığını son büyük krizde de kendisini gösterdi. Kapitalist devlet, tekellerin yararına, piyasaya ve sürece büyük ölçüde müdahale etmiştir. Bu müdahale sonucu tekelleri sermaye güçleri krizin etkisinden kurtarılırken krizin ağır sonuçları küçük-burjuvanın, orta sınıfı ve tekel-dışı kalmış burjuvazinin sırtına yüklenmiştir. Devletle bütünleşmiş tekelleri kapitalizmi tekelleri kapitalizmin bir eğilimi olarak ileri bir boyut kazanmıştı. Bu bütünleşme sırasında üretimin toplumsal boyutları da o oranda derinleşmiştir. Devlet-tekel bütünleşmesi de tarihi hızlandıran bir etkidir.

Büyük sanayinin gelişmesi, bilim ve teknik ilerleme, gelişme araçlarının devasa boyutlara varması, toplumsal üretimi derinleştiren her gelişme, tarihin hızlanmasını sağlayan etkenlerdir. Tüm bu gelişmeler maddi koşulları olgunlaştıran gelişmelerdir. Maddi koşulların olgunlaşması, toplumsal devrimin olgunlaşmasını sağlıyor. Maddi koşulların kapitalizmden komünizme geçiş için, toplumsal devrim için olgun olması yalnızca emperyalist ülkelerle sınırlı değildir. Bütün kapitalist ülkelerde ortaya çıkan bir durumdur. Kapitalist dünyada devrimin maddi koşulları değildir yalnızca hazır olan kapitalizmin uzlaşmaz çelişkilerinin keskinleşmesi, ekonomik krizler, sınıf savaşımını şiddetlenmesi, devrimci durumun ortaya çıkması emperyalist-kapitalist sistemde devrimin objektif koşullarını yaratmıştır. Devrimin koşulları genel olarak olgunlaşmıştır. Burada devrimci güçlerin görevi, şartları oluşmuş olan devrime hız vermektir.

Devrimi hızlandırmak, işçi sınıfı hareketine bir itiş vermek, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını savunmak ve bu yönde pratik görevler üstlenmek, emekçi halk kitlelerinin ayrı ayrı olan eylemlerini tek ve merkezi bir hareket içinde birleştirmek, sınıf savaşımının devrimci yöntemlerini daha fazla devreye sokmak, harekete teorik, pratik önderlik yapmaktır. Devrim, devrimin öznesi etkili ve birleşik olarak harekete geçirilerek hızlandırılır. Devrimin öznesi burada devrimin gerçek güçleridir. Devrimin öznesi savaşan işçi sınıfıdır ve emekçi halk kitleleridir, yani kendi tarihini bilinçlice kendisi yapan kitlelerdir. Devrimi harekete hız vererek ve örgütleyerek hızlandırabiliriz. Örgütlü devrimci hareket hedefine daha çabuk ulaşır.

Kapitalizmin ekonomik krizi, Türkiye ve Kürdistan'da sınıf savaşımıyla, devrimci mücadeleyle hızlanmış olan tarihi süreci daha da hızlandırdı. Devrimi hazırlayan pek çok etken büyük krizin etkisiyle etkin bir şekilde harekete geçmiştir. Yıllardan beri yoğun-devrimci biçimde süren mücadele daha çabuk ulaşılmasını sağlıyor. Koşullar Leninist Parti'nin devrimin programında belirttiği Demokratik Halk Devrimini(DHD) ve Demokratik Halk İktidarı (DHİ)'nin gerçekleşmesini sağlayacak denli olgunlaşmıştır. Tarihin hızlan-

ması, devrimin yolu üzerinde olan pek çok engelin tarihin kendisi tarafından aşılması demektir. Tarih sıçramalarla ilerliyor. Birçok yirmi yıl bir güne sığıyor. Devrimci proletaryanın güncel görevi, devrimci koşulları ve olanakları devrime dönüştürmektir.

Kapitalizmin devrimci bir krize girmesi kaçınılmazdır. Devrimci kriz, emek-sermaye uzlaşmaz çelişkisi eksenslidir. Uzlaşmaz sınıf çelişkisi keskinleştikçe, bu temel üzerinde devrimin bir kriz ve şiddetli sınıf savaşımı zorunlu olarak gündeme gelir. Devrimci kriz dönemlerinde, eski sınıfsal ilişki ve pratik ortam değişime uğrar, sınıflar ilişkisi yeni bir biçim alır. Devrimci ve yıkıcı güçler tüm enerjisiyle burjuva egemenliği yıkmak için harekete geçer. Bu nedenle devrimci kriz dönemlerinde, devrimci durum koşullarında tarih büyük bir hız kazanır, devrim güncel hale gelir.

Tarihin temelindeki bütün etkenler ve gelişmelerle yeni bir hız kazanırken, demokrasi ve sosyalizm hedefini gerçekleştirecek koşullar sıçramalı biçimde olgunlaşırken, emekçi kitleler, kendilerini kapitalizm sınırlarıyla, sistem içi istemler ile oyalayamazlar. Kapitalizm bir devrim sorunudur. Kapitalizmin sınırlarını aşmayan bir hareket kaçınılmaz olarak bozguna uğrar ve dağılır. Burjuva egemenliğini yıkmak, emeğin iktidarını gerçekleştirmek, toplumu devrimi dönüşüme uğratmak kurtuluşun ön koşuludur.

Tarihin hız kazandığı devrim dönemlerinde sosyal-reformizm ve oportünizm daha kısa sürede teşhir olur. Devrim dönemleri, sınıf çelişkilerinin keskinleştiği, sınıf savaşımının şiddetlendiği, devrimci kitlelerin uzlaşmacı hareketleri bir kenara ittiği, devrimci güçlerin ve devrimci mücadele yöntemlerinin öne çıktığı dönemlerdir. Kitleler devrimin mücadele yolunu öne çıkararak, reformist yolu, barışçı yolu aştığını ortaya koymuş oluyor. Yalnızca devrim yoluyla zafere varılır.

Devrim kendisini oluşturan koşulların sonucu olarak olgunlaşırken, devrimci proletarya, devrime bir hız verme ve başarıya ulaştırma tarihini görevinin bütün gücünü kullanarak yerine getirmelidir. Devrimci görevlerini yerine getirmeyen önce kitlelerin kendisine olan güvenini ve umudunu yitirir. Kitlelere öncülük etmek, devrimci görevlerin yerine getirilmesine bağlıdır. Proletaryanın ve proletaryanın devrimci sınıf partisinin sürece müdahalesi, devrimin geleceğini belirler.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

18 Mart - 4 Nisan 2009

Sayı: 135

EKONOMİK KRİZLERİN DEVİRİMLE İLİŞKİSİ

Kapitalizmin ekonomik krizinin yarattığı sonuçlardan yararlanma konusunda devrimci Marksizmle, her türlü sınıf uzlaşmacı, reformist ve oportünist hareket arasında temelli bir farklılık vardır. Marksistler devrimci sonuçlar çıkarırken, burjuvaziyle sınıf işbirliği yanlıları, bundan daha fazla uzlaşma yapma sonucunu çıkarıyorlar.

Ekonomik kriz karşısında izlenmesi gereken proleter politikadan önce, bu krizi doğru tanımlamak gerekiyor. Kapitalizmin ekonomik krizinden söz edenler, krizi, kriz sanki kapitalist üretimin gelişiminden tamamen kopuk, onun tarihi akışının bir sonucu değil de, sonradan ortaya çıkmış bir durum gibi ele alıyorlar. Ekonomik krizler, daha önceki dönemlerde oluşur. Krizin koşulları daha önceden ortaya çıkmadan, kriz ortaya çıkmaz. Ekonomik krizler, kapitalizmin uzlaşmaz çelişkilerinden doğar ve krizler, çatışmalar biçiminde dışa vurur. Ekonomik krizlerin önceleri dönemsel ve giderek sürekli duruma gelmesinin temelinde sistemin uzlaşmaz sınıf çelişkileri vardır. Kapitalist üretim ilerledikçe, yapısında taşıdığı çelişkiler olgunlaşır ve ekonomik krizler olarak şiddetli biçimde ortaya çıkarlar. Kapitalist üretim ortadan kaldırılıp daha yüksek bir üretim sürecine geçilmediği sürece, insanlık eski ekonomik sistemin krizlerinden, çatışmalarından, gerilimlerinden kurtulamaz.

İnsanlık bugüne dek, bu çaplı olmasa da dünya düzeyinde birçok ekonomik krizle karşılaştı. Dünyayı sarsan ekonomik krizler 20. yüzyılda belli dönemlerde görüldü: Birinci Emperyalist Dünya Savaşı'nda, 1929'da, 1950'lerde, 1970'lerde ve yakın zamanda. Bu olgular bize bir sistem krizini, kapitalizmin dünya krizinin süreklilik kazanan varlığını gösteriyor. Kapitalizmin ekonomik ve politik krizinin dünyada yarattığı ortamdan doğan 1917 Ekim Devrimi'nin kendisi kapitalizmin dünya bunalımını yarattı. Bu bir sistem bunalımıydı, çünkü kapitalizmin dünya sistemi yıkılmış, kapitalizm dünyada tek sistem olmaktan çıkmış, onun yanında başka bir toplumsal sistem kurulmuştu. Kapitalizmin sistem krizi farklı yıllardaki Doğu Avrupa Devrimleri, daha sonra Asya Devrimleri ve Küba Devrimiyle daha da

derinleşti. Yüzyıl boyunca ortaya çıkan ekonomik krizler, kapitalizmin dünya krizinin farklı aşamalarıdır. İçinde bulunduğu muz dünya çapındaki ekonomik kriz, güncel sis temin en yıkıcı ve derin krizidir. Bu seferki ekonomik kriz, kapitalizmin sıçramalı çöküş aşamasında ortaya çıktı. Bu yüzden kapitalizmin çöküşünü hızlandıran bir rol oynuyor.

Ekonomik krizlerin sadece yıkıcı etkileri yoktur, devrimci rol de oynarlar. Şimdiye kadar-ki büyük ekonomik krizlerde görüldüğü gibi ve son olarak Asya'daki borsa krizinde de açığa çıktığı gibi, orta sınıfı ortadan kaldırarak devrimci bir rol de oynamışlardır. Bu son krizde orta sınıflar daha şimdiden büyük bir yıkıma uğradılar. Orta sınıfı ortadan kaldırmakla devrimci bir gelişme yaratıyorlar. Mülksüzleştirilen küçük mülk sahipleri, tekelci sermaye egemenliğine karşı ayaklanıyorlar.

Her ekonomik kriz, savaşlar gibi asıl olarak emekçi sınıfları vurur. Emekçilerin sefaleti, yoksulluğu çok daha derinleşir. Ekonomik krizlerin ilk belirtisi artan kitlesel işsizliktir. İşsizlik ise emekçinin ölümüdür. Özcesi ekonomik kriz sırasında sınıf çelişkileri gitgide keskinleşir. Ekonomik kriz, bir alt üst oluşturu; şiddetli sınıf savaşımı. Tarihi olguların kanıtladığı gibi, ekonomik krizlerle, devrimlerin sıkı ve kopmaz ilişkisi vardır. Reformistler, tam da, ekonomik krizlerin devrimlerle olan sıkı bağımlı yadsırlar.

Reformistler, dünya ekonomik krizinden hangi sonuçları çıkarıyorlar. Onlar tıpkı sendikalar gibi ekonomik düzlemde, emekçilerin bu yıkımdan fazla etkilenmemesi için bazı önerilerde bulunuyorlar. Krizin ekonomik sonuçlarını kapitalistlere yükleyerek, emeği koruyacaklarını sanıyorlar. Gerçekte ise burada tam da kapitalistlerin korktukları noktaya işaret ediyorlar: Bu derin ve yıkıcı kriz, eğer emekçilere yönelik hiçbir ekonomik önlem alınmazsa, onları sisteme karşı ayaklanmaya, devrime, sosyalizme yöneltebilir. Kapitalistler ve hükümetleri şu önlemleri bu amaçla gündeme getiriyorlar: Kamu alanlarına yeni işçi almak, kısa işgünü uygulamasına geçmek, işsizlik sigortası ödeneğinden ödeme yapmak vb. Kapitalist devletler, daha önce de, buralardaki emekçiler sosyalizmin etkisine, sosyalist ülkelerin etki alanına girmesinler diye, salt bu nedenle onlara çeşitli "sosyal haklar"ı tanıdı. Yani bu öneriler kapitalistlere yabancı değildir. Ne var ki, reformistler de emekçilerin devrimleşme-sinden korkuyorlar. Kaldı ki, reformist partilerin ve onların oportünist takipçilerinin söylediklerini daha somut olarak sendikalar ileri sürüyor: Ücret kaybı olmaksızın kısa iş günü vb. Bu yolla ekonomik kriz dönemini atlatmak istiyorlar. Burada ekonomik krizden devrimci amaçlarla yararlanma politikasının en ufak

bir izi bile yok. Zaten ekonomik çerçeveyi aşmak hedefleri de yok. Oysaki asıl sorun ekonomik, sendikal çerçeveyi aşmaktır. İşçi sınıfının mücadelesi ekonomik çerçevede kaldığı sürece, bu alanda sendikalar söz sahibi olacaktır.

Krizin yarattığı ortamdan devrimci amaçlarla yararlanmak için, tekelci kapitalizm döneminde olduğumuzun bilinciyle hareket etmeliyiz. Tekelci kapitalizmle birlikte, bilindiği gibi, kapitalizmin tüm çelişkileri öne çıktı ve iyice keskinleşti. Bu temelde sınıf mücadelesi, devrimci mücadele biçimini aldı. Marksistler daha sonra tüm taktiklerini bu gerçekten hareketle belirlediler. Birinci emperyalist paylaşım savaşından daha yedi yıl önce 1907'de Stuttgart'ta toplanan Uluslararası Sosyalistler Kongresi, uluslararası proletaryayı yaklaşımakta olan savaş konusunda uyarır ve alınması gereken devrimci tutumu belirler. Kongre savaşın bir ekonomik ve politik krize yol açacağını ifade ederek, proletaryanın önüne şu görevleri koyar: Ekonomik ve politik krizin yol açacağı ortamdan yararlanarak halkı uyandırmak, ortaya çıkan durumdan en iyi şekilde yararlanarak sermaye egemenliğini devirmek için var gücüyle çalışmak. 1912'de Basel'de toplanan Basel Konferansı da bu kararı teyid ediyor ve bunu bir manifestoyla yayınlıyor: Halkı harekete geçirmek "ayaklandırmak" ve krizden kapitalizmi devirmek için yararlanmak. Peki, günümüzün reformistlerinin kriz karşısındaki tavrı nedir? Krizden, sistem içindeki konumlarını daha da pekiştirmek amacıyla yararlanmak. Nereden bakılırsa bakılsın reformist hareketlerin bir çürüme içinde oldukları açık.

Emperyalist savaş başladığında İkinci Enternasyonal'in resmi partileri sosyal şoven bir politika izlerken, Marksistler enternasyonalist bir politika izlediler ve Basel Manifestosuna uygun hareket ettiler. Lenin, savaştan bir yıl sonra 1915'te Avrupa'daki büyük güçlerde devrimci bir durum olduğunu tespit etmekle kalmadı, yeni duruma uygun örgütlerle harekete geçti. Bütün çalışmalarını buna göre düzenledi. Devrimci durumun kaçınılmazlığını en geniş kitlelere anlatmak, kitleleri harekete geçirmek için devrimci bir bilinç uyandırmak ve döneme uygun örgütler kurmak. Bolşevikler ve Avrupa'da-ki diğer marksistler bununla da kalmadılar, devrimci bir ayaklanma başlatmak için harekete geçtiler. Rusya'da 1917 Ekim Devrimi, Almanya'da 1918 Kasım Devrimi, marksistlerin devrimci durumu nasıl bir devrime çevirdiklerini tüm dünya proletaryasının gözünde somutlamıştır. Uzlaşmacı küçük burjuvazi "iç barış" peşinden koşarken, Marksistler "emperyalist savaşın iç savaşa dönüştürülmesi" politikasını yaşama geçirdiler. Bu politikayla devrimci bir hareket yaratıldı. Devrime yaratılan bu devrimci hareketle hazırlandı.

Bizde durum ne? İç savaş yıllardır var. Devrimci durum yine yıllardır sürüyor ve devrimci komünistler devrimci durumu devrime dönüştürmek için yıllardır mücadele veriyorlar. Küçük- burjuva reformist ve oportünist hareketler ise, uzlaşmacı doğalarına uygun olarak, burjuvaziyle örtüşen, onunla uyuşan önerilerde bulunuyorlardı. Böylece, kitleleri devrimden uzaklaştırarak, sistem içinde tutmak için ellerinden gelen her çabayı gösteriyorlar.

Dünya ekonomik krizinin Türkiye ve Kürdistan'da yarattığı etki, zaten var olan devrimci krizi biraz daha olgunlaştırıp şiddetlendirmek oldu. Krizin derinleşmesiyle birlikte şimdiye değin harekete geçmeyen kitlelerin de harekete geçmesine yol açmıştır. Devrimin gerçek koşulları her yönden olgunlaşmıştır. Proletaryanın ve tüm emekçi kitlelerin görevi devrimin doğmuş olan koşullarını devrime çevirmektir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

1 - 15 Nisan 2009

Sayı: 136

DEVİRİMCİ MÜCADELE

İşçilerin sınıf mücadelesi ne zaman ki, devrimci bir biçim kazandı, bu durumda sonuca doğru daha çabuk gitmiştir. Devrimci mücadele ve devrimci mücadele yöntemleri hedefe ulaşmamızın en emin ve en kısa yoludur. Emekçiler başarıdan başarıya koştuklarında, devrimci mücadele vardır bunun temelinde.

Emekçi kitleler için demokrasiyi elde etme, iktidarı ele geçirme sorununa bağlıdır. Yani demokrasi sorunu bir devrim sorunudur. Emekçilerin demokrasi sorunu ve kurtuluşu, devrimci mücadeleyle çözümlür. Devrimci mücadele dışında bir yol önerenler, burjuva diktatörlüğünün sınırlarını aşamazlar hiçbir zaman. Demokrasi sorununun çözümünün devrim dışında parlamenter, barışçı bir yolla olacağını ileri sürenler, bununla kitleleri burjuvazinin egemenliği altında tutmaktan başka bir şey söylememiş olurlar. İktidar için devrimci mücadelenin zorunluluğu, burjuva devletin yapısından ötürü kaçınılmaz bir durumdur. Burjuva devlet tekelci sermaye tarafından öylesine yetkinleştirilmiş ve güçlendirilmiştir ki, onu zora dayalı bir devrimle devirmenin dışında başka bir yol yoktur.

Kapitalist toplumun gelişimi, emek-sermaye karşıtlığı temelinde meydana gelir. Kapitalist toplum geliştikçe, kendi iç çelişkileri de şiddetlenir ve derinleşir. Kapitalist toplumun evrimi, doğası gereği, bir politik devrime varır. Kapitalist toplumun iç çelişkilerinin gelişimi, bu toplumun karşıt sınıflarını kaçınılmaz olarak ve zorunlu olarak bir çatışmaya götürür. Proletarya devrimci mücadeleye dayanmadan bu çatışmayı kazanamaz. Yeni bir toplumun kurulması için devrimci mücadelenin kendi sonucuna dek götürülmesi gerekiyor. Devrimci mücadele verilmeden, yeni bir topluma geçiş yönünde en büyük engeli oluşturan eski politik yapının yarattığı engel aşılamaz. Devrimci mücadele devrim aşamasına kadar götürülerek, bir devrimle devrilererek eski politik yapıdan kurtulunur. Böylece devrimci mücadele ve zora dayalı devrimle yeni toplumun doğuşu hızlandırılmış olur.

Yirminci yüzyılda gerçekleşen proletaryanın toplumsal devrimleri devrimci mücadeleye dayanarak zafere ulaştı. Buna karşın, kitlelere reformist yol önerenlerin tüm görüşleri iflas etti. Kitlelerin yalnızca devrimci mücadeleyle başarıya ulaşacağı ve kurtuluşunu gerçekleştireceği düşüncesi, toplumsal devrimlerle yaşama geçti. Geniş halk kitleleri devrimci mücadelenin etkisini ve önemini gerçek anlamıyla kavramıştır. Devrimci mücadele toplumun karşı karşıya olduğu maddi sorunların çözümü olarak, nesnel koşulların gelişimi tarafından gündeme getirilmiştir. Tekelci sermayenin egemen olduğu bir toplumda, mücadelenin devrimci mücadele biçimini alması kaçınılmazdır. Tekelci egemenliği devrimin yolu devrimci mücadeleden geçer. Bütün bir yüzyıl boyunca emekçi kitleler devrim bilinciyle eğitildi. Devrimci mücadele ile ayağa kalktı. Sınıf savaşımı devrimci mücadele yoluyla daha ileri -ye götürüldü. Kitleler hem teorik, hem pratik, hem de politik olarak devrim eğitiminden geçti. Devrimci mücadele ve bu mücadele içinde sağlanan devrim eğitimi, kitleleri iktidara hazırlamanın biricik yolu olmasına karşın, reformist ve oportünist hareketler hala parlamenter, yasal, barışçı yolda ısrar ediyorlar. Kitleleri devrimci mücadeleyle eğitmek yerine uzlaşmacı bir yol öneriyorlar. Böylece onlar lafta devrimci, sosyalist olduklarını; fakat pratikte ise küçük-burjuva demokratları olduklarını göstermiş oluyorlar.

Bazı halklar vardır devrimci yöntemler sayesinde diğer halklara göre büyük dönüşümleri daha kısa sürede gerçekleştirirler. Onların yüzyıllar alan gelişmelerini birkaç yılda elde ederler. Avrupa'da böyle sonucu kısa sürede alan halklar vardır. Avrupa'ya göre Ruslar 1917'de proletarya devrimi ve sosyalizme dayanarak, onların daha uzun bir tarihi süreç içinde elde ettiği gelişmeyi çok kısa sürede sağlamışlardır. Çin 1949'da geri bir tarım ülkesini, devrime dayanarak çok kısa sürede dünyanın ileri ülkelerinden biri yaptı. Aynı durum Küba, Sosyalist Kore, Vietnam, Doğu Avrupa'nın halk demokrasili devletlerinde de ortaya çıkmıştır. Proletarya devrimlerinin, halk devrimlerinin tarihi hızlandırma ve toplumsal dönüşümleri daha kısa süre içinde gerçekleştirme gibi bir rolü vardır.

Latin Amerika'da halk kitleleri devrimci mücadeleyle burjuva egemenliğe ve emperyalizme karşı harekete geçirildi. Bugün orada emekçilerin elde ettiği ileri olan ne varsa, bu devrimci mücadeleyle gerçekleşmiştir. Afrika'da, Asya'da ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadeleleri devrimci mücadele ve devrimci yöntemler kullanılarak zafere ulaşmıştır. Devrimci mücadele kitlelerin politik bilinci ve politik mücadelesi üzerinde, kısa süre içinde köklü bir dönüştürücü etki yapar. Türkiye'de ve Kürdistan'da yıllarca süren devrimci mücadele halk kit-

leleri üzerinde böyle bir etki yaratmış, onları devrimcileştirmiştir. Sosyalist hareketin yarım yüzyılda kitleler üzerinde yaratamadığı devrimci etkiyi devrimci mücadeleye dayanan, devrimci hareket 68'de çok daha kısa sürede yapmıştır. İşçiler, köylüler, devrimciler, kadınlar, aydınlar devrimci mücadeleyle geniş kitleler halinde sosyalizm saflarına katıldılar, devrimci eylemlere atıldılar.

Kitlelerin mücadelesinin devrimci biçimler alması uzun bir dönemdir sürüyor. Bu süre içinde, tekeli burjuvazi ve onun devletiyle yapılan devrimci çatışmalar bir tarihi dönemi doldurur. Yapılan propaganda ve ajitasyon çalışmasıyla devrimci mücadele ve zora dayalı devrim görüşü işlendi. Devrimin kaçınılmazlığı ve zorunluluğu fikri kitlelere mal edildi; politik ve toplumsal çalışmalar devrim temelinde yapıldı. Kitleler tüm bu mücadele boyunca gerçek bir devrimci eğitimden geçti. Devrimci mücadeleden geçerek yetkin bir konuma gelmek, sınıf mücadelesinin çok yönlü birikimine sahip devrim yolunda elde edilmiş gerçek bir kazanımdır. Sosyal-reformist hareket ise emekçileri devrim yolundan çevirmek için en büyük çabayı gösterdi. Bugüne kadar devrimci güçlere karşı yalnızca lafla tavır almakla kalmayıp günlük mücadele içinde de kitlelerin devrimci harekete karşı tutum alması için büyük bir gayret gösterdi. Yetmişli yıllarda devrimci güçlere karşı sergilenen tavrın sayısız örnekleri var. Aynı gerici politika doksan sonrası yeni reformist hareket tarafından devam ettirildi. Bu dönemde boy gösteren sosyal-reformist çevreler artık devrimle olan bağlarını (lafıyla olsa bile), tamamen kopardılar. Emekçi kitleleri devrime sırt çevirmeye çağıran ve onları bu ya da şu burjuva kesimin peşine takmaya çalışanlar da aynı çevrelerdir. Görüşleri ve pratikleriyle burjuvazinin gerçek uşakları olduklarını ortaya koymuş oldular.

Proletaryanın ve proletarya önderliğindeki ezilen sömürülen kitlelerin sermaye egemenliğine karşı giriştiği devrimci mücadele, tarihte ortaya çıkmış en büyük devrimci devrimdir. Bu mücadele tarihin en etkin ve geniş devrimini gündeme getirmiştir ve getirmektedir. Böylesine devrimci bir mücadele marksist-leninist bir parti, yani devrimci bir partinin öncülüğünde başarıya ulaşır. Proletaryanın devrimci sınıfı partisi verdiği devrimci mücadeleyle devrimci durumun oluşmasında katkıda bulunur. Oluşan devrimci durumu devrime dönüştürür.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

15 – 29 Nisan 2009

Sayı: 137

PROLETER SINIF KARAKTERİ

İşçi sınıfı hareketinde "kitleleşme" için proletaryanın sonal (nihai) hedefinden vazgeçme ve hareketin proleter sınıf karakterini terk etme biçimindeki var olagelen bir eğilim, bugün de varlığını sürdürüyor. Bu eğilim, sosyal reformist ve oportünist hareketlerde somutlaşıyor. Bu reformist eğilim karşısında, komünist hareketin sınıf karakterini savunmak, devrimin güncel olduğu koşullarda, ertelenemez ivedi bir devrimci görevdir.

Reformist anlayışa göre, programın proleter karakteri, partinin proletaryanın devrimci sınıf partisi olması, hareketin sınıf mücadelesine dayanması "kitleler"i ürkütüyor, onları itiyor. Program öyle olmalı ki, orada "herkes" kendini ifade edebilsin. Sınıf mücadelesi anlayışının her yere sokulması hareketi "daraltır". Bu görüşler hiç de yeni değildir. Dünya işçi sınıfının bağımsız olarak örgütlendiği dönemden itibaren hareketin içinde savunula gelmiştir. Günümüzde de çeşitli ifadelerle ileri sürülmektedir. Programlarında olan "proletarya diktatörlüğü" ifadesini çıkarırlar ya da onu "yumuşatan"lar aynı görüş sahipleridir. Geriye düşüş, başka düşüşleri, devrim mücadelesine sırt çevirmeyi getirdi. Varılan nokta, emekçileri burjuva düzen sınırları içinde tutan istemlerin sıralanması oldu. Sonuçta, "kitleleşme" uğruna, proletaryanın devrimci hedefleri bir kenara atıldı. Bu yol, yani sosyal-reformlar yolu proletaryayı başarıya götürmez ve götürmemiştir. Tersine reformizm proletaryayı zorunlu olarak yenilgiye götürür.

Sosyal reformizmin ve oportünizmin Türkiye'deki takipçileri de aynı yolu izlediler. Birçoğu doksansın, daha önce savundukları ve sınıf savaşımını hatırlatan ne varsa, tümünü bir kenara bırakıp, burjuvazinin ve küçük-burjuvazinin hoşuna giden bir çizgi izlemeye koyuldular. Artık onlar için önemli olan sınıf mücadelesi ifadeleri değil, gökyüzünün bütün renkleri idi. Lafta da olsa, halen sosyalizmden söz edenleri ise, bunu öyle savunuyorlar ki, tamamen bilinmez bir geleceğe ertelemiş oluyorlar. Her biri ilk yasal alanda politikleşirken, diğerlerinden farklı olduğunu söylüyordu. Şimdi bu "farklılıklar" kalktı ve hepsi aynı yerde toplanmaya çalışıyor. Bütün reformistlerin bir yerde toplanması, hep birlikte tükeniştir. Şimdiye dek savuna geldikleri tüm görüşlerinden tam bir kopuştur.

Bir hareket eğer teori ve örgütsel konum olarak proleter sınıf karakterini terk ederse, o hareket bu yönelişin kaçınılmaz sonucu olarak küçük-burjuvazinin temsilcisi olmaya başlar ve giderek dayandığı sosyal kesimin çözülüp-dağılmasıyla birlikte, kendisi de dağılıp gider. Yalnızca proletaryaya dayanan bir parti, ileri gidebilir ve gelişip-güçlenir. Devrimci olan proletaryadır. Diğer sınıflar kapitalizmin ilerlemesiyle birlikte yok olup giderken, proletarya ise tersine, kapitalizmin gelişimiyle birlikte sayısı genişler ve militan bir sınıf durumuna gelir. Yalnızca devrimci sınıf olan proletaryaya dayanan bir parti, mücadeleyi sonuna dek götürebilir, emekçilerin ekonomik kurtuluşunu gerçekleştirebilir. Sınıf uzlaşmacı hareketler olan reformist ve oportünist hareketler ise proleter karakterinden ne denli uzaklaşır ve küçük burjuva kitlelere da yanılırsa o denli hızlı başarıya ulaşacağını ileri sürüyor.

Gerçekte durum böyle mi oldu? Gerçek yaşamda proleter sınıf karakterini terk ederek başarıya ulaşan bir hareket var mı? Böyle bir parti gösterilebilir mi? Buna kesin bir yanıt 20. yüzyılın toplumsal devrimlerine dayanarak verilebilir: Hayır! 20. yüzyılın toplumsal devrimleri başka bir şey söylüyor: Toplumsal devrimler, sınıf mücadelesine, proleter karakterli program ve harekete dayanılarak başarıya ulaştı. Fakat hareket proleter karakterinden uzaklaştıkça, emekçi kitlelerden de uzaklaşır ve giderek bir burjuva harekete dönüşür. Gerçek proleter devrimci hareket ise, proleter karakterine dayanarak geniş emekçi kitleleri yanına çeker, onları devrim hedefine yöneltir. Devrimin başarıya ulaşmasıyla birlikte, iktidara dayanarak iktidar aracılığıyla halk kitlelerinin en geniş birliğini sağlar. Sosyalizm tarihi, en geniş kitlelerin birliğinin nasıl sağlandığının en somut örneğidir. Proletarya kendi hedeflerinden ve ilkelerinden vazgeçerek değil, kendi amacını halk kitlelerinin amaca haline getirdikçe, onları kendi isteklerine ikna ettikçe, en geniş kitlelerin desteğine sahip olur, onları yanına çeker. Proletarya tüm halk kitlelerini köleleştiren burjuva devleti paramparça ettiği ve edeceği için, onların kendi etrafındaki birliğini örür. Tüm bu olgular tartışmasız gerçeklerdir.

Sosyalist sistemin 90'larla birlikte tahrip edilmesi, buralarda iktidar gücü olan komünist partilerin içine girdikleri durumla yakından ilişkilidir. Orada önce komünist partilerinin yapısı bozulmaya başladı. Toplumsal devrimleri zafere ulaştıran partilerin proleter karakteri ve sosyalist yapısı görünüşte varlığını korumakla birlikte, temelde ise sürekli erozyona uğradı. Nasıl ki, kapitalizm koşullarında mücadele veren komünist partileri, proletarya partisi olma niteliklerini yitirince, zorunlu olarak proletaryayı yenilgiye götürdülse; sosyalist ülkelerde

de, toplumun yönetici ve yönlendirici gücü olan komünist partileri proleter karakterini ve sosyalist yapısını terk edince, sosyalizmin varlığını yıkıma götürdüler. Sosyalist ülkelerin zengin tarihi öğretmiştir ki, iktidar gücü olan parti, proletarya partisi niteliğini koruyarak, toplumu sosyalizmden, üst aşama komünizme götürebilir. Tersine de doğru -dur. Yapısını koruyamayan parti, değil sosyalizmden komünizme doğru ilerlemesi, sosyalizmi bile sürdürmez. Çok daha geriye gider. Yirminci yüzyılın toplumsal devrimlerinin ve sosyalizmin büyük deneyimi, işçi sınıfının tarihi devrimci görevi olan dünyayı değiştirme eylemine, proleter karaktere sahip, sınıf mücadelesine dayanan komünist partisinin öncülük edeceğini ve ettiğini göstermiştir.

İşçi sınıfı hareketinde meydana gelen görüş farklılıkları, bölünme ve mücadele, sınıf mücadelesinden bağımsız değildir. Hareketin dışında olan çatışmaların, hareketin içinde de olması gelişmenin diyalektik gereğidir. Emekle sermayenin arasındaki savaşta, burjuvazi nasıl proletaryayı etkilemeye çalışıyorsa, proletarya da burjuvaziyi etkiler, onu baskı altına alır. Proletarya burjuvazinin etkisine kapalı değildir. Sınıfların karşılıklı ilişkisi ve savaşımı, sosyalizme geçildiğinde, sosyalizm ile kapitalizm arasında devam eder. Reformizm, emekçi hareketi üstündeki burjuva etkinin bir ifade şeklidir. Bu nedenle proletarya hareketi kendi içindeki burjuva ve küçük burjuva ideolojik etkilere karşı sürekli mücadele verir. Hareketin proleter sınıf karakterini korumak, devrimi başarıya ulaştırmamızın ön koşuludur.

Komünist hareketin proleter sınıf karakteri denince işçi kuyrukçuluğu (uvriyerizm) olarak anlaşılabilir. Biçimsel işçi hareketiyle, gerçek, devrimci işçi hareketi farklı şeylerdir. Emekçileri kurtuluşu götürecek olan devrimci proletarya hareketidir. O halde proleter karakterden anlaşılması gereken, proletaryanın devrimci sınıf konumundan hareket etmek, proleter sınıf temeline dayanmak, sınıfsız, komünist toplumu hedeflemek, bu hedefe proletarya enternasyonalizmi ilkelerini kabul etmek; özcesi marksizm-leninizmin devrimci ilkelerine dayanmaktadır, Leninist Parti biçiminde örgütlenmektir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

6 – 20 Mayıs 2009

Sayı: 138

DEVİRİMCİ KİTLE EYLEMLERİ

Sermaye egemenliğine karşı sürdürülen büyük iç savaş tarihinde ortaya çıkan devrimci kitle eylemleri, tarihin itici gücüdür. Devrimci kitle eylemleri, kitlelerin kendi tarihlerini, kendileri için, yani bilinçli olarak yapmalarının bir ifadesi ve tarihin devrimci bir döneme girmesinin somut olgularıdır.

Devrimci kitle eylemlerinin, proletaryanın uzun sınıf mücadelesinde ve sosyalizm tarihinde ortaya çıkmış çok zengin örnekleri vardır. Proletaryanın tarih sahnesine bağımsız olarak çıktığı 19. yüzyıldan bu yana, her sefer bu engin örneklere yenileri eklendi. Emekçilerin isyanları, iç savaş ve ayaklanmaları devrimci kitle eylemlerinin çeşitli biçimleridir. İçlerinde bazıları dünya tarihi açısından önemli girişimlerdir. Tüm bu eylemlerde emekçi kitleler isteklerini, özlemlerini ve yeni bir toplum kurma hedefini ortaya koymuşlardır. Kitlelerin eylemlerinin devrimci biçimler alması, en ileri düzey olarak devrimde somutlaşır. Proletaryanın toplumsal devrimleri, devrimci kitle eylemlerinin bu mücadeledeki önemini ve rolünü dünyada geniş kitlelere kavratır.

Dünya proletaryasının sınıf mücadelesi tarihinde ortaya çıkan devrimci kitle eylemlerinin bazı örnekleri: Fransa'da 1848 Devrimi'nde Haziran Ayaklanması, Paris Komünü, 1905'teki Rusya emekçilerinin ayaklanması, 1917 Şubat Ayaklanması, 1917 Ekim Devrimi Ayaklanması, Almanya'da 1918 Ayaklanması, Bulgaristan 1923 Ayaklanması, Doğu Avrupa'da 40'lı yılların toplumsal devrimlerine yol açan ayaklanmalar. Sadece bu örneklere bile bakıldığında, devrimci kitle eylemlerinin eski sistemin yıkılmasında ve yeni bir toplumsal sistemin kurulmasında ne denli önemli bir rol oynadıkları ve tayin edici olduk-

ları açık olarak görülecektir. İçlerinde zafere ulaşamayanlar ve kısa süre yaşayanlar da kendi etkinlikleriyle tarihin değişiminde etkili olmuşlardır. Emekçilerin kurtuluşuna uygun ortam yaratmışlardır. Bütün bu büyük tarihsel girişimler, proleter kitlelerin ve daha geniş olarak da halk kitlelerinin devrimci mücadelede nasıl ileri bir düzeye geldiklerini gösteriyor. Devrimci çağ, geçen yüzyıl kitlelerin devrimci eylemleriyle başladı. Bu yüzyılda, başlamış olan sosyal ayaklanmalar ve sosyal devrimlerle daha ileriye götürülecektir.

Emekçi kitlelerin ilk ayaklanmaları daha çok nesnel koşulların yol açtığı gelişmeler nedeniyle ve kendiliğinden patlak verirken, yirminci yüzyıldaki kitle ayaklanmaları ve toplumsal devrimler uzun iç savaş olarak, bilinçli ve örgütlü olarak gerçekleşmiştir. Proletaryanın bilimsel bir programa dayanması ve örgütlü hareket etmesi, başarıya ulaşmasının nedenini açıklıyor. Başarıya ulaşması aynı zamanda, önceki devrimci kitle eylemlerinden ders çıkarması ve onlardan yararlanmasında yatıyor. Mücadelede ileri bir nitelik yakaladığı ve nitelik hareketinde etkili konumda olduğundan; nitelik, niceliğin içinde kaybolmamıştır. Hareketin bilinçli ve örgütlü devrimci niteliği, sürece bilinçli müdahalesini getirmiştir. Kitlelerin kendiliğinden gelme eylemleri her devrimde ortaya çıkmıştır, ancak devrimler, geçen yüzyılda bilinçli ve örgütlü bir öncülükle zafere götürülmüştür. Proletaryanın sınıf savaşımı günümüzde çok daha ileri bir düzeye sahiptir.

Türkiye ve Kürdistan'da devrimci kitle eylemleri, yukarıda verdiğimiz örneklerin düzeyine, yani merkezi ayaklanma düzeyine çıkmadıysa da, daha alt düzeyde zengin biçimleri görülmüştür. Bizde devrimci kitle eylemleri en üst düzeyine çıkmamıştır, fakat on yıllarca süren mücadele içersinde çok yaygın ve sık olarak kendini göstermiştir. Kitle eylemlerinin yaygınlığı günümüzün bir özelliğidir. Diğer bir özellik ise eylem biçimlerinin çeşitliliğidir. Kitle eylemlerinin yalnızca belirli çeşitlerinden söz edilemez. Mücadele biçimlerinin böyle çeşitlilik ve zenginlik göstermesi, devrimin kitle temelini ve derinliğini gösterdiği gibi; mücadelenin her koşulunu karşıladığı için başarıya ulaşmasının olanaklarını da vermektedir. Bizde devrimci kitle eylemleri uzun iç savaş biçiminde sürüyor. Yılları alan böylesine şiddetli ve yoğun bir mücadeleden geçen kitleler, hareketi daha ileri düzeylere çıkarma, mücadelenin yeni aşamalarına varma yeteneği ve kararlılığını göstermişlerdir. Devrimci girişimleriyle ileri bir tarihsel bir hareket başlatmışlardır.

Devrim bu topraklarda kaçınılmaz ve zorunlu olarak gerçekleşecektir. Nesnel ve politik ortamın uzlaşmaz çelişkilerle evrimlenen du-

rumu zorunlu olarak devrimi gündeme getirmiştir. Emekçi halk kitlelerinin bir devrim dışında çözülemeyecek olan köklü sorunları, artan hayat pahalılığı, durmadan derinleşen yaşam koşullarındaki sefalet bir devrimi dayatmıştır. Mücadelenin devamlı boyutlanması, devrimci bir içerik kazanması, yeni yeni kitleleri kendisine çekmesi, çelişkilerin çözümünün yalnızca devrimle olacağını gösteriyor.

Kitlelerin günlük yaşamdaki çelişkileri, toplumsal sorunları ve mutsuzlukları kapitalist ekonomiden kaynaklanıyor. Sermayenin büyümesiyle birlikte, kitlelerin, günlük yaşamda karşılaştıkları çelişkiler ve sorunlar gitgide derinleşir, sınıflar arası uçurum biraz daha büyür ve tüm bu gelişme o noktaya doğru ilerler ki, karşıtların birliğine dayanan bu toplum, sonunda havaya uçar. Devrimi tek çözüm haline getiren bu gelişmelerdir. Kapitalist toplum kendi çelişkilerini çözemez. Çözüm dediği şey ise, daha büyük sorunlara yol açmaktan başka bir işe yaramaz. Çelişkileri, kapitalist ekonomik yapıdan ileri geldiği için, bu ekonominin yıkılmasıyla çözülebilir. Tekellerin egemenliğine son verecek olan devrim, giderek tüm kapitalist ekonominin temellerine yönelecektir.

Devrimci mücadele bir grup insanın mücadelesinden çıkıp geniş kitlelerin mücadelesi olmuşsa, sermaye egemenliğini devirecek bir ortam doğmuş demektir. Hareket artık devrim yapacak bir noktaya girmiş demektir. Kitlelerin mücadelesinin devrimci biçim alması, yıkılacak olan burjuva egemenliğin yerine neyin konulacağı sorunu hareketin önüne koymaktadır. Dolayısıyla iktidar sorunu, devrimci kitle hareketiyle birlikte öne çıkar ve temel önem kazanır. Sınıf mücadelesinin seyri içinde önümüze çıkan iktidar sorunundan kaçanlar, ya da bu sorunu geleceğin sorunu olarak görenler, devrimin görevlerinden kaçmış olacaktırlar. Devrimci görevlerini yerine getirmeyenler ise devrimin gelişimi tarafından bir kenara itilirler.

Tekelci sermayeyi ve faşist devleti yıkmaya yönelik devrimci mücadele, verilen mücadelenin sonucu olarak durmadan büyüyor. Devrimin bu durdurulamayan büyümesidir ki tekelci burjuvazinin saldırılarını ve baskısını en üst düzeye çıkarmasını getirmiştir. Fakat saldırılar, halk kitlelerinin devrimci mücadelelerini hızlandırmalarından başka bir sonuca yol açmıyor. Son dönemde Leninistlere yönelik artan saldırılar, devrimin büyümesinin burjuvazide yarattığı korkudan başka bir şey değildir. Arka arkaya ve çeşitli biçimlerde sürdürülen saldırılardan amaç, devrimin büyümesini durdurmak, devrimci öncünün varlığında başarıya ulaşmasını engellemektir. Egemenlerin bu ve başka saldırıları da sonuç vermez. Devrim kapitalizmin kendi

gelişimi tarafından gündeme getirilmiştir. Ve burjuvazinin her ekonomik ve politik adımında biraz daha büyümektedir. Kaldı ki devrimci güçler her baskıdan geçtiler. Onlar, devrimi her koşulda ileriye götürecek devrimci nitelik ve karakter sağlamlığına sahiptir.

İşçi sınıfının ve Kürt halkının ısrarlı, dinamik, canlı devrimci mücadelesi, devrimci hareketin uzun savaşımında edindiği kararlı karakter, hiç eksilmeyen devrimcilik ateş, ya da ateşli devrimciliği ve doğmuş olan devrimci ortam; devrimin başarıya ulaşmasının bütün koşullarını bize veriyor. Devrimimizin başarıya ulaşması, başka devrimleri tetikleyecek; devrimlerin zincirleme etkisiyle, dünya devrimi hızlanacaktır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

20 Mayıs - 3 Haziran 2009

Sayı: 139

SÜRECİ KISALTMAK İÇİN

Proletarya açısından sürece müdahale etmek, süreci hızlandırmak demektir. Devrimci durumun olgunlaştığı koşullarda proletarya devrimci hareketi, teorik-pratik yolla, tüm çabasını süreci hızlandırmak, yani süreci kısaltmak için harcar. Böyle bir süreçten geçiyoruz.

Proletarya gerçekten Marksist-Leninist bir programa sahip olmakla hedefine varmayı kısaltmış olur. Her şeyden önce devrimci bir teori, sınıflar arasındaki ilişkileri, toplumun gerçek ilişkilerini bilimsel yolla çözümleyerek, emekçi kitleleri, burjuvazinin yaratmış olduğu düşünce karışıklığından kurtarır. Kitleler hedefin net olarak belirlenmesiyle önünü açık olarak göreceğinden, hazırlıklarını da ona göre yapar. Bu konuda zaman yitirmez; tersine yürüyeceği yolu açık-seçik olarak gördüğü için bir zaman kazanmış olur. Bugüne değin önderliklerinde devrimleri zafere götüren devrimci hareketlerin bu başarısında devrimci bir teoriye dayanmanın kesin bir yeri vardır. Evrimci teorinin yol göstericiliğinde hedefe daha kısa bir sürede varılmıştır.

Marksizmin devrimci teorisi süreci ne denli kısaltıyorsa, sosyal-reformist ve oportünist teoriler de, süreci o denli uzatır. Uzlaşmacı siyasi hareketler, emekçilerin kurtuluşunu olanaklı yapacak olan devrimci mücadele yolunu bir kenara attıkları, nihai hedefi, güncel başarıların arkasına ittiklerinden geriye sistemin eskiyen dökülen yanlarını onarmaktan başka bir şey kalmıyor. Hedefe sınıf mücadelesi ve sınıf mücadelesinin devrimci biçimiyle, iç savaşla, devrimci ayaklanmayla varmak yerine, hiçbir zaman düzen sınırlarını aşmayacak olan reformlar yoluna yöneliyor.

Sonuç olarak yaptıkları, emekçileri kurtuluş hedefine götürmeyecek olan bir yol izle -dikleri için, kitleleri oyalamaktan, onları zaman kaybına uğratmaktan başka bir şey değildir. En kritik anlarda, emekçi kitlelere zaman kaybettirirken, bu yolla sermayeye, o çok ihtiyaç duyduğu zamanı vermiş olur. Bu da, egemenlere, emekçi hareketini ezmek için, harekete geçme olanağı yaratır. Devrimci marksizmin, reformizme ve oportünizme karşı sürekli ve kararlı bir biçimde ideolojik mücadele vermesinin sınıf mücadelesi açısından önemi ve anlamı şimdi daha iyi anlaşılmalıdır.

Sosyalizm dünyada nesnel bir güç, belli ülkelerde toplumsal bir sistem, genel olarak etkili politik bir hareket durumundayken, hiçbir

sosyalist kalkıp, sınıf savaşımının sosyalizme varacağını yadsıyamaz. Devrimci mücadelenin emekçilerin kurtuluş hedefini gerçekleştirme rolü de tartışmasız bir gerçektir.

Sosyal reformistler ve oportünistler sosyalizm hedefi gibi, devrim mücadelesini de doğrudan yadsıyamadıkları için lafta kabul ediyorlar. Fakat lafta kabul ettiklerini pratikte tamamen yadsıyorlar. Onlar dünyaya bakarken, devrimci mücadelenin yoğun olduğu ülkeleri, gözlemlerken de yalnızca uzlaşmacı, barışçıl ılımlı örnekler görüyorlar. Güncel politika çalışmalarını reformlar çerçevesi dışına çıkarmıyorlar. Böylelikle hem anlayış olarak, hem de pratikte dünya devrimci hareketinin çok gerisinde olduklarını göstermiş oluyorlar.

Devrimci durumun olduğu, iç savaşın yılları aldığı bir yerde devrim, yani iktidarın ele geçirilmesi güncel politikanın hedefidir artık. Güncel politikanın konusu olan devrimi eğer geleceğin sorunu olarak koyarsanız, geriye kitleleri burjuva düzen sınırlarının dışına çıkarmayacak istemler kalır. Uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin sıçramalı bir gelişmeyle keskinleşmesi, bu temele bağlı olarak sınıf savaşımının hızlı, ani ve yoğun bir gelişme göstermesi kitleleri hızla devrime yöneliyor. Eğer güncel politika bu devrimci gelişmeye dayandırılmazsa, sınıf savaşımının çok gerisinde kalınacağı açıktır. Burada, bu nesnel gelişmeyi kavrayan bir teori kitlelerin içinde maddi bir güç durumuna gelir. Yalnızca tarihsel gelişmeyi, toplumun gelişmesini kavrayan bir teori süreci kısaltabilir. Yalnızca devrimci bir teori, süreci karşılayacak bir pratik ortaya koymamızı sağlayabilir.

Savundukları teorik görüşleri kendilerinin daha ileriye gitmelerinin önünde engel olduğu gibi, kitlelerin ileriye gitmelerinin önünde de engeldir. Halk kitleleri eğer bu engel olmasaydı, bu gün buldukları noktanın çok daha ilerisinde olurlardı. Devrimci kitleler, sınıf uzlaşmacı hareketleri aşabildikleri oranda ve aşıkları için ileri gidebilmişlerdir. Bunda devrimci komünizmin ve nesnel devrimci koşulların etkisi var. Devrimci hareket tüm bu etki ve çabalarla dünya proletaryası arasında ileri bir konum elde etmiştir. Bu ileri konumuna rağmen, taşıdığı pek çok geriliklerin temelinde reformist ve oportünist sol hareketlerin etkisi var. Türkiye ve Kürdistan proleter hareketi kendi içinde yıllara yayılan derin bir çatışma yaşıyor. Bu çatışmada üstün gelen ve güçlenen, kitleleri daha fazla etkisi altına alan marksizmdir, devrimci harekettir. Toplumu sürekli sarsan eylemler yapan devrimci kitle hareketlerinin varlığı bunun somut ifadesidir.

Reformist ve oportünist hareketler proletaryanın dünyayı devrim yoluyla değiştirme sınıfsal devrimci konumuna ve bu konuda ulaştığı düzeye güvensizlik duyar. Buna karşılık, burjuvazinin gücüne tam bir

güven duyar. Devrimci hareketin bu gücü deviremeyeceği-ne dair ta en başta kendini şartlandırır. Bu anlayışla hareket ettiği için, bütün teorisi, taktikleri, dolambaçlı yol izleme üzerine temellen-dirilmiştir. Sıçramalı ve ani gelişme, patlama durumunun doğması ve doğrudan devrimci eylem onun literatüründe yoktur. İlişkide olduğu kitleleri yükselen devrimci mücadeleden koparmak için nesnel politik ortamı sürekli ılımlı göstermeye çalışır. Kitleleri devrimci mücadeleden uzak tutmayı bir politik çizgi haline getirmek bu çevreleri burjuva uşağı yapmıştır. Burjuva egemenliği devirmeyi göze alamayanlar, bu egemenlik altında, ücretli-emek sisteminde "emekten yana çözüm" arıyorlar. Bundan anladıkları, ücretli emeği ortadan kaldırmadan, emekçilerden yana bazı iyileştirmeler yapılmasıdır, yani reformlar yapılması. Oysaki ücretli-emek sistemi devam ettikçe, yaşam emekçiler için her geçen gün daha çekilmez duruma gelir. Aslında sermaye egemenliğine son vermeden istenen "emekten yana çözüm" bir burjuva çözümden başka bir şey değildir. Burjuvazi kritik anlarda, iktidardan ve ayrıcalıklarından olmaktansa, kitlelere belki sınırlı ödünler verir. Bu ödün sonucu emekçileri egemenliği altında tutmayı başarmış olur. Kitleleri sistem içi çözüm aramaya itenler, burjuvaziye hizmet etmiş olur.

Kapitalist ekonominin temellerine dokunmadan, emekçiler için bir çözüm aramanın asıl amacı kitleleri devrimden uzak tutmak. Eski toplumsal sistem içinde enerjilerini tüketmektir. Görüldüğü gibi, emekçi çözümü için ilk koşul, her türlü uzlaşmacı siyasi çizgilerle bağların koparılmasıdır. Bu koşulun yerine getirilmesiyle birlikte emekçiden yana gerçek çözüm ancak, sermaye egemenliğine son verildiği, ücretli-emek düzeninin yıkıldığı, emeğin iktidarında gerçekleşir.

Devrimci teori, Marksist gelişme teorisi, toplumun gelişiminin komünizme doğru olduğunu ortaya koyuyor. Proletaryanın devrimci programı, kitlelerin bu hedefe nasıl ulaşacağını açıklar. Ve her ülkenin emekçileri dünya proletaryasıyla aynı ve ortak hedefe varmak için kendi devrim, programını belirler. Bu eylem programı öyle ifade edilir ki, gerçekleşmesi halinde proletarya nihai (sonal) hedefine yaklaşmış olsun. Devrimci teori, devrimci program süreci kısaltır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

3 - 17 Haziran 2009

Sayı: 140

BÜYÜK DEVRİMÇİ DENEYİMLERE RAĞMEN REFORMİZMDE ISRAR EDENLER

Dünya proletaryasının taşıdığı engin teorik-politik birikim ve dünyayı değiştiren toplumsal devrimlerin gitgide bütün halkları etkisi altına alması, sosyalizmi dünyada nesnel bir güç durumuna getirdi. Her ülkedeki devrim mücadelesi bu gelişme gözönünde tutularak doğru olarak kavranabilir. Her ülkedeki devrimci proleter hareket, toplumsal gelişmenin karşısına çıkardığı görevleri belirlemek için büyük bir çaba gösterirken, devrimci deneyimlerden devrimci mücadelesi için sonuçlar çıkarırken, reformist hareketler için ise bütün bu gelişme ve deneyimler hiçbir şey ifade etmiyor.

Dünya devriminde ne denli etkileyici örnekler ortaya çıkarsa çıksın, reformizm bunu hemen kendi uzlaşmacı anlayışına göre yorumlar. Devrimin kendisini göreceğine, bu deneyimde işine gelen ayrıntılarla uğraşır. Reformist bakış açısı, burjuva temsili kurumlarla, kapitalist demokrasi anlayışıyla felç olmuştur. Proletaryanın toplumsal devrimi sırasında ortaya çıkan yeni politik biçimlerin proleter sınıfsal anlamını göreceğine, bu biçimlere burjuva biçimleri yakıştırıyor. Bunun tipik bir örneği, Türkiye'de yakın bir zamanda bir reformist sol parti temsilcisinin Paris Komününü ele alırken, onda "belediye" görmesidir. Reformistlerin bakış açıları burjuva olanla öylesine sınırlanmış ki, nereye baksalar burjuva parlamentosu ve belediye görüyorlar. Hele Marx, Engels ve Lenin'in üzerinde sayfalar dolusu değerlendirme yaptığı, dersler çıkardığı ve daha sonra çok sayıdaki komünist parti ve hareketin üzerinde durduğu o çok iyi bilinen Komün'den belediye çıkarmak için, tarihi burjuvazinin görüş açısıyla

görmek gerekiyor. Marx'ın Komün hakkında yaptığı o özlü ve parlak değerlendirmeleri her sınıf bilinçli parti ve her sosyalist işçi çok iyi bilir:

"Komün 'ün gerçek gizemini onun her şeyden önce bir işçi sınıfı hükümeti, üreticiler sınıfının sahiplenilenler sınıfına karşı yürüttüğü savaşımın bir sonucu, en sonu bulunan ve Emek'in iktisadi kurtuluşunun gerçekleşme olanağını sağlayan siyasal biçim olması oluşturur.

Bu son koşul olmasaydı, komünal kuruluş bir olanaksızlık ve bir aldatmaca olurdu."

Bizim reformist ise, bir proletarya devrimin -de, bir proletarya diktatörlüğü örneğinde bula bula "belediye" buluyor!

Komün'ün varlığının yarattığı sürükleyici devrimci örneğe rağmen, nasıl ki, reformistler kendi uzlaşmacı görüşlerinden vazgeçmedilerse, günümüzün reformist hareketleri de yirminci yüzyılın o dünyayı sarsıcı toplumsal devrimlerine karşın, reformist çizgide yürümeye devam ettiler. Onlara göre aslında, bu devrimler olmamıştır.

Tıpkı günümüzdeki Latin Amerika Devrimlerine bakıp, onlarda "Şili örneği"nin bir tekrarını görmeleri gibi. Şili'den sonra, uzun süre, sosyalizme genel oy ile barış yoluyla, demokratik dönüşümle geçiş tezleri üzerine sessiz kaldılar. Ta ki Venezüella'da Bolivarcı Devrim ortaya çıkana kadar. Onlar Venezüella örneğinde, sosyalizme artık devrimlerle geçiş döneminin kapandığını görüyorlar. Bu düşünce gerçekte ilk olarak Brezilya'da Lula'nın yönetime gelmesiyle ortaya atıldı. Ama Venezüella varken, Brezilya pek de savunulacak bir örnek değildi. Oysaki Latin Amerika'da burjuva iktidarların devrilmesi ve yerine halkların getirdiği sosyalist ya da demokratik hükümetlerin kurulmasının öncesinde, bu kıtada yarım yüzyıl sürmüş olan gerilla mücadeleleri var. Venezüella Bolivarcı Devriminin öncesinde bile yıllarca süren gerilla savaşı var. Bunun dışında, yine Venezüella'da 1989'daki halk ayaklanması sırasında üç yüz kişi katledilmiştir ve çok sayıda insan yaralanmıştır. Gerek Chavez'in devrilmesi sırasında, gerek yeniden görevine halk tarafından getirilişi sırasında yoğun sokak çatışmaları yaşanmıştır ve bu çatışmalar bugün hala sürüyor. Gerek diğer Latin Amerika ülkelerinde, gerek Venezüella'da iç savaş süreci sona ermiş değil. Tersine sosyalizme yönelişle birlikte iyice sertleşmiştir. Chavez bu gerçeği reformistlerden çok daha iyi kavradığı için halkı silahlandırmıştır. Sokak çatışmalarıyla, halk ayaklanmalarına dayanmadan kurulan iktidarlar yoktur o kıtada. Ama reformistlere göre, orada halk ayaklanmaları hiç yaşanmadı.

Bütün bu gerçekler gösterildiği zaman, proletaryanın enternasyonal sınıf savaşımından kendi buldukları alandaki mücadeleler için gerekli sonuçları çıkaracaklarına, o devrimler "farklı şartların ürünü"dür deyip, genelle özelin bağı koparıyorlar. Devrimlerin meydana geldiği çağ ve toplum koşulları ne denli farklı olsa da, proletaryanın toplumsal devrimleri arasında ortak yönler, devrimlerin ortak yasallıkları vardır.

Proletaryanın sınıf mücadelesini, onun evrensel sınıf savaşımından koparmak, emekçi sınıfı darlığa mahkûm eder ve yenilgiye götürür. Lenin her zaman dünyadaki büyük devrim deneyimlerine büyük önem vermiştir ve bu devrimlerin derslerini Rusya'daki devrim mücadelesine uygulamıştır. Örneğin, Lenin, Marx'ın Komün derslerinden en iyi şekilde yararlanmış ve Ekim Devrimi sırasında uygulama alanına sokmuştur. Bir Lenin'in devrimin derslerine yaklaşımına bakın, bir de reformistlerin!

Türkiye ve Kürdistan'da Denizlerle başlayan ve bugüne kadar kesintisiz süren bir devrimci mücadele var. Devrimci mücadele şiddetli bir savaşım biçimi almıştır. Geniş kitleleri etkileyen devrimci mücadele geleneği yaratılmıştır. Bu süre içinde çeşitli mücadele biçimleri ortaya çıktı ve devrimci proletarya hareketi bu mücadele biçimlerinin tümünü kullandı. Fakat devrimci mücadele yöntemlerine dayalı mücadele, her zaman temel belirleyici olmuştur. Bu, sınıf çelişkilerinin ve sınıf çelişkileri eksenindeki çelişkilerin son derece keskin olmasının bir sonucudur. Politik mücadele, devrimci emekçi güçlerle, düzen güçleri arasında açık bir savaşım olarak geçmiştir. Kitlelerin istemleri devrimci biçimler aldı. İstemlerin devrim yoluyla çözümü, nesnel koşulların kendisi tarafından gündeme getirildi. Ve kitleler devrimci istemlerinin yerine getirilmesi için yıllardır eylem içindeler. Kürt halkını ayağa kaldıran ve bugünkü güçlü ve etkili konuma getiren, devrimci mücadeleden başka şey değildir. Kitlelerin faşizme ve sermayeye karşı mücadelesini bütün canlılığı içinde ayakta tutan ve sürdüren devrimci mücadele, -yalnızca devrimci mücadele- olmasına karşın reformistler, topluma kendi uyutucu görüşlerini dayatmaya çalışıyorlar. Bu topraklarda emekçi kitleler her defa daha büyük güçlerle ayağa kalkıyorsa ve mücadele devrimci biçimler alıyorsa, bunda bugüne dek süren devrimci mücadelenin büyük etkisi ve sürükleyiciliği vardır. Fakat onlara göre bu topraklarda devrimci mücadele hiç yaşanmadı.

Görüldüğü gibi ne toplumsal devrimleri yaratan gerçek şartlar, ne de Türkiye ve Kürdistan'daki devrimci mücadele, reformistler için bir anlam ifade ediyor. Koşullar bir devrim için ne kadar uygun olursa olsun ve kitlelerin istemleri ne kadar devrimci istemler haline gelirse

gelsin, reformistlerin sistemin çelişkilerini yumuşak olarak göstermeye çalışmaları, emekçi halkın devrimci istemlerini budamaya kalkmaları, devrimci kitlelerin eylemlerini "aşırı" olarak nitelendirmeleri şimdi daha iyi anlaşılıyor. Onlar kendi küçük-burjuva çözümlerini tüm toplum için yegâne çıkış yolu olarak gösteriyorlar. Güncel toplumun devrimci dönüşümünü değil, bu toplumun demokratik, yani reformlar yoluyla dönüşümünü savunuyorlar. Toplumsal uzlaşma peşinde koşmaları bu yüzden. Aralarında uzlaşmaz karşıtlık bulunan sınıfların ve onların politik temsilcilerinin "birlikte yaşama"sını bunun için çok istiyorlar. Ama onlar tüm bu tezlerle tarihin ve kapitalist sanayileşmenin toplumun önüne kaçınılmaz olarak koyduğu devrimden, toplumun devrimci dönüşümü zorunluluğundan kaçınabileceklerini sanıyorlar. Onları, tüm görüşlerine aykırı ve karşı olarak peşinden sürükleyen devrimin kendisidir. Küçük burjuva uzlaşmacı hareketler, devrimci mücadeleden uzak durarak, burjuva askeri ve bürokratik devlet makinesinin baskılarına boyun eğdiler. Faşist devlet egemenlik sisteminin kitlelere yönelik katliamlarına karşı lafla tavrı almaktan başka bir şey yapmadılar. En ileri gittikleri nokta ise muhalefet çizgisidir; ama kesinlikle devrimci mücadele çizgisi değil. Onlar, burjuva diktatörlüğün saldırılarına karşı mücadele vermek yerine, bu mücadeleyi en ağır şartlarda dahi yürüten devrimci güçlerden uzak durmaya çalıştılar. Tüm yaptıklarıyla burjuvaziyle aynı saflarda yer aldılar.

Proletarya, emekçi kitleler bu burjuva uşaklarıyla ilişkilerini kesmeden burjuvaziye yenemez ve zafer yüzü göremez.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

17 Haziran - 1 Temmuz 2009

Sayı: 141

ENGELLERLE MÜCADELENİN İŞÇİ SINIFINI OLGUNLAŞTIRMASI

Burjuvazi, egemenliğini sürdürmek için kendisine karşı yönelen devrimci sınıfın üzerinde daha fazla baskı ve şiddet uygulamaya yönelirken, yaptıkları sadece eylemci eylemlerin, yüksek bir savaşçı yetkinliğe ulaşmasını, politik bunalımın derinleşmesini ve iki sınıf arasında tayin edici kapışma anını biraz daha hızlandırır.

Emekçi çoğunluğun, emeğin ürünlerini kendilerine maleden bir avuç gasbediciye karşı mücadelesi devrimci biçimler alır almaz, egemen azınlığın kitlelere karşı sürdürdüğü baskı biçimleri ve şiddeti daha açık biçim alır. İşçi sınıfının sınıf savaşımı açık iç savaş sürecine girer. Sınıf savaşımı ayaklanmaya doğru ilerler ve ayaklanma sırasında en üst noktasına çıkar. Ayaklanama anı her iki sınıf içinde belirleyicidir. Hangi sınıfın insanlığın geleceğini tayin edeceği bu anda karara bağlanır. Emekçi sınıf bu süreçte yenilse de, hatta defalarca aynı duruma karşılaşılsa da, sonunda utkuya ulaşan taraf ezilen ve sömürülen kitleler olacaktır. Sömürücü güçlerin, emekçiler üzerinde uygulayacağı açık baskı ve şiddet, bu süreci çabuklaştırmaktan başka bir sonuca yol açmaz.

Kapitalizmin tekelci kapitalizm aşamasına ulaşmasıyla birlikte, devlet-tekel bütünleşmesi ve onun tüm eğilimleri, yirminci yüzyıl boyunca açığa çıktı. Kapitalizmin bütün çelişkileri de bu gelişme boyunca öne çıktı ve şiddetlendi. Bütün bu gelişmeler devrimler çağının sökün etmesini beraberinde getirdi. Karşıt sınıflar arasındaki kapışma daha ileri bir boyut aldı. Proleter devrimler bu çatışma içinde doğdu. Kapitalizmin iç çelişkilerinin keskinleşmesinden ileri gelen ve emperyalizmle birlikte zincirlerinden boşanan emperyalist savaş sırasında ortaya çıkan ekonomik ve politik kriz, proleter devrimlerin patlak vereceği nesnel ortam yarattı. Aynı süreçte kaçınılmaz olarak ayaklanan halk kitlelerine karşı burjuvazinin uyguladığı şiddet, proleter devrimleri sadece çabuklaştırdı. Gerici güçlerin şiddeti, kırklı yıllarda Doğu Avrupa'da sosyal devrimleri daha sonra dünyanın başka yerlerindeki devrimleri de aynı şekilde hızlandırmaktan başka bir şey yapmadı. Latin Amerika'da emperyalizm ve işbirlikçi gerici güçler on yıllar boyunca halk kitlelerine karşı baskı ve şiddet uyguladı, sistemli işkenceye başvurdu. Açık infazlar yaptı. Toplu katliamlar yaptı; ne var ki,

karşı-devrimci güçlerin tüm çabaları, sadece devrimin daha erken olgunlaşmasını getirdi. Bir yüzyıl, proletaryanın toplumsal devrimleriyle çalkalandı.

İşçi sınıfı, her gün önüne çıkan büyük engellerle pratikte mücadele etmek zorunda kalıyor. Uğraştığı engeller sayısızdır. Ve mücadelelenin her adımında yenileriyle kapışmak zorunda kalıyor. Bu engeller ne denli büyük olursa olsun, o sınıfsal varlık koşulları nedeniyle her engeli aşmak, dünyayı değiştirmekle görevlidir. Eski burjuva dünyasını dönüştürürken, kendisini de dönüştürmüş oluyor. Bu dönüşüm, sermaye egemenliğine karşı mücadele sırasında başlar ve iktidarı aldıktan sonra devam eder. Bu, engelleri aşıp, yeni ve daha yüksek bir yaşamı kurma mücadelesidir. Yüksek bir yaşamı yeniden kurarken, kendi doğasını da yeniden kurmuş olur. Dönüşüm düşünsel, estetik, sanatsal, yani entelektüel alanda kendini yaratıcı bütün etkinliğiyle belli eder.

Toplumun önüne yığıldığı bir dizi engele karşı mücadele etmek, tüm engellemelere ve despotluklara rağmen hedefleri doğrultusunda gitmek, bu topraklarda, Türkiye ve K.Kürdistan'daki emekçi halk kitlelerinin bir özelliği olmuştur. Bu yüzden dünyanın en ağır saldırılarından biri bu topraklarda halk kitleleri üzerinde uygulamaya sokulmuştur. Ancak gerici burjuva şiddet kitlelerin tarihin akışı yönündeki devrimci mücadelesini durduramamıştır. Emekçi sınıfın istemleri evrensel tarihi gelişmenin zorunlu yasalarına uygundur. Sömürücü asalak sınıfların uyguladığı zor evrensel gelişmeye terstir, ona karşıdır ve bu nedenle yenilmeye mahkûmdur. Devrimci zor ise doğmakta olan toplumun ebesidir

Kitleler eski burjuva düzeni yıkmak için devrimci zora başvururken, zor araçlarını da her geçen gün daha fazla kullanmaktadır. Halk hareketi sonuç alıcı bir noktaya doğru hızla yol almaktadır.

Burjuvazi sistemli işkence, idam, açık infazlar, kitle katliamları, yasaklamalar, her türlü baskı, kısacası gerici zoru uygulayarak, işçi sınıfının yükselen devrimci mücadelesini durduramamıştır. Onun güçlerini dağıtamamıştır. Ama başvurduğu gerici zor ve insan kıyımları burjuva sistemin dağılmasını getirmiştir. On yıllarca süren burjuva iç savaş, toplumun çözülmesini gözle görülür hale getirirken; buna karşılık şiddetlenen proleter iç savaş, devrimci iç savaş halk kitlelerini burjuvaziye karşı birleştirmiştir.

Faşist terörün ve insan kıyımının ezilen halkların devrimci mücadelesinin gelişmesini ve her seferinde daha büyük bir güçle yeniden ortaya çıkmasını engelle-yemediğinin göz önündeki örneği, Kürt halkının özgürlük mücadelesidir. Kürt halkı mücadelesini en şiddetli

faşist devlet terörü altında yürütmek zorunda kaldı. Fakat en çetin ve ağır koşullarda kavgaya atılmak bu halkı son derece dayanıklı duruma getirdi. Artık hiçbir baskı ve şiddet onu girdiği devrimci mücadele yolundan geri çeviremez. Tersine kendisine karşı yapılan her gaddarca tavır ve önüne dikilen engeller devrimci Kürt halkının daha büyük bir öfke ve güçle harekete geçmesine yol açıyor. Kürt halkı faşist devlet terörüne, ulusal baskıya karşı mücadeleden geçerek, dönüşerek, devrimcileşerek kendi tarihini kendisini bilinçlice yapacak konuma gelmiştir.

Burjuvazinin tüm uygulamaları ve engelleri sınıf savaşımının, devrimci bir sınıf savaşımı olarak gelişmesini ve en sonunda iktidar mücadelesine gelip dayanmasını sağlayacak gereken koşulları hazırlamıştır. İşçi sınıfı ve halk kitleleri bu süreçten geçerek kendi hedefleri doğrultusunda bir kararlılık ve sağlamlık kazanmıştır. Devrimci kitle hareketi o noktaya gelmiştir ki, bu hareket bütün iktidar emeğin oluncaya değin toplumu altüst etmeye devam edecektir.

Sınıf mücadelesinin 19. yüzyıldaki deneyimleri, daha geniş olan 20. yüzyıldaki deneyimleri, burjuvazinin işçi sınıfı üzerinde uyguladığı her şiddet ve baskıdan sonra hareketin daha bir büyüyerek yeniden ortaya çıktığını göstermiştir. Hareket kendisini yaratan koşullar tamamen ortadan kalkana kadar varlığını güçlendirerek sürdürecektir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

1 - 15 Temmuz 2009

Sayı: 142

GÜNCEL HAREKETİ ANLAMAK

Teori, bugünkü toplumu yıkmaya yönelen kitlelerin devrimci hareketini ifade etmelidir. Toplumu alt-üst eden devrimci hareketi yansıtmayan bir düşünce, güncel gelişmeyi anlamaktan uzak kalır.

Son aylarda öncekileri aşan büyüklükte yığın eylemleri yaşandı. Sürekli büyüyen genişlikte eylemlere yönelme devrimci kitle hareketinin bir özelliğidir. Büyüyen emekçi hareketi, devrimin kaçınılmazlığını ifade ediyor. Devrimin kaçınılmazlığı Türkiye ve K.Kürdistan'ın genel koşullarından kaynaklanıyor. Nesnel koşullar kendi zorunluluğunu her geçen gün herkese kabul ettirecek bir devrimci dinamizm taşıyor. Devrimi yaratan genel tarihsel koşulları anlayamayanlar, devrimin güncel hale gelen elle tutulur göstergelerini de anlayamazlar. Gelişmekte olan devrimin en çarpıcı sonuçlarından biri, insanlarda görülen büyük değişimdir.

Son dönemlerdeki büyük halk eylemlerini gören herkes, emekçi insanlarda nasıl büyük bir değişimin olduğu konusunda görüş birliği içinde. Hatta bazıları daha da ileri gidip eylemlerin yaygınlığı ve büyüklüğü karşısında şaşkınlığını ve hayranlığını ifade etmekten kendini alamadı. Kitle hareketinin değişimi ve büyümesi tartışılmaz bir gerçektir. Bu olgu karşısında hiç kimse kuşku duyamaz. İnsanların bilinçlerinde ve davranışlarında belirgin bir değişim olduğunu kabul edenler, neden aynı şeyi taktiklerinde de yapmıyorlar? Halk yığınları sürekli devrimcileşecek, devrimci mücadele gün gün büyüyecek ama politikalar, bu devrimci değişimi yansıtmayacak. Devrime açıkça sırt çevirmeyen hiç kimse bunu kabul edemez. Politikalar, taktikler kitlelerin içinde bulunduğu koşullara göre belirlenir, kitlelerin içinde dövüştükleri koşullar değişime uğradığında, bu değişimle birlikte kitlelerin genel durumunda da bir değişim görüldüğünde politik taktiklerin de değişmesi gerekiyor. Yalnızca reformist, parlamenter, yasalci eğilimler, insanlardaki bu büyük değişimi politikalara ve çalışmalara yansıtmazlar. Onlar ancak devrimci değişimin lafını ederler.

Ezilen ve sömürülen kitlelerin bilinç ve hareketlerinde ileri yönde görülen farklılık yeni görülüyor değil. Devrimcileşme uzun zamandır sürüyor. Yeni olan, emekçilerin en geri kalanlarının da devrimci mücadelenin etkisiyle harekete katılması ve sınıf mücadelesinin büyük bir sıçrama göstermesidir. En sıradan insanların kendilerini ezen sisteme karşı mücadeleye geçmesi büyük bir dönüşümdür ve tarihsel gelişme açısından önemli bir dönemeçtir. Emekçi insanların hareketinde ani dönüşüm ve olağanüstü aktifliğin görülmesi, devrimci durumun çok önemli bir göstergesidir. Fakat devrimci durum tek bir göstergeden ibaret değildir. Tek bir ağaçtan orman olmaz. Devrimci durumu bütün göstergeleriyle kavramak gerekiyor. Devrimci durumu tanımlamayıp, onun yalnızca belirtilerini sayıp dökenler bununla, kendi çelişkili durumlarını açıklamış olurlar. Bu çelişki, küçük burjuvazinin kendi varoluşundan ileri gelen çelişkilerin dışavurumundan başka bir şey değildir.

Kitlelerin sola, devrime yönelmesi, devrimci mücadelenin devamlı büyüyen bir gelişme içinde olması nasıl bir durumun ifadesidir? Küçük burjuva devrimci hareketin devrime sırt çevirip yalnızca yasal, reformcu bir muhalefet hareketi durumuna gelmesine rağmen, eylemci kitlelerin devrimci mücadeleyi yükseltmesi ve devrimci hareketin devamlı yeni kitlelerle güçlenmesi devrimci durumu ifade etmiyorsa, nasıl bir durumu ifade ediyor? Kendi öznel durumları nedeniyle yıllarca devrimci durumu reddedenler, şimdi devrimci durumun sonuçları kendini karşı konulmaz biçime ortaya koyunca, karşı çıktıkları gerçeklerle bir kez daha yüz yüze geliyorlar. Ancak yaşamın gerçekliği, sınıf mücadelesinin gerçekliği, kendisini karşı konulmaz biçimde herkese kabul ettiriyor.

İşçi sınıfının devrimci mücadelesi, proletaryanın varlık koşullarını ortadan kaldıran ve emeği köleleştiren devlet makinesini yıkmaya yöneliktir. İşçi sınıfı dışındaki emekçi kitlelerin de amacı, içinde buldukları ezilmişlikten ve baskıdan kurtulmaktır. Bu yönde ortaya çıkan büyük eylem dalgası, ezilen yığınların özelemleri gerçekleşinceye dek daha da kabarak genişleyecektir. Ezilen yoksul Kürt halkı, özgürlük hedefine ulaşmak için yıllardır yürüttüğü dünyanın en etkin mücadelelerinden birini daha ileri aşamaya götürüyor. Tekelci egemenliği, faşist devleti yıkmaya ve özgürlüğe kavuşma hedefi, halkların en ivedi hedefidir. Halk kitleleri, hedeflerine ulaşmada ne denli kararlı olduklarını yakın zamanda gerçekleştirdikleri yığınsal eylemlerle ortaya koydular. Toplumun altını üstüne getiren o etkileyici kitle eylemlerinin anlamı budur.

Devrimci durum koşullarında proletaryanın devrimci politikası ne olmalıdır? Ezilen sınıfın güncel politikasının görevi, yığınları iktidarı ele geçirmeye, yani devrime hazırlamaya yönelik olmalıdır. Bu noktada alınması gereken devrimci önlemler ön plana çıkar. İşçi sınıfını nihai kurtuluşuna götürecektir devrimci önlemler, Demokratik Halk Devrimi ve Demokratik Halk İktidarı programında belirtilen önlemlerdir. Bunun da ilk adımı, Geçici Devrim Hükümeti'dir. Bütün bu devrimci önlemlerin burjuva diktatörlük çerçevesinde uygulanamayacağı açıktır. Emekçi halk kitlelerinin ilk yapacağı, burjuvaziyi savaş alanında yenmek, eski toplumun çerçevesini parçalamaktır. Oysa reformist ve oportünist hareketler, emekçileri burjuva diktatörlüğü çerçevesinde tutmaya çalışıyor. O nedenle tüm politikaları bu çerçeveye sınırlıdır. Bu çabalarının tüm amacı, emeği gasp edenlerin egemenliğini devrilmekten kurtarmaktır. Bunu hangi yollarla yapıyorlar? Tabii ki onlar burjuva düzenin varlığını sürdürmesini doğrudan savunmuyorlar; onlar bunu kurulu düzenin reformlardan geçirilmiş yeniden düzenlenmesi yoluyla, emekçi sınıflara devletin ele geçirilmesi (yıkılması değil) gerektiğini öğütleyerek yapıyorlar.

Dünün küçük burjuva devrimcileri olan sosyal-reformist hareketlerin yıllardır savundukları görüş şudur: Varolan koşullar demokratikleştirilmeli; bunun için cumhuriyet götürülebileceği demokratik noktaya kadar götürülmeli, yani burjuva demokrasisi uygulanmalı. Ortaçağa göre ilerici olan bu önlemler, kapitalizmden komünizme geçiş çağına göre, proletaryanın toplumsal mücadelesine göre geri önlemlerdir. Yasalcı sol hareketlerin savunduğu bu önlemler, toplumu eskisi gibi yönetemeyeceğini anlayan egemen sınıfın belli kesimlerinin uzun süre önce piyasaya sürdüğü önlemlerdir. Bir şey çok açık, kurulu rejimi "demokratikleştirmek" için yola çıkanlar, görüşleri itibarıyla komünist değildirler; çünkü henüz burjuva demokratik görüşleri aşmış proletaryanın toplumsal devrim çizgisine gelememişlerdir. Onların yamalarla ayakta tutmaya çalıştıkları eski toplumsal düzen, tam bir dağılma içerisinde. Bu toplumun bütün çelişkileri olgunlaşmış, bütün çürümüşlüğü açığa çıkmış ve daha bir üst yaşam biçiminin bütün çözümlerini kendi içinde olgunlaştırmıştır.

Burjuva demokrasisi bir devlet biçimidir. Devletin faşistleştirilmesinden önce bir burjuva demokrasisi yaşanmış olsa bile, tekellerin egemenlik çerçevesinde faşizm yerini yeniden burjuva demokrasisine bırakmaz. Tekellerin kapitalizm her planda gericiliktir. Türkiye'de ise daha en başta cumhuriyet gerici burjuva diktatörlüğü olarak kuruldu. Devlet 12 Mart'ta faşistleştirildi, faşizm, 12 Eylül'de de devlet yapısı içinde kurumsallaştırıldı. Bu durumda emekçi sınıfın devrimci gör-

evi, faşizmi ve tekelci egemenliği devrim yoluyla yıkmaktır. Halk güçlerinin hedefledikleri demokrasiye, burjuva demokrasisi değil, Halk Demokrasisi olacaktır.

Burjuva cumhuriyet ne denli demokratikleştirilirse demokratikleştirilsin, onun burjuva içeriği, emekçi halk karşıtı karakteri değişmez. Bir kimse işçi sınıfının devrimci mücadelesini terk etmediği sürece, yüzünü burjuva cumhuriyete çeviremez. Burjuva cumhuriyeti savunmak, burjuva egemenliğe hizmet etmek demektir. *"...Her hükümet biçimini olduğu gibi, cumhuriyeti de içeriği belirler; bir burjuva egemenlik biçimi olduğu sürece, bize, herhangi bir monarşi kadar hasımdır (yalnızca husumetin biçimleri farklıdır)." Engels.*

Küçük burjuva uzlaşmacı hareket, emekçi kitleleri ileri götürmeceğine geri götürmeyi hedefliyor. Böylece devrimci yığınların gerisine düşmekle kalmıyor, onların karşısına geçmiş oluyor.

Çelişkiler derin, olgular devrimci; yapılması gereken bunu politik taktiklere yansıtmaktır. Devrimci ajitasyon, devrimci politika ve devrimci eylemleri öne çıkartmaktır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

15 – 29 Temmuz 2009

Sayı: 143

DEVRİMCİ ETKİNLİĞİ ÖNE ÇIKARMAK

Bazı halklar kapitalizme karşı örgütlülükleriyle kendilerini gösterirler; bazı halklar ise devrimci etkinlikleriyle öne çıkarlar.

Bir halkın iyi örgütlenmiş olması, ona eski toplumu devirmede güçlü bir konum kazandırır. Yeni toplumun kuruluşu sırasında ise ileri bir noktadan başlamış olur. Halk kitlelerinin yaygın ve ileri örgütlülük düzeyine ulaşması kapitalizmin gelişmesine, sınıf mücadelesinin seyrine, sınıflar ilişkisinin nesnel durumuna, sosyalizmin yaygın - lığına ve çeşitli tarihsel süreçlere bağlıdır. Ancak çeşitli ülkelerin koşulları ve tarihsel gelişimi aynı değildir. Baskının çok yoğun olduğu, işçi sınıfı ve halk kitlelerinin büyük engeller ve yasaklamalarla iç içe olduğu, faşizmin bir devlet biçimi karakterini aldığı ülkelerde yığınların örgütlenme düzeyi genellikle daha zayıftır. Bu ülkelerin somut şartlarını gözardı eden oportünizm ve onun olgunlaşmış hali olan reformizm iktidar mücadelesinden önce en geniş kitlelerin örgütlü olmasını bekler. Dış koşulların, yaşamın bizim dışımızda gelişmesi, sistemin iç çelişkilerinin keskinleşmesi ve bir devrimi zorunlu hale getirmesi onun görüşlerini fazla etkilemez. Bu gelişme karşısında görüşlerini gözden geçirip kitlelere öncülük edecek konuma gelmek yerine halk yığınlarının örgütlülük düzeyi yetersiz diye devrimden uzak durma tercih ediliyor.

Oysaki teknelci kapitalizmin toplumda egemen olmasıyla birlikte, sınıflar mücadelesinin devrimci niteliği belirgin olarak ileri çıkar. İşçi sınıfı temsilcilerinin yapması gereken şey yığınların devrimci hareketinin hedefine ulaşması için onu yönlendirmektir. İşçi sınıfı örgütlenmesi zayıf olsa da devrimci etkinliğiyle geniş halk kitlelerini kendi etrafında birleştirebilir ve devrimi gerçekleştirebilir. Devrimci etkinliğini yoğunlaştıran halklar devrimci istemlerini daha kısa sürede yaşama geçirirler. Yirminci yüzyılın toplumsal devrimleri halkların devrimci enerjisi ve devrimci etkinliği harekete geçirilerek başarıya ulaşmıştır. Devrimci halk kitleleri iktidarı ele geçirdikten sonra, elindeki iktidar gücüne dayanarak ve devrimin yarattığı etkiyi sonuna kadar kullanarak geniş kitleleri birleştirip örgütlerler. Bu kuralın

dışında yapılmış bir devrim gösterebilir miyiz? Emekçi kitlelerin ortak çıkarları etrafında birleşmesi ve örgütlenmesini, istemlerinin yaşama geçirilmesini onlara yalnızca devrimci bir iktidar verebilir. Yalnızca devrim en geniş kitleleri birleştirebilir.

Savaşa sınırlı bir örgütlenmeyle girenler devrimci etkinlikleriyle kendilerinden yana olmayan durum ve koşulları aşabilirler. Engelleri aşmasını ve sonuç alıcı konuma gelmesini sağlayacak olan kesinlikle devrimci etkinliktir. O zaman burjuvazinin kitlelerin örgütsüzlüğünden beklediği sonuçlar boşa çıkartılmış olur. Sömürücü güçlerin beklentilerini boşa çıkartmanın, ezilen ve sömürülen kitlelerin devrimci etkinliğini harekete geçirmekten başka yolu da yoktur. Devrimci etkinlik en geniş emekçi kitleleri birleştirip harekete geçirdiği gibi örgütsüzlükten ileri gelen kendine güvensizliklerini ortadan kaldırır. Yığınların devrimci etkinliğine dayanmadan, devrimci etkinliğin çeşitli biçimlerine başvurmadan bir baskı ve sömürü toplumu olan burjuva toplum devrilemez.

Büyük halk yığınları egemen güçlerle olan savaşımını koşullara göre şu veya bu biçime başvurarak kendi lehlerine çevirebilirler. Devrimci bir halk devrimci etkinliğin verdiği güçle örgütlenmedeki zayıflıklarını, yetersizliklerini, örgütlenmede karşılaştığı engelleri aşmanın daha iyi yol ve biçimlerini bulur. Böylesine devrimci bir etkinlik gösterebilen bir halk kendi faaliyetlerini çok daha çabuk örgütler.

Devrimci görüşler ilk başlarda zorunlu olarak az sayıdaki insan tarafından benimsenir. Bu aynı zamanda, bir ülkedeki işçi sınıfı hareketinin evrimiyle ilgili bir durumdur. Devrimci düşünceler sınıf mücadelesinin gelişimiyle birlikte geniş yığınların düşüncesi haline gelir. İşçi sınıfının bağımsız politik örgütlenmesi de böyle bir yol izler. İlk başlarda sınıfın hem bilinçli hem kararlı devrimci kesimi örgütlenir, giderek yeni kitleleri kendine çekerek büyür. Komünist partisi nitelikli devrimci yapısıyla kendi dışında çok daha geniş emekçi yığınları yönlendirir. Komünist partisi bu görevini karşısına çıkan bir dizi güçlüğü yenmeden yerine getiremez.

Bizde işçi sınıfının örgütlenmesi yüzyıl boyunca sürekli olarak yasak, baskı ve saldırıya uğradı. Tüm bu saldırı ve baskılar bugün daha yoğun bir biçimde uygulanıyor. Bundan yaklaşık kırk yıl önce devrimci anlamda ilk örgütlenmeler ortaya çıktığında devrimci örgütler geniş değil dar yapılanmalar olarak hareket ettiler. Komünist devrimci örgütlenme daha sonraki yıllarda belli bir genişleme göstermekle birlikte yine de Lenin'in sözünü ettiği devrimciler örgütü konumunu sürdürmüştür. Bizdeki durum Avrupa'yla karşılaştırıldığında arada belli farklar olduğu görülecektir. Avrupa'da işçi sınıfının bağımsız politik örgütlenmesi uzun bir yasal çalışma koşullarına göre şekillenmiştir. Bizde devrimci sınıf örgütlenmesi Avrupa'dan farklı olarak devamlı biçimde sermayenin ve faşist devletin baskısı

altında mücadele yürütmek durumunda olmuştur. Bizde daha sınırlı, dar bir örgütlenmeye karşın örgütlü komünist mücadele son derece militan, en zor koşullara dayanıklı ve pratiğin içinde çelikleşmiş olarak varlığını sürdürmüştür. Böylesine sınırsız özveri ve savaşım yeteneği yıllarca sürmüştür. Bizdeki, halkların belirgin olarak daha ön planda olan, devrimci etkinliğidir. Mücadele her zaman kitlesel olmamıştır, ancak devrimci nitelikte gelişmiştir. Faşizm ve sermayenin ağır terörü altında olan kitlelerin kapitalist düzene olan tepkilerini her an sokağa dökülerek göstermeleri beklenemez. Böyle zamanlarda devlet güçleriyle açık kapışmaya daha az insan katılmıştır; eylemlerin kitleselliği değil ama devrimci yönü ağır basmıştır. Harekete geçmeyen insanları zaman içinde eyleme geçiren de eylemlerin devrimci niteliği olmuştur. Sermayenin ve faşist devletin emekçilerin örgütlenmesinin önüne getirdiği sayısız yasal ve fiili engeller emekçi halkların devrimci etkinliğiyle aşılmıştır. Kapitalist toplum ve kapitalist devlete karşı verdiği devrimci sınıf mücadelesiyle emekçi kitleler dünyadaki devrimci halklar arasında bir yer edinmiştir. Kürt halkı yıllarca süren devrimci mücadelesiyle devrimci bir halk olarak bölgede ve dünyada kendini kabul ettirmiştir.

Halkların devrimci etkinliğine dayanmak, onu güçlendirmek ve geliştirmek yerine sık sık kendi kof örgütlenmesine atıfta bulunanlar kitlelerin devrimci etkinliğiyle karşı kaşıya gelirler kaçınılmaz olarak. Farklı sınıfların maddi yaşamdan kaynaklı karşıtlıkları zorunlu olarak derinleşir. Çatışmalar karşıtlıkların gelişimine bağlı olarak derinleşir ve şiddetlenir. Halk yığınları mücadelesinin devrimci biçimler alması, sıçrama göstermesi ve yükselmesi oluşmuş olan nesnel durumun bir sonucudur. Devrim mücadelesi kapitalizmin ekonomik yıkımı ve sınıf karşıtlıklarının iyice belirginleşmesine bağlı olarak büyüyen bir tempoyla ileri çıkar. Devrimin büyüyen gelişimini karşılayacak bir konuma gelmek yerine o büyük devrimci hareketi kendi geri çizgisine çekmeye çalışanlar devrimin kendi gelişi tarafından aşırlar.

Devrimci halk yığınları mücadelesi henüz iktidarı ele geçirecek düzeye gelmediyse de, bu yönde büyük bir atağa kalkmıştır. Geline durumda ne burjuvazi eskisi gibi yönetebiliyor, ne de kitleler eskisi gibi yaşamak istiyor. Her sınıf durumu kendi lehine değiştirmek için bütün gücü -nü savaş alanına sürüyor. Hangi açıdan bakılırsa bakılsın mevcut durumun değişeceği açıktır. Ezilen ve sömürülen yığınlar, devrimci etkinliğini yoğunlaştırarak, savaş alanından zaferle çıkar ve iktidarı ele geçirir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

5 – 19 Ağustos 2009

Sayı: 144

GELECEĞE YÖNELMEK

Marx-Engels 19. yüzyılın toplumsal devrimlerinden dersler, sonuçlar çıkarırken, Lenin daha önceki toplumsal devrimlerden ve 1905 Rus Devrimi'nden sonuçlar çıkarırken hep gelecek için, proletaryanın gelecekteki savaşı için, emekçi sınıfı, yaklaşmakta olan devrime hazırlamak düşüncesiyle hareket ettiler. Marksist-Leninistler 20.yüzyılın toplumsal devrimlerinin deneyimlerinden aynı anlayışla yararlandılar: Proletaryayı tarihi devrimci misyonunu yerine getirmesi için hazırlamak.

Oportünistler ve küçük-burjuva reformistler proletaryanın enternasyonal ve evrensel sınıf savaşımı deneyimlerinden kendi geri görüşlerini sözümona destekleyecek sonuçlar çıkarırlar. Marksistler ise devrimci sınıf mücadelesinden proletaryayı eğitmek, onu belirleyici savaşa hazırlamak için devrimci bir anlayış ve devrimci sonuçlar çıkarırlar.

Her iki düşüncenin sınıf mücadelesine yaklaşımı birbirinden tamamen farklıdır. Proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf savaşımının o sıradaki sonucu ne olursa olsun, bu savaşım proletaryanın zaferiyle sonuçlanacaktır. Egemenler ezilen sınıfı kaç kez yense de sonunda proletarya yenecektir. Marksistler yapılan savaşımardan proletaryanın sonraki savaşımları için teorik malzemeler çıkarırlar. Devrimci mü-

cadelenin dışına düşmüş olanlar, Türkiye ve Kürdistan'da kırk yıldır süren o yoğun ve altüst edici sınıf savaşımından, keskin devrim mücadelesinden sadece gevezelik yapılacak anılar olarak sözedirler. Onların devrimci mücadeleye bakışında, devrimci zihniyetin en ufak bir belirtisi dahi yoktur. Çıkardıkları sonuç, küçük-burjuvaziye özgü muğlaklık, ürkeklik ve devrimci mücadelenin dışında kalma yönündedir. Bu bakış açısında Marksizmin sınıf savaşımını irdelerken ortaya koyduğu bilimselliğin, neselliğin, devrimci diyalektiğin en küçük bir izi bile yoktur. Devrimci marksistler ise, sınıf savaşımının gelişimine, bütün olgularına, bütün cephelerine ve her aşamasına devrimci biçimde yani diyalektik biçimde ve bilimsel olarak yaklaşırlar.

Bizde sınıf savaşımı, sürekli şiddetli bir gelişim çizgisi izleyerek iç savaş biçimini almıştır. Savaşım, uzun bir döneme yayılması nedeniyle birkaç kuşağı kapsamıştır. Bu süreç içerisinde sayısız çatışma, devrimci girişim ve büyük olaylar yaşanmıştır. Tüm bu gerçekler ve kanıtlar devrimin bir-iki hamlelik eylemden ibaret olmadığını, bunun için çok daha büyük alt-üst oluşlar yaşanması gerektiğini ortaya koymuştur. Yapılan her devrimci girişim devrimin başarıya ulaşması yolunda döşenmiş birer temel taşı görevini görmüştür. Devrim süreci zor, sancılı ve şiddetli geçen çatışmalar süreci değildir yalnızca, aynı zamanda devrimci sınıfın bir devrim eğitiminden ve çelikleştirici sosyal pratikten geçme sürecidir. Bir marksist sınıf mücadelesi sürecini ve devrimci mücadeleyi devrimci anlamıyla değerlendirir.

Devrimci mücadele yıllarca burjuva sınıfın barbarca saldırıları ve sınırsız dehşeti altında sürmek zorunda kalmıştır, ama sürmüştür. Tümü savaş alanında geçen emekçilerin devrimci mücadelesi egemen güçler tarafından her seferinde en ağır saldırılara uğradı ve baskı altına alındı. Devrimci halk hareketi defalarca bastırıldı ancak ortadan kaldırılamadı. Devrimci mücadele her koşul altında varlığını sürdürmüştür. Verilen mücadeleye proletaryanın kurtuluşu açısından bakılmalıdır. Proletaryanın kurtuluşu açısından bakıldığında, yapılan her devrimci girişim, meydana gelen her devrimci olay, yaşanan devrimci altüst oluşların emekçi kitleleri hedefine biraz daha yakınlaştırdığını görürüz. Güncel savaşım emekçileri hedefine götürecek olan devrimi hızlandırmıştır.

Güncel savaş tüm şiddetiyle sürüyor, devrimci güçlerin görevi savaşı sonuna kadar götürüp başarıya ulaştırmaktır. Başarıya ulaşmanın bir yolu da proletaryanın tüm bu uzun savaş boyunca verdiği mücadelenin ve geçtiği yolun kullandığı yöntemlerin bir irdelemesini yapmak, zayıf ve hatalı yönlerini tespit etmektir. Devrimci marksistler devrimci mücadelenin geçmiş gelişim sürecini ele alırken buradan

proletaryanın tayin edici savaşları için değerlendirmeler çıkarırlar.

Güncel savaşın gün gün yoğunlaştığı, geliştiği ve yaygınlaştığı bir süreçte önemli olan bu savaşı kazanmak için proletaryanın nasıl bir politik strateji izleyeceğini belirlemektir. İktidarı hedefleyen devrimci bir strateji mi izlenecek, yoksa burjuva diktatörlüğün sınırlarını aşmayan bir "muhalafet" stratejisi mi izlenecek? Güncel savaş, güncel devrim bu soruya kesin yanıt verilmesini gerektiriyor.

Bütün devrimci içeriğini yitiren küçük-burjuva sol hareketler, devrimci olmayan dönemlerde izlenen muhalafet çizgisini kendilerine bir politik dayanak haline getirdiler. Tüm günlük politikaları ve günlük pratikleri muhalafet stratejisine uygun sürüyor. Parlamenter çalışma, belediyecilik, burjuva demokrasisi günlük propaganda ve ajitasyonda kullandıkları argümanlardan bazılarıdır. Burada halk kitlelerini iktidara hazırlamanın, onları devrimci bir eğitimden geçirmenin en ufak bir belirtisi bile yoktur.

Bir muhalafet çizgisi izlenecekse, bu durumda, tüm o devrimci istemlerin ve devrimci hedeflerin ne anlamı kalır; iktidar stratejisi ne işe yarar? Kitleler günlük mücadele içine hapsedilecekse, devrimin birincil değil ikincil sorunlarıyla uğraşılacaksa doğmuş olan devrimci durumdan yararlanıp burjuvazinin egemenliğini devirmek yerine kısmi taleplerin yerine getirilmesi öne çıkarılacaksa bir devrim stratejisi saptamış olmak ne işe yarar? Devrim tekeli sermayenin ekonomik ve politik egemenliğini deviren, kapitalist düzeni altüst eden -devrimci hedeflerin doğası gereği- iktidarı hedefleyen bir mücadele çizgisinin izlenmesini gerektirir. Devrimci bunalım koşullarında muhalafet politikasının izlenmesi kitleleri devrim hedefinden uzaklaştırır.

Sınıf mücadelesi tarihsel bir gerçektir ve bu gerçek Türkiye ve Kürdistan'da kendini bütün belirtileri, bütün yönleri ve bütün araçlarıyla ortaya koymuştur. Önemli olan artık yalnızca sınıf mücadelesi gerçeğini kabul etmek değildir; çünkü burjuvazide bunu görüyor, kabul ediyor ve bundan bir çıkış yolu arıyor. Burjuvazi düzen sınırları içinde kalacak olan, yani muhalafet anlayışına dayanan bir mücadeleyi artık kabul edilir görüyor. Burada proletarya açısından asıl önemli olan düzenin kabuklarını kırmak, burjuva ege -menliğini devirmek, devrimi zafere ulaştırmaktır. Bazı sosyal reformist ve oportünist grupların muğlak bir biçimde ifade ettikleri iktidar hedefini ortaya koymak da mücadelenin bugünkü ileri aşamasında tek başına bir şey ifade etmiyor. İktidar sorunu, gerçekten devrimci bir anlayışla hazırlanarak, devrimci sınıf mücadelesi anlayışına uygun bir mücadele çizgisi izlenerek ve zora dayalı devrim anlayışıyla çözülür.

Olayların devrimci niteliğinin belirgin olarak öne çıkması, sınıf mücadelesinin devrimci yönde ilerlemesi ve devrimci kitle eylemlerinde açık bir yükselişin ortaya çıkması karşısında bir iktidar hedefinden söz edenlerin, aslında ve ger -çekte bunu devrimci bir tarzda yapmadıkları da apaçıktır. İktidar hedefini devrimci olmayan bir biçimde, ya da reformist bir biçimde ortaya koyanlar iktidara çeşitli düzlemlerde reformlar yaparak gelmeyi hedefliyorlar. Devrim değil reform yolunun izlenmesi kitlelerin aldatılmasından başka bir şey değildir.

Bir grubun iktidar sorununa nasıl baktığın, sınıf mücadelesinden nasıl sonuç almak istediğini daha iyi anlamak için o grubun devrimci bir zihniyete sahip olup olmadığına bakmalıyız. Devrimci mücadele gerçekten devrimci bir zihniyetle mi sürdürülüyor, yoksa geçici bir etkilenmeyle mi sürdürülüyor? Küçük burjuva sosyalist hareketlerin devrim ü -zerine ettiği onca laflara karşın, gerçekte onların devrimci bir zihniyete sahip olmadıklarını onların bütünsel gelişmeleri -ne dayanarak kesin olarak söyleyebiliriz.

Devrim, devrimci bir zihniyetle burjuvaziye karşı mücadele eden proletarya ve onun devrimci zihniyete sahip öncüsü tarafından gerçekleştirilir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

19 Ağustos - 2 Eylül 2009

Sayı: 145

MARKSİZMLE KAZANMAK

Marksizmin, dünya proletaryasının sınıf savaşımında, proletaryanın toplumsal devriminde oynadığı etkin devrimci rol, reformist ve oportünist çevrelerce bilerek gözardı edilir. Oysaki Marksizm olmaksızın proletaryanın zafere ulaşması düşünülemez bile. Marksist teori proleter kitleler içinde derin kök salmıştır. Maddi yaşamı dönüştürme gücüdür.

Marksizmin devrimde nasıl sürekli ve aktif bir rol oynadığını çok iyi kavrayan ve söyleyenlerden biri de Fidel Castro'dur. Fidel Castro Küba Devrimi'nden sonra zaferi nasıl kazandıklarını açıklarken Marksizmin hareket üzerindeki etkileyici gücünü bütün açıklığıyla gözler önüne serer:

"Marx 'tan insan toplumunun ne olduğunu öğrendik. Bunu okumamış ya da kendisine bunlar anlatılmamış bir insan, gece vakti ormanın ortasında bırakılmış gibidir. Kuzeyi, güneyi, doğuyu, batıyı bilmez. Marx bize toplumun ne olduğunu ve insan toplumunun gelişim tarihi fikirlerini öğretti. Marx olmadan, tarihi olayları, eğilimleri ve gelişmesini tamamlayamamış bir insanlığın konumunu tam olarak yorumlamanızı sağlayacak bir formül oturtamazsınız"

Fidel ve Küba Devrimi'nin öncüleri, Marx'ın görüşlerine dayanarak toplumu tanır ve onun nasıl değiştirileceğini öğrenirler. Fidel aynı yerde, Marx ve Lenin'i okumamış ve kavramamış olsalardı Küba'da devrimi zafere ulaştıramayacaklarını özellikle belirtir.

Fidel ve arkadaşları, Marx'ın, Engels'in ve Lenin'in görüşlerine dayanmamış olsalardı bu denli az insanla bir devrimi nasıl başlatır ve götürürdü. Aynı yüzyıl içindeki tüm proletarya devrimleri aynı yolu izledi: Marksizmin devrimci teorisine dayanmak. Avrupa işçi sınıfı hareketi olsun, Latin Amerika emekçi halk hareketleri olsun, Asya ve Afrika'daki hareketler olsun, hepsi Marksist teorinin yol göstericiliğinde hareket etti ve devrimlere yöneldi. Marksist teori ve yöntemi temel almadan hangi işçi sınıfı hareketi kendisine kurtuluşu gösterecek bir program oluşturabilir?

Politik özgürlük ve ekonomik kurtuluşu hiçbir bulanıklığa düşmeden açık ve berrak olarak işçi sınıfının önüne koyan Marksizmin devrimci teorisidir. Bütün ülkelerin işçilerinin programlarına koydukları o etkileyici eylem istemi olan "proletaryanın toplum adına tüm toplumsal üretim araçlarına el koyması"nı emekçi sınıfa öğreten Marx'ın fikirleridir.

Denizler de tıpkı Fidel ve Che gibi bir avuç insanla devrimi gerçekleştirmek için yola çıktıklarında onlara yol gösteren Marksizm olmuştur. Sosyalist bilim sayesinde içinde yaşadıkları toplumu tanıdılar, emekçilerin mülk sahibi sınıflar tarafından nasıl ezilip sömürüldüğünü bilimsel yoldan kavradılar. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı ilkesini Lenin'in düşüncelerinden yola çıkarak ortaya koydular. O günden bu yana eylemden eyleme koşan devrimci hareketin sahip olduğu devrimci görüşlerin kaynağı Marksizm-Leninizmdir.

Dünya işçi sınıfı hareketi, dünya komünist hareketi Marksizmin devrimci ilkelerinin yerine reformist ilkelere dayanmış olsaydı, çağın etkin ve sürükleyici bir gücü haline gelebilir miydi? Bu soruya dünya proletaryasının sınıf savaşımının zengin pratiği yanıt verebilir: Kesinlikle hayır! İşçi sınıfı Avrupa'da 19. yüzyılda çeşitli tarihlerde ayaklandı. Ayaklanan işçiler bu sırada henüz Marksizmin etkisine girmemişlerdi. İşçileri etkileyen Marksizmin dışındaki küçük burjuva sosyalist akımlardı. İş-çilerin dayandıkları görüşlerin onların yenilgilerinde belli bir etkisi ol -muştur. Başka zamanlarda da işçi sınıfı nesnel koşulların etkisiyle sermaye egemenliğine karşı ayaklanabilir, bu olanaklıdır, ancak Marksist ilkelerin şekillendirdiği devrimci bir program olmadan hedefine ulaşamaz. 20. yüzyılın bütün bir sınıflar mücadelesi tarihi göstermiştir ki, Marksist görüşler esas alınmadan burjuvaziye karşı, devrimci bir işçi sınıfı hareketi oluşamaz.

Sosyal reformistler ve oportünistler de Marksizmi kabul ederler. Fakat onların kabul ettikleri devrimci Marksizm değildir. Marx'ın burjuvalarca da kabul edilen yanlarıdır. Burjuvazi, reformistler ve oportünistler, Marksizmi devrimci yanlarıyla değil, onu yalnızca bilimsel araştırma yanlarıyla kabul ederler. Küçük burjuva sosyalist hareketlerin kendileri için uygun gördükleri Marksizmin lafzıdır. Marksizmin bilimsel görüşleri çözümlene yöntemi ve devrimci ilkeleri dünya işçi sınıfı hareketinde öylesine kök salmış ve genel kabul görmüştür ki işçi sınıfını etkilemek isteyen her politik hareket onu sahiplenmek durumdadır. Ama bu öylesine bir sahiplenmedir ki Marksizmde devrimci olan ne varsa tümünü bir kenara bırakıyorlar.

Marksizm bir doğma değil, bir eylem kılavuzudur. Dünyayı değiştirmek ise geleceğin bir sorunu değil günümüzün bir sorunudur. Sermayenin egemenliğine son verecek olan bir devrimi ilerinin sorunu olarak görenlerin, onu güncel pratiğin konusu olarak görmeyenlerin, günlük pratik olarak yapacakları tek şey kurulu düzeni yamamak olacaktır. Devrimci Marksistler işçi sınıfını kurtuluşa götürecek devrimci istemleri sıralayıp sonra da onları geleceğin bir sorunu olarak günlük mücadelenin dışına atmazlar. Gerçekten devrimci Marksist olanlar emekçilerin kurtuluşunu güncel politikanın ve güncel pratiğin temel bir görevi olarak görürler. Marksist teoriyi devrimci temelde, sınıfların ortadan kaldırılması mücadelesi temelinde kavrarlar. Proletarya devrimci Marksizmle kurtuluşa ulaşır.

Emekçi kitlelerin tekelleri egemenlik sistemine karşı verdiği mücadelenin sonuç alabilmesi için bu mücadelenin devrimci çizgide sürdürülmesi gerekiyor. Emekçilerin sınıf mücadelesi devrimci bir çizgide gelişmeden burjuvazi karşısında bir üstünlük sağlayamaz ve başarıya ulaşamaz. Reformist çizgide sürdürülen mücadele ise kitlelerin yenilgisiyle sonuçlanır. Bugüne kadar emekçi sınıflara zafer getiren mücadele yalnızca devrimci çizgide yürütülen mücadele olmuştur.

Devrimci bir dönem olmadan proletarya kapitalizmin yerini alacak olan sosyalist topluma geçemez. Devrimci dönemde kitle mücadelesinin odağına iktidarın emekçi sınıf tarafından ele geçirilmesi hedefi var. İktidarın ele geçirilmesi ve devrimci bir iktidarın kurulması devrimin temel bir sorunudur. Emekçi kitleler devrim ve iktidar için mücadeleye giriştikleri için dönem devrimci bir dönemdir. Devrimci dönem, iktidar uğruna devrimci bir çizgide sürdürülen, devrimci bir iktidarın kurulmasıyla sonuçlanan ve proletarya diktatörlüğünün kurulmasına kadar varan bir dönemdir. Bu, kapitalizmden komünizme geçiş dönemidir. Devrimci dönüşümler dönemidir. Bu geçiş her ülkede çeşitli biçimler alabilir. Ancak bir şey kesindir; kapitalizmden komünizme geçiş devrimci çizgide yürütülen bir mücadele olmadan gerçekleşemez.

Devrimci dönem genelde devrimci diktatörlük dönemini özelden ise proletarya diktatörlüğü dönemini kapsar. Marx, kapitalizmden komünizme geçişte devrimci bir dönüşüm döneminin yeralacağını ve bunun politik biçiminin proletarya diktatörlüğü olacağını söyler. Devrimci diktatörlük, halk kitlelerinin tekelleri burjuvazi üzerinde şiddet uygulamaksızın, burjuva egemenliği devirecek devrimci ve yıkıcı bir hareket olmaksızın olanaksızdır. Emekçilerin devrimci diktatörlüğü (Demokratik Halk İktidarı) zora dayalı bir mücadeleyi, devrimci nite-

likte mücadeleyi zorunlu olarak gündeme getirir. İç savaş şiddete dayalı mücadele olarak devrimci bir iktidarla sonuçlanmak zorundadır. Sınıf mücadelesi gerçeğini kabul eden iç savaş gerçeğini de kabul etmek durumundadır; iç savaş gerçeğini kabul eden bu savaşın devrimci sonuçlarını da kabul etmek zorundadır.

Proletaryanın Marksist ilkelere dayanarak oluşturduğu devrimci programını yaşama geçirmesi için her şeyden önce emekçi kitlelerin devrimci enerjisini harekete geçirmesi gerekiyor. Bu noktada yaşamsal soru şudur: Hangi mücadele biçimi kitlelerin devrimci enerjisini harekete geçirebilir? Emekçi sınıfların devrimci enerjisini yalnızca devrimci bir çizgide yürüten bir mücadele harekete geçirebilir. Bunun en iyi ikna edici pratik kanıtı geçen yüzyılın toplumsal devrimleridir. Bu soruya yalnızca tarihin ürettiği pratik malzemelere dayanarak değil, Marksizmin devrimci teorisine dayanarak da yanıtlayabiliriz.

Marksizmin devrimci teorisiyle donanmış bir proleter devrimci hareket zafere ulaşır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

2 – 16 Eylül 2009

Sayı: 146

BURJUVAZİNİN İKİYÜZLÜLÜĞÜ

Kapitalist düzen ücretli emeğe dayanır ve ücretli emekle karşılık halindedir. Kapitalistlerin politik egemenliği de nüfusun emekçi çoğunluğuyla çelişki ve çatışma içindedir. Burjuvazinin iktidarı bir avuç sömürücü asalağın, ezilen ve sömürülen kitleler üzerindeki diktatörlüğüdür. Mülk sahibi sınıf, tüm bu toplumsal gerçeklerin üstünü örtmek için, toplum karşısında ikiyüzlü davranır ve ikiyüzlü olmak zorundadır.

Burjuva sınıfın ikiyüzlülüğünün kendini açık olarak gösterdiği sorunlardan biri, Türkiye'de son yıllarda ve özellikle son dönemlerde "demokratik" bir gelişme içinde olduğunu söylemesidir. Türkiye'nin egemenleri "demokrasi" üzerine aldatmacalara başvururken, bunu yapmakla aslında burjuva sınıfın evrensel karakterine uygun davranmış oluyor. Sınıflı bir toplumda yalnızca sınıf demokrasisinden söz edilebileceği halde, demokrasinin sınıf karakterini gizleyerek onun tüm sınıflar için ortak olduğu yalanına başvurabiliyor. Sınıflı toplumlarda demokrasinin, bir sınıfın diğer sınıflar üzerinde sınıfsal diktatörlüğü olmasına; demokrasinin yalnızca egemen sınıf için demokrasi olduğu gerçeği bilimsel komünizm tarafından açığa çıkarılmasına karşın, sömürücü sınıf, demokrasinin sınıfsal içeriğini gizleme gereği duymaktadır.

Demokrasi hakkında diğer bir burjuva aldatmaca, tekelliliğin her planda ve politik alanda gericilik eğilimi olduğu halde, tekellerin iktidarının demokrasi olarak gösterilmesidir. Tekellerin egemenliğinin ve politik sistemin gericilik eğilimi ve karakterinin böylesine ikiyüzlüce üs-

tünün örtülmesi onun demokrasi olarak gösterilmesi; halk kitlelerinin tekelci kapitalizme ve onun gerici politik egemenlik sistemine karşı sürdürülen mücadelesinin doğrultusunu saptırmaya yöneliktir.

Türkiye tekelci sermayesinin emekçi halk kitlelerini uyutmaya çalıştığı ve ikiyüzlüce yalan söylediği diğer bir konu da, faşizmi demokrasi olarak göstermesidir. Bilindiği gibi faşizm ve demokrasi farklı burjuva devlet biçimleridir. Cumhuriyetin kuruluşundan bu yana gerici burjuva diktatörlüğü olarak süre gelen devlet, 12 Mart 1971'de faşistleştirildi, faşizm bir devlet biçimi haline getirildi. 12 Eylül 1980'de ise faşizm devlet yapısı içerisinde kurumlaştırıldı ve pekiştirildi. Bugün, faşist devlet yapısı sürdüğü halde, devletin "demokratik açılımlar"la "demokratik" yönde değişime uğradığını söylemek bugünkü tekelci politik sistemin karakterini başka türlü göstermeye yönelik iğrenççe bir çabadır.

Küçük burjuva sol çevreler, tekelci sermayenin faşist devlet biçimini almış olan politik egemenliğinin var olan yapısını demagogilerle ve ikiyüzlüce gözlerden saklama gayretlerini teşhir edeceklerine, onlardan "demokratik yönde" açılımlar olabileceği beklentisine düşerek ve bunu halklar arasında yayarak tekelci güçlerin bu gayretlerine başka bir yönde ortak oluyorlar. Demokrasinin elde edilmesinin bir devrim sorunu olduğu gerçeğine rağmen bu gerçeğe gözlerini kapatıp tekelci egemenlik koşullarında demokrasinin gerçekleşebileceği hayalinin peşinden koşarak kitlelerin devrimci bakış açısını bulanıklaştırma çabası içine giriyorlar.

Bize burjuvazinin değiştiğini söyleyenler, burjuvazinin yaptığı her değişikliğin, aldığı her ekonomik ve politik kararın onları güçlendirmeye yönelik olduğu gerçeğini unutturmaya çalışıyorlar. Kapitalist üretim biçimi zeminleri üzerinde egemenlerin attığı her adım kendilerin güçlendirmeye, egemenliklerini pekiştirmeye hizmet eder. Bunun tersini söyleyenler, yani tekelci güçlerin kendi ekonomik ve politik mevzilerini güçlendirmeye yönelik girişimlerini sanki emekçi kitlelere karşı değil de onların çıkarlarıyla uyumluymuş gibi gösterek emekçi ve sömürülen kitleler karşısında sermaye güçlerinin yanında yer almış olurlar.

Tekelci sermaye ekonomik olarak güçlendikçe, emekçi sınıfını burjuvaziye olan bağımlılığı ve köleliği de aynı biçimde artır. Sınıf ayrımları derinleşir, sınıf çelişkileri ve karşıtlıkları keskinleşerek ileri noktaya varır. Tekelci kapitalizmin ilerlemesi sistemin tüm iç çelişkilerinin bütün şiddetiyle ön plana çıkması demektir.

Tekelci sermaye, halk kitlelerinin süreklileşen ve yaygınlaşan devrimci mücadelesi karşısında, durmadan zayıflayan ekonomik-po-

litik siperlerini sağlamlaştırmak için devamlı yeni yönelimler ve arayışlar içine girer. Fakat başvurulmuş hiç bir yöntem ve girişim sistemin iç çelişkilerinin gelişip olgunlaşmasını ve sayısız çatışmalara yol açmasını engelleyememiştir. Bu gelişme karşısında doğru devrimci politika sistemin artan tüm çelişki ve zayıflıklarından yararlanıp onu devirmektir. Küçük burjuva uzlaşmacı çevreler ise böylesine son derece devrimci bir mücadeleye katılmak yerine kitlelerin elini kolunu bağlayarak onları devrimci mücadeleden uzaklaştırma çabası içerisine giriyorlar.

Kapitalist sistemin, son büyük ekonomik krizi sırasında bir kez daha ve açıkça görüldü ki; burjuvazi ekonomik krizin gerçek nedenleri konusunda kitlelere ikiyüzlüce yalan söylemektedir. Kriz bir ekonomik kriz olduğu halde, o sınırlı bir finans krizi olarak gösterildi. Ekonomik krizin bayrağı kapitalist üretim biçiminin kendisi olduğu halde, o, kendi temellerinden bağımsız olarak ortaya çıkmış gibi gösterildi. Burjuva devletin büyük tekellere ve bankalara yaptığı çok büyük miktardaki parasal destek, sanki kitlelerin yararınaymış gibi gösterildi. Bu dönemde burjuva devlet ve burjuva hükümetler devletin tüm olanaklarını, tekelci güçleri içine girdikleri zor durumdan kurtarmak için seferber ettiler.

Çok açıktır; burjuva devletin tekelci sermayeye verdiği tüm desteklerin -hatta orta sınıfa sağladığı ekonomik kolaylıkların- tartışılmaz amacı krizin de etkisiyle çöküşü hızlanan kapitalist düzeni kurtarmaya yöneliktir. Kapitalist ülkelerdeki hükümetlerin değişmez rolü ve görevi tekelci çöküşü hızlanan hükümetlerin değişmez rolü ve görevi tek elci güçlerin çıkarına hizmet etmektir. Fakat onlar her zaman kendi burjuva sınıfsal rollerini geniş kitlelerin gözünden saklama gereği duymuşlardır. Burjuva iktidarın sınıfsal karakteri yani kapitalistlerin egemenliğinin işçi sınıfı üzerinde uygulanan bir baskı aygıtı olduğu gerçeğinin üstü yalanla ne kadar örtülse de sınıf savaşımının gelişimi ve şiddetlenmesi onun bütün sınıfsal karakterini gözler önüne serer. Çünkü emekçi kitlelerin burjuvazinin egemenliğine karşı eylemleri, burjuvazinin kısıcılığını ve katılığını ortaya koyar. Katliamcılık ve barbarlık kapitalistlerin karakteridir.

Türkiye ve Kürdistan'da devlet faşist karakterini, yani kitleler üzerinde kesintisiz olarak uyguladığı baskı, saldırılar, işkence ve kitle kıyımlarıyla çıplak biçimde kendini göstermiştir. Kürt halkının, Türk halkının ve bütün halkların yıllarca süreklilik kazanan anti-faşist ve anti-kapitalist mücadelesi, burjuva devletin faşist ve katliamcı yüzünü yeterince açığa çıkarmıştır. Ve faşist devletin demokrasi demagojisiyle kendi gerçek yüzünü gizlemesine izin vermeyecektir.

Halk kitlelerinin uzun bir dönemdir süren etkin, devrimci mücadelesinin sonuç alıcı bir konuma gelmesi karşısında egemenliğin bütünü tehlikede gören sermaye babaları yönetme yönteminde bir değişikliğe gitmek gereği duymaktadır. Onlar bunu öznel niyetiyle değil nesnel gelişmelerin zorunluluğu ve devrim baskısıyla yapmaktadır. Yine tüm bu yönetme yöntemleri faşist devlete dayanarak onun varlığını koruyarak gündeme getirilmektedir. Bu gerçeğe rağmen burjuva güçler demokrasiye geçtik, geçiyoruz yanılması yaratarak faşist devlet egemenlik sistemini ikiyüzlüce gizleme yönelimi içindedir.

Burjuvazinin kendi sınıf egemenliği ve sınıf politikalarının gerçek karakteri hakkında sürekli yalan söylemesi ve ikiyüzlü davranması egemenliğini sürdürme yöntemlerinden birisidir. O, sınıf egemenliğinin karakteri konusunda her zaman ikiyüzlü olmak zorundadır. Çünkü burjuva egemenlik ezilen ve sömürülen ve toplumun ezici çoğunluğunu oluşturan işçi sınıfı ve emekçi kitleleriyle karşıtlık halindedir.

Buna karşın işçi sınıfı hedeflediği kendi iktidarının proleter devrimci karakterini açıkça ilan etmektedir. Ve yine açıkça duyurmaktadır ki kapitalistlerin egemenliği zora dayalı devrimle yıkılacaktır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

1 – 15 Ekim 2009

Sayı: 148

DEVİRİMCİ ÖNCÜNÜN ÇOK YÖNLÜ GÖREVLERİ

Çağımız toplumsal olaylar bakımından çok zengindir. Olayların bu zenginliği, tarihin en devrimci devriminin kendini çeşitli biçimlerde ifade etmesinden başka birşey değildir. Tarihin bu en devrimci ve en ileri gidebilen devrimi, emek sermaye çelişkisi eksenslidir. Ve aynı temele bağlı olarak daha şiddetli olarak yeniden ortaya çıkar.

Türkiye ve Kürdistan'da olaylar tüm çeşitliliği içinde kendini gösteriyor. Burada olaylar yönünden bir kısırlık ve yoksunluk çekilmedi. Kitleler sürekli hareket halinde. Sürekli bir canlılık ve kaynaşma var. Her gelişme başka bir gelişmeye, her olay yeni bir olaya yol açıyor. Toplumsal olaylar öylesine bir gelişme ve ilerleme eğilimi gösteriyor ki, her kişi yaratılan bu fırtınanın etkisine giriyor. Hareket, ani gelişme, sıçrama, patlama kısacası gelişme karşıtların çatışması diyalektik yasasına göre oluyor.

Her kitle hareketi belirli toplumsal nedenlerden kaynaklanıyor. Her kitle eyleminin çıkış noktası diğerlerinden belirli farklılıklar gösteriyor; bazıları işsizlikten kaynaklanıyor, bazıları ücretlerin yükseltilmesi isteminden, başkaları emekçilerin sürgün edilmelerinden, politik baskılardan, şiddetlenen faşist terörden; daha başkaları da kadınlar ve gençliğin sorunlarından ileri geliyor. Başka bir devrimci kitle hareketi de Kürt halkı üzerindeki ulusal baskıdan ve buna karşı verilen özgürlük mücadelesinden doğuyor. Kimisi ekonomik çerçeveden kaynaklanan ve çeşitli eylemlerce tetiklenen kitle hareketi, kendi toplumsal temeli tarafından sürekli güçlendiriliyor.

Emekçi kitlelerin bütün toplumsal sorunlarının temeli kapitalizmdir. Kitleleri etkileyen birincil nitelikteki kötülüklerin olduğu gibi

ikincil nitelikteki kötülüklerin temeli, var olan toplumsal sistemdir. Kapitalist düzenin tüm toplumsal kötülüklerine karşı ortaya çıkan devrimci kitle hareketleri, bütün toplumsal sorunlar ve kötülüklerin temeli olan modern burjuva düzenin zeminleri üzerinde hareket ediyor. İster ekonomik nedenlerle ortaya çıksın, ister politik nedenlerle halk kitlelerinin bütün devrimci istemleri önüne geçilemez bir güçle burjuva toplumsal yapının dönüşümünü dayatıyor. Bu burjuva temel oldukça, emekçi kitlelerin yaşamsal istemleri her geçen gün biraz daha kendi çözümünü dayatır. En yaşamsal sorunlar tarafından beslenen kitle hareketi gün gün şiddetlenir ve yeni bir ivme kazanır.

Kapitalist çerçeve içerisinde kitlelerin toplumsal sorunları kendi başına çözümlenemez. Ekonomik temele dokunmadan kitlelerin toplumsal sorunlarını çözdüğünü zannedenler, ertesi gün bakacaklar ki, aynı sorunlar çok daha yıkıcı bir biçimde ortaya çıkmıştır. Çünkü bu sorunlar özel mülkiyet temeline dayanıyor ve özel mülkiyet düzeninin varlığına bağlı olarak her defasında yeniden ortaya çıkarlar. Kapitalist ekonomik yapı kendi yarattığı sonuçları ve bir dizi toplumsal kötülüğü yeniden ve yeniden üretir. Kitleler, emeğin sermayeye bağımlılığı sona ermedikçe, kendilerini bekleyen belirsiz ve daha kötü bir gelecek olduğunu bilirler. Kendi deneyimlerinden hareketle ve deneyimlerinin verdiği devrimci eğitimle kendi hareketlerine, sermaye egemenliğini devirmeyi hedefleyen devrimci biçimler verirler.

Kitlelerin mücadelesinin devrimci biçim kazanmasına paralel olarak sermaye ve faşist devletin emekçi halk kitlelerine yönelik saldırıları ve baskıları en üst noktaya çıkar. Zaten devrimci kitlelere karşı faşist devlet terörü hiç eksik olmamıştır. Faşizmin ve sermayenin hedefi, devrimci hareketi tamamen ezmektir. Egemen güçler bu konuda hedeflerine ulaşamadılar, ancak saldırılarını sürekli boyutlandırdılar. Burjuva iç savaşın kapsadığı zaman dilimi ve bu süre içinde kitlelere karşı uyguladığı koyu terör egemenlerin saldırılarını ve şiddetini hangi dereceye kadar vardırabileceğini gösteriyor.

Kitlelerin teknelci kapitalist egemenliği yıkmaya yönelik devrimci eylem dalgası yükselirken eski toplumsal sistemin politik yapısı daha bir saldırganlaştı ve katılaştı. Sınıflar mücadelesi bir iktidar mücadelesi düzeyine çıkınca iki sınıf arasındaki savaşım bugüne kadarki en yaygın ve kapsamlı savaşım biçimini aldı. Burada savaşın gidişatını kendi yönünde belirlemek için her iki taraf da bütün güçlerini harekete geçirme durumundadır. Taraflar her geçen süre içinde daha hızlı ve büyük bir güçle gidişatı kendi lehlerine çevirmeye çalışıyorlar.

Teknelci sermayenin "demokratikleşme" içine girdiği yanılsamasına kendini kaptıranlar, hangi burjuva devlet biçimi uygulanırsa uy-

gulansın baskı ve şiddetin sermayenin kendisinden ayırlamayacağı gerçeğinin üstünü örtmüş olurlar. İşçilerin artı-emeğine elkoymak zoru gerektirir. Tekelci sermayenin kar, en yüksek kar hedefi onun şiddetini daima besliyor.

Burjuvazinin eski politik yapısı kırılmadan herhangi bir devrimci dönüşümden sözedilemez. Burjuva politik aygıt emeğin yeniden örgütlenmesine karşı direnmesini büyük bir şiddetle sürdürecektir. O halde öncelikle burjuva politik yapının dağıtılması, paramparça edilmesi emekçilerin kurtuluşunun ilk koşuludur.

Devrimci zor aynı zamanda eski toplumsal yapının yeni bir toplumsal yapıya dönüşmesi için hızlandırıcı bir rol oynar. Kapitalizmin son büyük ekonomik krizinin de tetiklemesiyle emekçi kitlelerin yaşam koşulları hızla kötüleşiyor. Ağırlaşan ve yıkım içerisinde olan yaşam koşulları emekçileri devrime yöneltiyor. Yaşam koşullarının kötüleşmesi, sefaletin derinleşmesi devrime yönelmesinin en önemli etkenlerinden birisidir. Diğer belli başlı etkenler Kürt ulusal sorunu; halk kitlelerinin demokrasi eğilimiyle tekellerin gericiilik eğilimi arasında derinleşen çelişki; kitleler üzerinde sürekli uygulanan faşist devlet terörüdür. Özcesi, halk kitlelerinin ekonomik ve politik yaşam koşulları bir bütün olarak onları devrime yöneltiyor. Burada devrimci öncünün görevi kendisi dışında başlamış olan kitle hareketine devrim hedefiyle yani iktidarı ele geçirme hedefiyle yön vermek, öncülük etmek onu hızlandırmaktır.

Kitlelere öncülük etmek komünistler için bütünlüklü bir görevdir. Bu görev bir yandan kitlelerin burjuvazi üzerinde kesin zaferini sağlamaya yönelik iken bir yandan da görüşlerde, istemlerde ve hedeflerde muğlaklık yaratarak emekçilerin zaferini engelleyen küçük-burjuva uzlaşmacı, sol hareketlerle mücadeleye yöneliktir. Son dönemlerde yoğunlaşan "demokratik anayasa" tartışmalarını öne çıkartan küçük burjuva hareketler kitleleri devrimden uzaklaştırmak için, onlarda anayasal hayaller yaratma gayreti içindeler.

Bu çevrelerin zihniyetinin temeli reformisttir. Ancak bu onların kendilerini devrimci göstermelerinin önünde engel değildir. Hele ki, devrim gün gün ve önlenemez biçimde büyüyorsa; devrimci laflar etmeden, devrimci bir görünüme bürünmeden, devrimci kitleler üzerinde hiçbir etki yaratamayacaklarını bildikleri için kendilerini devrimci göstermek için ellerinden gelen her çabayı göstermekten geri kalmayacaklardır.

Devrimci görünümleri içinde boydan boya uzanan reformizmi ve oportünizmi daha iyi anlamak için sınıf bilinçli işçilerin yapması gereken bu küçük burjuva hareketlerin teori, politika ve pratiklerine bü-

tünlüklü olarak bakabilmektir. O zaman bu çevrelerin teorilerinin Marksizmin lafzından öte gitmediğini, politik çizgilerinin işçi sınıfıyla kapitalistleri uzlaştırmaya hizmet ettiğini ve pratiklerinin burjuva çerçeveyi aşmadığını ve aşamayacağını açık olarak göreceklerdir.

Halkların devrimci eylemleri dalga dalga yayılıyor. Uzlaşmacı küçük burjuva hareketler hedeflerine varmak için kendilerini yükselen bu devrimci dalgaya bırakıyorlar. Devrimci dönemin avantajlarından sonuna dek yararlanmak, daha doğrusu devrimci kitle eylemlerini sömürmek için büyük bir gayret içindeler.

Bütün bu söylediklerimiz devrimci komünistlerin kitlelerin devrimci mücadelesine öncülük yapmasının ne denli yaşamsal olduğunu tüm çıplaklığıyla ortaya koyuyor. Emekçi kitlelerin başarıya ulaşması proletaryanın devrimci sınıf partisinin öncülük görevini çok yönlü ve bütünlüklü olarak yerine getirmesine bağlıdır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

28 Ekim – 11 Kasım 2009

Sayı: 150

GÜNLÜK OLAYLAR TARAFINDAN SÜRÜKLENMEMEK İÇİN

İster burada olsun ister başka yerde, günlük olaylar tarafından sürüklenmek, günlük gelişmelerin egemenliğine girmek, reformizmin ve oportünizmin bir özelliğidir. Devrimci Marksizm ise günlük durum tarafından sürüklenmesine izin vermez. Emekçilerin günlük mücadeleleri sırasında onların temel ve uzak hedeflerini savunur. Kitleleri bütün gücüyle kurtuluş hedefine yöneltir.

Günlük gelişmelere göre hareket etme, işçi sınıfı hareketinde çok önceleri, bu hareketin ilk bağımsız gelişme dönemlerinde ortaya çıkan oportünist bir eğilimdir. Bilimsel sosyalizmin kurucuları Marx ve Engels, işçi sınıfının davranış çizgisini belirlemek için bu küçük burjuva anlayışa karşı mücadele yürütmek durumunda kaldılar. Emekçi sınıf içinde sosyalist bilimin yerleşmesi için gösterilen bu çabalara rağmen, oportünist akım, bilimi kendine göre yorumlayıp, kendi sınıfsal davranış biçimine göre bir yol çizmiştir. Günlük gelişmelerin egemenliği altında bir hareket tarzı oluşturmak, küçük burjuva hareketin sonraki yüzyılda temel davranış biçimi oldu. Günümüzde de dünyanın başka yerlerinde ve burada günlük olayların yönlendirmesiyle hareket etme, oportünist ve reformist hareketlerin en belirgin yönüdür.

İşçi sınıfının uzak ve temel istemlerinin yerine, güncel, öne çıkan istemleri günlük politikaların konusu yapanlar, burjuvaziyle uzlaşmacı bir dönem yaşadktan sonra, çoğu burjuvazinin egemenliğine girdi.

İşçi sınıfının bağımsız sınıf çizgisinden uzaklaşan, devrimci hedefleri günlük başarılarla feda edenler, burjuva partisi olmaya doğru zorunlu bir evrime uğrarlar. Emperyalist ülkelerde yaşanan bu durum şimdi bu topraklarda yaşanıyor. İki sınıftan birinin, işçi sınıfıyla kapitalist sınıfın insanlığın geleceğini belirleyeceği bir süreçte, bu iki sınıfın savaşımı dışında üçüncü bir yol önerenlerin önerdikleri bu "üçüncü yol" ise özünde burjuva bir yoldur ve burjuvaziye hizmet eder.

Mücadelenin kitlesel boyutlar kazandığı dönemlerde, günlük gelişmelerin yoğunlaşmasıyla birlikte, kendiliğinden gelmecilik kitle hareketinde ağır basar. Büyük halk kitleleri içinde buldukları yaşam koşulları ve yükselen devrimci mücadelenin etkisiyle yığınlar halinde harekete geçerler. Harekete geçen kitleler içinde yer alan küçük burjuva unsurlar, işçi sınıfının temel devrimci sloganlarına karşılık, kurulu sistemi aşmayan kendi sloganlarını öne çıkarırlar. Bu sloganlar henüz bilinci devrimci bir bakış açısıyla aydınlanmamış geniş emekçi kesimleri etkisine alır. Hatla bu etki öylesine bir durum yaratır ki, örgütlü devrimci güçleri bile devrimci çizgisinden uzaklaştırabilir. İşçi sınıfına devrimci politik bilinç taşıyan, onları devrime hazırlayan, iktidarı hedefleyen sloganlar yerini, kendiliğindencilğe boyun eğmek demek olan küçük burjuva sloganlara bırakabiliyor. Devrimci kitleleri devrimci mücadele hedefinden saptıracağı için kitleleri saran bu kendiliğindenci küçük burjuva anlayışa karşı konulmalıdır.

Böylesi dönemlerde devrimci olmak, devrimci sloganları öne çıkararak devrimci emekçileri politik üstünlüğü ele geçirecek biçimde yönlendirerek günlük olayların bize müdahale etmesini boşa çıkarmak demektir. Çünkü, yalnızca devrimci sloganların belirlediği hedefler doğrultusunda verilen devrimci mücadele çizgisi işçi sınıfını tam olarak kurtuluşa götürebilir.

Devrimci Marksistler, halk kitlelerinin sisteme karşı olan bütün eylemlerinin içinde yer alırlar. Onlara politik olarak öncülük ederek mücadelelerine hız verirler. Ancak, günlük olayların kendilerine müdahale etmesine izin vermezler. Bu konuda şu doğru davranışa uygun hareket ederler: Günlük hareket içinde yer alınacak ama hareketi yönlendirecek şekilde davranılacak. Kitlelerin günlük eylemleri içinde yer almadan, onlara eylem içinde öncülük edilmeden devrime yönlendirilemezler. Fakat devrimci sloganlar, devrimci taktik ve devrimci strateji olmadan, devrimci bir politika olmadan kitleler burjuvazi ve küçük burjuvazinin ideolojik-politik etkisinden kurtulamaz ve iktidara yönlendirilemez.

Reformistler ve takipçileri oportünistler kendiliğindencilğe boyun eğerek proletaryanın kurtuluş hedefini günlük başarılarla feda ederken; proletaryanın devrimci sınıf partisi kitle eylemlerinin içinde yer alarak emekçilere kurtuluş hedefini göstermiştir. Bu nedenle yalnızca Leninist Parti'nin politikası devrimci Marksist politikadır.

Günlük olaylar ve günlük değişim sadece sonuçtur ve belli ekonomik temel üzerinde ortaya çıkar. Süreç tarafından oradan oraya atılmamak için, esas olarak ekonomik temeli ve bu temel üzerinde yükselen toplumsal yapıyı dönüştürmeyi hedeflemeliyiz. Bu, her şey-

den önce devrimci bir program sorunudur. Bu, devrimci programın uygulamalarının geleceğe bırakılması değil, günlük pratiğin konusu haline getirilmesi sorunudur.

Ekonomik mücadeleyle emekçilerin ekonomik kurtuluşu, yani tam kurtuluşu birbirine karıştırılmamalı. Ekonomik mücadele sınıf mücadelesinin bir biçimidir ve varolan ekonomik-toplumsal sistemin çerçevesini aşmaz. İşçi sınıfının ekonomik kurtuluşu ise ancak varolan ekonomik çerçeve kırılarak ve aşılarak gerçekleştirilebilir. Ki, bu da yalnızca siyasal yolla gerçekleşir; yani siyasi iktidarın devrimci emekçilerin ellerine geçmesini gerektirir. Emekçi sınıf, eline geçirdiği siyasi iktidarına dayanarak sosyo-ekonomik yapıyı dönüştürür; tam kurtuluşu gerçekleştirir.

Devrimci program kitlelerin eylemleriyle somutlanır. Kitle eylemlerinin sonuç vermesi için bu eylemlerin kapitalist düzenin devrimci yoldan yıkılması hedefine bağlanması gerekir. Emekçi kitleler böylesine devrimci bir hedefe ancak devrimci misyonlarına uygun davranırlarsa varabilirler. Emekçi sınıfın davranış biçimi genel olarak şu şekilde özetlenebilir: Taktik (geçici) başarılar için stratejik (genel, temel) hedeflerden vazgeçmeme; günlük küçük başarılarla elini kolunu bağlamama; tam ve kesin kurtuluş için savaş.

Emekçi hareketin eylemleri faşizm ve sermayeye karşı açık ve devrimci biçimler alırken kitleleri devrim hedefi ile alevlendirmek yerine onları günlük mücadelenin içinde boğmak konusunda reformistler ve oportünistler ile burjuva sendikacılar tam bir görüş birliği içinde. Küçük burjuva hareketin birçok yerde sendikacılarla anlaşması ve birbirine destek vermesi bir rastlantı değildir. Küçük burjuvazinin düşünce ve hareket biçiminin zorunlu bir sonucudur. Bir komünist bu uzlaşmacı küçük burjuva blokuna ne denli yakın olursa, bu yüzden devrimci proleter hareketten o denli uzak olur. Bizim bu konuda şimdiye kadar ki davranış biçimimiz şu olmuştur: Oportünist ve reformist hareketlere uzak devrimci proletaryaya daha yakın.

Küçük burjuva sosyalist hareketin, emekçi ve sömürülen kitleleri günlük istemlerin ayrıntıları içinde tutması, kapitalist çemberi aşamayacağından, bu alan bu nedenle burjuvazi ile uzlaşma alanıdır. Egemen sınıf işbirliğini ve politik uzlaşmayı sağlamak için küçük burjuva hareket emekçi sınıf hareketini bilinçli olarak günlük mücadele ağı içinde tutmaya çalışır. Böylece devrimci mücadeleden uzak durarak kitleleri burjuvaziyle karşı karşıya getirmemiş olur.

Nesnel tarihi gelişmeler bir devrimi zorunlu olarak ne denli ön çıkarırsa da ve bunun sonucu olarak kitlelerin tekelci sermayeye karşı mücadelesi devrimci biçimler olsa da uzlaşmacı küçük burjuva hare-

ket öznel niyetlerle nesnel devrime karşı çıkar. Sınıf savaşımının değişen koşullarına ayak uydurmak; devrimci mücadelenin hızına ve yoğunluğuna kendilerini uyarlamak yerine; gelişmeyi kendi dar ve ılımlı çizgilerine uydurmaya çalışırlar, fakat bu çaba onların yıkımı ile sonuçlanır sadece.

Emekçileri devrimci hedeflerinden uzaklaştırarak, kitleleri günlük mücadele alanı içinde tutarak onlarla ne denli sıkı bağlar kurup "kitlesele" bir duruma gelseler de emekçi sınıfın kurtuluş mücadelesinde bir güç olamazlar. Çünkü devrim yapacak güç devrimi hedefleyen devrimci kitlelerdir. Devrimi, devrimci bir programa dayanan, devrimci Marksistlerin öncülüğünde harekete geçen devrimci güçler zafere götürecektir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

11 - 25 Kasım 2009

Sayı: 151

İŞÇİLER SERMAYE EGEMENLİĞİNİ DEVİRMİYİ HEDEFLİYENLİ

Sermaye egemenliğini devirmek, devrimci işçi sınıfı hareketinin, her dönem, değişmez görevidir. Oysaki emekçi hareketinde, yalnızca devrimci dönemlerde devrim için mücadele edileceğini savunan çeşitli küçük burjuva hareketler var. Proleter devrimci hareket ise her koşul altında devrimi hedefler ve devrim için mücadele eder.

Proleter devrimci komünistler, devrime çok daha önceden hazırlanırlar. Daha ilk ortaya çıkışlarından başlayarak devrimi hedeflerler. Eğer daha ilk çıkışlarında burjuvazinin egemenliğini devirmeyi açıkça ilan etmezlerse, varlık nedenini açıklayamazlar. Komünistlerin, proletaryanın kurtuluşu hedeflerini açıkça ortaya koymaları, öncü devrimci konumları ve iddiaları gereğidir. Devrim (iktidar) hedefi işçi sınıfı partisinin programında ifadesini bulur.

Devrim başladığında herkes, hatta en geride kalanlar bile en öne fırlayabilir. Önemli olan, yalnızca devrimci ayaklanma başladığında devrimci mücadeleye atılmak değil, en güç dönemlerde, burjuva saldırıların en ağır koşulları altında, devrimci olarak devam etmektir. Sınıf savaşımının en çetin koşullarında (sınıf savaşımının genel gidişi açısından çetin) devrimi hazırlamaktır. Proletaryanın devrimine giden yol dümdüz değildir. İnşili-çıkışlı, sert ve şiddetlidir. Gerçek devrimci güçler bu sürecin her safhasında ve en yüksek bir kararlılıkla devrimin zaferi için savaşır. En güç koşullara ayak uy -duramayanlar çekip giderken; büyük bir coşkuyla mücadeleyi sürdürenler ise devrimi yapacak konuma gelirler.

Devrimci bir dönem başladığında, devrimci bir ayaklanma çıktığında, sermayenin egemenliğini devirmek ve emeğin iktidarını kurmak için, işçi sınıfının politik hareketinin, önceden belli bir gelişme göstermesi gerekiyor. Demek ki daha önceden devrimci bir amaçla hareket ederek örgütlenen ve mücadele veren, pratiğin çelikleştirici okulundan geçen devrimci bir örgüt olmadan devrim patlak verse de emekçi sınıf iktidarı alacak yetkin bir politik öncüden yoksun olacağı için ayaklanmayı sonuna dek götüremez. Bizde zaten onyıllardır süren devrimci mücadele var. Mücadele en şiddetli süreçten, iç savaştan geçerek bugüne geldi. Kırk yıl süren çok sert ve çok şiddetli mücadele boyunca devrimci bir çizgi izleyen proletaryanın devrimci sınıf partisi, sınıf mücadelesinin her döneminde devrimi hedefleyerek ve devrim için mücadele ederek mücadeleyi başarıya götürecektir yüksek bir nitelik kazanmıştır.

Devrimci durumda sorun artık yalnızca devrimi hedeflemek, devrimin propagandasını yapmak değil, pratik olarak devrimi örgütlemektir. Devrimci dönemde bile kendilerini yalnızca propagandayla ve eğitsel çalışmayla sınırlayanlar, nesnel koşullarla politik örgütün arasındaki ilişkiyi yani diyalektiği anlamamışlar demektir. Devrimci durumun olgunlaştığı bir süreçte emekçiler ayaklanmacı bir anlayışla iktidarı ele geçirmelidir. İktidara yönelmek öne geçmiştir. Diğer tüm mücadeleler ona tabi kılınır. Yıllar boyunca, kitleleri burjuva egemenliğini yıkmak için eğitmiş, harekete geçirmiş olan devrimci bir parti, ancak böyle bir parti devrim hedefini gerçeklik haline getirebilir.

İşçi sınıfı, sermaye egemenliğini devirmeyi hedeflemiyor, bu yönde eğitilmiyor ve harekete geçmiyorsa, burjuvazi tarafından kullanılacak bir duruma düşer. Bunun kanıtı, sendikaların durumudur. Burjuva işçi sendikaları, hiçbir şekilde sömürücü sınıfın iktidarına karşı çıkmadılar. Bu yüzden sermayenin, sermaye devletinin ve burjuva partilerin basit birer aleti konumuna düştüler. Onlar işçileri kapitalist kölelikten kurtarmayı hedefleyeceğine, kapitalist egemenliğe dokunmadan, bu egemenlik sınırları içinde hareket etmeyi temel bir çizgi haline getirdiler. Burjuva sendikaları bu yüzden yıllarca sermaye partilerinin bir eklentisi, destekçisi ve uşağı olmaktan öteye gidemediler. Sermaye tarafından yedeklenen bu kurumlar, devrimci işçi hareketine karşı ve ezilen halkların özgürlük mücadelesine karşı, egemen güçlerin kullandıkları bir silah haline geldiler. İki sınıfın, iki dünyanın birbiriyle savaşa tutuştuğu bir yerde ya proletaryadan yana-sın, ya burjuvaziden; bunun dışında bir yol yoktur.

Sosyal-reformizm ve ona doğru zorunlu olarak evrimlenen oportünizm, emekçi sınıfı burjuva düzen çerçevesinde tutmak için çaba gösterdiğinden, yaptığı, burjuva egemenliğe hizmet etmektir. Küçük burjuva uzlaşmacı hareketlerin lafta burjuva egemenliğine karşı çıkmaları tamamen işçi kitlelerini aldatmaya yöneliktir. Çünkü günlük çalışmalarını reformlar uğruna mücadele çerçevesini aşmıyor. Devrimci bir görünüme bürünmeleri, onların politik gerçekliğini, sınıf işbirlikçiliği politik gerçekliğini değiştirmiyor.

İşçi sınıfı, sermaye egemenliğini devirmeyi hedeflemediği sürece -ki sermaye egemenliğini devirmek toplumsal bir devrimdir- etkin bağımsız bir güç haline gelemez. İşçi sınıfı, emeğin ürünlerini gasp edenlerin egemenliğine karşı mücadele vererek devrimci bir güç haline gelebilir. Ve devrimci bir sınıf olarak amacına ulaşabilir.

İşçi sınıfının sermayeye karşı mücadelede dayanacağı biricik devrimci güç, kendi sınıf partisidir. Militan bir partide örgütlenmeden, egemen sömürücü güçler karşısında bir varlık gösteremezsin. İşçi sınıfının uluslararası devrimci deneyimleri göstermiştir ki, emekçi sınıf kendi tarihsel

devrimci görevini devrimci marksist bir parti öncülüğünde yerine getirebilir. Eğer, sermaye partilerinin bir aleti olmak istemiyorsa, kendi devrimci sınıf partisinde örgütlenmelidir. Bağımsız politik bir harekette yer alarak sermaye sınıfına karşı devrimci bir sınıf olarak hareket etmiş olur.

Leninist Parti, devrimci programı, devrimci politikaları, devrimci pratiğiyle burjuvazinin emekçi kitleleri kendi oyuncağı haline getirmesini boşa çıkarmak için, küçük burjuva hareketlerin emekçi kitleleri aldatmalarına ve oyalamalarına karşı kesintisiz bir mücadele veriyor. Bu çerçevede uzlaşmacı ve dengesiz küçük burjuva hareketleri teşhir etmek, onlara karşı ideolojik mücadele vermek, devrimci marksistlerin vazgeçilmez görevi olmuştur. Bu hareketlerin kitleler üzerindeki etkisini kırmak, işçi sınıfının tarihi devrimci görevlerini başarmasının bir parçasıdır. İşçi sınıfı uzlaşmacı küçük burjuva hareketlerin etkisindeyken, sermaye sınıfını yenebilir. Emekçi sınıfın sermayeyi yenebilmesi için öncelikle oportünizm ve reformizmden kurtulması gerekir.

İşçi sınıfı için, reformizm ve oportünizmle mücadelenin en iyi yolu, gerçek bir marksist partide örgütlenmek ve onun öncülüğünde devrimci mücadeleyi sürdürmektir. İşçi sınıfı eğer kendi devrimci sınıf partisi öncülüğünde hareket edip devrimci eylemlere yönelmemiş olsaydı, burjuvazi ve küçük burjuvazinin etkisinden hiçbir zaman kurtulamazdı. Devrimci işçi sınıfı hareketinin küçük burjuva politik harekete karşı tavrı bütünlüklüdür: Bir yandan ideolojik mücadele ile onların uzlaşmacı doğasını açığa çıkarırken, diğer yandan devrimci sınıf mücadelesini sonuna kadar götürmesi gerekiyor.

İşçilerin birliğinin, emekçi sınıfın kurtuluşuna hizmet etmesi ve onun için bir araç olma görevini yerine getirmesi için, bu birliğin sermaye egemenliğine karşı oluşması gerekiyor. İşçilerin sermaye egemenliğine karşı birliğini bir kenara bırakıp sadece bir "birlik"ten söz edenler, onu boş bir kuruluşa dönüştürmüş olurlar. Burada sorulması gereken can alıcı soru şudur: Hangi sınıf için birlik? İşçi sınıfı için mi, yoksa sermaye sınıfı için mi? Burjuva sendikaları da bir "birlik"tir, ama sermaye için bir birlik. Bu birliğin emekçi sınıfın gerçek bir birliği olması için kesenkes sermayeye karşı olması gerekiyor.

Proletarya varlık koşulları nedeniyle karşıtını, yani sermayeyi ortadan kaldırarak, kendini de ortadan kaldırmış olur.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

2 – 16 Aralık 2009

Sayı: 152

KİTLELER DEVRİMCİ DÖNÜŞÜM İÇİN MÜCADELE EDİYOR

Devrimci yükseliş her geçen gün yeni kitleler kendine çekerek biraz daha güçlenerek sürüyor. Sermayenin ve faşist devletin yıllarca kesintisiz ve azgınlaşarak süren baskısı ve saldırıları, kitlelerin devamlı olarak kötüleşen yaşam koşulları ve ivedilik kazanan yaşamsal istemleri devrimci yükselişi durmadan besliyor, onu keskinleştiriyor.

Kurulu sosyal sistemle çatışma içinde olan kitlelerin, hem sayısı artıyor hem de olayların niceliği artıyor. Gelişen olayların en önemli yanı, sürekliliğidir. Devrimci bir nitelik kazanmış olan olayların süreklilik kazanmış olması yeni ve daha büyük olayların hazırlayıcısı ve ateşleyicisidir her zaman.

Bugüne değin eylemlere katılmamış en geride duran emekçiler, gerek hayat pahalılığının artması sonucu ve gerekse de sömürücü güçlere karşı hiç eksilmeyen devrimci eylemlerin verdiği cesaret ve güvenle şimdi daha büyük kalabalıklar halinde gösterilere katılıyorlar. Sayısı her gün hızla artan kitle eylemleri gözlerimizin önünde gerçekleşiyor. Burada bütün sorun, her gün gözümüzün önünde akıp giden hareketin gerçek tarihsel ve politik anlamını ortaya koyabilmektir. Olayların ve gidişatın devrimci anlamını kavramaktır. Ancak açık, devrimci kavrayıştan sonradır ki, devrimci öncünün, devrimci öznenin, kitleleri hangi taktiklerle hedefe götüreceği sorunu netlik kazanır.

En son olarak Dersim halkı ve ilerici, devrimci güçler büyük bir öfkeyle faşizme, şovenizme ve ırkçılığa karşı eyleme geçti. Daha bir kaç gün önce yüz binlerce Alevi İstanbul Kadıköy'de etkileyici büyük bir miting yaptı. Yine çok yakın zamanda Kürt halkı şimdiye kadarki en kalabalık ve en coşkulu gösterilerle dağdan gelenlere sahip çıktı. Yine aynı süreçte işten atılan İzmir Belediye işçileri günlerce süren eylemden sonra bir ayı kapsayan İzmir-Ankara etkileyici yürüyüşünü gerçekleştirdiler. Ve birçok yerde binlerce işçi aylardır süren grev ve direnişte bulunuyor. Kamu emekçilerinin eylemleri ise kesintisiz olarak sürüyor. Aynı süreçte bilinçli ve örgütlü eylemlerle kendiliğinden kitle eylemleri birlikte ortaya çıkıyor. Bugün oluşan kendiliğindenci eylemler belirli bir bilinç taşıyor. Kitlelerin kendiliğindenci eylemlerinin altında yıllarca süren devrimci mücadele var. Sosyalist propaganda, devrimci ajitasyon ve bilinçlendirme çalışması var. Bu nedenle kendiliğindenci kitle ey-

lemeleri yalnızca koşulların etkisiyle oluşmuyor; onları hazırlayan devrimci öznenin bunda büyük bir etkisi var. Sınıf savaşımının her aşamasındaki kendiliğindenci eylemler aynı değildir. Şu anki kendiliğinden meydana gelen ama ileri olan kitle eylemleri belli bir noktada niceliğin niteliğe dönüşmesi, yani bir devrime dönüşme potansiyel ve eğilimi taşıyor.

Reformist ve oportünist bakış açısına sahip olanlar, kitle eylemlerinin devrimci niteliğinden uzak bir tablo çiziyorlar. Onlara bakılırsa, olanlar her zamanki kitle davranışından çok farklı değil. Sadece dönem dönem eylemlerle katılanların sayısı biraz artıyor o kadar. Böylece ne “her zaman” ortaya çıkan, yani kesintisiz süren kitle eylemlerinin militan kararlılığını anlayabiliyorlar, ne de eylemlere katılan emekçilerin niceliğinin devrimci anlamını. Oysaki tüm bu sayısız eylemler, sayısız görünüşü bugün bir noktada birleştiği için, tüm bu olaylar aynı dönemde meydana geliyor. Bu denli zengin ve çeşitlilik gösteren kitle eylemlerinin aynı dönemde oluşması ve bir noktada keşilmesi, bir devrim noktasına gelindiğinin en ikna edici kanıtıdır.

Olan şey birikmiş kitle öfkesinin patlamasıdır. Bunun temelinde, burjuvazinin yıllarca süren baskısı, katliamı ve sömürüsü var. Gitgide olgunlaşan ve kesinleşen sistemin uzlaşmaz iç çelişkileri var; emek-sermaye karşıtlığı var; emekçi kitlelerle sermaye güçlerinin çatışması var. Ekonomik ve toplumsal yaşamdaki çelişki ve karşıtlıklar kendini devrimci kitle eylemleriyle dışa vuruyor. Güncel eylemleri doğru kavramak için, bu eylemlerin üzerinde hareket ettiği gerçek koşulların teorik çözümlenmesini bilimsel bir anlayışla yapmak gerekiyor. Oportünizmin etkisinde olan biri böyle bir çözümlenmeyi yapamaz. Olayların bütünlüklü gelişmesini ve harekete geçirici güçlerini doğru olarak tam anlamak için Marksizmin devrimci özüne dayanılmalıdır, devrimci diyalektikçe dayanılmalıdır.

Ekonomik ve tarihsel durumu ve olayların yönünü, yani nesnel gelişmeleri en temel çizgileriyle ortaya koyabilme yeteneğine sahip olan yalnızca Leninist Parti'dir. Leninist Parti, nesnel koşulları doğru olarak tanımlamakla kalmayıp, öznel koşulların da bilimsel bir analizini yapmıştır. Devrimin gerçek koşullarını ve bu koşulları bir devrime dönüştürecek olan devrimci öznenin gerçek durumunu, gelişimini ve vardığı düzeyin bir tablosunu aynı kesinlikle çizmiştir. Leninist Parti gün gün büyüyen ve devrime doğru ilerleyen olayların yönünü şaşırıcı doğrulukla ortaya koymuştur. Kitleler pratikte, Leninist Parti'nin teorik olarak söylediklerini onun devrimci programını yaşama geçiriyorlar. Çünkü Leninist Parti'nin devrimci programı bir eylem yol göstericisidir.

Bugün büyük kitle eylemlerine önyak olan demokratik kitle örgütleri ve çeşitli sosyalist hareketler, ideolojik, politik durumlar nedeniyle, kitleler üzerindeki bu etkilerini uzun süre koruyamazlar. Onlar ancak kendiliğindenci hareketin örgütlü ifadesi olarak varlık gösterebilirler. Kendiliğinden gelme

hareket ise, bilinçli bir hedefe sahip değilse, devrimci bir politik program tarafından yönlendirilmiyorsa başarıya ulaşamaz.

Kitleler, bugün buldukları noktada hiç bir biçimde durmak istemiyorlar. Çünkü yaşanan deneyimlerinden biliyorlar ki, daha ileri gidilmeden, iktidarı ele geçirmeden, var olan durumlarında köklü bir değişiklik olmaz. Halk kitleleri üzerinde belli bir dönem etkide bulunanlar, devrimci bir çizgiye sahip değilse, ne kitlelerin istemlerine yanıt verebilirler, ne de sınıf mücadelesinin gelişmesine ayak uydurabilirler. Daha ileri gitmek demek kurulu olan düzeni yıkmayı hedeflemek, egemen güçlerle çatışmayı göze alacak devrimci bir konuma sahip olmak demektir. Dolayısıyla yalnızca gerçek devrimci bir hareket kitlelere önderlik edebilir, devrimin öznesi olabilir. Bu gerçek sınıf savaşımının yasaları tarafından, içinde bulunduğumuz tarihsel koşullar tarafından gündeme getirilmiştir.

Bugün halk kitlelerinin desteğini yanında bulanlar, eğer onlara ileri bir hedef, devrimci bir hedef göstermezlerse, aynı desteği her zaman yanlarında göremeyecektir. Halkların eylemler sırasında ortaya koydukları büyük coşku, çürümüş burjuva düzene karşı harekete geçmekten, onunla çatışmaktan ve yeni bir toplum kurma hedefinden ileri geliyor. Yine bu coşku, kendi mücadelesine dayanarak politik özgürlüğü elde etme, politik özgürlüğe dayanarak insani özgürlüğü, yani toplumsal kurtuluşu gerçekleştirme amacından ileri geliyor. Sürmekte olan kitle ayaklanmaları, devrimci heyecanın ve devrimci coşkunun sürekli olması için emekçi kitlelerin iktidara gelmesi zorunludur. Ancak devrimci bir iktidar, kitlelerin devrimci ateşliliğini ve dünyayı yeniden kurma eyleminin sürekliliğini sağlayabilir. Bakış açıları sistemin çevresini aşmayanlar emekçi kitleleri daha ileriye, mücadelenin yeni aşamalarına götüremezler.

İşçi sınıfı ve emekçi kitleler devrimci tarihi görevlerini Leninist Parti'nin önderliğinde yerine getirebilirler. Leninist Parti, programının devrimci niteliği, hareketin her aşamasında hareketin genel çıkarlarını temsil eden devrimci pratiği ve en şiddetli saldırıları altında gelişmesini sürdürmesini ve militan sınıf örgütü olma niteliğiyle ezilen ve sömürülen kitleleri hedefine götürecektir. Kitleleri zafere Leninist Parti götürecektir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

16 – 30 Aralık 2009

Sayı: 153

TARİHİN ETKİN YÖNÜNÜ GÖRMEK

Her gün gözlerimizin önünde meydana gelen olayları, eğer devrimci bir açıdan yorumlayamazsak, geniş halk kitlelerinin hareket geçiren enerjisinin ve aktivitesinin nereye doğru yöneldiğini de anlayamayız. Bir devrim anında bile kitlelerin her günlük davranışını görürüz. Tarihsel süreçleri en sürükleyici yönüyle görmek için olayların gelişimini devrimci bir bakış açısıyla yorumlamalıyız.

Bu topraklarda yıllardır en yoğun, yaygın, şiddetli devrimci olaylar tarafından belirlenen tarihi bir dönemden geçiyoruz. Fakat olaylara ve dünyaya geri bir açıdan bakanlar, kitlelerin yılları dolduran büyük aktivitesini göreceğine, en geri kitlelerin davranış biçimini görürler. Toplumda geri olanı temsil eden ve yansıtan reformist ve oportünist literatür, sınıf savaşımının gerçek durumunun bir ifadesi olamamıştır hiçbir zaman. Gelecek kuşaklar bu küçük burjuva yayınları incelediğinde, burada geri olanı göreceklerdir. Toplumun en ileri yönünü, devrimci yönünü kavramak için, devrimci marksist belgelere bakmak durumunda kalacaklardır. Tarihte ileri olanı marksistler temsil ediyordu.

Türkiye ve Kürdistan'da geçen yüzyılın son 30 yılından bu yana süren kitle mücadelesinin devrimci niteliği çok belirgindir. Bu şartlarda olaylar başka türlü gelişemezdi. Tekelci egemenliğe ve tekelilerin saldırılarına karşı emekçilerin mücadelesi ancak devrimci niteliğiyle varlığını devam ettirebilir. Emekçi ve yoksul halk kitleleri, ezen ve öldüren bir egemenliğe karşı uzun dönemdir devrimci biçimler alan bir mücadele yürütüyor. Faşizm ve sermayeye karşı mücadele, devrimci biçimde ve zor kullanarak sürdürülür. Türkiye ve Kürdistan'da, ezilen ve sömürülen kitleler koşulları değiştirmek için kıyasıya bir savaş verirken, kendileri de bu süreçten dönüşerek çıktılar. Savaş alanlarında yetişmiş, bilinçli, kararlı, militan ve devrimci bir kitle haline geldiler. Bu topraklarda 40 yıldır tarihin etkin gücü devrimci halk kitleleri olmuştur.

Tarihi geri yönleriyle yorumlayanlar geri kitlelerin durumuna bakıyor, devrimci kitlelerin mücadelesine değil. Materyalist tarih anlayışını kaba bir biçimde algılayanların söylediği, "*tarihi kitleler yapar*" sözü tarihin yüzeysel yorumuna dayanıyor. Hiçbir dönem kendi köleliğine karşı başkaldırmayan geri kitlelerin tarih yaptığı görülmüş müdür? Açıklama yapmaya gerek yoktur ki, tarih yapmak ta-

rihi ileri götürmek, yeni bir tarihsel dönem başlatmaktır; yoksa tarihi geri götürmek değil. Daha ileri topluma geçmek için mücadele verenler her dönemin devrimci ve ayaklanan kitleleridir. Bizde de yıllardır mücadele verenler, sınırsız bir özveriyle çatışanlar, ısrarlı ve devrimci bir kararlılık gösterenler her iki ülkenin devrimci proletaryası, devrimci emekçileri ve devrimci politik güçleridir. İşçilerin, ezilenlerin önemli bir kesimi hala burjuva partilerin peşinden giderken, burjuva egemenliğe karşı dövüşenler ve dünyanın en şiddetli savaşlarından birini yürütenler devrimci halk kitleleri olmuştur.

Kürt halkını ele alalım. Kürt halkı verdiği devrimci savaşla yalnızca bulunduğu toprağın değil, bölgenin de etkin ve devrimci gücü olduğunu kanıtlamıştır. Gerek savaş kapasitesi, gerek yaşaya yaşaya elde ettiği büyük tarihi deneyimler, gerekse politik bilinç ve kültürel alanlarda sağladığı ilerlemelerle Kürt halkı Türkiye'nin bugünkü sosyo-politik yapısının kabuğuna sığamayacak denli devrimci bir duruma gelmiştir. Türkiye'nin egemen güçleri, Kürt halkının en çok bu devrimci yönünden korkuyorlar. Türkiye devrimci emekçileri ve devrimci Kürt halkı bugünkü toplumsal yapıya sığmayacak kadar ileri bir konumdadır. Bu kabul kesinlikle kırılabacaktır. Kürt halkı kesinlikle bu noktada durmayacak, daha ileri gidecektir.

Devrimci teori ve devrimci pratik emekçi halk kitlelerine devrimci bir nitelik kazandırır. Emekçi halk kitleleri devrimci mücadele sürecinden geçerek ve devrimci mücadele vererek ileri bir nitelik kazanır. Devrimci niteliği halkı ileri götürür. Kitleler ileri nitelikleriyle tarihsel süreci hızlandırır. Birleşik devrimin güçleri olan Türkiye'nin devrimci emekçi kitleleri ve Kürdistan'ın devrimci kitleleri devrime hız kazandıracak böylesi ileri niteliğe sahiptir. İktidar doğrultusunda durmadan ilerlemesini sağlayan, bu doğrultuda o büyük enerjisini ateşleyen, devrimci mücadelesini sürekli hale getiren onların bu ileri niteliğidir. Kitleler buldukları noktadan daha ileriye, bugünkü konumlarından daha nitelikli hale gelerek gideceklerdir.

Mücadelelerine sık sık yer verdiğimiz Latin Amerika halkları, ileri nitelikleriyle dünya halklarına örnek oldular. Emperyalist kapitalist sisteme karşı mücadelede devrimci nitelikleriyle ileri bir yer tuttular. Kıtada yarım yüzyıldır süren o son derece etkileyici mücadeleleriyle, kıtanın birçok ülkesini dünya devriminin birer mevsimine çevirenler oralardaki devrimci kitlelerdir. Latin Amerika'nın devrimci halkları büyük devrimci eylemleriyle yalnızca Latin Amerika tarihini hızlandırmakla kalmadılar, ileri hareketleriyle dünya devrimini de hızlandırdılar.

Bir halkın ileri niteliğiyle, devrimci niteliğiyle tarihi nasıl ileri götürdüğü, geri niteliğiyle ise nasıl geri götürdüğünün denk bir örneği Rusya ve Doğu Avrupa halklarıdır. Rus halkı ve diğer halklar 20. yüzyılda tarihi, devrimci nitelikleriyle ileri götürdüler. Ekim Sosyalist Devrimiyle sosyalizme geçerek insanlık tarihinde yeni bir dönem, insanın insan üzerindeki her türlü sömürsüne son verip, sınıfsız bir tarihsel dönem başlattılar. Sosyalizm altında hızlı ve büyük bir ilerleme gösterdiler. Dünyadaki tüm koşulları temelden sarstılar, dünya devrimi doğan bu yeni koşullarda büyük bir sıçrama gösterdi. Rusya ve Doğu Avrupa halklarının 90'lı yıllardan itibaren içine girdikleri geri düşüş, yani geri nitelikleri ise bu ülkelerde geçici de olsa tarihi geri götürdü.

Tarihi irdelerken, tarihin etkin yönünü çözümlemeliyiz. Tarihin etkin yönünü, devrimci yönünü bir kenara bıraktık mı, geriye mistik ve edilgen bir yön kalır. Her dönemin sürükleyici, itici güçleri vardır. Varolan ilişkileri sürekli alt/üst eden ve tarihte çığır açanlar toplumların bu etkin güçleridir. Bu güçler her dönemin devrimci sınıflarıdır. İstemleri ve hedefleriyle tarihin evrensel yöndeki gelişmesini ifade ederler. Tarihin etkin yönünü, itici güçlerini ve sürükleyici dinamizmini çözümleyemeyenler, gelişmenin yönünü de göremezler. Tarihi geri bir bakış açısıyla yorumlayanlar burjuva toplumda bir çürüme ve dağılma görürler, fakat o toplumun itici gücü olan sınıf savaşımını ve proletaryanın devrimci eylemini göremezler. Gelmekte olan toplumun öğelerinin eski toplumda verili olduğunu da kavrayamazlar bir türlü.

Tarihi gelişmeleri irdelerken, diyalektik ve materyalist anlayışla hareket etmeyenler tarihin etkin yönünü ve gelişmelerdeki rolünü ortaya koyamazlar. Reformistler ve oportünistler olayları devrimci bir bakış açısıyla yorumlamadıkları için toplumları altüst eden gelişmeleri ve süreçleri gerçek yerine oturtamazlar. Toplumların gelişme süreçlerini incelerken, gelişmelerin en etkin olgularını bilinçlice ele almadıkları için, gelişmenin, dönüşümün harekete geçirdiği güçleri ve onların oynadığı devrimci rolü de ortaya çıkaramazlar. Tarih sınıf mücadelesi tarihidir. Tarihin etkin yönü sınıf mücadelesidir ve devrimci sınıfın devinimidir.

Bizde, sosyal reformistler ve takipçileri olan oportünistler Türkiye ve Kürdis-tan'ın yakın tarihini ele alırken 68 devrimci mücadelesinden, 71 devrimci çıkışından, 15-16 Haziran büyük işçi ayaklanmasından, 70'li yılların yaygın ve yoğun devrimci mücadelesinden Kürt halkının özgürlük mücadelesinden ve bu süre içinde devrimci güçlerin toplumu derinden sarsan devrimci eylemlerinden

söz ederler, ancak tarihin bu etkin yönünü tarihin gelişimindeki yerini yerli yerine oturtamazlar. Onlar tarihin bu etkin anlamını ortaya koyamıyorlar. Bütün bu gelişmelerin ve devrimci eylemliliklerin bir devrime doğru gittiğini, bu devrimin bütün bir nesnel ve öznel gelişme dizisi tarafından hazırlandığını da anlayamıyorlar. Onlar her ne kadar kitlelerin etkin gelişmelerinden söz etseler bile geri bir bakış açısına sahip oldukları için olayların hangi yönde geliştiğini ifade edemezler.

Eğer tutarlı devrimci sınıf olan proletaryanın devrimci sınıf bakış açısına sahip değilsen, marksizmin devrimci teori -sine dayanmıyorsan sınıf savaşımının ve olayların gelişim doğrultusunu da anlayamazsın. Ne kadar devrimci bir teoriye sahip olduğuna söylesen de eğer devrimci durumu göremiyorsan, nasıl bir devrimin olgunlaşmakta olduğunu kavrayamıyorsan, o ileri sürdüğün "teori"nin ne teorik bir değeri vardır ne de devrimci bir yönü. Çünkü bu teori, içinde çok şiddetli sınıf savaşımın yükseldiği somut şartları anlama yeteneğine sahip değildir.

Bütün oportünist ve reformist hareketler aynı bakış açısıyla, kitlelerin ve proletaryanın devrimci eylemlerini olduğu noktanın altında en geri ve reformist bir anlayışla yorumlarken, Leninist Parti ise, emekçi kitlelerin devrimci hareketinin nasıl bir devrim noktasına gelip dayandığını, bizzat olgulardan yola çıkarak açıklamaktadır. Olayların devrimci bir yönde geliştiğini ve bir devrime gebe olduğunu açıklayamazsan tarihin etkin yönünü çözümlene biçimindeki marksist anlayışı hiç anlayamamışsın demektir. Proletaryanın devrimci sınıf partisi onların tersine marksizmin devrimci diyalektiğine dayanarak toplumun bir devrime gebe olduğunu ve devrimci hareketin burda tarihin ebesi rolünü oynaması gerektiğini ve bunun yeni bir topluma geçiş için bir zorunluluk olduğunu ısrarlı olarak ifade ediyor.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
30 Aralık 2009 - 13 Ocak 2010
Sayı: 154

YENİ BİR DÜNYA KURMA GÖREVİ

İşçi sınıfını devrimci teori ile, sosyalizmle, toplumsal devrimle bağını koparmak için, burjuvazi ve küçük burjuvazi, kendi tarzında sürekli bir kampanya yürütüyor. Çünkü çok iyi biliyorlar ki, emekçi kitlelere kurtuluş yolunu gösteren, yalnızca proleter devrimci komünizmdir.

Burjuvazi bu çabasından hiç vazgeçmeyecektir, çünkü devrimci komünizmle bütünleşen bir işçi sınıfı hareketi, tarihi devrimci rolünü oynayacak bir konuma gelmiş demektir. Gerçekte, bunun böyle olduğunu dünya burjuvazisi 20.yüzyılın toplumsal devrimlerinden çok iyi biliyor. Ne denli umutsuz bir çaba olsa da. işçi sınıfı hareketiyle devrimci marksizmin bağını koparmak onun için yaşamsaldır. O, mülk sahibi olarak varlığını artık emekçi kitlelerin sosyalizme yönelmelerini engelleyerek sürdürebileceğini öğrenmiş durumda. Emekçi sınıf iktidara geldikten ve sosyalizmi kurmaya giriştikten sonra da.burjuvazinin bu gericici girişimleri sona ermeyecektir. O, dünya çapındaki tüm gücünü kullanarak ve elinden gelen her yola başvurarak işçi kitlelerini sosyalizmden uzaklaştırmaya çalışır.

İşçi sınıfının egemen sınıf olarak örgütlendiği sosyalizm koşullarında, dünya burjuvazisi sosyalizmi yıkmak için saldırganlığını ve çabalarını en üst düzeye çıkartır. Bununla da kalmaz, sosyalist ülkeleri çevresindeki kapitalist ülkelerle ve dünyadaki tüm kapitalist güçlerle kuşatır. Askeri siyasi yollarla, ekonomik ablukaya ya da ekonomik sabotajlara ve başka yıkıcı yollara başvurur. Uluslararası burjuvazi sosyalist bir ülkeyi çökertmek için tüm bu girişim ve gayretlerini içeride de küçük burjuva unsurları kullanarak daha ileri götürür. Gericileşen küçük burjuvazi, kitleleri sosyalizmden

uzaklaştırmak için emekçiler üzerinde etkili olan marksist-leninistlerin bu etkisini kırmaya çalışır. Eski, yeninin içinde varlığını bir süre daha sürdürür. Böylece, kitleleri sınıfsız bir topluma götürmek isteyen devrimci güçlerle, toplumu geri götürmek isteyen grici güçler arasında sınıf savaşımı bütün şiddetiyle sürer. Ta ki sosyalizm zafelerini dünya çapında güven alıma alıncaya dek.

İşçi sınıfının niceliği, gücü ve toplumdaki etkinliği tartışılmaz bir gerçektir. Burjuvazi, işçi sınıfının bu gücünü çoktandır kabul etmiş durumdadır. Bu yüzden her burjuva güç. onu yanına çekmeyi, onun gücünü kendi gücü haline getirmeyi hedefler. Sömürücü sınıfın karşı olduğu, emekçi sınıfın bağımsız güç olarak hareket etmesidir. Ücretli emekçilerin bir sınıf olarak harekete geçmemesi için, yani sermaye egemenliğine yönelmemesi için yapılan burjuva girişimlerden biri, emekçi sınıfın gücünü bölmektir. Bu amaçla burjuva propagandayı sonuna kadar kullanır ve bunun yanında gericiliğin her türüne başvurur. Emekçi ve sömürülen sınıfı etkisizleştirmek için yaptığı her çaba gibi bu yöndeki çabasından hiç vazgeçmez.

Tüm saldırılarına, baskılarına ve bölme girişimlerine rağmen sonuç alamadığı zamanlar ise, sınıf savaşımını yeni yöntemlerle sürdürür. Bu kez Ekim Devrimi sırasında olduğu gibi ve tüm sosyalist ülkelerin tarihinde görüldüğü üzere, işçi sınıfının iktidarını kabul etmeye hazır gibi görünür ancak sosyalizmle, marksist öncüle tüm ilişkilerinin kesilmesi kaydıyla. Ekim Devrimi süresince, ortaya atılan "Bolşeviksiz Sovyetler" sloganının amacı buydu. Yine yıllarca öne sürülen "Castro'suz, Komünist Partisiz bir Küba" emperyalist kampanyasının amacı, kitlelerin sosyalizmle olan bağıni koparmaktır. Ya da uzun yıllar Doğu Avrupa'nın halk demokrasili sosyalist ülkelerine yönelik olarak yaptıkları ince burjuva propagandasında olduğu gibi, "siz parlamenter sisteme sahipsiniz, SSCB ise sovyetik bir sisteme sahip; siz onlardan farklısınız, batı demokrasisine daha yaklaşınız" diyerek Doğu Avrupa ülkelerini Sovyetler Birliği'nden uzaklaştırma kampanyasının amacı da hep aynı olmuştur. Küba Devrimi'yle Latin Amerika'daki devrimci hareketleri karşı karşıya getirmek için, Latin Amerika hareketleri hakkında inceleme yapan kimi araştırmacılar, sanki bu devrimci hareketlerden yanaymış gibi görünmüş, gerçekte ise, Latin Amerika halklarının sosyalizme yönelmelerini önlemek için çok sinsi bir propaganda yürütmüşlerdir. Onlar büyük bir hevesle Latin Amerika'daki diğer devrimlerin, Küba Devrimi'nin izlediği yolu izlemediğini "kanıtlama"ya çalıştılar. Burjuvazinin bu çabalarını gelecekte de çeşitli biçimlerde karşımıza çıkacağını hiç unutmamalıyız.

Dünya burjuvazisinin tüm bu çabalarının son hedefi: ezilen ve sömürülen kitleleri devrimci komünist öncüsünden koparmak ve böylece öncüsüz kalan kitle hareketlerini rahatlıkla ezmek ve egemenliği altına almaktır. Sosyalist ülkelere yönelik çok çeşitli biçimlerde sürdürülen burjuva propaganda saldırılarının hedefi sosyalizmi yıkmaktır. Tüm bu yöntemler, burjuvazinin egemenliğini sürdürmek için başvurduğu vazgeçilmez yöntemlerdir.

Sosyalizmle, devrimci hareketle bağımlı koparan bir işçi sınıfı hareketi, geniş kitleler üzerindeki bütün etkisini yitirir. İşçi sınıfının toplumun dönüşümünde öncü bir rol oynamasını sağlayan devrimci bir hareket olarak davranmasıdır. Devrimci marksist hareketle bağımlı koparan bir işçi sınıfı hareketi toplum üzerindeki dönüştürücü rolünü oynamayacağı gibi, kendi içinde de bir çözülme ve dağılma yaşar. Sosyalizmin ideolojik etki alanından çıkan bir hareket, kaçınılmaz olarak burjuvazinin ideolojik etki alanına girer. Devrimci bir hareket olmaktan uzaklaştığı zaman, sosyalizmle bağlarını kestiği zaman, sermayenin saldırıları karşısında hiçbir ciddi varlık gösteremez.

İşçi sınıfı hareketinin dışında değil, içinde çalışma sürdüren küçük burjuva sosyalizmi, işçi sınıfı hareketinin gerçek bir sınıf hareketi, devrimci bir sınıf hareketi durumuna gelmesini engelleyerek, işçi sınıfının devrimde öncü rolü oynamasını önlemeye çalışır. Küçük burjuva hareketin etkisi altına giren işçi sınıfı, bu uzlaşmacı anlayışla hareket ettiği taktirde, emekçi ve sömürülen kitlelere öncülük edemez. Halk kitleleri ancak, devrimci bir sınıfın, sermaye egemenliğini devirmek için savaştığı devrimci bir gücün yanında yer alırlar, çünkü ancak devrimci bir mücadelenin, içinde buldukları kölece ilişkilere son verebileceğini bizzat kendi deneyimlerinden biliyorlar. Ezilen ve sömürülen kitleleri kapitalizmin baskısından kurtaracak olan işçi sınıfıdır, işçi sınıfının devrimci hareketidir.

Küçük burjuva sol hareketlerin yaratmaya çalıştığı işçi hareketi, gerçek bir işçi hareketi değil, "özel işçi hareketi"dir.

Gerçek işçi hareketi, yani devrimci işçi hareketi, devrimci marksizmin öncülüğünde, bilimsel komünizmin kurucuları Marx ve Engels'in devrimci ilkelerinden hareket eden, Lenin'in devrimci görüşünden hareket eden sınıf hareketidir. Burjuva partinin peşinden giden, burjuva sendikacının anlayışıyla hareket eden sosyal-reformist ve oportünist görüşler etrafında toparlanan işçi hareketi, devrimci bir işçi hareketi değildir. Kısacası devrimci sınıf hareketi, kapitalist sömürü sistemini yıkmayı, burjuva toplumu sosyalist bir topluma dönüştürmeyi hedefleyen bir harekettir; ya da bu görevleri benimseyen ve bu yönde davranan işçi hareketi devrimci bir hareket

haline gelebilir.

Eğer içinde bulunduğu an'ın öne çıkardığı politik mücadele görevlerini doğru bir biçimde saptayamazsa, hareketin toplumu dönüştürme görevi boş bir laftan öteye geçmez. Türkiye ve Kürdistan'ın somut durumunda an'ın güncel görevi proleter iç savaşı yükseltme yoluyla devrimi örgütlemektir. Olgunlaşan devrimci durumu yadsıyanlar, sınıfların devrimci görevlerini yadsıyanlar ve bunun gerektirdiği iktidar mücadelesini başa alamayanlar, devrimci bir işçi sınıfı hareketi yaratamazlar; iktidar mücadelesi etrafında değil de, reformlar mücadelesi çevresinde oluşturulan bir hareket ancak reformist bir işçi hareketi olur. Reformist bir hareket ise işçi sınıfını devrimci hedefinden uzaklaştırır.

Leninist Parti yıllardır devrime öncülük etme yeteneği kazanmış, yeni bir dünya kurma kapasitesine sahip devrimci bir işçi sınıfı hareketinin ortaya çıkması için mücadele veriyor. Bu mücadele yalnızca bir alanda değil, teorik, politik, pratik, sanatsal, özcesi sınıf mücadelesinin bütün alanlarında sürüyor. Bilimsel sosyalizmi geniş emekçi kitleler içinde yaymak, onları devrim ve komünizm mücadelesine kazanmak için ısrarlı, kararlı ve militan bir kavga içindedir. Marksizmin devrimci görüşlerine dayanan bir partinin öncülüğünde hareket eden işçi sınıfı yeni bir dünya kurma görevinin üstesinden gelebilir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

13 - 27 Ocak 2010

Sayı: 155

HALKLARIN BİRLEŞİK DEVRİMCI MÜCADELESİ

Devrimci mücadeleyi sonuna dek götüremeyenler, onu yarı yolda terk edenler; o güne değin teori ve pratikte devrimci biçimde düşünen ve hareket eden, devrimci bir dil kullananlar, harekete sırt çevirdikten sonra, gitgide devrimci olanın yerine reformist olanı koymaya başlarlar. Kullanılan dil, uzlaşmacı bir anlayışın pratiği olarak reformist bir içerik kazanır. Bu durumda olanlar, düşünsel plandaki tüm üretken etkinliğini yitirir, yerine koyduktan ise, demagoji ve gevezelikten başka bir şey değildir.

Aralarında uzlaşmaz sınıf karşıtlıkları ve çelişkileri bulunan sınıflardan oluşan kapitalist toplumda, ya proletaryanın devrimci sınıf konumundan hareket edersen, ya da burjuva sınıfa bağlanırsın. Ya marksist-leninist ideolojiye dayanırsın, ya da burjuvazinin ideolojik etkisine girersin. Burjuvaziye karşı, devrim mücadelesini yarı yolda bırakanlar, sosyalist dünya görüşünden uzaklaşanlar, bu yüzden burjuvazinin ideolojik ve politik etkisine girerler. Artık lafta, sosyalizm devrim teorisine bağlı olduklarını söyleseler de, gerçekte burjuvazinin bakış açısına göre hareket ederler.

Her uzlaşma, başka uzlaşmaları tetikler. Burjuvaziyle uzlaşmaya giden sosyal reformistler ve onların ardılları oportünistler, çalışmanın bütün alanlarında uzlaşmacı anlayışın gereğine uygun davranıyorlar. Uzlaşmacıların burjuvaziyle, Türkiye'nin egemenleriyle bir anlaşmaya çekmek İstedikleri bir hareket de UKH'dir. Ama bunun için öncelikle, Türkiye tekeli sermayesi ve onun devletinin "İkna edilmesi" gerekiyor. Uzlaşmacıların burjuvaziyi ikna etmek için kullandıkları en etkili argüman şudur: *"Türkiye eğer Kürt ulusal hareketinin taleplerini kabul eder ve UKH'ni ortadan kaldırırca, bölgede ve dünyada güçlü bir konuma gelir"*. Bölge ve dünya, Türkiye tekeli sermayesinin öyle at koşturacağı kadar boş olmasa da, onlar bu görüşlerinde ısrarlılar. Bir kere bu yöne yöneldikten sonra yapacakları tek şey, Kürt ulusal sorununun *"çözümünün"* Türkiye egemenlerinin yararına olduğunu kanıtlamaktır. Türkiye tekeli sermayesinin çıkarlarını sermayenin kendisinden çok uzlaşmacı hareketler düşünüyor. İşte uzlaşmacı çizginin vardığı nokta.

Unutuyorlar ki, Türkiye, bölgede ve dünyada daha güçlü bir konuma gelirse, bu ancak başka halkları sömürmek ve baskı altına almakla olur. Bölgede ve dünyada daha güçlü bir devlet durumuna gelmek demek, içeride emekçileri ve halkları daha şiddetli olarak ezmek ve baskı altına almak demektir. Çünkü ekonomik olarak güçlü bir konuma gelmiş olan devlet, içeride kitleler üzerinde baskıyı güçlendirmek için, baskının güçlü ekonomik temellerine sahip olmuş demektir. Türkiye'nin dışta güçlü bir duruma gelmesi, Kürt halkının değil, sermayenin yararına ve sermayenin istemidir.

Kürt ulusal hareketiyle Türkiye arasında bir *"barış antlaşması"*nın yapılmasını isteyen Türkiye'deki oportünist ve reformist hareketler, gerçekte bununla Türkiye tekelci sermayesinin ve faşist devletin kitlelerin ve emekçi halkların üzerindeki egemenliğinin güçlendirilmesine hizmet etmiş olurlar. Onlar aynı zamanda, emekçi kitlelerin ve ezilen halkın devrimci hareketini, devrimci olmaktan çıkartıp, sermaye güçlerine yedeklemek istiyorlar.

Emekçiler İktidara Gelmeden Acı Ve Baskılar Sona Ermez

Burjuva iç savaşın, faşist devlet saldırılarının halk kitlelerinden yarattığı acı, gözyaşı ve sıkıntı, reformistleri, oportünistleri ve küçük burjuva aydınlarını bu duruma bir son vermek için, kendi anlayışlarına göre, *"çıkış yolları"* aramaya itmiştir. İç savaştan ve sonuçlarından çıkışın küçük burjuva pasifist yolu, emekçilerin, devrimci güçlerin, faşizm ve sermayeye karşı mücadelesini yarı yolda bırakıp düşmanla bir *"toplumsal barış"*, bir *"konsensüs"* ve *"barış"* içinde bir arada yaşama politikası izlemektir. Oysaki, iç savaştan gerçek çıkış yolu, yani proleter devrimci yol mücadeleyi yarı yolda terk etmek değil, onu sonuna dek, zafere ulaşıncaya dek götürmektir. Kapitalizmden, burjuva diktatörlüğünden kurtulmadan emekçi kitleler acı ve baskılardan kurtulamazlar; çünkü barbarlık, vahşet ve dehşet burjuva ilişkilerden ayrılamaz. Rosa Luxemburg, *"Ya Barbarlık Ya Sosyalizm"* derken, bu gerçeği anlatıyordu. Bildirilerde, broşürlerde ve kitaplarımızda sürekli işlediğimiz, *"kapitalizm acı ve gözyaşı demektir"* belirlemesinin anlamı da budur: Halka karşı baskı, şiddet, saldırı ve katliama başvurulması kapitalizmin yapısında vardır. Esas sorun, bu temeli yıkmaktır; toplumu devrim yoluyla dönüştürmektir. O zaman bu toplumun yarattığı sonuçlar da ortadan kalkacaktır.

Küçük burjuva hareketlerin Kürt ulusal sorununa yaklaşımları da bu bağlamdadır. Onlara göre, Kürt ulusal sorunu ancak *"barış içinde"* çözülebilir. Onların barış ve çözüm dedikleri şey, ezilen Kürt halkını burjuvaziye uzlaşma içine çekmektir.

Ulusal sorunun gerçek çözümü, yani Kürt ulusunun ayrılma, bağımsız devlet kurma hakkı bu çevreleri pek ilgilendirmiyor. Onları asıl ilgilendiren, Kürt halkını devrimci mücadeleden uzaklaştırmaktır. Çünkü gerek Türkiye'de olsun, gerekse Kürdistan'da olsun, devrimci hareketin varlığı ve gelişmesi, onların her türlü reformist, oportünist araçlarının önünde engeldir. Devrimci bir ortam sürdürüldüğü, uzlaşmacılar uzlaşmacı çizgilerini yaşama geçiremiyorlar. Uzlaşmacı politikalarını ve reformist varlıklarını ancak çatışmasız, patlamasız ve bunalımsız bir ortamda sürdürebileceklerini düşünüyorlar. En zorlu, çetin günlerinde, ağır saldırı altındayken Kürt halkının yanında olmayan bu çevrelerin, şimdi "barış" için aktif olmalarının temel nedeni, devrimci mücadelenin yarattığı durumdan kurtulmaktır.

Kürt ulusal sorununa çözüm getirmeyen bir "barış" süreci, bu yüzden daha şiddetli, daha kapsamlı ve daha boyutlu bir çatışmanın tüm öğelerini kendi içinde barındırır. Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı gerçekleşmeden, Kürt halkı üzerindeki ulusal baskının kalkacağını söylemek, ezilen Kürt halkını oyalamak ve aldatmak olur.

Kapitalizm yıkılmadan gerçek bir barışın geleceğini sananlar, fena halde yanılıyorlar. Unutmamak gerekir ki, savaşın, çelişkilerin, sürtüşmelerin koşulları barışçı dönemlerde hazırlanır. Gerçek ve sürrekli barış, emekçi kitlelerin iktidara gelmesini, sosyalizmin varlığını gerektirir. Yalnızca sosyalizm sürekli bir barışı güvenceye alacak koşulları yaratır.

Kürt Halkı Bugünkü Duruma Devrimci Mücadeleyle Geldi Devrimci Mücadeleyle Özgürleşecek

"Toplumsal Barış" yanlılarının söylediğinin aksine, Kürt ulusal sorunu, Türkiye'nin egemenliğinde bir "barış" anlaşmasıyla değil, bu egemenliği havaya uçuracak devrimci mücadeleyle çözülecektir. Kürt halkı bugün, kendini herkese kabul ettirecek bir noktaya gelmişse, o, bunu yıllardır verdiği devrimci mücadeleyle sağlamıştır. Bu mücadele Denizler, Sinanlar'la başlamış, güçlenerek devam etmiştir. UKH'nin çıkışında Denizler'in yarattığı devrimci etki ve örnek vardır. Sosyalizmden ve yirminci yüzyıl toplumsal devrimlerinden etkilenme vardır. UKH devrimci bir anlayışla hareket etmeseydi, devrimci zor yöntemlerini kullanmasaydı, ne bir güç olurdu, ne de varlığını sürdürebilirdi. Bunun anlamını öğrenmek isteyenler, dönüp Kürt ulusal-reformist hareketlerin durumuna bir baksınlar. Reformist-ılımlı çizgi izleyenlerin, Kürt halkı üzerinde hiçbir etkisi yoktur. Devrimci bir çizgi izlemeden de etkili olamazlar.

Türkiye'nin egemen güçleri, Kürt halkına karşı, Kürt Özgürlük

hareketine karşı şiddetli bir savaş sürdürürken, devrimci ulusal hareketi tasfiye etmeyi, ortadan kaldırmayı amaçlamışken, aynı egemen güçlerin, "federasyon" tezini savunduğu halde, uzlaşmacı, boyun eğmeci Kürt çevrelerinin kabul etmeye hazır olduğunu açıklamaması, egemenlerin esas olarak Kürt halkının devrimci mücadelesinden korktuğunu ve bu yüzden asıl hedefin Kürdistan'da devrimci olanı ezmek olduğunu yeterince kanıtlıyor. Bugün sanki Kürt ulusal sorununu çözümünden yanaymış gibi görünenlerin, gerçekte asıl çabalarının Kürt halkının devrimci gelişmesini engellemek olduğu apaçık değil mi. Burjuvazinin bütün güçlerinin kuşku götürmez hedefi devrimci hareketi ortadan kaldırmaktır.

Türkiye'deki sosyal-reformist hareketler ve sadık müttelikleri oportünist hareketler, tam da Kürdistan'da devrimci olanı likide etmek istiyorlar. Onların Kürdistan'da kendileri gibi uzlaşmacı reformist hareketlerin varlığına bir itirazları olmaz. Kürt halkının devrimci mücadelesini ortadan kaldırmak isteyen burjuva güçlerin politikasıyla Kürt özgürlük hareketinin devrimci mücadelesinin tasfiye edilmesinden yana olan sosyal-reformizmin politikalarının bu noktada çakışması bir rastlantı değildir. Varılan bu nokta, küçük burjuva uzlaşmacı çizginin nasıl da burjuvaziye hizmet ettiğinin net bir ifadesidir. Bütün bu gelişmeler karşısında enternasyonalist komünistlerin görevi, ısrarlı olarak politik gerçekleri açıklamak olmalıdır. Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı ilkesine aykırı bir barışın, Türkiye egemen güçlerinin egemenliğini güçlendirmekten başka bir sonuç yaratmayacağına açıklamak olmalıdır.

Halkların Birleşik Devrimci Mücadelesi

Kürt ulusal hareketinin çeşitli alanlarında yer alan temsilciler, zaman zaman Kürt halkını eyleme geçmede kendilerini dinlemediğini, hatta kendilerini aşan bir durumun olduğunu ifade ederler. Bu belirlemede gerçeklik payı var. Kürt halkının mücadelesi, iki bakımdan ulusal kurtuluşçu çizgiyi aşıyor: Çağımızda yalnızca ulusal kurtuluş çizgisi, ezilen bir halka zafer getiremez. Ulusal-sınıfsal kurtuluşun iç içe geçtiği bir mücadele çizgisi, nesnel koşulların ve çağımızın bir gerçeğidir. Yalnızca ulusal kurtuluş değil aynı zamanda sınıfsal (toplumsal) kurtuluş, yani sosyalizm uğruna mücadele ezilen halklara özgürlük getirir. Sosyalizm ise ancak proletaryanın Önderliğinde toplumsal devrimle gerçekleşebilir. İkincisi, her iki ülkedeki devrim nesnel temeller ve ortak devrimci dinamikler nedeniyle birleşik karaktere sahiptir ve yalnızca birleşik bir devrim olarak başarıya ulaşabilir. Bu gerçek, her iki ülke devrimci hareketinin kendi

gücünü aşan, ancak ortak devrimci mücadele gerektiren bir devrimci gelişmenin olduğunu gösteriyor.

Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketinin kendi başına davranıldığında başarıya ulaşmadığı, yaşanan deneyimlerle kesindir. Kitleler yaşayarak öğrenirler. Devrimci güçlerin de ondan öğrenmesi gereken sonuçlar var. Bugüne değin verilen şiddeti ve zorlu devrimci mücadeleyle, her iki ülkede büyük bir devrimci güç ortaya çıktı. Başarıya ulaşmak için ayrı ayrı duran politik güçlerin birleşik hareketi bir zorunluluktur. Birleşik olarak hareket etmesi gereken, halkların kendi devrimci mücadelesidir.

Bütün Yıkıcı ve Devrimci Güçleri Birleştirmek

İşçi sınıfı, ezilen bütün kitleleri kurtarmadan kendini kurtaramaz. Bunun için yapması gereken şey, bütün ezilen ve sömürülen kitleleri, bütün devrimci ve yıkıcı güçleri, burjuva egemenliğini devirme savaşında birleştirmektir. Sistem tarafından ezilen, baskı altında tutulan ve bu yüzden bu sistemle çelişkisi olan, öfke duyanlar yoksul köylülük, küçük köylülük, kent emekçileri, kısaca kent ve kır yoksulları ve küçük burjuva kitlelerdir. İşçi sınıfının, diğer emekçilerin desteği olmadan bugüne kadar zafere ulaştırdığı devrim yoktur. İşçi sınıfı hedefine ulaşmak için kitlelerin kapitalist düzenle olan tüm çelişki ve çatışmalarından yararlanır.

Tekelci egemenlik sistemiyle çelişkisi olan bir güç de, ezilen Kürt halkıdır. Yıllardır ağır baskı altında tutulan Kürt halkı, özgürlük yolunda büyük acılara katlandığı etkin bir mücadele başlattı. Devrimci bir temelde başlayan ve gelişen özgürlük mücadelesi, bugün ileri bir aşamaya varmıştır. Yürütülen mücadele, Kürt halkının Türkiye ile olan çelişkilerini iyice keskinleştirmiş ve derinleştirmiştir. Kürt halkının özgürlük mücadelesi, Türkiye egemen güçlerine karşı yöneltilmiş yıkıcı ve devrimci bir güçtür. Türkiye devrimci işçi sınıfı hareketi bu çelişkiden, Türkiye tekelci sermaye egemenliği ve faşist devleti yıkmak için yararlanmalıdır. Bütün yıkıcı ve devrimci güçleri faşizme ve sermayeye karşı mücadelede birleştirmek ve harekete geçirmek, Türkiye ve Kürdistan proletaryanın kurtuluşu için zorunluluktur.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

13-27 Ocak 2010

Sayı: 155

EMEKÇİLER YARININDAN EMİN DEĞİL

Kapitalist sistem büyük bir yıkım ve çöküş içinde. Kapitalizmin çözülüp dağılması kendi çöküş dinamiklerinin hızla işlemesi sonucu sıçramalı bir durum aldı.

Yaşanan büyük dünya ekonomik krizi, kapitalizmin çöküş temposunu iyice hızlandırdı ve derinleştirdi.

Ekonomik krizler, kapitalizmin temelinde varolan emek-sermaye çelişkisinden kaynaklanıyor ve bu çelişkinin dışa vurmasıdır. Bu nedenle ekonomik krizler kapitalizmde zorunlu olarak oluşurlar. Ekonomik krizler kapitalizmin tepe noktasıdır. Kapitalist üretim her kez bu tepe noktasına ulaşmak zorundadır.

Ekonomik krizin ilk sonucu işçilerin kitlesel olarak işten atılması, işsiz kalmasıdır. Ekonomik krizlerin sonuçları esas olarak işçileri vurmaktadır. Her ekonomik krizde çalışanların bir kısmı daha işsiz kalırken, kalanları ise sefalete itilmektedir.

Hiçbir emekçi yarınından emin değil. Bu konuda tam bir belirsizlik egemen. Hiçbir işçi bir gün sonra çalışıp çalışmayacağını bilmiyor. Tüm çalışanlar her an işsiz kalabilir.

Bir emekçi için işten kovulmak, yaşamdan kovulmak her şeyden dıştalanmak demektir. Onu işten atmak demek, elindeki bütün yaşam araçlarını almak demektir. Onu, açlığa, acılara ve ölüme mahkûm etmek demektir.

Emekçiler ve sömürülenler için yaşam her gün biraz daha katlanılmaz hale geliyor. Sürekli artan zamlar, artan hayat pahalılığı ve emek sömürüsünün yoğunlaşması sonucu, emekçilerin yaşam koşulları iyice kötüleşiyor. Aldığı ücret ne olursa olsun, her emekçi için yarın dünden daha kötü olacaktır.

Ezilen ve sömürülen kitlelerin yaşam koşulları, sermayenin artan politik baskıları, iğrençleşen saldırıları sonucu daha da kötüleşmektedir. Faşist devletin emekçi halkların üzerinde uyguladığı vahşet ve dehşet kitlelerin durumunu iyice ağırlaştırmaktadır.

İşçilerin ve emekçilerin, uzun mücadeleler ve bedeller ödeyerek bütün ekonomik ve toplumsal kazanımları ve sınıf mevzileri bir bir ellerinden zorla alınıyor. "Mezarda emeklilik yasası" ndan sonra, şimdi sıra kıdem tazminatlarının gasbedilmesine geldi. Saldırıları yalnızca bunlarla sınırlı değil, emekçilerin elde ettiği ne varsa, hepsi teh-

like altında. İşçilerin, emekçilerin bu toplumda hiçbir dayanağı yoktur.

Bu saldırılar, sermayenin dünya çapında emekçi sınıfa karşı sürdürdüğü genel saldırıların bir parçasıdır.

Bu nedenle emekçi sınıfla kapitalistler arasındaki sınıf savaşı çok daha şiddetli, uzun ve çetin geçecektir.

Toplumun bir kutbunda çalışan sınıf, emekçiler, kendilerine sefalet biriktirenken, diğer kutupta ise çalışmayan asalak sınıf kapitalistler, durmadan zenginlik biriktirmektedir. Emekçi sınıfın ürettiği kendi öz toplumsal ürünleri, kapitalistlerin elinde toplanmakta, kapitalist nitelikleriyle, emekçiye durmadan yabancılaştırmakta ve onu ezen bir güç durumuna gelmektedir. Kapitalizm bu sonuçları daha ağır bir biçimde yeniden üretmektedir.

Hiç bir emekçi bu koşullar altında artık yaşayamaz hale gelmiştir. Hiç bir emekçi bu duruma daha fazla katlanamaz ve katlanamayacaktır.

Bu yüzden emekçi kitleler yıllardan beri mücadele veriyorlar. Sınıf savaşımı her gün yeni emekçi yığınlarını kendine çekerek durmadan büyüyor, yaygınlaşıyor ve yoğunlaşıyor. İç savaş gün gün şiddetleniyor. Devrimci durum biraz daha olgunlaşıyor. Süreç devrimcidir, olaylar devrimci yönde gelişiyor.

Ezilen, ulusal baskı altında tutulan, yıllardır şoven, ırkçı saldırılara uğrayan Kürt halkı, ulusal-sınıfsal kurtuluşu için ağır sonuçları olan ama devrimci gelişmelere yol açan çetin bir savaş yürütüyor.

Bu koşullarda burjuvazi gerçek anlamda ne egemendir, ne de toplumu yönelebiliyor. O, halk kitlelerine karşı savaşıyor.

Bütün üretim ve geçim araçlarını elinde tutan burjuvazi, ekonomik gücüne dayanarak, politik gücü de elinde toplamıştır. Onlar ellerinde olan politik güce, faşist devlet gücüne dayanarak, kendi egemenliklerine karşı savaşan emekçi kitleleri ve devrimci hareketi baskı altında tutmaya çalışıyorlar. Sömürücü sınıf, iktidarlarını, emekçi kitleleri baskı altında tutarak ayakta tutmaya çalışıyor.

Fakat emekçi kitlelere ve halklara karşı başvurulan şiddet, zor, umutsuz bir girişimden başka bir şey değildir. Burjuvazinin halklara karşı kullandığı şiddet, zor, tarihin gelişimine karşı kullandığı İçin, devrimci bir sınıfa karşı olduğu için, en sonunda ona başvuran sınıfın yıkımını getirir. Emekçilerin devrimci hareketine karşı kullanılan zor, şiddet, burjuva toplumun çözülüp dağılmasını hızlandırmaktan başka bir sonuca yolaçmaz.

Tekelci burjuvazinin ve onun faşist devletinin emekçilere ve ezilen halklara karşı başvurduğu çıplak zor karşıtına, ezilen ve sömürü-

lenlerin devrimci zoruna yol açıyor. Halk kitleleri hiçbir şekilde baskılara ve saldırılara boyun eğmiyor ve her tarafta devlet güçleriyle çatışma halindedir.

Emekçi halklar hiçbir şekilde bu noktada durmayacak, kesinlikle daha ileriye gidecektir.

Ücretli emekçilerin üretim ve geçim araçlarına, sermayeye bağımlılığı, emekçilerin köleliklerinin ve yoksulluğunun temelidir. Bu kapitalist temel yıkılmadığı sürece, emekçinin istemelerini ve özlennlerini binlerce kez ortaya koymak, bunların çözüleceğı anlamına gelmez.

Emekçi halkların en temel sorunları, devrimci sınıf savaşı olmadan, devrim gerçekleşmeden, emeğin iktidarı kurulmadan çözüme kavuşamaz.

Ezilen ve sömürülen kitlelerin yaşamsal sorunlarının sömürü düzeninde çözüleceğini söyleyenler, emekçileri aldatıyor. Onların, bunu ileriye süren sermaye sözcülerinden farkları yoktur.

Emekçi halk kitleleri için devrim yoluyla iktidarı ele geçirmek bir ölüm-kalım sorunudur. En temel sorunların çözülmesi, en temel yaşamsal istemlerin karşılanması, insanca yaşam koşullarına kavuşturulması iktidar sorununun çözümlüne, devrimin zafere ulaşmasına bağlıdır.

Emekçi kitlelerinin istemlerinin yerine getirilmesi ve özgür koşullara kavuşması, toplumun devrimci dönüşümünü gerektirmektedir. Bu devrim, tarihin en ileri giden, en geniş ve köklü devrimidir. Özgür ve İnsani koşullar ancak böylesine boyutlu bir devrimle gerçek olur.

Devrim bir zorunluluktur ve kaçınılmazdır.

Bu devrim kapitalizmin çelişkilerinden ve sınıf çatışmalarından doğmuştur; kapitalizmin evrimi tarafından gündeme getirilmiştir. Gelişmenin nesnel bir zorunluluğudur.

Bu devrim emekçi ve sömürülen kitlelerin öfkelerinden ve özlennlerinden doğmuştur. Faşizme ve sermayeye karşı on yıllardır süren devrimci mücadeleden doğmuştur.

Tekelci sermayenin egemenliğini devirecek, faşist devleti yıkacak, paramparça edecek olan devrim, giderek kapitalizmin temelle-rine yönelecektir.

Emekçi kitleleri sosyalizme götüreceğ olan bu devrim, Demokratik Halk Devrimi ve Demokratik Halk İktidarı'dır. Devrimin ilk eseri ve iktidar organı Geçici Devrim Hükümeti'dir.

Devrim ezilen ve sömürülen kitleleri birleştirecek ve tam demokrasiyi, özgür bir ortamı, Halk Demokrasisini gerçekleştirecektir.

Türkiye ve Kürdistan'da devrimin gerçek koşulları oluşmuş ve

yeterince olgunlaşmıştır. Bu devrim koşulları tarih tarafından oluşturuldu. Fakat devrimi gerçekleştirecek olan devrimci kitlelerdir. Halkların devrimci eylemi olmadan, işçi sınıfının öncülüğü ve devrimci savaşı olmadan devrim zafere ulaşamaz.

Bizde devrim, bilinmez bir geleceğin sorunu değil, bugünün sorunudur. Devrim günceldir. Devrimi güncel olarak, pratik olarak örgütlemek yerine, onu geleceğe ertelemek oportünizmdir, devrime sırt çevirmektir.

Hiç bir şekilde günlük sorunlar ve günlük başarılar devrimin önüne geçirilemez.

Her ekonomik ve demokratik sorun devrime bağlanmalı, tekelci egemenliği alt-üst etme mücadelesinde birleştirilmelidir.

Devrimci program yaşama geçirmek içindir.

Burjuvazi saldırılarını ne kadar artırırrsa artırsın, kitlelerin mücadelesini ne kadar bastırırsa bastırsın, sonunda zafer emekçi kitlelerin olacaktır.

BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK
KÜRT ULUSUNA KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI
ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK

Yeni Evrede Mücadele Birliği
27 Ocak - 10 Şubat 2010
Sayı: 156

İŞÇİ SINIFININ YÜKSELEN DEVRİMCİ EYLEMLERİ

2010 yılı işçi ve emekçilerin yaygınlaşan ve sertleşen eylemleriyle karşılandı. Geçen yıldan başlayan, devam eden uzun süreli eylemler, yeni eylemlerin başlamasıyla daha da çoğaldı. Kamu çalışanlarının değişik alanlarda sürdürdükleri sık sık sokaklar ve alanlarda süren eylemleri, bir-çok belediyede görülen eylemler, tekstilden tersane işçilerine her alanda yapılan eylemlerle sınıf mücadelesinde bazı aşamaların kat edilmesiyle 2010'a gelindi. Geri bilinç düzeyindeki işçilerin mücadeleye girip öne çıkmaya başlaması, uzun süreli eylemlerle deneyim kazanılması, çatışmalarda korku sınırının aşılmasına başlanması, birçok işyerinde komitelerin kurulmaya başlanması, yoğun mücadeleyle geçen süreçle burjuva sendikacıların gerçek yüzünün daha iyi anlaşılmasına başlanması gibi birçok gelişme oldu.

Son aylardaki ve yeni yılın bir aylık dönemindeki eylemler, geçen yılın başlarından beri süren eylemleri aşmaya, daha ileri gitmeye başladı. Eylemler geniş katılımlı olması, yaygın olması, daha kararlı sürmesi ve senleşmesiyle ileri eylemlerdir.

TEKEL işçilerinin eylemleri, bugünkü sınıf mücadelesinin niteliğini ve birçok özelliğini ortaya koyarken daha ileri gidilmesi için ne yapmak gerektiğinin de daha açık görülmesini sağlamakta Mücadelenin ihtiyaçları ve bu dönemin görevleri nelerdir, TEKEL eylemiyle daha açık olarak ve kendini kabul ettirecek şekilde önümüze çıkıyor.

İçinden geçtiğimiz süreç, kapitalizmin bunalımının emekçiler üzerindeki yıkımının en ağır bir şekilde yaşandığı bir süreçtir. Sürekli gasp edilen haklar nedeniyle emekçilerin ücretleri sefalet ve açlık ücreti halini aldı. İşten atılanların ise yaşamını sürdürme olanakları tümden ortadan kalkıyor. Bu koşullar bu süreçteki eylemlerin, geçmişteki eylemlerden daha ileri gitmesinin önünü açtı.

TEKEL işçileri Ankara'da eyleme başladı, sonra polis saldırısına uğradılar. Saldırı sonrasında dört bir yandan TEKEL işçileri Ankara'ya eyleme yöneldi. Baştan işçiler için olanaklarını, kapılarını kapalı tutan sendikalar, sonrasında az sayıda işçiyi zorunluluktan ve göstermelik olarak destekledi. Eylemlerin önü alınamayıp her aşamada daha fazla işçi, daha kararlı olarak eylemlere katıldıkça, sendikacılar eylemler kendilerini aşıp hiçleştirildiği için, zorunlu olarak bazı kararlar aldılar. Bütün büyük işçi eylemleri gibi bu eylemlerde işçi sınıfının tabanından, yüreğinden gelen eylemler oldu. Sarı sendikacılara rağmen süren ve yükselen eylemler oldu. Ankara emekçileri de TEKEL işçilerini sahiplendiler, desteklediler ve sarı sendikacıların dışlamasını boşa çıkardılar. Burjuva sendikacılık işçi sınıfının yükselen devrimci eylemleriyle teşhir oldu ve teşhir olmaya devam ediyor. Uzun süreli eylemler, sendikacıların sayısız oyunları ile etkisizleştirilmeye çalışılacaktır. İşçi sınıfının önündeki en acil görevlerden birisi, burjuva sendikacılardan ve reformist sendikacılardan kurtulmak, onları aşmaktır. Her eylem bunu belirli ölçülerde gerçekleştirirse de, hala burjuva sendikacılar en büyük sendikaların başındadır. Bunlar aşılmadıkça, daima işçi sınıfının mücadelesini sekteye uğratacaklardır.

Kapitalizmin içinde olduğu yıkımın, halkın yaşamındaki etkileri şimdi daha derin ve yaygın olarak yaşanıyor. Emekçiler yaşam olanaklarından yoksun, yaşamdan dışlanıyor. Yaşama sarılmak, bunun için mücadele etmek emekçileri kapitalizmin sınırlarına getiriyor. Eskiden iş için, yaşam olanakları için kavgaya giren emekçiler, düzen içinde yarı aç olarak da olsa, az da olsa olanak ve çözümlere ulaşabiliirdi. Şimdi bu da yok. İşçiler mücadeleye başlayınca istemleri sistemin duvarlarına çarpıyor. Kapitalizmin burçlarını dışarıdan döven güller, toplar değil, kapitalizmin içinde, kalbinde yaşanan proleter iç savaş var. Proletarya kitleler halinde kavgaya yönelirken, sistemle çatışmaya başlarken, sermaye sınıfı bu savaşın hararetini düşürmesi bir yana, her gün savaşan proleterlerin içine yenilerini katıyor. Her gün çok sayıda proleter işten atılıyor. Sermaye sınıfı çıkmazda, ne yapsa proletaryanın sistemle çatışan eylemleriyle karşılaşılıyor. Yaşamdan kovduğu emekçilerle her gün proleter iç savaşın devrimci ateşine benzin dökerek bu ateşi daha da harlandırıyor.

Proletaryanın sınıf kavgasını daha ileri götürmesi için buna uygun yöntem ve araçlar kullanması zorunlu. Öncelikli olarak yapılması gereken, proletaryanın sınıf mücadelesini daha ileri taşımanın aracı olacak komite ve konseylerin yaygınlaştırılmasıdır. Yükselen,

sertleşen ve yaygınlaşan sınıf mücadelesi, burjuva sendikaların ve sendikacıların dizginlerinden kurtulmalıdır. Mücadelede inisiyatif, komite ve konseylerde olmalıdır. İşçi sınıfının devrimci yaratıcılığı, devrimci kararlılığı ve daima sınıf çıkarlarının belirleyici çizgisinde yürümek, ancak komite-konseylerle sağlanır. Sermaye sınıfının saldırıları karşısında yeni tavırlar belirleyip, karşı taktikleri anında devreye sokacak, anlık tavırlar geliştirecek yetenek olduğu gibi, sınıf mücadelesini sermayenin her türlü terörüne, baskısına rağmen sonuna kadar götürebilme yeteneği de komite-konseyler aracılığıyla gösterilebilir. Komite ve konseyler ihtiyacın dayatmasıyla kısmen oluşturulabilir. Yaygınlaşan sınıf eylemlerini kapsayacak nitelik, komite ve konseylerle oluşturulabilir. Her gün sermaye güçleriyle değişik boyutlarda, irili-ufaklı birçok çatışma, kavga yaşanıyor. Kesintisiz süren eylemler, emekçilerin geniş kitlelerini olduğu gibi, esnaf ve küçük mülk sahibi kesimleri de etkisi altına aldı. Bu kadar ileri düzeye ulaşan sınıf mücadelesi, komite-konseyler aracılığıyla niteliğine uygun olarak devam edebilir.

Birleşik devrim yükseliş içinde. Devrimimizin ileri ayağı olan ezilen ulusun mücadelesi, emekçilerin yükselen devrimci mücadeleyle bütünleşiyor. Politik bilinci ve devrimci kararlılığı yükselmiş olan Kürdistan proletaryası, Ankara'da bir aydır süren eylemlerde, bilinciyle ve deneyimiyle etkili oluyor. Son 20 yıldır süren kavganın cesaretini proletaryanın saflarında yaygınlaştırıyorlar. Proletaryanın bilinci ve kararlılığı şovenizmi de yıkıyor. Sınıf eyleminin şovenizme vurduğu darbeler bile sermaye sınıfının korkulu rüyalar görmesine yeter.

Fabrika kızı, kavganın başında. Onyıllar boyu TEKEL işçileri içinde örgütlenme ve mücadelede yerini alan kadın işçiler kararlı, cesur tavırlarıyla bu eylemlerde de yer alıyorlar. Tütün saran eller sermayenin karşısına sıkılı yumruklar olarak dikiliyor. Kadınların kavgadaki yeri ve etkinliği, o kavganın ne kadar ileri gidebileceğinin de göstergelerinden biridir. Son dönemde emekçi eylemlerinde TEKEL çalışanları dışında, diğer emekçilerden kadınların da kavgada etkin olmaya başlamaları, devrimin gücünün göstergesidir.

TEKEL işçilerinin eylemlerinin ateşi, kışın soğuşunda buz tutan Ankara sokaklarını ısıtıyor. Buzları eriten kavganın alevleri sermayenin suyunu ısıtmaya başlıyor. TEKEL çalışanlarının sayıları, dağılımı, tütün sektörünün geniş olması yüzünden yüzbinlerce esnaf ve tütün üreticisini etkilemesiyle eylemler geniş yığınları sürüklüyor. Sadece Ankara değil, onlarca değişik il ve ilçede yapılan eylemler, tüm emekçileri etkiliyor. Türk sermayesinin başkenti Ankara'da yük-

selen bu kavga, dünya proletaryasının, emekçilerinin desteğini de alıyor. Daha ilk ayında yüz civarında ülkeden destek yardımları, mesajları veya heyetleri geldi. Ermenistan'dan Kanada'ya, yakın ya da uzak ülkelerden emekçiler TEKEL çalışanlarıyla dayanışma içinde. Eylem, uluslararası etki yaratıyor.

İşçi ve emekçiler kendilerine yönelik sermaye sınıfı ve onun devletinin yaptığı her saldırıya, her hamleye daha güçlü bir karşılık veriyor. Sınıf olarak kavga yükseltiyor. Saldırıya uğrayan işçilere çok sayıda işçi katılarak eylemler daha güçleniyor. Sermaye saldırılarına karşı giderek topyekün mücadele yükseltiyor.

TEKEL çalışanlarının ve diğer emekçilerin eylemlerinin hepsi gös-teriyor ki, proletaryanın mücadelesi büyük bir atılım ve yükseliş içerisinde. Burjuva egemenlik sisteminin sınırları zorlanmaya başlandı. Proletarya devrimci yıkıcı gücünü gösteriyor. Bu devrimci yıkıcı gücün hedefine varması için, her zamankinden daha fazla görev, Leninistleri bekliyor.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
27 Ocak - 10 Şubat 2010
Sayı: 156

ULUŞLARIN KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI VE ŞOVENİZME KARŞI MÜCADELE

Kürt Ulusal Sorunun Devrimle Bağı

Ulusal sorunun varlığı, ulusal çelişkiler devrimi besleyen, onu sürekli gündeme getiren güçlü bir etkidir. Çözülmediği sürece, devrimi sürekli gündeme getiren bir etken olmaya devam edecektir; çözümlenmesi durumunda ise, bu, sadece sınıfsal (toplumsal) kurtuluşun yolunu açması anlamına gelir.

Devrimde, tarihi bir bileşke olarak, sayısız insanın özlemleri ve istekleri bir araya gelir. Devrim de bunların gerçekleşmesini ister. Kürt halkı, ezilen bir halk olarak, özgürlüğe dair özlemleriyle bu devrimde yerini alır. Kürt ulusal sorunu anlaşılmadan, Kürt halkının ulusal-sınıfsal kurtuluş hedefi ve mücadelesi kavranmadan gündeme gelen devrim, tam anlamıyla bilince çıkarılamaz.

Devrimde farklı çelişkiler birleşmiş, üst üste binmiş ve bir çelişkiler yumağını oluşturmuştur. Bu yüzden bu topraklar, bir devrim toprağı durumuna gelmiştir.

Bir yandan kapitalizmin temel çelişkisi olan proletaryayla burjuvazi arasındaki emek-sermaye uzlaşmaz çelişkisi, bir yandan ezilen ulus ve halklarla ezen ulus arasındaki, ulusal çelişkiler ile emperyalizmle halklar arasındaki çelişki ve kitlelerin demokratik eğilimiyle, her tür çağdaş gelişmeyle tam bir çatışma içinde olan devletin anti- demokratik karakteri arasındaki çelişki, devrim denen tarihi olayı oluşturuyor. Toplum, önündeki sorunların çözümünü kendi içinde taşıyor. Devrim, çelişkilerin çözümüdür.

Kürt ulusal sorununun varlığı ve yarattığı çelişki, ulusal çelişki, devrimci mücadeleyi her zaman canlı tutmuş, ona güç kalmıştır. Enternasyonalist devrimci hareket, ulusal sorunu devrimi besleyen çok önemli bir etken olarak görmüştür. Kürdistan devrimci hareketi, birleşik devrimin güçlü bir bileşenidir. Ulusal çelişki, devrimin başarıya ulaşması için en iyi bir şekilde değerlendirilmelidir. Türkiye egemen güçleri, ulusal sorunu hiçbir zaman gerçek anlamda çözemeyecekleri için, ulusal çelişkiler, çözüm için devrimi dayatacaktır. Devrim, çelişkilerin çözümü olarak her yönden kaçınılmazdır ve zorunludur.

Şovenizme Karşı Mücadele

Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı ilkesini tutarlıca savunmanın bir yönü de, şovenizme karşı mücadeledir. Türk şovenizmini teşhir etmenin, onun kitleler üzerindeki etkisini kırmanın en etkili yolu, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı ilkesini savunmaktır. Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı savunulmadan, ulusal-toplulukların ulusal-demokratik hakları savunulmadan, Türk şovenizmine karşı aktif bir mücadele yürütülemez. Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı savunulurken, ilkeli, tavizsiz ve uzlaşmaz bir çizgi izlenmeli. Ancak bu çizgide gidilirse, şovenizme karşı başarı sağlanır.

Şovenizme karşı mücadele, emekçi kitleleri, ezilen halkları sermaye egemenliğini devirme savaşımında, devrimde birleştirmek için çok önemlidir. Sermaye sınıfı, egemenliğini sürdürmek için, şovenizm silahını sonuna dek kullanıyor. Burjuvazi bu çok eski ve paslı silahıyla emekçi kitleleri birbirine düşürüyor, onları bölüp parçalıyor. Şovenizm kitleleri sermayeye karşı mücadelede güçsüz düşürür. Ezilen halkla, ezen ulus halkının, kendi kurtuluşları önünde engel olan aynı ve ortak düşmana karşı ortak hareket etmesini engeller. Şovenizme karşı mücadele, halkların kurtuluşu ve birlikte mücadele etmesi için zorunludur.

Şovenizm, ezen ulus içinde, toplumun bütün kesimleri üzerinde etkide bulursa da, maddi temeli olmayan, sınıfsal içeriği olmayan, yani sınıflar üstü bir ideoloji değildir. Şovenizm, kapitalizm temelinde dayanır, burjuvaziye hizmet eder. Buradan şu sonuç çıkar: Şovenizme karşı mücadele, kapitalizme karşı mücadeleden, sermaye egemenliğini devirme mücadelesinden ayrılmaz. Şovenizme karşı mücadeleyle birlikte alınırsa başarılı olur.

Türk şovenizmi, diğer ulus ve ulusal-grupları kendi potasında eritmeyi, onları asimile etmeyi amaçlıyor. Türk şovenizminin diğer

milliyetlere karşı politikası, daima böyle olmuştur. Bu amaca ulaşmak için, diğer milliyetlerin varlığını yadsıma, onları aşağılama gibi her yönetime başvurmuştur. Bunun yanında, halkları birbirine düşürme, sürekli bir yöntem olarak kullanılmıştır. Diğer halkları Kürt halkına karşı kışkırtmak, Türk şovenizminin öne çıkardığı bir politikadır. Türk şovenizmini ve ırkçılığı teşhir etmenin ve halkları bunun etkisinden kurtarmanın en iyi yolu, şovenizme karşı proletaryanın enternasyonalizmi temelinde, uzlaşmaz bir mücadele vermek; Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkını tavizsiz savunmak; bütün halkların ortak düşmanının Türk sermayesi ve faşist devlet olduğunu göstermektir.

Sosyal Şovenizm ve Sosyal Şovenizme Karşı Mücadele

Sosyal-Şovenizm, burjuva şovenizminin, egemen ulus şovenizminin etkisinde kalmaktır. Lafta sosyalist, özde ise şoven olmaktadır. Sosyal-şovenizm, sosyal-yurtseverlik, başka uluslarla savaşta anavatan anlayışı olarak öne çıkar. Türkiye'de bu anlayış kendini, "Bu Memleket Bizim" sloganıyla ifade ediyor.

Bir burjuva ulus, başka bir ulusla savaşa tutuştuğunda, sosyal-yurtseverlerin yaptığı, savaşan diğer ulusa karşı, kendi burjuva ulusu, yani kendi burjuvalarının yanında, "vatan savunması" na katılmaktır. Sosyal-şovenizm, sosyal-yurtseverlik kendini çeşitli biçimlerde ortaya koyabilir. Bu politikanın özü, emekçi kitleleri, burjuvazinin çıkarları için harekete geçirmektir; savaşan ülkelerin emekçilerini, halklarını, egemenlerin çıkarı için birbirine kırdırmaktır.

Böyle bir durumda, enternasyonalist proleter politika ise, gerçek düşman içeridedir anlayışından hareketle, kendi burjuvazisine karşı iç savaşı yükseltmektir. Burada temel marksist anlayış: Proletaryanın vatani yoktur belgisini yükseltmektir.

Türkiye'deki sosyal-şoven ve sosyal-yurtseverlerin bazıları Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nı savunuyor. Peki, nasıl savunuyorlar? Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nı şartlara, durumlara bağlayarak savunuyorlar. Oysaki, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı koşulsuz olarak savunulmalıdır. Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı koşulsuz, devredilemez ve yalnızca ezilen ulusun kullanacağı bir haktır. Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı ile bunun somut koşullardaki pratik uygulanması birbirine karıştırılmamalıdır. Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı, ayrılma hakkı olduğu halde, onu sadece "birlik" yönünden ele almak da sosyal-şovenizmdir. Bu birliğin gönüllü, eşit, özgür bir birlik olması için, ezilen ulusun ayrılma hakkını bir ön koşul olarak kesin içermelidir. Ulusların

Kendi Kaderini Tayin Hakkı bağımsız devlet kurma hakkı dahil olarak görülmez ve savunulmazsa, bu ilke özünü yitirmiş olur.

Türk ulusu ve Kürt ulusu arasındaki ilişki, ezen-ezilen ulus ilişkisidir. Bu, varolan bir durumdur ve gerçektir. Ezen-ezilen ulus ilişkisi ve ezilen ulus gerçeği kabul edilmeden; bu gerçeğin bir sonucu olarak, Kürt ulusunun ayrılma hakkı kabul edilmeden, bütün uluslardan işçilerin en sıkı ve enternasyonalist birliği gerçekleşemez. Gerçekler olduğu gibi kabul edilmelidir. Ezilen ulus gerçeği, kendi gerçekliğini herkese kabul ettirecektir.

Leninistler, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkını proletaryanın kurtuluşu bakış açısıyla değerlendirirler. Yalnızca proletaryanın kurtuluşu bakış açısıyla bakılırsa, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı doğru olarak kavranabilir.

Türk Şovenizmi Kürt Halkı Üzerindeki Egemenliğini Sürdürmek İstiyor

Kürt halkı, ulusal-sınıfsal kurtuluşu yönünde, sonuçları ağır olan bir savaşa girdi. Savaş onyıllardır sürüyor. Savaş, büyük acılara ve büyük bedellere mal oldu. Fakat, son derece devrimci sonuçlar yarattı. Mücadelesiyle, gücüyle kendini dünyaya kabul ettirdi. Ancak bu, Kürt halkının ulusal kendi kaderini tayin etme hakkının tanındığı anlamına gelmiyor. Şoven Türk egemenleri açısından bu hakkı tanımayacakları kesin.

İşbirlikçi tekelci sermaye ve emperyalizm, Kürt halk hareketi gibi devrimci bir hareketten kurtulmak istiyor. Onlar açısından Kürt devrimci halk hareketinden kurtulmak, Türkiye ve Kürdistan birleşik devriminin baskısından kurtulmaktır. Türkiye ve Kürdistan birleşik devriminin iyice güçlenmesi ve zafere ulaşması ise, bölgede zincirleme bir devrimci etki yaratacaktır. Günümüzde her devrimin böyle zincirleme bir etkisi olur. Bölge ve dünyada böyle bir devrimci etki olacağı için, uluslararası sermaye şimdiden birleşik devrimin önünü kesmeye ve bastırmaya çalışıyor. Burjuvazinin “Kürt Sorunu” na yaklaşımı doğru kavranmalı.

Türkiye egemenlerinin amacı, Kürt halkının Türk halkıyla eşit haklar temelinde bir birliği değil, Türk ulusunun egemenliğini ve imtiyazlarını korumak ve güvenceye almaktır. Kürt halkı imtiyazlar peşinde koşmuyor; tersine, imtiyazlara karşı çıkıyor. Eğer iki ulus arasında bir birlik yeniden kurulacaksa, bu, ancak eşit haklar temelinde olabilir. Bu durumda bile birlik, Kürt halkının ayrılma hakkını ön koşul olarak kabul etmelidir. Böylesi bir birliği ise TC'nin kabul etmeyeceği açık.

Bir şey daha açık: O da Türkiye egemenlerinin Kürt halkını teslim alma amacı. TC. eğer UKH ile bir "barış" yapacaksa, Kürt halkının bundan hiçbir biçimde güçlenerek çıkmasını istemiyor. Aksine, Kürt halkının iyice güçsüz düşmesini, eylemci ve örgütlü yapısının dağılmasını istiyor. Zaten son dönemlerde artan saldırıların ve operasyonların amacı da bu. İsteddiği, "barışa" karşılık kölelik, bir kölelik barışıdır. Bu ise Kürt halkına hiçbir zaman kabul ettiremeyeceği bir şeydir. Kürt halkı ulusal baskıya, ulusal ayrıcalıklara ve köleliğe karşı, özgürlük için mücadele veriyor. Ulusal-sınıfsal (toplumsal) kurtuluşu için savaşıyor.

Kürt Halkı Devrimci Bir Halktır

Türkiye'nin egemen güçleri, tekeli sermaye ve faşist devlet, ileri olan Kürt halkını, TC'nin geri sistemine sığdırmak, asimile etmek için ne denli uğraşırsa uğraşsın, bunu başaramaz. Kürt halkı yıllardır verdiği devrimci mücadele ve güçlü bir şekilde etkilendiği sosyalist düşüncelerle Türkiye'ye göre çok ileri gitmiştir. Dünyaya bakış, kültür ve sanat ve ileri bilinç biçimleri yönünden gelişkin bir noktadadır. Çok sık yapılan kültür ve sanat festivalleri tanı anlamıyla kitlesel olarak gerçekleşiyor. Düşünsel ve teorik tartışmalara yine binlerce insan katılıyor. Kültür, sanat, bilgi edinme, inceleme-araştırma, tartışma alanında büyük bir ilerleme göstermiştir. Devrimci Kürt kadınının bilinç ve eylemde gösterdiği büyük sıçrama, bu halkın daha ileriye gitmesi için büyük bir ivme sağlamıştır.

Kürt halkı örgütlü bir halktır. Kendi kaderini kendisi yapmak, kendi tarihini bilinçlice yapmak için ileri halklar gibi bir örgütlülük sergilemektedir. Örgütlü mücadeleye geniş halk kitleleri katılmaktadır. Faşist devlet, Kürt halkının örgütlü yapısını ne kadar dağıtmak için operasyon üzerine operasyon yapsa da, giriştiği her saldırı sonuçsuz kalıyor. Kürt halkı her saldırıya daha güçlü bir mücadeleyle yanıt veriyor. Çok daha geniş kitleler örgütlü yapıya çekiliyor.

Kürt halkı ileri ve geniş örgütlü yapısıyla Türkiye'nin politik ve toplumsal sisteminin çok ilerisine, ötesine geçmiştir. Bu ileri örgütlü yapılanma, sosyalizmin dayanacağı bir yapılanmadır. Kürt halkı sosyalizmle yeniden örgütlenecek ve kesin daha ileri gidecektir. Bugünden, varolan geri yapıyla çatışma içindedir. Tıpkı Türkiye'deki devrimci halk kitlelerinin, devrimci işçi sınıfının bugünkü toplumun çok ilerisine varmaları gibi. Kürt halkı da ileri konumuyla, Türkiye'nin burjuva sisteminin geri kalıplarına sığdırılmaz.

Bu yönde yapılan her saldırı, her baskı ve zorlama yeni ve şiddetli çatışmaları beraberinde getiriyor. Ezilen halkın ileri ve devrimci

C. Dağlı

konumuyla, sistemin kalıplarıyla, toplumsal ilişkileriyle çatışması, TC. ile UKH arasında bir "barış" olsa da sürecektir. Bu çatışma, birleşik devrimin zaferine dek sona ermeyecek.

Kürt halkı ileri, devrimci niteliğiyle tarihi ileri götürüyor.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

10 - 24 Şubat 2010

Sayı: 157

MARKSİST-LENİNİST HAREKETİN ÖNE GEÇMESİ

Marksizm dışı sosyalizm akımlarının ve marksizmden sapma akımların görüşleri, nesnel bir temele dayanmadığından, tarihsel gelişme tarafından mahkûm edilmiştir. Marksizmin devrimci görüşleri ise tarihin gelişimiyle birlikte öne çıkmıştır.

Bazı olaylar tarih içinde trajik bir biçimde sonuçlansalar da, ikinci kez tekrarlanırlar. Ama bu kez traji-komik olarak. Paris Komününü prudoncu ve bakuninci görüşleri bir kenara attı. Küçük burjuva sosyalizmi, tarihin gelişimi tarafından geçersiz kılındı. Fakat bu durum küçük burjuva görüşlerin ve anarşist düşüncelerin, ileride tekrar devrimci işçi sınıfı hareketinin karşısına çıkmasını engellemedi. Bir küçük burjuva akımı olan menşevizm, Ekim Sosyalist Devrimi'ne giden süreçte ve devrim tarafından mahkûm edildi ancak, bu akım, bir yüzyıl boyunca çeşitli yerlerde ve çeşitli görünümeler altında proleter hareketin karşısına yine çıkmıştır. Menşevizm tekrar ortaya çıktığı her yerde traji-komik bir duruma düşmüştür.

Marksist hareketin dışında yaşama şansı bulamayan küçük burjuva ideolojik akımlar, zaman içinde marksist hareketin içine girerek orada tutunmaya çalışmıştır. Marksizmden büyük ölçüde etkilenen bu küçük burjuva hareketler, beraberlerinde sosyalist proletarya saflarına kendi görüşlerini taşımışlardır. Burada devrimci marksizmler küçük burjuva sosyalizmi arasında büyük mücadeleler yaşamıştır. Bu mücadelede küçük burjuva akımlar gerilerken devrimci marksizm ise güçlenerek çıkmıştır.

Tarihin gelişmesi, kapitalizmin ilerlemesi, kaçınılmaz olarak, bu toplumun iki ana sınıfının, proletarya ile kapitalistler sınıfından birinin belirleyici olduğu bir çatışma aşamasına varır. Proletaryanın devrimci konumundan hareket etmeyen bir politik hareket, kaçınılmaz olarak burjuvazinin yörüngesine girer. Yalnızca proletaryanın sınıf savaşımından kaynaklanan tarihsel devrimine dayanan bir hareket tarihin ileri aşamalarına varır.

Proletarya ile burjuvazinin karşı karşıya gelmeleri ve büyük bir savaşa tutuşmaları kapitalizmin kendi gelişimi tarafından hazırlanmıştır. İki sınıf arasındaki bu çatışma tarihi gelişmenin motorudur. Ve bu savaşımın varacağı yer bir toplumsal devrimdir. Kapitalizmin yasalarını hesap etmeyen, bu yasaların varacağı zorunlu momentleri

dışlayan bir teori, bizzat tarihin kendi çelişmeli, çalışmalı, patlamalı, sıçramalı gelişimi tarafından mahkûm edilmiştir. Tıpkı bizde, Türkiye ve Kürdistan'da 40 yılı aşkın bir süredir yaşandığı gibi. Proletaryanın bağımsız güç olarak tarih sahnesine çıktığı dönemden bu yana ortaya çıkan bütün toplumsal devrimlerin deneyimleri tarafından doğrulanmış bu gerçeklik, bu topraklarda bir kere daha doğrulanmıştır. Burada da, tarihin gelişimi, sınıf savaşımının devrimci biçimler alması, her türlü reformist ve oportünist teoriyi mahkûm ettiği içindir ki, proleter devrimci hareket, her seferinde baskın gelmiş ve öne çıkmıştır.

Sosyal-reformist ve oportünist hareketler bütün bu tarihi gelişme boyunca sürekli var oldular. Bu eğilimi kendisinde somutlaştıran eski hareket dağılıp gitti, yerini başkaları aldı. Burjuvaziyle uzlaşma eğilimi işçi hareketinde bir küçük burjuva eğilimi olarak hep var olageldi. Bu eğilimi temsil edenler, sınıf mücadelesinin her önemli dönemecinde, yine sınıf mücadelesinin kendi gelişimi tarafından etkisizleştirildi. Bu gelişme sonucu marksist-leninist hareket tarihin dönüştürücüsü biricik devrimci hareket olarak öne çıkmıştır. Öyle ki, her uzlaşmacı küçük burjuva hareket, devrimci kitlelerin gözünde bir yer edinmek için kendini devrimci mücadele geleneğiyle çeşitli biçimlerde ilişkilendirmek zorunda kalmıştır.

Proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf savaşımının, gelişmenin belli bir aşamasında kesin bir hesaplaşma noktasına gelip dayanması, Türkiye ve Kürdistan'da sınıf mücadelesinin bir gerçeği olarak uzun bir süredir ortaya çıkmıştır. Böylesine bir süreçte ancak devrimci bir hareket etkin olabilir. Eski reformist hareketler, sınıf mücadelesinin yoğunluğuna ve devrimci biçimler almasına ayak uyduramadıkları için, belli bir süre sonra dağılıp gittiler. Onların yerine geçenler ise uzun yılları kapsayan bu son derece sert ve çok çetin mücadelede yorgun düşerek devrimci mücadelenin dışına düştüler. Küçük burjuva hareketler tarihin kendi gelişimi tarafından mahkûm edildikleri için proletaryanın devrimci hareketi bu kadar öne çıkabilmiştir. Uzlaşmacı, ılımlı sol oportünist grupların ısrarlı bir şekilde "toplumsal barış" istemini öne sürmelerinin temel nedeni kendilerinden öncekilerin akıbetine uğramamaktır. Fakat tarihi süreç onların düşündükleri gibi ilerlemiyor. Genel durum, yani kapitalist dünyanın genel durumu, sınıf savaşımının çok daha yoğunlaşacağını ortaya koyuyor. Dünyadaki nesnel koşullar, enternasyonal sınıf savaşımının vardığı aşama, proleter devrimci mücadeleyi öne çıkarıyor, marksist-leninist hareketleri güçlendiriyor.

Sermaye düzeni barışçıl olarak ortadan kalkmayacaktır. Kitlele-

rin, sermayenin boyunduruğundan kurtulması için son derece yoğun-devrimci bir dönemden, bir dizi şiddetli ayaklanmalar döneminden, sert çatışmalardan geçmesi gerekiyor. Yeni toplumun, eski toplumun bağrından doğuşu, bir dizi zor yöntemi olmadan, sancılı bir süreç yaşanmadan gerçekleşmiyor. Sermayenin kitleler üzerinde, sürekli artan baskısı, açık saldırıları, burjuva devlet makinesinin devamlı yetkinleştirilmesi, eski toplumun yeni topluma dönüşümünün ne denli zorlu olacağını gösteriyor. İşte bu yalın gerçek "barışçıl geçiş" düşleri gören bütün reformist ve oportünist akımların neden her yerde iflas ettiğini ve iflas etmekte olduğunu ve aynı zamanda devrimci marksist hareketin, devrimci proletaryanın devrimde nasıl öncü konuma geldiğini tanıtıyor.

Komün'den, Ekim'den bu yana dünya devrimci proletaryası, teorik bakımdan olsun, politik bakımdan olsun büyük bir deneyim sahibi oldu. Devrimci deneyimin bilgisi, yeni devrimci deneyimler süzgecinden geçerek ve yeni deneyimlerin bilgisiyle donanarak gelecek kuşaklara taşıyor. Bütün bu deneyimlerin bilgisine sahip olan ve tarihin gelişimini doğru olarak gözlemleyebilenler önlerine çıkan sorunların nasıl çözümleneceğini ve nasıl çözümlenmeyeceğinin bilinciyle hareket ediyorlar. Tarihin dersleri, halk kitlelerinin en hayati sorunlarının ancak devrimle çözüleceğini de ortaya koyuyor. Ezilen ve sömürülen kitleler, reformcu istemlerle kapitalizmin çerçevesini kıramayacaklarını ve kapitalizmin egemenliğinden kurtulamayacaklarını yirminci yüzyılın bütün sınıf mücadeleleri deneyiminden çok iyi biliyorlar.

Geçen yüzyılın toplumsal devrimleri, gerçekleştiği her yerde uzlaşmacı küçük burjuva hareketlere büyük bir darbe vurdu ve mahkûm etti. Bu yüzden bu akımlar sınıflar savaşının her yeni aşamasına daha bir zayıflayarak girmişlerdir. Başarıya ulaşan bütün toplumsal devrimler proletaryanın devrimci partisinin öncülüğünde gerçekleşmiştir. Yirmi birinci yüzyıldaki bütün sınıf mücadelelerinin bu geçtiği Türkiye ve Kürdistan'da yıllardır süren sınıf mücadelesi tarafından doğrulanmıştır. Bu topraklarda da proletaryanın, geniş emekçi kitlelerin devrimci mücadelesi proletaryanın devrimci sınıf partisi tarafından sonucuna götürülecektir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

24 Şubat - 10 Mart 2010

Sayı: 158

DAHA NİTELİKLİ OLMAK

Dışımızdaki koşullar hızlı bir tempoyla akıp gidiyor. Koşullar hızla değişirken, toplumda da sürekli değişimler, alt-üst oluşlar ve patlamalar meydana geliyor. Dışımızdaki koşulları doğru olarak kavramak ve gelişen olaylara ayak uydurabilmek için her yönden gelişim göstermek ve daha nitelikli bir duruma gelmek komünistler için bir zorunluluktur.

Ekonomik ve tarihsel gelişmeler sonucu, Türkiye ve Kürdistan'da devrimci ögeler birikti ve büyük bir güç birikimi oluştu. Kitleler için yaşam her gelen gün öncekinden daha kötü oldu. Bu koşullarda gelişen sınıf savaşımı sıçramalar ve patlamalarla yol aldı ve almaktadır. Tüm bu nesnel ve öznel gelişmeler tarafından beslenen devrim, yoğunlaşarak ve katlanarak ilerliyor. Devrimin etkisiyle emekçiler, genç kuşaklar kitleler halinde mücadeleye atılıyor. Her tarafta harekete geçen ve sayıları gün gün çoğalan kitlelerle bağ kurmak, etkilemek ve iktidarı ele geçirme hedefine yöneltmek, günümüzün en temel görevidir. Bu görevi ise Leninist Parti'den başkası başaramaz.

Dışımızdaki koşullardan, genel durumdan söz edince, bunu dünyanın genel koşullarıyla, genel politik durumuyla birlikte ele almalıyız. Günümüzde hiçbir kapitalist ülkenin durumu emperyalist-kapitalist dünyanın genel durumundan ayrı olarak anlaşılabilir. Kapitalist dünyanın büyük ekonomik bunalımı ve sistemin çatışmalı politik durumu, her kapitalist ülkeyi çeşitli biçimlerde etkilemektedir. Her kapitalist ülke sistemin yıkıcı çelişkilerini, ekonomik çöküşünü ve sınıf savaşımı tarafından belirlenen politik etkisini, içinde bulunduğu somut duruma göre hisseder.

Her kapitalist ülkedeki somut koşullar bu çerçevede anlaşılabilir ancak.

Uluslararası ilişkiler, geçen süre içerisinde çok daha karmaşık bir duruma geliyor. Ülke içindeki sınıfların karşılıklı ilişki ve sınıf çatışması da aynı diyalektik gelişmeye uygun olarak zenginleşiyor ve çeşitleniyor. Marksistlerin bütün bu değişim ve gelişmeleri doğru bir şekilde çözümlemek için kendilerini teoride, politikada ve bilgi

edinmede yetkinleştirmeleri gerekiyor. Değişen koşulların getireceği görevleri ancak kendimizi yetkinleştirerek yerine getirebiliriz. Dünyayı değiştirmeyi hedefleyen Marksistler için dünyadaki gelişmelerin genel doğrultusunu, genel çizgileriyle ortaya koymak, daimi bir görevdir. Süratle yükselen ve ani sıçrama gösteren olayları bir devrime dönüştürmek için çaba göstermek yerine bu görevden uzak durmak için her defasında "ge-rekçeler" ileri süren küçük burjuva hareketlerin gerekçelerinden biri de şudur: "Biz hazır değiliz, devrimi hazır olduğumuz zaman yaparız." Bu düşünce biçimi küçük burjuva sol hareketler içerisinde yaygındır. Onların kavraması gereken dışımızdaki koşullar donup kalmadığıdır. Dünyada gelişmeler, dışımızdaki koşullar bizi beklemez. Ülkeler arasında ilişkiler sürekli değişiyor. Devrimi hazırlayan koşullar devamlı bir dönüşüm içinde. Bu durumda koşulların gerektirdiği görevleri yerine getirmek için, bizim koşulları karşılayacak düzeyde olmamız gerekiyor. Dışımızdaki koşullar belirli dönemlerde öylesine büyük bir hızla ve çabuk değişir ki, komünistlerin gerekirse bir gün içinde taktik değiştirecek kadar esneklik gösterebilecek durumda olmaları gerekiyor. Ancak böylesine yetkin, gerektiğinde esnek olabilen, yüksek nitelikli bir parti devrime öncülük edebilir.

Proleter hareketin öncüleri sahip oldukları teorik, politik ve örgütlülük düzeyiyle yetinemezler. Varolan genel düzey, önceki dönemin mücadele ihtiyaçlarına cevap verebilir ancak yeni dönemin görevlerine aynı şekilde yanıt vermeyebilir. Koşulların insanlardan daha çabuk değiştiğini göz önünde tutarak kendimizi, mücadele düzeyimizi büyük bir hızla ve kesintisiz biçimde daha nitelikli bir duruma getirmeliyiz. Nesnel koşullar ve sınıf savaşımının gelişimi varolan düzeyi sürekli yükseltmeyi ve daha derinlikli düşünmeyi gerektiriyor.

Sınıf mücadelesinin her döneminin gerektirdiği görevler farklıdır. Dün daha sınırlı kitle ilişkileri içerisinde hareket ederken, bugün çok daha geniş ve yaygın, gelişmiş bir kitle hareketine öncülük etmek, onları iktidar hedefine yöneltmek gerekiyor. Artık eski dönemin dar çalışma biçimiyle yetinemeyiz. Geniş halk kitlelerini yönlendirebilecek bir çalışma biçimini ortaya koymamız gerekiyor. Eğer teorik, politik ve pratik mücadele yeteneklerini kendimizde birleştirmişsek emekçi kitlelere öncülük görevini yerine getirebiliriz. Proletaryanın sınıf mücadelesinin gereklerine yanıt verebiliriz.

Bugün böylesi bir görevle karşı karşıyayız. Kitleler her yerde eylem içinde. Eylemler yükseliş halinde. Kitle eylemlerinin temposu çok yüksek. Bu durum karşısında, öncü eski tempoyla ve eski dar ça-

İşma tarzıyla yetinemez. Leninist Parti bu gerçeğe uzun süredir işaret ediyor. Bu yönde belli bir ilerleme gösterildiği de açık. Ancak sınıf savaşımının bugün gerektirdiği gelişme düzeyinden henüz uzaktayız. Bu düzeyi, yetkin ve daha nitelikli bir konuma gelerek yakalayabiliriz.

Öncülük görevini yerine getirebilmek için, proletaryanın öncüleri, kitlelerin en ileri unsurlarıyla, en sıkı bağlar kurmalı. Reformist ve oportünist hareketlerin, her tarafta, kitlelerle ilişki kurmak için çok hızlı hareket ettiklerini unutmamalıyız. Leninistler, kitlelere onlardan önce ulaşmalı. Leninist Parti'nin görüşleri, yayınları, kitap ve broşürleri en geniş kitleye ulaştırılmalıdır. Kitlelere ulaşmada geç kalındığı yerlerde uzlaşmacı küçük burjuva hareketler kitleleri kendi yanına çekiyor. Devrimci marksistler bu gerçeğe gözünü kapayamazlar. Unutulmamalıdır ki, Leninist Parti'nin gittiği yerlerde uzlaşmacı blokun kitleler üzerindeki etkisi çok daha çabuk kırılıyor.

Devrimci durumun uzun bir dönemi kapsaması, tekelci kapitalist düzenin tüm iç çelişkilerinin keskinleşmesini ve ön plana çıkmasını getirdi. Burjuvazi kitleler üzerindeki ideolojik-politik hegemonyasını sürdürüyor. Şimdi bu hegemonyayı yeniden sağlamanın yollarını arıyor. Fakat ne sistemin çelişkileri buna olanak tanıyor ne de kitlelerin gün gün yoğunlaşan devrimci mücadelesi buna izin veriyor. Baskıcı ve sömürücü güçlerin gösterdiği hiçbir çaba eski günleri bir daha geri getiremez. Kitleler ise ortaya çıkmış olan ve derinleşen bunalımdan devrimci bir yolla çıkmak için mücadeleyi kesintisiz olarak sürdürüyorlar. Ama buradan sonuç almak için daha ileri gitmek gerekiyor.

Latin Amerika'nın devrimci halklarının aldığı ileri sonuçları, Türkiye ve Kürdistan'daki devrimci halk kitleleri de alabilir. Orada kitleleri sonuç almaya doğru götüren ekonomik ve toplumsal koşullar burada da var. Bu topraklarda da uzun bir zamandır süren etkileyici devrimci bir mücadele var. Bu açıdan dünya halkları içinde iyi bir yerdeyiz. Bugüne kadar kesintisiz ve militanca süren mücadeleye dayanarak söyleyebiliriz ki, Latin Amerika'dan daha ileri gidebilir ve daha ileri sonuçlar alabiliriz. Türkiye ve Kürdistan proletaryası daha nitelikli bir konuma gelerek bu görevi kesinlikle başarabilir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

17 - 31 Mart 2010

Sayı: 159

SINIF ÇATIŞMALARI ÖNDE

Kapitalizmin son büyük dünya ekonomik krizi sırasında, işçi kitleleriyle kapitalistler arasındaki sınıf çatışması yeni bir ivme kazandı. Her ekonomik kriz sırasında bu durum çeşitli düzeylerde yaşanır. Ekonomik krizler, dünya yüzeyinde, asıl çatışmanın sınıf çatışması olduğunu bir kez daha hatırlatırlar.

Proletaryanın sınıf savaşımı uzun bir süredir emperyalist-kapitalist dünyada belirgin bir yükseliş içinde. Proleter sınıf mücadelesinin yükselişi, ancak şiddetli bir çatışma olarak kendini gösterebilir ya da sınıf savaşımı şiddetlenerek yükselebilir.

Dünyanın artık kapitalist merkezlerinde sık sık görülen şiddetli işçi eylemleri, bu gelişmenin somut bir ifadesidir. Bu, uzun zamandır dünyanın içine girdiği küresel iç savaştır, dünya iç savaşıdır. Aynı süreçte ulusal çatışmalar da görüldü. Fakat öne çıkan, hem de belirgin olarak öne çıkan sınıf çatışmalarıdır. Küresel iç savaş, proletaryayla kapitalistler arasındaki sınıf çalışmasının derinleşmesi, yoğunlaşması ve daha ileri gitmesidir.

Sınıflar mücadelesinin toplumu sürüklemesinin ekonomik temelleri var. Sermayenin ve emeğin dünya çapında merkezileşmesi, emeğin sosyal karakteriyle özel mülkiyet arasındaki uzlaşmaz çelişkiyi olgunlaştırdı ve keskinleştirdi. Toplumsal üretim güçleriyle kapitalist üretim ilişkileri arasındaki çatışma en uç noktaya vardı. Toplumsal üretim güçleri, kapitalizmin ötesinde örgütlenmiştir. Fiili kolektif üretim, toplumun maddi koşulları içinde bugünden ortaya çıkmıştır. Dolayısıyla, kapitalist üretim biçiminin ve kapitalist üretim ilişkilerinin bu fiili duruma karşın halen sürüyor olması sistemin iç çelişkilerini ve çatışmalarını iyice şiddetlendirmekten başka bir sonuç yaratmaz.

Sınıf çatışmalarının önde olduğunu gösteren diğer bir örnek bağımlı kapitalist ülkelerin durumudur. Bağımlı kapitalist ülkelerin, emperyalist tekellerce ekonomik ilhakı ve ekonomik ilhakın sonuna dek götürülmesi, buralarda emekçi kitlelerle tekellerce sermaye arasındaki sınıf çatışmasının öne çıkması, hızlanması ve gelişmesini beraberinde getirmiştir. Bağımlı ülkelerdeki sınıf savaşımı, enternasyonal sınıf savaşımının bir parçasıdır ve onun içindedir. Sınıf savaşımıyla boyutlanan dünya tarihinin ileri doğru gitmesi bağımlı kapitalist ülkelerdeki emekçilerin sınıf savaşımını da kapsar. Tüm dünyada yan-

kılanan ve kapitalist dünyayı sarsan toplumun iki temel sınıfı arasındaki çatışmadır.

Bağımlı kapitalist ülkelerin bu sınıf gerçeğine karşın, buralarda halen klasik sömürgelerde olduğu gibi bir mücadele stratejisiyle hareket edenlerin, belli ki, tarihin gelişimiyle sorunları var. Bu ülkelerde, işbirlikçi teknelci sermayeye karşı, ondan ayrı, anti-emperyalist mücadeleyi başlı başına bir strateji haline getirmek isteyenler var. Oysaki, buralarda, emperyalist sermaye, işbirlikçi teknelci güçler eliyle ve onlarla birlikte egemenlik kuruyor. Bu nesnel durumdan dolayı işbirlikçi teknelci sermayeye karşı mücadeleden ayrı bir anti-emperyalist mücadele stratejisi, olsa olsa buralardaki sınıf savaşımını, iç savaş hedefinden saptırır. Türkiye gibi bağımlı kapitalist ülkelerde, anti-emperyalist mücadele, anti-teknel (işbirlikçi tekellere karşı) mücadele ile bütünlüklü stratejik mücadele olarak ele alınabilir. Bu stratejik hedef en iyi ve en bütünlüklü, tam ifadesini Leninist Parti'nin devrim sloganı olan "*Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeghin Olacak*" sloganında buluyor.

Teknelci sermaye egemenliğine karşı devrim mücadelesi vermek yerine, "bağımsızlık mücadelesi"ni öne çıkaranlar ve bunun bir gereği olarak "yurtsever cephe", "vatan cephesi" politikasını ileri sürerler; burjuva egemenliğini devirmek için bir emekçi ittifakı önermek yerine, emekçi kitlelerle burjuva güçlerin ittifakını, işbirliğini önermiş oluyorlar. Bu ise, sınıf mücadelesini, kendi gerçek devrimci hedefinden uzaklaştırmak demektir. Bu tip uzlaşmacı anlayışlar ancak burjuvaziye hizmet eder.

Sosyalist ülkelerle, emperyalist-kapitalist ülkeler arasındaki çatışma, proletarya ile burjuvazi arasındaki çatışmanın başka koşullarda ve başka biçimlerde devamıdır. İki sınıf arasındaki savaşım, dünya çapında savaşım ve insanın geleceğiyle ilgilidir. Sosyalist ülkelerle emperyalist ülkeler arasındaki çatışma, ulusal çatışma görünümünü almakla birlikte, gerçekte, bu çatışma ulusal değil, sınıfsal bir çatışmadır. Bu çatışmada, iki sınıf, iki toplumsal sistem ve iki dünya karşı karşıya gelir. Savaşım yalnızca dışla emperyalist güçlerle sürmez, içeride de eski toplumsal düzen yanlısı güçlere karşı sürer. İki sınıf arasındaki savaşım, proletaryanın kesin dünya zafetine dek, sınıflar ortadan kalkıncaya dek sürer.

Dünyada sınıf çatışmalarının açık olarak öne geçmesi, sınıf mücadelesinin gidişatı, kaçınılmaz olarak proletaryanın İktidara gelmesine doğrudur. O halde sınıf savaşımının tahlili, kapitalizmden komünizme geçiş bağlamında ele alınmalıdır. Sınıf savaşımını eski toplumdaki yeni topluma geçiş bağlantısı içinde ele alınmazsa, yani sa-

dece burjuva toplu-mun nicel evrimi içinde değerlendirilirse, sınıflar savaşımı gerçeğine aykırı davranılmış olur.

Kapitalizmin ekonomik çözümlenmesine aynı anlayışla yaklaşılmalı. Kapitalizmin gelişmesi yalnızca nicelik açısından değil, nitel dönüşüm içinde ele alınmalıdır. Kapitalist ekonomik biçimden komünist ekonomik biçime geçiş marksist yönetime göre ele alınmalıdır. Marks'ın ekonomik inceleme yöntemi, kapitalist üretimin kendi gelişiminin seyri içinde, nasıl kendi karşıtına doğru ilerlediğini, kendi içinde nasıl kendi karşıtının maddi koşullarını yarattığını; kapitalist özel mülkiyetin yerini nasıl kaçınılmaz olarak geleceğin kolektif mülkiyetine bırakmak zorunda olduğunu gösterir. Lenin'in emperyalizm tahlili, tekelci kapitalizmin nasıl proletarya devriminin öngünü olduğunu gösterir. Ekonominin marksist-leninist çözümlenme yöntemi kapitalist toplumun komünist topluma dönüşümü tahliline dayanır. Sınıf mücadelesinin durumu ve gelişimi ancak bu anlayışla doğru olarak kavranabilir.

Burjuvazi, proletaryayı ne kadar yenilgiye uğratsa da, ya da sosyalizmin mevzileri geçici olarak düşse de, modern burjuva toplumun komünizme doğru olan eğilimi engellenemez. Tersine kapitalizmin ilerlemesi bu eğilimin temellerini çok daha güçlü olarak döşüyor. Sınıf çelişkileri ve sınıf çatışması bu temeller üzerinde daha bir derinlik kazanıyor. Dünya burjuvazisi 90 sonrasında tam da "kazandık" dediği bir sırada, proleter sınıf savaşımından kaynaklanan ve kapitalist toplumu sarsan, yeni bir devrim dalgası bütün dünyayı kapladı. Sınıf savaşımı ekonomik krizin de etkisiyle iyice öne çıktı ve yoğunluk kazandı.

Yeni toplum, eski toplumdaki kendiliğinden doğmaz. Yeni toplum, eski toplumun uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarından doğar. Sistemin gitgide olgunlaşan iç çelişkileri, yansımaları sınıf çatışmalarında bulur. Sınıf çatışmaları, kapitalist toplumun bunalımını derinleştirir. Fakat eski toplum ne kadar derin bir bunalım içerisine girerse girsün, devrimci bir sınıfın, proletaryanın dıştan bir müdahalesi olmadan yerini yeni bir topluma bırakmaz. Proleter sınıfın devrimci zoru, burada tarihi süreci hızlandıran, yeni toplumu doğuran bir rol oynar. Eski toplum, sınıf savaşımı dışında, başka bir yolla yeni topluma dönüşmez. Burjuva egemenliğin devrimci yıkılışı toplumsal dönüşümün ön koşuludur.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

31 Mart - 14 Nisan 2010

Sayı: 160

DEVRİMCİ SONUÇLAR

Burjuvazinin en çok korktuğu, görüşlerimizin devrimci sonuçlarıdır. Küçük burjuva uzlaşmacı çevrelerin de en çok saldırdıkları nokta burasıdır. Çünkü proletarya, bilimsel sosyalizmin devrimci sonuçlarına dayanarak sömürü dünyasının altını üstüne getirecektir.

Sosyal-reformist hareketlerden, oportünist hareketlere değin, bütün uzlaşmacı akımlarla aramızdaki temel fark, sınıfsız bir topluma yönelimde değil, marksizmin devrimci sonuçlarını, yani devrimci marksizmi kavrayıştıdır. Devrimci marksizm etrafındaki mücadele, yıllardır aramızda süren çatışmaların özünü oluşturur. Soruna en yüzeysel düzeyde bakanlar, görüş ayrılıklarının temellerini anlayamazlar. Aramızdaki görüş ayrılıklarının ne denli derinlikli olduğunu anlamak için, görüş ayrılıklarının en temeline inilmelidir.

Teorik görüşlerin doğruluğunun ölçütü, teorik düzeyde belirlenmez. Görüşlerimizin doğruluğunun ölçütü, emekçi kitlelerin sosyal pratiğidir. Söylediklerimizin pratikte hangi sonuçlara ulaştığını anlamak için yeterli bir süreç yaşanmıştır. Her bilinçli işçi, sınıf savaşımının gelişme sürecine bakarak, devrimci marksistlerle her türlü küçük burjuva uzlaşmacı akım arasında görüş farklılıklarını kavrayabilir.

Marx, kapitalist üretimi çözümlerken ve burjuva toplumun tahlil sonucunu devrimci sonuçlara varır. Sermaye üretim sürecini analiz ettiği ve ekonomi politığı yeni bir kalıba döktüğü ünlü eseri Kapital'de, yalnızca burjuva üretimin iç yasalarını ortaya dökmekle kalmaz, buradan çıkan devrimci sonuçları da gözlerimizin önüne serer: İşçi sınıfının iktidara gelmesi kesindir. Aynı sonuçlara felsefi görüşlerini açıklarken de varmıştır: Mesele dünyayı yorumlamak değil, onu değiştirmektir. Marx ve Engels daha 1847'de birlikte yazdıkları Komünist Manifesto'da devrimci amaçlarını açıkça ilan ederler: İşçi sınıfı büyük hedefine zora dayalı devrimle varır. Marx'ın mücadele içinde geçen yaşamı incelendiğinde, bu büyük devrimci düşünürün Lasalcılara karşı olsun ve diğer küçük burjuva uzlaşmacı akımlara karşı olsun, daima uzlaşmaz devrimci bir mücadele içerisinde olduğu görülür.

Lenin'in teorik çözümleneleri, ekonomik, felsefi ve politik görüşleri devrimci sonuçlarından bağımsız olarak ele alınamaz. Lenin'in çok iyi bilinen "Emperyalizm Kapitalizmin En Yüksek Aşaması" eserine daha sonra yazdığı Önsözde belirttiği, tekeli kapitalizmin proletarya devriminin öngünü olduğu belirlemesi, son derece açık ve kesin devrimci sonuçlar ortaya koyar. Lenin'in ekonomik görüşleri, onun ulaştığı devrimci

sonuçlardan nasıl ayrı ele alınabilir. Bu devrimci düşünürün ulaştığı devrimci sonuçları çıkarın, geriye kapitalizmin gelişimi üzerine yapılmış akademik inceleme kalır. Oysaki, Lenin'in görüşleri Marks'ın görüşleri gibi toplumu devrimci yoldan dönüştürmeye yöneliktir, onun yalnızca bilimsel bir açıklaması değildir. Marks'ta, Lenin'de esas olan dünyanın devrimci dönüşümüdür.

Lenin'in politik değerlendirmeleri ve bunlardan hangi sonuçlar çıkarıldığı, politik yazılarında çok açıktır ve kesindir. Gerek 1905 Devrimi üzerine yaptığı değerlendirmelerde ve çıkardığı derslerde olsun, gerek 1917'de devrim günlerinde yazdığı "Uzaktan Mektuplar"da olsun ve gerekse devrim ve iktidar sorunu somut olarak işlediği eserlerinde olsun, ulaşılan devrimci sonuçlar leninist devrim teorisinin temellerini oluşturur.

Leninist Parti, Marks'ın geleceğin toplumuna yönelik teorik görüşlerinden ve devrimci sonuçlarından hareket ediyor. Leninist Parti, Lenin'in sosyalizmin teori-pratiği üzerine görüşlerinden ve devrimci sonuçlarından hareket ediyor. Leninist Parti'nin devrimci programı, komünist düşünürlerin İlkelerine, tahlil yöntemlerine ve vardıkları devrimci sonuçlara dayanıyor. Devrimci program, marksizmin-leninizmin ilkelelerinin somut koşullara uygulanmasını yansıtıyor. Kısacası Leninist Parti'nin iktidar programı, marksizmin devrimci özüne dayanıyor. Bu yüzden bilimseldir, doğrudur ve sağlamdır. Devrimci Programın gücü ve etkisi buradan ileri geliyor.

Devrimci marksistler bu topraklarda on yıllardır süren sınıf mücadelesinden dersler, sonuçlar çıkarıyorlar. Mücadelenin en iyi sonuçlarını, devrimci olanı alıp, işçi sınıfının gelecek mücadelesine taşıyorlar. Sınıf mücadelesinin gelişme sürecini yeniden yeniden ele alıp, ondan devrimci sonuçlar çıkarmak, marksist bir yöntemdir.

Sınıf mücadelesinin kaçınılmaz hedefini kabullenmek yetmez, hedefleri yaşama geçirecek devrimci araçları kullanmayı benimsemek de gerekiyor. Devrimci hedeflere devrimci araçlarla varılır. Anarşistlerle sınıfsız topluma yönelme amacında anlaşabiliyoruz, ama amaca varmak için devrimci iktidar aracını kullanmak zorunluluğunda ayrı düşünüyoruz. Anarşistler sınıfsız topluma geçişte proletaryanın devrimci diktatörlüğü zorunluluğunu yadsıyorlar. Marksistler açısından ise, kapitalizmden sınıfsız toplum olan komünizme geçişte proletarya diktatörlüğüne dayanmak zorunluluktur. Burada da görüldüğü gibi, sorun yalnızca komünist topluma yönelimde görüş birliğine varmak değildir, komünizme yönelimin devrimci sonuçlarında da anlaşmak gerekiyor.

Hümanist duygu ve düşünceleri nedeniyle sosyalizmden etkilenen çok sayıda sanatçı, yazar ve aydın var. Çünkü sosyalizm, en insani ilişkilerin serpilip geliştiği bir toplumdur. Ancak hümanistler, böyle bir top-

lum uğruna dövüşmekten ve sancılı bir süreci göğüslemekten uzak durmaya çalışıyorlar. Oysaki, insancıl hedeflere sert ve sancılı bir mücadele sürecinden geçmeden varılamaz. Komünistler ise insanın çok yönlü geliştiği geleceğin sınıfsız toplumuna, en çetin mücadele sürecinden geçilerek ulaşılacağı bilinciyle hareket ederler. Sınıflar mücadelesinin çok sertleştiği dönemlerde birçok aydının bizimle birlikte hareket etmemesi, onların böylesi bir devrimci süreci göze alamamalarından ileri geliyor. Fakat onların bu tavrı, ancak onların sınıfsal konumuyla açıklanabilir. Biz biliyoruz ki, sınıf mücadelesini sonuna kadar götürebilecek sınıf, devrimci konumu nedeniyle proletaryadır.

Proletaryanın sınıf savaşımı, büyük sanayinin gelişimiyle birlikte yükselmiştir. Büyük sanayi temeline dayanan toplumsal üretim güçlerinin gelişmesi, komünist topluma geçmenin maddi koşullarını hazırlar. Bu koşullar, teorik ifadesini komünistlerin programında bulur. Bu maddi koşullar, sosyalistlerin isteklerinin önkoşullarıdır. Yeni topluma geçişin maddi koşullarının ortaya çıkmasıyla birlikte, aynı temeller üzerinde bu geçişin kültürel düşünsel koşulları da oluşur. Sosyalizme geçişin maddi ve kültürel koşullarının oluşması, kapitalist ülkelerde belli bir olgunluğa ulaşmıştır. Maddi koşulların gelişimi, yansımaları uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarında bulmuştur.

Sınıf karşıtlıkları ve sınıf savaşımı da anlatımını proletaryanın sınıf bilincinde, sosyalist düşünce biçiminde bulmuştur. Sınıf savaşımının ilerlemesi, kitlelerin anlayışında büyük bir dönüşüm yaptı. Koşulların değişimindeki büyük alt-ast oluş, etkisini sanatta da gösterdi. Bilimsel sosyalizmin hızla yayılması, kitleler içinde etkin bir güç haline gelmesi, gerçekçi sanatın gelişmesi, toplumda köklü bir düşünsel dönüşüm yarattı.

Kitlelerin tavrı ve bilincindeki devrimci dönüşüm, kendini 20. yüzyılın proleter sınıf eylemlerinde ortaya koymuştur. Proletarya, gelişmenin önünde ayak bağı olan kapitalist kabuğu kırmak için tarihin en devrimci ve en ileri gidebilen devrimini başlatmıştır. Devrimin nesnel koşullarını devrime dönüştürecek olan devrimci öznedir. Devrimin öznesi proletaryadır. Proletarya, sınıf mücadelesinin ve sosyalizmin devrimci sonuçlarına dayanarak bu devrimi sonuna kadar götürecektir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

14 - 28 Nisan 2010

Sayı: 161

İKTİDAR SORUNU

Bugün işçi sınıfının hareketinin en önemli sorunu, küçük-burjuva uzlaşmacı hareketlerin emekçi kitlelerin dikkatini mücadelenin İkincil sorunlarına çekmiş olmalarıdır. Bu bir sorundur ve aşılması gerekir. Kitlelerin dikkati ikincil ve önemsiz sorunlara değil, sürmekte olan savaşımın asıl sorununa, tayin edici olana, iktidar sorununa çekilmedikçe, proletaryanın tam kurtuluşu hedefi, bir ütopyaya dönüşür.

Emekçi kitlelerin bakış açısı, günlük mücadelenin önemsiz sorunlarının içinde köreltiliyor. Küçük-burjuva reformist ve oportünist platformlar, devrimci bir perspektiften yoksundurlar. Uğruna dövülecek politik hedefler, günlük sorunların çözümüyle sınırlı tutulunca, kitlelerin gerçek enerjisi de tam olarak açığa çıkarılmıyor. Emekçi kitleler, devrimci hedefler için tam kurtuluş için dünyanın altını üstüne getirirler. Yani devrimci politik hedefler, kitlelerin enerjisini ve gücünü tam anlamıyla harekete geçirir.

Canlı, dinamik, coşkulu, devrimci kitlelerin hareketi, iktidarın ele geçirilmesine yönlendirilmezse, canlılığını ve heyecanını yitirmesi kaçınılmaz olur. Küçük burjuva uzlaşmacı hareketler, emekçilerin çabalarını ve enerjisini düzen-içi sorunlarla çevreleyerek, kitle hareketini felç etmek için elinden gelen her şeyi yapıyorlar. Burjuvazinin aşırı muhalefet kanadı olma politikasını bir çizgi haline getirdiler. Kitleler mücadeleyi yükselttikçe, onlar da tempolarını artıracaklardır, ancak izledikleri muhalefet çizgisi, onlara hep referans olacaktır. Devrimci mücadele, ancak bu uzlaşma içinde hareket eden çevrelerin dışında gelişebilir.

Emeğin iktidarının kurulması somut bir hedeftir. Devrimle iktidarın alınması bir görev olarak kitlelerin önüne konmadıkça, emekçiler kapitalizmin baskısı ve sömürsünden kurtulma koşullarına kavuşamazlar.

Tersine, düzen içinde boş yere zaman yitirmekten ve burjuvazinin bu durumdan yararlanıp, sarsılan egemenliğini ve konumunu güçlendirmekten başka bir sonuca yol açmaz. Anayasa tartışmaları, iktidar hedefi olmayan küçük burjuva sol hareketin, nasıl burjuvazinin peşine takıldıklarının açık bir örneğidir.

Sınıf savaşımının çok şiddetlendiği, sistemin bunalımının son derece derin olduğu, devrimci hareketin yükseliş içinde olduğu koşullarda, egemenler, egemenliklerini ve ayrıcalıklarını korumak için bazı ödünler vermeyi kabul edebilirler. Yapılan anayasa tartışmaları da burjuvazinin ezilen ve sömürülen kitleleri devrim hedefinden vazgeçirmek için başvurduğu bir yöntemdir. Küçük burjuva sosyalistleri de, sermayenin egemenliğinin pekişmesi anlamına gelen bu tartışmalara büyük bir hevesle katılım sağlıyorlar. Onlar bu tartışmaları "toplumsal uzlaşma" için bir fırsat olarak görüyorlar. Gerçekte ise kitlelerin dikkatini anayasa tartışmalarına yöneltmek, emekçileri devrimden uzaklaştırmayı amaçlayan burjuvazinin çabalarına hizmet etmek anlamına gelir. Devrim ve devrimle iktidara gelme yakın bir hedefken, bu somut hedefi gerçekleştirme görevini kitlelerin önüne koymak yerine, anayasa tartışmaları gibi önemsiz günlük sorunlarla uğraşmak burjuvaziye açık bir destek demektir.

Devrimci işçiler, burjuvazinin, düzenin içinde bulunduğu derin ve yıkıcı bunalımından kurtulmak için vereceği ödünlere aldanmadan, bütün iktidarı almak için savaşmalıdır. Böylesine devrimci bir süreçte, tam iktidar uğruna mücadelenin belirleyici olduğu bir dönemde, iktidar dışında hiçbir şey, onun amaçlarına yanıt veremez. Leninist Parti ısrarla bunu vurguluyor ve savunuyor. Küçük burjuva sosyalist hareket ise, iktidar mücadelesini uzak geleceğin bir sorunu olarak gördüğü için, iktidar dışında her günlük kazanımı her şey olarak görüyor. Böylece sonuna dek oportünizm bataklığına batmış oluyorlar.

Nesnel koşullar, kapitalizmin uzlaşmaz iç çelişkileri, emekçi sınıfı gitgide eylemlere, çatışmaya ve ayaklanmalara itiyor. Yani nesnel durum, kitlelerin sermaye egemenliğine karşı harekete geçmesinde devrimci bir rol oynuyor. Uzlaşmacı küçük burjuva hareketler ise; ayaklanmış, devrimcileşmiş, devrime yönelen kitleleri, bu hedeften uzaklaştırıp, tekrar burjuva boyunduruğuna almak için gerici bir çaba içinde. Sınıf mücadelesinin gereklerine yanıt veremedikleri ve gelişmeye ayak uyduramadıkları gibi, aynı zamanda işçi sınıfının devrimci sınıf savaşımının karşısına geçmiş durumdadalar. Devrimci mücadeleyi sonuna dek götürmek isteyen devrimci marksistlere düşmanlıklarının nedeni bu.

Kitleleri devrime yönelten elbette yalnız nesnel gelişmeler değildir. İnsanların bilinçlenmesi, örgütlenmesi ve devrimci mücadeleye katılması da, onları devrime yöneltir. Emekçi halkların devrimci eylemleri her gün yeni bir boyut kazanıyor. Tekel işçilerinin eylemleri etrafında oluşan hareket olsun, Newroz sırasında oluşan milyonların hareketi olsun, tam bir patlamadır. Her ciddi eylem ve hareket, kitlelerin gücünü ve enerjisini daha geniş bir şekilde ortaya çıkarıyor. Yapılan bu eylemler, öyle sıradan, basit birer etkinlik olarak görülemez. Yapılan devrimci kitle eylemleri, tarih yapan bir etkinlik olarak görülmeli. Bu topraklarda halkların sokak gösterileri, çatışmaları ve politik hareketleri sıradan bir yaklaşımla başka ülkelerle karşılaştırılmamalı. Burada yapılan eylemler, son derece devrimci nitelikli eylemlerdir. Bu kadar ağır faşist terör altında, hiç eksik olmayan katliam ve saldırılara rağmen gerçekleşen kitle eylemlerinin devrimci anlamı iyi kavranmalı. İktidar bu devrimci eylemlerden ve devrimci kitlelerden çok uzaklarda değildir.

Bütün nesnel ve öznel gelişmeler, devrimi gündeme getirmiştir. Milyonları sokağa çeken, toplumun devrimci dönüşümü hedefidir. Kitleler kendi öz pratiğinden biliyorlar ki, yalnızca bir devrim kendi özelemlerine yanıt verebilir, insanca bir yaşamı gerçekleştirebilir. Devrim sınıf mücadelesinin en yüksek düzeye çıkmasıdır. Devrim iktidar sorununu çözer. Ve sınıf mücadelesi, İktidarın emekçilerin eline geçmesinden sonra yeni koşullarda ve yeni biçimde devam eder. Ancak bu kez politik üstünlük işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin eline geçmiştir. Kitleler özelemlerini ve istemlerini gerçekleştirecek koşullara sahiptir artık. Emekçi sınıf iktidara gelmeden, politik özgürlüğün gerçekleşmeyeceği açıktır. Eylemden eyleme giden kitlelerin özgürlük özelemleri doğru kavranmalıdır. Devrimle İktidara gelmeyi hedeflemeyenler, geniş kitlelerin özelemlerine ve yönelimine ters düşerler. Halen kitlelerin eylemlerine önyak olanlar, aynı konumlarını artık sürdüremezler. Çünkü kitleler iktidar olmak için yoğun olarak devrimci eylemlere yöneliyorlar.

Latin Amerika, iktidarı hedefleyen devrimci halkların iktidara gelişlerinin canlı bir örneğidir. Orada devrimci kitleler burjuvazinin egemenliğini yıkma kararlılığını, ısrarını ve sonuç alıcı örneğini ortaya koydular. Mistik bir anlayışla iktidar sorununun çözümünü belirsiz bir geleceğe ertelediler. Günlük politik mücadelenin güncel temel hedefi olarak gördüler. Kendilerini muhalefet anlayışına mahkûm etmediler. Ayaklanarak, çatışarak, silaha sarılarak aldıkları iktidarı. Burjuva egemenliğin sınırları içinde kalacak şekilde kendilerini aldatmadılar. Tayin edici savaşı iktidar etrafında verdiler. Tamamen

devrimci bir anlayışla hareket ederek iktidarı aldılar. Latin Amerika halklarının tarihsel hareketinin devrimci anlamı ve önemi doğru kavranmalı.

İktidar sorununa yalnızca proletaryanın enternasyonal sınıf savaşının deneyimleri açısından değil, aynı zamanda bu topraklarda yürütölen güncel sınıf mücadelesinin deneyimi bakış açısıyla yaklaşıyoruz. Sınıf mücadelesinin tüm deneyimi ve güncel olarak süren varlığı, sınıflar savaşının gelip iktidar, sorununa dayandığını gösteriyor. atışmaların sertleşmesi ve şiddetlenmesi de bu nedenledir. Kitleler artık eski toplumda oyalanmak değil, toplumun devrimci dönüşümünü istiyor. Toplumun dönüşümünü sağlayacak araç ise emekçi halkın eline geçmiş olan devrimci bir iktidardır. İktidar sorunu güncel sınıf mücadelesinin, güncel devrimin can alıcı sorunudur.

İktidar sorununu çözecek olan, sınıf mücadelesidir. Sınıf mücadelesi ise bulunduğumuz yerde on yıllardır son derece sancılı ve şiddetli biçimde sürüyor. İşçi sınıfı, emekçi kitleler ve ezilen halklar bu mücadele içinde ayağa kalktı. Devrimci hareket bugün geniş kitleleri harekete geçirebiliyor. Devrimci mücadele milyonların mücadelesine dönüştü. Kitlelerin devrimci mücadelesi, iktidar mücadelesi küçük burjuva hareketlerin reformist ve oportünist politikaları yüzünden boş yere heba edilemez. Devrimin olanaklarını bir devrime (İktidarın ele geçirilmesine) çevirmek için devrimin tüm güçleri harekete geçirilmelidir. Devrimci durum devrime dönüştürölmeli.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

5 - 19 Mayıs 2010

Sayı: 162

DEVRİMCİ İNİSİYATİF

Burjuvazi tarihsel inisiyatifini yitirmiştir. Bu genel ve evrensel bir durumdur. Somut olarak bu devrim toprağını alırsak, burjuvazinin inisiyatifini yalnız tarihsel bakımdan yitirmekle kalmayıp, güncel olarak da yitirdiğini söyleyebiliriz. Burjuvazinin kitleler üzerindeki ideolojik-politik hegemonyasının çöküşü her gün biraz daha derinleşiyor.

Devrimci durum, devrimin olgunlaşması, kitlelerin gelişen devrimci mücadelesi burjuvazinin inisiyatifi yitirdiğinin en somut kanıtıdır. Emekçi kitlelerle tekeli burjuvazi yıllardır süren uzun savaşa tutuşmuş bulunuyorlar. Halk kitlelerinin bu kadar uzun bir süre savaşı sürdürdüğü bir yerde, burjuvazi değil inisiyatif sahibi olmak, kendi egemenliğini sürdüremez hale gelmiştir.

Sınıf savaşımının geldiği ileri düzey, olayların devrimci yönde seyretmesi, inisiyatifin halk kitlelerine geçtiğini gösteriyor. Bu belirleme soyut bir belirleme değil, somuttur. Her gün canlı olarak yaşanan gerçeklerdir. Yaşamın gerçekleridir. Gerçekler somuttur. Haftalara, günlere sığan binlerce toplumsal olay, çatışma, gösteri ve kitlelerin bu yöndeki muazzam hareketliliği, devrimci kitle hareketinin inisiyatifinin ifadesidir.

Kitle inisiyatifinin yeni bir örneği TEKEL işçilerinin eylemidir. Eylem esas olarak işçilerin kendi kararlılığı ve girişimi olarak başladı. Uzun süre devam etmesi de yine eylemci işçilerin kendi mücadelelerinin sonucudur. Eylem gitgide yaygınlaşan yeni bir devrimci kitle hareketi dalgası yarattı. Sosyal-reformist ve oportünist çevrelere göre ortaya çıkan şey yalnızca bir "dayanışma"dan başka bir şey değildir. Kitle hareketlerini olduğundan farklı ve ılımlı gösterme, bu çevrelerin yerleşmiş bir politikasıdır. Onlardan ileri bir değerlendirme beklenmez. TEKEL eylemine destek vermek gerekçesiyle ortaya çıkan yaygın ve yoğun kitle eylemleri basit bir "dayanışma" olarak gösterilemez. Gerçekte ise olan şey, emekçi kitlelerin yeni bir patlaması ve

açığa çıkan kitle enerjisinin yeni bir devrimci çıkışın yeni bir devrimci dalganın her tarafı kaplamasıdır. Olan şey, devrimci yükselişin daha da güçlenmesidir.

Kürt halkı, ulusal-sınıfsal kurtuluşu doğrultusunda yıllardır sürdürdüğü savaşıla, inisiyatifi kendi eline almış durumda. Şoven Türk egemenlerinin orada egemenliğini yeniden kurmak için yaptığı büyük katliamlar sonuç getirmedir. Kitleler yakaladıkları bu durumu daha ileriye götürmeye ve güçler ilişkisini tamamen kendi lehine değiştirmeye kararlılar. Faşist devletin yaptığı her saldırı hemen devrimci kitlelerin eylemleriyle yanıt buluyor. Kitle inisiyatifi gün gün gelişiyor, güçleniyor ve yeni insan topluluklarını kendine çekiyor. En önemlisi halk kitlelerinin kendi hedefleri doğrultusunda yaptığı çalışmalarlardır. İnsanlar, ne yapacaklarına ve tüm faaliyetlerine kendileri karar veriyor ve yönlendiriyor.

Kitlelerin gösterdikleri inisiyatifin temelinde, örgütlü devrimci mücadele var. İnisiyatif; yani girişim üstünlüğü ve sürece yön vermek, devrimci eylemlerin sonucudur. Devrimci mücadele yıllardır sürüyor. Kitleler içinde parti çalışması en ağır saldırı altında bile devam etti. Tüm bu savaşım içinde devrimci kitle hareketi yaratıldı. Hiç bir koşulda mücadeleden geri durmayan kitleler bu savaşımın ateşi içinden geçerek çelikleşti. Burjuvaziye karşı üstünlük sağlamak için, büyük bir deneyime sahipler. Kitleler bugünkü noktaya devrimci savaşımıla geldiler ve daha ileriye, savaşımın yeni aşamalarına devrimci nitelikleriyle varacaklar.

İnisiyatifin kitlelere geçmiş olması, sınıflar savaşımında yeni bir durumun doğması demektir. Bu yeni durum, sınıflar arasındaki güç ilişkisinin işçi sınıfı ve tüm emekçi kitlelerin lehine değişmesi demektir. Uzun iç savaşın böylesine devrimci bir sonuç yaratması kaçınılmazdı. Tekelci sermaye elindeki gücü sonuna dek kullanmasına, uluslararası sermayenin kesin ve aktif desteğine sahip olmasına karşın, burjuva iç savaşı kazanamamıştır. Emekçi kitlelerin yeni ve daha güçlü devrimci giri-şimlerde bulunmasını önleyememiştir. Koyduğu her barikat, devrimci kitleler tarafından her seferinde aşılmıştır.

Burjuva engellerinin her seferinde daha aktif bir girişimle yıkılıp geçilmesi, öyle egemenlerce kabul edilebilir sınırlar içinde kalınan bir çalışmayla, burjuva limanlarında kendine güvenli bir yer arayan uzlaşmacıların anlayışıyla da olmamıştır. Burjuva mevzilere karşı yıkıcı ve devrimci saldırılar, devrimci bir savaşımıla, kitlelerin devrim hedefiyle yaşamını ortaya koymasıyla gerçekleşmiştir. Hedefe varmak için daha alınacak zorlu bir mesafe var. Fakat girişim inisiyatifi artık bizim elimize geçmiştir.

Devrimci sürecin devrimci kitle eylemleriyle hızlanması, tüm toplumu derinden etkileyen devrimci durumun daha da olgunlaşması, işçi sınıfının önemini ve önderliğini öne çıkarmıştır. Kitlelerin artan inisiyatifinden söz ederken, kitlelerin içinde asıl olarak da işçi sınıfının devrimci girişimlerinin öne çıktığını belirtmek gerekiyor. Bütün halk kitleleri içinde işçilerin ve diğer emekçilerin mücadelesi belirgin olarak öne geçti. İşçilerin ve işsiz işçilerin verdiği mücadele yıllardır kesintisiz olarak sürüyor. Bu durum, keskinleşen emek-sermaye çelişkisinin ve emekçilere karşı yoğunlaşan küresel kapitalist saldırıların zorunlu bir sonucudur. Önümüzdeki süreçte, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin faşizme ve sermayeye karşı eylemleri iyice yoğunlaşacak ve şiddetlenecektir. İşçi sınıfının, kapitalizmin ezdiği tüm emekçi kitleleri, kapitalizmin baskısından kurtarmak için girişeceği her devrimci eylem devrimi biraz daha olgunlaştıracaktır.

İşçi sınıfının önderlik rolünün öne çıkması, devrimci marksist partinin de önderlik rolünü ve önemini artırır. Somut durumun kendi somutluğu içinde doğru bir çözümlemesini yapmadan; devrimci durumun, devrimin olgunlaşmakta olduğunu belirtmeden hiç kimse marksist olarak kalamaz. Marksist olarak kalmak için somut durumun ve somut koşulların zorunlu yaptığı mücadele görevlerini belirlemek gerekiyor. Yeni bir toplum kurma amacımıza, ancak verili koşulların gerektirdiği devrimci görevleri yerine getirerek varabiliriz. Bunun dışında devrim ve gelecek üzerine söylenecek her şey, yalnızca proletaryanın somut devrimci görevlerinin üstünü örtmeye yönelik olabilir. Soyut şeylerden söz edip, ama somut devrimci görevlerden kaçmak, küçük burjuva uzlaşmacı hareketlerin çok belirgin bir özelliği olmuştur.

Küçük burjuva sosyalizminin emekçi kitlelere güncel olarak tüm söylediği ekonomizmden, sendikalizmden başka bir şey değildir. Tüm yetenekleri sendikaların ortak yayınladıkları sendikal talepler deklarasyonunda ifade edilenleri sosyalist bir lafızla yinelemektir. Onların işçilere sundukları sendikalizmle, marksistlerin, iktidarın politik yolla, devrimci mücadele yoluyla ele geçirilmesi anlayışı birbirini dışlar. Emekçi sınıf sendikalist anlayışla devrimi gerçekleştiremez. Sendikalizm burjuva egemenlik sınırlarını hiç bir şekilde aşamaz. Halk kitleleri iktidara, devrimci politik bir çizgi izleyerek varabilir yalnızca.

Devrim dalgası geniş halk kitlelerini kendine çekerek büyümeye devam ediyor. Devrimci mücadele dalgası devrim hedefli olarak yönlendirilemezse, bunun ardında, kitleleri bekleyen yozlaşma ve yıkım

olur. Kck burjuva sosyalist hareketin devrimci mücadeleye önderlik edemeyeceği açık. Çünkü devrim onlar için önümüzdeki bir hedef değildir. Bu anlamda, devrime önderlik etmek diye bir sorunları yoktur. Ancak Leninist Parti kitlelerin devrimci mücadelesine önderlik edebilir. Çünkü Leninist Parti, tüm çalışmasını devrim hedefiyle yürütüyor. Parti, devrimci görevlerini yeri getirirken bunu büyük bir heyecan, coşku ve sevinçle yapıyor. Geleceğin güvencesi olarak gördüğü devrimci işçi sınıfı hareketine büyük bir güven duyuyor.

Devrimci mücadele, bu mücadelenin gerisinde duran hareketlere bırakılmaz. Onlar her durumda devrimci kitle hareketini geri çekmeye çalışacaklardır. Bu uzlaşmacı kck burjuva hareketlerin, devrimci hareketi devrim hedefinden uzaklaştırma çabalarını boşa çıkarmanın en etkili yolu, proletaryanın devrimci sınıf partisinin önderliğini kitlelerin savaştığı her alanda yükseltmektir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

19 Mayıs - 2 Haziran 2010

Sayı: 163

SINIF MÜCADELESİNDE YENİ BİR DÖNEM

Devrimci yükseliş, geniş halk kitlelerinin katılımıyla güçleniyor ve daha ileri noktalara doğru yol alıyor. Hareketin devrime yönelimi geri döndürülemez bir süreçtir. Süreç devrimci etkisini hissettirdikçe, toplumsal uzlaşmacılar da hareketi geri çekmek, en geri mücadele çizgisinde tutmak için çabalarını o kadar artırıyorlar. Artık hiç kimse bulunduğu noktada uzun süre kalamıyor. Ya ileriye, devrime yönelmek zorundasın ya da geriye gitmek, burjuvaziye hizmet etmek zorundasın. Sınıf savaşımı başka bir yol tanımıyor.

Sistemi aşmayan istemler ileri sürmek ve bunda ısrarlı olmak, daima uzlaşma çizgisinde yürümek küçük burjuvazinin hareket biçimidir. O bunu, rastlantısal, geçerken, öylesine yapmıyor; bilerek, sınıf uzlaşmacı politikası gereği olarak davranıyor. Proletaryayla burjuvazi arasındaki uzlaşmaz sınıf çelişkileri ne derece keskinleşirse keskinleşsin, küçük burjuva hareket, çelişkileri uzlaştırma arzusunun hiç vazgeçmez. Ama görmüyorlar ki, çelişkilerin kendi gelişimi, sınıf savaşımının şiddetlenmesi ve devrimci patlama, tüm bu uzlaşma girişimlerini havaya uçuruyor. Gerçek yaşamda gelişmeler ne olursa olsun, küçük burjuva unsurlar, kendi sınıfları uzlaştırma hayalinden vazgeçmezler.

Küçük burjuvazi kendi durumunun teorisini yapıyor. Küçük burjuvazinin sınıf konumundan hareket eden sosyal reformist ve oportünist hareketler, devrimi gerçekleştirmeyi bugünün bir görevi olarak göze alamadıkları için, devrimci durum yok, evrimci durum var diyorlar. Kavramıyorlar ki, politik devrimi gündeme getiren, toplumsal devrimi kaçınılmaz yapan kapitalist toplumun çelişkileri içindeki evrimidir. Burjuva toplumun ilerlemesinin, karşıtlıklar içindeki gelişmesinin zorunlu olarak vardığı yer devrimdir. Evrimciler, burjuva düzen sınırları içindeki her türlü değişikliği desteklerler, ama toplumsal ilişkilerde en ileri, en köklü ve en derinlikli değişiklik demek

olan devrime karşı çıkarlar. Ve yine anlamıyorlar ki, devrimle yeni bir toplumsal düzene geçilmeden, insanlar ellerindekileri de yitirirler. Bu yüzden devrimle yeni bir topluma geçmek bir ölüm kalım sorunu-
nudur.

Küçük burjuva politik hareket çelişkileri uzlaştırmak için nasıl bir çaba harcarsa harcasın, çelişkilerin gelişimi kendi kaçınılmaz sonuçlarını yaratır. Uzlaşmacı hareketlerin son yirmi yılda sınıf çatışmalarını en alt düzeye çekmek için gösterdiği tüm gayretlere karşın, sınıf çatışmaları bu dönem en şiddetli ve en yüksek düzeye çıktı. Kitlelerin Türkiye ve Kürdistan'da yıllarca devlet güçleriyle doğrudan çatışmasının devrimci anlamını ortaya koyamadılar. Devrimci kitleler girdikleri yürekli doğrudan eylemlerle, devrimci mücadele biçimiyle, devrimci niteliğin sadece az sayıdaki devrimcinin niteliği olmayıp yaygın bir nitelik haline geldiğini gösterdiler. Emekçi sınıflar dünyanın en baskıcı ve en katliamcı politik düzenlerinden biriyle yıllar boyu savaştı. Kitleler oportünist ve reformist hareketlerin tüm korkakça tavsiyelerine rağmen, cesaretlerini yitirmeden savaşımaya devam etti. Kitleler, savaşa devrimci biçimler vermeden sonuca ulaşamayacaklarını dünya proletaryasının deneyimlerinden ve kendi dene-yimlerinden biliyorlar.

Bu çevreler bizi, yaşamın olgularını dikkate almamakla eleştirirler. Onlar bunu söylerken, sosyo-politik olgulara basit olarak, sıradan bir biçimde baktıklarını kabul etmiş oluyorlar. Marksistler ise, tüm toplumsal ve politik olgulara, devrimci bir tarzda bakıyorlar. Devrimci bir tarzda bakmadan, bu topraklarda on yıllardır süren son derece şiddetli savaşın gerçek anlamını, devrimci anlamını ortaya koyamazsın. Bu kaçınılmaz savaş, toplumun önüne ekonomik, toplumsal, tarihsel ve politik gelişmeler tarafından konulmuştur. Sistemin iç çelişkileri tarafından gündeme getirilmiştir. Boyutlanan sınıflar savaşı, çelişkilerin uzlaşmayla değil, ancak devrim yoluyla çözüleceğini ifade ediyor. Devrimin gerçek koşulları nesnel gelişmeler tarafından oluşturulmuştur. Devrimci sınıf savaşı, bu koşulları devrime çevirecektir.

Kitlelerin devrimcileştiğinin en açık kanıtı, devrimci kitle eylemleridir. Faşist devlet terörünün senelerce var olduğu bu topraklarda, halklar egemen sınıf ve baskı toplumuna karşı sık sık ayaklanmıştı. Bugünün ayırt edici özelliği ise devrimci kitle eylemlerinde belirgin bir artışın görülmesidir. Diğer dönemlere göre, daha da öne geçmesidir. Tekelci sermayenin ve faşist devletin emekçilere ve Kürt halkına karşı saldırılarının azgınlaşması, kaçınılmaz olarak geniş kitleleri devrimci eylemlere itiyor. Emekçiler daha deneyimli

ve bilinçli hareket ediyor. Burjuvaziyle kavgaya daha donanımlı giriyorlar. Devrimci kitle eylemleri daha örgütlü ve bilinçli bir davranış ürününü olarak ortaya çıkıyor.

Devrimci kitle eylemlerinin etkileyici iki örneği, Newroz ve 1 Mayıs (Taksim) oldu. Her iki eylem hem katılanların sayısındaki artış ve hem de coşku bakımından tam bir devrimci patlamadır. Birikmiş öfkenin patlamasıdır. Oluşmuş devrimci öfkenin patlamasıdır. Ama her patlama daha büyük ve daha etkin patlamaları ateşliyor. Devrimci patlamalar kendini yalnızca belli başlı büyük eylemlerde göstermiyor. Kitlelerin devrimci eylem içinde olduğunu gösteren sayısız eylem oluyor. Zaten tüm kitle gücünün kendisini bir iki eylemde ortaya koyması beklenemez. Gerçek yaşamda da durum böyle değildir. Ne Newroz, ne 1 Mayıs, ne genel grev sisteme karşı harekete geçen bütün kitleleri kapsayamaz. Böyle bir bakış, hareketin gücü ve boyutları hakkında bizi yanıltır. Gerçek kitle gücü ve hareketin gerçek boyutları bunun çok daha ötesindedir. Hareketin gerçek boyutlarını kavramak için, aynı tarihsel dönemde yapılan bütün eylemleri, etkinlikleri, toplantıları vb. göz önünde tutmak gerekiyor. Üstelik tüm öfkeli kitle de henüz harekete geçirilmiş değildir. Fakat büyüyen eylemlerin etki alanı sürekli genişliyor. Devrimci mücadele her geçen gün yeni güçleri harekete geçiriyor ve kendine çekiyor.

Leninist Parti 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkmak için her kez bir ölüm-kalım savaşı verdi. Taksim'de ısrarın, devrimde ısrar olduğunu söyledi. Kuşatma altında olan 1 Mayıs Alanı'nı her yıl ele geçirme militanlığı ve kararlılığı, devrimci kararlılığın somut bir ifadesidir. 2010 1 Mayıs'ında yüz binlerin Taksim'e çıkması yalnızca geçmiş anmak değildir. Büyük emekçi kitleler devrimci kararlılığını, devrimi gerçekleştirme azmini orada güçlü bir biçimde göstermiştir. Taksim'deki büyük eylemin işçi sınıfı için nasıl bir devrimci anlamı olduğunu kavramak için olaylara devrimci biçimde bakmak gerekiyor. Ancak proletaryanın kurtuluşu bakış açısıyla bakıldığında Taksim'in devrimci anlamı görülecektir.

Taksim'de gerçekleşen 1 Mayıs'la birlikte sınıf mücadelesi yeni bir döneme girmiştir. Sınıflar mücadelesinde yeni bir dönem önceki dönemle bir bıçak kesigi gibi ayrılmaz. Bir süre, bir iç içelik söz konusudur. Daha önce ortaya çıkan pek çok olgu, gelişme ve başlamış olan süreç, yeni dönemle birlikte daha belirginleşir ve öne çıkar. 1 Mayıs'a dek toplumu sarsan çok sayıda büyük eylem oldu. Sadece son bir yıl içinde bile milyonların sürekli hareketi, mücadelesi görkemli gösterileri gerçekleşti. Tekel işçilerinin eylemleri gibi çoğu çatışma içinde geçti. Elbette tüm bu sayısız devrimci eylemin sıçrama

yaptığı, niceliğin niteliğe dönüştüğü bir noktaya varacaktı ve varmak zorundaydı. 1 Mayıs tüm bu eylemleri, sınıf mücadelesini daha ileriye götürdü. 1 Mayıs'ın ayırt edici özelliği faşizme ve sermayeye karşı yıllarca verilen çetin ve şiddetli savaşın, en sonunda zafere ulaşmasıdır. Sokakta kazanılan bir zafer olmasıdır. Yeni dönem devrimci mücadelenin ulaştığı ileri düzeydir.

Bu dönemin özellikleri ana çizgileriyle şunlardır: Birincisi, şimdiye kadar harekete geçmeyen kitlelerin devrimci eylemlerin etkisiyle ve koşulların zorlamasıyla harekete geçmesi, devrimci mücadelenin daha geniş bir kitleye dayanması, devrimci kitle eylemlerinin belirgin olarak öne çıkması; ikincisi, ayaklanma koşullarının hızla olgunlaşması, ayaklanmanın aynı çabuklukla gündeme gelmesi; üçüncüsü, her iki gelişmenin sonucu olarak, devrimci kitle eylemlerinin iktidarı ele geçirme hedefine yönelme eğilimi göstermesi; dördüncüsü, devrim zorunluluğunun geniş kitlelerce anlaşılacağı koşulların ortaya çıkması. Geçici Devrim Hükümeti'nin öne-minin daha iyi anlaşılması.

Böylesine son derece devrimci bir hedef ve devrimci görevler reformizmin, oportünizmin uzlaşmacı ve geri çizgisiyle yaşama geçirilebilir mi, bir fırtına gibi esen devrimci eylem dalgası, bir devrime dönüştürülebilir mi? Uzlaşmacı bir çizgiyle devrimci hedefler gerçekleşemez. Devrimci mücadele görevleri ancak, gerçek ve içten bir devrimci eylem çizgisiyle başarıya ulaşabilir. Proletaryanın gerçek devrimci çizgisi, bu dönemde işçilerin, emekçilerin daha geniş bir kesimini etkisi altına alacaktır. Ama kitlelerin devrimci önderliği kendiliğinden bir sürecin sonucu olmayacaktır. Bunun için proletaryanın devrimci sınıf partisinin çabası ve mücadelesi gerekmektedir. Sınıf mücadelesi, devrimci önderlikle zafere ulaşacaktır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

2-16 Haziran 2010

Sayı: 164

DEVİRİMİN ZORUNLULUĞUNUN KANITLARI

Geniş emekçi kitlelerin ve halk yığınlarının sermaye egemenliğini devirmek hedefiyle harekete geçmesi için devrimin zorunluluğunu kanıtlamalıyız. Devrimin zorunluluğunu kavramamaları, günlük mücadelede darlıktan kurtulmalarını ve genel bir anlayışla, yani devrimci bir anlayışla davranmalarını sağlar. Hareket genelleştikçe daha geniş kitleleri kendine çeker, yığımsal devrimci savaşım büyük bir ivme kazanır.

Halk yığınlarına devrimin koşullarının oluşmadığını söyleyen küçük burjuva reformist hareketler, ekonomik, toplumsal ve politik koşullara baksınlar. Verili nesnel durumun derinlikli bir kavrayışa dayanan çözümlemesi yapılmadan çıkarılan sonuçlar temelsiz olur. Öznelci bir biçimde devrim koşullarının olgunlaşmadığını ileri sürerler, koşulların nesnel bir değerlendirmesini yapmamışlardır. Ellelerinde ne somut durumun bir çözümlemesi var ne de buradan çıkarılan politik sonuçlar. Dolayısıyla içinde bulunduğumuz süreçle ilgili söyleyecekleri ciddi bir şeyleri de yok. Söyleyecek düşünceleri yoksa kitleler üzerinde etkinliklerini uzun süre koruyamazlar. Devrimci kitleleri etkileyecek olan bilimsel görüşlerdir. Devrimci yığınlar uzun bir mücadele sürecinden geçmişlerdir. Mücadelenin her alanında belli birikimleri var. Hangi görüşlerin kendilerini yenilgiye götüreceğini ve hangi görüşlerin kendilerini zafere götüreceğini değerlendirecek kapasiteye sahiptir.

Maddi koşulların gelişimine bağlı olarak sınıf savaşımı ve sınıf karşıtlığı gelişme göstermiş ve keskinlik kazanmıştır. Ortaya çıkan bu koşullar devrimin koşullarıdır. Kapitalizmi geliştiren aynı koşullar, onun yıkım koşullarıdır. Emekçilerin ayaklanmaları bu koşullarda ortaya çıkıyor ve yaygınlaşıyor. Ekonomik yıkım ve politik baskı nedeniyle emekçilerin ve Kürt halkının yaşamı son derece kötü koşullar altında geçiyor. Zaten ağır olan durumları gitgide daha da kötüleşiyor. Bu yüzden bu topraklarda yaşayan halklar sisteme karşı büyük bir öfke içinde. Yeterince güç birikimi, yeterince patlayıcılar

birikmiş durumda. Bu yüzden kitlelerin savaşımı çok şiddetli ve yoğun geçiyor. Bu yüzden dünyanın en şiddetli ve uzun bir iç savaş sürüyor bu topraklarda. Maddi koşullar toplumun Önüne sorunları da, sorunların zorunlu çözümünü de (devrimi) birlikte koymuştur.

Kapitalist ekonomi ve toplumsal sistem tepeden tırnağa çözümlü- dağılma, yani tam bir çürüme içindedir. Onun temel çelişkisi olan üretimin toplumsal karakteriyle mülk edinmenin özel biçimi arasındaki çelişki, tekelci sermayenin gelişimiyle birlikte daha derinleşti. Üretimin toplumsal boyutları derinleştikçe uzlaşmaz karşıtlık kendini belirgin olarak ortaya seriyor. Yeni toplumun maddi önkoşullarının eski toplumun yapısında olgunlaşması, kapitalist toplumun çözümlü dağılmasını hızlandırıyor ve iyice açığa çıkarıyor. Yeni toplumun maddi koşullarına dayanarak ileri bir toplumun İnşa edilmesi için, halk kitlelerinin iktidara gelmesi gerekiyor. Ama bu toplumun kurulmasına girişmeden önce koşulların devrimcileşmesi zorunludur.

Eğer halk kitleleri iktidara devrimle bir an evvel el koymazsa durumları çok daha ağırlaşacaktır. Bu durum bugünden tüm şiddetle kendini gösteriyor. İşçiler tüm kazanımlarını ve mevzilerini bir bir yitiriyorlar. Hiç bir çalışan yarınından emin değil. Kısacası tekelci egemenlik sistemi emekçi sınıflar üzerinde tüm yıkıcılığıyla kendini hissettiriyor. Hayat pahalılığı durmadan artıyor. Geçimini en asgari düzeyde sürdürme bile emekçiler için ciddi bir savaşım gerektiriyor. Ancak bir devrim ezilen ve sömürülenlerin içinde bulunduğu duruma son verebilir ve yeni bir yaşamın koşullarını yaratabilir.

Sınıf bilinçli işçiler, devrimci emekçiler kendi yaşam koşullarının iyileştirilmesi için ve köklü bir düzelme olması için her gün eylemlerle bu yönde istemlerini ilan ediyorlar: Parasız sağlık hizmeti; parasız eğitim, herkese ulaşım hakkı, yaşanılır bir çevre, kadın erkek eşitliğinin sağlanması ve daha başka istemleri. Emekçilerin istemlerinin sermaye düzeninde çözülemeyeceği açık. Emekçilerin istemleri kurulu toplumsal düzenin ötesini işaret ediyor. Bugünden kendini ortaya koyan toplumcu düzeni gösteriyor. Ama buraya nasıl varılacak? Buraya ancak devrimle varılır. Çünkü yalnız bir devrim, katılmış eski politik biçimi, eski toplumsal biçimi yıkabilir. Eski toplumsal ilişkilere son verilmeden, yerine yenisi kurulamaz. Buradan da açıkça anlaşılacağı gibi devrim ve iktidarın ele geçirilmesi ekonomik kurtuluşun, yaşamı köklü olarak iyileştirmenin bir koşuldur.

Sadece maddi koşullar değil, devrimin nesnel koşulları da oluşmuştur. Devrimin nesnel koşulları -devrimci durum- belli bir süre-

den beri şekillenmiş bulunuyor. Devrimin gerçekleşmesi için, gereken koşulların -toplumsal ve politik koşullar- önceden oluşması gerekiyor. Bizde devrimin gerçek koşulları -ekonomik ve politik kriz, toplumsal yıkım ve ulusal sorun, şiddetli sınıf savaşı- herhangi bir ülkeye göre -örneğin Yunanistan'a göre- çok daha fazlasıyla oluşmuş durumda. Sistemin genel bunalımının temelinde emek-sermaye çelişkisi var. Bizde çelişkilerin ve çatışmanın keskin oluşu, sistemin bunalımını çok daha şiddetlendiriyor. Yıllardır süren uzun ve sert iç savaş, ulus çapında bunalımın hangi düzeye vardığını gösteriyor. Yıkıcı ekonomik, toplumsal ve politik kriz Yunanistan'da kitleleri sık sık sokağa döküyor ve sert çatışmalara neden oluyor. Bizde ise o düzeyde çatışmalar -ve daha sert olanları- süreklilik gösteriyor. Bir devrimin olması için oluşması gereken nesnel koşullar bizde ileri düzeyde var. Nesnel koşulların oluşması yeterli değildir, devrimin olması için öznel koşulların da hazır olması gerekir. Fakat özneyi hazırlayacak olan proletaryanın devrimci sınıf partisidir. Öznenin ve öncü gücün rolü. İçinde bulunduğumuz koşullarda çok büyük bir önem kazanmıştır. Devrimin öznesinin ve onun politik öncüsünün mücadelesi yeni değildir. Devrimci mücadele on yıllardır şiddetli bir saldırı, baskı ve katliamlar altında sürüyor. Savaşımın en zorlu şartlarından geçmiş, kitlelere her durumda öncülük yeteneğine sahip bir güç oluşmuştur. Devrimin öznesi savaşımın ortaya çıkmış ve savaşımın mücadeleyi sürdürmüştür. Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketinin bir tarihi var. Ve bu tarih etkileyici, yiğit mücadeleyle doludur. Devrimci proletaryanın öncüsünün yüksek bir savaşım kapasitesine sahip olması, faşizme ve sermayeye karşı zafer elde etmede çok büyük bir güvencedir. Devrimin koşullarının oluşmadığı gerekçesini ileri süren reformist ve oportünist hareketler, aslında devrimci öznenin deneyimlerini ve devrimci yeteneğini küçümsüyorlar. Devrimin öznesinin tarih yapıcı etkinliğini küçük görenler, yığınsal devrimci savaşımın iki önemli örneğini; 1 Mayıs 2010 Taksim'i ve bu yılın Newroz'larını hiç anlayamamışlardır. Bu devrimci eylemler, kitlelerin devrime nasıl hazırlandıklarını ve ne denli kararlı olduğunu gözlerimizin önüne seriyor.

Tekelci sermaye ve hükümet bu gidişi durduracak kadar güçlü değil. Politik iktidar, gerek kitlelerin artan eylemleri ve gerekse egemen güçlerin kendi aralarındaki çatışmaları nedeniyle iyice zayıf düşmüştür. Bu nedenle devrimin gelişmesi karşısında fazla bir şey yapamıyor. Öte yandan sermayenin ve devlet egemenlik sisteminin yoğun sömürüsü ve yıllarca devam eden baskılar nedeniyle kitleler büyük bir öfke içinde. Burjuva iktidarının zayıf duruma düşmesi ve

bir iktidar gediğinin açılması, devrimin koşullarının hızla olgunlaşması öfkeli kitleleri daha büyük bir güç ve kendine güvenle eylemlere itti.

Ekonomik, toplumsal ve politik sistemin çatırdaması karşısında bugüne değin devrimci mücadeleye katılmamış ve mücadeleden geri kalmış yığınların bile kendine güvenle eyleme atılmalarını sağlayan bir durumun oluşması, sınıf bilinçli işçilerin mücadelesini ve devrimci öncüsünü güçlendiriyor. Her geçen gün geniş kitleler, devrimci harekete destek oluyor ve devrimci hareket güçlenmiş olarak ileri atılıyor.

İvedi ve temel güncel görev devrimci mücadele dalgasını, devrimci yükselişi devrime çevirmektir. Devrimin gerçek koşulları oluşmuş, kitleler burjuvaziyle savaşım halinde, devrimi gerçekleştirmenin olanakları çok daha artmıştır. Olanakları sonuna dek kullanmak devrimin politik öncüsünün ertelenemez yükümlülüğüdür. Yalnızca içteki koşullar değil, dünyadaki objektif durum da son derece uygundur. Dünya devrimi inişte değil, yükseliş çizgisindedir. Dünya devriminin gelişme içinde olması, her ülkedeki devrimci mücadeleyi hızlandırıyor ve güçlendiriyor. Bütün bu gelişmeler işçi sınıfının kendi tarihi misyonunu yerine getirirken, durumun ne denli uygun olduğunu kanıtlıyor.

Tekelci burjuvaziye karşı devrimin zaferini sağlamak işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin ivedi ve ertelenemez görevidir. Devrimin zafere ulaşmaması halinde hareket yıllarca geriye gider. Hem dünya devriminin deneyimlerinde ve hem de kendi devrimci mücadele deneyimlerimizde görüldüğü gibi, devrimin başarılı olmamasının sonuçları, devrime başvuran güçler için çok ağır olur. Devrimci hareket bugünkü güce erişmek için büyük bedeller ödedi. Bugün kaba devrim dalgası şiddetle süren bir mücadeleden doğdu. Kabaran devrim dalgası bu kez kesin olarak sonuca, zafere götürülmelidir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

16-30 Haziran 2010

Sayı: 165

GÜNCEL SINIF SAVAŞIMI

Her defasında öncekileri aşan yeni bir olay, yeni bir eylem ardı ardına gerçekleşiyor. Yığın eylemleri gitgide sıklaşıyor. Hem eylemlerin sayısı durmadan artıyor hem eylemlere katılanların sayısı çoğalıyor. Eylemlerin boyutları arttıkça devrimci politik etkisi de kendisini açık olarak gösteriyor. Yığınsal savaşım, sınıf mücadelesinin en önemli olgusu durumuna geldi. Devrimci savaşımın yoğunlaşması ve genişlemesi, devrimin nasıl olgunlaştığını ortaya koyuyor.

Bugün geniş emekçi kitleleri harekete geçmekle birlikte, ortaya çıkan büyük güç henüz devrimin gerçek potansiyelini ifade etmiyor. Devrimci savaşımın gerçek gücü harekete geçenlerden daha büyüktür. Üstelik sınıf savaşımının potansiyeli sabit değil, sürekli büyüyen bir güçtür ve daha tümüyle harekete atılmış durumda değildir.

Ne var ki, kapitalist sistem her geçen gün yeni halk kitlelerini eski topluma karşı savaşıma itiyor. Emekçi kitleler emeğin sermayeye kölece bağımlılığının farkına vardıkça, kendilerini ezen ve sömüren kapitalist kölelik düzenine karşı eyleme geçiyorlar. Uzun yıllar boyunca kapitalist sömürü ve baskı öylesine yoğunlaştı ki, bunun sonucu eski toplumu havaya uçuracak çok miktarda güç birikimi, çok miktarda patlayıcı birikimi oluştu. Şimdi devamlı yükselen ve şiddetlenen devrimci mücadele bu potansiyel gücü, bu patlamaya hazır dinamikleri etkin bir şekilde açığa çıkarıyor.

Halk yığınlarını eyleme geçiren ve eylemleri sürekli duruma getiren, süren güncel devrimdir. Emekçi sınıfların devrimci enerjisini harekete geçiren güçlü etki ancak devrim hedefi olabilir. Küçük burjuva uzlaşmacı hareketler de, son dönemlerde yayınlarında "kitlelerin enerjisinin harekete geçirilmesi"nden söz etmeye başladı. Birçok konuda olduğu gibi bu konuda da Leninist Parti'nin görüşlerini, kavramlarını alıp kendi görüşleri arasına yerleştiren bu çevreler, kopya ettikleri kavramların devrimci içeriğini hiç anlamadıklarını kanıtlamış oluyorlar. Sanıyorlar ki, kitleleri devrimci eylemlere yönelten kendi oportünist ve reformist politikalarıdır. İşçi sınıfını ve bir bütün olarak halk kitlelerini, Kürt halkını eylemlere yönlendiren kitlelerin kendi istemleridir. Açıklanan istemlerin gerçekleşmesi kurulu toplumsal düzenin altüst olması demektir. Bu, bir devrim de-

mektir. Çünkü devrim politik ve toplumsal altüst oluşturmaktır. Hiç bir reformist politika halkları bu denli derinden etkileyemez ve onları yıllarca eylem- den eyleme koşturamaz.

Bizim küçük burjuva sosyalist hareketlerimiz nasıl ki, dünya devrim deneyimlerini anlama yeteneğine sahip değillerse, aynı şekilde her gün olup biten devrimci yığın eylemlerinin anlamını kavrama kapasite- sine de sahip değiller. Son dönemlerin en büyük devrimci kitle hareket- leri olan Newroz eylemlerini, TEKEL işçilerinin etkin mücadelesini ve 1 Mayıs'ta Taksim'de yaşanan devrimci patlamayı devrimle olan ilişkin- den kopararak ele almaları, o büyük resmi çizme durumunda olmadığını tanıtıyor. Oysaki, her grevin, her sokak gösterisinin, her çatışmanın ardında devrim vardır. İşte kitlelerin esin kaynağı, kendine yeni bir gelecek gösteren bu devrimdir. Burjuvaziyi asıl ürküten her grevin, her ciddi halk eyleminin ardındaki bu devrimdir.

Devrim nesnelidir ve zorunludur, bu nedenle kendini her toplumsal olayda hissettirir. Çeşitli kaynaklardan sürekli beslenmekte, gücü etkisi ve ağırlığı durmaksızın artmaktadır. Beslendiği kaynaklar maddi koşullar, nesnel koşullar ve öznel koşullardır. Tüm bu koşullar devrimi olgunlaş- tırmakta ve kaçınılmaz yapmaktadır. O halde devrim bilinmez bir döne- min görevi değil, aktüel bir görevdir.

Devrimi gerçekleştirmek için, görevlerini yerine getirmeye niyeti ol- mayan uzlaşmacı sosyalist çevrelerin, en bilinen itirazı, zamanlamadır. Onlara göre yapılacak devrim zamansız bir devrim olacaktır ve bu ne- denle yenilgisi kesindir. Oysaki, maddi koşullar devrim için olgunlaş- mıştır. Zamansız bir sıçramanın getireceği yıkımın ne olduğunu dünya işçi sınıfı hareketinin deneyimlerinden biliyoruz. Fakat bütün dünyada maddi koşulları olgunlaşmışken, günümüzde mevsimsiz devrimlerden söz edilemez. Bu topraklar ise çoktandır bir devrim toprağı haline gel- miştir.

Bizde yükselen devrim dalgasını ezmek için, devrimci hareket bur- juvazi tarafından 12 Mart ve 12 Eylül'de bastırıldı. Ama bunun sonuçları söylendiği gibi kalıcı değil, geçici oldu. Devrimci hareket geçici gerile- menin sonuçlarından dersler çıkardı ve mücadelesini en ağır koşullarda bile sürdürdü. En çok örnek verilen 12 Eylül koşullarında bile proletar- yanın gerçek devrimci hareketi, partisi, devrimci mücadelesini kesintiye uğratmaksızın devam ettirme yeteneğini sergilemiştir. Verilen kararlı ve militan mücadele sonucu devrimci hareket bugün çok daha güçlü duruma gelmiştir. Bizde devrimci mücadele zafere ulaşmamıştır, fakat çok şid- detli geçen bu mücadelenin kitlelerin bilincinde ve harekete geçmesinde yarattığı devrimci etkiler, kolay kazanılan bir zaferden daha derin ol- muştur. Bu yüzden hiç kimse proletaryayı ve halk kitlelerini girişilecek

devrimin bastırılması halinde doğacak geçici etkileriyle korkutmasın. Devrimci kitleler böyle bir deneyimin verdiği güçle çok daha ileriye, zafere gitmesini bilecektir.

Hiç bir devrimci, devrime sırt çevirmedikçe, kendi hazırlıkları yeterli değildir diye bir devrim girişimi dışında kalamaz. Bir devrimcinin görevi, her koşulda devrim için mücadele etmektir. Eğer nesnel koşullar bir devrimi dayatmışsa, yapılması gereken, devrime katılmak ve bu devrimi sonuna dek götürmektir. Oysaki, bizim reformistlerimiz ve oportünistlerimiz devrimin her bakımdan olgunlaştığı koşullarda bile, devrimden uzak durmak için çeşitli gerekçeler üretebiliyorlar. Devrimin, mücadelenin dışında kalmak için bu çevreler her zaman bir gerekçe bulmuştur. Devrim mücadelesi ne zaman zor bir döneme girse, devrim bugün bir hayaldir deyip, devrim hayallerini bile bir kenara bırakmışlardır. Devrimci yükselişin kendisini herkese kabul ettirdiği bugünlerde ise, "Biz hazır değiliz" ya da "Koşullar uygun değil" bahanesine sığınıyorlar. Oysaki devrimin nesnel koşulları, devrimcilerden, yüreklice yığınların savaşımına önderlik etmeyi ve devrimi hızlandırma görevini yerine getir-melerini istemektedir.

Devrimci koşulların gerektirdiği devrimci görevleri yerine getirme kapasitesine sahip militan bir devrimci hareket var. Bu hareket uzun yıllar geçmesine rağmen, genel olarak burjuvazi karşısında canlılığını ve kararlılığını korumuştur. Devrimci marksist hareket sınıf mücadelesinin değişen koşullardaki görevlerini yerine getirmek için devrimci niteliğini daima geliştirmiş ve emekçi halk hareketini bir bütün olarak ileriye götürebilmiştir. Bugüne değin canlılığını ve devrimci mücadelenin sürekliliğini sağlamış olan bu hareket, devrim girişimini de zafere götürecektir.

Devrimci bir güç ancak karşıtı karşısında dayanıklılığını ve savaşçılığını gösterebilir. Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketi son derece güçlü bir karşıtla (Türkiye burjuvazisiyle) savaşımında ne denli dayanıklı ve mücadeleciler olduğunu yeterince kanıtlamıştır. Yıllar boyunca sadece Türkiye tekelci sermayesiyle mücadele etmekle kalmadık, aynı zamanda Türkiye burjuvazisiyle birlikte davranan dünya burjuvazisine karşı da kavga vermek zorunda kaldık. Evet, karşıımızda birleşmiş bir burjuva dünyası var. Böylesine birleşmiş-güçlü bir düşmanla savaşmak, bizi son derece dayanıklı ve sağlam duruma getirmiştir. Böylesine deneyimli ve donanımlı bir güç, karşıtını, burjuvaziyi yenebilir ve hedefine ulaşabilir.

Bu topraklarda dünyanın en derin devrimci bunalımlarından birisinin yaşanmakta oluşu, devrimci kitlelerin hedefine ulaşmasını kolaylaştıran bir durumdur. Devrimci bunalımın ne denli derin olduğunun en kabul ettirici kanıtı dünyanın en yoğun ve şiddetli kitle mücadelesinin ve devrimci savaşımının burada yaşanıyor olmasıdır. Sadece birkaç haftada

görülen yoğunlukla ve yaygınlıkta kitle hareketi şu sırada dünyanın başka bir ülkesinde yoktur. Türkiye ve Kürdistan halkları dünya halkları arasında ileri bir yer edindiye işte bu şiddetli devrimci savaşımı nedeniyle. Kitlelerin devrimci savaşımı her seferinde, politik etki, geniş kitleleri harekete geçirme ve devrimci nitelik yönünde daha ileri bir noktaya doğru ilerliyor; daha doğrusu ileriye doğru bir sıçrama yapıyor.

İşçi sınıfı ve halk kitleleri burjuvaziye ve onun faşist devletine karşı doğrudan eyleme başvurmaksızın devrimin nesnel ve öznel olanaklarını devrime çeviremezler. Dünya devrim deneyimleri ve kendi devrimci mücadele deneyimlerimiz devrimci kitlelerin ancak doğrudan eylemlerle, devrimci saldırıyla mücadeleyi ileri aşamalara vardırabileceğini göstermiştir. Koşulları oluşur oluşmaz emekçi kitlelerin yapacağı saldırı, halk yığınlarının bilincinde ve pratik hareketinde devrimci bir sıçrama yaratır ve dönüşüme uğratar.

Bugün devrimin koşulları ve olanakları bu kadar gelişmişken, yığınları devrimi gerçekleştirmek için cesaretlendirmeyenler ve bu harekete öncülük etmekten kaçınanlar, sınıf mücadelesi çok seyrekken, işçi sınıfının bilinç ve örgütlenme düzeyi çok zayıfken, onları yüreklice güneşi ele geçirmeye çağıran o büyük devrimci şair Nazım Hikmet'i nasıl anlayabilirler. Reformist yasal sol partilerde ve oportünist hareketlerde Nazım'ın devrimci yürekliliğinin yüzde biri bile var mı? Devrimci şair o koşullarda bile "Güneşin zaptı yakın" diye sesleniyordu kitlelere büyük bir güvenle. Bir de devrimci durumun olduğu bugünkü koşullarda, devrimi bilinmeyen bir geleceğe erteleyen şu öngörüsüz, perspektifsiz, yüreksiz küçük burjuva sol hareketlerin tavrına bakın. Arada ne büyük bir fark var. Bugün devrim için doğrudan bir mücadeleyi zamansız bulanlar, 71 koşullarında devrim yapmak için yiğit bir devrimci çıkış yapan Denizleri nasıl anlayabilirler.

Proletaryanın devrimci partisinin güncel pratik görevi devrimci kitlelerin yığınsal savaşımının içinde yer almak, desteklemek, boyutlandırmak, keskinleştirmek ve doğrudan eylemlerle iktidarı ele geçirmeye yönlendirmektir. Sürmekte olan savaşımın sonucunu tayin edecek olan işçi sınıfı ve partisinin yürekli devrimci girişimleridir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
30 Haziran - 14 Temmuz 2010
Sayı: 166

DEVRİMCİ STRATEJİ VE TAKTİK

Bu yazıda soyut olarak strateji ve taktiğin ne olduğu açıklanmayacak. Sınıf mücadelesinin verili durumunda, yani olayların canlı gelişiminin seyri içinde devrimci strateji ve taktiğimizin nasıl ele alındığı açıklanacak.

İşçi sınıfının devrimci mücadele görevlerini saptarken olaylara ve gerçek olgulara dayanmalıyız. Somut durum ve gerçek olgulardan hareket etmeliyiz, fakat küçük burjuva sosyalist çevrelerin yaptığı gibi gerçek olguları, öznelci bir yaklaşımla sisler içinde göstererek değil, tüm gerçekliği içinde, tüm keskinliği ve çizgileri içinde ortaya koymalıyız.

Proleter devrimci strateji ele alınırken, sınıfların gerçek ilişkisi, güçler dengesi, devrimci işçi ve emekçinin gerçek güç durumu, dünya devrimci hareketinin ve dünya devriminin gelişme derecesi tüm gerçekliği içinde ortaya dökülmelidir. Devrimci bir halk ayaklanması ve devrimin gerçekleşmesi yalnızca belli bir ülkenin devrimci sınıflarına ve güçlerine dayanmaz, aynı zamanda dünya proletaryasına ve dünya devrimci hareketine dayanır. Devrimci strateji ve taktiğin belirlenmesinde dünya proleter hareketinin ve devrimci proleter güçlerin durumu ve gelişmesi bütün çıplaklığıyla gözler önüne serilmelidir.

Leninist Parti, devrimci strateji ve taktiği çizerken ve emekçi kitlelerin mücadele görevlerini belirlerken, hem bulunduğumuz alanın sınıflar mücadelesinin somut durumundan, hem dünya genelindeki sınıflar mücadelesinin somut durumundan hareket eder. Bugüne değin yapılan tüm teorik ve politik çözümlerinde bu bütünlük esas alınmıştır. Devrimci güçler bütünlüklü olarak dünya proletaryasının devrimci güçlerini de kapsıyor.

İşçi sınıfının yerine getireceği devrimci görevlerin ne olduğunun doğru olarak kavranabilmesi için, devrimci strateji ve taktikte bir bilinç açıklığı gerekiyor.

İşçi sınıfı ve tüm devrimci kitleler, belirgin olarak ileri atılıyor. Eylemler gün gün yükseliyor, devrimci mücadelenin gelişmesi genel bir durum kazandı. Her eylem büyük bir devrimci coşkuyla yapılıyor, devrim hızla büyüyerek yeni kitleleri kendine çekiyor. Emekçi halk kitlelerini sömürü düzenine karşı eylemlere, sokak gösterilerine, çatışmalara götüren gerçek olgular var. Kapitalist sömürünün artması, devasa boyutlardaki işsizlik, artan hayat pahalılığı, ekonomik ve politik kriz, kötüleşen yaşam koşulları, burjuva sınıfın artan baskıları yığınları sisteme karşı başkaldırlara götüren toplumsal gerçeklerdir. Sömürülenlerin sömürücülere karşı mücadelesi bu nesnel temellerde doğuyor, genişliyor ve şiddetleniyor.

Devrimin nesnel koşulları ekonomik ve politik durumu kapsamının yanında, sınıf mücadelesini de kapsar. İşçilerin ve bütün devrimci emekçilerin yıllardır verdiği devrimci mücadele ve sınıf bilinci devrimin nesnel koşullarına dahildir. Sınıf mücadelesinin nesnel koşulları, dünya çapındaki sınıflar kavgasının olgunlaşması ve gelişmesini de içerir. Sınıflar mücadelesinin dünya çapında ortaya çıkan objektif koşulları devrimi besliyor, olgunlaştırıyor.

Gerek nesnel gelişmelerin etkisiyle olsun, gerek yıllardır süren devrimci mücadelenin etkisiyle olsun, durmadan harekete geçen kitlelerin, aktif, bağımsız devrimci eylemlerinde açık bir artış ortaya çıktı. Emekçi ve sömürülen kitlelerin bağımsız devrimci eylemlerinde artış olması ve ezilen Kürt halkının ulusal-sınıfsal kurtuluş doğrultusundaki mücadelesinin yoğunlaşması devrimin gelmekte olduğunun çok güçlü kanıtıdır.

Bu topraklarda devrim kendisini oluşturan koşullar tarafından olgunlaştırılırken, devrimci güçlerin görevi devrimin keskinleşen koşullarını devrime çevirmektir, devrimi örgütlemektir. Ekonomik ve tarihsel şartların önümüze koyduğu devrimci görevlerden kaçmak, devrime sırt çevirmektir. Devrim güncelleşmişken, devrimi gerçekleştirme görevini önüne koymayanlar devrimci adını kullanamazlar. Bir kimse kendisi öyle dediği için değil, yaptıklarıyla, pratiğiyle, eylemleriyle devrimci olur. Devrimi bugünkü koşullarda bir "hayal" olarak görenler, lafta devrimci gerçekte ise kitleleri oyalayan düzelmez birer oportünisttirler. Neyse ki, kendini devrimci olarak gösterenlerle gerçek devrimciler arasındaki ayırım devrimci yığınların gözünde netleşiyor.

Burjuva toplum, bütün ilişkileriyle bir dağılma ve çözülme içinde. Katliamcılığı, ulusal baskı, yasaklar ve tüm çürümüşlüğüyle açığa çıkmıştır. Emekçi kitlelerde tüm bunlara karşı büyük bir öfke birikti. Biriken öfke kendini çeşitli eylemlerle açığa vuruyor. Halk

yığınları köhnemiş kapitalist düzene karşı her önemli eyleme giriştiğinde, düzenin ezdiği ve sömürdüğü yeni insan gruplarını kendine çekiyor. Devrimci eylemler yeni katılımlarla büyüyor ve etki alanını durmadan genişletiyor.

Yığınlar büyük bir kararlılıkla mücadeleye atılıyorlar. Yıllarca süren devrimci mücadele gelenekleri bütün canlılığını koruyor ve devrimci mücadele deneyimleri yığınlar üzerinde devrimcileştirici bir etki yaratıyor. Emekçiler yıllarca süren devrimci mücadeleyle koşulları dönüştürme savaşımı verirken kendilerini de dönüştürdüler. Mücadelenin her alanında mücadeleye yeni atılan emekçilere öncülük eden devrimci bir kitle var. Devrimci yığınların olduğu ve mücadele ettiği her yerde devrimci kriz süreklilik kazanır ve devamlı olarak derinleşir.

Tarihin öznesi olan toplumsal sınıfların ve öncünün durumu, bunların geldiği nokta ve güncel sınıflar mücadelesi gerçekliği bütün yönleriyle görülmeli. Uzun iç savaştan geçmiş, yüksek bir savaş kapasitesine sahip bir özne ortaya çıkmıştır ve bu devrimci özne tarih yapabileceğini sınıflar mücadelesinin bugüne kadarki sürecinde kanıtlamıştır. Bugüne değin burjuva topluma karşı girişilen mücadeleler, çatışmalar, ayaklanmalar boşa gitmemiştir. Kazanılmış olan yüksek devrimci mücadele yeteneği ve deneyimler, iktidar mücadelesinde kitleler için büyük bir dayanaktır.

Sınıflar mücadelesinin yoğunluğunun bir sonucu olarak politik ortam hızla değişip, devrimci bir döneme girildiği halde statükocu küçük burjuva sosyalist çevrelerin strateji ve taktiği değişmeden kalmıştır. Oysaki, devrimci dönemler, devrimci mücadele biçimlerini kendi içinde taşır. Devrimci dönemde burjuva topluma ve burjuvazinin egemenliğine karşı açık politik mücadele baskın mücadele haline gelir. Açık politik kapışmanın başladığı bir yerde iktidar hedefi somut ve yakın bir hedef olarak kitlenin önüne konur. Devrimci stratejinin ve taktiğin konusu artık iktidarın ele geçirilmesidir.

Devrimci mücadelenin yükselişiyle birlikte sınıflar mücadelesinin yakın geçmişi yoğun olarak irdeleniyor. Her sınıf bilinçli işçi, yakın devrimci geçmişten gelecekteki büyük eylemler için dersler, sonuçlar çıkarıyor. Reformist ve oportünist basın ise gelecek için hiç bir şey söylemiyor. Örnek vermek gerekirse, 15-16 Haziran işçi ayaklanmasının hangi koşulların ve durumların ürünü olduğu üzerinde bolca duruluyor (dönemin tam bir çözümlemesi yapılmasa da) fakat o koşullardan çok daha yıkıcı ve keskin olan bugünkü nesnel koşulların bir devrimi nasıl kaçınılmaz ve zorunlu duruma getirdiği gerçeği üzerinde hiç durulmuyor. Küçük burjuva hareketler materyalizmi

geçmişe uyguluyor, ancak onu geleceğe uygulamıyorlar. Onlar materalizmin geleceğe de uygulanabileceğini düşünmüyorlar bile.

Uzlaşmacı sosyalistler, yayınlarında kitlelerden ve kitlelerin mücadelesinden sık sık söz ederler ama yığınlar üzerinde derin izler bırakan, sınıf mücadelesini ileri götüren devrimci kitle eylemlerinin tarihi anlamı üzerinde ise durmazlar ve durmak istemezler. 15-16 Haziran, serhıldan, TEKEL işçilerinin eylemi böylesi eylemlerdir. Bu eylemlerin asıl tarihi önemi, gerçek devrimci önemi sermaye egemenliğine karşı birer saldırı olmalarıdır. Büyük kitle eylemleri hakkında bol laf edenler, bunun yerine kitlelerin eylemler sırasında ortaya koyduktan cesarete ve saldırgan anlayışa biraz sahip olsalar mücadelenin gelişmesine katkıları olur.

Devrimci strateji ve taktiğin başarısı, kitlelerin devrimci enerjisinin harekete geçirilmesine, iktidar hedefiyle yönlendirilmesine, cesaretlendirilmesine ve gerçek devrimci hareketin, devrimci komünistlerin öncülük yeteneklerine sıkı sıkıya bağlıdır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

14-18 Temmuz 2010

Sayı: 167

REFORMİZMİ HER NOKTADA AÇIĞA ÇIKARMAK

Sosyal-reformistler, kendi gerçek durumlarına ve politik çizgi-lerine aykırı olarak devrim söylemini, son dönemlerde daha fazla kul-lanır oldular. Devrimci söylemleri bu denli öne çıkarmaları kitleleri aldatmaya yöneliktir. Bu aldatmacaları ortaya çıkarıp teşhir etmek, devrimci marksizmin önemli bir görevi olmuştur. Politikalarının re-formist özü ve uzlaşmacı küçük burjuva doğaları bütün noktalarda açığa çıkarılmalıdır.

Sloganlarında, bildirilerinde, broşürlerinde ve yaptıkları çeşitli açıklamalarda "devrim" söylemini kullanmaktan geri kalmazken; günlük çalışmalarında, politik kampanyalarında ve kitleleri eğitirken başka bir anlayışı, devrim terimiyle tamamen karşıt ifadeler kullanı-yorlar. Bu çelişkili durum, onların ikili yapısından ileri geliyor. Bir yandan proletarya ile birlikte davranma zorunluluğunu duymaları -ki bu, onları devrim söylemini kullanmaya itiyor- diğer yandan burju-vaziyle uzlaşma alanı içinde kalma istekleri -yani, "barış içerisinde bir arada yaşama"- . Sosyal-reformist bir çizgiye oturan bir hareket için devrim terimi yalnızca bir söylemdir; bir zihniyet, bir davranış biçimi, bir bakış açısı ve politik bir çizgi değildir. Devrim söylemi, özellikle devrimci mücadeleden güçlü bir şekilde etkilenen gençliği kendi denetiminde tutabilmek için ileri sürülmüş bir kandırmadır. Bu, aynı zamanda her geçen gün devrimcileşen, devrime yönelen iş-çilerin ve emekçi kitlelerin aldatılmasına yöneliktir.

Reformistlerin sloganlarında kullandıkları devrim teriminin bir aldatmacadan başka bir şey olmadığını gösterelim.

Bu küçük burjuva çevreler hem "devrim" söylemini ve hem de bununla tamamen zıt "barış içerisinde bir arada yaşama" politikasını yan yana getirebiliyorlar. Gerçek anlamda -tarihsel anlamda olduğu gibi politik anlamıyla da- devrim, toplumun bir kesiminin, kendi iradesini, zor araçları kullanarak, toplumun diğer kesimine kabul ettir-mesidir. Devrim teriminin marksist tanımı budur. Bir marksist bir yandan var olan toplumun birliğini havaya uçuracak devrimi savunup

diğer yandan da bu düşüncesini boşa çıkaracak biçimde mevcut toplumun birliğini devam ettirmek anlamına gelen "barış içerisinde bir arada yaşamak" görüşünü savunabilir mi? Devrimci bir marksist böyle bir şey yapmaz. Marksizm, sosyalizme sınıf savaşımı yoluyla varılacağını söyler; sınıf işbirliği yoluyla değil. Marksizm, sınıf işbirliğini savunan anlayışları şiddetle mahkûm eder.

Toplumun bir kesiminin, işçi sınıfının, toplumun diğer kesimine, sermaye sınıfına karşı zor araçlarını kullanarak savaşması iç savaştır. İç savaş marksist bir partinin programının temelidir. Programı iç savaş anlayışına dayanmayan bir parti ancak burjuvaziyle sınıf işbirliği yanlısı bir güç olabilir. Ayaklanma ve devrim iç savaştır. İç savaşın hedefi burjuva egemenliğini havaya uçurmaktır, emekçi sınıfı iktidara getirmektir. Reformist çevreler "barış içerisinde bir arada yaşama" ya da aynı anlama gelen "toplumsal barış" vb. politikasıyla aralarında uzlaşmaz karşıtlıklar olan sınıfların birlikte yaşamasını, sınıf barışını, faşist devletle, gerici güçlerle, kısacası tüm düzen güçleriyle bir "konsensüs" yapılmasını savunuyorlar. Daha doğrusu böyle bir düş görüyorlar. Gerçekte ise yaptıkları baskı ve sömürü düzeninin devam etmesi, burjuva egemenliğin sürmesi, emekçi kitlelerin sermayeye gerçek bağımlılığının ve köleliğinin devam etmesidir. Bu politika kısacası tepeden tırnağa tam bir burjuva uşaklığıdır.

Buradan kesin olarak anlaşılacağı gibi, sosyal-reformistler "devrim" söylemini kitleleri aldatmak için kullanıyorlar.

Bir kimse devrimci bir zihniyete sahip değilse, devrim terimini ne kadar kullanmaya kalksa da, izlediği bütün politikalarda tutarsızlığı ve ikiyüzlülüğü kendini açığa vurur. Sosyal-reformistlerin son dönemlerde başlattıkları "halkın hakları vardır" kampanyası, onların devrimci bir zihniyete sahip olmadıklarını yeterince gözler önüne seriyor.

Ezilen, sömürülen, köleleştirilen halkın, halkların hakları denince, örneğin Kürt halkının haklarını ele alırsak, ayrılma hakkı ya da Türkiye halklarıyla eşit ve özgür koşullarda, gönüllü olarak birlikte yaşama hakkı anlaşılmalıdır. Öte yandan emekçi ve sömürülen "halkın hakları"ndan anlaşılması gereken en temel yaşamsal haklardır. Bunlar, ekonomik-toplumsal haklar, politik olarak örgütlenme, basın-yayın, toplantı hakkı vb. haklardır. Emekçilerin ekonomik haklarını, işçi sendikaları, demokratik meslek örgütleri ve çeşitli demokratik kitle örgütleri kitlelerin istekleri olarak ileri sürmektedir.

Burada esas soru şudur; emekçilerin ve ezilen halkların en yaşamsal sorunları iç savaş olmadan, zora dayalı bir devrim olmadan, emekçi halk iktidara gelmeden gerçekleşebilir mi? Sosyal-reformiz-

min gerçek yüzünü ortaya çıkarmak için bu soruyu kesin olarak sormak gerekiyor. Reformist yasal sol partiler, halkların temel yaşamsal sorunlarını kapitalist düzende çözülebileceği yanılsamasını yaratıyorlar. Başka bir ifadeyle "kapitalizmi düzeltme" hayali görüyorlar. Ancak devrimin çözebileceği sorunlar yani kapitalizmin yıkılmasıyla emeğin iktidarının kurulmasıyla çözülebilecek sorunlar, bu düzenin çerçevesinde çözülemez.

Ama yalnızca emekçi halkın, halkların haklarını ilan etmek yetmiyor, onları gerçekleştirmek ve denetlemek gerekiyor. İktidar gücü olmadan, iktidar halkın eline geçmeden bu denetleme işi yapılabilir mi? Halkın haklarını gerçekleştirme ve denetleme olanağını bize yalnızca bir devrim verebilir. İşte tam da devrimin bir terim, bir perspektif olmaktan çıkarılıp, canlı, güncel bir hareket haline gelmesiyle gerçekleştirileceği bir sırada, tam da bu hakları gerçek yapmak gerektiği sırada, küçük burjuva reformist hareketler burada devrime sırt çevirirler.

Bu durumda sormak gerekiyor, devrim, günün bir görevi olarak halkın, halkların haklarını gerçekleştirmek için değilse, o zaman devrim terimine neden başvuruluyor? Buradan da açıkça anlaşılıyor ki, onlar bu terimi, kitleleri oyalamak, aldatmak ve dolandırmak için kullanıyorlar.

Bir kimse devrimci olmadığı halde neden devrimci görünmek ister? Küçük burjuva dönekler söz konusu oldu mu, bunun yanıtı içinde bulunduğumuz koşullarda aranmalıdır. Öylesine günler yaşıyoruz ki, en geride kalan bir insan bile eyleme geçen kitlelerin önüne geçebiliyor. Halklar hızla devrimcileşiyor, devrime yöneliyorlar. Dün daha az ve kararlı insan eylemlere giderken bugün insanlar büyük yığınlar halinde devrimci eylemlere katılıyorlar. Artık sık sık görülen yalnızca bir grup devrimcinin eylemleri değil, geniş kitlelerin eylemleridir; devrimci kitle eylemleridir. Devrimci yükseliş çok belirgindir, açık ve elle tutulurdur. Büyük halk kitleleri bütün ciddiyetiyle devrimci savaşa katılırken, bu durumda reformist olan, uzlaşmacı olan, ılımlı olan bir politik hareket kendisini devrimci kitlelere kabul ettirebilir mi? Kitlelerin devrimcileştiği devrimci tarzda savaştığı koşullarda, reformist hareketler bile devrimciymiş gibi görünmek zorunda kalıyorlar. Reformistlerin, oportünistlerin devrimci görünmesinin, sık sık "devrim" terimini kullanmalarının nedeni budur.

Halk kitleleri devrimci olanı önemsiyor. Kendilerini ezen, sömüren, köleleştiren, kapitalist sistemin üstesinden yalnızca devrimci olanla gelinebileceğinin bilincinde. Açlık, şiddet ve vahşet altında

geçen günlerin ancak devrimci olanla sona ereceğini biliyorlar. Yeni bir geleceğin devrimle başlayacağını da. Kendi yaşamsal sorunlarını çözmek için devrimci olanın yanında, saflarında yer alıyorlar. Küçük burjuva uzlaşmacı akımlar, sosyal-reformistler ve oportünistler de bu durumdan yararlanmak istiyor. Kitlelerin devrimci duygu ve düşüncelerini sömürüyorlar. Devrimci kitlelerin onların gerçek durumlarını kavramaları zaman alıyor. Biz bu süreci hızlandırmalıyız. Her konuda olduğu gibi bu konuda da gerçekleri ortaya koymak biz Leninistlerin görevidir.

Reformizme karşı uzlaşmaz bir mücadele vermek devrimin zaferi için zorunludur. Çünkü reformist hareket tüm devrimci laflarına karşılık gerçekte burjuvaziyle uzlaşma içinde hareket ediyor. İstemleri sistemin sınırlarını aşmaz. Eğer bu sınırlar aşılmazsa kitleleri bekleyen her defasında yenilgi olacaktır. Bu nedenle kitleleri reformizmin etkisinden kurtarmak devrimin başarıya ulaşmasının bir koşuludur.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
28 Temmuz-11 Ağustos 2010
Sayı: 168

HAREKETİN ÖNÜNDE YER ALMAK

Tekelci sermaye egemenliği bugüne dek, işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerinden kaynaklı, sürekli saldırıya uğradı. Saldırıları hem ekonomik, hem politik alanda geliyor. Burjuva mevzileri döven eylem bombardımanı giderek daha yoğun ve şiddetli olmaya başladı. Bunlar henüz sonuç alıcı yumruklar değil, asıl belirleyici olanlar önümüzde.

Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı ve halklarıyla, burjuvazi ve onun devleti arasında olan çatışmalardır. Çatışmaları yaratan koşullar ve nedenler varlığını sürdürdüğüne, sorunlar daha da büyüdüğüne göre yeni ve daha etkin çatışmaların oluşması aynı şekilde kaçınılmazdır. Emekçi kitlelerin bilincinin keskinleşmesi ve artan devrimci kararlılığı nedeniyle de önümüzdeki büyük kavga önlenemez. Burjuvazi bugüne dek olanları önleyebildi mi? Oysaki, kitlelerin gelişen devrimci hareketini ezmek için, faşist devlet terörü sınırsızca uygulandı. Fakat hiçbir sonuç alınmadı. Yüzbinlerin 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkmasını durdurabildi mi? Milyonların Newroz'a akmasını engelleyebildi mi? Alevilerin çok büyük güçler halinde sokağa çıkmasına karşı koyabildi mi? Bugüne değin önleyemedi, bundan sonra da önleyemez. Egemenler ne yaparlarsa yapsınlar, kitleler devrim yolunda ilerlemeye kesin kararlılar.

Bu topraklarda işçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen halkların günlük mücadeleleri bütün zamanlarda sert, şiddetli ve çatışma içinde geçmiştir. Emekçilerin ekonomik haklar ve demokratik kazanımlar için giriştiği her eylem, burjuvazinin son derece şiddetli ve vahşi saldırılarına uğramıştır. Emekçi hareketi devamlı düşman saldırıları altında yürümek zorunda kalmıştır. İşçi sınıfının toplumsal kurtuluş mücadelesi, Kürt halkının ulusal, sınıfsal (toplumsal) kurtuluş mücadelesi. Öncekileri aşan burjuva saldırılarıyla karşılaşmıştır. Burjuvazinin egemenliğine, kapitalist düzene karşı gelişen her devrimci eylem karşısında burjuva kudurganlığı en üst düzeye çıkmıştır. Şim-

diye kadar sürüp gelen savaşımın çok daha ileri düzeye çıktığı yeni bir döneme girilmiştir. Asıl büyük gök gürültüsü bundan sonra.

Politik olayların gidişi ve sınıf mücadelesinin gelişimi bu yönde. Tekelci sermaye ve faşist devlete karşı gelişen olaylarda belirgin bir artış var. Olayların devrimci biçimde gelişmesi yeni bir durum değil. Öteden beri yaşanan bir gerçekliktir. Devrimci mücadele öyle gösterilmeye çalışıldığı gibi sınırlı, cılız, gelip geçici değil; genel, güçlü ve süreklilik gösteriyor. Politik alanda ve pratik mücadele sahasında olup bitenler, sınıflar savaşımının hangi düzeye çıktığına dair bize kesin bir düşünce veriyor. Teorik, politik ve pratik mücadele donanımı nedeniyle işçi sınıfı, büyük kışırmaya daha ileri düzeyde giriyor. Sadece genel devrimci sınıf niteliği nedeniyle değil, daima canlı tuttuğu devrimci mücadele gelenekleri nedeniyle sonuç alıcı bir atak içine girmiş bulunuyor.

Leninist Parti'nin İşçi-emekçi kitlelerin içinde güçlenmesi, ideolojik, politik etkisinin artmasının anlamı, burjuva toplumun büyük alt-üst oluşlara sahne olacağıdır. Gerçek proleter devrimci partinin etki alanının genişlemesi ve emekçilerin en ileri kesimlerini çekmesi, ezilen ve sömürülenlerin burjuva sistemin ötesine geçmek istediğini, bu yönde bir cesarete ve militanlığa sahip olduklarını açıklıyor. Emekçi kitlelerin Leninist Parti'nin önderliğinde hareket etmesi, sınıflar savaşımının son ve tayin edici etaba girmesi demektir. Süreç bu yönde boyutlanıyor.

Burjuvazi gelişen devrimci süreci tersine çevirecek durumda değil. Tüm politikası ve pratiğiyle devrimci süreci keskinleştirmekten, devrimci bunalımı derinleştirmekten başka bir şey yapmıyor. Emek-sermaye çatışması zorunlu olarak çok daha ileri noktaya doğru gider. Halk kitlelerinin en temel sorunları çözülmedi. Çözülmediği gibi gitgide büyüyor. Burjuva sistemin kendi gelişmesi sorunun çözümlünün, var olan toplumun yerini yeni ve daha ileri bir topluma bırakarak bulunabileceğini kanıtlıyor. Bu yöndeki düşünce ve bilinç yığınlar içinde yayılıyor. Devrimci proletarya partisinin düşüncelerinin, sosyalizm fikirlerinin daha fazla taraf bulması bunu gösteriyor.

İşçi sınıfının ve diğer emekçi kitlelerin mücadelesi yalnızca düşünsel bakımdan değil, aynı zamanda pratik olarak da devrimci bir doğrultuda gelişmiştir. Mücadele devrimci hareketin, süreklilik kazanan çalışması sonucu gerçek anlamda devrimci mücadele biçimini almıştır. Sınıflar mücadelesinin geldiği momentte esas sorun, mücadeleyi, emeğin iktidarını gerçekleştirmek hedefiyle yoğunlaştırmak ve yönlendirmektir. Büyük devrimci kavganın ertelenemez, ivedi ve kesin hedefi bu olmalıdır.

Kitlelere, kurtuluş hedefleri doğrultusunda bir bilinç berraklığı kazandıran marksizm-leninizmdir, sınıfın devrimci partisidir. Hareket devrimci marksizme dayanarak bugünkü ileri noktaya geldi. Buradan hedefine devrimci komünist çizgiyi izleyerek varacaktır. Küçük burjuva çevreler yüreksizce reformist ve oportünist bir zeminde hareket edip, burjuvaziyle uzlaşma içine girerken devrimci marksist parti olan Leninist Parti, yüreklice devrimci bir temelden hareket etti. Burjuva düzenle kurdukları kölece İlişkiyi koparmayı göze alamayanlar iktidara yürüyemezler. İktidar hedefi yönünde yürüyenler, her şart altında proleter devrimci bir çizgi takip eden gerçek devrimci güçlerdir.

Devrim hedefinin gerçek olması için nesnel gelişmeler ve sınıf savaşımı, her kez bize yeni olanaklar sunmaktadır. Ortaya çıkan koşulları ve olanakları iyi değerlendirmeliyiz. Tekelci kapitalist düzenin içine girdiği büyük çöküş, yıkıcı ve derin bunalım, ortaya çıkan devrimci politik durum, işçi sınıfı, yoksul köylülük ve diğer emekçilerin aynı egemen sömürücü güce karşı ortak hareket etmesinin ve kaynaşmasının koşullarını yaratmıştır. Sözünü ettiğimiz koşullar emekçilerin tekeli sermayeye karşı mücadele birliğinin ön koşullarıdır. Halk kitlelerinin, işçi sınıfının önderliğinde ve etrafında toparlanmasının koşullarının oluşması, devrimin gerçek koşullarını oluşturur. Proleter komünistlerin görevi, devrimin koşullarını devrime dönüştürmektir.

Devrimci yükselişin hızlandığı, yığınsal savaşımın arttığı, sınıf mücadelesinin yeni bir döneme girdiği -son ve tayin edici kavga- bu süreçte proletaryanın savaşan partisinin, öncü müfrezesinin rolünün ve öneminin öne çıktığı çok açıktır. Çünkü sorun eylem halindeki yığınlar iktidar hedefini -yakın bir hedef- gösterme, bu yönde yönlendirme, kısacası hareketi teorik, politik, pratik olarak başarıya götürme sorunudur. Yığınlar koşulların etkisiyle kendiliğinden ayaklanıp, devrim başlatsa da, devrimin zafere ulaşması ancak politik öncünün önderliğinde gerçekleşebilir.

Devrim mücadelesi büyük bir atakta, devrim dalgası durmadan yükseliyor; devrim gün gün büyüyor. Burada can alıcı sorun, mücadelenin neresinde yer alacağıdır. -Evet, asıl sorun mücadelenin önünde mi, yoksa gerisinde mi yer alacağıdır- Proletaryanın öncü partisi hareketin önünde yer almak için çaba göstermelidir. Hareketin başarısı buna bağlı olduğuna göre devrimci yükselişin önünde olmak bir ölüm-kalım sorunudur.

Yükselen, kabaran devrim dalgası herkesi kendine çekiyor ve etkiliyor. Devrim dalgası reformist ve oportünist hareketleri de etki-

liyor ve harekete geçmelerini sağlıyor. Ama onlar, gelişen devrimci hareketin ardından sürükleniyorlar. Süratle gelişen devrimci hareketi karşılayacak stratejiye, taktiğe, politikaya ve yeteneğe sahip değil-ler. Devrimci yükselişin doğru bir çözümlemesini yapamayan, bu yükselişte bir devrimin gelmekte olduğunu göremeyen bir politik ha-reket, kitlelere önderlik edemez. Kitleler her gün sermaye ve dev-letle çatışma içinde, çatışmalar durmadan yayılıyor ve sertleşiyor. Daha küçük çatışmalar giderek yerini daha büyük çatışmalara bıra-kıyor. Daha büyük çatışmalarda etkin olmak, son ve kesin savaşımda sonucu belirlemek için bugünkü çatışmalarda önemli bir rol oyna-mak gerekiyor. Savaşımın sonraki etaplarında yer almak bugünkü etapta başarılı olmaya bağlıdır. Buradan da apaçık olarak anlaşıla-cağı gibi bugün hareketin önünde yer almak, emekçi sınıfın geleceği için yaşamsaldır.

Kitlelerin mücadelesine önderlik etmek, her şeyden önce, on-larla sıkı bir ilişki içinde olmayı gerektirir. Kitlelerin her mücadele-sinde yer almak, dürüst, mücadelecı yığın önderlerini partili mücadeleye kazanmak ertelenemez, ivedi devrimci görevdir. Leni-nistler bu yönde belli bir yol aldılar ve her tarafa yetişmeye çalışı-yorlar. Fakat koşullar daha fazlasını istiyor. Bu durumda sınırlı ilişkilerle yetinilemez. Dışımızdaki gelişmelere ve sınıf mücadelesi-nin yeni dönemine yanıt verecek bir çalışma tarzı zorunludur. İşte o zaman son ve belirleyici mücadelede zafer proletaryanın olacaktır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

18 Ağustos-1 Eylül 2010

Sayı: 169

DEVRİMCİ SINIF SAVAŞI

Proletaryanın sınıf savaşının devrimci biçim alması, burjuvaziyle savaşında, emekçi sınıfın üstün bir konuma gelmesi demektir. Proletarya yalnızca devrimci sınıf savaşıyla egemen sınıfla olan güç ilişkilerini kendi lehine çevirebilir. Yalnızca devrimci savaşla savaşın koşullarını değiştirebilir.

Sınıf savaşı bu topraklarda yıllardır devrimci biçimde sürüyor. Devrimci hareketin kendisi, devrimci savaş temelinde gelişti. Sürekli şiddetli kapitalist terör altında olan, dünyanın politik bakımdan en ağır baskı koşullarında mücadele etmek zorunda kalan devrimci hareketin, en aşağılık bir şekilde uygulanan faşist devlet terörüne karşın varlığını koruması, verdiği devrimci savaş nedeniyledir. Devrimci hareket gücünü devrimci sınıf savaşından alıyor. Bu niteliğiyle devrimci hareket, dünyanın en ileri hareketleri içinde yer alır.

Mücadelenin, devrimci mücadele olarak gelişmesi, kitlelerin dönüşümünü sağlamış, onları devrimcileştirmiştir. Devrimcileşmiş kitleler, tarihin itici gücüdür. Devrimci mücadelenin sürekliliğinin sağlanması, toplumun devrimci dinamiklerinin harekete geçmesiyle güvence altına alınmıştır. Emekçi kitleler, faşizmin en ağır terör koşullarında, her zaman sokağa çıkmamış, açık devrimci gösterilere katılmamıştır, fakat yine de, devrimci hareketi çeşitli biçimlerde destekleyen ve hareketin içinde yer alan, halk kitleleri olmuştur. Devrimci komünist hareketin, onca ağır kayıplara rağmen, varlığını sürdürmesi ve mücadeleye devam etmesinin temelinde emekçi kitlelere dayanmak yatıyor. Kendi deneyimlerimiz gösteriyor ki, kitlelerin mücadelesinin devrimci mücadele biçimini almış olması, tarihsel bir gelişmedir ve daha sonraki tüm süreci güçlü olarak etkilemiştir.

Hareketin 70'lere doğru ve 70'lerin başında devrimci mücadele yöntemlerine başvurması, gelişmenin ve sınıf mücadelesinin yönünü etkilemiş ve hareketin ileri aşamalara varmasını getirmiştir. Daha sonraki yıllarda da emekçilerin mücadelesi devrimci yöntemleri kul-

lanma temelinde ilerledi. Devrimci yöntemlerin süreci hızlandırıcı rolü, gitgide daha iyi anlaşılınca, sınıf mücadelesinin vazgeçilmez bir aracı haline geldi. Önceleri bir grup devrimci öncü tarafından başvurulan devrimci yöntemler, sınıf çatışmalarının seyri içinde geniş kitlelerin kullandığı yöntemler durumuna geldi. Bugün devrimci hareket çok ileri noktalara varmıştır. Eğer devrimci bir mücadele verilmeseydi, devrimci bir çizgi izlenmeseydi, bugünkü düzeye gelinemezdi.

Tarihin gelişimi, kitlelerin hareketinin dışında ele alınamaz. Tarihsel gelişme kitlelerin pratiğini içerir. Devrimci mücadelenin etkisiyle harekete geçen ezilen ve sömürülen kitleler, edilgen değil, etkin bir rol oynadılar. Bu topraklarda, sınıf savaşımının iç savaş biçimini alması, halk kitlelerinin tarih yapma etkinliğinin nasıl uzun bir dönem kapsadığını kendi içinde yeterince açıklıyor. Çok sert ve şiddetli geçen sınıf savaşımı, işçi sınıfının sayısız eylemini kapsar. Eylemlerin bazıları gelişmede büyük rol oynamıştır. Bütünlüklü olarak söylersek, halk kitlelerinin etkin ve süreklilik gösteren eylemleri, yeni gelişmeleri ateşlemiş ve tarihi hızlandırmıştır.

Devrim, yalnızca bir avuç kararlı insanla yapılmaz. Devrim büyük halk kitleleriyle yapılır, devrimci kitlelerle yapılır. Bizde de öncülerin hareketi, daha sonra proletaryanın sınıf mücadelesi temelinde, kitlelerin mücadelesine dayanmıştır. Bu aşamada geniş işçi ve emekçi kitleler devrimci harekete çekildi. Hareketin kendisi de, işçi ve halk kitlelerine dayandığı için ileri gidebilmiştir. Ancak işçi sınıfına dayanan bir hareket daha ileri gidebilir.

Gelişmelerin devrime doğru olduğunu yıllardan beri söylüyoruz. Tekelci kapitalizmin gelişiminin kapitalist üretimin yalnızca emekle sermaye arasındaki uzlaşmaz karşıtlığı üretmediği; aynı zamanda çelişkilerin çözümünün maddi ve entelektüel koşullarını da ürettiğini ifade ediyoruz. Bu maddi temel üzerinde meydana gelen uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin keskinleşmesi, ekonomik ve politik krizin derinleşmesi, devrimci eylemler, sosyal olaylar, politik çatışmalar, kısacası tüm tarihsel gelişme bir devrimi sadece gerekli yapmıyor, aynı zamanda zorunlu yapıyor.

Bu topraklarda bugün yaşanan büyük toplumsal alt üst oluşlar, sorunların çözümünün kendisini dayatmasından, bir devrim zorunluluğundan kaynaklanıyor. Türkiye ve Kürdistan şu an dünyanın en derin sistem krizinin yaşandığı ülkelerin başında geliyor. Bu nedenle, dünyanın en yoğun olaylı, sert çatışmalı, toplumsal ve politik gelişmelerin çok kısa sürede değiştiği ve oluştuğu bir yer haline geldi. Özcesi bu topraklar her bakımdan devrime gebe dir.

Böylesi bir devrim toprağında, devrimci taktikler, devrimci politika, devrimci pratik sınıf mücadelesinin gereklerine yanıt verebilir. Devrimci bir mücadele çizgisi izlenmeden, devrimci sınıf savaşı olmadan, sınıf mücadelesinin gelişimine ayak uydurulamaz. Devrimci taktiğin görevi iktidarın ele geçirilmesi devrim hedefini (stratejisini) gerçekleştirecek şekilde ona bağlanmaktır, ona hizmet etmektir. Devrime bağlanmayan bir politika emekçi hareketini çamura saplamaktan başka bir sonuç getirmez.

Yalnızca proletaryanın gerçek devrimci partisi, somut durumun gereklerine uygun, emekçileri devrime götürecektir devrimci taktikleri ortaya koyabilir. Öte yandan “devrim”den, “devrimci durum” dan hatta “devrimci iç savaş”tan söz eden küçük burjuva sosyalist çevreler olmuştur ve bu devrimci ifadeleri kullanmaya devam ediyorlar. Öncelikle bilmek gerekir ki, bu oportünist çevrelerde ifade edilen bu kavramlar, onları devrimci yapmıyor. Çünkü devrimci kavramları eklektik olarak koyuyorlar. Devrimcilik onlarda bir anlayış değil, sadece bir etkilenmedir. Bu çevrelerin günlük çabalarına bakıldığında görülecektir ki, sermaye egemenliğini yıkacak bir devrimi güncel olarak örgütlemek yerine, sistemi onaracak işlerle uğraşıyorlar. Devrimci kitle hareketinin en yaygın ve yükselişin en ileriye vardığı durumlarda bile kitlelerin karşısına en geri çizgiyle, sendikalizmle çıkıyorlar.

Proletaryayla burjuvazi arasındaki sınıf savaşı şiddetlenip keskinleştikçe, sınıf çatışmaları kendini aynı şekilde tüm şiddetiyle ideolojik alanda da gösterir. Sınıf çatışmasının nasıl şiddetlendiğini, burjuvazinin artan ideolojik saldırılarından, proletaryaya, sosyalizme ve örgütlü devrimci harekete karşı yoğunlaştırdığı karalama kampanyalarından da anlayabiliriz. Devrimci mücadele ne zaman yükselişe geçse, egemen güçler ideolojik saldırılarını en üst düzeye çıkarırlar. Sınıf savaşımı kendisini tüm sertliğiyle her alanda gösteriyor.

Proletaryayı, kitleleri zihinsel olarak da devrime hazırlamak için, burjuvazinin etkilerine karşı ideolojik mücadele verilmeli. Bunun için marksizm-leninizmin bilimiyle donanmak gerekiyor. Bu görevi bilimsel sosyalizme dayanan Leninist Parti yerine getirebilir. Leninist Parti, marksizmin devrimci teorisini değiştiren somut koşullara uygulama yeteneğine sahiptir. Marksizm, dogmatizmi reddeder. O, bir eylem kılavuzudur. Leninist Parti, marksizmin devrimci özüne, yaşayan marksizme dayanır. Devrimci marksizmin rehberliğinde, burjuvaziye karşı uzlaşmaz bir ideolojik mücadele verir.

Küçük burjuva sosyalist hareketler, uzlaşmacı doğaları gereği,

egemenlere karşı uzlaşmaz bir ideolojik m¼cadele y¼r¼tmezler. Onlar y¼nlerini reformizme ¼evirmişlerdir. G¼nl¼k m¼cadelenin t¼m alanlarında sosyal-reformistlerle ortak hareket ediyorlar. Kendileri reformizmin rezervleri durumundadır. Oport¼nist ¼izgileriyle yaptıkları, kitleleri sosyal-reformizme y¼nlendirmektir. Kitleler bu uzlaşmacı ¼evrelerin etkisinden kurtarılmadık¼a proletaryanın burjuvazi ¼zerinde zaferi beklenemez.

Proletarya, kitleler sermaye egemenliğini devrimle yıkmadan, onu havaya ¼urmadan kurtulamaz. Bu hedefe ancak, sonuna dek tutarlı devrimci bir ¼izgi izlenerek, devrimci m¼cadele bi¼imlerini daha ¼ok devreye sokarak varılır. Uzlaşmaz devrimci m¼cadeleyi sonuna değin yalnızca devrimci işçi sınıfı hareketi g¼t¼rebilir. Tarih yapan etkinlik işçi sınıfından gelir.

Yeni Evrede M¼cadele Birliği

1-15 Eyl¼l 2010

Sayı: 170

ULUSAL SORUN ÜZERİNE TARTIŞMALAR

Proletaryanın Kurtuluşu Bakış Açısı

Her sorunda olduğu gibi, “ulusal sorun”da da iki bakış açısı, iki çizgi karşı karşıya gelir: Proleter bakış açısı ve küçük burjuva bakış açısı. Bakış açılarındaki farklı sınıfsal yönü göremeyenler, “sorunun” çözümündeki temel ayırımı göremezler.

Küçük burjuva politik hareketlerin “ulusal sorun”a bakış açıları ezilen ulusun kendi kaderini tayin hakkının ötesine gitmez -ki bu konudaki görüşleri sonuna dek gitmiş değil. Kendilerini ezilen ulusun bayrağıyla sınırlarlar. “Ulusal sorun”da proletaryanın sınıfsal yaklaşımı onlara uzaktır. Proleterlerin partisi ise “sorun”a proletaryanın kurtuluşu bakış açısıyla bakar. “Ulusal sorun”da yani UKKTH esas aldığı şey proletaryanın kurtuluşudur. Ezilen ulus “ulusal baskıdan” kurtulup egemen duruma gelmedikçe proletarya kurtulamaz. İşçilerin devrimci partisi proletaryanın kurtuluş amacına varmak için “ulusal sorunun” çözümünü gündeme getirir. İşte bu bakış açısı, küçük burjuva hareketlerin bakışından tamamen farklıdır.

Somut olarak Kürt ulusal sorununa ya da Kürdistan sorununa Türkiye ve K. Kürdistan birleşik devrimci bakış açısıyla yaklaşılmalıdır. Ulusal sorun birleşik devrimi besleyen, onu canlı tutan, ileri tutan bir özelliğe sahiptir. Proletaryanın önderliğinde her iki ülke emekçi halklarının ortak katılacağı birleşik devrim, ulusal sorunun çözümünü önüne koymalıdır. Ya da birleşik devrim her iki ülkenin ortak devrim dinamizminin birleşik devrime varmasını istiyorsa, bunun temel bir koşulu olan Kürdistan sorununun çözümünü yani UKKTH ilkesini koşullara bağlamadan sonuna dek savunmak durumundadır.

Toplumsal devrim bakış açısından, Kürt ulusal sorununun çözümü Kürt halkının politik kurtuluşunu getirmekle kalmaz, Türkiye proletaryasının toplumsal kurtuluşunu da hızlandırır. Biz bunun et-kisini pratik olarak yaşıyoruz.

“Onurlu Bir Barış”

Türkiye solunda olsun UKH tarafından olsun uzun bir süreden beri ulusal sorunun bir çözümü olarak öne çıkartılan görüş bu oldu. Orta yerde ezilen ulusun, Kürt ulusunun kabul edebileceği bir sonuç, bir çözüm varsa, savaşın yerini bir “barış” alabilir. Kürt halkı için çözüm ister ayrılma hakkının tanınması biçiminde olsun, ister eşit ve gönüllü bir birlik temelinde olsun özsel olarak UKKTH’nin gerçekleşmesidir. Bir barış bu çerçevede olacaksa yani UKKTH’ni sağlayacaksa savaşın sona ermesi anlamına gelebilir. Barış Kürt ulusunun KKTH sağlamayacaksa, ulusal sorun hiçbir şekilde çözülmüş olmayacaktır. Bu durumda yapılacak bir barış taraflar arasında uzun bir ateşkes anlamına gelir. Sorun ortadan kaldırılamadığı için “uzun bir ateşkes” taraflar arasında daha şiddetli savaşın hazırlıklarının yapılması anlamına gelir.

Kürdistan ile Türkiye arasında adil demokratik ve onurlu bir barış, Kürt halkı açısından ancak kendi kaderini tayin hakkının kabulüne dayanırsa ifade edilen içeriğine uygun olur. Eğer bu içeriğe dayanmıyorsa gerçek karşılığı yoksa ileri sürülen sloganlar yalnızca ezilen bir halkı yanıltmaya yöneliktir. Özellikle Türkiye’nin uzlaşmacı küçük burjuva hareketleri onurlu barışı içerik olarak Kürt halkını aldatmak amacıyla kullanıyorlar.

Barış savaşan güçler arasında olur. Ezilen, haklarından yoksun ulus açısından gerçek içeriğine uygun bir barışın güvencesi kendi gücüdür. Oysa Türkiye egemenlerinin amacı Kürt halkını bir güç olmaktan çıkarmaktır. Kürt halkı bir güç olmaktan çıkarıldığı anda yapılan tüm anlaşmalar havada kalır ya uygulanmaz ya da ortadan kaldırılır.

Kürt halkı savaşarak bir güç oldu ve bugünkü fiili durumuna geldi. Savaşarak elde ettiklerini barış masasında yitirmemelidir. Savaşla kazanılan ileri konum barış masasında kaybedilmemeli.

Haklı Savaş, Haksız Savaş

Kürdistan’da uzun zamandır bir savaş sürüyor. Burada yapılan savaşa haklı savaş, haksız savaş ayırımı yapmaksızın karşı çıkmak, savaşlar konusunda bilgisizliği gösterdiği gibi aynı zamanda ezilen bir halkın verdiği savaşa da karşı çıkmak demektir. Kürt halkının yürüttüğü savaş, ulusal baskıya karşı verilen devrimci ulusal bir savaştır. Özgürlük savaşıdır. Tarihsel olarak haklı bir savaştır. Türkiye’nin Kürdistan’da sürdürdüğü savaş ise, ilhakı devam ettirmeye yönelik haksız bir savaştır.

Savaşlara ayırım yapmaksızın karşı çıkmak, barış yanlısı pasifist

küçük burjuvaların bakış açısıdır. Onlar tarihte haklı olarak yapılan köle isyanlarını feodalizme karşı yapılan halk ayaklanmalarını ve kapitalizme karşı yapılan proletarya ayaklanmalarını ve devrimini de bu anlayışla mahkûm etmeye kalkıştılar.

Bu aynı çevreler değil midir ki, proletaryayla burjuvazi arasında kaçınılmaz olan çatışmanın, iç savaşın yerine “toplumsal barışı” yani “iç barışı” koyanlar. Onlar değil midir, proleter iç savaşa karşı çıkarak burjuva egemenliğinden yana olanlar; sanki bir burjuva iç savaş sürmüyormuş gibi, proletaryayı ve emekçileri mücadeleden vazgeçip, burjuva diktatörlüğe boyun eğmeye çağırırlar; sınıflar mücadelesinin olduğu bir toplumda “toplumsal sözleşme” olabilirmiş gibi, bunun savunuculuğunu yaparlar.

Kürt halkının haklı savaşına karşı çıkanlar bu aynı rahatına düşkün dar kafalı küçük burjuva çevrelerdir.

Ulusal Baskı ve Yoksulluk

Türkiye'nin egemen güçleri ve çeşitli alanlardaki sözcüleri, Kürt ulusal sorununun üstünü örtmek için Kürdistan'daki esas meselenin “ekonomik geri kalmışlık” ve “yoksulluk” sorunu olduğunu ileri sürüyorlar. Kürt halkı ne zaman hakları ve kurtuluşu için ayaklansa, bu “tez” öne sürülür.

Gerçek durumu gizlemek burjuvazinin ve politik iktidarın işine gelir. Kürdistan gerçeği başka bir şey söylüyor. Kürdistan'ın ekonomik olarak geri kalmışlığı, Türkiye'nin sürdürdüğü ilhak ve işgalin bir sonucudur. Türkiye'nin şoven egemenleri Kürdistan'ın ekonomik olarak geri kalması için elinden geleni yaptılar. Kürdistan'ın ayrı bir pazar olarak gelişimini engelledikleri gibi, onu kendi pazar gelişimine bağladılar ve geri bıraktılar.

Kürdistan'ın toprak zenginlikleri ve emek-gücü sonuna dek sömürüldü. Evet, sermaye yatırımları da yapıldı. Ve bugün GAP'ta olduğu gibi büyük sermaye yatırımı da yapılıyor. Fakat Kürdistan'a yapılan sermaye yatırımları, Türkiye'ye yaramıştır. Bunun sonucunda Kürdistan toprağı ve emek-gücü kurutulurken, Türkiye bunun meyvelerini kendine maletmiştir. Türkiye'nin ilhakı devam ettiği sürece, Kürt ulusu ulusal baskı altında kaldığı sürece, kurtuluşa kavuşamadığı sürece yoksulluktan kurtulamaz.

Kürdistan gerçeğine bütünlüklü bakıldığında şu durumun da altının çizilmesi gerekiyor. Kuzey Kürdistan, Kürdistan'ın diğer parçalarına göre maddi koşulları daha ilerde olan bir parçadır. Bu, Türkiye kapitalizminin ekonomik olarak da kendine kattığı Kuzey Kürdistan'da egemen oluşunun bir sonucudur. Kapitalizm K. Kür-

distan'ın ekonomik yapısını büyük ölçüde dönüşüme uğratmıştır. Türkiye kapitalizmi bunu kendi başına değil, emperyalizmle işbirliği içinde gerçekleştirmiştir.

K. Kürdistan'da kapitalizmin egemen üretim biçimi olması, Kürt halkının ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesinin içiçe geçmesini getirmiştir.

K. Kürdistan'da kapitalizmin Türkiye tarafından, emperyalizmle birlikte egemen hale getirilmesi ve geleneksel ekonomik ilişkilerin dönüşüme uğraması, Kürt halkının yıkım ve yoksulluğuyla el ele gitmiştir. Kapitalizm altında başka türlü olmaz.

Şunu belirtmek gerekir: K. Kürdistan'ın ekonomik durumu ve halkın yoksulluğunu diğer parçalarla değil, Türkiye'nin durumuyla kıyaslamak gerekiyor. Kürt halkının yoksulluğu ve nedeni o zaman daha iyi görülecektir.

Fakat bizim ulusal sorunda üzerinde durmamız gereken şudur: UKKTH yani ulusal sorun ya da Kürdistan sorunu, politik bir sorundur. Kürt ulusunun kendisiyle ilgili her türlü politik tasarrufu kendisinin kullanmasıdır.

UKKTH ve Bölgesel Özerklik

Bölgesel özerklik Kürt ulusal sorununun çözümü değildir. Özerklik Kürt ulusunun kurtuluşu anlamına gelmez. Kürt ulusunun durumu açısından sınırlı bir haktır. Kürt ulusunun ne ulus olma durumuna ne de nüfus oranına denk bir çözümdür. Ya da sınırlı haklar uğruna ayrılma hakkından veya eşit haklardan vazgeçilmesi anlamına gelir. Bölgesel özerklik "Türkiye'nin sınırları" içinde bir "çözüm" olarak düşünüldüğüne göre, bu, sınırlı demokratik haklar için, egemenliğin Türkiye'ye bırakılması, yani egemen ulusa bırakılması anlamına gelir. Kaldı ki, yeni birlik, eşit hakka dayalı bir uygulama dahi olsa bu birlik, ezilen ulusun ayrılma hakkı ön şartına dayanmalıdır.

Ulusal sorunun çözümünde dünyada daha önce ortaya çıkan örneklere göre (mesela Sovyetler ve Çekoslovakya'nın durumunda olduğu gibi) Kürdistan'da bölgesel özerklik geri bir noktada durmak anlamına gelir.

Alıntı Değil Çalıntı

Kürt ulusal sorunu ve çözümü tartışmalara küçük burjuva hareketler kendi cephesinden katılıyorlar. Ne var ki, sorun üzerine tartışmaları çok yüzeysel kalıyor. Ulusal sorunu ve somut olarak da Kürdistan sorununu ciddi zahmetli araştırmalara dayanmadan sığ,

kestirme yoldan ele alıyorlar. Eğer sorun üzerine ciddi bir iki laf ediyorsa, bu da kendi araştırmalarının sonucu değil, kendi dışında yapılan araştırmalardan yapılmış çalıntılara dayanıyor.

Diğer pek çok konuda olduğu gibi, ulusal sorun konusunda da rezilce yaptıkları çalıntıların kaynağı Leninist Parti'nin yayınlarıdır.

Bu küçük burjuva çevrelerden biri kendisi gibi küçük burjuva olan diğer bir çevreyle ulusal sorun üzerine tartışırken Türkiye'nin devlet sorunu yoktur, Kürt ulusunun böyle bir sorunu vardır diyor. İlk anda sanırsınız ki, bu çevre ifade edilen sonuca derin araştırmalarla varmış, oysaki bu tez, Leninist Parti'nin aşağı yukarı otuz beş yıllık çok iyi bilinen tezidir. Bu konuda daha sonra zaman zaman değerlendirmeler yapmıştır. Sadece Türkiye'nin değil, tüm bağımlı ülkelerin, yani yeni sömürgecilik ilişkisi içindeki ülkelerin devlet kurma sorunu yoktur. Çünkü bu ülkeler biçimsel olarak zaten kendi bağımsızlıklarına ve politik yönetimlerine sahiptir. Emperyalizm bu ülkeleri, biçimsel bağımsızlığına dokunmaksızın, mali yoldan, gideerek ekonomik yoldan kendine bağımlı duruma getirmiştir, vs.

Leninist Parti yetmişli yıllarda yaptığı bu tespitlerden yola çıkarak, buradan politik sonuçlar, devrim stratejisine yansıyan değerlendirmeler yapmıştır.

İşte karakter yoksunu bu küçük burjuva çevrenin utanmadan çalıntı yaptığı görüşler, devrimci proleter partinin kısa ve ana çizgilerini verdiğimiz tezlerine dayanıyor.

Diğer oportünist bir çevre ise Kürt ulusal sorunu üzerine Leninist Parti'nin güncel gelişmeler üzerine yaptığı belirlemeleri alıp, daha doğrusu çalıntı yapıp, kendi görüşleri arasına yerleştiriyor. Ve kendi ulaştığı sonuçlanmış gibi çok rahatlıkla kitlelere sunabiliyor.

İşte çalıntı yapılan görüşler: Kürt ulusal kurtuluş hareketi, ulusal sorunun çözümünde kendini belli haklarla (sınırlı haklarla) bağlıyor. Bu, sınırlı haklar uğruna, egemen ulusun egemenliğinin gönüllü olarak kabul edilmesi anlamına gelir.

Söz konusu çevre başka birçok konuda olduğu gibi ulusal sorunda da Leninist Parti'den alıntı değil, sık sık çalıntı yapıyor. Üstelik bu çevreler, bunu yıllarca yaptılar. Ve kitlelerin karşısına ayrı bir "siyasi hareket"miş gibi çıkabiliyorlar.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

15-29 Eylül 2010

Sayı: 171

ÇELİŞKİLER VE SINIF SAVAŞI TÜM KESKİNLİĞİYLE GÖRÜLMELİ

Burjuva toplumun keskin, sert, şiddetli çelişkilerini ve sınıf mücadelesini yumuşak, ılımlı, oportünist bir dille anlatmak burjuvazinin işine yarar. Tarihsel süreç, tarihin itici güçleri, devrimin toplumsal nesnesinin durumu nesnel ve tam anlatılmalı. Sınıf savaşımı bütün şiddeti ve keskinliği içinde verilmeli.

Bizde yerel, küçük çaplı ayaklanmalar sık sık oluyor. Son dönemin toplumsal olaylarına, çatışmalarına nesnel bir şekilde bakıldığında, bu durum açık olarak görülür. Kürdistan'da her olay, her çatışma birer ayaklanma olarak gerçekleşiyor. Her ciddi sorun, her sosyal olay, böyle bir ayaklanma karakterine bürünüyorsa, burada dünyanın en devrimci gelişmeleri yaşanıyor demektir. Ancak politik körler ya da burjuva limanlara sığınmış olan çevreler varolan durumu, olduğundan farklı, ılımlı ve yumuşak gösterebilir.

Bu devrim toprağında eksik olan merkezi, birleşik, genel ayaklanmadır. O da, her gün meydana gelen sayısız olay, çatışma, küçük çaplı ayaklanmalar, devrimci kültür ve sanat etkinlikleri, sokak gösterileri ve çeşitli görüngülerle kendini gösteren devrimci yığın eylemleriyle olgunlaşıyor. Her gün yapılan devrimci yığın kitle eylemlerinin tarih yapıcı niteliği ve devrimci önemi bütün yönleriyle ve doğru kavranmalıdır. Büyük ayaklanma küçük eylemleri yoğunlaşmasıyla oluşur.

İşçiler, yoksul köylüler, diğer emekçi kitleler istekleri, hakları için her alanda cesurca çatışıyorlar. Günlerce, aylarca, yıllarca eylemlerde bulunuyorlar. Her gün yaptıklarıyla, tarihte kendileri için önemli bir rol oynayabileceklerinin farkında olduklarını gösteriyorlar. Halk kitleleri artık yönetici sınıf ve temsilcileri ne diyor diye dönüp yalnızca onlara bakmıyor. Kendi istekleri ve görüşleri doğrultusunda hareket ediyor. Burjuvazi ne yaparsa yapsın, artık önemli olan halk kitlelerinin ne yaptığıdır; halk kitlelerinin tarih yapan etkinliğidir. İki dünya, iki kutup, iki güç arasındaki tarihsel çatışma her yönden derinleşiyor. Emekçi kitlelerle burjuva toplum arasındaki bağlar, ilişkiler bu çatışmada havaya uçuyor.

Artan kapitalist sömürü, yoğunlaşan devlet terörü ve keskinleşen çelişkiler, kitleleri eski topluma karşı devrimci eylemlere itiyor. Girişilen eylemler emekçi yığınların koşullarının ve kendi durumlarının bilincinde olduklarını ve toplumsal koşulların köklü, devrimci dönüşümünü arzuladıklarını ortaya koyuyor.

Kitlelerin kurulu sosyal düzene karşı yükselen eylemleri, büyük bir zenginlik ve çeşitlilik gösteriyor. Çelişkilerin karakteri, kitlelerin çeşitli gruplarının farklı talepleri vs. kendini çok farklı görüngülere bürünmüş eylemlerle ortaya seriyor. Grevler, emekçilerin devrimci sokak gösterileri, Kürt halkının ulusal baskıya karşı büyüyen eylemleri, ayaklanmaları, çevre eylemleri, köylülerin protesto gösterileri ve çok çeşitli eylem tipleri bu süreçte ortaya çıkan eylemlerdir.

Öylesine devrimci bir süreçten geçiyoruz ki, halklar artık daha sık ayaklanıyor. Eylemler, ayaklanmalar süreklilik kazandı. Çatışmalar çok yoğun. Bu yüzden tarih çok hızlı ilerliyor. Hedef çok daha yakınlaşıyor.

Dönemin teorik bir analizini yaparken, kavrayışımızın ve teorik çözümlememizin objesi durağan kitleler değil, hareket halindeki kitleler olmalı, hareket olmalı, en basit çatışmadan ayaklanmaya varan devrimci hareket olmalı. Özel mülkiyeti ortadan kaldıracak, ortak mülkiyete geçişi sağlayacak olan, yani inkarın inkarını gerçekleştirecek olan hareket. Dönemin en önemli objelerinin durumu ve savaşımları, tüm gerçekliği ve tamlığı içinde verilmeli.

Çok açıktır ki, halkın, halkların gelişen ve zenginleşen eylemlerine öncülük edecek olan ve genel bir ayaklanmaya, bir devrime, iktidarın ele geçirilmesine yönlendirecek olan devrimci marksist partidir. Kitlelerin kendiliğinden eylemlerine bel bağlamamalı. Kitleleri iktidar için sürükleyici rol oynayan, proleter devrimci partidir. Proleter sınıfın devrimci görevlerinin bilinciyle hareket eden Leninist Parti.

Nesnel koşulların bize yüklediği görevlerin bilinciyle hareket etmeliyiz. Kitleleri toplumsal devrim yolunda sürüklemek için nesnel ve somut koşulların gerektirdiği, zorunlu yaptığı görevlerin yerine getirilmesi gerekiyor. Üstelik tarihsel gelişmenin karşımıza çıkardığı görevler düne göre çok daha ileriye gitmeyi dayatıyor.

Dünkü hareket epey yol katetti ve ileri noktalara vardı. Fakat bugünkü hareket mücadelede daha ileriye gitmek zorundadır. Çünkü burjuva egemenlik sistemi, sınıf mücadelesinin deneyimlerine dayanarak çok daha yetkinleştirilmiş, güçlendirilmiştir. Bu durumda, kitlelerin çok daha derinlikli, şiddetli savaşımı sonuç getirebilir. Daha şiddetli, daha bilinçli, daha örgütlü bir mücadeleyle ve daha dene-

yimli olarak sonuç alabilir.

Şiddetli bir devrimci savaşımın dayanacağı ve onlarla sonuç alacağı olanaklar, her gün biraz daha artıyor. Kapitalizmin büyük ve yıkıcı küresel ekonomik krizi, Türkiye’de varolan yapısal ekonomik krizi çok daha derinleştirdi. Ekonomik kriz sermaye düzenine karşı harekete geçen yeni güçler, yeni olanaklar yarattı. Ekonomik kriz sadece bir ekonomik kriz olarak kalmadı. Hemen insani, yani toplumsal bir kriz halini aldı. Varolan toplumsal krizi biraz daha boyutlandırdı. Bu aynı zamanda politik bir krizdir. Ekonomik, toplumsal alanda olan yıkım ve çelişkiler, kendini politik çatışmanın derinleşmesi ve şiddetlenmesi biçiminde ortaya koymuştur. Emekçi yığınların yükselen devrimci savaşımı, politik krizi keskinleştiren bir rol oynuyor. Krizin, ekonomik, toplumsal, politik kriz bütünlüğünü göstermesi, kapitalist düzeni çöküşe götüren bir sistem krizi özelliği alması demektir.

Tekelci kapitalist düzenin bir toplumsal sistem olarak çözülmesi, dağılması ve yeni yeni güçlerin, emekçi halk kitlelerinin kurulu düzene karşı harekete geçmesi, devrimin olanaklarını artırıyor ve devrimin gerçek koşullarını güçlendiriyor. Yeter ki öncü parti, tüm bu olanaklar ve koşulları devrime dönüştürme, kitleleri bu doğrultuda sürüklemeye becerisini gösterebilsin.

Çok somut, net, elle tutulur olan, devrimci yükselişi tüm canlılığı, şiddeti, derinliği ve keskinliği içinde vermek yerine, onu inkar eden küçük burjuva sol çevreler, böyle yapmakla egemen güçlere hizmet ettiklerini açıkça kanıtlamış oluyorlar. Sanki bu burjuva uşağı, bu aşağılık tavrı alan onlar değilmiş gibi, ikiyüzlüce kendilerini marksist-leninist göstermeye çalışıyorlar. Kendi sınıf işbirlikçisi politikalarını proleter devrimci çizginin bir gereği ve dayanağını sosyalist bilimden alıyormuş gibi göstermek, Türkiye’deki küçük burjuva sosyal-reformist ve oportünist hareketlerin bir özelliğidir.

Tarihte Marks kadar görüşlerinden alıntı yapılmış, aynı zamanda Marks kadar düşünceleri saptırılmış ve sömürülmüş başka bir düşünür yoktur. Bizim küçük burjuvalarımız, yıllardır bu devrimci düşünürün adını ve eserlerini sömürmek için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar.

Bu küçük burjuva gruplar, sınıf savaşımının ileri ve şiddetli bir aşaması olan iç savaşın proletarya tarafından, halk kitleleri tarafından kazanılması, çok derin olan devrimci durumun devrime dönüşmesi için devrimci sınıf savaşımını sonuna değin götürmek için mücadele vermek yerine, devrimci kitlelerin devrimci bilincini saptırmak ve devrimden uzak tutmak için çaba içindeler.

Marks ise devrimci durumun olmadığı koşullarda da devrimin çıkarlarını koruyor ve büyük bir heyecanla kitleleri devrime hazırlıyordu. Lenin, yenilgi yıllarında da işçi sınıfını, emekçi kitleleri büyük bir devrimci güven ve coşkuyla yaklaştırmakta olan devrime hazırlıyordu.

Marks, Paris Komünü günlerinde, devrimci yığın mücadelesine doğrudan katılan biri gibi büyük bir heyecan duyar. Lenin, Ekim Devrimi'ni doğrudan hazırlar. Lenin'siz Ekim Devrimi zaferi düşünülebilir mi?

İşte Marks ve Lenin'in proletaryanın sınıf savaşımının çeşitli aşamalarındaki devrimci düşünce biçimleri ve devrimci tavrı.

Ve bizim küçük burjuva sosyalist hareketlerin dünyanın en şiddetli iç savaşlarından birindeki son derece olgunlaşmış olan devrimci durum koşullarındaki silik, ılımlı, uzlaşmacı tavrı.

Bizim küçük burjuvaların görüş açısı ve tutumlarıyla devrimci düşünürlerin düşünce biçimi ve tavırları arasında ortak bir yan var mı?

Ortaya çıkmış olan devrimin gerçek koşullarını devrime çevirecek, devrimci hareketi devrime, devrimin zaferine dek, sonuna kadar götürecektir olan uzlaşmacı küçük burjuva hareketler değil, devrimci marksizmdir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

29 Eylül-13 Ekim 2010

Sayı: 172

DEVRİMCİ DURUM DEVİRİM VE DEVRİMCİ GÖREVLER

Sınıf mücadelesinin şiddetlenmesi, devrimci kitle hareketinin yaygınlaşması ve genel olarak devrimci hareketin yükseliş içinde olması, emekçilerin eylemlerinde tam bir patlama yaşanması, özcesi devrimin her geçen gün biraz daha olgunlaşması karşısında uzlaşmacı küçük burjuva sol hareketlerin “somut durumu” değerlendiren görüşleri iflas etti. Bu hareketlerin politik çizgi olarak sınıf mücadelesinin gelişimine ayak uyduramadıklarını, gelişmenin gerisinde kaldıklarını her sınıf bilinçli işçi, her eylemci emekçi değerlendirebilir.

Küçük burjuva sosyalizmi, devrimin gerçek koşullarını, gerçek ekonomik, toplumsal ve politik durumu hiç bir zaman doğru olarak algılayamadı. Gerçek durumdan söz ettiği zaman bile, görüşleri gerçeklerle çelişti. Gerçeği yansıtmayan ve onunla çelişen kendi görüşlerini terk etmediğine, gerçekleri çarpıttı. Tıpkı burjuvazinin yaptığı gibi, toplumsal gerçeklerin üstünü örttü. Fakat toplumun gerçekleri sonunda, kendi gerçekliğini onlara kabul ettirdi. Devrimin gerçek koşullarını anlatan devrimci durum ifadesini kullanmaları bunun açık bir örneğidir.

Proletaryanın devrimci sınıf partisi, devrimci durum tespiti yaptığında, buna hiddetle karşı çıkanlar bugün devrimci durumdan söz ediyorlar. Daha doğrusu devrimci durum ifadesini alıp, kendi politik görüşlerinin arasına yerleştiriyorlar. Çünkü bugünkü sosyo-politik durumu başka biçimde ifade edemiyorlar. Ancak devrimci durumu gerçek anlamında kullanmıyorlar. Devrimci durum belirlemesi, onların politik görüşleri arasında eklektik olarak ve eğrelti olarak duruyor. Yoksa nesnel durumun, nesnel ve anlaşılabilir bir değerlendirmesini içermiyor. Oysaki, devrimci durum ekonomik ve politik koşulların gerçek, bilimsel, nesnel bir değerlendirmesini ifade eder.

Devrimci durum tespitini alıp onu eklektik olarak yazılarında kullanan bu çevreler, gerçekte ise devrimci durumu kavramadıklarını kendileri çeşitli biçimlerde ortaya koyuyorlar. Aynı çevreler, hem devrimci durumdan bahsediyor, hem devrimin bugün açısından “bir hayal” olduğunu söylüyorlar. Devrimci durumdan söz edip, devrimi yok saymak, aslında devrimci durum gerçeğini anlamamak demektir. Her marksist bilir ki, bir ülkede devrimci durum ortaya çıkmışsa, orada devrim güçlü bir olasılık haline gelmiş demektir. Her devrimci durum bir devrime yol açmaz ama, devrim devrimci durumdan doğar. Devrimci

durumu kabul eden biri, devrime güvenmek, onun gelmekte olduğunu kavramak, politikalarını, taktiğini yeni duruma göre yeniden ele almak zorundadır. Aksi durumda gelişmenin gerektirdiği politik görüşler ortaya koyamaz.

Devrimci durum var diyen çevreler, gerçekten bu konuda hiç bir bilgi sahibi değiller. Zaten hiç bir konuda ciddi, bilimsel bir araştırmaları ve çıkardıkları sonuçlar yok. Oysaki, proletarya adına hareket ettiğini söyleyen bir grubun, bunun bir kanıtı olarak yapması gereken, zahmetli, derinlikli, ciddi bir teorik çalışmaya dayanan görüşler sunmaktır. Bu “sosyalist” unsurlar ne yapıyor, hiç bir inceleme yapmadan, oradan buradan tezler, düşünceler alıp, emekçi sınıfa “iyi düşünülmüş” görüşler gibi sunuyorlar. Sonra da bu yüzeysellikleriyle, yıllarca mücadeleden geçmiş, komünizmin teori pratiğinin belli bir birikimine sahip kitleler üzerinde etkin olabileceklerini sanıyorlar.

Devrimci durumun en önemli göstergelerinden biri kitle eylemlerinde olağanüstü artıştır. Bizde bugün olan durum da budur. Devrimci durumunlafını eden bu oportünist gruplar, devrimci durumu göstergelerinden kopartarak ele alıyorlar. Kitlelerin yıllardır kesintisiz olarak süren ve giderek iyice yoğunlaşan büyük eylemlerini “hafif kıpırdanmalar” olarak gösteriyorlar. Gerçekte ise, durumu anlama yeteneğine sahip olmadıklarını, söylediklerinin sadece bir laf yığını olduğunu göstermiş oluyorlar.

Devrimin gerçek koşullarının olduğu durumlarda Marksistlerin yapması gereken, devrimin zorunluluğu konusunda emekçi kitlelerin önünü açmaktır. Devrimci bilinçlendirme, aydınlatma çalışmasıyla kitlelere devrimin kaçınılmazlığını, zorunluluğunu kavratmalıyız. Emekçilerin en ileri, bilinçli, devrimci kesimi bu zorunluluğu kavramışken, geniş kitlelerin bu durumu kavramadıkları söylenemez. İşçi sınıfının, iktidara gelmesinin zorunluluğu, emeğin iktidarının kaçınılmazlığı, nesnel gelişmelere, keskinleşen sınıf çelişkilerine, sınıf mücadelesinin yoğunlaşmasına ve ortaya çıkan çok sayıdaki olguya dayanarak kanıtlanmalıdır. Böyle bir kavrayış, böyle bir kanıtlama devrimci görüşlerin daha iyi anlaşılmasını sağlayacaktır.

Devrimci durumun, devrimci dönemlerin dayattığı devrimci görüşlerden biri döneme denk olan örgütler oluşturmaktır. Bunlardan biri devrimci kitle örgütleri, devrimci mücadele örgütleri olan komitelerdir. Leninist parti uzun süredir işçi komite ve konseylerinin propagandasını kitleler içinde yapıyor. Emekçilerin olduğu her alanda komiteler kurulmasına çalışılmalı. Genel olarak komiteleşme, devrimci dönemlerin bir özelliğidir. Diğer bir örgütlenme hedefi komiteler temelinde kurulacak olan Geçici Devrim Hükümeti’dir. Devrimci bir döneme girilmişse,

devrimci bir yükseliş ortaya çıkmışsa, devrim olgunlaşmaktadır. İktidar sorunu, politik mücadelenin merkezi bir sorunu olmuştur. Bu şartlarda Geçici Devrim Hükümeti eylemin, kitlelerin önüne devrimci bir görev olarak konur. Devrimci durum oluşmuştur diyen çevreler, bu görevlerden hangisini emekçi kitlelerin önüne koyuyorlar, bu çevrelerin dönemi karşılayan hangi sloganları, hangi taktikleri var. Hiç biri. Marksistler, somut koşulları ele alırken, buradan proletarya için devrimci taktik, politikalar ve devrimci görevler çıkarırlar.

Laf düzeyinde bir devrim hedefinden hep söz eden küçük burjuva çevreler var. Sadece oportünist çevreler değil, sosyal-reformist çevreler de devrimi çok uzak bir geleceğin sorunu olarak, uzak bir hedef olarak kabul ediyorlar. Bütün bu politik çevreler için devrim, kapitalizmin iç çelişkilerinden, emekle sermayenin uzlaşmaz karşıtlığından doğan gerçek bir hareket değil, ama yalnızca bir formüldür. Sanki devrim bizzat tarihi gelişme tarafından gündeme getirilmemiş ve bugünden yaşama geçirilmesi gereken yakın bir hedef, güncel devrimci bir görev değilmiş gibi geleceğe erteleniyor. Kendilerine bir yükümlülük getirmediği sürece devrimi soyut bir terim olarak kabul etmeye her küçük burjuva çevre hazırdir.

Devrim bu çevrelerde yalnızca bir terimdir, bir formüldür. Gerçek bir hareket değildir. Devrim gerçekliğiyle, onların devrim teorileri arasında bir çelişki var. Bu çelişkiden kurtulmak için yaptıkları şey, devrim gerçekliğini reddetmektir. Devrim bu uzlaşmacı küçük burjuva hareketlerin düşünce sisteminde değil, gerçek yaşamda sınıf mücadelesinin gelişiminde, iç savaşta gelişim gösteriyor. Devrim, emekçilerle burjuvazi arasında süren iç savaşla gelişim gösteriyor. İç savaş gerçeğini yadsıyorlar, aslında gerçek bir olgu olarak devrim hareketini de yadsımış oluyorlar. Yıllarca, son derece şiddetli, yoğun, yaygın, kapsamlı ve boyutlu olarak süren iç savaşa gözlerini kapayanlar, yani iç savaş gerçeği dışında bir devrimden bahsedenler, yalnızca fikir düzeyinde bir devrimden söz etmiş olurlar.

Devrim, gerçek koşullardan, nesnel gelişmelerden, sınıf savaşımından doğar. Devrim uzlaşmaz sınıf çelişkileri tarafından gündeme getirilir. Proletaryanın zora dayalı eylemi bu çelişkilerin çözümüdür. İşçi sınıfının ve geniş emekçilerin kitlelerin zora dayalı devrimci eylemini örgütlemek, öncülük etmek ve iktidar hedefine yönelmek proleter devrimcilerin temel görevidir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

29 Eylül-13 Ekim 2010

Sayı: 172

PROLETARYANIN KURTULUŞU BAKIŞ AÇISI

Proletaryanın devrimci partisi, proletaryanın politik ve ekonomik kurtuluşu için mücadele verir. Kapitalizmden komünizme geçişte, politik biçimler ve örgütsel araçlar sorununa bu bakış açısıyla, proletaryanın kurtuluşu bakış açısıyla bakar. Temel sorun, toplumun devrimci dönüşümüdür. Emekçi sınıf için iktidarın ele geçirilmesinin önemi, tam burada ortaya çıkar. Toplumun dönüşümü için, iktidar, çalışan sınıfın eline geçmelidir. Sermaye egemenliğine karşı verilen devrimci sınıf mücadelesi, iktidar hedeflidir. Proletarya, mücadele biçimlerini ve bunun araçları sorununu toplumun köklü, devrimci dönüşümü bakış açısıyla ele alır. Sömürülen sınıfın örgütü olmadan, örgütlü mücadelesi olmadan, yeni bir toplumun kurulması hedefi bir ütopyadan başka bir şey olmaz. Sınıfın birliği ve bu birliğin örgütsel biçimleri toplumu dönüştürme mücadelesinde, iktidar olma mücadelesinde emekçi sınıfın en etkin silahı ve en güçlü dayanağıdır. Marksistler, örgüt sorununu proletaryanın nihai kurtuluşu hedefiyle ilişki içinde ele alırlar. Emek örgütlerinin temel ve vazgeçilmez amacı, emekçi sınıfın, işçi sınıfının toplumsal kurtuluşudur. İşçi sınıfının birliği, mücadele birliği ve birliğinden, mücadelesinden doğan gücü, sermaye egemenliğini devirmeye yönelik olmalıdır. Sömürülen sınıf oluşturduğu gücü sermaye egemenliğini yıkmak için kullanmazsa, gerçek işlevini yerine getirmediğinde zamanla yozlaşır. O halde sorun salt işçilerin birliği değil, sermayeye karşı bir birlik olma sorunudur. Burjuva işçi sendikalar, sarı sendikalar da işçilerin bir birliğidir, fakat sermaye sınıfına karşı harekete geçen bir birlik değildir. Sosyal-reformistler bu temel görüşlerimizi kopya edip, kendi görüşleriymiş gibi burjuva sendikacıların huzurunda yapılan bir toplantıda açıkladılar ve kendi günlük gazetelerinde yayınladılar. Leninist Parti'nin görüşlerini biçimsel olarak aldılar ama, bu görüşlerin devrimci özünü unuttular. İşçi sınıfının örgütleri, kapitalizme karşı bir savaşım aracıdır. Emek örgütleri, işçi sınıfının savaşımını kolaylaştırır ve güçlendirir. Sınıf savaşımını, devrimci sınıf savaşımını biçimini almadan, emekçi sınıf amacına ulaşamaz. Uzlaşmacı küçük burjuva hareketler, tam da bu noktada çark ederler. Sendikalar belirli bir güce sahipler. Emperyalist ülkelerde ise çok daha büyük bir güce sahipler. Fakat

onlar bu güçlerini emeğin kurtuluşu için kullanmıyorlar. Toplumun devrimci dönüşümünü hedeflemiyorlar. Güçlerini salt emeğin korunması ve iyileştirilmesi için harekete geçiriyorlar. Asıl rolleri ise sınıf işbirliğidir, uzlaşmadır. Sendikaların sermaye ve sermaye devletiyle uzlaşması, işçilerin sermayenin egemenliği altında kalmasını sağlar ve böylece emekçileri çürütür. Altını çizerek belirtelim, sorun yalnızca sermayeye karşı bir güç olmak değildir, asıl sorun, bu gücü toplumun devrimci dönüşümü için kullanmaktır. Bu konuda üzerine durulması gereken ve dersler çıkaracağımız örnek, var olan duruma boyun eğen, koşullara uyum sağlayan uzlaşmacı komünist partilerin durumudur. Bir süre öncesine dek buldukları ülkelerde azımsanmayacak bir kitle gücüne sahip olan elinde çeşitli toplumsal, politik araçlar ve olanaklar bulunan bu tipten işçi partileri ellerindeki tüm bu olanakları burjuva egemenliği devirmek ve emeğin iktidarını kurmak toplumu dönüştürmek için harekete geçirmelidir. Devrimci bir hedefleri olmağı için sistem-içi bir muhalif güç durumuna düştüler. Bazıları burjuva hükümetlerinin ortağı oldu. Sonuçta güçlerini devrim için yeni bir topluma geçiş için değerlendirmediklerinden giderek yozlaştılar ve dağıldılar. Aynı gelişime Türkiye’de de yaşandı. Devrimci güçlere göre çok daha kitleleri etkileyen, çok sayıda sendika, dernek vb. sınıf ve yığın araçlarını yöneten elinde çeşitli imkânlar olan reformist “işçi”, “sosyalist” ve “komünist” partiler güçlerini devrim için harekete geçirmediler. Bu yönde ne istekleri, ne politikaları ne de nitelikleri vardır. Tersine emekçiler burjuva düzen içinde tuttıkları için ve devrimcilere karşı kampanyalar yürüttükleri için proletaryanın devrimci davasına çok zararlı oldu. Ama onlar yok artık. Kaçınılmaz olarak dağılıp gittiler. Sonradan yerlerini dolduranlar da onlarla aynı duruma düştüler. Elleri gerçek devrimcilerden proleter devrimcilerden daha fazla olanak var; iletişim araçları, sendikalar, dernekler, propaganda araçları ve daha pek çok politik araç var. Ne var ki, bunları toplumun dönüşümü amacıyla kullanmıyorlar. Devrimi sosyalizmi bilinmez bir geleceğin sorunu olarak görüyorlar. Yani fiiliyatta burjuva toplumunun eskilerini onarmak için uğraşıyorlar. Pratikte devrime yüz çevirdikleri için öncekiler gibi sonunda dağılıp gideceklerdir. İşçi sınıfının partisi ya devrimcidir, ya hiçtir. 20.yüzyılın devrim deneyimleri neyi gösterdi? Örneğin yüzyılın başında II. Enternasyonal azımsanmayacak bir güç durumuna gelmesine karşın etkisindeki kitle gücünü sistemin krizinden yararlanarak burjuvaziyi devirmek için eyleme geçirmek yerine, bu gücü burjuvalar için kendi ülkelerinin egemenleri için cepheye gönderdiler. O sırada gerçek Marksist güçler küçük guruplar olarak

varlıklarını gösteriyorlardı. Bu guruplar “gerçek düşman içeride” diyerek emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürme, yani emperyalistler arası savaşı proletaryanın burjuvaziye karşı dünya savaşına çevirme politikası izleyerek proletarya enternasyonalizmine sadık kaldılar. İçinde buldukları en kritik koşullarda devrimin çıkarlarını temsil ederek milyonları etkilediler ve onları toplumsal kurtuluş yolunda ayaklandırıdılar. III. enternasyonal bu temelde kuruldu ve yüzyılın en etkin devrimci gücü oldu.

Yüzyılın ikinci yarısında Latin Amerika'dan ana çizgileriyle ve benzeri diyeceğimiz bir süreç yaşandı. Sosyalist, komünist partiler uzlaşmacı, statükocu bir çizgi izlediler ve güçlerini muhalif politikalarla oyaladılar, atıl tuttular. Onlara göre daha küçük olan gerçek devrimci hareketler ise içten bir devrimcilik sergilediler. Eylemleriyle kitleleri cesaretlendirdiler. Devrimci bir çizgi izleyerek devrimi hedefleyerek devrim için mücadele ederek bir güç oldular. Bazı yerlerde devrim yapacak bir konuma geldiler diğer yerlerde ise etkin devrimci bir konuma geldiler. İki binli yıllarda kıtada kurulan ilerici ve sosyalist hükümetler bir dizi devrimci mücadeleler sonucudur. 20. yüzyılın başında Rusya'da ve dünyada iki çizgi oluştu, proletaryanın devrimci çizgisi ve küçük burjuva uzlaşmacı oportünist çizgisi. Yüzyılın ikinci yarısında ana çizgileriyle aynı durum yaşandı. 21. yüzyıla girerken dünya genelinde ve bu topraklarda yine iki temel çizgi var: Devrimci marksist çizgi ile oportünist- reformist küçük burjuva çizgisi. Devrimcilerin deneyimlerini genelleştirerek şu sonucunu çıkarırız ki, uzlaşmacı küçük burjuva anlayışa karşı mücadele edilmeden işçiler, emekçiler gerçek devrimcilerin, devrimci marksistlerin etrafında toplanmadan burjuvazi üzerinde zafer kazanılamaz. Çünkü sınıf uzlaşmacı politik hareketler reformist görüşleri emekçiler içinde yayarak kitleleri oyalayarak sermaye egemenliğinin devrilmesini geciktiriyorlar. Bu nedenle proletaryanın ve emekçilerin zafere ulaşması için sınıf işbirliği yanlısı görüşlerle mücadele bir zorunluluktur ve devrimci görevdir. Devrimin zaferi, proletaryanın tüm toplumsal ve politik araçlarının, devrimci enerjisinin, iradesinin, girişkenliğinin ve inisiyatifinin devrim hedefiyle harekete geçirilmesiyle gerçek olur.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

13-27 Ekim 2010

Sayı: 173

KÜRDİSTAN SORUNU

Türkiye ve Kürdistan'da devrim mücadelesi on yıllardır sürüyor. Bu süreç içinde çok zengin deneyimler elde edildi. Devrimci deneyim salt öncü devrimci güçlerin yaptıklarıyla sınırlı değildir. Her iki ülkede milyonlarca kitle büyük bir mücadele süreci yaşadı. Milyonların kavganın ateşinden geçerek biriktirdiği deneyimler, gelecekteki sınıf mücadelesinin başarıya ulaşması için çok önemlidir.

Kadınların Mücadeleye Katılması

Her iki ülkede devrimci hareket geniş yığınların mücadelesi ve deneyimleri temelinde büyük bir gelişme gösterdi. Devrimci mücadelenin Kürdistan'da nasıl bir gelişme düzeyine ulaştığını görmek için, Kürdistan kadınlarının mücadelesine bakmak gerekir.

Kürdistan'da zor temelinde başlayan mücadelenin ilk etkilerinden biri, Kürt kadınlarını uyandırması ve harekete geçirmesi oldu. Kadının mücadeleye etkin ve kitlesel katılımı, hareketin gelişimini hızlandırdı ve yığınsal temellere oturmasını getirdi. Kadınların katılımı Kürdistan Devrimi'nin ilerlemesinin bir ölçütüdür -gerçek bir ölçüt-. Kadının katılımı mücadelenin bütün alanlarını kapsamıştır. Bu da hareketin bütün alanlarda gelişimini gösterir. Kürdistan'da zafer ancak kadınlarla birlikte kazanılabilir.

Politik Mücadele Ve Kültür Sanat Çalışmaları

Kürt halkında politikaya, bilime, kültür ve sanata çok büyük bir ilgi var. Kadın ve erkeklerin kültür ve sanata nasıl bir şevkle yöneldiklerinin en ikna edici kanıtı Kürdistan'da yapılan kültür sanat etkinlikleridir. Bu etkinliklere yığınlar çok geniş katılım sağlıyor. Bilim sanat ve kültür çalışmalarına böylesine yoğun şevk ve ateşli ilgi, ancak devrim dönemlerinde görülür. Yalnızca devrime hazırlanan bir halk politika, bilim ve sanata bu denli içten bir ilgi duyabilir.

Halk kültür ve sanat edinmeyi, politik mücadeleden, Kürt halkının ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesinden ayrı olarak görmüyor. Kültür ve sanat çalışmalarının gelişmesi, politik mücadeleyle birlikte

görüldü. Kültür ve sanat çalışmaları, halkın özgürlük hedefine yöneltilmiştir.

Yeni bir toplum, yeni bir gelecek kurmak isteyen bir halk içinde bulunduğu koşulları her yönden sorgular. İçinde bulunduğu koşullar ve geçmişi sorgularken, bunu belli bir bakış açısıyla yapar. Bu bakış açısı diyalektik ve materyalist bakış açısıdır. Halk sosyalizmin etkisiyle hareket etmektedir.

Halk Kitlelerinin Harekete Geçmesi

Kürt halkı bugün kendisini Bölge ve Dünya'ya kabul ettirecek duruma geldiyse bunu yıllardır süren sert, şiddetli ve bedeli ağır olan bir mücadeleyle sağlamıştır. Bazılarının ileri sürdüğü "toplumsal barış" ya da "sosyal sözleşme" ulusal baskı altında ezilen bir halkı yalnızca egemen ulusun egemenliği altında tutmaya yarar. Savunulması gereken Kürt halkının köleliğini sürdürecektir bir barış politikası değil, UKKTH'nın Kürdistan'da tam tanınması olmalıdır.

Kürdistan'daki mücadele çok daha uzun bir dönemi kapsar, fakat gerek çok ağır baskı koşulları, gerekse devrimci yöntemlere yönelmemesi ve kitlelerin mücadeleye çekilememesi sonucu, ciddi bir hareket yaratılamadı. Tüm bu deneyimler Kürdistan'da devrimci yöntemlere geçişi ve kitleleri harekete geçirecek bir mücadele biçimini zorunlu yaptı. Ancak ondan sonradır ki, Kürdistan'da zafere ulaşacak ciddi bir hareket yaratılabilmektedir.

Bugün Türkiye'nin vermek zorunda olduğu çok sınırlı ve güdük ödünler, halkın verdiği devrimci mücadelenin bir ürünüdür. Ama bu yan ürünler, devrimci Kürt halkını asıl hedefinden, ulusal-sınıfsal kurtuluş hedefinden vazgeçirmek amacıyla kullanılıyor. Yapılan sınırlı düzenlemeler, güdük reformlar, ezen-ezilen ulus ilişkisini, mevcut sistemi değiştirmiyor. Onu sadece süslüyor, kalıcı hale getirilmesini amaçlıyor.

Türkiye egemenleri ne yaparsa yapsın, Kürt halkı devrimcileşmiştir. Devrimci bir halk olmuştur, hedefine devrimci mücadeleyle varacaktır.

Hareketin sosyalist temeli farklı sosyal sınıfların toplumsal karakterleri kendini, en açık olarak önemli olaylar sırasında gösterir. Kürdistan'ın sosyal sınıfları, son derece çetin geçen çatışma sürecinde ve son süreçte sınıfsal konumuna uygun tavır aldılar.

Çatışma boyunca ve son süreçte Kürdistan burjuvazisi, büyük mülk sahipleri ve orta sınıf aydınları resmen Türkiye yanlısı bir politika izlediler.

Kürdistan'da öteden beri Kürt burjuvaları, büyük mülk sahipleri

ve üst-orta sınıflar, kendi halkının politik kurtuluş mücadelesinin dışına düşmüşlerdir. Daha da ileri gitmiş, halkın devrimci kurtuluş hareketine karşı Türkiye'nin yanında yer almışlardır.

Kürt aydınlarının Türkiye'nin ulusal baskısına karşı mücadelesi, uzun bir dönemi kapsar. Mücadeleci olanlar büyük baskı gördüler ve halkı uyandırma, bilinçlendirme biçimindeki çalışmalarını ağır terör altında sürdürmek zorunda kaldılar. Aydınların hareketi sınırlı, seyrek ve kitlelerle sıkı bir ilişkiye dayanmıyordu. Bu yüzden sonuç almaktan uzaktı. Sınıfsal olarak daha çok orta sınıflara ait olan aydınların emekçilere dayanması ve sonuna dek gitmeleri beklene mezdi.

Hareket ne zaman emekçilere dayandı ve devrimci yöntemlere başvurdu, o zaman kısa sürede ilerleme gösterdi. Yıllarca gerilla savaşı verenler de, kentlerde, köylerde mücadele verenler de yoksul köylüler, işçiler, kent emekçileri olmuştur.

Hareket Türkiye'nin Kürdistan'daki politik ve ekonomik egemenliğini sona erdirdiği zaman özgürlük hedefine ulaşabilir. Bu hedef, hareketin zorunlu olarak sosyalist olmasını getirmiştir. Çünkü ancak sosyalist temele dayanan bir hareket, Türkiye tekelci kapitalizminin ve devletin Kürdistan'daki politik ve ekonomik egemenliğine son verebilir. Sosyalist görüşlere dayanmak, Kürdistan işçilerinin, yoksul köylülerin ve diğer emekçilerin toplumsal kurtuluş hedefleri için zorunludur. Aydınlar da sosyalizmin etkisi altında hareket etmiştir, ancak onlar sosyalizmi devrimci temelde değil, sadece bilimsel yönleriyle kavradılar. Sosyalizmin devrimci özünü kavranması, emekçi hareketinin gelişimiyle başlamıştır.

Proletaryanın Önderliğinde

Emekçi sınıfların mücadeleye ağırlığını koyması, asıl savaşan güç olması, politik ve toplumsal kurtuluş mücadelesini bugünkü ileri noktaya getirdi. Mücadelenin buradan daha ileriye, zafere ulaşması için Kürdistan proletaryasının bu mücadeleye önderlik etmesi şarttır. Toplumsal kurtuluş proletaryanın hedefidir. Ama politik kurtuluş (özgürlük) sağlanmadan toplumsal kurtuluş sağlanamayacağı için, toplumsal kurtuluş politik kurtuluştan ayrılamaz. Proletarya politik kurtuluşun da tutarlı savunucusu ve savaşçısıdır.

Küçük burjuva bir hareket sosyalizmden ne denli etkilenirse etkilenir ve emekçi kitlelere ne denli dayanırsa dayansın, toplumsal doğası gereği ezilen bir halkın kurtuluş mücadelesini sonuna kadar götürmez. Mücadelenin belli bir aşamasında karşı çıktığı, savaştığı güçlerle uzlaşmak zorundadır.

Burjuva çerçevenin daha ötesine varacak olan, proletaryadır. Proletaryanın devrimci hareketidir, hareketin sosyalizm temeline dayanmasıdır. Proletarya, marksizm-leninizme dayanırsa zafere, sonal kur-tuluşa varabilir.

Kitlelere önderlik, devrimci pratik olmadan gerçekleşemez. Kürdistan proletaryasının, mücadeledeki yeri giderek öne çıkıyor. Bunun nedeni ulusal mücadelenin içinde var olan toplumsal kurtuluş, sınıfsal kurtuluş yönünün belirgin olarak öne geçmesidir. Kürdistan'a bakın, orada proleter sınıf eylemlerinin nasıl öne çıktığını göreceksiniz.

Kürdistan'daki işçi ve emekçiler pek çok toplumsal olayda, politik sorunda Türkiye emekçilerine göre daha ileri bir tavır alabiliyorlar. Referandum sırasında Türkiye'de sendikalar burjuvazinin peşine takılarak "Hayır" oyu vermek için sandıklara koşarken, Kürdistan'daki işçi ve emekçi sendikaları boykot tavrını alarak, Türkiye emekçileri için ileri ve örnek bir tutum sergilediler.

Fakat daha fazlası gerekiyor. Kürdistan'daki halk kitlelerine önderlik etmek, ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesini başarıya götürmek için yapılanlar, alınan tavırlar yetersizdir. Harekete pratikte öncülük etmesi için, yapılanların çok daha ötesine, daha ileriye gitmesi gerekiyor.

Daha İleri Gitmek İçin

UKH tarafından Kürt ulusal sorununun pratik bir çözümü olarak öne çıkartılan "Demokratik Özerklik" konusunun çeşitli yönleri üzerinde durmak gerekiyor. İleri sürülen çözüm önerileri, Kürdistan sorununun daha iyi anlaşılmasını sağlar.

Bölgesel özerklik demokratik bir haktır. Fakat UKKTH ilkesinin Kürdistan'da uygulanmasının tam bir karşılığı değildir. Özerk yönetim, politik bir biçimdir. Darlıkları, sınırlılıkları olan bir biçimdir. Özerk yönetimlerin kurulduğu ülkelerde, dar bir politik biçim olması pratik deneyimlerle anlaşılınca, oralarda ya özerkliğin daha da genişletilmesi ya da bağımsızlık yönünde bir mücadele sürüp gidiyor.

Kürdistan bir bölge değil, bir ülkedir. Burada Kürt ulusunun yanında çeşitli ulusal topluluklar var. Bulunacak pratik çözümün burada yaşayan bütün ulus ve ulusal toplulukların kendini özgürce ifade edebileceği bir yetenekte olması gerekiyor.

Özerk yönetim bu yeteneğe sahip değildir.

0 halde Kürdistan gerçeği ve Kürdistan sorunu bizi zorunlu olarak UKKTH'nın özü olan ayrılma ve bağımsız devlet kurma hakkına

götürür. Ortaya konacak politik çözüm, halk egemenliğini ifade etmelidir. Ancak bu, bağımlı bir halk egemenliği değil, gerçek anlamda egemenlik olmalıdır.

Kürt ulusu ister aynısını, ister eşit hak temelinde yeni bir birlik oluşsun, kesinlikle egemen olmalıdır. Yani kendini İlgilendiren her politik konuda kendisini karar vermelidir.

İşçi sınıfı ve emekçilere dayanması ve onların egemenliğinin somut ifadesi olması bakımından Kürdistan'da kurulacak politik yönetim, halk iktidarı zorunlu olarak sosyalist nitelikler taşıyacaktır. Evet, bu bir Kürdistan Demokratik Halk Cumhuriyeti olacaktır.

UKKTH ilkesi, Türkiye halklarıyla birlikte ortak bir halk cumhuriyetini de kapsayabilir.

Var olan koşullar ve deneyimler böyle bir hedefe Türkiye ve Kürdistan proletaryasının önderliğinde birleşik bir devrimle varılacağı gösteriyor.

UKH bugün dar ve sınırlılıkları olan özerklik ile ortaya çıktıysa bu, yalnızca Kürt hareketi ideolojik olarak böyle bir anlayışı öngördüğü için değildir. Bunda Türkiye işçi sınıfının ve bir bütün olarak Türkiye emekçilerinin devrim mücadelesini daha ileri götürememesinin kesin bir etkisi var. Eğer Türkiye emekçi hareketi devrim mücadelesini daha ileri bir noktaya götürebilseydi, hiç kuşkusuz Kürt halkı da daha ileri politik çözümleri gündeme getirecekti. Bu demektir ki, Türkiye emekçi hareketi devrim mücadelesini daha ileri götürdükçe Kürt hareketi de kendi önerilerini daha ileriye götürecektir.

Türkiye işçi ve emekçi hareketinin devrim yolunda daha ileri bir noktada olmamasının bir nedeni ise, reformist oportünist hareketlerin kitleleri geri çekme çabasıdır. Bu engellerden kurtulabilen kitleler, halkların kurtuluşu için daha ileri noktaya varacaktır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

27 Ekim-10 Kasım 2010

Sayı: 174

YIĞINSAL DEVRİMCİ SAVAŞIM KENDİ SONUÇLARINI YARATIYOR

Bu topraklarda uzun zamandır süren, giderek şiddetlenen sınıf savaşımını bütün canlılığı, etkileri ve sonuçlarıyla birlikte ele almıyoruz. Karşıtların savaşımının sonucunda yeni bir gelişme ortaya çıkmıştır. Savaşım her kez yeni gelişmeler doğuracaktır. Ortaya çıkan süreç, sancılı, şiddetli ve çatışmalı bir süreçtir, devrimci bir süreçtir. Bir devrimi kaçınılmaz yapan koşullar bu süreçte olgunlaşıyor.

Nesnel koşullar, sınıf savaşımının yoğunlaşması, öyle bir noktaya geldi ki, burada, resmi dünya, devrimci kitleler karşısında artık eski gücünü koruyamıyor. Devrimci kitleler her geçen gün çok daha geniş kitleleri etkiliyor ve yanına çekiyor. Yeni katılımlarla devamlı büyüyen devrimci yığınların hareketi, daha güçlü olarak öne çıkıyor. Kitlelerin savaşımında büyüyen devrimin kendisidir. Devrimin büyümesi, burjuva düzenin derin bir bunalım içine girmesi ve güçler dengesinin emekçilerin yararına değişikliğe uğraması demektir.

Kitlelerin devrimcileşmesi için, uzun yıllardır devrimci düşüncelerin yaygınlaşması için çaba gösteriliyor. Çabalar sonuç veriyor: Devrimci görüşler yığınlar arasında yaygınlaşarak bir güç haline geldi. Geçen süre içinde milyonlarca emekçi, kadın, öğrenci devrimci harekete çekildi, sosyalizm eğitiminden geçti. Devrimci politik bilincin kitleler arasında bu denli yaygınlaşması, devrimin bir çözüm olduğu, toplumu dönüştürmenin biricik çözümü olduğu düşüncesinin yığınlar tarafından kavranması anlamına gelir.

Emekçi hareketi daha bilinçli, daha örgütlü, deneyimli ve yüksek bir savaşım yeteneğine sahip olarak burjuvaziyle savaşıma tutuşmuş durumda. Teori ve pratik donanımına sahip olmak, emek cephesine kesin bir avantaj sağlıyor. Egemenler bugüne değin ege-

menliklerini, emekçilerin bilinçsizliğinden ve dağınıklığından yararlanarak sürdürdüler. Bu durum değişmeye başladığına göre, burjuvazi eski durumunu hiçbir şekilde devam ettiremez. Kendi gerici burjuva şiddetini ne kadar arttırırsa arttırsın, bu son ve tayin edici savaşa kaybeden taraf burjuvazi olacaktır.

Sermayenin işçilerle, yoksul köylülerle, emekçi halkla derinleşen karşıtlığı kendi sonuçlarını veriyor. Sistemin olgunlaşan iç çelişkilerine bağlı olarak, toplumsal çatışmaların gelişiminde sıçramalı ve belirgin bir yükseliş ortaya çıktı. Toplumsal sistemin bunalımı, devrimci yığın savaşımının güçlü etkisiyle yeni bir boyut kazandı. Devrimci mücadelenin gelişme doğrultusu sistemin çöküşünü derinleştiriyor ve hızlandırıyor. Devrimci bunalım kendini her alanda gösteriyor. Kararlı devrimci bunalım bize devrimi gerçekleştirmek için, yeni olanaklar sunuyor. Devrimci olanakların devrime dönüşmesi için, tarihin öznesi olan proleter sınıfın öncülük gücü gerekiyor.

Devrimci bunalımın ortaya çıktığı ve uzun süre varlığını sürdürdüğü bir yerde, emekçi sınıfın ve politik öncüsünün devrimci girişkenliği, sonucu belirleyici rol oynar. Emekçi sınıfın tarihsel girişim yeteneği henüz hedefine ulaşamamışsa da, sonuç alıcı bir düzey yalamamıştır.

İşçi sınıfı hedefine yığınsal savaşım ile varabilir; büyük mücadelelerin sonucunu devrimci eylemlerle tayin edebilir. Yığınların devrimci eylemi yalnızca işçilerin değil, diğer emekçilerin de geniş bir kesimine yönelik etkili bir ajitasyondur. Devrimci eylemlerin etkileyici harekete geçirici, aktifleştirici ve emekçileri birleştirici özelliği var. İşçi sınıfının devrimci partisinin görevi, yığınların devrimci eylemlerini desteklemek, genişletmek, yönlendirmektir.

Devrim gerçekleşmeden önce çeşitli düzeyde gösteriler, çatışmalar ve patlamalar meydana gelir. Bizde farklı derecede eylemler ve devrimci patlamalar süreklilik kazanmıştır. Rahatına düşkün küçük burjuva dar kafalılar bugüne dek olan devrimci patlamaların devrimi nasıl olgunlaştırdığını kabul etmeye hiç yanaşmadılar. Her devrimci patlama, her zora dayalı eylem, kurulu ilişkileri her kez derinden sarsmıştır. Kurulan ilişki düzeni her defasında yeniden alt üst olmuştur. Toplumsal ilişkilerde en köklü ve en derinlikli alt üst oluş demek olan toplumsal devrim, çatışmalar, patlamalar, sıçramalar ve iç savaşın gelişimiyle gerçekleşir.

Kitle eylemleri öylesine yoğun, yaygın, hızlı ve ani meydana geldi ki, kendini "öncü" bilen pek çok sosyalist çevreyi arından sürüklemeye başladı. Uzlaşmacı sosyalist çevreler ne politik çizgileriyle, ne taktik politikalarıyla ne de politik eylemleriyle mücadele

içindeki kitleleri yönlendirecek durumda değil. Burada esas sorun, emekçi halka öncülük ederek, devrimi zafere götürmektir. Yığınlara öncülük, devrimci bir programın, devrimci bir çizginin yönlendirdiği devrimci pratikle olanaklıdır.

Devrimci pratiği, devrim mücadelesini, devrimci deneyimlerin bilgisi, dersleri ve sonuçlarıyla donatmak, desteklemek mücadelenin başarıya ulaşması için çok önemlidir. Türkiye ve Kürdistan halk kitleleri uzun iç savaş yılları boyunca çok şiddetli geçen mücadele tarihi süresince çok zengin bir devrimci mücadele deneyimi biriktirdi. Devrimci deneyimleri doğru biçimde değerlendirmeliyiz. Oportünist ve reformist bir çizgi izleyenler hala canlı olan bu deneyimlerin bugün savaşan yığınlar üzerinde nasıl devrimci bir etki yarattığını kavramıyorlar. Kitleler her seferinde daha ileriye giden eylemlere yöneliyorsa, bunda devrimci deneyimlerin canlı etkisi olduğu çok açıktır.

Sınıf mücadelesinin şimdiye kadar ki gelişmesi içinde elde edilen deneyimler, birikimler, mücadelenin sonucunu belirlemede önemli bir dayanak olmasının yanında, iktidarı ele geçirdikten sonra, devrimi ileriye götürmede devrimci proletaryaya güçlü bir savaşım yeteneği sağlar. Devrimden sonra sınıf savaşımı sona ermez, daha şiddetli biçimde devam eder. Sınıf savaşımı boyunca elde ettiği birikimler ve savaş kapasitesi burada proletaryaya büyük bir destek sağlar. Devrim eğitiminden geçmiş bir emekçi hareketi, burjuvaziyle savaşta üstün bir konum sağlamış demektir. Sınıf savaşımının yetkinleştirici okulundan geçen emekçiler, burjuvaziye daha rahat yenecek büyük bir devrimci birikime sahiptir.

Devrimci mücadelenin zengin deneyimlerine sahip, mücadele içinde eğitilmiş, sosyalizmin aydınlatıcı etkisiyle uyanmış, düşüncede ve pratikte dönüşüme uğramış olan Türkiye ve Kürdistan halkları, gösterdikleri bu gelişme nedeniyledir ki, buldukları noktadan daha ileriye, devrim hedefine doğru gideceklerdir. Bu topraklarda yaşayan halklar koşulları, yaşamını ve toplumsal düzeni değiştirecek ögelere sahiptir. Bu yüzden mücadeleyi daha ileri bir noktadan sürdürecektir.

Halklarda görülen devrimcileşme, dönüşme, mücadele içinde geçen uzun bir sürecin sonucudur. Yeni bir toplumu kurmayı amaçlayan, bu doğrultuda devrimin zorunluluğunu kavramış ve devrimci görevlerinin bilincinde olan sayıları milyonları bulan geniş bir kitle var. Kitleler her gün dünyayı değiştirme eyleminin yeni örneklerini, yeni cesaretli atılımlarını ortaya koyuyorlar. Dünyayı değiştirecek olan devrim, kitlelerin yürekli çıkışlarıyla büyüyor.

Devrimci hareket, sınıflar mücadelesinin en can alıcı sorunu olan iktidar sorununu çözmek için savaşımını yoğunlaştırırken, devrim eğitiminden geçmiş, bilinçli, kültürlü büyük bir kitleye dayanıyor. Daha önceki toplumsal devrimlerin tümünde görülmeyen bir durumdur bu. Bizde işçi sınıfının, uzun bir ekonomik ve politik mücadele okulundan geçerek elde ettiği, büyük bir deneyimi var. Diğer emekçiler yıllardır en ağır baskı koşullarında çetin ve militan bir mücadele veriyorlar. Devrimci öğrencilerin birçok ülkede görülmeyen bir gücü ve mücadele geleneği var. Kürt halkı birleşik devrimin etkin bir bileşeni ve gücü olduğunu her gün ortaya koyuyor. Kadınlar mücadelenin her alanında gün gün artan etkinlikleri ve kitlesel devrimci güçleriyle devrimin çok önemli bir gücüdür. Tüm bu gelişmelere dayanarak, devrimin öznesinin büyük bir güç durumuna geldiği rahatlıkla söylenebilir.

Devrimin öznesi, gelişkin, yetkin, ileri bir düzeye ulaşmıştır. Emekçi halk kitlelerinin henüz harekete geçmeyen kesimleri üzerindeki etkileri her geçen gün biraz daha artıyor. Yarattığı devrimci dalga geniş yığınları kendine çekiyor. Devrim dalgasının bir devrime varması için, iktidarı ele geçirme hedefinin yığınların önüne cesurca konması ve bu doğrultuda hareket edilmesi gerekiyor. Yalnızca iktidar hedefi gibi somut devrimci bir hedef işçi sınıfını ve halk yığınlarını birleştirir ve daha ileriye yöneltir.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

12-26 Kasım 2010

Sayı: 168

İŞÇİ EYLEMLERİ VE İŞÇİLERİN KURTULUŞU

İşçi sınıfı eylemliliği bakımından yoğun bir dönem yaşıyor. Emekçi sınıfın, politik sürecin gidişinde etkinliği, belirgin olarak artıyor. Sınıfın başarıya ulaşması için yapılan eylemler, genel çizgileriyle değerlendirilmelidir.

İşçi eylemleri sert, keskin, kararlı ve sürekli. Bir eylem daha bitmeden diğeri başlıyor. Kapitalizmin ekonomik krizi ve sermayenin büyüme eğilimi, bunun sonucu sömürünün baskının, sefaletin artmasıdır. Kapitalizmin ekonomik yasaları, ücretli emekçileri ve işsiz işçileri devamlı çalışmalara, ayaklanmalara sürüklüyor. Düşman sınıflar arasındaki çelişkiler ve karşıtlıklar durmadan keskinleşiyor ve şiddetleniyor. Toplumsal devrim tüm bu çelişkiler ve çalışmalar tarafından besleniyor ve öne çıkarılıyor.

Eylemler, emekçileri etkilemek isteyen çeşitli sosyalist çevreler tarafından ele alınıyor. Kendince sonuçlar çıkarılıyor. Fakat bu değerlendirmeler işçi eylemlerinin, proleter sınıf mücadelesinin olabilecek en geri yorumuna dayanıyor. Olaylar arasında diyalektik bir bağıntı kurulmuyor. Tüm olaylar birbirinden kopuk ve orada burada ortaya çıkmış gibi gösteriliyor. Proleter sınıf eylemleriyle, proleter sınıfın tam kurtuluşu arasında bir ilişki kurulmuyor. İşçi eylemlerinden en temel, en özsel ve devrimci sonuçlar çıkarılmalıdır. Yapılan eylemler, proleter sınıf mücadelesinin, sınıf görevlerinin, sınıf çıkarılarının ve proleter sınıfın kurtuluşunun bakış açısıyla ele alınmalı. İşçi sınıfı eylemleri proleter sınıfın toplumsal kurtuluşu bakış açısıyla değerlendirilirse doğru olarak yorumlanmış olur.

Her soruna sıradan bir bakış açısıyla bakanlar, grevleri yalnızca ekonomik kazanımlarıyla ölçerler. Onlara göre grevler, ekonomik bakımdan belli sonuçları elde etmişse başarılı sayılır. Oysaki, her grev ekonomik kazanımlarla bitmez. Her işçi eylemi ise sadece ekonomik

hedefli değildir. Dayanışma eylemleri, işten atılan arkadaşlarını geri aldirmek için yapılan çeşitli eylemler vardır. Bu eylemler sırasında değil ekonomik bir kazanım sağlamak, eylemler çoğu kez dayanışmacı işçilerin de işten atılmasıyla sonuçlanabiliyor. Burjuva bakış açısıyla, küçük burjuva bakış açısıyla, bu eylemlerin proleter sınıf savaşımındaki anlamı, proletaryanın tarihsel görevlerini yerine getirmedeki rolü anlaşılabilir. Proletaryanın kurtuluşunu hedefleyen bir kişi, yapılan eylemleri bu yoldaki katkısı ve rolü açısından ele alır.

Bu söylediklerimizi TEKEL işçilerinin 78 gün süren ve hala devam eden eylemlerinde somutlayabiliriz. Eylemlerin tek kazanımını işçilerin özlük haklarıyla bir işe yerleştirilmesi olarak gören dar kafa aydınlar çıkabiliyor. TEKEL eyleminin tek kazanımı ve asıl kazanımı bu değildir. TEKEL eyleminin asıl kazanımı, kendilerine değil, işçi sınıfına kazandırdıklarıdır. TEKEL eylemcileri, eylemleriyle işçi sınıfının sınıf mücadelesini ileri götürmüştür. Eylemin kendisi bir mevzi, bir Örnek olmuştur. TEKEL düzeyinde işçi eylemleri dünyada ayaklanma olarak nitelendiriliyor. Evet, TEKEL eylemi de bu düzeye dek gelmiştir, bir işçi ayaklanmasının yaptığı etkiyi yaratmıştır. Tüm işçilerin TEKEL eyleminden bu denli etkilenmesinin nedeni, TEKEL eyleminin sıradan bir eylem olmasından çok, bir başkaldırı olması, bir ayaklanma olmasıdır. Dünyanın çeşitli yerlerinde dolaysız olarak iktidar hedefli olmasa da alt düzeyde işçi ayaklanmaları, madenci ayaklanmaları, kamu emekçilerinin ayaklanmaları oluyor. Ve bunların tümü de çatışma içinde geçen büyük eylemlerdir. TEKEL eylemi de, bir ayaklanma niteliğiyle emekçi sınıfın bilincinde derin bir iz bırakmıştır. TEKEL işçilerinin eyleminin ekonomik sonucu ne olursa olsun, eylem sınıf mücadelesindeki yerini almıştır.

Gerçekleşen işçi eylemlerinin en göze çarpan ve en belirgin bir özelliği kadın işçilerin, eylemdeki durumlarıdır. Tarihte hiçbir ciddi, büyük olay yoktur ki, kadınlar yer almamış olsun. Kadın işçilerin katılımı eylemlerin sürekli canlı olmasını sağlamıştır. TEKEL eylemi, kadın işçilerin aktif katılımının bir eylemin gidişatında nasıl tayin edici bir rol oynadığının unutulmaz bir örneğidir. Kadın işçilerin çöşkusu, militanlığı, kararlılığı olmasaydı, TEKEL eylemi ne bu denli etkili olurdu ne de toplum üzerinde bu kadar sempati yaratırdı. Kadın işçilerin eyleme kattığı heyecanın, geniş emekçi yığınları derinden etkilediğini söyleyebiliriz.

Emekçi kadınların sınıf mücadelesindeki rolü her alanda öne çıkarıyor, ağırlığını hissettiriyor. Bunu daha iyi kavramak için fabrikalara ve kamu emekçilerinin çalıştığı işletmelere bakmak yeterlidir. Büro

emekçisi, öğretmen ve sağlık emekçisi kadınların yıllardır eylemlerde gösterdiği etkinlik, mücadelenin sürekliliğinin en temel ögesi- dir. Sağlık emekçileri senelerdir eylem yapıyorlar. Sağlık çalışanı kadınlar bu eylemlerin esas sürükleyici gücüdür. Sadece sağlık alanında kadınların nicelik olarak belli bir yer tutmasıyla açıklanamaz. Bu, içinde yaşanılan koşulların yarattığı etkinin yanında, kadın emekçilerin bilinç ve militanlığıyla açıklanabilir.

Yapılan işçi emekçi eylemleri, somut sosyal olgular şunu göstermiştir ki, kadın ve erkek emekçilerin birlikte çalıştığı, birlikte eyleme gittiği yerlerde kadın işçiler, eylemlerdeki kararlılıklarıyla çok daha öndeler.

Bu durumun sınıf mücadelesinin gidişatı ve devrimle bağıntısı var. Proleter sınıf mücadelesi kadın işçilerin katılımıyla güçleniyor ve şiddetleniyor. Devrim mücadelesinin yükselişinin temelinde, kadının aktif katılımı ve coşkusu var. Halk coşkusu devrimin gerçekleşmesinin en önemli etkenlerinden biridir. Kadın işçiler katılmadan proletaryanın sınıf mücadelesi başarıya ulaşamaz.

Kapitalistlerle ve kolektif kapitalist olan kapitalist devletle emekçi sınıf arasında dışı dış bir savaş sürüyor. Bu savaş kapasiteleri zayıflatırken, işçi sınıfını ise güçlendiriyor ve birleştiriyor. Emekçi sınıf, sınıf savaşımının yetkinleştirici pratiğinden geçerek, eğitilerek, birleşerek savaşı kazanacak bir nitelik düzeyine ulaşıyor. Sınıf savaşımının uzun süreli pratiğinden geçen emekçi sınıf, yetkinleşen mücadele kapasitesi, nicelik ve niteliğiyle, burjuvaziyle süren savaşın sonucunu tayin edecek bir gelişme sağlamıştır.

Halk kitlelerinin eylemleri, devrimci mücadeleleri hedefe ulaşmada çok önemlidir. Fakat başarıya ulaşmak için yalnızca kitle eylemleri yeterli değildir. Başarı için devrimci sınıf partisinin faaliyetleri ve öncülüğü gerekir. Kitlelerin devrimci mücadelesi ne denli gelişirse gelişsin, buradan tek başına zafer çıkmaz. Devrimin zaferi için sosyalist bilime dayanan, proletaryaya kurtuluş hedefini gösteren ve bu doğrultuda emekçi kitlelere önderlik eden politik bir gücün devrimci mücadelesi zorunludur. Kitlelerin kendiliğinden eylemlerinin önünde eğilenler, Parti'nin rolünü yadsırlar. Devrimci bir partinin yönlendirmediği bir kitle hareketi başarıya değil, sonuçta yenilgiye götürür.

İşçilerin ekonomik mücadelesi ne kadar gelişkin olsa da, ekonomik mücadeleyle sonal kurtuluşa varılamaz. Devrimin zaferine, sınıfsız bir topluma dolaysız politik mücadele yoluyla varılır. Salt ekonomik mücadele, düzen sınırlarını aşamaz. Emekçilerin sosyal kurtuluş yolunda emin ve sağlam adımlarla ilerlemesi için genel dev-

rimci sloganlar gerekir. Yalnızca genel sloganların yol göstericiliğinde kitleler meslek darlıklarına düşmeden, ekonomizme batmadan hedefler doğrultusunda güvenle ilerleyebilirler. İşçilere, emekçilere genelleşme anlayışını kazandıracak olan sınıf bilinçli öncü partidir, onun devrimci mücadelesidir.

Proleterlerin devrimci partisinin görevi işçi sınıfını, emekçi kitleleri dönüşüme uğratmaktır. Kitleleri dönüştürmek, devrimcileştirmek; geniş kitleleri devrime hazırlamak, onlara devrimci politik bilinç götürerek, devrimci taktiklerle ve devrimci sloganlarla olanaklı olur. Bu görev, partinin önderliğinde, devrimci bilinç ve eylemlerle yerine getirilir.

İşçilerin, emekçilerin sınıf eylemlerine, örgütlü devrimci mücadele ve devrimin zaferi bakış açısıyla bakmalıyız.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

1-15 Aralık 2010

Sayı: 176

PARTİYLE DEVRİME YÜRÜMEK

Leninist Parti, burjuvaziye karşı mücadele verirken, aynı anda burjuvazinin işçi sınıfı üzerindeki etkisi demek olan reformist ve oportünist akımlara karşı da kararlı bir mücadele yürütmüştür. Çok yönlü mücadele Parti'ye emekçi kitleleri zafere götürecektir, yetkin, çelikleşmiş ve sağlam bir özellik kazandırmıştır.

Parti'nin on yıllarca süren devrimci mücadelesi hep burjuva terör altında geçmiştir. Faşist devlet saldırıları ve ağır koşullarda örgütlü komünist mücadeleyi kesintiye uğratmadan yürüten Parti, ne denli sağlam bir yapıya sahip olduğunu kanıtlamıştır. Tüm bu ileri ve sağlam birikimler, başarıya ulaşmak isteyen devrimci sınıf proletarya için birer dayanaktır. En çetin koşullarda geçen mücadele tarihi, proleter partiyi, işçi sınıfına ve emekçi halk kitlelerine öncülük etme, onları iktidarı ele geçirme, sosyalizme yönlendirme mücadelesinde ileri düzeye getirmiştir.

Proletaryanın bağımsız bir sınıf olarak hareket etmesi, kendi kuruluşunun koşuludur -İlk koşul-. Bağımsız bir sınıf olarak davranma ve devrimci bir sınıf politikası izlemek için Marx, Engels ve Lenin'in devrimci teorisine ve yöntemlerine dayanmak gerekiyor. Yalnızca proleter bilim işçi sınıfını zafere götürebilir. Ama bu o kadar basit değildir. Burjuvazi emekçilerin başarıya ulaşmalarını önlemek için, çalışan sınıfı sürekli ideolojik bombardıman altında tutar. İşçi sınıfı hareketi içindeki uzlaşmacı küçük burjuva unsurlar, emekçi sınıfı üzerinde burjuva etkileri ifade ederler. İşçi sınıfı içindeki bu burjuva etkiler kırılmadan, proleter kitleler hedefleri doğrultusunda emin ve sağlam adımlarla yürüyemezler. O halde işçi sınıfı hareketinin burjuva ve küçük burjuva etkilere karşı ideolojik savaşımı, devrimin zaferi için yaşamsaldır.

Küçük burjuva ideolojisine karşı marksizm-leninizm temelinde bir mücadeleyi daha en başından beri yürütüyoruz. Burjuvaziye karşı mücadelede olduğu gibi küçük burjuvaziye karşı ideolojik mücadele

de devrimci konumumuzu sağlamlaştırdık. Ama bu o kadar kolay olmadı. Çünkü küçük burjuva ögeler karşımıza sosyalist olarak çıktılar. Onların sosyalizmle ilgili iddialarının marksizmin devrimci özüne aykırı olduğunu, bu konuda söyledikleri her şeyin biçimle ilgili olduğunu göstermemiz gerekiyor. Markizm-Leninizmin devrimci özü olan diyalektik materyalizmi hep bir kenara bırakmışlardır. Bu yüzden dünya ve ülkedeki somut gelişmeleri özsel olarak kavrayamadılar. Yani bizzat kitlelerin sosyal pratiği onların görüşlerini, tezlerini, sloganlarını boşa çıkardı.

Her ciddi toplumsal olayda, her politik dönemde, yaşamın her canlı gelişmesi sırasında, uzlaşmacı çevrelerle aramızdaki ayrılıklar biraz daha derinleşti.

Aramızdaki ayrılıklar ilkeseldir. Bu grupların sosyalist hareket hakkındaki değerlendirmeleri ilkesizcedir. Dolayısıyla çeşitli sosyalist çevreyle ilişkileri de ilkesizcedir. Kısacası sınıf mücadelesinin gelişimine ilişkin ne tutarlı görüşleri var, ne de ilkeleri. İlkesizce ve oradan oraya sürüklenip duruyorlar. Proletaryanın gerçek devrimci partisi, Leninist Parti ise, marksizmin devrimci ilkelerine dayanarak devrim ve komünizm yolunda kararlı olarak ilerliyor.

Bugüne kadar şiddetli geçen, iç savaş düzeyinde yürüyen sınıf savaşımının üstünü oportünist politikalarla örtmeye kalkan çevreler, sınıf savaşımının çok daha ileri bir noktaya, ayaklanmaya, devrime doğru hızla geliştiği önümüzdeki süreçte nasıl bir rol oynayabilir. Olaylara bakış açıları değişmediği, politik görüşleri yumuşak, ılımlı, uzlaşmacı olduğu sürece yapacakları şey, ayaklanmaya ve devrime hazırlanan devrimci kitlelerin hedefini burjuva doğrultuda saptırmak olacaktır. Sanki mümkünmüş gibi eski sistemi onarmak için çaba gösterecekler. Bu yüzden, sürekli söylediğimiz şudur: Gerçek devrimci güçler bu uzlaşmacı çevrelere ne kadar uzak dururlarsa, emekçilerin iktidarına o denli yakın durmuş olurlar. Çünkü emeğin egemenliğine giden süreç, bu hareketlerin dışında sürüyor.

Emekçilerin mücadelesini sonuca götürecek olan parti, Leninist Parti, devrim mücadelesinin yan ürünü olan reformlara -küçük burjuva çevrelerin temel bir istem haline getirdiği reformlar- kendini bağlamadan devrim hedefine doğru büyük bir gayretle yürüyor. Proleterlerin devrimci partisi, küçük burjuvazinin tüm zayıflıklarından, reform beklentilerinden, anayasa hayallerinden özgürdür. Özgürce ayaklanmaya ve devrime doğru yürüyor.

Halk yığınlarının devrimci mücadelesi, süren uzun iç savaş burjuvaziyi zayıf düşürdü. Artık kitleler karşısında güçsüz olduklarını daha çok hissetmeye başladılar. Yoksul kitleler karşısında durumla-

rını yeniden güçlendirmek, egemenliklerini sağlamlaştırmak için her yola, her yönetime başvuruyorlar. Bunlardan biri emekçi sınıflarda beklenti yaratmak, yeniden umutlandırmaktır. Burjuvazi bunu kendi çabalarıyla başaramayacağını biliyor. Ezilen ve sömürülen yığınlarda eski düzene karşı umutsuzluk iyice büyüyor. Üstelik egemenlerin ne dediklerine de eskisi gibi fazla kulak vermiyorlar. Bu durumda, kitleleri reform istemleriyle devrimden uzaklaştıracağını düşündükleri küçük burjuva çevreler kalıyor. Gerçi onların devrimci kitleler üzerinde fazla bir etkileri yok ama, burjuvazi içinde bulunduğu güç durumunda onlardan yararlanabilir. Sosyal reformizm yığınlarda, burjuvazi yararına bir beklenti yaratmak demektir. Bu nedenle, reformizme karşı mücadele, burjuva egemenliğe karşı mücadeleden ayrılamaz. Bu nedenle reformizme karşı mücadele, bir devrim mücadelesidir. Emekçi yığınlar, reformist ve oportünist hareketlerle bağlarını kopartarak sınıf mücadelesini daha ileriye, devrimin zaferine götürebilirler.

Gelmekte olan devrim, küçük burjuva ideolojisine karşı devrimci marksizme dayanarak verdiğimiz mücadelenin, emekçi kitlelere kurtuluş hedefini gösteren devrimci programımızın, mücadelenin önünü açmak için ortaya koyduğumuz devrimci politikanın, devrimci taktiklerin, devrimci politik ajitasyon ve propagandanın öneminin çok daha açık olarak anlaşılmasını sağlayacaktır. Sınıfların olduğu gibi partilerin de gerçek durumu bu devrim sırasında berrak olarak gözler önüne serilecektir. Yalnızca devrimci bir zihniyete dayanan, devrimci bir mücadele çizgisinde yürüyen, yalnızca ısrarlı ve militan bir devrimci mücadele sürdüren devrimci bir partinin halk yığınlarını devrime götürebileceği çok iyi anlaşılacaktır. Bütün bu süreç boyunca kendini reform hareketlerine bağlamadan, emekçi ve sömürülen yığınları devrime yönlendiren gerçek öncü partinin rolünü ve önemini olanca netliğiyle anlaşılmasını sağlayacaktır.

Bir devrimin nasıl derinden geldiğini, olayların gidişatını nasıl etkilediğini anlamak için, dışımızdaki koşullara, nesnel sürece, sınıf mücadelesinin ve ezilen Kürt halkının sayısız görüngü içinde kendini gösteren eylemlerine, kısacası toplumsal ve politik yaşama devrimci tarzda bakmalıyız. Her ciddi toplumsal çatışma, her önemli olay ve irili ufaklı her ayaklanma yaklaşmakta olan devrimi oluşturuyor, olgunlaştırıyor ve bu devrimin provası rolünü oynuyor. Ancak anlamak istemeyene bunları anlatmak çok zor.

Bu çevrelerde devrimci kitlelerin mücadelesine karşı, sınıf çatışmalarının devrimci seyrine karşı büyük bir güvensizlik var. Bu nedenle süreç ve koşulları gerçek anlamıyla açıklayamıyorlar. O

koşullar ki, sömürülenleri her gün devrimci eylemlere itiyor. Emekçiler gelmekte olan devrimi içten duyumsayarak cesurca mücadeleye atılıyorlar. Bedelleri ağır, fakat sonucu devrimci olan bir mücadele.

Bu mücadele ilerici ve devrimci konumda olan işçilerle, emekçilerle ve halklarla, gerici konumda olan burjuvazi arasındadır. Bu, modern üretici güçlerle burjuva ilişkiler arasındaki çatışmadır. Tarihsel olarak kaçınılmazdır. O büyük kapışmanın pek de uzak olmadığı, her gün yapılan sayısız çatışmadan anlaşılıyor.

Yeni Evrede Mücadele Birliği

15-29 Aralık 2010

Sayı: 177

DEĞİŞEN KOŞULLARI KAVRAMAK

İşçi sınıfının ve halk kitlelerinin devrimci mücadelesi belli bir noktada durmayarak istikrarlı bir kararlılıkla ileri hedefler doğrultusunda yol alıyor. Devrimcileşen halk yığınları, her yerde inisiyatif koyuyorlar. Tüm olanlar emekçi sınıfların kendi tarihlerini bilinçlice yapma doğrultusunda verdikleri savaşımın bir ifadesidir. Devrimci süreç ve yeni uğrak noktaları doğru anlaşılmalı.

Yığınların verdiği devrimci mücadele sonucu bugün Türkiye ve Kürdistan'da yeni bir tablo oluşmuştur. Bu tablonun iyi okunması gerekiyor. Halkların yığınsal savaşımının yeni bir momente girdiğinin en çarpıcı kanıtı. Türkiye'nin, Kürt hareketiyle görüşmeyi kabul etmesidir. Diğer bir kanıtı işçilerin, emekçilerin, köylülerin her tarafta kendi istekleri, hedefleri yönünde hareket etmesi ve her seferinde mücadelelerini daha ileri düzeye taşımalarıdır. Bu olgular, sınıflar arası güç dengelerinin değiştiğinin en açık, en somut göstergesidir. Birçoğu birer küçük çaplı ayaklanma düzeyine ulaşan eylemler ve mücadelenin artan yoğunluğu hareketin bir sonraki aşamaya, birleşik, merkezi ayaklanmaya doğru ilerlediğini gösteriyor. Var olan durumu göremeyenler, oportünist ve reformist zihniyetler, hareketin bir sonraki düzlemi hakkında ne söyleyebilirler ki.

Tarihin akışı nasıl ilerliyor? Kuşkusuz ülkelerin tarihi, dünya tarihinden ayrı değildir ve tarihin bir ülkedeki akışı, dünyadaki gelişmeler ve ülke içindeki gelişmelerin bir işlevidir. Tarihin gidişi, bu topraklarda ve dünya meydana gelen devrimci olaylar tarafından hızlandırılıyor.

Tarihin akışı ve hızlanması emekçi sınıfın tam kurtulma hedefine daha çabuk varmasını getiriyor. Tarihin akışı, sınıf mücadelesinin yapıldığı koşullarda ve sınıf mücadelesinin kendi gelişmesinde yeni dönemelerin, yeni olguların, yeni sorunların ortaya çıkmasına yol açar. Bizde bu, hareketin bir ayaklanmaya, bir devrime doğru süratle yol alması sürecinin başlaması biçiminde somutlanıyor. Proletaryanın sınıf mücadelesi ve yığınların mücadelesi düne göre daha ileri bir noktada devam ediyor. Sınıf mücadelesinin gelişimine ayak uydurmak için, bu gelişmenin bütün yönleriyle görülmesi gerekiyor.

Bugüne değin pek çok sosyalist hareket gelişen koşulları, yeni sorunları ve sınıf mücadelesinin gelişimini kavrayamadıkları, yeni durum karşısında devrimci bir tavır almadıkları için, mücadelenin gerisine düşmüş, sosyalizm amacına sırt çevirmiş ve dönekleşmiştir. Bu hareketler yeni süreçleri anlamak için devrimci diyalektiği kullanmadılar. Eski biçimlerde, eski yöntemlerde, eski çalışma tarzında ısrar ettiler ve yeni keskin politik dönemeçlerde görüşleri iflas etti. Birçoğu kendisini burjuvazinin yanında buldu. Aynı sonuçları biz, bu devrim toprağında yaşıyoruz. Yıllarca iç savaşı yadsıyanlar, şimdi de, bir iç savaş olan, bu savaşın daha üst düzeyi olan ayaklanmanın mayalanmasını görmezlikten geliyorlar. Bu böyle devam ederse, kendilerini burjuvazinin yanında bulacaklardır.

Değişen güçler dengesinin yarattığı ortamdan yararlanarak tek- elci burjuva egemenliği devirmek için stratejik bir çaba diğer hareketlerin hiçbirinde görülüyor. Olgun bir devrimci duruma rağmen onlar devrimci dönem öncesi süreçlerdeki gibi muhalefet politikasını bırakmak istemiyorlar. II. Enternasyonal'in kısmi barışçı ve ılımlı gelişme dönemlerinde zorunlu olarak başvurduğu geniş bir kitle çalışması, eğitsel aydınlatma, parlamenter yol vb. yöntemleri süreklileştirdiler, aslileştirdiler. Başka bir örnek de bizim TİP'in çalışma tarzını pek fazla aşmadılar. Yaptıkları, devrimci lafazanlıkla süslenmiş TİP çalışmasıdır.

Sınıf mücadelesinin devrimci sınıf mücadelesi olarak geliştiği, ezilen ve sömürülen kitlelerin mücadelesinin devrimci biçim aldığı, Kürt halkının alev alev bir mücadele içinde olduğu bugünkü devrimci koşullarda yapılması gereken TİP tarzı bir çalışma değil, işçilerin halkların on yıllardır süren mücadelesini sonucuna götürmektir. Yapılması gereken Nazımların büyük amacını hayata geçirmektir. Denizlerin devrimci mücadelesini zafere ulaştırmaktır. Hem tarihin akışının bugünkü somut biçimlenmesi, hem elde edilen devrimci deneyim ve varılan ileri nitelikli mücadele düzeyi bize bu olanağı sunuyor.

Emekçilerin ve halkların büyük bir coşku ve kararlılıkla yükse- len mücadelesine öncülük edip devrime somut olarak yaklaşmak yerine, genel olarak devrimlerin halkların hayatında oynayacağı rolden söz etmek, somut görevler alanından, soyut alana kaçmak olur. Yapılması gereken işçi sınıfının devrimci tarihi rolünün bizde nasıl biçimlendiğini, nasıl somutlandığını ortaya koymak, teoriyi pratiğe geçirmektir. Devrim gelecek zamanın bir sorunu değil, çalışan yoksulların vermekte olduğu devrimci mücadelenin somut bir hedefidir

Büyük bir enerjiyle yığınlar içinde gerçek öncülük örneği ya-

ratmak yerine, devrimci mücadeleye ayak uyduramayan çeşitli küçük burjuva sol çevreler kendi pasifizminin üstünü örtmek için kendine güven dar kafalılığını öne sürüyor. Kendi dışındaki hareket duracak, onlar da kendi dogmatizmleriyle tarih sahnesine çıkacaklar: Artık tarihe bir yön vermeye hazırlar! Kendi pasifizmine, gerçek devrimci mücadelenin dışında kalmaya, bulunmuş iyi bir bahane. Bu, kitlelerin devrimci mücadelesine, devrimci sürece ve devrime olan güven-sizliği, kendine güven dar kafalılığıyla gizleme çabasıdır. Devrimin gerçekleşeceği koşullar dogmatizm teorisiyle değil, savaşılan proletaryanın, savaşılan halkların dişe diş çarpışmalarıyla oluşur. Hiçbir sınıf bilinçli proleter ve hiçbir proleter sosyalist ben hazır değilim diyerek, devrime doğru ilerleyen gerçek devrimci hareket dışında kalamaz. Karşıt ve düşman sınıfların savaşımı öyle bir durum aldı ki, hiç kimse bunun dışında duramaz.

Bahaneci sosyalistler, ileri sürdükleri gerçeklerle, devrimle kendi aralarına mesafe koyuyorlar. Devrim ilerledikçe, oradaki makas iyece açılır. Aradaki farklılık, koşulların ve görevlerin çok farklı değerlendirilmesinden doğar. Oysa çatışma öyle bir noktaya varır ki, gelişmeleri özsel olarak doğru yorumlayamayanlar, kendilerini eski biçimlerle bağlayanlar en sonunda devrimin karşısına geçerler kaçınılmaz olarak.

Bir kimsenin düşünceleri, onun toplumsal durumuyla açıklanabilir. Küçük burjuvazi toplumsal alanda hangi güçlüklerle karşılaşır, düşünsel planda da aynı güçlüklerle karşılaşır. Küçük burjuvazinin toplumsal konumundan hareket eden sosyalist gruplar teorik alanda ve pratik alanda sürekli önlerine aşılmaz güçlükler çıkarırlar, açmazdan açmaza düşerler.

Oportünist ve reformist bloğunda toplananlar, ideolojik açmazlarını aşıp, sınıf mücadelesinin gelişimine uyum sağlamak yerine, öznelci bir yaklaşımla, nesnel ortamı, sınıf mücadelesinin zeminlerini farklı olarak tanımlıyorlar. Onlara bakılırsa, nesnel koşullar devrimci değil, evrimci bir çizgide ilerliyor. Kapitalizmin iç çelişkileri ve devrimi gündeme getirecek kadar keskin değildir. Dolayısıyla II. Enternasyonal'in ya da bizim TİP'in çalışma tarzını ve politik çizgisini uygulamak gerekiyor. Dışımızdaki koşullara öznelci yaklaşım burjuva limanlara demir atan sosyalist çevrelerde egemen bir düşünce biçimidir. Bu unsurlar gelişmeleri ve olayları rahatlıkla kendi durumuna uydurarak yorumlayabiliyor. Öznelcilik dönemlerin temel düşünce biçimi oldu.

Değişen toplumsal koşullar öznelcilikle değil, toplum bilime dayanılarak analiz edilmelidir. Toplum bilimi somuta uygulamak için

yeni durumların etraflı bir irdelenmesi zorunludur. Toplum bilimi bilmek, bize entelektüel tembellik yapma hakkı vermez. Değişen durumlar, ortaya çıkan yeni sorunları araştırmak, sonuçlar çıkarmak; çıkan teorik saptamaları yeniden uygulama alanına aktarmak değişen koşullarda daima yapılmalıdır. İzlenmesi gereken doğru taktik ve strateji, politik çalışma ancak bilimsel bir yöntemle belirlenebilir.

Bizde, çelişkilerin ileri derecede keskin olması, artan derin bir sefaletin varlığı, ulusal sorun, militan ve yığınsal bir devrimci mücadele nedeniyle devrim, aynı öğelerin bir arada olmadığı yerlere göre çok daha çabuk ve kolay gerçekeleşebilir. Kendi içinde son derece çetin ve uzun bir savaşımın ürünü olarak sonuçlansa da, göreceli olarak, örneğin ABD ve Avrupa'ya göre böyledir. Bizim görevimiz, bu süreci hızlandırmak, zafere götürmek, son noktayı koymaktır.

Yeni Evrede Mücadele Birliği
29 Aralık 2010-12 Ocak 2011
Sayı: 178

Kapitalistler gerçekte anlamda egemenliklerini yitirmişlerdir. Toplumsal sistem ve bu sistemin resmi sentezi olan devlet, çağdaş gelişme ile tam bir çatışma içerisinde. Sermayenin büyümesiyle birlikte sermaye güçlerini devirecek olan proleter sınıf da sayıca büyüyerek eski toplumu yıkacak ve yerine daha yüksek bir toplum kuracak kadar eğitilmiş, deneyimli ve savaşçı duruma geldi. Olgunlaşan bir dünya devrimi olduğu için, bir yerdeki devrim, dünya düzeyindeki devrimci birikimi açığa çıkaracak; devrim, zincirleme bir etkiyle her yeri saracaktır. İşte yalnızca bir kısmı açığa çıkan dünya genelindeki devrimci güç birikimi küresel iç savaşta enerjisini ortaya koymuştur. Birikmiş olan devrimci dinamikler, sistemi havaya uçuracak denli güçlüdür.